

Giới thiệu *Tứ Mạc Hí*

Tên khác: *Bốn Mâm Hí Kịch – Cấp Thâm Ái Dịch Nhĩ*

Edit: Hoàng Yến, CP88

"Đã yêu một đóa hoa, xin cùng hoa nở rộ, đã yêu thương một người, xin cùng người lớn lên, mỗi người đều là một đóa hoa nở rộ rồi tàn úa, xin hãy lưu lại khoảnh khắc đẹp nhất này."

Anh biết tình yêu của em với hải dương xanh chỉ đứng sau anh.

Vậy nên em sẽ ở nơi sâu nhất của biển rộng này, dành cho anh tình yêu đẹp đẽ nhất, sâu nặng nhất của em.

Em yêu anh, Nhiếp Diệc.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1-1: Mở đầu

Trong truyện, Phi Phi là một cô gái được bao quanh bởi hàng tỷ tin đồn thất thiệt, ví dụ như nhà giàu mà học dốt, chủ động theo đuổi Nguyễn Dịch Sâm, ghen tuông với hotgirl viện thiết kế nên chạy đi đánh người ta, rồi bị Nhiếp Nhân dọa tung ảnh giường chiếu, nhất là trong chương 6 này, có người viết thư nặc danh tố cáo Phi Phi dựa hơi thầy giáo, tác phẩm tạo nên tên tuổi của bạn ấy lại là do thầy giáo một tay làm giúp. Chắc chắn mấy tình tiết máu chó này không phải là ngẫu nhiên.

Còn nhớ trong màn 1, sau khi Phi Phi bị tung tin đồn là đánh nhau với hotgirl vì ghen, bạn nhóm trưởng CLB chụp ảnh đã hỏi bạn ấy: “Em có muốn làm cho ra nhẽ không?”, Phi Phi đã trả lời: “Em không định ra tranh cử chức hội trưởng hội học sinh, không cần phải giải thích, giải thích rồi cũng đâu được cái gì đâu.”, nhưng mà ngay trong chương này, Phi Phi đã nhào vô đánh mẹ con Nhuế Tĩnh rồi đấy. Mấy câu thoại như “Chị có dám tự lột mặt nạ của mình ra không?”, “Tôi muốn làm cho người ta biết bộ mặt thật của chị” của Nhuế Tĩnh thật là đầy thâm ý.

Đường Thất cũng đã tỏ rõ quan điểm của mình trước những tin đồn rồi: Tôi là một nghệ thuật gia, mà người làm nghệ thuật đều ít nhiều gây tranh cãi, tôi không thèm để mắt đến những thị phi xung quanh đâu, nhưng tôi không muốn người thân của mình bị ảnh hưởng bởi hình ảnh của tôi. Lời của Nhiếp Diệc về những người bị chưởng ngại nhân cách ở trên như tát thẳng vào mặt vào mấy kẻ nào đó, Phi Phi nghĩ rằng ta không nên chấp những kẻ bị chưởng ngại nhân cách, nhưng Nhiếp Diệc lại nói họ không nên được khoan dung, cho nên Đường Thất nghe lời Nhiếp nam thần chạy đi tìm luật sư

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 1-2: Dành cho anh tình yêu tha thiết này

Quyển 1: Đệ nhất màn

Đẩy cửa sổ ra, con gió tháng mười một lạnh lẽo ập vào mặt khiến tôi hắt xì một cái. Mùi nước thuốc trong phòng bỗng chốc tản ra, hương hoa mai vàng dịu dịu theo gió ủa đến. Người ta gọi mặt trời mùa đông là mặt trời lạnh lẽo, bởi vì tuy nó rực rỡ nhưng lại không mang hơi ấm. Tôi thích mặt trời, đặc biệt là mặt trời mùa hạ, khi đang phơi nắng ở dưới vàng dương khiến con người ta như muốn bốc hơi mà được nhắm nháp một cốc kem ly thì tuyệt không gì bằng. Nhưng Nhiếp Diệc lại thích mặt trời lạnh lẽo như thế này.

Dưới ánh mặt trời nhân nhật, vườn mai vàng đương nụ rạng rỡ sinh sôi, tựa như một màn sương vàng uơm được đính thêm những miếng vàng lỏng lánh. Sâu trong vườn mai, có một chiếc cầu đá nhỏ bắc qua sông Phi Phi, hai bên cầu có những tượng Phật bằng đá nằm u tĩnh, Nhiếp Diệc đang đi đến giữa cây cầu đá, theo sau là trợ lý Chử vận đồ tây thẳng thớm. Tôi hít sâu một hơi, gơ tay phải lên, ra sức kéo dài âm thanh của chính mình, dùng một tâm trạng sáng khoái như tù nhân mới được phóng thích, hướng về bóng lưng của anh ta hô to một tiếng như trêu đùa: “freedom”. Liền nhìn thấy bóng lưng anh tuần đang khoát chiếc áo ba-đờ-xuy bằng lông cừu tối màu vì tiếng hét “freedom” mười phần vang dội của tôi mà nghiêng ngả, trợ lý Chử nhanh tay đỡ lấy anh ta. Sau khi định thần lại, anh ta xoay người, mặt không biến sắc nhận lấy chiếc di động do trợ lý Chử đưa tới, đứng nhìn tôi từ phía xa. Chưa

đến ba giây, giọng nói của anh ta vọng ra từ chiếc loa nhỏ đặt trong phòng: “Nhiếp Phi Phi, làm ba việc, đóng cửa sổ, cởi giày, đắp chăn lên cho tôi.”

Giọng nói của Nhiếp Diệc vừa trầm thấp vừa lạnh lẽo, lúc 22 tuổi anh ta từng được trường Y (*) giữ lại làm giảng viên trong một năm, nghe nói năm đó có đến 70% nữ sinh được anh ta dạy tuyên bố rằng chỉ cần nghe giọng nói ấy là có thể yêu mến anh ta cả đời. (* Trường Y ở đây là tên viết tắt chữ cái đầu tiên trong tiếng Anh, có thể là ám chỉ đại học Yale của Hoa Kỳ, không phải là trường Y được) Tôi nhìn về phía chiếc cầu đá xa xa kia, trong lòng nhất thời lo lắng nhưng vẫn hất cằm vẫn ngạo mạn nói lại: “Không đóng, đã lâu không được hóng gió tự nhiên rồi.”

Nhiếp Diệc nhẹ giọng: “Không có lựa chọn này”. Tôi hất hàm cao hơn ra điều kiện với anh ta: “Bác sĩ Nhiếp, đối nhân xử thế ôn hòa một chút có được không, đừng hà khắc với tôi quá như thế, tôi chỉ đứng hóng gió ba mươi giây thôi.” Giọng nói của anh ta không chút phập phồng: “Y tá Lâm”.

Khi tôi còn chưa kịp phản ứng, y tá Lâm bị tôi bắt đi rót nước một phút trước bất thành linh xống tôi, “phạch” một tiếng đóng sập cửa sổ, giấy tiếp theo đã kéo tôi về giường, tôi theo bản năng lay lật bám chặt vào khung cửa, quát to vào trong chiếc loa: “Nhiếp Diệc, chúng ta mỗi người lùi một bước, nhìn anh đi khỏi vườn rồi tôi sẽ lên giường nằm ngay, tôi cam đoan.” Anh ta cần nhắc khoảng ba giây, đôi tay cầm chiếc điện thoại: “Y tá Lâm, mang áo ngủ khoát thêm cho cô ấy”. Ngừng một chút, anh ta đổi giọng: “Không, quần lên.” Tôi được bọc chiếc áo ngủ làm bằng lông cừu của Nhiếp Diệc do y tá Lâm mang tới, đứng sau ô cửa sổ thủy tinh, mặt đối mặt với cái người đang đứng trên cầu đá là anh ta. Để làm một nhà nhiếp ảnh dưới nước, nhất định phải có một đôi mắt sáng, thị lực của hai mắt tôi đều đạt 1.5 độ, nếu muốn nhìn rõ gương mặt của Nhiếp Diệc từ khoảng cách này cũng không phải là chuyện khó. Thị lực của anh ta kém hơn tôi nhiều, quan sát tôi như vậy, cùng lắm cũng chỉ có thể thấy được tôi có cài kín cổ áo ngủ hay không mà thôi. Mà rất có khả năng là anh ta đang cố nhìn cái này.

Sông Phi Phi không rộng lắm, ở đầu cầu có trồng mấy gốc vãn tùng, Nhiếp Diệc đang đứng dưới bóng cây. Toàn bộ khu vườn này đều là do anh ta đích thân bài trí, dựa vào dòng suối, những phiến đá và rừng trúc để làm nơi dưỡng tâm mang phong cách điển viên mà văn nhân thời Đường ưa chuộng. Trên đồi vẫn còn tồn tại loại người như thế này, nghề nghiệp là nghiên cứu khoa học chế tạo được phẩm tân tiến nhất của thời đại, nhưng tất thấy những thứ mà anh ta yêu thích thì đều truyền thống và hoài cổ, cứ y như một ông lão. Nhìn anh ta đứng đằng xa toát lên khí chất ngọc thụ lâm phong, tôi không nhịn được mà ca ngợi: “Con trai nhà ai vậy ta, sao có thể soái đến thế nhỉ ~” Anh ta vẫn chưa ngắt điện thoại, theo lí mà nói thì hẳn là đã nghe được lời nịnh bợ của tôi, nhưng chỉ giật giật khóe môi không nói gì hết. Lúc xoay người, anh ta đụng phải nhánh tùng bên cạnh, cành cây rung rẩy lay động trong gió. Anh ta đi khuất sau những khóm hoa mai, màu vàng từ những bông hoa nhỏ dần dần trở nên mờ hồ, chỉ còn bóng lưng của anh ta là vẫn hiện rõ trong mắt tôi.

Bầu trời chưa bao giờ thăm xanh đến thế, ánh mặt trời trải rộng khắp nhân gian. Tôi thầm nghĩ, mình phải nhớ thật kĩ bóng lưng này. Y tá Lâm hỏi tôi: “Phi Phi, sao mắt cô lại đỏ như vậy?” Nhiếp Diệc đã lên xe, tôi cởi áo ngủ nhảy lên giường, nói với y tá Lâm: “Vừa rồi mờ mắt to quá, giờ mới thấy đau, y tá Lâm, cô thấy tôi có cần chườm đá lên không?” Trơ mắt nhìn chiếc đồng hồ điện tử đặt trên đầu giường chỉ đến 11:30, ước chừng bây giờ Nhiếp Diệc đã lên máy bay, tôi rón rén xuống giường rót hai ly trà, trong đó một ly có cho thêm 2 viên thuốc an thần hiệu quả nhanh, rung chuông gọi y tá Lâm tới, tỏ ý dù sao thì cũng đang nhàn rồi, chỉ bằng mọi người cùng nhau uống trà tán gẫu trước bữa cơm trưa.

Hai mươi phút sau, y tá Lâm bị đẩy ngã xuống giường, tôi điềm tĩnh ăn cơm trưa, bảo với vú Trương rằng buổi chiều tôi muốn nghỉ ngơi, đừng để người khác đến quấy rầy tôi. Sắp xếp xong mọi thứ, tôi đội mũ của y tá Lâm, mặc áo khoác của cô ấy, thuận lợi chuồn ra ngoài. Hai mươi năm trước, bay từ thành phố S đến Los Angeles phải mất 13 tiếng, dù bây giờ năm đã là 2020 nhưng vẫn mất 13 tiếng như trước, tốc độ bay thực sự không được cải thiện chút nào. Chiếc máy bay Gulfstream G700 của công ty Nhiếp Diệc tuy có thể sử dụng điện thoại di động, nhưng không cho phép tùy ý thay đổi lộ trình, cho nên dù Nhiếp Diệc có hay tin tôi chạy trốn thì ít nhất là trong vòng hai mươi sáu giờ tới, anh ta cũng không có cách nào quay về bắt tôi. Mà y tá Lâm sẽ nghĩ ít nhất năm tiếng, nói cách khác, rõ như ban ngày, tôi còn bốn tiếng đồng hồ tự do hoạt động.

Đây là cuộc đào tẩu đã được chuẩn bị trong hai tháng ròng rã. Hai từ đào tẩu hiện ra trước mắt, thực sự khiến con người ta không khỏi căng thẳng. Tại siêu thị hoa quả lớn nhất thành phố, tôi nhận được điện thoại của cô bạn chí cốt Khang Tổ La. Mẹ Khang Tổ La vốn nghiên cứu văn học phương Tây, đam mê George Sand (*), hận không thể trực tiếp đặt tên cho cô ấy là Khang Tổ Ái La (*), may mà lúc đi làm hộ khẩu, đồng chí ở cục dân chính không cho đăng ký nên bà mới thôi sinh ngoại, từ đó trở về sau, Khang Tổ Ái La liền biến thành Khang Tổ La.

(*) George Sand (1804-1976): Nữ tiểu thuyết gia nổi tiếng người Pháp thế kỉ 19, bà đã từng có một mối tình với Chopin. (*) Khang Tổ Ái La: Phiên âm tiếng Hán của Consuelo, nữ chính trong tác phẩm Consuelo: A romance of Venice của George Sand, một cô gái có tâm hồn nghệ sĩ. Khang Tổ La hạ thấp giọng nói giống như kẻ trộm: “007, tôi là 008, nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời.”

Tôi lách người ra khỏi đám đông toàn những bà thím đang tranh cướp cam, hét to vào điện thoại: “Bỏ nói to lên coi, hôm nay cam được giảm giá, người ta vây mua đông lắm, ồn quá nghe không được.” Cô ấy nói: “Cam giảm giá, đây là ám hiệu mới?” Không đợi tôi trả lời đã tự mình hưng phấn nói: “Phi Phi, mọi thứ tư trang đều đã chuẩn bị xong cho bỏ hết rồi, bỏ có thuận lợi trốn ra ngoài không?”

Tôi nói: “Trốn được rồi.” Cô ấy hưng phấn đến mức run run: “Trên đường đi có phải là rất mạo hiểm, rất kích thích, rất hồi hộp không? Hai mình gặp nhau ở đâu đây? Có người theo dõi bỏ không?” Tôi nói: “Đừng nói nữa, ra khỏi đó đúng giờ cao điểm, mắt tôi nửa tiếng mới bắt được xe, mình đang ở siêu thị 3S.”

Cô ấy dừng một chút, ngắt lời tôi: “Bỏ đang chạy trốn mà còn đi bắt xe?” Lại nói: “A đúng, bắt xe là tốt, hành động bất ngờ, bỏ thực sự là quá thông minh mà, gặp nhau ở siêu thị cũng tốt, người ta thường nói giữa chợ mờ hồ, siêu thị đông người, chắc bọn họ không tưởng tượng nổi tụi mình lại gặp nhau ở đó đâu, bỏ chờ một chút mình lập tức tới ngay.” Tôi nói: “Mình mua hoa quả ở siêu thị 3S, mua xong mình sẽ bắt xe qua nhà bỏ, bỏ đừng tới đây, đã kẹt xe liên tục ba ngày nay rồi.” Cô ấy sững sờ hồi lâu: “...Bỏ mua hoa quả ở siêu thị? Việc đầu tiên bỏ làm sau khi bỏ trốn là bắt xe tới siêu thị mua hoa quả á?” Tôi nói: “Làm gì có chuyện đó.”

Cô ấy thờ phào nhẹ nhõm. Tôi nói: “Còn mua một hộp trang điểm, một cuộn dán mắt 2 mí và lông mi giả đủ dùng trong một tháng.” Cô ấy to giọng: “Nhiếp Phi Phi, có đúng là bỏ đang chạy trốn không vậy?” Tôi kẹp điện thoại giữa bả vai và tai, vừa chọn thanh long vừa trả lời cô ấy: “Đúng vậy, nhưng trên đường chạy trốn cũng phải ăn trái cây, có vội đến mấy thì cũng không thể quên bổ sung vitamin.”

Cô ấy nói: “Bỏ mua một hộp vitamin dạng viên chẳng phải là xong sao?”^[sẽp] Tôi nói: “Vừa nhìn là biết ngay bỏ là người thiếu kinh nghiệm sống, có thể so sánh viên vitamin với hoa quả được sao?” Suy nghĩ một chút nói: “À đúng rồi, còn phải mua máy xay sinh tố chạy bằng năng lượng mặt trời để trên xe nữa, dọc đường có thể ép một ít nước trái cây để uống.” Cô ấy nghiêng rằng nghiêng lợi: “Nhiep Phi Phi, có ai chạy trốn như bỏ không? Bỏ thiếu chuyên nghiệp quá, không bị Nhiep Diệc bắt được mới là lạ.”^[sẽp] Tôi nở nụ cười, đưa di động sang cả vai bên kia, chọn một cái túi giữ tươi quả thanh long cực kì sắc sặc sỡ cực kì đẹp mắt, nói với Khang Tổ La đang sắp phát hỏa ở đầu dây bên kia: “Yên tâm, anh ta không bắt được mình đâu.” Nhiep Diệc sao có thể bắt được tôi, bây giờ anh ta đang ở trên máy bay, hơn nữa xét theo mức độ chuyên nghiệp, tôi cảm thấy mình thể hiện cũng tạm được.

Nửa tháng trước tôi nhờ Khang Tổ La chuẩn bị giúp tôi một chiếc Land Rover, con xe này có cái tên thật hay, kè rong chơi không vương bận, mua được nó hẳn là điềm tốt. Trong bốn mươi ngày qua, chúng tôi lục tục chuẩn bị đầy đủ các loại nhu yếu phẩm để chạy trốn, nhét chặt cả cốp xe. Vừa trước, lúc đang bị kẹt xe, tôi đã book vé máy bay đi Luân Đôn ba ngày sau. Mười phút trước, tôi rút đủ tiền mặt ở ngân hàng cạnh siêu thị, còn cầm thêm mấy thỏi vàng. Năm phút trước tôi tậu một chiếc di động mới toanh, mua luôn một chiếc sim điện thoại mới. Bây giờ tôi đã mua được một mớ hoa quả tươi, tiện thể lấy thêm hai túi hạt dưa. Tiếp theo sẽ đến nhà Khang Tổ La lấy xe đào thoát. Từ tận đáy lòng, tôi không khỏi bội phục chính mình, tôi xứng đáng là một người hành sự rõ ràng, trật tự. Bây giờ đã là hai giờ chiều, qua 2 tiếng nữa thì có khả năng là y tá Lâm sẽ tỉnh lại, nhất định bọn họ sẽ rất hoảng hốt, nói không chừng vũ Trương có thể sẽ bắt tình nhân sự luôn, nhưng y tá Lâm lại có khả năng giữ được bình tĩnh. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh cô ta run rẩy cầm điện thoại gọi cho Nhiep Diệc ra sao, sau đó Nhiep Diệc đang ở độ cao 300 mét nhận điện thoại thế nào, anh ta nói: “Alo.” Giọng nói vừa trầm vừa lạnh, nếu có thể lấy cảnh sắc thiên nhiên mà miêu tả giọng nói thì nhất định phải dùng hình ảnh “cỏ non xanh rợn chân trời, cảnh lê trắng điểm một vài bông hoa” mới có thể hình dung được. Lòng tôi trống rỗng, tôi tự nhủ, ngừng, đến đây thôi, Nhiep Phi Phi, đừng tự bỏ não thêm nữa.

Đợt này trở lý Chử không cùng đi Mỹ, có lẽ Nhiep Diệc sẽ liên lạc với ông ấy trước tiên. Với sự vạn năng của trợ lý Chử, chỉ cần dùng 2 tiếng đồng hồ là ông ta sẽ tra ra được chuyện tôi định bay đến Luân Đôn ba ngày sau. Trong ba ngày này, họ sẽ lùng sục khắp thành phố để tìm tôi, ba ngày sau sẽ áp đến sân bay bắt người. Nhưng bọn họ đâu hề hay biết tôi nay tôi đã yên vị trên xe chạy trốn rồi. Ba ngày sau, tôi đã đi được ba nghìn cây số. Nhiep Diệc nhất định chưa từng nghĩ tới việc tôi sẽ trốn đi. Làm sao anh ta có thể tưởng tượng được chuyện đó. Khi biết tôi đi rồi anh ta sẽ ra sao? Ba ngày sau anh ta sẽ đi đâu tìm tôi? Vào mùa đông, tôi thích ở miền Nam, ghét ở miền Bắc, có thể anh ta cho rằng tôi sẽ đến đảo Phi Phi hoặc là đảo Vũ Thi ở miền Nam, nhưng anh chẳng thể ngờ rằng đảo Trường Minh ở phương Bắc mới là điểm đến của tôi. Đó không phải là hòn đảo thuộc về chúng tôi, nhưng lại là nơi mà tôi muốn đến.^[sẽp] Trong gara nhà họ Khang, Khang Tổ La bùng bùng khí thế kéo tám vài bao phủ chiếc xe ra, chỉ vào chiếc xé hộp trước mặt nói với tôi: “Xem đi, mình chọn cho bỏ chiếc màu xám bạc, cái màu này ít gây chú ý. Con xe này cực kỳ thích hợp với bỏ, chịu va chạm rất tốt.” Tôi nói: “Bỏ không nên coi thường kĩ thuật của mình, kĩ thuật của mình vẫn đủ xài.”

Cô ấy miễn cưỡng nói: “Bằng lái chỉ bị bấm 12 lỗ là bị tịch thu mà năm ngoái bỏ bị bấm tới 120 lỗ, bị phạt tiền tới 1 vạn rưỡi, nếu tin vào kĩ thuật lái xe của bỏ thì mình đổi tên thành Khang Nhị liên.” (Nhị = ngu ngốc) Tôi nói: “Khang Nhị, bỏ không cần phải tự ngược mình như vậy đâu.” Cô ấy nói: “Mình kệ bỏ.” Lại mở cửa xe đẩy tôi lên ngồi xem thử cảm giác thế nào.

Cửa kính xe hạ xuống, cô ấy ở ngoài xe nhủ mày hỏi tôi: “Phi Phi, đến bây giờ mình vẫn không hiểu vì sao bỏ muốn chạy trốn, Nhiep Diệc rốt cuộc là có vấn đề gì? Bỏ nói bỏ muốn đi, mình liền giúp bỏ, bỏ không muốn nói với mình là bỏ muốn đi đâu thì mình cũng không hỏi. Nhưng đột nhiên như vậy... Chẳng lẽ tin đồn bên ngoài là sự thật?” Tôi lấy ra hai thanh kẹo cao su, hỏi cô ấy: “Bên ngoài có tin đồn gì cơ?” Ánh mắt cô ấy lúng lờ, ngập ngừng nói: “Người ta đồn rằng anh ta có bỏ nhí.”

Tôi ngẩng đầu nói với cô ấy: “Có có một mỹ nhân ở trước mặt thế này, bỏ thấy Nhiep Diệc còn có thể vừa ý người khác được sao?” Ánh mắt cô nàng càng trở nên lúng lờ: “Lần trước mình tới công ty của Nhiep Diệc, gặp được cái cô Chử Hân kia, thực sự xinh ra phết đấy, hình như tốt nghiệp xong cô ấy liền đi theo Nhiep Diệc, chắc cũng được năm năm rồi ha?” Tôi nói: “...Bỏ đừng có nói kiểu Nhiep Diệc đang bao nuôi cô ấy như thế chứ, ba cô ấy là trợ lý của Nhiep Diệc, cô ấy cũng là trợ lý của Nhiep Diệc, đừng nghe người ta nói lung tung.”

Cô ấy nói: “Vậy sao một năm nay bỏ không mở triển lãm ảnh, cũng không xuất đầu lộ diện? Bên ngoài người ta đồn bỏ với Nhiep Diệc muốn bỏ nhau.” Tôi lại càng hoảng sợ: “Tin đồn vô lý đến vậy ư?” Cô ấy liền nghiêm túc vạch trần: “Chuyện mà bỏ làm bây giờ chẳng phải càng vô lý hay sao? Chi bằng bỏ đến trước mặt anh ta cắt đứt với anh ta luôn cho rồi.”

Coi thờ dài, dựa vào ghế lái, lẩm bẩm: “Dù sao thì cũng có một số nguyên nhân.” Rõ ràng là cô ấy nghe không hiểu, nhưng cũng không truy hỏi đến cùng. Lúc chiếc ô tô khởi động, tôi khoát tay với cô ấy: “Chị em tốt, nhớ giữ bí mật giùm mình nha.” Cô ấy nhỏ nhắn như vậy, nhìn thế nào cũng không giống một kẻ thấy chết không sờn, nghĩ một lúc lại bổ sung thêm: “Nếu Nhiep Diệc có đe dọa uy hiếp bỏ thì bỏ hãy cứ vòng vèo chối quanh cái vụ giúp mình đào tẩu, tin mình đi, anh ta tuyệt đối có thể lột da bỏ đấy, muốn giữ mạng thì bỏ phải liều chết không tiết lộ, hiểu chưa?”

Khang Tổ La bày ra vẻ mặt cầu xin nói: “Nhiep Phi Phi, nhà người hại chết ta rồi.” Tôi vươn tay ra khỏi cửa sổ xe hướng về phía cô ấy làm một hình chữ V. Đêm đông tháng 11, đường cao tốc cực kỳ quanh quẽ, khó thấy được những chiếc xe cùng chạy hai bên. Thành phố S dần khuất lại phía sau tôi, tựa như những con đom đóm co cụm trong chiếc lọ thủy tinh vĩ đại. Trên trời, vàng trắng bạc tỏa ra thứ ánh sáng trong trẻo, chiếc điện thoại cũ mà tôi quên vứt đi đột nhiên đổ chuông, trên màn hình là Nhiep Diệc đang cúi đầu.

Hôm đó anh ta đang ở trong phòng thí nghiệm, đáng vẻ khi cúi đầu lấy ống nghiệm nuôi cấy với gương mặt lạnh tanh thực sự gọi cảm vô cùng, tôi ở bên ngoài lập tức nhân cơ hội chụp lại cảnh tượng kia. Anh ta nhiều lần muốn cướp di động của tôi để xóa ảnh, khiến cho tôi phải thiết lập mật khẩu cực kỳ phức tạp, phức tạp đến nỗi sau đó chính tôi cũng quên mất, đành phải muối mặt nhờ anh ta gỡ giùm. Cứ tưởng là sau khi phá được mật mã rồi thì anh ta sẽ tranh thủ xóa luôn tấm hình, ai ngờ cuối cùng anh ta lại không làm vậy. Nhạc chuông là một bài hát cũ từ 8 năm trước, tôi ngâm nga theo một đoạn, “Đã yêu một đóa hoa, xin cùng hoa nở rộ, đã yêu thương một người, xin cùng người lớn lên, mỗi người đều là một đóa hoa nở rộ rồi tàn úa, xin hãy lưu lại khoảnh khắc đẹp nhất này.” Mỗi người là một đóa hoa nở rộ rồi tàn úa.

Tôi thuận tay hạ cửa kính xe, ném chiếc điện thoại đang kiên trì reo vang ra ngoài cửa sổ. Gió lạnh thổi tới khiến tôi cảm thấy đau đầu, đôi mắt cũng trở nên nhức nhối.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2

Trong tác phẩm “Nhà thờ Đức Bà Paris”, Victor Hugo từng viết, số phận luôn đưa cho chúng ta một quả chanh chua loét, bắt chúng ta phải nghĩ cách tạo ra một cốc nước chanh ngọt ngào. Hugo cũng nói cho chúng ta biết, nếu một người phải đối mặt với tình cảnh khó khăn được gộp từ tám kiếp, thì anh ta phải có thái độ đúng đắn. Nhưng ông ấy lại không nói cho tôi biết phương thức cụ thể. Tôi có trù tính 100 lần thì cũng không tiên liệu được rằng chiếc Land Rover rong chơi không sợ mưa rơi này lại bị chết máy giữa đường, hơn nửa ngày mới nhớ ra mình có thể gọi điện cho bộ phận hậu mãi. Dù đã tính toán mọi thứ thật tỉ mỉ cẩn thận, nhưng vì đánh giá quá cao trình độ lái xe của bản thân, nên kết quả là đào tàu chưa được 7 tiếng đồng hồ, chiếc xe liền bị trục trặc kỹ thuật rồi mắc kẹt trên một khúc xa lộ mà phía trước không có thôn làng, phía sau không có khách sạn, đây đúng là một khởi đầu khiến người ta không nói nên lời.

Điện thoại đã được thông, tôi tường trình với trung tâm phục vụ khách hàng rằng lúc uống nước, tôi lỡ tay làm đổ nước lên di động, luống cuống tìm giấy thấm thì lại không cẩn thận ấn vào cái nút nào đó, máy tính trên xe đột nhiên báo lỗi rồi im re luôn, sau đó không tài nào khởi động lại được, hỏi bọn họ có thể bày cho tôi cách giải quyết được không. Nhân viên phục vụ khách hàng điềm đạm nói: “Tiểu thư, chúng tôi sẽ điều xe cứu hộ cùng với kỹ sư đến giúp cô bằng tốc độ nhanh nhất, điểm cứu hộ gần nhất cách chỗ cô 450 cây số, nếu không có gì xảy ra thì đại khái là sau 4 giờ nữa sẽ đến vị trí mà chiếc xe yêu cầu của cô đang đậu. Tôi đã bấm một cú vào chiếc xe yêu cầu, hỏi ông ấy: “Anh ơi, tôi phải chờ những 4 tiếng đồng hồ?”

Nhân viên phục vụ khách hàng rất có tình người, nói với về quan tâm: “Tiểu thư, cô có mang theo ipad không? Cô có thể thông thả xem hai ba bộ phim giết thời gian, tôi giới thiệu cho cô hai bộ, “Giữa chốn không người có con chim ưng” (*) với cả “Vì sao đưa anh, tôi và hấn ta đến” mới ra gần đây đều hay cả. (* Giữa chốn không người (No man’s land) là một bộ phim điện ảnh bom tấn của Trung Quốc ra rạp cuối năm 2013, với sự góp mặt của các ngôi sao thực lực Hoàng Bột, Từ Tranh, Dư Nam. Nội dung phim kể về cuộc truy đuổi giữa những người đàn ông để tranh đoạt con chim ưng bảo vật quốc gia A Lạp Thái. Ở đây Đường Thất nhại lại nhan đề của hai bộ phim “Giữa chốn không người” và “Vì sao đưa anh đến”, biết đâu hai phim này sẽ được remake trong năm 2020:))) Tôi thăm tính toán thời gian, tâm trạng liền nguội lạnh như tro tàn: “Tiên sinh, cảm ơn anh, trước hết các anh cứ cố gắng tới đây cho nhanh rồi hẵng nói tiếp”.

Ông ấy nói: “Tiểu thư, cô còn có vấn đề gì khác không?” Tôi ngẫm nghĩ trong 2 giây, cố giữ thái độ nhã nhặn nói với ông ta: “Này anh, xe của các anh có nhiều nút bấm quá, trong tương lai các anh có thể học tập thiết kế của công ty Apple không, ví dụ như chỉ làm một nút home thôi, có được không? Nếu các chú thấy khó khăn thì mua lại công ty Apple luôn, đem kỹ thuật của họ ra cho các chú thiết kế, có được không? Nhân viên phục vụ khách hàng nói: “... Tiểu thư, cô đưa ra một vấn đề rất thâm thúy, tôi sẽ phản ánh với tổng công ty”.

Cho dù tôi đào tàu không được chuyên nghiệp lắm, nhưng nếu trên đường chạy trốn còn phải mất bảy tám giờ đến cửa hàng sửa xe 4S thì thực sự là quá mức nghiệp dư rồi. Tôi mở đèn báo nguy hiểm, đèn xi-nhan và đèn chiếu hậu, lôi một cái balo từ trong cốp xe ra, trải qua một hồi gian nan chọn lựa, cuối cùng lấy một ít quần áo, 1 bọc táo, 1 bọc cam, 2 bọc thanh long cùng với hộp thuốc cho vào balo, ra sức đề, lại cố nhét thêm hộp trang điểm, sau đó mang theo một bình giữ ấm, đeo balo đứng dựa lưng vào hàng bảo vệ khẩn cấp bên cạnh làn xe, ngóng thử trong số mấy cái xe đi ngang qua, có chiếc nào chịu dừng lại cho tôi quá giang một đoạn không. Bản đồ trên điện thoại di động cho thấy thị trấn gần nhất cách đây 250 cây số, xem ra tôi nên đi nhờ xe vào thị trấn nghỉ một đêm, sáng hôm sau lại xem thử có thể thuê một chiếc xe việt dã để tiếp tục đi về hướng Bắc được không. Phải rồi, để cho chắc ăn, phải thuê thêm tài xế. Gió đông rét mướt, trong một giờ qua, ba chiếc xe nhắm mắt làm ngơ vùn vụt lướt qua chỗ tôi, tình đời so với cơn gió kia coi bộ còn lạnh lẽo hơn. Lúc chiếc xe thứ tư dừng lại, tôi sững sờ ít nhất 5 giây, không khỏi nghi ngờ sờ dĩ nó dừng lại là vì nó lộp.

Trong ánh sáng chói lọi của đèn pha ô tô, những hạt bụi đường nhảy múa không còn chỗ trốn. Một người đang ông cao lớn mở cửa xe bước xuống, vì ngược sáng nên tôi không thấy rõ gương mặt của anh ta, chỉ thấy thân hình mỗi lúc một gần, đột nhiên thân hình kia dừng lại, một lúc lâu, gọi tên tôi: “Nhiep Phi Phi?” Tôi giơ tay lên che mắt: “... Anh là ai?” Anh ta đi đến trước mặt tôi, cả bóng dáng dần hiện rõ trong tầm mắt. Tóc hơi dài, mặc một chiếc áo da màu xám tro và đi một đôi giày cao cổ. Vì mang trong mình hai dòng máu nên đường nét trên mặt vô cùng sắc cạnh, cực kì anh tuấn.

Tôi nhìn anh ta hồi lâu, trong đầu hiện ra ba chữ: “Nguyễn Dịch Sâm?” Nét mặt anh ta hơi phức tạp, thân nhiên nói: “Là tôi đây.” Tôi nói: “Anh đúng là Nguyễn Dịch Sâm rồi...”

Anh ta rút tay phải ra khỏi túi áo, bỏ qua tiết mục ôn lại chuyện cũ, gõ gõ lên mũi xe của tôi: “Gặp trục trặc gì vậy?” Tôi cũng phối hợp cho qua tiết mục ôn lại chuyện cũ, lặp lại cuộc nói chuyện với trung tâm phục vụ khách hàng cho anh ta nghe, anh ta liếc mắt quan sát chiếc xe của tôi một cái, nói đầu ra đó: “Em hãy gọi cho trung tâm phục vụ khách hàng, bảo họ kéo xe về sửa chữa trước đã, giờ tôi đưa em đến thành phố C nghỉ một đêm, ngày mai sẽ chở em đến chỗ họ lấy xe.” Nguyễn Dịch Sâm trong trí nhớ của tôi chưa từng cư xử nhiệt tình như thế, khiến cho tôi cực kỳ hoảng hốt, tôi nói: “Anh cho tôi quá giang đến thành phố C là được rồi, ngày mai tôi sẽ thuê xe, chiếc xe này trước hết cứ để lại trong cửa hàng 4S, tôi không có thời gian.”

Anh ta ngoái đầu nhìn tôi: “Không có thời gian? Em muốn đi đâu?” Tôi chạy trốn vẫn còn thiếu chuyên nghiệp, nên buộc miệng nói ra: “Đào Trường Minh.” Anh ta gật mình: “Em đến đó làm gì?” Tốc độ và cường độ của câu hỏi cứ như là đang thăm vấn phạm nhân.

Trong vòng 1 giây, tôi dùng trí thông minh đủ dùng cho cả đời để viện ra một cái cớ: “Đi du lịch.” Anh ta nói: “Đến đảo Trường Minh du lịch vào giữa đông?” Tôi nói: “Tôi cứ thích ra đảo Trường Minh du lịch vào giữa đông đây.”

Ánh mắt của anh ta rất sắc bén, dò xét tôi ít nhất mười giây, đột nhiên nói: “Thật là trùng hợp, tôi cũng định đến đảo Trường Minh du lịch, nếu đã tiện đường thế này, chi bằng chúng ta đi cùng nhau đi.” Tôi sững sờ, hỏi anh ta: “Anh thật sự muốn ra đảo Trường Minh?” Anh ta đi vòng ra sau chiếc xe của mình, mở cốp xe, nửa người khuất giữa bóng đêm, thấp giọng nói: “Ừ, công ty có một cuộc họp thường niên ở đó.”

Cái lí do này của anh anh ta thật là chân chính, tôi nghĩ, nhà của Nguyễn Dịch Sầm ở thành phố H, cách nhà của Nhiếp Diệc tại thành phố S chừng hai nghìn cây số, và lại, một người làm chế được, một người làm thiết kế cảnh quan, thực sự là không có chút liên hệ nào, trong lòng nhất thời bình tĩnh lại. Tình huống này chẳng phải là số phận đưa cho tôi 1 trái chanh chua loét, tôi dựa vào vận may, biến nó thành một cốc nước chanh ngọt ngào hay sao? Khỏi cần phải gọi taxi, ông trời đã tự động thả xuống cho tôi một chiếc xe Mercedes-Benz ML650, còn kèm theo một anh tài xế nữa chứ. Ông trời đối đãi tôi quá sức nhân từ, khiến tôi không khỏi nghi ngờ mình có phải là con rơi của ngài ấy không?

Nguyễn Dịch Sầm hỏi tôi: “Trên xe em có đồ gì quan trọng cần chuyển qua đây không?” Tôi nói: “Có một ít.” Anh ta đi đến mở cốp xe của tôi, liền bị mấy quả bưởi đang bị trần xe chèn ép rớt xuống đập vào chân, tôi vội vàng chạy tới nhặt lại. Anh ta nhìn đồng hành lý chất trên xe, hỏi tôi: “Nhiếp Phi Phi, một ít là từng này hả?”

Tôi cười xòa nói: “Anh cảm thấy nhiều quá à, thế anh muốn chuyển bao nhiêu thì chuyển, ha ha, cứ tùy ý, tôi không quan trọng chuyện này đâu.” Lúc lên được xe của Nguyễn Dịch Sầm đã gần mười rưỡi, mảnh trăng treo trên trời vẫn sáng vằng vặc, nhìn ra ngoài cửa sổ là có thể thấy được rừng cây đen ngòm chìm sắc trời đen kịt, bởi vì sắc đen có nhiều mức độ khác nhau nên cũng có thể coi đây là một loại phong cảnh. Thực sự không ngờ rằng mình sẽ gặp lại Nguyễn Dịch Sầm trong hoàn cảnh này. Năm đó, tôi với anh ta suýt chút nữa là không đội trời chung, khi đó tính tôi khá là cáu bẳn, nửa đêm còn muốn chạy qua đập vỡ cửa sổ nhà anh ta, kết quả 6 năm sau gặp lại giữa chốn giang hồ, hai bên lại có thể cư xử tự nhiên như thế này... Tôi thở dài ngồi dựa vào ghế, không khỏi bội phục sự khoan dung của chính mình, quả nhiên uống thuốc nhiều quá, tâm hồn cũng được tinh lọc.

Bình thường mấy đứa con gái tám chuyện với nhau đều ít nhiều đề cập vấn đề tình yêu tình báo, Nguyễn Dịch Sầm đã từng xuất hiện một lần trong những câu chuyện phiếm giữa Khang Tổ La và tôi khi hai đứa đi ngâm suối nước nóng, đề tài là chuyện có liên quan tới mối tình đầu, hơn nữa còn là ở phần sau của câu chuyện. Nhưng thật khó xác định Nguyễn Dịch Sầm có phải là mối tình đầu của tôi hay không. Mối đầu chỉ có Khang Tổ La liên thanh độc thoại về mối tình đầu của cô ấy, sau đó có ấy quay đầu, bắt đầu ca ngợi tôi một cách tự nhiên: “Phi Phi, mình thực sự thấy bồ rất là cool, cậu nói xem, lúc mọi người chưa quen thân với nhau thì cảm thấy ai đó cool cũng là chuyện bình thường, nhưng quen lâu rồi mà vẫn thấy thế, bồ thực sự rất kỳ quái nha, thậm chí bộ dạng khi mặc quần chen (*) của bồ mình cũng đã nhìn qua rồi, nhưng sao mình vẫn cảm thấy bồ cool nhỉ? (*quần mặc thêm bên trong vào mùa lạnh, được xếp vào loại nỳ y, không thể mặc ra ngoài.)

Tôi nói: “Đó là bởi vì mình cool thôi.” Cô ấy nói: “Nhưng mình thực sự không hiểu, bồ cool như thế mà sao chỉ dám yêu thầm người ta? Thường thì những người cool như bồ nếu nhìn trúng ai là lập tức nhào vô cưa luôn mà?” Tôi nói: “Cậu xem Transformer chưa, Megatron có cool hay không? Nó cool như vậy mà cũng yêu thầm Optimus Prime đó thôi.”

Cô ấy nói: “Tào lao, Megatron với Bumblebee mới là một cặp nhé.” Tôi nói: “CP này của cậu thực sự vừa mới mẻ vừa độc đáo đó.” Cô ấy suy nghĩ một chút, nói: “Nhiếp Phi Phi, cái con này, toàn làm mình xoay như chong chóng không à. Mới vừa rồi tụi mình đang nói chuyện gì ấy nhỉ?”

Tôi dựa vào thành bệ, nói: “Yêu thầm.” Thở dài nói: “Nhiếp Diệc là thần tượng của mình, bồ đừng có lấy 2 chữ yêu thầm mà vấy bẩn anh ấy, đời này tớ chỉ cần gặp lại anh ấy bằng xương bằng thịt một lần nữa là đã thấy hài lòng thỏa dạ rồi, cũng giống như mấy bồ phát cuồng vì các minh tinh ấy.” Cô ấy nói: “Mình không có hãm mộ minh tinh...” Tôi lẩm bẩm nói: “Nếu hãm mộ các ngôi sao, bồ có thể mua vé vào xem concert của họ, muốn gặp một lần thì cũng không khó, nhưng tiền sĩ Nhiếp thực sự là một đóa hoa cao ngạo lạnh lùng được trồng trong phòng thí nghiệm được bảo hộ bằng hệ thống an ninh cấp độ quân sự ấy, đã thế cái phòng thí nghiệm kia còn nằm trên đỉnh Everest.”

Khang Tổ La tỏ ra thương hại nói: “Bồ đừng buồn, thực ra mình có nói bồ yêu thầm Nhiếp Diệc đâu, mình muốn nói về cái tên Nguyễn Dịch Kim gì gì mà bồ yêu đơn phương ấy, nghe nói là tiền bối của cậu hồi học đại học, mẹ bồ kể cho mình vậy đó.” Tôi nói: “Môn ngữ văn của cậu đã đạt trình độ tiểu học chưa đó? Người ta tên là Nguyễn Dịch Sầm, bồ làm ơn tỏ ra có văn hóa một chút có được không?” Lại nghĩ: “Ồ hay, mình yêu thầm Nguyễn Dịch Sầm khi nào vậy?” Cô ấy nấp qua một bên: “Mẹ cậu nói.”

Tôi muốn giơ ra qua cốc lên trán cô ấy một cái, tôi nói: “Muội muội à, chị đây lạnh nhạt như thế, chả có nhẽ lại chủ động yêu thầm ai đó sao, mẹ chị nói gì cung liên tin này, sao cung không tự mình động não suy nghĩ một chút đi.” Quả thực cô ấy quéo lại thành một nhúm: “Vậy, vậy mẹ bồ nói, bồ đã đính hôn với người ta rồi là sao.” Tôi lấy ly rượu vang đỏ đặt trên thành bồn uống một hơi cạn sạch, nói: “Chuyện này thì... đúng thế...”

Đúng là có chuyện như vậy thật. Từ lúc 18 tuổi, tôi đã bắt đầu đi xem mắt. Ý của ba mẹ tôi là, nhà chúng tôi làm kinh doanh, nếu kén được một cậu con rể mà hai gia đình thông gia có thể giúp đỡ lẫn nhau là tốt nhất, nhưng mấy cậu quý tử của các gia đình mà nhà chúng tôi quen biết chẳng có ai tốt đẹp, hơn nữa, tôi còn đang là sinh viên, vẫn nên lấy việc học hành làm trọng, nên cuối cùng tôi cũng không đi giao lưu làm quen một cách thường xuyên. Nếu như tôi và đối tượng xem mắt đều tương đối hài lòng về nhau, thì trước tiên có thể gặp gỡ, bồi dưỡng tình cảm, còn nếu như không trúng ý ai thì cứ tìm đại một cậu con rể không đem lại lợi ích kinh tế nào cho nhà tôi cũng được. Thế nhưng ba mẹ cũng không hy vọng tôi ngay từ đầu đã chống đối ông bà, khuyên tôi đừng lấy có muốn có được tình yêu đích thực mà tìm đối tượng bên ngoài. Ba mẹ lùi một vạn bước nhún nhường nói, nếu như trong vòng xã giao thực sự chỉ có những kẻ cận bã, thì lúc đó tôi mở rộng phạm vi tìm kiếm người yêu cũng không muộn.

Tôi cảm thấy lời ba mẹ nói không sai, rất là có đạo lý, tôi cũng chẳng có bao nhiêu tiền cho nên không có lý nào họ lại lừa tôi, liền ngay ngay thật thật đồng ý đi xem mặt. Đối tượng xem mặt mà bố mẹ chọn cho tôi trên cơ bản đều phù hợp với tiêu chuẩn ngũ giăng, tứ mỹ, tam nhiệt ái, ví dụ như họ rất sẵn sàng giúp đỡ những cụ già bị ngã trên đường, cho dù là bị lừa bịp thì vẫn cứ tiếp tục vô tư mà giúp. Lý do khiến tôi không ưng ý hai người đầu tiên đơn giản là vì họ có ngoại hình không phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của tôi, mẹ tôi dựa vào đó tìm ra quy luật, đến người thứ ba thì chọn Nguyễn Dịch Sầm. Thực ra thì trước khi xem mặt, tôi đã biết Nguyễn Dịch Sầm, chúng tôi học cùng một trường đại học, anh ta là sinh viên năm ba, khoa kinh tế, còn tôi năm nhất, khoa sinh học đại dương, chúng tôi đều tham gia câu lạc bộ chụp ảnh dưới nước ở trường, cũng từng theo đoàn đi ra ngoài chụp ảnh vài lần, có thể coi là đã biết về nhau ít nhiều.

Khi đó ở trường, Nguyễn Dịch Sầm nổi tiếng ngạo mạn, mặt mày anh tuấn, lại đi xe máy phân khối lớn, trên tay có hình xăm, nghe nói chuyên cúp tiết, chuyên ngành chính là kinh tế, lại học thêm về thiết kế trang sức, ở khoa kinh tế học hành be bét, nhưng ở viện thiết kế trang sức thì lại tài hoa đến mức khiến người ta phải trở mặt kinh ngạc, nên được mệnh danh là hot boy của viện thiết kế. Bởi vì anh ta rất có cá tính, mà tôi cũng cảm thấy bản thân mình rất có cá tính, người ta thường nói một núi không thể chứa hai hồ, cho nên dù có cùng sinh hoạt trong một câu lạc bộ thì hai chúng tôi cũng không thân nhau mấy, nói chuyện tay đôi cũng chỉ mới một lần. Vào kì nghỉ đông năm nhất, câu lạc bộ tổ chức đến đảo Tam Á chụp ảnh, chị nhóm trưởng bị

cảm mạo đến mất tiếng nên bảo tôi thông báo kế hoạch cho từng người thay cho chị ấy.

Tôi gọi điện hỏi anh ta: “Nguyễn Dịch Sầm đúng không? Ngày 7 tháng 2 nhóm mình sẽ đi Tam Á chụp ảnh, anh có đi không?” Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, mãi cho đến lúc tôi tưởng mình gọi nhầm số, anh ta mới nói: “Nhiếp Phi Phi?” Tôi nói: “Là tôi đây. Anh có đi không?” Anh ta nói: “Sao em lại hỏi tôi?”

Tôi ngẩn người, muốn nói nhóm trường nhờ tôi hỏi thì tôi hỏi chứ sao nữa. Tôi nghĩ sao nói vậy. Kết quả là anh ta “cạch” một tiếng dập điện thoại. Sau đó anh ta cũng không đi, nhưng mà lần đó đến Tam Á chụp hình vui cực kỳ.

Việc này trôi qua nửa năm thì chúng tôi đi xem mắt nhau. Thật ra thì tôi luôn nghĩ rằng Nguyễn Dịch Sầm không thích tôi lắm, hai người có cá tính không hợp nhau vốn là chuyện bình thường, tôi cũng không có cảm giác gì mấy với anh ta, coi mắt xong tôi còn nói đùa với mẹ, có thể phía bên kia sẽ cảm thấy con chương mất, bởi vì con quá cá tính. Ai ngờ ngày hôm sau, mẹ tôi chạy tới nói với tôi, phía bên kia cảm thấy trước tiên có thể qua lại với nhau, hỏi tôi có ý kiến gì không?

Tôi choáng váng hồi lâu, nói: “Anh ta rất đẹp trai, nhưng mà con không cảm thấy thích anh ta, đương nhiên là con cũng không thấy anh ta đáng ghét, thậm chí ở một góc độ nào đó, con còn cảm thấy anh ta cũng hay hay.” Mẹ tôi nói: “Tình cảm là thứ có thể bồi dưỡng được, trước hết con cứ dùng tâm trạng tích cực thử tiếp xúc với tên kia, cùng nó bồi dưỡng tình cảm cái đã, nếu bồi dưỡng không được thì tính tiếp, đâu có chuyện cứ quen nó thì nhất định phải kết hôn đâu. Mẹ thấy tên này trừ vụn hay trốn học không tốt lắm ra thì mấy cái khác đều rất tốt.” Thế là tôi liền cùng Nguyễn Dịch Sầm qua lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Làm bạn gái của người ta rồi thì phải ra dáng một người bạn gái, từ lúc bắt đầu qua lại, mỗi ngày tôi đều chủ động nhắn tin báo cáo cho Nguyễn Dịch Sầm biết lịch trình hôm đó. Báo cáo suốt một tuần, có hôm tôi leo cầu thang lên giảng đường học tiết động vật nhuyễn thể, bước vào phòng học liếc qua hàng thứ hai từ dưới tính lên lại thấy anh ta. Người bạn cùng lớp đi vào giảng đường với tôi cũng sinh hoạt trong câu lạc bộ chụp ảnh dưới nước, tôi còn nói với người đó: “Đó chẳng phải là Nguyễn Dịch Sầm sao? Xem ra anh ta thật sự rất đam mê bộ môn chụp ảnh dưới nước, còn đặc biệt chạy đi chọn một khóa học về động vật nhuyễn thể.” Cô bạn này cũng tỏ ra hết sức bội phục, cô ấy đã được một người bạn ở kí túc xá giữ chỗ, nên cô vẫy tay với tôi rồi đi trước. Tôi nhìn ba hàng ghế cuối giảng đường, thấy ngoại trừ chỗ ngồi cạnh Nguyễn Dịch Sầm ra thì mấy chỗ khác đều bị sinh viên nữ ngồi kín như nêm, tôi bèn đi tới ngồi ở bên anh ta.

Sau khi tan học, tôi vừa thu dọn sách vở vừa hỏi anh ta: “Nguyễn Dịch Sầm, sao anh cũng tới nghe giảng về động vật nhuyễn thể vậy? Anh cảm thấy đặc biệt hứng thú với môn này à?” Về mặt anh vô cùng kinh ngạc: “Không phải em kêu tôi tới dự thính cùng em sao?” Mấy cô bạn học chung quanh đồng loạt nhìn về phía tôi.

Tôi nhìn anh ta một hồi, nói: “Nguyễn Dịch Sầm, chúng ta cần nói chuyện.” Một đường đi ra khỏi tòa giảng đường, nhìn xung quanh bán kính 5m không có người đi theo, tôi hỏi anh ta: “Nguyễn Dịch Sầm, tôi bảo anh đi dự thính cùng tôi khi nào?” Anh ta dừng bước, móc ra chiếc Iphone8S của mình rồi mở màn hình ra cho tôi xem: “Chính em gửi tin nhắn cho tôi đây này.”

Tôi nhìn cái tin nhắn rất hấp dẫn đó một cái, nói: “Tôi không có kêu anh đến, tôi chỉ muốn gửi tin nhắn thông báo cho anh lịch trình của tôi thôi.” Anh ta nhũn nhũn: “Em gửi tin nhắn như vậy, không phải là có ý này à?” Nhìn về mặt thân nhiên của anh ta, cũng không tiện cùng anh ta cãi chày cãi cối, tôi nhường một bước, nói: “Được rồi, tôi đúng có ý này.” Lại buột miệng nói một câu: “Cũng đến giờ cơm rồi, chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Anh ta trưng ra một vẻ mặt kiêu quả nhiên là như vậy, nhũn nhũn hỏi tôi: “Ờ... Còn muốn tôi ăn cơm với em?” Tôi bắt đầu nhìn anh ta một cái, nói: “Thôi coi như anh không nghe thấy gì đi.” Anh ta nói: “Nhưng tôi nghe thấy rồi.” Đi vài bước nói: “Đi theo tôi, tôi đưa em đi ăn món Hồ Nam.”

Sau đó, Nguyễn Dịch Sầm thường xuyên chạy đến dự thính môn chuyên ngành của chúng tôi. Bởi vì mỗi lần anh ta dự thính xong là tới giờ cơm, cho nên cứ hết tiết hai người cùng đi ăn cơm rất tự nhiên. Xuất phát từ đạo lý có qua có lại, tôi cũng tới lớp của anh ta mấy lần, muốn dự thính cùng anh ta, nhưng bất hạnh thay tôi toàn rù rề anh ta trốn học. Ba tôi làm bên văn hóa truyền thông, thường xuyên được người ta tặng vài vé xem ca kịch, kịch nói, vũ kịch, âm nhạc kịch rất hay, kế hoạch lên lớp với Nguyễn Dịch Sầm không thành công, tôi liền hẹn anh đi xem kịch. Trên cơ bản là mỗi lần hẹn anh ta đều có thể đến, từ đó có thể thấy được anh ta có một tình yêu nghệ thuật nhiệt tình xuất phát từ nội tâm. Không biết từ khi nào thì trong trường học bắt đầu có tin đồn tôi đang theo đuổi Nguyễn Dịch Sầm, nghe nói tin tức này đã lan truyền một thời gian, BBS của trường đặc biệt chú ý tới việc này, bài post lọt top tới hơn hai tháng liền. Tôi có hai nguyên tắc: Một không lên mạng, hai không tám nhảm, nên lúc tôi nghe được lời đồn từ trường nhóm câu lạc bộ chụp ảnh dưới nước thì nhà họ Nguyễn cùng gia đình tôi đã bắt đầu bàn tới chuyện đính hôn rồi. Trường nhóm nói với tôi: “Trước kia Nguyễn Dịch Sầm thật sự quá lạnh lùng, lạnh lùng như một ẩn số, đến nỗi những người trong trường học yêu mến cậu ta, cả trai lẫn gái đều không dám làm bừa. Kết quả là khi bỏ theo đuổi hắn, theo đuổi vài ngày là đã có thể dụ cậu ta đi ăn cơm, xem phim chiếu rạp, các bạn học đều tỏ vẻ ‘Cậu ta cũng dễ theo đuổi quá ta’, còn chóng mặt chờ tới lúc hai người chia tay, để cho các cô các cậu ấy cũng có thể thử một lần.”

Tôi nói: “Xem ra đây thật sự là một tình yêu không được chúc phúc.” Hai chữ tình yêu kia vừa dứt, chính tôi cũng sững sờ một hồi. Trước kia tôi chưa bao giờ dùng tới chữ “tình yêu” hay những từ tương tự như vậy để hình dung mối quan hệ giữa tôi và Nguyễn Dịch Sầm. Thật ra chuyện đính hôn này do nhà họ Nguyễn đề cập trước, khi đó Nguyễn Dịch Sầm chuẩn bị ra nước ngoài, theo ý của ba mẹ anh ta, tốt nhất là chúng tôi đính hôn trước khi anh ta

ra nước ngoài, sau khi về nước sẽ kết hôn luôn.

Bàn bạc chuyện đính hôn một hồi, mẹ tôi có hỏi tôi có yêu Nguyễn Dịch Sâm hay không. Khi đó tuy ngoài mặt tôi tỏ ra rất cool và bình thản, nhưng thật ra trong lòng lại thấy rất sợ hãi, nổi da gà hồi ngược lại mẹ tôi là yêu là cái gì, có tiêu chuẩn tham khảo nào chẳng? Để tôi tham khảo một chút xem thử rốt cuộc là tôi có yêu Nguyễn Dịch Sâm hay không. Trước khi lấy ba thì mẹ tôi là một nhà thơ, khi còn trẻ làm thơ đều vương vất phong cách của phái Tân Nguyệt, mỗi khi nói chuyện, mẹ luôn dùng những câu ví von làm tôi có cảm giác không hiểu. Mẹ từng bước dẫn dắt tôi, nói rằng trái tim con người giống như một căn phòng thủy tinh, bên trong có trồng nhiều loại hoa, tình yêu giống như ánh mặt trời, nếu có một ngày mặt trời đột nhiên chiếu rọi căn phòng thủy tinh thì sau đó sẽ có một đóa hoa nở rộ trong lòng. Nếu bạn cảm thấy lòng mình đang có một đóa hoa nở rộ, thì đó chính là tình yêu.

Quả nhiên là tôi lại nghe không hiểu, hỏi mẹ: “Có phiên bản giải thích nào phổ thông đại chúng hơn không ạ? Để cho học sinh tiểu học trung học cũng hiểu được ấy? Phiên bản này nghe không hiểu lắm.” Mẹ tôi thờ dài nói: “Xem ra chị và Nguyễn Dịch Sâm chẳng qua là đi chung với nhau có vẻ hợp mà thôi, chuyện đính hôn này mẹ sẽ thương lượng lại với ba chị một chút.” Kết quả là còn chưa đợi kịp kết quả thương lượng từ ba mẹ, tôi đã chia tay Nguyễn Dịch Sâm.

Cái buổi tối cuối tuần khi tôi nói chuyện với mẹ, không rõ là tối thứ sáu hay là chủ nhật, trời trút xuống một cơn mưa to, cả thành phố S như chìm trong biển nước. Tôi đang đứng trước cửa sổ vùi đầu vào sắp xếp lại ảnh chụp, đột nhiên nhận được điện thoại của Nguyễn Dịch Sâm, nói là đang ở cổng chính nhà tôi, bảo tôi ra ngoài một chuyến. Tôi cúp điện thoại, tìm một cái ô rồi chạy ra cửa. Không nhìn thấy Nguyễn Dịch Sâm ở cổng chính, tôi bèn đi ra ngoài một đoạn. Xa xa đã thấy Nguyễn Dịch Sâm đang ngồi trên chiếc xe máy màu xanh lam hầm hờ của mình, dưới ánh đèn đường mờ mờ, con đường phía sau giống như một con giun lớn ngoằn ngoèo khúc đen khúc trắng, hai bên đường có những cây hoa sơn trà đang nở rộ, qua màn mưa, lóng lánh trong suốt, dưới ánh đèn đường nhìn đẹp như những viên ngọc được chạm khắc tinh xảo.

Đến gần mới phát hiện là Nguyễn Dịch Sâm không mặc áo mưa, tôi chạy tới đem chiếc ô che lên đầu anh ta, nước mưa theo mái tóc anh ta nhỏ giọt, xẹt qua gò má, chảy xuống cổ áo màu đen ướt đẫm của anh ta, tựa như Trường Giang và Hoàng Hà hội tụ nơi biển rộng, rồi đột nhiên biến mất. Tôi thấy cả người lẫn xe của anh ta giống như là mới vớt từ dưới sông lên, vội vàng gọi điện thoại cho chú Trần bảo chú ấy mở cổng chính ra, tính đưa Nguyễn Dịch Sâm vào nhà sưởi ấm thay quần áo trước rồi tính sau. Anh ta giọng tay ngắn tôi lại, giọng nói hơi khàn khàn, không đầu không đuôi hỏi tôi: “Phi Phi, tại sao em muốn hẹn hò với tôi?”

Tôi nói: “Sao trắng cái gì, chẳng phải sau khi coi mắt xong, anh nói trước tiên chúng ta có thể qua lại với nhau một thời gian, nên mình mới hẹn hò hay sao?” Anh ta nói: “Tôi nói thế rồi em đồng ý luôn?” Tôi nói: “Đương nhiên cũng là do mẹ góp ý với tôi nữa, mẹ tôi nói...”

Anh ta ngắt lời tôi: “Mẹ em nói?” Tôi thấy thần sắc của anh ta có gì đó không ổn lắm nên không nói tiếp nữa. Anh ta mặt lạnh lạnh, nói: “Cho nên mẹ em kêu em qua lại với tôi thì em liền qua lại, mẹ em kêu em đính hôn với tôi thì em cũng sẽ đính hôn? Tất cả đều không phải là ý của em?” Đương nhiên là tôi cũng có ý kiến của riêng mình, nhưng còn chưa kịp nói, đột nhiên anh ta nắm chặt tay nắm mạnh một cái vào tay lái xe máy, về mặt phần nộ hỏi tôi: “Bị cha mẹ điều khiển cuộc sống của mình như vậy, em không cảm thấy tức giận, không cảm thấy đau khổ ư?”

Tôi nói: “Nguyễn Dịch Sâm, anh làm sao vậy?” Anh ta lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi một cái, không trả lời, đội mũ bảo hiểm lên rồi đạp ga, chiếc xe máy hiệu Ducati màu xanh sapphire lao như tên bắn, một đường chạy thẳng xuống dưới chân núi, làm nước mưa ven đường bắn tung tóe lên quần tôi. Suốt một tuần sau đó tôi không gặp được Nguyễn Dịch Sâm, cũng không liên lạc được với anh ta. Vài ngày sau, nghe nói anh ta và hotgirl khoa thiết kế trang sức đã hẹn hò với nhau. Tôi cảm thấy tình thế có chút nghiêm trọng, dù sao đi nữa cũng phải tìm anh ta nói chuyện, nên đặc biệt chọn một buổi chiều rảnh rỗi tới học viện thiết kế tìm anh ta.

Kết quả là vừa mới bước vào cửa chính của học viện thiết kế liền bị một đám nữ sinh chặn lại, nói là học viện của bọn họ không chào đón tôi. Tôi bình tĩnh hòa nhã nói với mấy cô gái, bất kể thế nào, hôm nay tôi phải gặp được Nguyễn Dịch Sâm, nếu anh ta là đàn ông thì đừng né tránh ở sau lưng đám con gái. Mấy đứa con gái liền nổi nóng, bảo là Nguyễn Dịch Sâm không biết gì hết, đơn giản là mấy đứa nó không muốn nhìn thấy tôi làm tổn thương anh ta. Mấy đứa con gái thấy gần đây khi tan học Nguyễn Dịch Sâm không đi tìm tôi nữa, cho nên tự nó đoán là tôi và Nguyễn Dịch Sâm đang cãi nhau, mà nếu như chúng tôi cãi nhau thì tuyệt đối không có khả năng là Nguyễn Dịch Sâm sai, người sai chỉ có thể là tôi, cho nên mới nói tôi làm tổn thương Nguyễn Dịch Sâm. Tôi cảm thấy mấy đứa nó suy nghĩ thật logic.

Tôi bị ngăn ở cổng chính ít nhất là năm phút đồng hồ, đang mất kiên nhẫn thì hotgirl khoa thiết kế trang sức đột nhiên xuất hiện. Hotgirl kiến nghị, mọi người đứng cứ đứng ở đây cũng không phải chuyện hay, một bên muốn vào, một bên không cho, ai cũng không chịu thỏa hiệp, mà mâu thuẫn này lại không thể giải quyết bằng cách kéo bè kéo lũ đến đánh nhau, vậy chỉ bằng chiếu theo quy định truyền thống chọn một môn thể thao để thi đấu, người nào thắng sẽ nghe theo lời người đó. Hai bên đều tỏ vẻ tán thành, thông qua rút thăm chọn ra thi đấu tennis.

Nửa tiếng đồng hồ chật vật nhất của tôi trong đời này đã xảy ra vào 3 giờ chiều hôm đó, trong phòng đánh tennis của trường S, tôi cùng hotgirl khoa thiết kế chỉ tập trung làm một việc duy nhất. Khang Tổ La cảm thấy rất có hứng thú với chuyện này, tựa vào thành bồn hỏi tôi: “Khi đó bỏ không cảm thấy hotgirl khoa thiết kế có ý xấu à? Có khi bọn họ đã bày trước chước này để chinh phục?” Tôi nói: “Có ai suốt ngày tưởng tượng là mình đang sống trong phim cung đấu không? Nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy ông trời không phù hộ mình nên mới rút trúng môn tennis mà mình ngu nhất.”

Khang Tổ La nói: “Vậy bỏ phát hiện ra điểm không bình thường khi nào?” Tôi khoanh tay suy nghĩ một chút rồi nói: “Chính là lúc hotgirl viện thiết kế trực tiếp đánh bóng về hướng mặt mình.” Khang Tổ La bụm mồm như người chưa hiểu sự đời, nói: “Không phải chứ, mình cứ tưởng là mấy người đó chỉ muốn làm xấu mặt bỏ trước mặt quần chúng thôi chứ...”

Tôi giáo huấn cô ấy, tôi nói: “Khang Tổ La, lòng người có bao nhiêu điều tốt, thì cũng có bấy nhiêu điều xấu.” Thật ra thì hotgirl của viện thiết kế trang sức cũng không xinh đẹp cho lắm, cho tới bây giờ tôi vẫn không rõ tên cô ta, sau khi chuyển trường thì cũng quên mất cô ta trông như thế nào. Chỉ nhớ rõ trận đấu đó, khi bắt đầu giao bóng thì quả banh màu vàng nho nhỏ liên tục nảy lên ở trên đùi tôi, tốc độ phải lên tới một trăm km trên giờ, làm xương ống quyển tê rần lợi hại, sau cơn tê dại đó là toàn thân ê ẩm. Hotgirl kinh ngạc đưa một tay lên che miệng, xin lỗi tôi: “Thật ngại quá, sợ ý sợ ý.”

Khi thi đấu thể thao khó tránh khỏi sơ xuất, tôi cũng không nghĩ nhiều. Kết quả là lúc thi đấu tiếp, cô ta đánh quả cầu thứ hai nảy vào bụng tôi, tôi đau

đến khò cả lưng, hotgirl chấp hai tay trước ngực xin lỗi tôi lần nữa: “Xin lỗi nhé, sợ ý sợ ý.” Xin lỗi còn chưa được ba phút, quả cầu thứ ba đã mang theo cường độ như gió xoáy trực tiếp đánh thẳng vào má phải tôi, làm đầu tôi đau muốn ngắt, đưa ngón tay lên xem, nửa bên mặt đều là vụn gỗ. Hotgirl đứng khoanh tay ở phía đối diện, nín cười nói: “Ài da, sao hôm nay lại sợ ý nhiều vậy nhỉ, Nhiếp Phi Phi, xin lỗi nhé, tôi không có cố ý đâu.” Toàn bộ nữ sinh đang xem là người ở học viện bọn họ, đám người cười vang một trận, nhưng vẫn có đôi ba người là không đành lòng, có tiếng thảo luận truyền vào trong tai tôi: “Nhiếp Phi Phi trông tội nghiệp quá, có phải là hotgirl viện trang sức giòn hơi quá giòn rồi không?”

Rất cục tôi cũng kịp phản ứng, hóa ra đang là bị người khác đùa bỡn. Khang Tổ La nghe đến đó, tràn ngập trĩu mến ôm lấy mặt tôi: “Phi Phi, lúc ấy nhất định là bỏ cảm thấy bất lực lắm, bị người ta ăn hiếp thế thâm đến như vậy, trả thù đi, nhưng bỏ lại chơi tennis không được, không đủ kỹ thuật để phát bóng trúng người à hotgirl kia, vậy phải làm sao bây giờ? Có phải lúc đó bỏ mất niềm tin vào cuộc sống rồi không? Nếu là mình thì mình nhất định sẽ khóc, còn bỏ, bỏ không khóc sao?” Tôi đồng ý, nói: “Đúng vậy, thật sự là ảo não muốn chết, kỹ thuật tennis của mình không tốt nên đầu thế ăn miếng trả miếng, không đánh bóng trúng người cô ta được.”

Khang Tổ La tiếp tục ôm mặt tôi, dịu dàng nói: “Không phải như vậy chứ?” Tôi nói: “Cho nên mình quăng luôn cây vợt, trực tiếp chạy qua cho hotgirl ăn một đấm, đánh à khóc luôn.” Khang Tổ La: “...” lặng lẽ buông tay khỏi khuôn mặt tôi.

Tôi nói: “Bỏ cảm thấy mình không nên đánh cô ta à?” Khang Tổ La nói: “Chiều theo tình tiết trong phim thì khi bị người ta khi dễ, bỏ sẽ đi tìm đám đáng yêu đứng im một chỗ, sau đó Nguyễn Dịch Sâm đột nhiên xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân, rồi khúc mắc của hai người được gỡ bỏ.” Tôi nói: “Giờ chơi không, hội những người so cool tại mình rất ghét tỏ ra đi tìm đám đáng yêu. Bị người đùa giòn không lo, bị người thương hại mới là vấn đề quan trọng.”

Khang Tổ La suy nghĩ một chút, nói: “Cậu ghét cái kiểu đi tìm đám đáng yêu, nhưng lỡ đầu nam thần Nhiếp Dịch của cậu lại thích loại con gái đi tìm đám đáng yêu thì sao?” Tôi nói: “Không thể chỉ vì nam thần của mình thích con gái kiểu đó mà mình cũng phải thích con gái kiểu đó theo anh ấy.” Khang Tổ La nói: “Không phải, ý mình là giả sử một ngày nào đó bỏ có thể yêu đương với Nhiếp Dịch, nếu anh ta muốn bỏ tỏ ra đi tìm đám đáng yêu một chút thì bỏ sẽ làm gì? Bỏ có chịu vứt bỏ bản tính của mình vì anh ta không? Bỏ nhập tâm chút đi?”

Tôi thử tưởng tượng ra cảnh mình cùng Nhiếp Dịch yêu đương, lập tức nói: “Vứt chứ, đừng nói là đi tìm đám đáng yêu, anh ấy muốn mình hưởng hoa hải đường nôn ra máu mình cũng có thể nôn tại chỗ cho anh ấy xem.” Khang Tổ La nói: “Nhiếp Phi Phi, không phải chứ?” Tôi rót rượu vào trong ly, một hơi uống hết phân nửa, nói: “Vì nam thần, tởm dứt khoát sẽ thay đổi.”

Nhưng tóm lại là hôm đó Nguyễn Dịch Sâm không có xuất hiện. Sau đó nghe nói hotgirl viện thiết kế nhập viện. Thật ra tôi đánh người rất có chừng mực, cô ta bị thương như vậy, đương nhiên là có đau nhức nhưng cũng không đến mức phải nằm viện, có thể là vì sợ tôi không những đánh người mà còn muốn phải tiếp tục truy cứu, cho nên đành dùng kế ai binh. Tôi cũng đi bệnh viện nằm hai ngày vì sau khi bị hot girl viện thiết kế đánh ba cú, đầu óc bị chấn động đôi chút. Sau khi xuất viện mới biết được ở trường, vụ này đã bị đồn thổi tùm lum. Nghe nói chỉ vì Nguyễn Dịch Sâm cùng hot girl viện thiết kế nói chuyện với nhau vài câu mà tôi liền chạy tới học viện thiết kế tìm hot girl gây chuyện, đòi thi đấu tennis người ta, nhưng vì đánh không lại người ta cho nên thẹn quá hoá giận, ném vợt tennis rồi trực tiếp nhào vô đánh hot girl.

Ngày hôm sau đi học tôi gặp trưởng nhóm câu lạc bộ chụp ảnh dưới nước, chị ấy đánh bạo hỏi tôi: “Chuyện em đánh hot girl viện thiết kế là thật?” Tôi nói: “Đánh cô ta là thật, nhưng nguyên nhân đánh nhau là vì tranh giành tình nhân thì cũng là lần đầu em nghe nói.” Nhóm trưởng nói: “Chị cũng thấy làm lạ, em đánh người luôn rất có phong cách, dùng nắm đấm vì lý do củ chuối kia hoàn toàn không giống phong cách của em.”

Tôi nói: “Hay là tổ chức đứng ra giải thích cho em đi.” Tổ chức lập tức nói: “À hot girl này thật xấu xa, chị nghĩ lời đồn kia tám phần là do cô ta tung ra, em có muốn làm cho ra nhẽ không?” Tôi nói: “Thực ra đánh xong em cũng cảm thấy sáng khoái rồi. Dù sao em cũng không có ý định ra tranh cử chức chủ tịch hội sinh viên, không cần bắt quần chúng phải hiểu em, làm cho ra nhẽ rồi thì mình được cái gì chứ?”

Tổ chức suy xét trong ba giây đồng hồ, nói: “Em nói rất có lý.” Tôi nói: “Chủ yếu là hiện tại em không cảm thấy khó chịu, nhưng nếu cô ta còn tiếp tục chọc cho em khó chịu thì em sẽ bực cô ta tiếp.” Mặc dù tôi đã bỏ qua chuyện này, nhưng vài ngày sau, kịch bản phim lại đột nhiên xuất hiện một cái plot twist rất là thần kì. Nghe nói ngay tại bệnh viện, hotgirl viện thiết kế đã tỏ tình với Nguyễn Dịch Sâm, Nguyễn Dịch Sâm liền đồng ý.

Tôi đó ba mẹ Nguyễn Dịch Sâm tức tốc chạy tới nhà tôi xin lỗi, nói trong chuyện này Nguyễn Dịch Sâm chính là kẻ phản bội, hôm trước anh ta còn tranh cãi âm ỉ với người trong nhà, có lẽ là bởi vì ba mẹ anh ta một mực khen tôi là một cô gái tốt, anh ta cãi không được nên mới làm ra chuyện này, bọn họ nhất định sẽ khuyên giải anh ta, tự mình áp giải anh ta tới trước mặt tôi xin lỗi. Chuyện này khiến tôi tức giận vô cùng. Tôi cảm thấy dù anh ta có ngu cách mấy thì cũng không nên ngu tới mức này. Bất kể thế nào thì chúng tôi cũng đang ở trong một mối quan hệ đã được quy định rõ ràng bằng văn bản rằng: không cho phép có người thứ ba chen chân vào. Nếu như anh ta thực sự cảm thấy không có cách nào tiếp tục cùng tôi, thì ít nhất cũng phải thông báo cho tôi một tiếng, nói cho rõ là quan hệ giữa chúng tôi đã chấm dứt, nếu được thế thì nhất định tôi sẽ đồng ý và thông cảm, đây là sự tôn trọng tôi thiếu nhất. Nhìn thấy phản ứng tức giận đến nỗi muốn đập vỡ cửa sổ nhà Nguyễn Dịch Sâm của tôi, mẹ hơi hoảng hốt, hỏi tôi: “Phi Phi, có phải chị đã... Dịch Sâm hay không?”

Tôi nói: “Con cảm thấy anh ta thực sự bị tâm thần, có chuyện gì thì cứ mặt đối mặt mà nói cho rõ ràng, anh ta không nghe điện thoại của con cũng không trả lời tin nhắn, chẳng phải chúng ta đã bắt đầu bản chuyện đình hôn rồi sao? Tự nhiên bây giờ anh ta lại đi tìm kẻ thứ ba?” Mẹ tôi nói: “Mẹ đi nói chuyện với ba chị một chút.” Lại tận tình khuyên bảo căn dặn tôi: “Cho dù có tức giận đến thế nào cũng đừng đập vỡ bộ trà cụ ở trên bàn nhé, đó là đồ ông cố chị để lại, nhưng cái ly thủy tinh bên cạnh thì chị cứ đập thoải mái.” Sau bữa cơm chiều mẹ lại vào phòng tôi, cùng tôi nói chuyện trên trời dưới đất nửa ngày, giữa chừng nói: “Hôm nọ mẹ có thấy nhiếp ảnh gia mà chị hâm mộ mở chuyên ngành chụp ảnh dưới nước tại trường Y, chị xem thử có muốn chuyển tới trường Y hay không?”

Tôi vừa nghe xong đã lập tức đem Nguyễn Dịch Sâm vứt ra khỏi đầu, hỏi mẹ: “Sao mẹ không sớm nói cho con biết?” Mẹ tôi nói: “Chị biết muốn vào được trường Y thì thi GRE (*) phải được bao nhiêu điểm không?” (*GRE (Graduate Record Examination): Kỳ thi tiếng Anh để xét điều kiện để học lên thạc sĩ hoặc tiến sĩ đối với các ngành tự nhiên và xã hội trừ y, dược, luật.)

Tôi nói: “Không biết à.” Mẹ tôi nói: “Như vậy đi, bắt đầu từ ngày mai chị hãy học từ vựng tiếng Anh, mẹ sẽ đến trường xin phép cho chị nghỉ ốm.” Sau đó tôi nói với Khang Tổ La, trong lúc dần bước trên đường đời, nếu gặp phải khó khăn nào tưởng chừng không vượt qua nổi thì hãy đi học từ vựng GRE, học hết 25 ngàn từ vựng trong vòng hai mươi ngày thì đêm nào cũng sẽ mộng mị như đang dùng thuốc antihistamine (*), ngoại trừ khi tham gia thi GRE, có thể cả đời này bạn sẽ không cần dùng nhiều từ đơn đến vậy, cuộc sống của bạn nhất định sẽ bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

(*antihistamine: thuốc gây cảm giác lơ mơ, uể oải, buồn ngủ.) Dù sao sau khi học hết 25 ngàn từ vựng kia thì Nguyễn Dịch Sầm trong đầu tôi đã hóa thành một đám mây trôi. Mãi cho đến sáu năm sau, gặp lại anh ta trên con đường cao tốc đi về thành phố C vào một đêm đông, đám mây kia mới xuyên qua thời gian 6 năm mà xuất hiện trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4

Ngày hôm sau trời có mưa, dù mưa không lớn lắm nhưng khi rơi xuống ô cửa sổ thủy tinh cũng đủ tạo thành từng vệt, từng vệt lệ dài, giống như dòng nước mắt chảy trên đôi má con người. Trước đây mẹ tôi cực kì thích những ngày mưa, mẹ thường chứa chan tình cảm nói với tôi, thực ra mưa chính là nước mắt của thi nhân bọn mẹ. Sau này có một ngày trời mưa to, mẹ tôi nhận lời mời tham gia một buổi tiệc, không may nước mưa trên đường lại làm hỏng đôi giày làm bằng lông chim khổng tước mà mẹ đang mang, sau đó, mẹ không còn cảm thấy thật ra mưa chính là nước mắt của thi nhân bọn mẹ nữa. Nhưng hình như mẹ vẫn rất luyện tiếc cái câu ví von này, có lần đi tản bộ vào buổi sáng, tôi nghe thấy mẹ thủ thủ với ba: “Thực ra những giọt sương sớm ngày hè chính là nước mắt của thi nhân chúng tôi.” Ba tôi nói: “Tôi thực sự không hiểu nổi giới thi nhân của bà, chẳng phải lần trước bà nói mưa chính là nước mắt của thi nhân các bà hay sao?” Mẹ tôi nói: “Đều là nước mắt của chúng tôi hết đó được chưa? Thi nhân chúng tôi bẩm sinh đã có nhiều nước mắt đó được chưa?” Ba tôi không tiếp lời. Lúc nhớ tới chuyện này, tôi không khỏi nhớ nhưng ba mẹ đôi chút, nhưng giây tiếp theo, lòng tôi lập tức cứng rắn.

Nguyễn Dịch Sầm có thói quen là sáng sớm rời giường đều phải uống một tách cà phê, sau khi ăn sáng xong tôi liền trực tiếp đến quán cà phê của khách sạn tìm anh ta, quả nhiên nhìn thấy anh ta đang ngồi ở một góc đọc báo. Tôi ngồi đối diện với anh ta, anh ta ngẩng đầu nhìn tôi một cái, hỏi: “Thu dọn đồ đạc xong chưa?” Tôi gật đầu. Anh ta lật tiếp một trang báo, nói: “Chờ tôi mười phút nữa.”

Tôi ừ một tiếng, tiện tay cầm lấy một cuốn họa báo trên bàn. Trời hãy còn sớm nên quán cà phê không có mấy người, trừ hai chúng tôi ra thì cũng chỉ có hai cô gái ngồi ở góc bên phải phía trước đang tán chuyện mua sắm. Khi tôi mới lật được hai trang họa báo, cô gái cột tóc đuôi ngựa đột nhiên lấy một quyển tạp chí, chỉ chỉ vào trang bìa nói với cho cô bạn đi cùng: “Ôi, thì ra giới thượng nhân cũng có soái ca thế này sao?”

Cô bạn đi cùng nhìn một cái, nói: “A, mình biết, là thiếu soái của công ty dược phẩm Nhiếp thị, Nhiếp Diệc.” Tôi nắm chặt cuốn họa báo, “phịch” một tiếng đánh rơi lên bàn, Nguyễn Dịch Sầm lướt qua tờ báo liếc mắt nhìn tôi, tôi giả vờ như không có gì, nhặt cuốn họa báo lên lại. Tóc đuôi ngựa nói: “Chính là công ty dược phẩm Nhiếp thị đó đó hả?”

Cô bạn gật đầu nói: “Tấm ảnh này không lọt tả hết vẻ đẹp trai của người thật, mấy năm trước khi mình còn làm ở «thời báo tin tức buổi tối», vào buổi họp báo ra mắt sản phẩm của công ty bọn họ, mình đã nhìn thấy anh ta một lần, người thật phải nói là khí chất ngời ngời. Đúng rồi, anh chàng này thực sự là một truyền kỳ, năm ngoái người ta quay tiếp season mới của series phim Mỹ «The Big Bang theory» đó, bỏ có xem không? Nhiếp Diệc chính là Sheldon (*) của đời thực đấy, năm 14 tuổi thi vào trường N học khoa sinh vật học hệ chính quy, 16 tuổi thi đỗ trường Y học tiến sĩ ngành sinh vật học tế bào và phân tử, 19 tuổi đã lấy được bằng tiến sĩ, sau khi được trường giữ lại làm giảng viên một năm, anh ta về nước kế thừa gia nghiệp, thực tình không phải là người thường nữa rồi.” (*Sheldon Lee Cooper là một nhân vật hư cấu trong series truyền hình The Big Bang Theory, được diễn xuất bởi Jim Parsons. Sheldon là một nhà khoa học có IQ thuộc hạng thiên tài, nhưng anh ta lại gần như hoàn toàn thiếu hụt các kỹ năng xã hội.) Miệng của cô gái cột tóc đuôi ngựa đã há hốc thành hình chữ O nói: “Hình như mình cũng có xem sơ sơ, có phải anh ta từng có scandal với ngôi sao điện ảnh Dương Nhiễm không?”

Cô bạn đi cùng nói: “Cậu nhớ lầm rồi, ở phương diện này Nhiếp tiên sinh hoàn toàn trong sạch, quả thực là một đóa hoa cao ngạo lạnh lùng, đừng nói là có scandal với ngôi sao, anh ấy cùng bạn gái chính thức của mình chẳng qua cũng chỉ là kết giao cho có.” Tóc đuôi ngựa lập tức nói: “Anh ấy mà cũng có bạn gái chính thức á? Người như vậy còn mà quen bạn gái làm gì? Làm người mà đạt đến trình độ này thì cả đời cũng đừng nên có bạn gái, chắc chỉ định sử dụng sự phân bào nhiễm sắc thể để sinh con để cái phù hợp với yêu cầu đặt ra mà thôi.” Lại hỏi: “Bạn gái của anh ta là người thế nào? Đừng nói là cũng pro như vậy nha?” Cô bạn nói: “Nghe nói là đàn em ở trường Y của anh ta, nhưng không có bờ rờ bờ riết gì sất, lẩn lộn ở trường Y mãi mới tốt nghiệp, bỏ cũng biết đấy, cô ta là cái loại con nhà giàu mới nổi đó mà, mới đầu cô ta học ngành sinh vật biển, nhưng sau đó thì rớt môn nên mới chạy qua làm chụp ảnh, là một đứa con gái nhà giàu mà học dốt điển hình.”

Tóc đuôi ngựa tỏ vẻ không tin nói: “Vậy rốt cuộc vì sao mà cậu Nhiếp lại thích cô ta? Kỳ quá đi à.” Cô bạn nói: “Có yêu đương gì cho cam, bỏ cũng biết người như họ ấy mà, bạn gái chính thức trên cơ bản đều là do bố mẹ sắp đặt, vì lợi ích của gia tộc chứ có được tự do lựa chọn đâu, kể ra thì cũng thật đáng thương.” Lại nói: “Nghe bảo lúc đó có hai cô gái được đề cử làm bạn gái của anh ta, một người là do ba anh lựa chọn, chính là cái cô nhà giàu học dốt đó, người còn lại là con gái của bạn thân mẹ anh, tên là Giản Giản cái gì đó, cô con gái thì mình đã từng gặp qua rồi, khi đó mình vẫn còn đang học đại học, đến thực tập ở công ty Nhiếp thị, cô bé kia đẹp theo kiểu trong sáng ý, nếu không được chọn thì chắc là vì gia thế không bằng phía bên kia rồi.” Nói xong thì hai người cùng trầm mặc, một lúc sau tóc đuôi ngựa thốt lên một câu: “Có tiền thì ích gì, học giỏi thì ích gì, 19 tuổi đã có bằng tiến sĩ thì ích gì, rồi thì cũng bị ba mẹ ép duyên, ép duyên thực sự là hại chết con người ta mà.”

Tôi tựa người vào ghế uống nước chanh, thầm nghĩ mấy lời đồn đại này còn có phiên bản nào khác nữa không, sao tôi lại bị biến thành một đứa con gái

vô dụng học dốt thế này, nhưng cũng thật không ngờ, đối với chuyện hôn nhân của đàn ông tầng lớp thượng lưu, quần chúng nhân dân lại có một sự đồng cảm lớn đến thế. Mà nói vậy cũng không đúng, năm ngoái có một tên nhà giàu mới nổi ngoại hình rất giống Ngưu Ma Vương trong phim Tây Du Ký bị vợ mình là một nữ minh tinh hành hung bạo lực, theo tôi được biết thì ông ta lại không được quần chúng nhân dân đồng cảm, xem ra sự đồng cảm chủ yếu vẫn là dựa vào độ đẹp trai của nhân vật chính. Thực sự khiến người ta ngón ngàng trăm mối tơ vò. Nguyễn Dịch Sâm ngồi ở đối diện đã bắt đầu gom mảy tơ báo lại, đột nhiên nói: “Chúng ta năm đó cũng có thể tính là do ba mẹ sắp đặt.”

Tôi nói: “Nếu như hồi đó anh cho cuộc hôn nhân sắp đặt kia một con đường sống thì dù tính ngang hay tính dọc, chúng ta cũng không tính là bị sắp đặt.” Anh ta đứng lên đi ra hành lang trước, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Thật ra thì, có đôi khi quyết định của ba mẹ... không phải lúc nào cũng sai.” Tôi đứng cách anh ta nửa thước, nhìn anh ta ít nhất mười giây, hỏi: “Bây giờ anh hiểu chuyện thế này, người nhà của anh có biết không?”

Anh ta đút một tay vào túi quần, tay kia cầm chìa khoá xe, đứng đó hỏi tôi: “Còn em, em một thân một mình theo tôi tới đảo Trường Minh, người nhà của em có biết không?” Tôi rung mình một cái, nói: “Nguyễn Dịch Sâm, anh không gọi điện nói cho ba mẹ tôi biết đấy chứ?” Anh ta nhú mày nói: “Tôi không biết cách liên lạc với ba mẹ em.” Đoạn nhìn tôi thật kĩ nói: “Tại sao lại không thể nói cho hai bác biết?”

Tôi chưa kịp nghĩ ngợi đã thốt ra: “Vi hai người họ sẽ nói cho...” Cái tên Nhiếp Diệc đã lên tới miệng liền được tôi kịp thời nuốt lại. Nguyễn Dịch Sâm lại tôi gần nói: “Hai người họ sẽ nói cho ai?” Tôi đứng đó sửng sốt.

Thần sắc của anh ta bỗng trở nên phức tạp, giọng nói bị ép xuống cực thấp, nói: “Họ sẽ nói cho... bạn trai em?” Tôi hoảng hốt mất 2 giây, Nguyễn Dịch Sâm đầu có khờ, đã đến nước này, chắc chắn anh ta không tin là tôi tới đảo Trường Minh du lịch. Tôi lấy lại bình tĩnh, nói: “Nguyễn Dịch Sâm, cũng không giấu gì anh, tôi cãi nhau với bạn trai nên mới bỏ nhà đi, mẹ tôi chưa biết, anh giúp tôi chuyện này nhé, đừng gọi điện làm bà lo lắng.”

Anh ta nhú mày nhìn tôi thật lâu, nói: “Em nghĩ là bạn trai em sẽ không nói cho ba mẹ em biết ư?” Tôi nói: “Không đâu, chưa đến bước đường cùng, anh ấy sẽ không để cho ba mẹ tôi phải lo lắng.” Anh ta đột nhiên cười nhạt: “Nhiếp Phi Phi, em ích kỉ vừa vừa thôi, em cũng biết là ba mẹ ở nhà sẽ lo lắng sao?”

Tôi nói: “Có một số việc anh không hiểu được đâu.” Anh ta nắm chặt tay: “Vậy em nói rõ cho tôi đi.” Tôi cười một tiếng, nói: “Có nói chuyện này với anh thì anh cũng không hiểu được.”

Anh ta nhún mày, nói: “Nhiếp Phi Phi, em vẫn như ngày xưa, có chuyện gì xảy ra thì đầu tiên cũng chỉ nghĩ đến việc trốn tránh, đã sáu năm rồi mà cũng không tiến bộ chút nào.” Tôi nói: “Nguyễn Dịch Sâm, xem ra đã tới lúc hai chúng ta đường ai nấy đi rồi.” Anh ta nhú chặt lông mày, cứ như vậy nhìn tôi. Tôi không hề sợ hãi cùng anh ta mặt đối mặt. Anh ta dùng sức siết chặt chiếc chìa khóa trong tay, hơi khàn giọng hỏi tôi: “Em cãi nhau với hắn, em muốn bắt hắn chạy ra tận đảo Trường Minh xin lỗi em à? Nếu vậy thì em sẽ tha thứ cho hắn? Em muốn có một màn làm hòa lãng mạn, cho nên mới bỏ nhà trốn đi sao?”

Tôi biết anh ta đang hiểu lầm, nhưng vẫn nói ‘đúng vậy’. Anh ta móc ra một bao thuốc lá từ túi áo khoác, rút một điếu cầm trên tay, nhưng thấy gần đó có biển cấm hút thuốc nên đành phải nhét lại vào bao, anh ta nói: “Hắn có thể đoán được em đi ra đảo Trường Minh không?” Tôi nói: “Có thể.”

Nhưng tôi biết, Nhiếp Diệc sẽ không đoán ra được là tôi sẽ đến đảo Trường Minh. Mà nếu anh ấy có đoán được, thì, cũng không kịp nữa rồi. Nguyễn Dịch Sâm trầm mặc hồi lâu, nói: “Để tôi đưa em đi, như vậy sẽ an toàn hơn, tôi sẽ không tiết lộ với ai đâu.” Lúc lên xe, Nguyễn Dịch Sâm hỏi tôi: “Thực ra thì hồi trước, em cũng hi vọng tôi sẽ đến Mỹ tìm em phải không?”

Tôi đang cài dây an toàn, ngoảnh đầu lại hỏi anh ta: “Anh nói cái gì cơ?” Anh ta không nói gì nữa, chỉ mỉm cười. Ô tô lên đường trong cơn mưa phùn nhẹ, phần cuối của hành trình cũng chính là đường trở về của tôi.

Trên xe có treo một cái bùa bình an bằng ngọc lưu ly, giống như đồ nghề mà mấy nhà thôi miên hay sử dụng, lắc qua lắc lại ở trước mắt tôi một cách có quy luật. Tôi nhớ lại mình và Nhiếp Diệc quen nhau thế nào. Tất nhiên là không phải như người ta đồn đại rằng chúng tôi quen nhau ở trường Y, chúng tôi không có cách nào quen nhau tại trường Y được, bởi lẽ: khi tôi đến học ở trường Y thì Nhiếp Diệc đã về nước được hơn một năm rồi.

Từ khi 12 tuổi tôi đã bắt đầu quyết tâm trở thành một nhiếp ảnh gia dưới nước, cho nên mới chọn chuyên ngành chính là sinh vật đại dương. Học hành gian khổ ở trường Y ba năm, sau khi hoàn thành hết các học phần trước thời hạn và nhận được bằng tốt nghiệp, tôi vô cùng phấn khởi theo đuổi giấc mơ của mình. Đó là chuyện của ba năm trước. Bùa bình an lắc qua lắc lại, bên ngoài khung cửa thủy tinh, cần gạt nước đi tới đi lui, tôi nghĩ hay là mình ngủ một giấc, trong tiểu thuyết chẳng phải thường có loại tình tiết này hay sao? Một nhân vật nào đó rơi vào bước đường cùng, ngủ một giấc tỉnh dậy liền phát hiện mình đã xuyên không, tất cả những chuyện không hay đều chưa từng phát sinh, tiếp theo, nhân vật đó sẽ một lần nữa thay đổi số phận của chính mình. Tuy rằng trừ khi tôi xuyên đến một thế giới mà khoa học kỹ thuật dẫn trước người trái đất ít nhất một trăm năm thì chẳng có cách nào thay đổi vận mệnh của mình, nhưng nếu thật sự có hiện tượng xuyên không, ít nhất hãy cho tôi trở về ngày 21 tháng 5 năm 2017. Tôi muốn được trải qua tất cả mọi chuyện một lần nữa.

Ý thức dần dần mơ hồ, ngày 21 tháng 5 năm 2017, tôi đã trải qua ngày hôm đó như thế nào nhỉ? Đúng rồi, hôm đó tôi vừa hoàn thành chuyến chụp ảnh đáy biển Nam Sa kéo dài một tháng ròng rã, đáp chuyến bay lúc 5:40 chiều trở về thành phố S, mẹ tôi đem theo một bộ lễ phục đến sân bay đón tôi, câu nói đầu tiên khi gặp tôi là: “Con gái, có một cái party, chị phải cùng mẹ đi xã giao một chút, chúng ta có 20 phút cho chị trang điểm làm tóc, quần áo thì chị cứ thay trên xe luôn cũng được, gấp lắm.” Tôi đang mang một cái balo khổng lồ trên lưng, đội một chiếc mũ lưỡi trai, vành mũ quay ngược ra đằng sau, nói: “Không phải chứ, bình thường con trang điểm mất đã tốn nửa tiếng đồng hồ, đó là chưa tính thời gian dán mắt hai mí nữa đó.”

Mẹ tôi nói: “Đến buổi party này chị không cần phải trang điểm đẹp để gì đâu, có mặt là được rồi, chẳng qua chỉ là một buổi party tại nhà của một người quen của ba chị thôi. Dù tiếng là party gia đình nhưng mẹ nghe nói là lão phu nhân nhà họ sức khỏe không tốt, trước khi nhắm mắt chị hy vọng được nhìn thấy cảnh thằng cháu đích tôn cưới vợ, cho nên mới đặc biệt sắp xếp một buổi tiệc để con trai nhà ấy xem mặt.” Tôi nói: “Giống câu chuyện đồng thoại Thái tử tuyên phi nhỉ? Vậy con càng nên ăn mặc trang điểm thật đẹp chứ?” Mẹ tôi nhú mày nói: “Đừng có mà trào cao, mà nói chung là thằng nhỏ đó tính tình quá tệ, thực sự mẹ cũng không muốn đưa chị đi đâu. Nhưng không đi thì cũng không hay lắm, thôi thì chúng ta chỉ tới điểm danh chào hỏi qua

loa rồi về liền, chị cũng không xinh tới mức chỉ để mặt mộc mà có thể đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mẹ nghĩ chị không cần trang điểm kĩ càng làm chi, ở đó có biết bao nhiêu là gái đẹp, con trai nhà đó sẽ không thể nhất kiến chung tình với chị được.”

Tôi nói: “Vậy khỏi trang điểm luôn cho khỏe.” Mẹ tôi sợ run cả người, nói: “Chị không thấy trên phim người ta diễn thế nào à, trong khi tất cả mọi người đều trang điểm mà chị lại đi để mặt mộc, không phải người ta liếc mắt một cái liền chú ý tới chị, cảm thấy chị rất đặc biệt sao? Chim đầu đàn thường bị người ta bắn chết đầu tiên đấy chị có biết không?” Tôi nói: “Vậy ba mẹ cứ nói là con đi công tác chưa về đi.”

Mẹ tôi thờ dài nói: “Ba chị đúng là đầu heo mà, người ta hỏi có phải ông có một cô con gái không, con gái đang làm cái gì, ông liền hết sức vui vẻ khoe khoang với người ta là chị đi chụp ảnh ở biển Nam Sa, chiều nay sẽ về, còn khai luôn là chị ngồi máy bay của hãng hàng không quốc gia, mấy năm nay chưa từng trễ giờ, năm giờ rưỡi là có thể về tới thành phố S, cho nên người ta mới nói là ô, khéo thật, hôm đó đúng lúc nhà tôi định làm một cái party, dẫn bà xã với con gái ông qua tham gia nha, càng đông càng vui.” Tôi nói: “Giờ ba con đâu?” Mẹ tôi hơi hốt nói: “Ồ nhà quý bàn giặt.”

Lúc tài xế đưa chúng tôi đến một trang viên ở ngoại thành thì đã bảy giờ rưỡi, trong nhà đã lên đèn, từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc xập xình. Tôi làm bạn với cảnh vật hoang sơ cùng các loại sinh vật biển ở Nam Sa đã tròn một tháng, đến khi trở về, nhìn thấy đèn đóm long lanh của xã hội loài người, nhất thời không thích ứng kịp. Phòng khách được thiết kế theo phong cách châu Âu, tập trung toàn trai thanh gái lịch, đa số tôi đều không biết mặt. Mẹ đưa tôi đi chào hỏi chủ nhân của bữa tiệc, mẹ tôi gọi bà ấy là Nhiếp phu nhân, kêu tôi gọi là bác Nhiếp. Tôi thăm nghĩ thì ra nhà này cũng họ Nhiếp, không ngờ họ Nhiếp lại lưng đoạn việc làm ăn buôn bán ở thành phố S đến như vậy. Mẹ tôi dẫn tôi đi gặp mặt mấy người bạn của mình, sau đó thả tôi tự do đi tìm đồ ăn, hẹn với tôi là nửa tiếng sau chúng tôi sẽ cáo từ về trước, mượn cái cơ có sẵn: Ba tôi đang bị bệnh, để ông ấy ở nhà một mình không yên tâm.

Được nửa thời gian thì tôi đi toilet, lúc ra rửa tay bỗng thấy có cái gì xẹt qua mắt, mở toang cửa sổ nhìn xuống thì thấy sâu trong vườn cây có một dải sáng màu xanh lam. Đêm nay trời có sao, dưới những ánh sao lấp lánh có thể thấy được những bóng cây tầng tầng lớp lớp, mà dải sáng màu xanh lam ấy lại ẩn mình dưới những bóng cây kia. Tất cả các nhiếp ảnh gia đều có tinh thần thám hiểm, đặc biệt là những nhà nhiếp ảnh hải dương. Tôi nhìn đồng hồ một chút, còn khoảng mười phút nữa mới tới thời gian đã hẹn với mẹ, liền không chút chần chừ phăng phăng chạy xuống lầu, xầm xầm băng lối vườn khuya một mình. Thực ra tôi rất hay lạc đường.

Thế nhưng tới hôm đó tôi lại không đi lạc. Trong vườn có trồng rất nhiều cây, tôi tìm thấy một dòng suối nhỏ, theo con đường lát đá dọc dòng suối mà tiến vào khu vườn như thể đi vào mê cung. Suối nước róc rách, trên bờ, những bông hoa lưu ly màu xanh (*) nở đầy. Lưu ly trải dài theo dòng suối tạo thành một lối đi quanh co khúc khuỷu rồi mất hút trong màn đêm. (* Không biết tác giả có dụng ý gì không, nhưng hoa lưu ly xanh có tên tiếng Anh là forget-me-not)

Mà dải sáng màu lam ấy lại nằm ở cuối con suối nhỏ. Tôi nơi tôi mới phát hiện đó là một căn phòng thủy tinh. Nhưng nó không giống với bất cứ căn phòng thủy tinh nào mà tôi từng thấy qua. Cách bức tường kính bao bên ngoài chừng 20 cm lại có một bức tường kép, bên trong đó đầy nước, tạo thành một thế giới dưới nước hoàn chỉnh, có rong bèo, san hô, đá vôi hoa ánh màu lên những con cá cảnh nhiệt đới long lanh, dải sáng màu xanh u tối đó đích thị là hắt ra từ bức tường thủy tinh này. Tôi thử đưa tay chạm vào đó, bức tường thủy tinh và tay tôi sát lại cùng một chỗ, tạo nên một bóng đen lạnh lẽo. Tôi đứng đó tự nói với mình: “Sao người ta có thể tạo ra được căn phòng này nhỉ, giống y chang vương cung dưới đáy biển trong truyện cổ tích Andersen.” Tôi vừa đi dọc theo tấm kính, vừa điểm danh của từng loại cá nhiệt đới đang bơi lội: “Cá Đuôi Kiếm, Lam Trâm Châu, Hồng Mỹ Nhân, Thất Thái Nghê Hồng, Hoàng Kim Tước, Bạch Vân Sơn, Cà Phê Thử, cá Pha Lê...”

Đột nhiên nghe thấy tiếng người nói: “Cô biết hết những con cá này sao?” Tôi mất hồn, khi ngẩng đầu lên thì thấy có một bóng người tựa vào bức tường thủy tinh phía đối diện, quần tây đen, sơ mi trắng, tay áo được xắn lên. Trong phòng không có đèn, tất cả đều mờ mờ ảo ảo đến gần như là thần bí. Cách một tầng thủy tinh với nước, âm thanh vẫn có thể truyền tới rõ ràng như vậy, không biết là người ta đã áp dụng khoa học kĩ thuật gì đây. Tôi hỏi người đó: “Anh cũng là khách mời à?”

Sau bức tường thủy tinh có trồng vài cây Tân vĩ quỳ, người ấy đứng dưới bóng cây, bị những chiếc lá khổng lồ rũ xuống che khuất gương mặt. Những con cá cảnh nhiệt đới trong bồn thủy tinh cứ tụ lại rồi tản ra khiến cho bóng dáng của người ấy có phần rời rạc, anh ta không trả lời tôi, chỉ giơ tay chỉ chỉ một chỗ trên mặt kính, hỏi tôi: “Đây là cá gì?” Giọng nói vừa trầm vừa lạnh. Những con cá được nuôi trong mỗi ô thủy tinh ở đây đều được kết hợp rất chuyên nghiệp, nhưng người này lại không nhận ra bất cứ loại cá nào nên tôi nghĩ anh ta nhất định là khách mời rồi, trả lời: “Hồng Đổ Phượng Hoàng, có thấy hoa văn trên vây của nó không? Giống như phượng hoàng vậy.” Anh ta chỉ tay vào một hướng khác: “Con này thì sao?”

Tôi nói: “Loài cá mà tôi yêu thích, Lam Molly.” Anh ta ngừng một chút, nói: “Cá này rất đặc biệt à?” Tôi nói: “Anh không cảm thấy nó rất đẹp mắt sao? Trong tất cả các loài cá cảnh thì tôi thích nhất loại này.” Tôi bắt chuyện với anh ta: “Chỗ này thật tốt, so với bên trong thú vị hơn nhiều, anh cũng cảm thấy nhàm chán nên mới ra đây phải không?”

Anh ta đồng ý nói: “Trong kia đúng là rất nhàm chán.” Tôi thờ dài nói: “Con trai nhà này thật đáng thương.” Anh ta nói: “Đáng thương?”

Tôi nói: “Thực chất đây chẳng phải là một buổi xem mặt sao?” Anh ta dừng một chút, hỏi tôi: “Xem mặt không tốt?” Tôi thẳng thắn nói: “Không phải là không tốt, nhưng vì phải lập tức kết hôn mà tiến hành xem mặt cũng không hay, cho nên tôi mới thấy con trai nhà này đáng thương.”

Một đàn cá Bạch Vân Sơn bơi qua trước mắt, mặt nước bỗng trở nên thông thoáng, tôi thấy được chiếc cằm của người đang nói chuyện với tôi qua tấm kính. Cúc áo sơ mi bật ra, mơ hồ ẩn hiện một chút xương quai xanh, người này có xương quai xanh đẹp thật. Chắc anh ta không để ý tới ánh nhìn trắng trợn bất lễ của tôi, tiếp lời mà tôi vừa nói: “Cô cũng tới xem mặt đó thôi, cũng có thể bị người ta nhìn trúng, nếu bị lựa chọn rồi thì chẳng phải cô cũng đáng thương như hân hay sao?” Tôi nói kiểu giỡn chơi: “Cũng không nhất định là như vậy, tôi làm bên chụp ảnh dưới nước, rất là tốn tiền, nếu con trai nhà này thực sự vừa ý tôi thì tôi sẽ có tiền mua đồ lặn để ra ngoài biển sâu chụp hình rồi.”

Thế nhưng có vẻ anh ta không nghe ra đó là một câu nói đùa, anh ta nói: “Cho nên, cô có thể kết hôn vì tiền?” Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Không biết anh có từng xem qua một cuốn tiểu thuyết như thế này chưa, nữ chính trong truyện nói rằng điều cô ấy khao khát nhất chính là tình yêu, thật nhiều thật nhiều tình yêu, nếu như không có tình yêu thì có tiền cũng tốt, nếu như vẫn không có tiền thì ít nhất cô ấy vẫn còn sức khỏe dồi dào.” Anh ta nói: “《Hi bảo 》.”

Tôi nói: “Đúng rồi, dĩ nhiên tôi cũng muốn có được tình yêu, nếu như không có tình yêu thì hãy cho tôi tiền, nếu như không có tiền, chỉ cần có sức khỏe thì tôi đã cảm thấy hạnh phúc rồi.” Anh ta không lên tiếng, không gian bị bóng cây trùm lên đột nhiên yên tĩnh lạ, chỉ có ánh sáng màu xanh lam yếu ớt, bày cá thong thong thả thả bơi, còn có mặt trăng đang ngắm nhìn cây cỏ bên ngoài căn phòng thủy tinh. . . mặt trăng đang ngắm nhìn cây cỏ nở hoa. Lúc tôi đang định nói gì đó để đánh tan sự yên tĩnh, chiếc điện thoại trong chiếc xách tay bỗng đổ chuông, là mẹ gọi tới, tôi vội nói: “Tôi có chuyện phải đi trước, hôm khác nói chuyện tiếp ha.”

Trên đường đi dọc theo dòng suối nhỏ trở về tôi mới nhớ ra, tôi còn chưa hỏi người ấy tên gì, mặt cũng không thấy rõ, dù có gặp lại thì cũng chưa chắc nhận ra được, vậy thì nói chuyện tiếp kiểu gì đây. Thế nhưng căn phòng thủy tinh kia tựa như giấc mộng, cuộc nói chuyện đó cũng giống như một giấc mơ..

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Qua hôm sau, tôi gặp Khang Tổ La ở thẩm mỹ viện, sắc mặt của cô ấy rất u ám, cặp chân mày như muốn vắt lên trán. Mặt mũi Khang Tổ La vốn tươi vui, cho dù bộ dáng đang u ám thì đó cũng là một kiểu u ám tươi vui. Nhưng tôi vẫn quan tâm cô ấy một chút, tôi nói: “Khang Tổ La, sao mặt mũi bồ xanh xao dữ vậy? Chẳng lẽ trong giờ cậu lên lớp lại có học sinh lên đọc tiểu thuyết của Đường Thất à?” Khang Tổ La mặt buồn rười rượi đáp: “Bồ còn chọc mình nữa, bồ biết không, Lâm Lâm Vân nói xấu bồ, mình liền nổi nóng, cùng cô ta cãi nhau ầm ĩ một trận, cuối cùng lại không thắng được.” Tôi suy nghĩ một hồi, đoạn hỏi: “Lâm Lâm Vân... là ai vậy?”

Khang Tổ La nói: “Hàng xóm sát vách của mình đó, nhà cô ta kinh doanh thiết bị điện, nghe nói hồi cấp ba còn học cùng lớp với bồ cơ mà.” Tôi nói: “Hồi học cấp ba có ai như vậy hay không mình quên mất tiêu rồi, có thể là cô ta quá nhạt nhòa, mà người ta nói mình cái gì mà lại làm bồ tức điên lên vậy?” Cô ấy lúng túng nói: “Giả bộ thanh cao này, tự phụ này, khó gần này, cứ tự cho là mình xinh đẹp này, vân vân.”

Tôi nói: “Mẹ nó.” Cô ấy vội nói: “Cậu đừng tức giận, đừng tức giận mà.” Tôi lấy ra một cái gương nhỏ, chăm chú nhìn ngắm gương mặt mình, nói với cô ấy: “Nhưng mình thực sự cảm thấy mình đúng là xinh đẹp tuyệt trần, còn bồ thấy sao?”

Khang Tổ La sâu sắc nhìn tôi, nói: “...Đẹp cái đầu bồ.” Lúc đó mẹ tôi gọi điện qua, tôi ấn phím nghe, từ đầu dây bên kia, câu đầu tiên mẹ tôi nói là: “Ai vừa mới nói tục đấy?” Tôi lập tức bán đứng Khang Tổ La, tôi đáp: “Khang Khang đấy ạ.”

Khang Tổ La không cam lòng bị đặt vào thế yếu, nói lại: “Bác Nhiếp ơi, Phi Phi đang lên tập tành hút thuốc sau lưng bác đó.” Tôi không cần thận ngả tư trên ghế xuống đất, vội vã giải thích với mẹ: “Chỉ là cây kẹo mút có hình điều thuốc thôi, mẹ đừng nghe Khang Tổ La nói bậy, con đâu phải là loại con gái mất nét học đòi hút sách để tỏ ra mình ngầu đâu đâu ha ha ha.” Mẹ tôi nói: “Đừng có ở đó mà ha ha ha với mẹ, có chính sự, chị cầm điện thoại ra ngoài chút đi.”

Cho đến khi xe khởi động, tôi vẫn còn đang chìm đắm trong lời nói qua điện thoại của mẹ. Mẹ tôi bị phần nói với tôi: “Nhiếp Phi Phi, chị bị người ta nhìn trộm rồi, con trai nhà họ Nhiếp muốn mời chị đi uống trà.” Phản ứng đầu tiên của tôi là: “Chẳng lẽ tôi qua ai đi xem mặt thì đều được con trai nhà họ Nhiếp mời đi uống trà à?”

Mẹ tôi nói: “Mẹ không đùa với chị đâu, mới đầu phản ứng của mẹ cũng y như chị, còn bảo ba chị đi hỏi thăm một chút. Nhưng người ta nói chỉ có một mình chị là được mời đi uống trà thôi, chị nói coi, cho dù có trang điểm kỹ càng thì chị cũng không quá xinh đẹp, tôi qua chị còn mặc bộ váy vàng khè xấu kinh người nữa chứ, rốt cuộc thì con trai nhà họ Nhiếp nhìn trúng chị chỗ nào nhỉ? Tôi nói: “Mẹ cứ đùa, chỉ có một bộ váy màu vàng thì làm sao che được khí chất thoát tục của con chứ.” Mẹ tôi “tút” một tiếng ngắt điện thoại.

Nhưng mười giây sau mẹ lại gọi lại cho tôi. Theo ý mẹ thì cứ cho là tôi thực sự có cái gọi là vẻ đẹp tiềm ẩn khiến con trai nhà họ Nhiếp đối với tôi nhất kiến chung tình, nhưng lí do vì sao Nhiếp gia lại vội vã kén dâu thì ai cũng hiểu rõ trong lòng. Trịnh Đan Trì bà cũng không phải là hạng người bán con gái để cầu vinh, kiến nghị của mẹ là xuất phát từ phép xã giao, tôi nhất định phải đến cuộc hẹn chiều nay, nhưng mẹ hy vọng trong quá trình thương trà với con trai nhà họ Nhiếp, tôi hãy khéo léo giải bày là nhà chúng tôi không muốn mang tiếng thấy người sang liền bắt quàng làm họ, lễ phép khước từ nhã ý của nhà bên kia. Đối với chuyện này, tôi có quan điểm hoàn toàn khác biệt với mẹ, tôi cho rằng chuyện lịch sự khước từ phải chờ đến lúc nhìn thấy mặt mũi của đối phương xong mới quyết định được, nhờ đâu người ta khỏi ngó tuấn tú thì cũng nên qua lại tìm hiểu một hồi trước đã. Nơi hẹn gặp uống trà là Nhất Âu Trà. Nhất Âu Trà là một trà viên, nghe nói cái tên này được lấy từ câu thơ Đường “Tửu tinh xuân vân nhất âu trà” (Tinh rượu đêm xuân một chén trà). Trong vườn có khoảng mười quán trà, ngay từ lúc mới lập vườn, những quán trà này đã sớm bị mấy công ty lớn mua đứt để làm chỗ hội họp riêng tư, chủ yếu làm nơi chiêu đãi những vị khách cao cấp, cho nên nơi đây không mở cửa cho người ngoài. Tên quán trà của nhà họ Nhiếp rất có ý vị, gọi là Hương Cự Tháp (gian nhà nức hương thơm).

Tôi lái xe nửa ngày mới tìm được cửa chính, đỗ xe cạnh cổng để phân biệt thân phận, một cô gái cực kì xinh đẹp mặc chiếc váy xanh thẫm dẫn tôi vào trà viên, tôi tháo kính râm xuống nói với cô ta: “Cô chỉ đường cho tôi đến Hương Cự Tháp là được rồi, tôi sẽ tự đến đó.” Trong trà viên có trồng rất nhiều cây cảnh, tôi có thể nhận ra cây hòe gai cùng cây phượng hoàng đang độ trổ bông, từ trong tán cây xanh ngắt, hương hoa nhẹ nhàng tỏa ra, như một chiếc đèn lồng cung đình treo giữa cây. Ẩn sâu trong vườn là một tòa nhà bằng gỗ mang phong cách thời Đường cổ kính, theo lời mà nữ tử dẫn đường miêu tả, đây hẳn là Hương Cự Tháp. Trước cổng tịnh không một bóng người, căn nhà thật dài nhưng chỉ có duy nhất gian giữa là đang mở cửa, tôi cời giày, đẩy cửa bước vào. Thử đầu tiên đập vào mắt là một tấm màn ngũ sắc, vén màn lên thì thấy một gian ngoài nhỏ xinh, lại có thêm một tấm

rèm ngăn cách với phòng trà bên trong. Qua tấm rèm có thể thấy chiếc lò làm bằng bạc đặt trên bàn trà, nước đang sôi sùng sục, sau bàn trà là một chàng trai mặc áo sơ mi tối màu dệt bằng sợi đay ngồi trên chiếu, đang cúi đầu xem sách.

Tôi khụ một tiếng, nói ‘đã quá rầy ròi’, sau đó vén tấm rèm ngũ sắc ngăn cách phòng trà, chàng trai kia liền ngẩng đầu lên từ cuốn sách. Tay tôi vẫn đang nắm mấy dây ngọc lưu ly của bức rèm, cứ thế nhìn người chôn chân tại chỗ. Sao lại gặp được người này cơ chứ.

Trong nháy mắt đó, tôi bỗng hiểu rõ cái ví dụ trái tim giống như một căn phòng thủy tinh mà mẹ từng nói. Gương mặt anh tuấn trên màn hình laptop mà tôi cài suốt mấy năm qua bỗng nhiên đập vào mắt, giống như là ánh sáng mặt trời bất tình linh chiếu rọi khắp căn phòng thủy tinh trong trái tim tôi. Có một hạt giống ra sức giẫy giụa thoát khỏi sự kìm kẹp của mặt đất, xoắn xít làm trái tim tê rần, trong nháy mắt cái hạt ấy lại nứt thành một cái mầm, lớn thành một thân cây, nhanh chóng trở lá, rồi từ trên ngọn cây, một đóa hoa vĩ đại nở ra, trắng như tuyết, mỹ lệ không gì sánh bằng. Đóa hoa bất ngờ nở rộ trong tim này khiến cho cả người tôi hóa thành khúc gỗ, tôi lắp bắp nói: “Có phải em vào nhầm phòng rồi không?”

Chàng trai đóng cuốn sách lại, nói: “Em không đi nhầm đâu.” Không gian nhỏ hẹp nhất thời tĩnh lặng, có thể nghe thấy tiếng nước reo nhỏ nhỏ trên bếp lò. Chàng trai với tay lấy chiếc hộp bạc chạm hoa, dich ra một tí muối, vừa thêm muối vào ấm trà vừa nói: “Tôi là Nhiếp Diệc, Nhiếp tiểu thư, tối qua chúng đã gặp nhau rồi.” Dù là trong giấc mơ đẹp nhất, tôi cũng chưa từng dám mơ đến tình huống này. Tôi từng nói với Khang Tổ La, đời này chỉ cần gặp lại Nhiếp Diệc bằng xương bằng thịt một lần nữa thôi là tôi đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, đó là lời nói thật.

Ước mơ xa xỉ nhất của tôi là một ngày nào đó, Nhiếp Diệc có thể ghé vào một trường đại học nào đó làm tiếp một buổi tọa đàm, sau đó tôi sẽ kiếm một chỗ ngồi ở hàng ghế đầu tiên, im lặng ngồi tại chỗ lắng nghe anh ấy phát biểu 2 tiếng đồng hồ, ngay cả chuyện ghi hình lại buổi thuyết trình của anh tôi cũng không dám vọng tưởng. Nhưng tại giờ khắc này đây, anh ấy lại đang an vị ngay trước mặt tôi, nói chuyện cùng tôi, lại gọi tên tôi một cách chuẩn xác nữa. Ít nhất là ba mươi giây sau tôi mới ổn định lại tâm lý, thầm nghĩ, Nhiếp Phi Phi, không thể chỉ vì được gặp mặt thân tượng mà nhà người liền ngượng ngịu, nhà người liền căng thẳng, take it easy, cứ coi như là trúng được vé mời cùng thân tượng uống trà chiều, enjoy quá trình là được rồi, kết quả ra sao không quan trọng. Người xem, rất cục người cũng được nói chuyện với thân tượng rồi, ước mơ được gặp gỡ thân tượng mà người trần trở suốt bao nhiêu năm qua đã trở thành hiện thực, người nên tự biết thế nào là đủ nha Nhiếp Phi Phi.

Sau khi xóc lại tinh thần, tôi liền cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều. Tôi buông rèm đi tới ngồi xếp bằng trên cái đệm mềm còn trống trước bàn trà, vô cùng bình tĩnh tiếp lời Nhiếp Diệc: “Tối qua chúng ta đã gặp qua sao? Em lưu lại phòng khách nhà anh không quá 10 giờ, bác gái nói là anh đang nghỉ ngơi ở trên lầu, chưa kịp đợi đến lúc anh xuống dưới nhà, em đã xin phép đi về rồi mà.” Ấm trà đã bắt đầu sôi trào, Nhiếp Diệc dùng một chiếc thìa vừa thêm vụn trà vào nước vừa nói: “Nếu như không có tình yêu thì cứ cho em tiền, nếu như không có tiền, thì chỉ cần có sức khỏe là em đã thấy hạnh phúc rồi. Em nói đây là quan điểm của em đối với hôn nhân.” Lúc nói xong anh ấy hơi cúi đầu, động tác thêm trà vừa lão luyện vừa đẹp mắt.

Tôi ngập ngừng nói: “Người ở trong căn phòng thủy tinh tối qua chính là anh?” Anh ấy đặt hộp trà qua một bên, tôi hỏi một đằng lại đi trả lời một nẻo: “Nhiếp tiểu thư, mạo muội hỏi một câu, em có yêu cầu gì với người chồng tương lai của em?” Lúc này tôi mới nhớ ra, đây vốn là một buổi xem mặt.

Từ khi mười tám tuổi tôi đã đi xem mặt vô số lần, thực sự đã gặp qua rất nhiều người, nhưng chưa từng có đối tượng xem mặt nào lại vào đề trực tiếp như vậy, trước đây, ai cũng dành ra 10 phút để cùng tôi nói chuyện nhân văn nghệ thuật, làm nóng không khí. Tôi thầm nghĩ, dù sao đây cũng là một lần đi coi mặt không có chút hy vọng nào, nên bèn đem toàn bộ những mong ước mà mình ôm ấp bấy lâu ra nói hết: “Đẹp trai, thông minh, có tiền, yêu em, tốt tính, chung thủy nữa.” Anh chăm trà vào hai chiếc chén cạn đáy, nói: “Trừ yêu cầu thứ tư ra, tôi cảm thấy mình có thể thỏa mãn hết.”

Tôi nói: “... Cái gì cơ?” Anh đưa một chén trà cho tôi, dùng chất giọng như đang bàn chuyện kinh doanh hỏi tôi: “Nhiếp tiểu thư, em có hứng thú làm dâu nhà họ Nhiếp không?” Tôi cơ hồ cứng đờ như khúc gỗ nhận lấy chén trà từ tay anh, nhận xong thì liền đặt lên bàn trà, sợ anh ấy nhìn ra là tay tôi đang run rẩy. Tôi nói: “Trừ yêu cầu thứ tư ra, yêu cầu thứ tư là cái gì ấy nhỉ?”

Anh ấy bình tĩnh nói: “Yêu em.” Mặt trời chiếu qua cửa sổ, rơi trên mặt chiếc bàn trà làm bằng gỗ hoa lê, rơi trên chén trà bằng sứ men xanh, rơi trên tay áo đang được xăn lên của Nhiếp Diệc, trên đôi vai rộng, lọt vào trong đột mắt của anh. Anh có một đôi mắt đen như mực, tựa như viên đá đen quý giá mà mẹ tặng tôi nhân dịp sinh nhật năm ngoái, tỏa ra thứ ánh sáng hài hòa, anh tĩnh mà đẹp đẽ. Anh ấy ngồi đó, hòa thành một thể với phòng trà dào dạt phong cách cổ xưa này, trong mắt tôi, bản thân anh đã là một tác phẩm nghệ thuật rồi. Mà tác phẩm nghệ thuật này vừa mới cấu hôn tôi 5 giây trước.

Tôi yên lặng hồi lâu mới tự thoát khỏi mộng cảnh lãng mạn này. Tôi nhấp một ngụm trà, nói với anh ta: “Nhiếp tiên sinh, có phải anh có ẩn tình khó nói gì đó không, ví dụ như vấn đề về xu hướng giới tính chẳng hạn? Hay là thực ra anh đã có bạn gái rồi, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà không thể bên nhau được, nhà anh lại ép anh kết hôn, cho nên anh mới phải bắt đầu đi tìm một người thay thế?” Nhiếp Diệc nhìn tôi nửa ngày, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi không gặp những vấn đề kia.”

Tôi nhẹ nhàng thở phào một cái, anh ấy đột nhiên nói: “Axit amin, adrenalin tuyến giáp, peptit, phenyl, hormone tuyến yên, tôi cho rằng tình yêu là do mấy thứ này tạo thành, bị mấy thứ này điều khiển thì quả là ngu xuẩn.” Anh lắc lắc chén trà: “Nhưng hôn nhân lại là một quan hệ khế ước, hai bên đều phải có nghĩa vụ và trách nhiệm với nhau, tôi không có cách nào cho em một cuộc hôn nhân có tình yêu, nhưng toàn bộ những nghĩa vụ và trách nhiệm khác tôi đều có thể hoàn thành, mà cuộc hôn nhân trong mơ của em chẳng phải cũng không cần tình yêu hay sao, cho em tiền để em mua đồ đi chụp ảnh dưới nước là em đã cảm thấy hạnh phúc rồi, cho nên tôi thấy hai chúng ta rất hợp nhau.” Trong nháy mắt, tôi bị những luận điểm về tình yêu của anh ta làm cho kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì thấy mấy nhà khoa học trên thế giới nào có giống với người thường chúng ta, nếu không thì sao họ làm nhà khoa học được. Đã thế người ta còn là Nhiếp Diệc, là đóa hoa cao ngạo lạnh lùng được bảo vệ bằng hệ thống an ninh cấp độ quân sự trên đỉnh núi Everest cơ đấy, tôi đây phải may mắn lắm mới được người ta mời kết hôn giả. Tôi nói: “Thực ra hiện nay kết hôn giả cũng rất...” Hai chữ “thịnh hành” còn chưa kịp nói ra thì đã bị Nhiếp Diệc cắt lời. Anh nhu mày: “Kết hôn giả? Không phải, chúng ta vẫn sẽ sinh con bằng cách thụ tinh trong ống nghiệm. Tôi biết là em cần một ít thời gian để cân nhắc.”

Tôi thử ngẫm nghĩ một chút, thế có nghĩa là tôi có thể có em bé với Nhiếp Diệc, trong nháy mắt đóa hoa trong tim lại càng thêm nở rộ, nhanh chóng phồng lên. Nhiếp Diệc không hiểu tình yêu là gì, nên nhất định là không thể biết được ánh mắt mà tôi dành cho anh có ý nghĩa gì, trước đây tôi cũng không hiểu, nhưng đây thực sự là một chuyện vô sự tự thông (chẳng phải làm gì hết mà lại tự hiểu rõ), y chang lời mẹ tôi nói, chỉ cần có một đóa hoa nở rộ trong tim. Tôi hỏi Nhiếp Diệc: “Anh thực sự sẽ mua cho em đồ lặn biển hả?” Anh ấy gật đầu: “Thật.”

Tôi nói: “Được.” Anh ta sững sốt; “Em nói gì cơ?” Tôi vui vẻ nói: “Vây được, mình kết hôn đi. Em là Nhiếp Phi Phi, anh không cần gọi em là Nhiếp tiểu thư nữa đâu.”

Anh đặt chén trà xuống bàn, nhìn tôi thật kỹ trong 2 giây, nói: “Em cứ suy nghĩ thêm đi, qua hai ngày nữa rồi hẳn trả lời tôi cũng được, tôi không ngại.” Tôi sợ anh đổi ý, nói nhanh: “Không cần suy nghĩ thêm đâu, anh xem, về mặt em bình thường như vậy có giống nhất thời xúc động chút nào không? Đồ lặn biển là lẽ sống của đời em, anh mua đồ lặn cho em, em kết hôn với anh, em cảm thấy rất như vậy công bằng rất hài hòa, anh nhanh báo tin vui này cho ba mẹ anh đi, chẳng phải bà nội của anh cũng đang đợi hay sao? Em cũng phải về nhà nói với mẹ một tiếng.” Anh nói: “Hình như mẹ em không thích tôi lắm.”

Tôi hiểu được hàm ý của anh ấy. Tôi hí hóp nhìn anh, góc độ này thật tốt, cứ như thế này mà chụp một tấm hình thì nhất định là còn đẹp hơn cái background trên màn hình máy tính của tôi bây giờ nữa. Tôi nói với anh: “Cho nên Nhiếp Diệc à, anh có đừng nói với mẹ em là tại vì em thích tiền, cho nên anh mới muốn kết hôn với em nhé, anh phải nói với mẹ là anh đối với em nhất kiến chung tình, mẹ em là một nhà thơ đấy.” Ngay lúc rời khỏi Hương Cư Tháp, tôi quay đầu lại, cách hai bức rèm mà nhìn Nhiếp Diệc vẫn đang ngồi lại để chờ thư kí. Anh ấy thích thưởng trà, uống Đoàn trà, dùng thủ pháp pha trà cũ từ thời Đường, anh ấy thích sưu tập đồ pha trà, hầu hết trà cụ ở trên chiếc bàn trà hoa lê kia đều là đồ cổ được đầu giá, tôi từng thấy chúng trên tạp san mà trung tâm đầu giá gửi cho ba tôi. Thì ra anh có hứng thú với mấy cái này. Tôi sẽ nhớ kỹ trong lòng.

Nhiếp Diệc thật là xui xẻo, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại nhìn trúng tôi, nhất định là anh không biết ý đồ của tôi đối với anh. Tôi hy vọng cuộc hôn nhân của mình sẽ tràn ngập tình yêu, tốt nhất là hai người đều yêu thương lẫn nhau, nhưng nếu như Nhiếp Diệc không thể yêu tôi, vậy thì tôi sẽ yêu anh nhiều hơn một chút, dù sao thì tình cảm của tôi vốn cực kì dồi dào, tôi cũng không cho rằng tình yêu là một loại hormone. Đó là ngày 22 tháng 5 năm 2017, tôi cùng Nhiếp Diệc đã bắt đầu như thế.

Trở lại thành phố, tôi liền gọi điện cho Khang Tổ La, cô ấy vẫn còn đang ở thẩm mỹ viện, tôi lái xe qua tìm cô, kể cho cô nghe về màn gặp gỡ bất ngờ vừa rồi. Khang Tổ La quần khăn mặt ngâm mình trong bồn tắm thảo dược nói với tôi: “Phi Phi, đây đúng là một phen kì ngộ, có thể so sánh với Alice lạc vào xứ sở thần tiên, nhưng mà nếu Nhiếp Diệc đã định cư tại thành phố S, nhà anh ta lại mở công ty ở đây, vậy thì có quan hệ với nhà bồ là chuyện hết sức bình thường, bồ muốn gặp mặt anh ta một lần cũng đâu có khó gì, chuyện anh ta qua lại với bồ cũng nằm trong khả năng cho phép, sao trước đây bồ nói về anh ta cứ như thể anh ta ở dưới điện Diêm Vương vậy?” Tôi nói: “Quay đầu nghĩ lại thì mình và anh ấy thực sự là người ở cùng một thế giới. Tại sao trước đây mình lại luôn cảm thấy đứa mình không cùng chung thế giới nhỉ?”

Khang Tổ La ôm đầu nói: “Bồ đừng có đi qua đi lại trước mặt mình nữa, mình váng đầu quá, còn nữa, cậu gặp anh ta hơn một tiếng đồng hồ rồi, nhưng sao bồ vẫn cứ kích động như vậy chứ?” Tôi nói: “Mình ~ không ~ có ~ kích ~ động.” Cô ấy nói: “Bồ xem, giọng bồ run rẩy thế cơ mà.”

Tôi nói: “Mình ~ không ~ có ~ run.” Khang Tổ La mặc kệ tôi, gọi một nhân viên chăm sóc sắc đẹp tới, nhờ cô ấy đưa cho tôi một cái ipad, bảo cho tôi bình tĩnh lại một chút. Thừa dịp tôi lơ đãng lướt web, cô ấy cân nhắc rồi nói: “Phi Phi, nhưng mà cuộc hôn nhân này không được bình thường, nếu không có nền tảng tình yêu, hôn nhân dễ đổ vỡ lắm. Thực ra bồ cũng đâu có tham tiền.” Tôi vui đầu lướt web, nói: “Bồ không thể xem xét vấn đề dưới góc độ như vậy được, bồ nghĩ xem, mình được gả cho chính thần tượng của mình đây, thần tượng không yêu mình chỉ là chuyện thường tình, nhưng thần tượng sẵn lòng cho mình tiên tiếu, thần tượng còn nguyện ý lấy gien của anh ấy ra cho mình sinh em bé nữa.” Tôi về được nửa ngày rồi mà vẫn đặc ý không chịu nổi, cảm thán với Khang Tổ La: “Bồ nói xem mình đã gặp được phúc tinh phương nào vậy? Có khi nào mình là con riêng của ông trời không?”

Khang Tổ La nói: “Mình nghĩ chuyện này bồ nên về hỏi lại ba bồ một chút, mình nghĩ có khả năng là ba bồ sẽ lộ da bồ.” Cô ấy lại thăm dò: “Cậu đang xem cái gì mà chăm chú dữ vậy....Mẹ nó, đang xem quần áo trẻ con á.” Tôi nói: “Cậu nhìn này, bộ đồ chim cánh cụt dành cho em bé này có phải là rất đáng yêu không?” Mẹ tôi hoàn toàn không có hứng thú hỏi thăm chuyện tôi đi uống trà chiều với Nhiếp Diệc, từ nhỏ đến lớn tôi đều ngoan ngoãn vâng lời, chắc mẹ nghĩ tôi đã làm theo lời mẹ, lịch sự khước từ người ta rồi, nên không còn gì để hỏi. Mẹ đang ngồi trong phòng khách cắm hoa, tôi đi tới nói với mẹ: “Mẹ, con trai nhà họ Nhiếp thực sự rất vừa ý con, mẹ đúng là liệu sự như thần.”

Mẹ tôi không thèm nhắc mí mắt, cổ chấp nói: “Chị mặc cái váy vàng khè như vậy mà cậu ta vẫn có thể thích được, điều này chứng minh một điều là thẩm mỹ đối với trang phục của cậu ta chẳng ra làm sao, chuyện này cũng không còn cách nào.” Tôi nhớ lại gu ăn mặc của Nhiếp Diệc, cảm thấy thực sự là không thể đẹp hơn, nhất thời yên tâm. Mẹ tôi rất coi trọng chuyện này. Tôi cất giọng mềm dẻo nói với mẹ: “Tối hôm qua con chưa gặp được anh ấy, nhưng hôm nay lúc được diện kiến ảnh ở Hương Cư Tháp, con lập tức biết rằng mình đã gặp được Darcy Romeo Rhett Giả Bảo Ngọc (*) của đời mình, con đối với Nhiếp Diệc cũng là nhất kiến chung tình đó mẹ!” (Fitzwilliam Darcy: nam chính của ‘Kiêu hãnh vào định kiến’, Romeo: Nam chính của ‘Romeo và Juliet’, Rhett Butle: nam chính của ‘Cuốn theo chiều gió, Giả Bảo Ngọc: nam chính của ‘Hồng Lâu Mộng’.)

Cái kéo trên tay mẹ tôi “lạch cạch” rơi trên bàn trà. Tôi dùng ánh mắt sáng rực nhìn về phía mẹ, nói: “Nhiếp Diệc anh ấy cầu hôn con, con không có từ chối, con đã nhận lời anh ấy rồi.” Mẹ tôi nói: “Con gái à, chị có thể suy nghĩ thêm một chút được không?”

Tôi dứt khoát nói: “Suy nghĩ cái gì nữa, con cảm thấy nếu không lấy được anh ấy thì con chết mất.” Mẹ tôi trầm mặc hồi lâu, nói: “Vây đi, chị lựa lúc bảo Nhiếp Diệc đến gặp mặt mẹ với ba chị nha.” Tôi nói: “Được ạ.”

Lòng tôi nóng như lửa đốt, thầm nghĩ mình nên nhắn tin hẹn anh ấy ngày mai đến ăn cơm trò chuyện với ba mẹ tôi như thế nào. Lúc vào phòng khách lấy di động mới nhớ ra hôm nay mình đã quên xin số điện thoại của anh. Tôi đã báo với mẹ là tôi và Nhiếp Diệc nhất kiến chung tình với nhau, mặc dù chỉ mới gặp gỡ một lần nhưng đã yêu đến mức chết đi sống lại, nếu bây giờ lại đi xin số điện thoại của Nhiếp Diệc từ mẹ thì rõ ràng là không phù hợp. Tôi lập tức đỏ mặt hời hợt, cho dù có gọi 114 thì chắc chắn cũng không tra ra được số di động của Nhiếp Diệc, tôi cân nhắc ngày mai có nên tự mình đi qua công ty của Nhiếp Diệc một chuyến hay không..

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 6

Sáng hôm đó khi tôi đang lái xe, Khang Tổ La gọi điện cho tôi, hỏi tôi một chuyện: “Phi Phi, nếu như bây giờ có một đám người nhảy vô phá đám hôn sự giữa bồ và Nhiếp Diệc thì bồ sẽ làm gì? Có khi nào bồ sẽ không còn tin vào chính mình nữa không? Sẽ không biết phải làm thế nào?” Tôi hỏi lại Khang Tổ La: “Một đám người mà bồ nói đó có bao gồm ba mẹ mình và ba mẹ Nhiếp Diệc không?” Khang Tổ La nói: “Không, không tính những người thân thích, bồ vẫn còn nhớ bộ manga ‘Itazura na Kiss’ mà tui mình đọc hồi nhỏ chứ? Nữ chính Kotoko với nam chính Naoki khi kết hôn đã khiến bao người vừa ước ao, vừa đố kị, vừa ghen ghét, bồ còn nhớ cái con Mazy đã nỗ lực quyến rũ Naoki khi hai vợ chồng họ đang đi hưởng tuần trăng mật không? Chính là cái con Mazy có cái nốt ruồi ở khóe miệng ấy.”

Tôi suy nghĩ hồi lâu, nói: “Người ta tên là Marry, không phải là mặt rỗ (*).” (*Người quyến rũ Naoki tên là Marry, Khang Tổ La đọc nhầm thành Ma-zi, mà Ma-zi lại đồng âm với mặt rỗ.) Khang Tổ La nói: “Mình nhớ rõ cô ta tên là Ma-zi mà nhỉ? Chẳng phải 90% tên con gái Nhật Bản đều có chữ ‘zi’ hay sao? Giống như 90% tên đàn ông nước Nga đều có chữ Chomsky gì gì đó. Aizz, mà sai rồi, thò Chomsky cũng có chữ Chomsky, vậy không lẽ nó là một con thò mang quốc tịch Nga?”

Tôi nói: “Không phải, thò Chomsky là thò của Trung Quốc, Khang Tổ La bỏ mẩu nói vào trọng điểm đi.” Khang Tổ La nói: “À, mình muốn hỏi một chút, bồ sẽ làm gì để đối phó với mấy con mặt rỗ bên cạnh Nhiếp Diệc, bồ sẽ đấu trí đấu dũng với mấy á đó như thế nào?” Tôi nói: “Khang Tổ La, mình có đai karate nhị đẳng đấy nhé, năm ngoái quên đi thi chứ không thì đã lên tam đẳng rồi, mình không có đấu trí đấu dũng gì sất, một đòn giết bầy luôn.” Nói xong liền dứt khoát xuống xe, đóng cửa xe đánh “cộp” một tiếng.

Khang Tổ La thở phào một tiếng, nói: “Phong cách này của bồ khiến mình rất an tâm. Bồ đã đến Thanh Hồ rồi à? Lái xe nhanh ghê vậy?” Tôi nói: “Thanh Hồ?” Cô ấy nói: “Không phải là bồ đến công ty của Nhiếp Diệc tìm anh ta để xin số đi động sao? Tối qua mình nghe ngóng được, trung tâm nghiên cứu khoa học của Nhiếp thị chính là viện nghiên cứu được vật Thanh Hồ, Nhiếp Diệc đang giữ chức viện trưởng, viện nghiên cứu nằm ở khu công nghiệp Thanh Hồ mở rộng, vậy chắc chắn là Nhiếp Diệc đi làm ở chỗ đó rồi.” Cô ấy dừng ba giây: “Chờ một chút, đừng nói là bồ đánh xe tới thẳng Tổng công ty Nhiếp thị nha ha ha ha ha, đừng nói là bồ ngốc như vậy nha ha ha ha ha.”

Tôi kéo kính râm xuống 1 chút, nhìn tổng công ty Nhiếp thị cao chót vót trước mặt, lạnh lùng nói: “Giỡn chơi không, sao mình có thể không biết Nhiếp Diệc đi làm ở Thanh Hồ chứ? Mình có thể không tra cứu gì mà đi thẳng tới tổng công ty Nhiếp thị luôn sao? Mình có thể ngốc như vậy sao?” Nói xong tôi liền ngắt điện thoại, lạnh lùng mở cửa xe rồi ngồi lên lại, quay đầu xe, mang tâm trạng như bị đá dè mà lái xe trên con đường đông nghẹt vào 8 rưỡi sáng. Tôi xuất phát từ trung tâm thành phố, dừng cảm ngược dòng xe đang ùn tắc vào giờ cao điểm, thẳng tới 11 giờ trưa rồi cuộc cũng đã đến được viện nghiên cứu được vật Thanh Hồ. 11 giờ 15, tôi ngồi trong gian tiếp khách ngoài phòng làm việc của Nhiếp Diệc uống trà, bên cạnh còn có một mỹ nữ phục vụ. Hai phút trước, một cô gái trong văn phòng thư kí dẫn tôi vào gian tiếp khách, dí dỏm hỏi tôi: “Nhiếp tiểu thư là bạn của viện trưởng Nhiếp chứ chúng tôi hả?”

Tôi nói: “Sao thế, viện trưởng Nhiếp của các cô không hay có bạn bè đến tìm vào giờ làm việc à?” Cô ấy vừa đẩy cửa phòng khách vừa nhẹ nhàng nói: “Bạn là đàn ông vốn cũng rất ít, còn bạn là nữ giới thì trên cơ bản là không có. Viện trưởng Nhiếp của chúng tôi thực sự quá lạnh lùng, mấy cô nhân viên mới vào làm khi gặp anh ấy cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.” Tôi nói: “Vậy thì tốt.”

Cửa được đẩy ra, gian tiếp khách thật lớn, trước cửa sổ sát đất có một chậu cá cảnh, cạnh chậu cá là một mỹ nhân cao gầy đang đứng đưa lưng về phía chúng tôi, có lẽ là nghe thấy tiếng cửa mở nên nhẹ giọng cười nói: “Yee, sao hai con cá này có nhiều đốm trắng quá vậy?” Cô thư ký đẩy cửa hơi sùng sốt nói: “Ồ, hình như trưởng phòng Tô đã hẹn trước vào lúc 11h30 cơ mà, bây giờ viện trưởng Nhiếp vẫn còn đang họp ạ.” Trưởng phòng Tô trong miệng cô thư ký quay đầu lại, tôi nhìn cô ta một cái, người này trẻ hơn tôi nghĩ, chừng hai sáu hai bảy tuổi. Trưởng phòng Tô về mặt hơi kinh ngạc, vừa quan sát tôi vừa nói: “Tôi cứ nghĩ là hội nghị sẽ kết thúc sớm, vị này là...”

Cô thư kí nói: “Bạn của viện trưởng Nhiếp đấy ạ, chú Chữ bảo tôi đưa Nhiếp tiểu thư đến đây ngồi chờ viện trưởng Nhiếp.” Tôi thấy cũng không có chuyện gì, nhẹ nhàng gật đầu với vị trưởng phòng mỹ nhân trước mặt, rồi tùy ý ngồi xuống sofa tìm một cuốn tạp chí đọc giết thời gian. Cuối cùng lại cảm trúng cuốn tạp chí nhiếp ảnh của chính mình, tạp chí « deep blue & blue » số mới nhất, trang bìa còn đăng vài tác phẩm mà tôi đã chụp ở vịnh Aquaba của Biển Đỏ: cá hồ điệp màu sắc diễm lệ, cá hồ hình thù kì quái như tranh của Picasso, cùng với cá hề đang ẩn mình dưới những cụm san hô ở Pakistan mà cá nhân tôi rất thích. Tôi lật qua chuyên trang về ảnh chụp vũ trụ, muốn xem thử tạp chí kỳ này có tác phẩm nào của nhiếp ảnh gia thiên văn yêu thích của tôi, ngài Jacques Durand hay không, trưởng phòng Tô đột nhiên ngồi xuống bên cạnh tôi nói: “Trước giờ chưa từng nghe Yee nhắc tới Nhiếp tiểu thư đây.” Tôi ngẩng đầu lên từ cuốn tạp chí, nói: “Yee là tên tiếng Anh của Nhiếp Diệc?”

Cô ta bưng trà, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười: “Sao Nhiếp tiểu thư lại không biết nhỉ? Chẳng phải cô là bạn của Yee sao?” Mái tóc dài của trưởng phòng Tô được uốn gọn sóng, nhuộm màu hạt dẻ cổ điển và huyền bí, rất giống phong cách của Khang Tổ La, nhưng gương mặt Khang Tổ La có vẻ baby, còn trưởng phòng Tô cũng để kiểu tóc này nhưng lại toát lên sự thủy mì, quyến rũ. Tôi nói: “Chúng tôi quen biết nhau chưa được hai ngày.” Cô ta nhìn tôi một hồi, đột nhiên nói: “Thứ lỗi cho tôi mạo muội, nếu đoán không lầm thì Nhiếp tiểu thư đây chính là bạn gái được chủ tịch chọn cho Yee đúng không?”

Tôi khép tờ tạp chí lại, nhìn cô ta: “Hình như trưởng phòng Tô biết được rất nhiều chuyện?” Cô ta cười cười: “Tôi biết chủ tịch đang chọn bạn gái cho Yee, nhưng Yee là một thiên tài, mấy đứa con gái bình thường khó lòng đuổi kịp anh ấy, miễn cưỡng ở bên cạnh anh sẽ rất đau khổ, cũng khó có tiếng nói chung với anh. Đương nhiên là chủ tịch vốn có ý tốt, nhưng đối với Yee mà nói, có lẽ đây chỉ là trách nhiệm.” Cô ta nhấp một ngụm trà nói: “Nhiếp tiểu thư có ý kiến gì với chế độ sinh vật không? Có thể nói đây là mục tiêu cả đời của Yee.” Tôi nói: “Không có ý kiến gì hết.”

Cô ấy bày ra một vẻ mặt tiếc nuối rất đẹp mắt, nhấp thêm một ngụm trà, lại nói: “Nhiếp tiểu thư công tác ở đâu?” Tôi nói: “Vẫn chưa có nơi ổn định, chỉ tùy tiện làm mấy việc vặt thôi.” Cô ta đặt chén trà xuống: “Vậy sau này Nhiếp tiểu thư phải tìm cách tự làm cho mình bận rộn mới được, chắc Yee không

có nhiều thời gian dành cho cô dâu, nếu cứ ở không suốt ngày sẽ khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung.”

Lời của trưởng phòng Tô thực sự rất thâm thúy, tôi chỉ cười cười nhìn cô ta chứ không liên tiếng. Cô ta đứng dậy đi rót thêm trà, tôi cũng đi qua ngắm mấy con cá nhiệt đới ở trước cửa sổ sát đất. Ngay lúc đó Nhiếp Diệc tiến vào gian phòng, còn dẫn theo một vị khách nữa. Tôi đứng sâu trong phòng nhìn ra cửa, vị khách kia tầm 40 tuổi, bộ dạng lưu nhàn, gật đầu với trưởng phòng Tô đang châm trà: “Tô Thụy tiểu thư, đã lâu không gặp.” Trưởng phòng Tô lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: “Tần tổng lúc nào... tôi cũng không biết...” Tô Thụy chạy ra bắt chuyện với vị Tần tổng kia, còn tôi vẫn cứ dán mắt lên người Nhiếp Diệc.

Anh mặc áo sơ mi không bâu thật quá đẹp trai. Mẹ tôi thích một nhà thiết kế thời trang người Pháp, tôi thấy trong bộ sưu tập của ông ta năm ngoái có mấy chiếc áo sơ mi không tề, rất hợp với Nhiếp Diệc. Lại nghĩ một chút, không bao lâu nữa chuyện chuẩn bị quần áo cho Nhiếp Diệc sẽ trở thành nhiệm vụ của tôi, ngực không kiềm chế được mà bắt đầu kích động. Tôi đang tưởng tượng trong đầu xem thử nên phối hợp quần áo ở nhà cho Nhiếp Diệc thế nào, không để ý anh đi đến bên cạnh tôi lúc nào, anh hỏi: “Bác gái nói sao?” Trong tay là một túi thức ăn cho cá, xem ra anh đang chuẩn bị cho cá ăn. Ba tôi cũng chơi cá cảnh, ở nhà, cho cá ăn vốn là việc của tôi, tôi quen đường quen nẻo lấy túi thức ăn cho cá từ tay Nhiếp Diệc đo lường sao cho vừa đủ, nói: “Anh cũng biết mẹ em là một nhà thơ, không thích dựa dẫm quyền thế, nhưng em đã nói với mẹ là nếu không lấy được anh thì em sẽ chết, mẹ liền nhượng bộ, mẹ muốn ăn cơm với anh một bữa, tối nay anh có rảnh không?” Anh ấy nhận lấy lượng thức ăn mà tôi chuẩn bị: “Bây giờ được không? Bác gái thích ăn cơm Tàu hay cơm Tây?”

Tôi nói: “Thực ra cơm Tàu hay cơm Tây cũng như nhau, nhưng mà nếu chỉ có mấy người vừa dùng cơm vừa nói chuyện thì ăn đồ Tây vẫn hợp hơn.” Anh ấy suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy đến Thủy Viên nha.” Tôi thấy chuyện này đã ổn thỏa, bèn lấy lấy di động ra nói: “Mình trao đổi số di động đi, để liên lạc cho tiện. Anh không biết đâu, hôm nay em đi suốt bốn tiếng đồng hồ mới tìm được anh đấy.”

Nhiếp Diệc nhìn tôi hồi lâu, nói: “Nhiếp Phi Phi, tôi qua tôi gọi cho em, nhưng mà em không bắt máy.” Tôi nghĩ nghĩ ba giây, kinh ngạc nói: “...Số lạ đó là của anh hả? Em cứ tưởng ai gọi nhầm máy chứ.” Tôi vừa mở nhật ký cuộc gọi để lưu lại số điện thoại của anh vừa hỏi: “Khi đó anh tìm em có chuyện gì?” Anh ấy nói: “Chính là vì chuyện này đây, muốn trao đổi số với em”

Tôi hỏi anh ấy: “Không có chuyện gì khác sao?” Anh ấy nói: “Không có.” Tôi ngẩng đầu lên từ màn hình điện thoại nhìn anh, tỏ vẻ không tin, nói: “Cho dù em không bắt máy thì anh cũng nên gửi cho em một tin nhắn chứ tiến sĩ Nhiếp, nếu được thế thì em đã không cần vất vả chạy tới đây rồi, anh có biết lúc này mấy tuyến đường ra ngoại thành kẹt xe muốn chết không?”

Nhiếp Diệc đặt số thức ăn còn lại trong túi lên giá, nói: “Nhắn tin cho em ư?” Tôi nói đúng vậy. Anh nói: “Nếu tôi gửi thì sao em có bài học nhớ đời này được?”

Tôi sừng sốt một lúc lâu, tôi nói: “Không đúng, Nhiếp Diệc, hôm qua gặp em anh còn tỏ ra hào hoa phong nhã lắm cơ mà, sao hôm nay lại đối xử với em không chút khách khí như vậy?” Anh rót một ly nước, nói: “Vì ngày hôm qua vẫn chưa xác định được là chúng ta sẽ cùng nhau chung sống hay không.” Ngay lúc anh nói ra câu đó, tôi liền ngây ngẩn cả người, tất nhiên là tôi đã từng nghĩ tới việc cùng nhau chung sống, cho nên tối qua mới suýt mất ngủ, nhưng không ngờ bốn chữ này sẽ được Nhiếp Diệc chính miệng nói ra.

Nhiếp Diệc tựa người vào cửa sổ, mặc áo sơ mi trắng cổ tay đen, trong tay là chiếc chén sứ men xanh cổ. Ngoài ô cửa sổ thủy tinh là phong cảnh của khu công nghiệp mới, bầu trời một màu xanh biếc. Anh ấy nhìn tôi vài giây, nhíu mày nói: “Nếu bây giờ em muốn đổi ý thì vẫn còn kịp.” Tôi nở nụ cười, nói: “Cuối cùng em cũng hiểu tại sao mẹ em nói anh tính tình không tốt, mẹ em vẫn nghĩ bà đã nuôi dưỡng con gái mình như nuôi dưỡng một nàng công chúa, nếu một ngày nào đó con gái phải kết hôn thì cậu con rể cũng phải đối xử với con gái mẹ như một cô công chúa. Rõ ràng là anh không làm được chuyện này.” Nhiếp Diệc thần nhiên gật đầu nói: “Đúng, tôi không làm được.”

Tôi thờ dãi nói: “Thực ra thì em cũng hy vọng sẽ có người cưng chiều sủng nịnh mình lắm chứ, nhưng sao em vẫn đồng ý gả cho anh nhỉ?” Anh nói: “Vì tôi sẽ cho em mua đồ lặn biển.” Tôi nói: “Đây không phải là chương trình đồ vui có thưởng, anh không cần trả lời tất cả mọi vấn đề với em đâu.”

Anh nói: “Nhưng tôi trả lời đúng rồi còn gì.” Tôi nói: “Đúng vậy đúng vậy, không có câu hỏi nào mà tiến sĩ Nhiếp không trả lời được.” Tuy rằng miệng nói vậy, nhưng tự đáy lòng, tôi lại phủ nhận lời anh. Vì không thể để cho bất cứ người nào biết, cho nên tiếng lòng tôi thầm thì rất nhẹ, cẩn trọng như một con bướm sợ giật mình tỉnh giấc. Tôi nói, Nhiếp Diệc, em muốn lấy anh không phải là vì anh cho em mua đồ lặn, mà là vì em yêu anh. Chúng tôi nói chuyện được một lúc, vị khách kia của Nhiếp Diệc đã xã giao xong với Tô Thụy, bắt đầu đi qua đây.

Nhiếp Diệc lục lọi tìm thứ gì đó trên bàn, vị khách kia gật đầu với tôi nói: “Trước giờ chưa từng gặp qua vị tiểu thư này.” Tôi đang định nói tôi là một người bạn của Nhiếp Diệc, anh ấy đã mở miệng nói ngắn gọn: “Là vợ chưa cưới của cháu đấy ạ.” Tô Thụy bận tiếp khách này giờ đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt xéch mí hoặc kia như muốn phun ra lửa. Ánh mắt này rất quen thuộc, hồi đại học quen với Nguyễn Dịch Sâm, mỗi ngày tôi đều phải chịu đựng những cái nhìn y như vậy, có thể làm cho tia nắng ban mai vừa hé bị đẩy về khuất sau núi Thái Sơn. May mà khi đó tôi kịp chuyển trường. Nhiếp Diệc vẫn còn đang tìm đồ ở bên đó, nói với tôi: “Phi Phi, đây là ông chủ Tần của tập đoàn Hải Nhuận, cũng có hợp tác với ba vợ.”

Ông khách họ Tần đó lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Con gái rợ của Nhiếp Côn đây sao? Hai anh chị đứng là trai tài gái sắc.” Tôi vẫn còn đang chìm đắm trong tiếng gọi Phi Phi của Nhiếp Diệc, trong lòng dậy sóng, chào hỏi ông ấy một cách vô cùng máy móc, tôi nói: “Uncle Tần, chào bác.” Nhiếp Diệc đã tìm được báo cáo đề trên bàn, vừa nhìn vừa nói: “Cứ để cô ấy ở bên ngoài chơi một lát, chúng ta vào trong nói chuyện”. Nhìn Tô Thụy đang đứng một bên nói: “Vừa hay, cô cũng vào đi.”

Tôi nói: “Em ở lại đây ăn trưa nhé.” Nhiếp Diệc vẫn dán mắt vào báo cáo, không ngẩng đầu hỏi tôi: “Em có tính đến vào gần giờ cơm trưa đấy à?” Tôi nói: “Đầu có, chỉ là số phận an bài thôi.”

Nhưng trưa hôm đó tôi vẫn không thể ăn trưa cùng Nhiếp Diệc. Có thể là số phận cảm thấy lúc trước nó an bài sai lầm, cho nên chỉ mười phút sau nó đã rất năng suất sửa lại cái an bài đó. 12h15', thư kí gọi điện nhắc nhở tôi lúc hai giờ chiều phải ghé qua phòng làm việc chọn ảnh, tôi đã hoàn toàn quên mất chuyện này. Gõ cửa vào phòng báo với Nhiếp Diệc một tiếng, anh thuận miệng nhờ Tô Thụy đưa tôi ra bãi đỗ xe. Tôi nghĩ, dọc đường tiễn tôi đi,

thế nào trường phòng Tô cũng nhân cơ hội bắt chuyện với tôi lần nữa, quả nhiên vừa mới vào thang máy liền nghe thấy cô ta nói: “Cô Nhiếp với Yee là hôn nhân chính trị à?” Không đợi tôi trả lời, nhún vai nói: “Nói vậy thì cả Yee lẫn Nhiếp tiểu thư đều rất bất đắc dĩ.” Tôi nói: “Tôi không cảm thấy bất đắc dĩ gì hết.”

Cô ta cười cười: “Còn Yee thì sao?” Lúc thang máy đi xuống tầng 5, cô ta lại nói: “Thật ra thì Yee không thích con gái cao quá đâu, Nhiếp tiểu thư chắc phải cao tới một mét bảy ấy nhỉ?” Tôi nhìn thẳng, thấy đỉnh đầu của cô ta, nói: “Một mét bảy hai, hôm nay mang giày cao bảy phân, cũng phải được một mét bảy bảy.”

Cô ấy liếc mắt nhìn đôi giày cao gót bằng thủy tinh trên chân tôi, nói: “Nói đến giày cao gót, Yee cũng không thích con gái mang giày cao gót, không thích đồ trang sức quá chói mắt, không lâu nữa Nhiếp tiểu thư sẽ qua lại nhiều với Yee, sau này phối hợp trang phục phải chú ý một chút nhé.” Khi thang máy xuống tầng một tôi nói: “Trường phòng Tô, chắc cô không biết, thực ra con người tôi tính tình không được tốt lắm.” Nói xong tôi liền nhanh tay nhấn tầng thứ 17, lúc thang máy chạy lên lại, Tô Thụy hỏi: “Nhiếp tiểu thư... cô đề quên đồ gì hả?” Tôi dứt tay vào túi quần, bình tĩnh không lên tiếng, sau khi ra khỏi thang máy liền trực tiếp đi về phía phòng làm việc của Nhiếp Diệc.” Tôi vốn đi giày cao gót rất cừ, cứ như là đi trên đất bằng, vì đi cực kì nhanh nên Tô Thụy phải chạy từng bước nhỏ mới đuổi kịp.

Trong phòng làm việc chỉ có mình Nhiếp Diệc, rất thích hợp để nói chuyện cá nhân. Tôi đi tới ngồi trước mặt anh, anh dời mắt khỏi màn hình máy tính hỏi tôi: “Sao lại quay lại đây?” Tôi liếc mắt nhìn Tô Thụy, giờ tay ra làm động tác giới thiệu, mời cô ta từ trong cánh gà bước lên sân khấu, tôi nói: “Trường phòng Tô đây cảm thấy rằng em không xứng với anh, có ở cùng một chỗ với anh thì cũng không có tiếng nói chung, mối quan hệ giữa hai chúng ta đối với cả anh và em mà nói đều là gánh nặng, em cũng biết nếu không có được tiếng nói chung thì cả anh và em sẽ đều đau khổ, cho nên em quay lại là để thảo luận với anh một chút thử xem, rốt cuộc là hai chúng ta có tiếng nói chung hay không.” Tô Thụy nhìn tôi như đang nhìn một kẻ tâm thần, vội vàng nói: “Yee, em không có...”

Tôi nói: “Trường phòng Tô, lúc này không cần cô lên tiếng, phiền cô ngâm miệng lại giùm.” Nhiếp Diệc gấp chiếc laptop lại, trầm tư một chút nói: “Hôn nhân đúng là rất cần tiếng nói chung, em theo bác gái học trà đạo đã hai mươi năm nay, có nghiên cứu về đánh cờ, còn nuôi cá cảnh nhiệt đới nữa, vậy là đủ rồi.” Tôi nói: “Anh có yêu cầu em đi thi để học lên tiến sĩ ngành chế được sinh vật không?”

Anh nhìn tôi 3 giây, nói: “Anh nghĩ em thi không nổi đâu.” Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng câu trả lời này không phù hợp với chủ đề của ngày hôm nay nên tôi nói tiếp: “Nghĩa là anh vẫn muốn em có thể thi đậu phải không?” Trái lại, anh ấy chủ động hỏi tôi: “Em là một nghệ thuật gia, sao lại muốn đi thi tiến sĩ sinh vật học?”

Tôi mời trường phòng Tô bước ra sân khấu lần thứ hai, nói: “Trường phòng Tô đây mới nói cho em biết, chế được sinh vật là mục tiêu cả đời của anh, nếu em không biết gì về chế được sinh vật thì rõ ràng là không thể làm tri kỉ bầu bạn với anh được.” Nhiếp Diệc liếc mắt nhìn Tô Thụy một cái. Trường phòng Tô hai mắt đỏ hoe, nhìn tôi chằm chằm nói: “Cô Nhiếp, tôi sống ở nước ngoài đã lâu, nên hay nói thẳng một chút.”

Tôi xoay ghế nói: “A, còn nữa, Nhiếp Diệc, anh thấy con trai với con gái cao chênh nhau mười sáu phân hay mười một phân mới đẹp.” Anh nói: “Thế nào cũng được, mà sao lại hỏi chuyện này?” Tôi nói: “Nếu em không đi giày cao gót thì em thấp hơn anh 16 phân, còn nếu mang giày cao gót thì em thấp hơn anh 11 phân, anh thích thế nào, em sẽ cố gắng phối hợp.” Lại giờ giờ đôi giày thủy tinh đang mang hôm nay ra cho anh ấy xem: “Anh thấy đôi giày này thế nào?”

Anh nói: “Rất hợp với em.” Tôi nhìn về phía Tô Thụy đang sắp phát khóc, nói với cô ta: “Trường phòng Tô à, cô có thể đi được rồi. Có gì đặc tội thì tôi xin lỗi nhiều nhé. Tôi cũng sống ở nước ngoài lâu năm, không chỉ hay nói thẳng mà tính nết còn đặc biệt hư hỏng nữa.” Trước lúc ra ngoài, ánh mắt mà Tô Thụy dành cho tôi chẳng khác nào là đang nhìn người điên. Nhiếp Diệc xoay xoay cây bút bi trong tay, nói với tôi: “Em ép Tô Thụy đến mức sắp phát khóc rồi.”

Tôi lấy ra một cây kẹo mút có hình dáng như điều thuốc, vừa lột vỏ vừa nói: “Thế này đã là gì, hồi học đại học em cũng đã từng ép cho mấy đứa con gái phát khóc rồi. Em chính là loại người mà người ta không ăn hiếp nổi. Anh cũng cừ lắm, nếu là người bình thường thì chắc sẽ nghĩ em đang bị điên, thế mà anh vẫn có thể phối hợp diễn xuất với em, còn trái lương tâm nói đôi giày cao gót này rất hợp với em nữa chứ.” Anh khởi động lại máy vi tính, nói: “Chúng thực sự rất hợp với em, không phải phối hợp diễn xuất gì đâu.” Tôi nói: “Anh thực sự không ghét con gái mang giày cao gót?”

Anh nói: “Còn tùy người.” Tôi đứng lên, miệng vẫn ngâm cây kẹo mút, hai tay chống vào bàn làm việc của anh, cảm thấy mình rất có khí thế, hàm hồ nói: “Nhiếp Diệc, anh xem, tính tình em thực sự là cực kì không tốt, có khi nào anh sẽ đổi ý hay không?” Anh ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Điều đó cho thấy em rất có năng lực tự bảo vệ bản thân, sao tôi lại muốn đổi ý chứ?”

Khi đó anh hơi ngược đầu, hai chúng tôi cách nhau rất gần. Phòng làm việc ngập tràn ánh sáng mặt trời, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy mình như đã trải qua cả ngày lẫn đêm, trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông chỉ trong nháy mắt. Tựa như đang chu du một mình nơi đáy nước, bị sự im lặng và cô độc vây quanh, bỗng đột nhiên có một người xuất hiện, anh ấy từ nơi hoang vắng ấy tiến lại gần tôi, hơi ngửa đầu nhìn tôi, ngũ quan của anh không có gì dễ chê. Tôi nghĩ, mình quả là con gái của một nhà thơ có khác, nếu như lúc này miệng không ngâm cây kẹo mút thì tôi đã hôn anh ấy rồi. May mà cây kẹo mút đã ngăn tôi tại.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7

Trường của chúng tôi có một đường hoa anh đào, vào giữa tháng tư, những cây anh đào cổ thụ đương độ đơm bông, hoa nở rộ rậm rạp, những bông hoa vừa thi nhau nở rộ như không có ngày mai, vừa cùng nhau tàn lụi như ngày mai là tận thế. Cả con đường được anh đào rụng rơi phủ kín. Tôi tra sách cho thư viện xong rồi đi ra, tiết học đầu tiên đã bắt đầu được hai phút. Đó là giờ thể dục, mấy ngày trước tôi bị gãy tay, thầy giáo đặc biệt cho phép tôi nghỉ học thể dục, không có chuyện gì làm, tôi liền đi dạo trên đường hoa anh đào. Sau 2h chiều, toàn bộ vườn trường cực kì tĩnh lặng, giữa không gian cực kì tĩnh lặng ấy, đột nhiên có tiếng gọi tôi vang lên từ phía sau: “Bạn gì ơi, muốn đến hội trường thì đi thế nào vậy?”

Tôi xoay người lại, một nam sinh cao ráo đứng cách tôi vài bước, anh ta mặc một cái áo len mỏng màu nâu đậm, quần nhạ màu và đi giày thể thao, một tay dắt vào túi quần, một tay cầm hai cái mô hình DNA xoắn ốc 2 màu đen trắng rất tinh xảo. Một tay tôi bị đập thạch cao treo trước ngực, trông có vẻ hơi buồn cười, tôi hỏi anh ta: “Cậu không phải là dân trường này đúng không?” Anh ta gật đầu.

Trước khi tôi nhập học, trường này xây thêm một khu giảng đường mới, toàn bộ phần phía Nam đều được tu bổ lại, mà hội trường treo ngoe thay lại ở khu Nam, đi từ đây đến đó quả thực phải trèo đèo lội suối, đi nửa vòng rồi qua cầu, tiếp đó phải vượt qua một quả núi nhân tạo làm cảnh mới đến được tòa nhà thực nghiệm, hội trường nằm sâu phía trong tòa nhà thực nghiệm, người bình thường không dễ dàng tìm được. Tôi nói: “Chỗ đó khó tìm lắm, để tôi đưa cậu đi.” Hôm ấy có ánh dương ấm áp, gió thổi hiu hiu, trên đầu chúng tôi hoa anh đào nở rộ trời, chậm rãi rơi xuống như những bông tuyết trắng.

Tôi đưa anh ta tới hội trường vào lúc 2 giờ 25 phút, anh ta tiện tay gỡ hai mô hình ra, đưa cho tôi một cái, tôi cầm nó trên tay hiếu kì nhìn ba giây đồng hồ rồi định bụng trả lại, tôi nói: “Tôi chỉ dẫn đường một chút thôi, cậu không cần cho tôi cái này đâu.” Anh ta vẫn cầm tay trong túi quần, nói với tôi: “Chẳng qua chỉ là một vật trang trí nhỏ, lúc tôi đang cần người giúp, em liền tới tương trợ, em cứ nhận lấy đi.” Nói xong không đợi tôi phản ứng đã xoay người mở cửa hội trường, tôi nghĩ phải đuổi theo anh ta mới được, nhưng đột nhiên cả khán phòng vang lên một tràng vỗ tay vang dội như sấm nổ. Tiếng vỗ tay đó khiến tôi cực kì tò mò, tôi lặng lẽ chạy tới cửa sau, tìm một chỗ nhìn lên khán đài, cả hội trường đông nghịt người, nhưng ở phía sau vẫn còn vài chỗ trống.

Nam sinh cao ráo kia đang đứng trên đài phát biểu, ở bên cạnh là thầy hiệu trưởng của chúng tôi đang cầm micro nói cái gì đó. Tôi khom lưng nhanh nhẹn đi vào tìm một chỗ ngồi xuống, cách đó hai chỗ có mấy bà chị khóa trên đang nhỏ to trò chuyện với nhau. Một chị thì thầm hỏi: “Cậu ta thực sự mới có 15 tuổi? Nhỏ hơn tụi mình? Đã học đại học tại Mỹ?” Một chị khác thì thầm trả lời: “Bỏ mới chuyển trường qua đây nên chắc không biết, Nhiếp Diệc là truyền kì của trường mình đó nha, năm mươi năm qua trường chúng ta chỉ thu nhận những học sinh có chỉ số thông minh cao, cậu ta là cựu học sinh trường mình, sau đó thi vào trường N. Nếu không thì tại sao sau khi thắng giải IGEL, hiệu trưởng lại có thể mời được cậu ta đến thuyết trình cho chúng ta nghe chứ?” Khi đó tôi còn chưa rõ IGEL là cái gì, chỉ biết cậu nam sinh đang đứng phát biểu trên kia tên là Nhiếp Diệc, mới chỉ 15 tuổi. Mà cậu nam sinh 15 tuổi đứng trên khán đài to lớn kia có phong thái trầm tĩnh gấp nhiều lần so với bạn bè đồng trang lứa.

Trên màn hình đang hiện một cái danh xưng, có thể là danh hiệu mà anh ta đạt được trong cuộc thi kia, tôi xem không hiểu, anh ta điều chỉnh âm lượng của chiếc micro một chút, không nhanh không chậm mở mô hình trên tay ra, sau đó vừa lắp ghép lại vừa nói: “Tôi đang cầm một đồ trang trí nhỏ làm bằng các thành phần khoáng thạch khác nhau, có kết cấu mô hình hai hàng xoắn ốc như DNA, nhưng mà chưa kịp làm xong, nhưng ngày hôm nay chỉ cần có món đồ chơi này là đủ.” Anh ta lấy mô hình đem phân ra ghép vào một hoi lại biến thành hình con cọp, lại phân ra ghép vào làm ra hình con chim, tiếp tục phân ra ghép vào tạo ra một con cá. 5 phút trôi qua. Cuối cùng anh ta cứ để mô hình ở dạng con cá, đặt nó lên bản báo cáo ở trên bàn, ngẩng đầu nhìn thính giả ở dưới hội trường, bắt đầu tiến hành thuyết trình: “Mọi người đều biết, gen của đại đa số sinh vật đều do DNA cấu thành, tuy các loại nucleotide hoàn toàn giống nhau nhưng tỉ lệ hàm lượng và trình tự sắp xếp lại khác nhau, từ đó tạo thành các loài sinh vật vô cùng đa dạng...” Nhiếp Diệc có một đôi mắt đen trầm tĩnh, lúc thuyết trình giọng nói không nhanh không chậm, không cao không thấp, tuy tôi hoàn toàn không hiểu nổi những gì mà anh ta nói, thế nhưng vẫn cứ ngồi đó nghe say mê, hoàn toàn quên mất khi ấy chuông đã reo vào tiết mới. Không biết trên đời này có ai nghe giảng không hiểu gì hết nhưng vẫn xúc động như tôi không. Khi đó Nhiếp Diệc mới 15 tuổi nhưng lại có thể thuyết trình rành rọt nước chảy mây trôi như vậy, tôi mười hai tuổi ngồi dưới hàng ghế thính giả trầm nghĩ, hóa ra trên đời này còn có người như thế.

Khang Tổ La từng hỏi tôi, vì sao tôi lại si mê Nhiếp Diệc, tôi nghĩ tôi si mê Nhiếp Diệc vì lẽ này. Cô ấy tiếp tục hỏi tôi: “Ngày hôm đó nhất định là bỏ cực kì vui vẻ cực kì mộng mơ, tôi không ngủ được, cả đêm chìm đắm trong hạnh phúc vì được gặp gỡ nam thần nhĩ?” Thành thật mà nói, si mê Nhiếp Diệc ngày đó, vì mãi ngồi nghe anh ấy thuyết trình mà từ lúc chào đời đến nay lần đầu tiên tôi trốn học, cuối cùng phải chép phạt “Nội quy nhà trường” 50 lần. Đúng là tôi đó tôi không ngủ được vì còn bận chép phạt nguyên đêm. Giấc mơ kia bị đứt đoạn vì trợ lí gọi điện đến, hỏi tôi có còn nhớ lịch trình ngày hôm nay không? Tôi suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra mình đang ở đâu, mười hôm trước, sau khi vào phòng làm việc tôi vẫn chưa ra ngoài, tôi hôm qua rớt cuộc cũng xử lí xong tất cả các công tác hậu kì của lần đi chụp hình ở Nam Sa, mọi người gọi đồ ăn nhanh ở bên ngoài về chén sạch, rồi nằm xuống đất ngủ khò luôn.

Tôi sờ soạn mở cửa phòng nghỉ, gãi gãi đầu đi đến tủ lạnh ngoài phòng khách tìm đồ uống, ở đầu bên kia của điện thoại, Đồng Đồng kinh ngạc nói: “Chị Phi Phi, lịch trình quan trọng như vậy mà chị không nhớ?” Tôi gãi đầu nói: “Cô em cứ đùa, hôm nay làm gì có lịch trình nào, những chuyện cần xử lý chẳng phải đã xử lý xong hết rồi sao?” Lúc đi tới chỗ tủ lạnh tôi đập trúng một thứ, thứ kia rên rĩ “ô” một tiếng, tôi nhanh chóng lặn người sang bên cạnh, tiếp tục đập trúng một thứ, lại một tiếng “ô” rên rĩ vang lên. Đồng Đồng nói: “Lịch trình này thực sự rất quan trọng, hôm qua cậu Nhiếp gọi điện hẹn chị lúc tan tầm ghé qua bệnh viện thăm bà nội của anh, hai người hẹn gặp trước cửa bệnh viện lúc 6h đúng.”

Tôi nhất thời hồi hộp, trong nháy mắt nhớ ra đúng thật là có chuyện này. Tôi miễn cưỡng giữ bình tĩnh nói: “Ý em là chuyện này đó hả? Chị có quên đâu, mà giờ là mấy giờ rồi?” Đồng Đồng nói: “Năm rưỡi.”

Tôi lấy một chai nước khoáng mặn có ga, vừa vặn nắp vừa nói: “Mới có năm rưỡi, còn sớm chán.” Đồng Đồng nói: “Chị Phi Phi à, là năm rưỡi chiều đó.” Tôi phun ngụm nước ra ngoài, nói: “Chết m* rồi.”

Đồng Đồng nói: “Chị Phi Phi ơi, chị nhanh đổi qua hình tượng thực nữ đi, cứ mỗi lần ở chung với tổ hậu kỳ lâu một chút là chị lại bắt đầu nói tục, như vậy không nên.” Tôi nói: “Kệ m* nó, chị biến hình liền đây, em mau chuẩn bị một bộ quần áo rồi kêu người đem qua đây cho chị.” Đồng Đồng thăm dò: “Giờ

này mà chị còn chưa mặc đồ xong hả? Không phải chị nói là chị không quên sao? Hôm qua còn bảo đảm với em hai lần là sẽ không quên nữa chứ? Em còn dán một tờ giấy nhắc nhở trên máy tính của chị, đầu giường cũng dán giấy nhắc nhở, trên tủ lạnh cũng có nốt.”

Tôi thành thực nói: “Chị vừa mới ngủ dậy.” Đồng Đồng sụp đổ nói: “Vậy muốn chuyển sang chế độ chuẩn bị chiến đấu khẩn cấp luôn sao?” Tôi nói: “Có thể nói là như vậy, m* nó.”

Người làm nhiếp ảnh ít nhiều điều có điểm cổ quái, sự cổ quái của tôi được thể hiện ở chỗ, vào phòng làm việc xong thì tôi lập tức không thèm nhận mặt người thân, cho nên đã bỏ lỡ cuộc gặp mặt giữa Nhiếp Diệc và ba mẹ tôi, cũng bỏ lỡ luôn buổi gặp mặt giữa ba mẹ tôi và ba mẹ Nhiếp Diệc. Cũng may là tôi còn có một trợ lý đời sống tính tình cần cù thật thà, tại những thời khắc quan trọng đều kịp thời làm công tác kết nối tôi với thế giới bên ngoài. Trong vòng mười ngày qua, có rất nhiều chuyện đã được giải quyết, ví dụ như gia đình hai bên đã đi đến quyết định thống nhất, chờ đến lúc tôi xuất quan sẽ đến diện kiến bà của Nhiếp Diệc, xong rồi tiến hành đính hôn luôn. Nghe nói bà nội của Nhiếp Diệc nghe xong tin này liền phản kích không thôi, đã đồng ý tiến hành phẫu thuật. Nói về chuyện này, thực tình là người ngoài đều có chút hiểu lầm, thực ra tình hình sức khỏe của Nhiếp lão phu nhân không tồi tệ như lời đồn, chỉ cần phẫu thuật tim làm ổn. Đại khái là trước giờ Nhiếp Diệc không có quen bạn gái, khiến lòng bà kết thành một khối tâm bệnh, bà đã quý trọng tượng Phật mà nói, ngày nào Nhiếp Diệc chưa có bạn gái thì ngày đó bà nhất quyết không chịu làm phẫu thuật. Dù sao thì cũng phải kết hôn, lại trùng hợp gặp được tôi là người cũng quan niệm hôn nhân tương đối giống mình, cho nên Nhiếp Diệc liền dứt khoát tiến tới luôn.

Đây mới là chân tướng sự việc. Đồng Đồng báo cáo với tôi rằng cô ấy lén lút thăm dò được vài tin tức, nói là ba Nhiếp Diệc rất hài lòng với hôn sự này, nhưng mà mẹ Nhiếp Diệc thì lại úp mở không ưng, nhưng vì nhà bên đó là do ba anh làm chủ, nên chẳng ai để ý cái sự úp mở không ưng của mẹ anh hết. Mẹ của Nhiếp Diệc cũng chính là Nhiếp phu nhân, không thích tôi về làm dâu nhà họ là bởi một nguyên nhân cơ bản, đó là vì trong lòng bà ấy vốn đã âm thầm lựa chọn một cô gái tên là Giản Hê. Nghe nói cô ấy là con gái bạn thân của Nhiếp phu nhân, chẳng may từ khi còn nhỏ ba mẹ đã bị tai nạn xe cộ qua đời, chỉ còn lại một người thân duy nhất là bà ngoại 70 tuổi, thế nên Nhiếp phu nhân liền hành hiệp trượng nghĩa đưa cô ấy cùng bà ngoại về Nhiếp gia sinh sống, cô ấy cùng Nhiếp Diệc lớn lên bên nhau, trở thành thanh mai trúc mã của Nhiếp Diệc. Đồng Đồng giúp tôi kéo khóa đăng sau lưng, lo lắng thay cho tôi: “Chị Phi Phi, Nhiếp Diệc có một cô thanh mai trúc mã như vậy mà chị không lo lắng hả? Sao chị có thể bình tĩnh được như vậy?”

Tôi nói: “Lo lắng cái gì? Đã từng nghe qua câu thơ cổ: ‘Thanh mai trúc mã khó thành, kẻ thù mới dễ kết vành uyên ương’ chưa? Nếu em nói Giản gia với Nhiếp gia là kẻ thù truyền kiếp thì chị đây mới sợ.” Đồng Đồng nói: “Cái câu thơ cổ này... là do vị cổ nhân nào sáng tác đấy ạ?” Tôi nói: “Nữ sĩ Trịnh Đan Trì.” Quay đầu lại bổ sung: “Cũng chính là mẫu thân đại nhân của chị.”

7:30 tôi đến khu nội trú của bệnh viện thành phố S, không may đến muộn đúng 1 tiếng, rõ ràng là Nhiếp Diệc không có khả năng vẫn còn đứng ở cửa chờ tôi. Lái xe được nửa đường thì tôi mới phát hiện mình quên mang theo di động, hoàn toàn hết cách tìm được Nhiếp Diệc rồi nhờ anh dẫn tôi đi tìm phòng bệnh, tôi buộc lòng phải đến văn phòng bệnh viện xin gọi nhờ điện thoại nhờ Đồng Đồng hỏi Nhiếp Diệc xem bà của anh đang nằm ở phòng nào, sau đó đi vào khu nội trú hỏi thăm rồi trực tiếp vào luôn. Tôi đứng chân trước phòng bệnh 1105 sửa sang lại dung nhan, đang muốn gõ cửa đi vào thì cửa lại bất ngờ mở ra, cô gái tóc ngắn mặc áo T-shirt nhìn thấy tôi thì lấy làm ngạc nhiên, buồn bực nói: “Chị là ai?” Cô gái này tóc ngắn uốn xoắn, giống y chang phong cách Audrey Hepburn trong phim điện ảnh “Sabrina” đã từng làm mưa làm gió từ Paris cho đến Hoa Kỳ, nhìn cực kì xinh đẹp.

Tôi ôm một bó hoa lớn trong tay, nói: “Đây là phòng bệnh của Nhiếp lão phu nhân phải không ạ? Tôi là Nhiếp Phi Phi, tới đây thăm bệnh.” Cô gái tóc ngắn giật mình nhìn tôi ba giây rồi nhẹ giọng nói: “Tinh thần bà không được tốt lắm, đã đi nghỉ rồi.” Tôi nói: “Tôi đem hoa vào phòng rồi đi ngay.”

Cô gái tóc ngắn chặn chừ một chút, nghiêng người định cho tôi đi vào, lại do dự một hồi rồi tự mình rời khỏi phòng. Sự tình thực sự nằm ngoài dự tính của con người. Vốn chỉ nghĩ rằng đây sẽ là một màn thăm hỏi ngắn gọn, nhưng mười phút sau khi vào phòng bệnh, tôi ngồi ở trước giường bệnh của bà Nhiếp Diệc, hát cho bà nghe một đoạn kịch Tứ Xuyên tên là “Harry Potter đến trường Hogwarts”, kịch bản do tôi tự biên tự diễn.

Tôi nghiêm túc nói với người bà rất ghiền lý kịch này: “Vì chỉ có một mình nên con phải vừa chơi thanh la chiêng trống vừa hát đệm, nhất định không thể nào hay bằng những nghệ sĩ chuyên nghiệp, nhưng mà có lòng là tốt rồi nội nhĩ, nội nói xem có phải không?” Bà nội tiếc nuối nói: “Bây giờ mà diễn luôn tại chỗ cái màn ma đôi mắt thì chắc là không được phải không?” Tôi nói: “Đề diễn tiết mục ma đôi mắt của Xuyên kịch phải chuẩn bị đạo cụ nữa, lần sau con tới, con sẽ đặc biệt biểu diễn cho nội xem nhé, ngày hôm nay con hát một đoạn Harry Potter đến Hogwarts trước đã, bây giờ con hát luôn nha?”

Bà nội vô cùng hứng chí nói: “Con hát đi.” Tôi bắt đầu hát: “Huống hồ huống hồ huống hồ huống hồ huống hồ huống huống hò! Ta đây, vốn chỉ là một sinh tiểu học bình thường như cây trình nữ ven đường, ở trên trán có một vết sẹo hình tia chớp không cách nào xóa được.

Potter là họ của ta, Harry là tên của ta, Harry Potter đó mà, chính là tên họ của ta. (Hát đệm) Harry Potter đó mà, chính là tên họ của người! Ngày đó hăm mốt tháng bảy âm lịch,

Ta ngồi xe lửa đến trường Hogward, Ngôi trường này cực kì thú vị, Học sinh được nhận đều là phù thủy,

Mấy vị sư phụ đều rất sắc sảo, Có một giáo sư tên là Snape, Ông ta có một cái mũi chim ưng.

Nhà ăn của học sinh cũng vô cùng thần kì, Mặc kệ là khoai tây chiên hay khoai tây luộc, Tất cả đều là đồ ăn miễn phí!

(Hát đệm) không thu tiền ah hoàn toàn miễn phí!” Khi hát Xuyên kịch, hơi thở rất quan trọng, lúc tôi đang dài giọng ngân chữ cuối cùng của câu hát đệm kia, ngoài cửa vang lên ba tiếng gõ. Khi đó một tay tôi đang nắm lại, tay kia cong lên, đầu nghiêng nghiêng tạo thành một tư thế người ta vẫn làm khi kết thúc bài hí. Bà nội ở đằng kia ra sức vỗ tay, Nhiếp Diệc một thân nhân rồi cầm tay nắm mở cửa ra, ý vị thâm trường, mở miệng trước: “Em đang làm cái gì vậy?” Bà nội cướp lời: “Phi Phi đang hát cho ta nghe một bài hí.”

Còn tôi thì ngây ngẩn cả người, thầm nghĩ: “M* nó, không phải chứ.” Khang Tổ La nói rằng con người tôi thực sự là da mặt quá dày, trong từ điển dường như không hề tồn tại hai chữ mặt dày, sự kiện tiêu biểu là năm đó Khang Tổ La bị cái tên hotboy ở học viện của cô ấy đá, tôi lập tức ra mặt đánh ghen giúp Khang Tổ La, kết quả là ngày đó khi vừa mới xông ra, tôi nhất thời không để ý liền bị cái tên hotboy đó cũng với bạn gái mới của hắn hất ngã chổng vó, nhưng tất nhiên là tôi là đầu biết thế nào là mặt dày, lập tức bò dậy, vẫn như cũ lấy hết sức lực khí thế chạy qua nên cho cái tên hotboy kia tôi

tầm mắt mới. Từ đó về sau, tự nhiên Khang Tô La cảm thấy tôi cực kì phong độ, nếu tôi mà là con trai thì hai chúng tôi có thể lập tức kết duyên, trăm năm hạnh phúc. Đến lúc này tôi mới biết được một điều, tuy đa mặt tôi quả thật là rất dày, nhưng tôi vẫn không muốn bị một người nhìn thấy bộ dạng mất mặt của mình.

Nhiếp Diệc đi tới, tôi vội vàng thu tay rút chân lại. Anh ngồi lên chiếc sofa trước cửa sổ, thuận tay cầm lấy cuốn sách bên tay ghế, nói: “Hai người cứ tiếp tục, con không quấy rầy hai người đâu.” Bà nội nói chen vào: “Sao bây giờ mày mới tới, Phi Phi đã đến được một lúc lâu rồi.”

Tôi đang muốn nói tôi mới là người đến muộn, có thể Nhiếp Diệc bận đi tìm tôi, lại nghe Nhiếp Diệc nói: “Con tới trễ, thưa bà.” Bà nội bĩu môi nói: “Trước đây mày chưa từng trễ giờ, sao bây giờ lại học đâu ra cái thói đi muộn? Mày biết nội ghét nhất là cái vụ này.” Nhiếp Diệc nói: “Chẳng phải là Phi Phi chơi với bà rất vui sao? Còn hát Harry Potter đến Hogwarts nữa cơ mà?”

Lòng tôi lộp bộp, nói: “Không phải chứ... Anh nghe thấy hết à...” Anh ta khen ngợi: “Hát hay lắm” Tôi nói: “Chắc bác sĩ Nhiếp đang đang dõi lòng...”

Bà nội nói: “Phi Phi, đừng để ý tới nó, tới đây, hát cho nội nghe một bài nữa đi, không phải con nói là con còn đem “Kiều hãnh và định kiến” viết thành Xuyên kịch nữa sao?” Tôi thực sự muốn đánh vào trán mình một phát, ừ ừ nói: “Đừng rồi nội.” Bà nội nói: “Mau mau tới đây, hát một khúc.”

Tôi nói: “Muốn con hát thật à?” Bà nội cười tủm tỉm gật đầu. Tôi nghĩ nghĩ, dù sao thì cũng đã mất mặt rồi, giờ có mất thêm lần nữa thì cũng vậy, và lại nếu tôi không hát nữa thì chưa chắc Nhiếp Diệc sẽ nghĩ là tôi không thần kinh, vậy thì hà tất phải hành xử theo kiểu lừa mình dối người như thế.

Tôi xốc lại tinh thần nói: “Nội ơi, nội còn nhớ cái khúc bà dì của David hay tin David thích Elizabeth liền đi xe ngựa qua nhà Elizabeth cảnh cáo Elizabeth không? con hát nội nghe trích đoạn này nha.” Tôi thông hòng: “Thang nhất bát bát thái nhất bát bát thang nhất bát bát thái nhất bát bát thái thang thang! Ta, Katherine de Bourgh, người ta đều gọi ta là phu nhân Katherine đức cao vọng trọng

Ngày hôm nay ta hạ mình đi tới Longbourn, Là muốn cùng cô gái trẻ Elizabeth Bennet nói cho rõ ràng, Cháu trai William Fitz Henry Darcy Robinson của ta là bậc trâm anh,

Cô ta đừng có mơ tưởng mà trào cao!” Ở trước cửa sổ có một cái đèn đặt dưới đất, Nhiếp Diệc ngồi ở đằng kia lật sách, như là hoàn toàn không để ý đến chúng tôi, chỉ tự mình chăm chú đọc một câu chuyện gì đó, nhưng tôi để ý thấy đã qua nửa ngày mà anh không hề lật thêm trang nào. Ngay lúc quay đầu liền thấy miệng anh tựa hồ hiện lên ý cười trong tích tắc, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Nhiếp Diệc cười. Tôi thầm nghĩ, anh ấy đang cười nhạo tôi sao? Lại nghĩ, kệ nó, dù sao chuyện cũng đã thành ra thế rồi, ít nhất thì mình cũng đã trêu cho bà nội vui vẻ một chút, lớn tuổi rồi mà bị quản chặt như vậy ở bệnh viện cũng không dễ dàng gì. Tôi ở bên này tiếp tục hát ít nhất nửa tiếng đồng hồ, mãi cho đến khi hết thời gian tiếp khách đã. Trong lúc bà nội chịu trách nhiệm vỗ tay thì Nhiếp Diệc rót nước cho tôi, cả gian phòng tràn ngập hoan thanh tiếu ngữ. May là chỗ này nằm ở cuối hành lang, là một phòng bệnh độc lập, cách âm hiệu quả, nếu không thì y tá đã sớm chạy qua đây đuổi người rồi.

Tạm biệt bà nội, đi ra công khu nội trú, tôi đang muốn giải thích chuyện đến trễ với Nhiếp Diệc, anh đột nhiên nói: “Thoạt nhìn em có vẻ gầy đi không ít, sắc mặt cũng không tốt như lần đầu tiên gặp mặt.” Tôi nói: “Lúc em rời khỏi phòng làm làm việc liền biến thành cái dạng này, đúng rồi...” Anh ta cắt ngang lời tôi: “Đi thôi, tôi đưa em đi tắm rửa.”

Tôi lơ mơ một chút, nói: “Cái gì?” Anh nói: “Có một chỗ bán canh không tệ.” Tôi nói: “Không phải là sau 9h không nên ăn gì để khỏi rối loạn tiêu hóa hả?”

Anh quay đầu nhìn tôi: “Cái đó là đối với người bình thường ăn ngày ba bữa. Trợ lý của em nói lúc năm giờ rưỡi em mới thức dậy, trong suốt 20 tiếng đồng hồ em chỉ uống nửa chai nước khoáng lạnh. Em không đói bụng à?” Tôi mặt buồn rười rượi: “Đang đói muốn chết đây.” Tôi từng xem qua một bộ phim truyền hình, trong đó có đề cập đến khái niệm ‘thích’, anh nam phụ nói, từ xưa đến nay, nếu ai đó mua đồ ăn cho bạn thì chính là vì người đó thích bạn. Tôi cảm thấy mấy lời này rất là có lý. Nhưng kịch truyền hình cũng chỉ là kịch truyền hình thôi, tôi nghĩ, đời nào có giống kịch đâu chứ. Có đôi khi tôi hơi mơ mộng một chút, nhưng tôi biết mơ mộng cũng chỉ là mộng mơ, mà mộng mơ thì chẳng có tác dụng gì hết.

Nhiếp Diệc đã đi trước tôi 2 thước, tôi nhanh chân đuổi kịp..

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8

Đồng Đồng đưa cho tôi một tấm vé máy bay đến Indonesia vào ngày 10 tháng 6, chúng tôi phải đến vĩ tuyến 6 độ nam chụp ảnh cho số đặc biệt của tạp chí “Deep blue & blue”. Điểm đến là một hòn đảo tư nhân, gọi là đảo Violet. Nghe nói chủ nhân của hòn đảo là một người bạn của tổng biên tập tạp chí, là một nhà kinh doanh nhà đất người anh, vì chiều lòng bà xã nên mới mua hòn đảo nhỏ xinh này rồi mở mang thành một làng du lịch tư nhân, lấy tên của bà xã để đặt tên cho đảo, đặc biệt tiếp đãi bạn bè. Trợ lý chụp ảnh Ninh Trí Viễn đã đến từ trước để tiến hành giai đoạn chuẩn bị, bên phía tạp chí cũng cử một biên tập và một trợ lý qua giúp.

Ninh Trí Viễn ở Indonesia xa xôi gọi điện thoại đường dài về, nói là dụng cụ và thiết bị đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, thuyền thì do chủ nhân hòn đảo tài trợ, lí do là vì lo lắng trên đảo V không có dân bản xứ, khó lòng tìm được một người bạn am hiểu thủy vực nơi đây, thế nhưng ông ấy quên mất là cạnh đảo V còn có một đảo du lịch rất lớn nữa, ở đó có rất nhiều huấn luyện viên dạy lặn biển. Hôm đó là ngày cuối tuần, tôi tỏ ý kính phục và ca ngợi Ninh Trí

Viễn dù đang là ngày nghỉ nhưng vẫn không quên công tác, cậu ấy ở bên kia hỏi: “Ồ đây đẹp vô cùng, trời xanh xanh biển xanh xanh, còn có bãi cát trắng, chỉ bằng chị đến sớm một chút? Nghe Đồng Đồng nói là gần đây chị cũng không bận việc gì, sao lại trù trù tới ngày mười mới qua đây lận?” Tôi nói: “Không đi được, tôi mừng chín chị sẽ đính hôn.”

Sau khi nói chuyện xong với Ninh Trí Viễn, tôi lại nhận được điện thoại của Khang Tổ La, cô ấy dùng giọng điệu nghiêm túc nói với tôi là cô ấy đang định đổi tên một trò chơi, muốn nhờ tôi nghĩ giúp. Tôi hỏi cô ấy: “Lúc đầu trò chơi đó tên là gì?” Cô ấy nói: “Mèo Run Rẩy, nhưng mà nghe ấu trĩ quá, lần này tui muốn lấy một cái tên thật thanh tân, thoát tục lại cổ điển, hơn nữa, tên phải thật độc, không được đụng hàng, nhưng mà nếu thỏa mãn ba tiêu chí trên kia thì dù ấu trĩ một chút cũng không sao ~”

Tôi suy tư một chốc, nói: “Vậy lấy tên là Thanh Thoát Cổ đi.” Cô ấy nói: “Nghe giống tên Mông Cổ quá, có ngụ ý gì không?” Tôi nói: “Thanh Tân, Thoát Tục, Cổ Điển, ba anh đều góp mặt, với lại tên này là độc nhất vô nhị, đừng nói là tìm trong danh sách những trò chơi của bồ, cho dù là lục tung danh sách trò chơi của Châu Á cũng không tìm được cái tên thứ hai, bảo đảm luôn.”

Cô ấy nghĩ nghĩ nói: “Thanh Thoát Cổ, cái tên này đọc lên thật thuận miệng, cơ mà sao mình vẫn có cảm giác nó ấu trĩ ở chỗ nào ấy.” Tôi lo lắng một chút, nói: “Thôi kêu là Mèo Run Rẩy – Thanh Thoát Cổ đi.” Gần đây quả thật là tôi rất rảnh rỗi, việc xử lý mấy chuyện lật vật như trên thì còn đến bệnh viện thăm bà nội của Nhiếp Diệc 2 lần, đúng hẹn biểu diễn tại chỗ tiết mục ma đôi mặt cho nội coi, lại hát một thoại bản Tứ Xuyên tên là 《Cảm tạ sự yêu mến của quý vị》.

Ngày thứ hai sau khi tạm biệt bà nội, tôi nhắn cho Nhiếp Diệc một tin, nói là trước mừng tám tôi sẽ ở thành phố D chơi với ông bà ngoại tôi, tôi mừng tám sẽ về, hẹn gặp lại anh vào ngày đính hôn. Ba mươi phút sau tôi nhận được tin nhắn phản hồi: “Em không tham dự đám cưới của Tạ Luân vào mừng sáu à?” Theo như lời mẹ tôi kể thì Tạ Luân của nhà họ Tạ ở thành phố S là một nhân vật truyền kì, nhưng cụ thể là truyền kì như thế nào thì tôi không chăm chú lắng nghe, bởi vì tôi cảm thấy mình thừa khả năng trở thành một nhân vật truyền kì, ai ai cũng có thể trở thành một nhân vật truyền kì, giữ hình tượng truyền kì là một cảm giác cực kì cô độc, mọi người không cần tỏ ra nguy hiểm như vậy.

Con trai trưởng nhà họ Tạ lấy vợ, nghe nói hôn lễ sẽ cực kì hoành tráng, đám cưới ở thành phố S thường mời rất ít khách khứa, không phải người nổi tiếng thì cũng phải là doanh nhân lớn trong các doanh nhân. Tuy gia đình chúng tôi không dính dáng gì đến 10 chữ người nổi tiếng với cả doanh nhân lớn trong các doanh nhân nhưng vẫn được phát thiệp mời, ba tôi đoán nguyên nhân đơn giản là vì cả nhà tôi đều là những người làm công tác văn hóa. Tôi nói với Nhiếp Diệc, ba mẹ tôi sẽ dự đám cưới, mừng mười tháng này tôi phải qua Indonesia tới hai ba tháng mới về, bây giờ phải tranh thủ chơi với ông bà nên không đi được. Năm giây sau, anh nhắn cho tôi một chữ ‘được.’

Cứ tưởng chuyện này đến đây là xong, ai dè sáng mừng sáu tôi nhận được điện thoại của ông Chủ trợ lý của Nhiếp Diệc, ông ấy nói với tôi: “Tư lượng của Yee không tốt lắm, thậm chí là không có, hôm nay cậu ấy lại là phù rể chính trong đám cưới của Tạ Luân, chắc chắn phải giúp chủ rể chặn rượu, đến 6 phần là sẽ uống say. Tuy rằng tôi đã cắt Tiểu Chu đi theo trông chừng, nhưng nếu như Yee thật sự uống say, cô cũng biết trong trường hợp như vậy, một người trợ lý sẽ khó lòng danh chính ngôn thuận đưa cậu ấy về, cho nên tôi tự mình gọi cho cô cú điện thoại này, hy vọng cô...” Tôi vừa mới ửng ửng uống xong một cốc nước táo, tâm trạng bình tĩnh không gì sánh được, nghe từng của lời trợ lý Chủ rồi nói: “Nếu Nhiếp Diệc thực sự uống say thì ngủ lại một đêm ở nhà Tạ Luân cũng được mà, chính sách của tôi là cố gắng không can thiệp quá sâu vào đời sống của anh ấy, cho dù tôi là bạn gái của anh ấy, nhưng tôi vẫn muốn cho anh ấy có cảm giác tự do.” Trợ lý Chủ trầm mặc hai giây nói: “Không đầu gối cô, Tạ Luân có một cô em gái, đối với Yee vẫn...”

Tôi cũng trầm mặc hai giây, tôi nói: “Đương nhiên tự do cũng không phải là tự do tuyệt đối, tôi lập tức quay về ngay.” Nhưng đường cao tốc với những chiếc xe nối đuôi nhau đằng đằng lại không chiều lòng tôi, kẹt xe chừng 4 tiếng, khi về đến nơi thì thành phố S đã lên đèn, tôi lái xe thẳng tới thăm mỹ viện, Đồng Đồng đã cảm lễ phục dạ hội đứng một bên đợi lệnh. Đang làm tóc thì Khang Tổ La gọi điện tới. Gần đây tôi ít gặp mặt Khang Tổ La nhưng trên cơ bản thì mỗi ngày cô ấy đều gọi cho tôi một cuộc, nếu như cô ấy cũng có tinh thần hăng hái như thế đối với nam giới thì đừng nói là cura được một anh, cho dù là cura mười anh thì tôi thấy cũng có khả năng.

Ngay câu đầu tiên, Khang Tổ La đã trực tiếp nói: “Phi Phi, mình vừa mới nhìn thấy Nhiếp Diệc nhà bồ, mền ơi, mặc lễ phục lên bá đạo chịu không nổi, so với chủ rể còn đẹp trai hơn ah! Vậy mà sao bồ lại không tới?” Ba của Khang Tổ La vốn là quan phụ mẫu địa phương, nhà họ Tạ có quen mời ai thì cũng không thể quên mời gia đình nhà họ. Câu thứ hai là: “Hình như nhiều người biết chuyện Nhiếp Diệc có bạn gái rồi, trước khi anh ta xuất hiện có mấy cô gái mà mình không quen đang bàn tán chuyện này, ai cũng hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lại có thể hái được đóa hoa cao ngạo lạnh lùng kia nằm ở trong tay.” Câu thứ ba là: “Mình vốn rất mong đợi cảnh hai người tay trong tay tiến lên sân khấu hoa lệ như trong phim thần tượng, cuối cùng lại không thấy bồ tới, bồ có biết mình thất vọng cỡ nào không?”

Tôi nói: “Hôm qua đã nói với bồ là mình đang ở nhà ngoại rồi mà.” Cô ấy lập tức giáo huấn tôi: “Nếu mình mà là bồ thì mình đã phóng cái vào từ nhà ngoại về rồi, người ta chính là nam thần của bồ đấy, bồ có hiểu không? Xung quanh Nhiếp Diệc không thiếu con gái, bồ xem nếu bồ không tới, lập tức sẽ có người nhào vô giành vị trí của bồ, hôm nay cô nàng đi cùng Nhiếp Diệc mình thấy cũng không tệ, đề kiêu đầu giống Audrey Hepburn, lúc cười lên thì vừa ngọt ngào vừa rạng rỡ, mọi người đều cho rằng đó chính là bạn gái của anh ta, đối với chuyện Nhiếp Diệc có bạn gái, nhiều cô thiên kim tiểu thư vẫn tỏ ra không phục, nhưng sau khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia đều đành chấp nhận chịu thua.” Thấy tôi không có phản ứng, cô ấy than một tiếng ư ừ tôi: “Thôi bồ đi, bồ cũng đừng quá lo lắng, mình sẽ giúp bồ trông chừng Nhiếp Diệc, quan hệ giữa hai đứa mình là gì chứ, mình ở đây thì cũng như bồ đang có mặt, nhỉ?”

Tôi nói: “Mình đang lẩn về nè.” Cô ấy nói: “Cái gì?” Tôi nói: “Mình đang lẩn về, từ nhà ngoại đó.”

Cô ấy sùng sốt, không biết lấy đâu ra khí thế bùng bùng: “Vậy bồ lẩn qua đây nhanh chút đi, bồ còn đang rề rà ở chỗ nào đó?” Tôi nói: “Bảo cáo đồng chí Mèo Run Rẩy – Thanh Thoát Cổ, đi xe phải mất tới 8 tiếng đồng hồ, đưa dao phay cho mình thì mình có thể lập tức diễn cảnh tâm thần trốn trại, chứ mình không thể nhanh nhanh chóng chóng trở về ngay được đâu.” Sự hung hăng của cô ấy lập tức vơi đi ít nhiều, nhỏ giọng nói: “Vay, Phi Phi, vậy, bồ nhanh nhanh lên một chút nhé, chờ người nơi ấy ah ~~~”

Sau khi rời khỏi thăm mỹ viện, Khang Tổ La lại lần thứ hai login với tôi, dọc đường liên tục truyền hình trực tiếp diễn biến ở hiện trường, trong thời gian này, Nhiếp Diệc quả nhiên đã không phụ sự kỳ vọng của mọi người mà say quá cần câu. Còn 5 phút nữa là tới nhà của Tạ Luân, Khang Tổ La đột

nhiền rống lên một tiếng chết ròi, làm tôi kinh hoàng xem chút nữa đã cùng xe bay tới đó. Cô ấy lập tức nhỏ giọng lầm bầm: “Phi Phi, bỏ lệ lệ giùm cái đi, tình hình là mình có chút không hold nổi nữa, mấy người này giỡn quá hóa điên rồi.” Tôi đặt điện thoại lại gần tai hỏi cô ấy: “Sao thế?” Cô ấy nói: “Bỏ có biết có em gái của Tạ Luân không?”

Tôi nói không biết. Cô ấy nói: “Chính là cô diễn viên chính của phim ‘Chuyện tình khấn trù đầu’ tên là Tạ Minh Thiên á, không hổ là người của giới showbiz, hành sự quả là kín mật, hoàn toàn không thèm để ý bạn gái mà Nhiếp Diệc mang theo, còn nói là nếu anh ta còn chưa kết hôn thì ai cũng có quyền theo đuổi, bày ra một bàn rượu trộn, nói là ai liều mạng uống thắng thì người ấy có thể đem Nhiếp Diệc đi.” Tôi nói: “Bạn gái mà Nhiếp Diệc mang theo đâu? Thời điểm mấu chốt này sao không ra mặt ngăn lại?”

Cô ấy nói: “Bỏ nói cô bé tóc ngắn ngọt ngào đó hả? Ngán rồi, nhưng đêm nay Tạ Minh Thiên vốn có ý khiêu khích cô ấy, đưa ba ly thâm thủy tạc đạn (bom nổ dưới nước) cho cô ấy, nói là nếu uống hết ba ly mà bước đi vẫn vững thì có thể lập tức mang Nhiếp Diệc đi. Kết quả là sức chiến đấu của cô gái kia là hàng rơm, mới uống được 1 ly đã gục rồi.” Tôi dừng xe lại, nói với cô ấy: “Bỏ xem chừng Nhiếp Diệc, đừng để cho mấy con mèo con chó chó đó tùy tiện tới gần rồi mang ảnh đi, chờ mình ba phút.” Cô ấy nói: “Nếu mình ngăn không được thì sao?”

Tôi nói: “Bỏ có thể giả điên không? Giả uống say, nhào tới ôm chân Nhiếp Diệc, nói anh ấy là người bạn trai cũ mà cậu không quên được.” Cô ấy sợ run người: “Ba mình mà biết thì ông sẽ lột da mình mất.” Tôi nói: “Bỏ yên tâm, tới lúc đó mình sẽ dùng từng đường kim mũi chỉ vá lại cho bỏ.”

Cô ấy giả khóc ở bên kia: “Nhiếp Phi Phi, so với ba mình thì bỏ còn dã man tàn bạo vô nhân đạo hơn!” Ba phút sau, tôi mang đôi giày cao gót 11 phân tiến vào phòng đãi khách của nhà Tạ Luân, đập vào mắt là cảnh tượng hết sức huy hoàng, trên sân khấu có một ngôi sao ca nhạc đang hát một bản tình ca lãng mạn, dưới sân khấu là những nhân vật nổi tiếng đang tập trung lại như họp chợ. Mắt tôi vốn tốt, liếc một cái đã thấy Khang Tổ La ở trên ban công lầu hai ngoắc ngoắc tôi từ xa. Lên tầng hai rồi mới hiểu vì sao ở dưới lầu toàn là mấy người trung niên bốn năm mươi tuổi. Theo phong tục của thành phố A, cô dâu chú rể phải quây hết mình, có lẽ là sau khi quây xong, nhóm cậu ấm cô chiêu không có chỗ phát tiết tinh lực này bèn tập trung lên tầng hai. Ở đây có một phòng nghỉ rất rộng, Khang Tổ La nói là Nhiếp Diệc đang ngủ ở bên trong, bên cạnh lại có một cái phòng to khủng bố, tạo điều kiện cho các cậu ấm cô chiêu vui đùa âm ỉ. Mấy cô gái nhà lành chắc đã đánh nhanh rút gọn từ sớm, giờ còn sót lại đây toàn là mấy kẻ dân chơi không sợ mưa rơi, bàn rượu mà Tạ Minh Thiên bày ra chắc phải có đến 10 người tham gia, trước mặt mỗi người đều đặt một tá bia, bầu không khí hưng hực như lửa.

Khang Tổ La nhón chân kê tai tôi nói nhỏ, cô nàng mặc váy xanh lá chính là Tạ Minh Thiên, còn người đang nằm trên chiếc sofa bên cạnh đích thị là vị tướng bại trận kiêm bạn gái của Nhiếp Diệc. Tôi liếc mắt nhìn một cái, cô bé kia mặc một chiếc quần lụa màu lam nhạt thêu hoa, nhũ mảy nằm trên sofa, tựa như một thiên sứ, tôi sức nhớ lần đầu tiên đến thăm bà nội của Nhiếp Diệc, chính cô bé này mở cửa cho tôi. Làm thế nào để tham gia vào bàn rượu đã diễn ra được nửa hiệp này là cả một vấn đề. Tôi trực tiếp đi qua chỗ của Tạ Minh Thiên, một tay chống xuống bàn ngay trước mặt cô ta, tôi nói: “Tạ tiểu thư?”

Rất có khí thế. Cả gian phòng bỗng chốc yên lặng, miễn cưỡng lắm mới nghe mấy tiếng xì xầm: “Ai thế?” “Nhìn...có vẻ giống Nhiếp Phi Phi?”

“Nhiếp Phi Phi? Là con gái rượu của nhà họ Nhiếp làm nghề chụp ảnh dưới nước á hả?” Tạ Minh Thiên ngẩng đầu nhìn tôi: “Cô đây là?” Tôi kéo chiếc ghế đang đặt trước mặt cô ta ngồi xuống, nói: “Nghe nói ở đây đang có một bàn rượu rất là thú vị, ai thắng thì có thể mang cậu Nhiếp đi, thành thật mà nói thì tôi đây thêm nhỏ dãi anh ấy đã lâu, cho nên mới đặt biệt chạy tới đây.”

Cô ta lắc lắc chai bia trong tay, híp mắt nhìn tôi: “Bàn rượu này của tôi không phải ai cũng có thể giữ được nhảy vô chơi đâu.” Trước mặt cô ta có ba chai bia rỗng, trước mặt mọi người, tôi nói: “Tạ tiểu thư đô rất cao, vừa nhìn đã biết những người khác không phải là đối thủ của cô, uống rượu, quan trọng nhất là phải tìm đúng đối thủ,” nói xong tôi lại khui ba chai bia, uống lần lượt một chai lại một chai như uống nước khoáng mặn, trong khi toàn bộ khách khứa ở đây im lặng không tiếng động, tôi nhìn nhìn nhãn hiệu của hai chai bia mà mình mới uống xong, nói với Tạ Minh Thiên đang có ánh mắt phức tạp: “Lúa mạch lên men 12 độ. Cô Tạ, chúng ta uống cái này thì đến bao giờ mới phân định được thắng thua?” Nói xong tôi liền đứng dậy đi lấy một bình rượu trắng, một bình rượu đỏ và một chai rượu whisky, lấy ra hai chiếc ly rồi quay lại bàn rượu, đổ cả ba loại rượu vào trong ly, đưa một ly cho Tạ Minh Thiên: “Cô Tạ, chúng ta chơi kiểu này đi.” Khang Tổ La đứng một bên tròn mắt như hai trái banh, từ lượng của tôi ở mức nào cô ấy biết rõ, tuy rằng có thể uống nhưng thực sự chưa thể đạt đến trình độ này.

Tạ Minh Thiên nhìn ly rượu độc được trên tay, thứ này so với độc được thì cũng không có khi khác biệt. Có nhiều người ở đây như vậy, không uống với tôi cũng không được; tôi hào khí ngất trời thế này, nếu uống cũng không xong, ngộ nhờ uống thua tôi thì cũng mất mặt, tôi biết trong lòng cô ta chắc đã xoắn quấy lên rồi. Tạ Minh Thiên xoắn quấy nửa ngày, đột nhiên nói: “Vị tiểu thư này đối với Nhiếp Diệc quá là si tình, thực ra tôi đây cũng không thích làm khó người có tình.” Cô ấy đẩy ly rượu tới trước mặt tôi, còn bồi thêm một ly thâm thủy tạc đạn, cười nói: “Cậu Nhiếp đang ở gian phòng bên cạnh, nếu uống được ba ly, Nhiếp Diệc giao lại cho cô.” Tôi nói: “Lỡ tôi uống xong rồi gục luôn, vậy chẳng phải cô Tạ được lợi rồi sao.” Lòng không khỏi thở dài một hơi.

Tạ Minh Thiên lúc lắc ngón tay, khoe miệng hiện ra một lúm đồng tiền: “Không không không, tôi chỉ đang giúp cậu Nhiếp đánh giá độ chân tình của cô đối với anh ấy thôi.” Trước mặt bao người, tôi cầm lấy ly rượu nốc xống, trong lúc còn đang suy nghĩ, làm người mà bị ràng buộc thì thật khó chịu, nếu người đang nằm trong buồng là một ai khác thì tôi chẳng thêm hao tổn tâm tư liều mạng uống rượu thế này, tôi sẽ trực tiếp chạy ào tới xách người đi luôn, ai dám cản trở thì đập cho một trận, người ta đánh giá Nhiếp Phi Phi thế nào tôi không rành quan tâm, mẹ tôi vẫn nói, suy cho cùng, những người làm nghệ thuật như chúng tôi vẫn luôn cao ngạo như thế. Nhưng tôi không thể để người ta đàm tiếu bất cứ điều gì về Nhiếp Diệc, tôi sợ họ nói anh ấy chọn đồng chọn tây rồi cuối cùng lại cặp với một cô gái không hiểu chuyện như vậy. Tôi muốn mọi người khi nhắc tới Nhiếp Diệc thì, trước đây ngưỡng mộ ra sao, bây giờ cũng phải y như vậy.

Nghĩ tới đây tôi đã bắt đầu uống tới ly thứ ba, trong đầu đã có chút choáng váng, nhưng những cân nhắc thiệt hơn lúc này tựa hồ tiếp thêm cho tôi sức mạnh, tôi thấy tinh táo vô cùng. Mới uống một ngụm, cái ly đột nhiên bị người ta đoạt lấy, dưới tác dụng của rượu cồn, xúc cảm khi bàn tay kia lướt qua ngón tay tôi càng thêm rõ ràng, thực sự làm người ta phát hoảng. Tạ Minh Thiên ngồi đối diện về mặt ngạc nhiên, mọi người xung quanh cũng bình lặng lại, tôi xoa thái dương ừ ù cạc cạc quay đầu lại, sau đó ngẩn đầu, cũng hơi sững sốt một chút. Không biết lúc nào mà Nhiếp Diệc đã đứng ngay sau lưng tôi, đang ừng ực uống ly rượu mà tôi mới cầm trong tay, hơi ngửa đầu, có thể thấy hầu kết đang trượt lên trượt xuống. Hôm nay anh mặc một bộ lễ phục

màu xám bạc, phổi vôi áo sơ mi đen hoa chìm thẳng thớm, cực kì anh tuấn, khi chất xuất chúng, yên lặng một hơi uống hết ly rượu rồi đặt lại trên bàn, không nhìn ra được chút vết tích say sưa nào, chỉ có tóc trên trán hơi tán loạn, giống như là mới ngủ một giấc. Anh ấy nói chuyện với Tạ Minh Thiên mười phần khách khí, đỡ lấy vai tôi: “Nghe nói đêm nay tôi bị giam ở chỗ này, ai có thể uống hết ba ly thì có quyền mang tôi đi?”

Tạ Minh Thiên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Nhiếp thiếu, chúng tôi chỉ đang đùa giỡn tí thôi.” Nhiếp Diệc nói: “Tôi thấy mấy người không giống như là đang đùa giỡn.” Anh ấy chỉ nói một cách nhẹ nhàng nhưng lại có khí thế bức người, cả gian phòng lặng ngắt như tờ. Có lẽ là do hơi cồn bốc lên, lúc này tôi chỉ cảm thấy tâm trạng rất khoái trá, ngồi đó hí hửng nhìn Nhiếp Diệc, nói: “Soái ca, anh đừng nghiêm túc như vậy, anh xem anh đã dọa Tạ tiểu thư thành bộ dạng gì rồi kìa.” Lại quay đầu nói với Tạ Minh Thiên: “Tạ tiểu thư, chúng ta đã giao kèo là tôi phải uống ba ly mới được mang anh ấy đi thì nhất định phải uống ba ly, thiếu một ly cũng không được, cô đưa cho tôi một ly nữa đi.”

Tạ Minh Thiên vẻ mặt cầu xin nói: “Tôi chỉ giỡn với cô mà thôi.” Nhiếp Diệc một tay khoát lên vai tôi, cúi người xuống cho phù hợp với độ cao của cái ghế tôi đang ngồi, mặt không cảm xúc hỏi tôi: “Nhiếp Phi Phi, em tới tìm anh hay là tới uống rượu?” Tôi cười, lúc này cảm thấy tình cảm rất nồng nàn, tôi nói: “Nhiếp Diệc, tất nhiên là em tới để cứu anh.” Nói xong liền chống vào tay vịn ghế đứng lên, đưa tay khoát vào tay của anh ấy thân thiết tựa vào người người anh, nếu không dựa vào người anh tôi sẽ đứng không vững. Tôi cơ hồ ôm cánh tay anh tiếp tục nói: “Nhưng quy tắc đêm nay là ai muốn cứu hoàng tử thì đều phải vượt ải trước đã, chúng tôi cũng được thư giãn tinh thần.”

Tạ Minh Thiên dán mắt nhìn tôi và Nhiếp Diệc một hồi, nói: “Anh Nhiếp, em không biết tiểu thư đây là...” Chắc không khó để đoán tiếp theo nên dùng cụm từ nào. Nhiếp Diệc nói: “Là hôn thê của tôi.” Tôi thực sự bội phục Nhiếp Diệc, chúng tôi còn chưa đính hôn mà anh có thể mặt không đổi sắc giới thiệu tôi là vị hôn thê của mình. Dẫu biết cái thân phận này không có nửa điểm quan hệ với tình yêu, hơn nữa anh nói như vậy hơn phân nửa là để xua ong bướm, ấy thế mà tôi vẫn cảm thấy rất ngọt ngào, vì uống rượu, dưới tác dụng của cồn, lại càng cảm thấy ngọt ngào.

Tối hôm đó, thành phố S sao sáng ngời ngọc, Nhiếp Diệc đỡ tôi ra gara, nhét tôi vào ghế sau, sau đó lại ngồi cạnh tôi nhắm mắt dưỡng thần. Tôi không chịu ngồi yên, hỏi anh: “Nghe nói từ lượng của anh thấp lắm mà, nhưng sao em cảm thấy anh không có uống say?” Anh ấy từ từ nhắm mắt lại: “Vốn cũng chẳng uống nhiều lắm, nằm nghỉ một tí là đỡ.” Tôi búng tỉnh: “Cho nên dù bọn họ có điên tới đâu cũng không có cách nào đem anh đi được đúng không?”

Anh không trả lời, ngược lại nói: “Em có tính tới trường hợp tôi thực sự uống say đến mất năng lực kiểm soát hành vi, còn em thì nốc xong ba ly cũng gục mất, vậy chúng ta phải làm sao?” Dừng hai giây, anh nói: “Nhiếp Phi Phi, em thực sự làm càn.” Tôi thông thả dựa vào ghế, cả người như lỏng lẻo, tôi nói: “Không đâu, Nhiếp Diệc, em từng thử qua rồi, từ lúc uống say đến lúc thực sự ngã gục còn có một khoảng thời gian chuyển tiếp, tại lúc chuyển tiếp đó em có thể giả bộ như người bình thường, khi đó em sẽ đưa anh ra ngoài.” Anh lặng im không đáp.

Tôi lái sang chuyện khác hỏi anh: “Chúng mình ở đây làm gì?” Anh trả lời: “Chờ tài xế.” Lúc này tôi với phát hiện ra tài xế không có ở đây, hỏi anh: “Tài xế đi đâu rồi?”

Anh trả lời: “Đề ông ấy đi sắp xếp cho Giản Hề rồi, mười phút nữa sẽ quay lại.” Tôi thì thầm: “Giản Hề, Giản Hề, ah, hóa ra cô ấy chính là Giản Hề, em nghe nói mẹ anh cực kì thích Giản Hề, em thấy cô ấy cũng rất xinh đẹp, sao anh không chọn Giản Hề làm hôn thê của mình?” Anh quay đầu nhìn tôi, nói: “Nhiếp Phi Phi, em say rồi.”

Tôi nghiêng người ngồi trên ghế sau, xích lại gần anh một chút, nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi: “Sao anh lại không chọn Giản Hề làm vị hôn thê của mình?” Lúc này đại khái là có người đến đây lấy xe, đèn pha xuyên qua cửa kính chiếu lên mặt Nhiếp Diệc, vẻ mặt anh hết sức bình thản, như là kể lại một chuyện không hề liên quan tới mình: “Em ấy thích tôi, sẽ không có cách nào tiếp nhận được cuộc hôn nhân mà tôi có thể mang lại. Dù tiếng là tôi có thể thích ứng với mọi tình huống, nhưng thích một ai đó bản thân nó là một loại dục vọng, sớm muộn gì em ấy cũng sẽ đòi hỏi nhiều hơn.” Đêm nay rượu vào, hình như tình cảm càng trở nên dồi dào, mà còn thực sự là một thứ rất kì diệu, làm cho người ta trở nên can đảm, cũng trở nên vô ý. Tôi nói: “Nhiếp Diệc, anh biết đó, mẹ em vốn là một nhà thơ, dù chủ nghĩa lãng mạn đã thấm vào trong xương trong cốt mẹ, nhưng mẹ chưa bao giờ hỏi em, Phi Phi, trong tương lai con muốn trở thành một con người như thế nào, con muốn làm bao nhiêu bài tập, cho nên từ mẫu giáo cho tới hết tiểu học em học hành rất bê bết. Bạn học của em, thầy cô của em, không ai nghĩ là em sẽ trở thành một con người xuất sắc.”

Nhiếp Diệc nói: “Mười bảy tuổi em đã bắt đầu đạt được mấy giải thưởng về nhiếp ảnh, là một nhà nhiếp ảnh ưu tú bẩm sinh.” Tôi quay đầu nhìn anh, nghiêm túc nói với anh: “Cũng không phải trời sinh ưu tú gì đâu, loại người như em và thiên tài như anh không giống nhau, Nhiếp Diệc. Có một chuyện cũ, anh có muốn nghe hay không?” Tôi nhìn vào mắt anh: “Lúc còn học sơ nhất (lớp 7) em đã gặp được một người nam sinh, khi đó anh ấy mới 15 tuổi nhưng đã vô cùng xuất sắc trong lĩnh vực mình yêu thích, mà khi đó em cái gì cũng không giỏi, giải được một đề hình học giải tích đơn giản nhất mà em đã thấy mừng phát khóc rồi, chắc chắn anh không tưởng tượng nổi em đã chấn động cỡ nào đâu.” Anh suy nghĩ một chút, nói: “Quả thực là không tưởng tượng nổi.”

Tôi gù đầu nhìn trần xe, nói: “Trực giác của em mách bảo anh ấy sẽ chỉ thích những cô gái thông minh thôi, em nghĩ nếu như gặp lại anh ấy mà mình vẫn cứ mãi vô dụng thế này thì sẽ rất mất mặt, em hy vọng khi gặp lại anh ấy thì mình cũng có thể tỏa sáng rực rỡ như anh ấy, chỉ khi em tỏa sáng, tự biến mình thành con một người giỏi giang, tài năng nổi bật giữa biển người thì mới có khả năng thu hút sự chú ý của anh ấy. Từ lúc đó em bắt đầu chịu khó, tất nhiên, tuy anh chưa từng trải nghiệm nhưng chắc vẫn có thể hiểu được khi một người bình thường muốn trở nên giỏi giang thì phải khắc khổ từng nào, vất vả ra sao. Có lẽ mỗi ngày, buổi tối đúng 10 giờ anh đã lên giường đi ngủ, giải bài tập dễ như trở bàn tay, nhưng đối với người bình thường, giải bài tập phải đầu tư biết bao công sức, muốn thành thạo hai thứ tiếng, muốn tinh thông cảm kì thi họa, mỗi ngày đều phải thức đêm học bài tới hai giờ sáng.” Anh hỏi: “Sau đó thì sao?” Tôi nói: “Ah, sau đó, sau đó thì có một vấn đề lớn phát sinh, em phát hiện, cho dù em trở nên ưu tú thế nào thì cũng không thể đạt đến trình độ như anh ấy, cho nên em chỉ đơn thuần coi anh ấy là thần tượng của mình. Sau đó, không có sau đó nữa rồi.” Tôi quay đầu nhìn anh: “Cho nên thích một người tuyệt đối không chỉ là một loại tham vọng. Yêu thích đối với em mà nói chính là một việc rất có ý nghĩa. Anh xem, nó khiến cho em trưởng thành nhiều như vậy.”

Trong mắt anh có gì đó mà tôi không thấy rõ, tôi nhào người qua ôm lấy gương mặt anh, anh hơi nhíu nhíu mày, nói: “Nhiếp Phi Phi...” Tôi cắt ngang lời anh, tôi nói: “Suýt, Nhiếp Diệc, em muốn nói với anh một chuyện, nếu có một ngày em đem lòng thích anh, đó tuyệt đối không phải là tham vọng, em chỉ muốn tốt cho hai chúng ta mà thôi, anh hiểu không?” Vậy mà anh lại không đẩy tôi ra, cứ như vậy nhìn tôi: “Nếu tôi không thích em, Nhiếp Phi Phi, em

sẽ không đau khổ chứ?” Tôi nói: “Anh không thích em, nhưng anh cũng không thích người khác phải không? Anh thấy đó, em vẫn cảm thấy rất vui về, anh có thích em hay không, đối với em không phải là vấn đề.” Tôi bổ sung một câu: “Nếu thực sự có một ngày như vậy.” Nhưng lòng tôi hiểu rõ, bắt đầu từ cái ngày mà chúng tôi gặp mặt nhau tại Hương Cư Tháp sau khi cả hai đã trưởng thành, một giai đoạn mới cho anh và tôi đã được mở ra rồi.

Ký ức cuối cùng về đêm hôm ấy chính là tôi cứ như vậy tựa vào lòng Nhiếp Diệc mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Đến nửa đêm tôi khát nước quá nên tỉnh dậy, nhắm mắt quờ quạng tìm cái mót điều khiển đèn. Bình thường trước khi ngủ tôi hay đọc sách, mót điều khiển thường để ở dưới cuốn sách. Kết quả là sờ soạng nửa ngày cũng không mò ra được cái gì. Giữa cơn mê man, tôi ráng căng mắt ra để đi bật đèn dưới đất, bỗng dưng có một mảng sáng khi tỏ khi mờ đập vào mắt, tia sáng mỏng manh rơi lên chiếc giường đôi cực lớn, chiếc chăn tơ lụa màu bạc, tôi ngân người mất 30 giây. Đây không phải là phòng của tôi, không phải là giường của tôi, cũng không phải là chăn của tôi. Tia sáng hắt lại từ phía sau tấm rèm mỏng cách đó vài bước, tôi đi chân trần xuống giường, xắn ống tay áo và ông quần ngủ lên vài bận, rón ra rón rén đi tới, lặng lẽ gạt tấm rèm mỏng đang rũ xuống đất. Sau tấm rèm mỏng lại có một bức màn châu bằng thủy tinh, tay tôi chạm vào tấm màn làm phát ra nẩy tiếng đinh đang. Người đàn ông đang đứng tại quầy bar nhỏ rót nước thấy động nên nhìn qua, ánh mắt chạm vào người tôi.

Nơi đó là một phòng chiếu phim, trên màn ảnh lớn đang phát một bộ phim phóng sự về châu Phi, đối diện với màn ảnh là một bộ sofa, trên mặt ghế có trải một tấm thảm lông mỏng, bên cạnh lại kê một chiếc điện thoại bàn. Đối diện với tấm rèm mỏng là một khung cửa sổ sát đất cực lớn, ngoài cửa sổ có thể thấy thác nước và bóng cây thấp thoáng. Nhiếp Diệc mặc một chiếc áo khoác bên ngoài áo ngủ, dùng một giọng điệu hết sức bình tĩnh mà nói chuyện với tôi: “Tĩnh rồi à? Qua đây uống nước này.” Những ký ức về tối hôm ủa về trong nháy mắt, nhưng chỉ đến đoạn tôi ngủ trên xe Nhiếp Diệc mà thôi.

Tôi đi qua nhận lấy ly nước, uống hai hớp, rồi cuộc thi cổ họng cũng bớt khô rất đôi chút. Tôi cầm ly nước, ở trước quầy bar đi tới đi lui, lại đi lui đi tới. Tôi nói: “Gian phòng này được bố trí không tệ, đây là ở trên núi à?” Nhiếp Diệc uống từng ngụm từng ngụm nước, tôi hỏi một đấng lại trả lời một nẻo: “Em ngủ say quá, nhưng mà hôm nay tôi đã hẹn chơi cờ với người ta cho nên mang em tới đây luôn. Đã gọi điện xin phép bác gái rồi, nói là đêm nay em sẽ ngủ lại đây. Vũ Lâm giúp em thay áo ngủ.” Tôi nói: “Ah.”

Anh ấy nói: “Có muốn hỏi vì sao tôi lại chỗ này không?” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh. Anh tiếp tục uống nước: “Vũ Lâm cũng đã lớn tuổi, nếu buổi tối còn phải chăm sóc em thì cũng bất tiện cho nên tôi mới ở đây.” Anh đã ngồi lại trên ghế sofa, hơi ngẩng đầu nhìn tôi: “Đừng căng thẳng nhé.”

Tôi nói: “Em không có căng thẳng.” Anh ấy nói: “Thật không?” Tôi nói: “Thật mà.”

Anh nói: “Em đã đi tới đi lui trước quầy bar được một lúc rồi.” Tôi mạnh miệng nói: “Rèn luyện thân thể thôi.” Vừa mới nói xong đã bị vấp vào chân ghế một phát, tôi nghe được một âm thanh nào đó phát ra từ thân thể mình, răng rắc. Tôi vịn người vào quầy bar, đứng đó tập thể Kim Kê Độc Lập. Nhiếp Diệc đặt ly nước xuống đi tới: “Sao thế?” Tôi nghiêng răng hít vào một hơi: “Chân, chân bị trật rồi.”

4 giờ 37 phút sáng, tôi ở trong căn phòng nhỏ trên một quả núi nào đó của Nhiếp Diệc, ngồi trên ghế sofa của anh, còn anh thì ngồi xếp bằng trên tấm thảm ở trước ghế sofa, cầm một cái khăn lông bọc một túi nước đá chườm lạnh mắt cá chân cho tôi, màn hình phía sau biến thành màu trắng đen, đang chiếu một đoạn phim về chòm sao Tê Ngu do camera không gian ghi hình lại. Cảnh tượng kia có thể nói là thật huyền ảo. Chúng tôi duy trì cái tư thế này đã được vài phút.

Nhiếp Diệc đột nhiên nói: “Mặt em đỏ quá, đau lắm sao? Hay là tôi chườm mạnh tay quá?” Căn phòng rất yên tĩnh, giọng nói của anh cũng theo đó mà hạ thấp, chất giọng vốn trầm ấm, nay lại được nén lại hết sức, kết quả là gọi cảm muốn chết. Chân phải tôi được kê lên đùi anh, tay anh đang đặt trên mắt cá chân tôi, tất cả tri giác đều tập trung nơi đó, cả người dường như chỉ còn một bộ phận vẫn còn sức sống. Đêm đen, sao trắng. Cây đen, thác nước trắng. Căn phòng đen, màn hình trắng. Không khí đen (ám muội), hô hấp trắng (dồn dập). Đen. . .màu đen, chắc không thể kiềm chế nổi khát vọng vĩ đại này mất thôi. Lúc này không khí mà bị giam lại giữa bốn bức tường thủy tinh thì nhất định là có rất nhiều axit amin, adrenalin tuyến giáp, peptit, phenyl, hormone tuyến yên tiết ra.

Tôi đưa một tay lên sờ sờ khuôn mặt, cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, tôi nói: “Không đau, chỉ hơi nóng một chút, có thể mở cửa sổ ra không?” Anh nhìn tôi một hồi, đem cái chân thương binh của tôi đặt lên một tấm đệm mềm, để túi chườm đá lên cái rương bên cạnh, dùng khăn lông xoa xoa tay. Tôi hỏi anh: “Không cần chườm đá nữa sao?”

Anh không trả lời, lại đột nhiên vươn người áp sát, một tay khoát lên vai tôi, trong lúc tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy trán anh đã dán lên trán mình. Anh nhắm mắt lại, tôi dường như ngừng thở, mãi một lúc sau anh mới tách ra, nói: “Không phát sốt, chắc là bị trúng gió rồi.” Nói xong liền chìa tay lấy cái điều khiển từ xa mở cửa sổ sát đất, tiện thể mở luôn mấy tấm ván mộc trên trần nhà. Ở bên ngoài nóc nhà thủy tinh, những vì tinh tú tỏa sáng lấp lánh, gió núi vi vu thổi vào. Tôi tròn mắt há hốc mồm nhìn anh chăm chăm.

Anh tiếp tục chườm đá cho tôi, thấp giọng nói: “Mặt đỏ, nóng trong người có thể là hiện tượng sinh lý, cũng có thể là hiện tượng bệnh lý, em ăn mặc phong phanh như vậy mà còn thấy nóng thì không bình thường chút nào. Nhưng cũng chưa đến nỗi phát sốt, có lẽ là mẫn cảm với nhiệt độ chỗ này.” Tôi nói: “Sao lúc đầu anh lại nghĩ ngay là em phát sốt?” Tôi nói giỡn với anh: “Nói không chừng mặt em đỏ chỉ là hiện tượng sinh lý thôi.” Lâm bộ lo lắng hỏi anh: “Hay, bị đỏ mặt vì xấu hổ là hiện tượng sinh lý hả anh?” Anh hơi ngạc nhiên, ánh mắt hoài nghi rơi trên mặt tôi: “Xấu hổ? Phi Phi, em đang nói em

sao?”

Tôi nói: “Dạ.” Anh nói: “Không thể nào.” Tôi hỏi anh: “Sao lại không thể chứ?”

Nhiếp Diệc nói: “Em vốn không có dây thần kinh xấu hổ.” Tôi truy vấn anh: “Sao em lại không có dây thần kinh xấu hổ, đó cũng chẳng phải là dây thần kinh cao cấp gì.” Thế mà anh lại bật cười.

Tôi nói: Anh cười cái gì?” Anh nói: “Nhớ tới một chuyện.” Tôi linh cảm đó không phải là chuyện tốt đẹp gì, nhưng lại nhin không được mà hỏi anh: “Anh nhớ tới cái gì?” Anh nhìn tôi một cái: “Harry Potter đến trường Hogwards.”

Một sự trầm mặc cực lớn bao phủ lấy tôi. Tôi im re một lúc lâu mới mở miệng: “Nhiếp Diệc, có phải lúc đó anh nghĩ em bị thần kinh không? Em nói anh nghe, bình thường em không có hăm dọa vậy đâu, khi đó em chỉ đang mua vui cho bà nội anh thôi.” Anh đứng dậy đi đổi túi chườm: “Đúng là rất buồn cười.” Lúc mở tủ lạnh anh nói: “Nhưng mà cũng rất đáng yêu.” Tôi chưa kịp phòng bị đã bị lời tán thưởng tựa như đầu đạn định vị của anh bắn trúng ngay tim, tôi ngây ngốc hồi lâu.

Anh cầm túi nước đá mới đổi quay về, một lần nữa ngồi trước mặt tôi, nhờ tôi: “Đưa ly nước giùm tôi một chút.” Tôi vẫn còn đang dờ dẫm, anh đành đứng dậy tự mình đi lấy ly nước. Lúc tôi nghĩ mình phải lấy nước cho anh thì anh đã uống cạn nửa ly, nhìn tôi phục hồi lại tinh thần, hỏi tôi: “Sao lại phát ngốc như thế?” Tôi nói: “Nhiếp Diệc, anh vừa mới nói em dễ thương.”

Anh nhìn tôi dò xét, chờ tôi nói tiếp. Tôi nói: “Anh nói em cực kỳ ~~~ dễ thương.” Anh nói: “Cái chữ cực kỳ này có phải là em tự thêm vào không?”

Tôi nói: “Không nên câu nệ tiểu tiết, em cảm thấy rất cảm động.” Anh cúi đầu uống nước. Tôi ca ngợi anh: “Anh có mắt nhìn người ghê đó.”

Anh sắc mặt một cái, ngừng đầu nhìn tôi ba giây, nói: “Cũng có khả năng là hôm đó tôi bị hoa mắt.” Tôi nói: “Nhiếp Diệc, chúng mình có thể đối xử gần gũi với nhau hơn một chút được không?” Anh gật đầu: “Không sai, đúng là do hoa mắt rồi.”

Tôi nói: “Tiến sĩ Nhiếp, đêm qua em vừa mới liều chết cứu anh, anh có thể làm cho người ta có chút niềm tin vào câu danh ngôn ‘trong hoạn nạn mới thấy chân tình’ hay không?” Ngón tay anh khẽ gõ gõ vào túi chườm: “Phi Phi, chân của em còn đang nằm trong tay tôi.” Tôi nói: “Ah...”

5 giờ rưỡi sáng, Nhiếp Diệc mới xử lý xong thương thế trên chân tôi. Nghe nói vì uống rượu nên tối qua anh ngủ không ngon giấc, 3 giờ rưỡi đêm bèn đi xem TV, bỗng nhiên lại thấy buồn ngủ, định uống nước xong thì sẽ đánh thêm giấc nữa, ai ngờ tôi đột nhiên tỉnh dậy, còn tự làm trẹo chân mình. Lăn qua lộn lại một hồi thì cả hai đều không thấy buồn ngủ nữa, cứ thế ngồi trên sofa tiếp tục xem phim tài liệu. Gió núi mát rượi, những ngôi sao yên lặng tỏa sáng khắp bầu trời, bóng cây lay động, tất cả những thứ phù phiếm ở nhà họ Tạ đêm qua chẳng khác nào giấc mộng Nam Kha. Ngoài cửa sổ có đặt một cái bàn to, phía trên bàn có bóng cây. Tôi nói với Nhiếp Diệc: “Ngày xưa, những cao nhân lánh đời thích đốt nền ngồi dưới tán cây chơi cờ.”

Anh đáp: “Nhà bên cạnh có một kỳ thủ cờ vây cấp 9, em có thể kêu người ta qua chơi thử xem.” Tôi nói: “Ý em là, chỉ bằng hai đứa mình chơi vài ván cờ gét thời gian?” Anh đem mấy tấm ván mộc trên trần nhà khép lại, nói: “Chân bị thương rồi thì phải đợi cho khỏe đã, vẫn nên đi ngủ một giấc thì hơn.”

Tôi nói: “Em không buồn ngủ, anh có muốn làm một giấc không?” Anh nói: “Không muốn.” Anh hơi gấp chân, một tay chống vào gối phải, lấy cái điều khiển từ xa bật nhỏ tiếng TV lại, nói: “Tôi đã chọn bộ phim chán nhất, em mà xem thì sẽ thấy buồn ngủ ngay.”

Trên màn hình là phóng sự thám hiểm động Long Tức ở châu Phi, tôi xem một hồi, nói: “Năm ngoái em đã đi qua chỗ này rồi nè.” Anh nghiêng đầu nhìn tôi: “Nghe nói nước trong động là nước ngầm viễn cổ, mấy trăm vạn năm chưa từng thoát ra ngoài.” Tôi nói: “Đúng đó, vùng nước này bị kẹt bên trong, đã lâu lắm rồi mà người ta vẫn chưa khám phá cho tường tận cái động đó, bộ phim tài liệu này được ghi hình từ bốn năm trước, các nhà thám hiểm phát hiện ra mắt cá heo vàng, nhưng trong động này có còn sinh vật nào còn sống hay không thì đến giờ vẫn không rõ.”

Anh hỏi tôi: “Em đã từng lặn xuống đó?” Tôi gật đầu, thăm thỉ với anh: “Nhưng anh đừng nói cho ba mẹ em biết nha, họ không có thích em đi thám hiểm, chuyện công tác lần đó cũng không phải là phân công cho em đâu, đó vốn là việc của Thuận Vu Duy, có một đài truyền hình mời anh ta hợp tác nên em xin đi cùng để mở mang kiến thức. À phải rồi, Thuận Vu Duy, anh không biết anh ta, anh ta là một thợ lặn thám hiểm dưới nước, hàng năm ngoại trừ công việc chính là đảm nhiệm các hạng mục thám hiểm ra thì anh ta còn dạy em lặn biển lúc rảnh rỗi nữa, mỗi khi em muốn đi tới mấy thủy vực nguy hiểm, anh ta đều luôn cộng tác với em, làm bạn lặn với em. Anh một tay chống má, nhìn tôi: “Em rất thích nước? Nước ở Long Tức Động thể nào?”

Tôi bật cười, hỏi anh: “Anh nghĩ nó nên có cái dạng gì? Thủy vực bị kẹt cứng một chỗ trăm vạn năm, bí ẩn, huyền bí, thực sự có khả năng kích thích các loại tưởng tượng lãng mạn. Trước khi lặn xuống nước em thậm chí còn nghĩ có khi nào ở độ sâu 100m sẽ có một cung điện bị quên lãng nào đó không?” Tôi lẩm bẩm: “Có khi nào dưới đáy nước vẫn còn sót lại những trụ đá lớn? Có thể là trên bề mặt đá có khắc những hoa văn cổ ca tụng thần mặt trời, hoặc là thần mặt trăng, hoặc là một vị thần thiên nhiên nào khác, hoặc giả ở dưới đó có các loại cá viễn cổ bơi qua bơi lại. Nếu thực sự có cảnh tượng như vậy thì em phải dùng lăng kính nào, điều chỉnh ánh sáng ra sao...” Anh nói: “Dụng cụ lặn nước tốt nhất hiện nay nhiều lắm cũng chỉ chịu được kháng áp ở 50m. Nếu muốn chụp ảnh ở độ sâu 100m thì em phải dùng tàu ngầm.” Tôi nói: “Bây giờ anh có thể để cho bán cầu não trái với mấy cái suy luận logic nghĩ ngợi một chút không, cứ để bán cầu não phải với trí tưởng tượng bay cao bước lên sân khấu đi?”

Môi anh nhếch lên một chút, tựa như đang cười, anh nói: “Được rồi, rốt cuộc thì nước ở nơi đó ra sao?” Tôi ôm đầu gối, tựa đầu lên đó, cũng hơi cười cười, nhẹ giọng nói với anh: “Đương nhiên là không thể uống được.” Anh chế nhạo tôi: “Một phát hiện thật quan trọng.”

Tôi nói: “Được rồi, chỉ toàn là một màu đen thôi.” Tôi nhìn anh: “Đáy nước đen thui à, so với đáy biển thì đúng là hai thế giới khác nhau, cái loại màu đen vừa vĩ đại vừa yên tĩnh, ánh sáng yếu ớt phát ra từ đèn pha đường như bị nuốt hết trong nháy mắt, nói thật là em cực kì sợ hãi.” Anh nói: “Em cũng biết sợ?” Tôi gật đầu: “Đương nhiên, em sợ nhất là bóng đêm, nhất là tự nhiên tối đen như mực, ví dụ như nếu đột ngột cúp điện thì em sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên.”

Vừa mới dứt lời, căn phòng đột ngột tối thui, tôi la lên một tiếng “Á”, bỏ nhào qua ôm lấy Nhiếp Diệc như một con cua. Anh bật lại TV, hơi kinh ngạc: “Thì ra là thật.” Giọng nói tôi thực sự nghẹn ngào: “Bác sĩ Nhiếp, tốt nhất là không nên gần gũi với anh.”

7 giờ 20 phút, tôi bị điện thoại di động đánh thức, vú Lâm tới đưa bữa sáng, quả thật bà là một người đã có tuổi. Tôi chào hỏi bà, tiện thể hỏi thăm Nhiếp Diệc đi đâu rồi, bà ấy nói Nhiếp Diệc dậy sớm đi chạy bộ, giọng nói rất khê khàng. Lại nói ở đây bình thường chỉ có Nhiếp Diệc lui tới cho nên không có đồ dùng cho phụ nữ, Nhiếp Diệc có bộ đồ thể thao hơi chật, tôi có thể mặc tạm. Tắm rửa xong tôi mặc bộ đồ thể thao của Nhiếp Diệc, tuy là size nhỏ đối với anh nhưng tôi mặc lên vẫn rộng kì cục. Tôi đứng trước gương nửa ngày, nhìn ngang nhìn dọc cũng thấy mình quá lỗi thời cho nên mới chạy vào phòng quần áo lục lọi mười phút, tìm được một cái mũ đánh golf, đội ngược ra sau ót, cuối cùng có một chút phong cách hip-hop. Chân phải bị thương hơi đau nhức, tôi khập khiễng ra cầu thang đi xuống phòng khách, đi tới giữa chừng thì thấy vú Lâm đang ở tiếp khách, chiếc đồng hồ cổ điểm tám giờ, tôi thăm nghĩ khách nào mà tới sớm thế, định xoay người tránh mặt lại nghe thấy có người gọi chị Nhiếp.

Tôi đứng cách chiếc bàn tiếp khách mấy thước, hơi híp mắt nhìn vị khách đang đứng lên từ ghế sofa. Tóc Hepburn, váy ngắn hồng nhạt thêu hoa văn màu bạc, cô gái này quả thực là xinh đẹp miễn bàn, tôi nói: “Cô Giản, chào buổi sáng.” Đứng bên cạnh Giản Hề là một người thanh niên mà tôi không quen, mặc áo T-shirt màu tím bạc phối với quần nhạt màu, dáng vẻ không tệ, nhưng không hiểu sao lại nhìn tôi với vẻ u ám. Khoe mắt Giản Hề hơi đỏ như vừa mới khóc, sắc mặt hơi trắng bệch. Cậu trai kia trầm giọng: “Hề hề, để anh đi tìm Nhiếp Diệc...” lại bị Giản Hề cắt lời: “Không cần, Nhiếp Nhân, thực sự không cần đâu.” Nghe người ta đồn Nhiếp Diệc có một cậu em họ kém cỏi, đoán chừng chắc là cậu này.

Giản Hề nhìn tôi, cô rặn ra một nụ cười, khi cười lên thì trên khóe miệng có hai lúm đồng xu, càng tăng thêm vẻ dễ thương, cô ấy cất giọng ngọt ngào: “Chị Nhiếp, mới sáng sớm mà đã đến đây quấy rầy thật là ngại quá, tối hôm qua em say rượu, sáng nay tỉnh lại cũng hơi đau đầu, Nhiếp Nhân đưa em lên Mộc Sơn tản bộ, tiện đường ghé qua thăm Nhiếp Diệc.” Anh nói vô cùng lễ độ, tiến lùi hợp lý. Mẹ Nhiếp Diệc thích cô ấy cũng phải. Tôi nói: “Tôi cũng ở nhờ một đêm thôi, chắc chút nữa Nhiếp Diệc quay về đây, hai người chờ chút ha.” Nhiếp Nhân cười lạnh nói: “Ồ nhờ một đêm?” Anh mắt như phóng ra lửa: “Cô là người quen của anh tôi?”

Rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao hấn tức giận, tôi nói: “Ừm” Hấn nói: “Cô!” Tôi nói: “Mũ là của anh cậu, dép cũng vậy.”

Hấn cả giận nói: “Cô còn chưa có bước qua cổng nhà họ Nhiếp chúng tôi.” Tôi suy nghĩ một chút, hỏi hấn: “Cậu không ủng hộ tôi phải không?” Hấn lạnh giọng: “Đương nhiên là không ủng hộ!”

Tôi nói: “Được rồi.” Hấn nhắc lại: “Được rồi? Phản ứng kiểu gì vậy? Được rồi?” Tôi kinh ngạc: “Không phải sao?”

Hấn nói: “Tôi không ủng hộ cô, bác gái cũng không ủng hộ cô! Cô chỉ là người thừa thôi.” Tôi do dự nhìn hấn một cái, hỏi hấn: “Chắc bây giờ tôi nên khóc nhỉ?” Giản Hề đứng một bên thấp giọng khuyên Nhiếp Nhân: “Anh đừng như vậy, chẳng phải trên đường chúng ta đã nói rồi sao...” Không biết bọn họ trên đường đã thoả thuận cái gì nhưng Nhiếp Nhân quả nhiên im miệng. Giản Hề miễn cưỡng cười một cái với tôi, như là khó lòng mở lời, cuối cùng cũng lên tiếng: “Chị Nhiếp, có thể nói chuyện riêng với chị vài phút không?”

Khang Tô La sớm đã truyền vài kinh nghiệm cho tôi, nói rằng người nganh nganh thì không lo nhưng người mềm mỏng mới thật đáng sợ, Nhiếp Nhân thẳng như ruột ngựa, có tức giận cũng không thêm che giấu thì tôi còn biết đương đối phó, nhưng Giản Hề hành xử như vậy tôi lại không có cách nào từ chối, đang định gạt đầu thì cửa chính đột nhiên bị đẩy ra, Nhiếp Diệc mặc bộ đồ thể thao đi vào phòng khách, lấy khăn mặt lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn tôi: “Phi Phi, nước.” Tôi khập khiễng đi rót nước cho anh, anh hơi sùng sốt: “Quên mất là chân em đang đau, cứ để đó anh tự lấy.” Tôi khập khiễng lui về.

Bầu không khí trong phòng khách rất cổ quái, Nhiếp Diệc đứng đằng kia không nhanh không chậm uống nước, một lúc sau, anh đặt ly nước xuống, khăn mặt vắt lên cổ, nhàn nhạt nói với Giản Hề và Nhiếp Nhân: “Hai người không quen cô ấy, không cần nói chuyện riêng.” Giản Hề nhu hòa nói: “Đúng là không đặc biệt cần, chỉ là nhìn qua chị Nhiếp có vẻ là người tốt,” nhẹ giọng nói tiếp: “Em đã khuyên đi rồi,” cô ấy gượng cười: “hơn nữa sau này chị Nhiếp sẽ gả vào nhà mình, trước sau gì cũng qua lại với nhau.” Trong lúc đó Nhiếp Diệc vẫn im lặng như là chăm chú lắng nghe những gì cô ấy nói. Giản Hề vừa dứt lời, anh nhẹ nhàng nói: “Sau này mấy người cũng không cần qua lại với nhau, cứ như vậy đi.”

Cuộc nói chuyện này đến đó thì chấm dứt, vừa như hàm chứa rất nhiều tin tức mà cũng vừa như không, bao nhiêu dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu tôi. Nhiếp Diệc quét mắt nhìn tôi một cái, hỏi tôi: “Ăn sáng xong chưa?” Tôi gật đầu.

Anh nói: “Để tôi kêu tài xế đưa em đi bệnh viện.” Thẳng cho đến lúc tôi rời khỏi, Nhiếp Nhân và Giản Hề vẫn đợi trong phòng khách, đột nhiên tôi nhớ lại lời kể của Đồng Đồng, nói là Nhiếp Diệc, Nhiếp Nhân cũng Giản Hề, ba người họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Nhiếp Nhân vừa mới nói, tôi là một người thừa. Người thừa, cái từ này thực sự có rất nhiều thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10

Cái tên Nhiếp Phi Phi này chính là do bà nội của tôi đặt cho. Bà nội tôi là một huyền thoại, ông nội của tôi là người chồng thứ hai của bà, nhỏ hơn bà mười tuổi. Khi tôi được sinh ra thì bà nội đã ngoài 60, bà nói với bà tôi, sống đến cái tuổi này bà mới ngộ ra được đời người có rất nhiều chuyện nếu không làm thì ắt không được như ý, ví dụ như lý luận của 《Hoài Nam Tử》 là “Không đàm bạc thì không có chí lớn, không yên lặng thì không nghĩ được xa, không khoan dung thì không có phúc lớn, không hiền lành thì không được lòng người, không ngay thẳng thì không sáng suốt được.” Rất nhiều người

nghĩ rằng cái chuyện nếu không làm thì không được như ý là do lựa chọn của bản thân, nhưng thực ra “không làm” lại không phải là lựa chọn mà là một loại quan hệ nhân quả, thậm chí là quan hệ nhân quả đi thành đôi. Cho nên bà mới đặt cho tôi cái tên Phi Phi, nói là tất cả những cái “Không” (Phi) đều nằm gọn trong cái “Có”, tất cả những cái “Quả” đều nằm gọn trong “Nhân”, mọi hệ quả thực ra đều được báo hiệu từ trước rồi. Không thể không thừa nhận bà nội tôi có một trí tuệ thật siêu phàm, cái triết lý này đến người có văn hóa thâm sâu nhất của nhà tôi cũng chính là mẹ tôi vẫn chưa hiểu thấu nổi chứ đừng nói chỉ tôi với ba tôi. Mẹ tôi tình ý sâu xa nói với tôi, ở đời, phải nói là chưa đến cái tuổi đó thì con không không lĩnh ngộ được đâu, có một số việc, chưa tới cái tuổi đó thì con chưa cảm thấy nó thú vị, cho nên mẹ không lý giải nổi triết lý của nội con không phải là do chỉ số thông minh của mẹ không cao mà là do mẹ chưa đến cái tuổi của bà khi đó, Phi Phi ơi, con đã hiểu chưa?

Tôi lặng lẽ nhìn mẹ. Bà trừng tôi: “Chị không tin mẹ chị sao?” Tôi lập tức nói: “Con tin, con tin, con thề luôn, mẹ muốn con thề với ai thì con sẽ thề với người đó, thề với Chúa Jesus hay là thề với Ngọc Hoàng đại đế?”

Mẹ phê bình tôi: “Tục tằng! Nếu thật lòng thật dạ muốn thề thì nên hướng ông tổ của phái Tân Nguyệt chính là nhà thơ Thái Qua Nhĩ mà thề.” Từ đó có thể thấy được mẹ tôi đích thực là một nhà thơ, hơn nữa là một nhà thơ rất có khí khái. Tài xế nhà họ Nhiếp chở tôi tới bệnh viện, khám xong mới biết thực ra vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần thoa thuốc ngoài da và uống thêm thuốc trị thương vài ngày là có thể phục hồi như cũ.

Lúc sẩm tối Ninh Trí Viễn gọi điện tới, vô cùng lo lắng quan tâm tôi: “Sao chị lại bị trẹo chân vậy? Nếu chị bảo chị bị loét mồm thì tốt rồi, ít nhất sẽ không ảnh hưởng tới việc xuống nước.” Tôi nói: “Đồng chí Tiểu Ninh, sao đồng chí dám ăn nói với chị Phi Phi kiểu đó, muốn nghỉ làm đúng không?” Ninh Trí Viễn nói: “Chị đâu thể đuổi việc em được, hôm qua anh Duy đến đây rồi, nghe tin chị dính hôn đã chịu không ít đả kích, nặng nề đòi về nước, em phải năn nỉ hết nước miếng đó. Chị nói xem vai trò của em quan trọng biết bao, em thực sự chính là kéo kết dính 520 của team mình đây nhé.

Cậu ta cảm điện thoại ra xa một chút, cao giọng nói: “Anh Duy, điện thoại của Phi Phi nè, anh có muốn nói chuyện với chị ấy đôi ba câu không?” Cái người vì nghe tin tôi sắp dính hôn mà bị đả kích dữ dội đến nỗi đòi quay về Italia, Thuận Vu Duy, hiện giờ đang buông lời tán tỉnh một cô nàng chẳng biết là người nước nào: “Em có biết bài thơ này hay không? Anh muốn lại gần vuốt tóc xoắn mềm mượt, đang bay trong gió biển Aegean bẽn lẽn, anh muốn lại gần hàng mi cong dài ấy, rồi hôn lên đôi má em ửng hồng, anh muốn...” Cô gái kia cười khanh khách. Ninh Trí Viễn than thốt: “Mặc công tôi khổ tâm giúp anh xây dựng hình tượng một con người thương tâm sa sút với Phi Phi...” Ninh Trí Viễn tức giận đến nói không ra hơi, giọng của Thuận Vu Duy từ ống nghe truyền tới, thực sự kinh hồn bạt vía như mất cha mất mẹ: “Gió xuân hung ác, tình duyên bể bạc, một chén tiêu sầu, vài năm ly tán! Phi Phi, nghe nói em muốn dính hôn, anh đây cõi lòng tan nát người ơi.”

Tôi nói: “Không tệ, Duy thiếu gia à, hồi trước thấy khả năng sáng tác thơ cổ của anh chưa có lên tới trình độ này, thế mà bây giờ bụng anh đã có một bộ thơ văn rồi.” Anh ta cười, liên tục thở dài: “Trời ơi, chỉ tại thói đời ngày càng đen bạc, con gái các cô càng ngày càng xoi mói, khiến cho tình thánh chúng tôi cũng càng ngày càng không có đất dụng võ.” Tôi mừng tám Khang Tổ La chạy tới mở một cái pijama party (*) với tôi, còn xách theo hai cái chân giò, dặn tôi khi bị thương ở chân thì nên ăn nhiều chân giò, có thể lấy chân bổ chân.

(Trong pijama party, mấy cô bạn gái thân thiết sẽ tụ họp tám chuyện rồi ngủ cùng nhau.) Tôi cầm hai cái chân giò nhìn nửa ngày, nói với cô ấy: “Quả dính hôn này của bồ tính ra cũng độc đáo dữ thân.” Cô ấy thần thần bí bí: “Cái này không giống với giò heo bình thường đâu, là giò heo đặc biệt đó.”

Tôi lại quan sát nghiên cứu nửa ngày, hỏi cô ấy: “Chẳng lẽ đây là giò heo ngoài hành tinh?” Cô ấy phê bình tôi: “Bồ thật là nông cạn, heo trái đất thì sao chứ, vì chút nguyên nhân mà heo trái đất trở nên đặc biệt không được hả?” Cô ấy vô cùng đắc ý: “Đây là chân giò do chính tay mình hầm,” tràn ngập triu mến mà nhìn chân giò trên chân tôi: “Thử nghiệm thất bại không biết bao nhiêu lần mới hầm được hai cái chân giò này đây, bồ có cảm động không?” Tôi nói: “Cảm động,” chia cho cô ấy một cái: “Bồ cũng gặm thử một miếng đi.”

Cô ấy nói: “Cho bồ hết đó,” tỏ vẻ xúc động nói: “Phi Phi, đến khi nào thì bồ cũng đối xử thế này với mình, thật làm người ta uất ức mà.” Tôi nói: “Đừng uất ức nữa, cậu cứ gặm trước đi, nửa tiếng đồng hồ nữa mình tới bệnh viện rồi ăn cũng không muộn.” Cô ấy nhìn tôi ba giây, mặt buồn rười rượi hỏi tôi: “Nhiếp Phi Phi, mình đang tự hỏi liệu rằng hai ta còn có thể tiếp tục làm bạn bè với nhau nữa hay không?”

Tôi cười cười khoát vai cô ấy: “Không phải bồ nhấn tin báo có chuyện nghiêm túc muốn nói với mình hay sao?” Cô ấy lập tức quên khuấy cái sự tự hỏi vừa rồi của chính mình, tự chạy đi tìm một cái gối ôm rồi ngồi trên giường tôi. Tôi vừa nhìn đã biết đây là một cái tư thế trường kì tám chuyện, cho nên hiểu ý đi khui một bình rượu. Khang Tổ La gối đầu mình lên cổ của cáo bông Ali, tình ý sâu xa nói với tôi: “Thực ra thì gần đây mình đang chơi một trò cung đấu, mình liên liên tưởng tới bồ, Phi Phi, mình thực sự lo lắng, không phải bồ nói là mẹ của Nhiếp Diệc không thích bồ sao? Mình nghĩ, hoàn cảnh này của bồ có thể phóng tác thành trò chơi cung đấu, bồ chính là tú nữ còn chưa có tiền cung mà đã bị thái hậu lão Phật gia chán ghét, hơn nữa lão Phật gia bà ấy còn một lòng muốn tác hợp cho Hoàng Thượng với cháu gái, theo mình tìm hiểu thì cô cháu gái kia còn có một tiểu vương gia hậu thuẫn, nhìn kiểu nào cũng thấy tiền đồ của bồ không sáng sủa nổi!”

Tôi vừa rót rượu cho cô ấy vừa nói: “Bồ lo lắng quá rồi, chẳng phải thái thượng hoàng vẫn còn sống sao?” Cô ấy vỗ trán một cái: “Đúng rồi, tớ quên mất là còn có thái thượng hoàng.” Suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng người mà thái thượng hoàng quan tâm thực ra đâu phải là bồ, người mà thái thượng hoàng quan tâm chính là hoàng thượng, giả sử thái hậu gây khó khăn cho bồ và hoàng thượng, làm bồ và hoàng thượng này sinh hiềm khích thì bồ vẫn có khả năng bị biếm tới lãnh cung suốt đời như chơi. Không được, chúng ta phải lập mưu tính kế cho kỹ để từng bước từng bước thu phục toàn bộ hậu cung, cuối cùng sẽ cai quản toàn bộ triều đình Nhiếp thị mới được. Bồ đưa laptop cho mình một chút, để mình lập một bản kế hoạch thật rõ ràng.” Tôi đã uống cạn một ly, lại rót thêm một ly, nói với cô ấy: “Nếu bị hoàng thượng ruồng bỏ thì mình liền ra khỏi cung đi cầu thân một tiểu hoàng tử Tây Vực, bộ bồ nghĩ mình giống người chịu chốn chân ở lãnh cung cho tới cuối đời à?”

Cô ấy vỗ ót: “Đúng rồi, mình quên mất là bây giờ có cái gọi là ly hôn.” Tôi nói: “Bồ có nghe qua câu nói này chưa, hạnh phúc giống như một nắm cát, càng cố sức nắm lại càng không giữ được. Mình không cần làm cái bản kế hoạch gì đó đâu, mình chỉ muốn sống cùng Nhiếp Diệc, sẽ không dính líu tới chuyện của nhà họ Nhiếp.” Cô ấy vỗ trán lần nữa: “Đúng rồi, mình quên mất bồ là một nghệ thuật gia, nếu bồ phải hao tâm tổn tứ vào chuyện cung đấu thì ai giúp bồ hoàn thành sứ mệnh nghệ thuật vị nhân sinh chứ?”

Cô ấy ôm cái trán bị mình vỗ đến đỏ thét: “Nhưng mà rốt cuộc thì ý hoàng thượng là sao? Thái hậu lão Phật gia không thích bồ, cô cháu gái cũng không thích bồ, còn có một tiểu vương gia có vẻ yêu mến cô cháu gái cũng không thích bồ, vậy mà hoàng thượng cũng không có biểu hiện gì ư? Cũng không

nghĩ ra biện pháp gì để giải quyết mâu thuẫn?” Tôi nghĩ nghĩ một chút, nói: “Hoàng thượng bảo mình đừng qua lại tiếp xúc với bọn họ.” Cô ấy hỏi: “Hết chưa?”

Tôi nói: “Hết rồi.” Khang Tổ La sừng sốt hồi lâu, nói: “Hoàng thượng hấn ta... rất là có cá tính.” Tôi dùng một lời lẽ son sắt mà bảo đảm với Khang Tổ La, đối với chuyện của nhà họ Nhiếp, tôi sẽ tùy tình huống mà quyết định can thiệp hay không.

Nhưng có đôi khi người ta không chủ động dính líu với bất cứ chuyện gì, nhưng mấy cái chuyện đó lại chủ động tìm tới người ta. Tiệc đính hôn giữa tôi và Nhiếp Diệc sẽ được tổ chức tại Thu thủy cộng trường thiên. “Thu thủy cộng trường thiên nhất sắc” là một câu thơ, còn “Thu thủy cộng trường thiên” là quán rượu của nhà họ Nhiếp. Bà của Nhiếp Diệc vẫn còn mang bệnh trong người, nhà bên ấy bảo bà không thích âm ỉ, vì vậy chỉ làm một bữa cơm gấp mặt giữa những người thân thích của hai nhà. Tôi nghĩ nhà bọn họ thực sự là không hiểu tính của Nhiếp lão phu nhân, theo tôi thấy thì bà là người tương đối thích âm ỉ, nếu như thân thể khỏe mạnh, hẳn dịp cháu nội đích tôn làm lễ đính hôn thế này, bà ấy nhất định là hận không thể mời một gánh hát tới nhà biểu diễn kịch suốt một tháng. Nhà họ Nhiếp trong truyền thuyết từng là một thi thư đại tộc (gia tộc có truyền thống thư hương), coi trọng lễ nghi, tuy rằng không làm âm ỉ nhưng mà cũng phải nhất nhất tuân theo các thủ tục đính hôn. Mẹ tôi cùng hai người mợ giúp tôi chuẩn bị trà nước điểm tâm ở nhà bà ngoại để khoản đãi khách khứa nhà họ Nhiếp, nhà bên kia cũng tặng lại mười hai món lễ vật. Mười một giờ tôi đến thăm mĩ viện, mẹ bảo với tôi là trước năm giờ, tôi phải có mặt ở thu thủy cộng trường thiên.

Nhưng lúc năm giờ rưỡi chiều, tôi lại đang nằm trên một chiếc giường lớn trong một căn gác xép tại hội quán Hồng Diệp. Không thấy bóng dáng chiếc điện thoại đâu, hai tay bị trói ngược vào cây trụ bằng đồng trên giường. Hội quán Hồng Diệp cách Thu thủy cộng trường thiên nửa vòng thành phố. Đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy Nhiếp Nhân. Một lúc trước tôi nhận được một cú điện thoại của phòng thư ký của Nhiếp Diệc, nhân là Nhiếp Diệc hẹn tôi đến hội quán Hồng Diệp gấp mặt trước. Nhiều lần tôi với Nhiếp Diệc gặp mặt đều là do thư ký của anh cùng Đồng Đồng tự liên hệ, thỉnh thoảng trợ lý Chử cũng trực tiếp gọi cho tôi.

Sau đó tôi đi tới hội quán Hồng Diệp, ba mươi phút sau, người xuất hiện ở bàn ăn đặt trước lại là Nhiếp Nhân. Tay em họ này không còn cái vẻ hung thần át sát như trong lần gặp trước, hôm nay trông hẳn rất hiền lành ngoan ngoãn, nói với tôi là trước đây cư xử thiếu lễ phép cho nên mới đặt biệt mời tôi đến để xin lỗi, nhưng vì sợ tôi không đến nên đã mượn danh nghĩa của Nhiếp Diệc. Hắn đưa cho tôi một ly nước chanh, tôi lấy nước chanh uống cạn. Hơn ba giờ sau, tôi tỉnh lại trên chiếc giường lớn làm bằng đồng mang phong cách phương Tây hoài cổ này. Tôi thực sự sững sốt rất lâu, cái loại tình tiết này thường hay xảy ra trong mấy màn hí kịch, nhưng khi gặp phải trong đời thật lại khiến cho con người ta có cảm giác hoang đường.

Tắm rèm nhung che kín cửa sổ, hoàn toàn ngăn trở ánh sáng tự nhiên, trong phòng chỉ bật đèn tường và đèn dưới đất, Nhiếp Nhân lấy một cái ghế ngồi trong bóng tối, lưng ghế hướng về phía tôi, hai tay cùng cầm hẳn tựa lên lưng ghế, ngồi ngễnh ngãng như một đứa trẻ con, trông có vẻ còn trẻ hơn hôm trước, giống như một cậu sinh viên còn đang đi học. Hắn ngồi rất thoải mái, đoạn bắt chuyện với tôi: “Nhiếp tiểu thư, tỉnh rồi à?” Tôi im lặng một hồi lâu, nói: Nhiếp Nhân, cậu làm vậy là giam giữ người trái phép.”

Hắn làm bộ nhìn đồng hồ, ăn không nói có mà thờ dài: “Đã năm giờ rưỡi rồi, cho dù tôi có thả cô ra thì cô cũng không tới kịp buổi lễ đính hôn tối nay. Hơn nữa,” hắn nâng tay phải lên, giờ giờ một cái điện thoại di động cho tôi nhìn: “Tôi đã gửi một cái tin nhắn cho anh Diệc, nói là cô đổi ý rồi, không muốn đính hôn cùng anh ấy nữa.” Chiếc di động đó là máy của tôi, hắn cười: “Nhiếp tiểu thư, sao cô lại không đặt mặt mề cho điện thoại của mình vậy?” Hắn ở đằng kia lục lọi hộp tin nhắn của tôi: “Mấy tin nhắn mà cô với anh tôi gửi cho nhau chẳng thú vị tí nào, có thật là hai người yêu nhau không đấy?” Tôi nói: “Tôi với anh cậu nghiêm túc như vậy đấy. Nhiếp Nhân, cậu coi trời cho tôi, chuyện ngày hôm nay coi như là cậu chỉ đang đùa nghịch thôi.” Hắn nghiêng đầu nhìn tôi: “Nghe cô nói vậy thì hình như là vẫn còn muốn đính hôn với anh tôi?” Vừa dứt lời liền chẳng biết từ đâu lấy ra một phong thư, đi tới cạnh tôi, xoẹt một tiếng xé miệng phong thư ngay trước mặt tôi, lại vắn sáng đèn đầu giường hơn một chút, dù đang bận rộn mà vẫn thông dong nói với tôi: “Cô xem cái này thử đi.”

Tôi cúi đầu nhìn, là một xấp hình. Trong ảnh, tôi nhắm mắt, hơi ngẩng cổ, cánh tay và đôi vai trần trụi lộ ra khỏi chăn, ôm một người đàn ông, người đàn ông đó đưa lưng về phía máy ảnh, không nhìn thấy mặt, áo sơ-mi cời được một nửa vắt trên khuỷu tay. Chụp ảnh, đây thực sự là một vũ khí xưa như trái đất, nhưng cũng thực sự là một vũ khí hữu hiệu không bao giờ lỗi mốt. Tôi ngẩng đầu nhìn Nhiếp Nhân, hỏi hắn: “Thừa dịp tôi ngủ mê thì cậu đã làm gì tôi rồi?”

Hắn giờ tay phải lên làm ra kiểu trấn an, cười hi hi nói: “Chẳng qua là ngưỡng mộ phong thái của cô nên nhìn không được mà chụp chung vài tấm ảnh, Nhiếp tiểu thư, cô nghiêm túc như vậy làm người ta sợ quá đi mất.” Hắn chậm rãi thu lại ảnh chụp: “Nếu cô cam đoan là sẽ chấm dứt quan hệ với anh tôi, thì tôi cũng bảo đảm là ảnh chụp chung của đôi ta từ nay về sau sẽ không bao giờ xuất hiện.” Tôi nói: “Cậu thế này là đã vượt quá giới hạn đùa giỡn rồi.” Hắn cười: “Thì ngay từ đầu đây vốn chẳng phải là đùa giỡn gì sất.”

Tôi nói: “À, cậu muốn uy hiếp tôi mà.” Tôi hỏi hắn: “Nếu như tôi không chịu thì cậu định giao mấy tấm ảnh này cho ai?” Hắn ra chiều suy nghĩ: “Không thể giao cho nội, bà lớn tuổi rồi, e rằng không chịu nổi sự kích thích này, anh tôi, bác Hai trai, bác Hai gái, gửi cho mỗi nhân vật quan trọng này một tập đi, có muốn dành một suất cho ba mẹ cô không? A đúng rồi, dù sao thì cô cũng được coi là một nhân vật của công chúng, là học trò của nhà nhiếp ảnh đại dương Bối Diệp, chắc bạn bè của cô cũng thích mấy tin tức ngoài lề thế này lắm nhỉ” Tôi nói: “Nhiếp Nhân, chuyện này là phạm pháp.”

Hắn lắc đầu: “Tuy tung ảnh riêng tư của cô đúng là xâm phạm quyền riêng tư cá nhân, nhưng,” hắn tới gần tôi: “Ai có thể chứng minh là chúng ta có gặp gỡ nhau? Bìa miệng mới là thứ đáng sợ nhất, thực ra tôi không hề bị ảnh hưởng, nhưng cô Nhiếp, cô có bị ảnh hưởng hay không?” Một tay hắn phủ lên mặt tôi, cười đến ma mẫn: “Ánh sáng chuẩn ghê, ở góc nhìn này, gương mặt của cô trông thật thủy mị. Thực lòng tôi cảm thấy cô không tệ, ngày đó lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cô nói chuyện kiểu đó với tôi, tôi lớn đến từng này rồi mà chưa có ai dám nói chuyện với tôi kiểu đó. Chi bằng hai ta đen mối quan hệ này biến giả thành thật, cô cứ theo tôi là được rồi, chắc chắn anh tôi sẽ không bao giờ cướp người của tôi, hai ta thành một cặp, anh tôi với Hề Hề thành một đôi, vậy chẳng phải là vẹn toàn cả hai bên sao?” Đầu hắn chôn trên vai tôi, mái tóc ngắn cọ cọ trên cổ, đôi môi lướt qua da tai, tôi cảm thấy tim mình có đôi chút tê dại. Tôi nói: “Nhiếp Nhân, có biết phạm tội cưỡng bức sẽ phải chịu mức hình phạt nào không? Nếu nghiêm trọng thì có thể ngồi tù mười năm, tù chung thân, hoặc thậm chí là tử hình.” Hắn rời khỏi vai tôi, nghiêng đầu nhìn tôi, đột nhiên cười thành tiếng: “Thế nào? Nếu như tôi làm... cô sẽ đi tố cáo tôi? Đến tòa chỉ điểm tôi? Trước mặt quan tòa, bồi thẩm đoàn cùng với tất cả mọi người cô sẽ miêu tả... tôi khi dễ cô như thế nào?” Hắn tiến lại gần tai tôi: “Nghĩ lại đi, sau đó thành phố S sẽ bàn tán gì về cô, người của giới chụp ảnh sẽ bàn tán gì về cô? Bác trai bác gái có còn dám gặp mặt ai không, cô có còn dám gặp mặt ai không?”

Tôi cố gắng thả lỏng bản thân, nói với hắn: “Thành thật mà nói thì tôi đây là một nghệ thuật gia, nghệ thuật gia thì ai chẳng gây tranh cãi ít nhiều? Người khác nói tôi thế nào, tôi thực sự không quá để tâm.” Ngừng một chút, tôi còn nói: “Phạm Cao vì yêu chị họ, đi ngược lại luân thường đạo lý nên gặp phải tai họa, Stendhal vì yêu chị dâu nên gặp phải tai họa, tôi vì yêu một người đàn ông tài giỏi được bao nhiêu cô gái ái mộ mà gặp phải tai họa, thực ra những câu chuyện đó vẫn thường khiến cho người ta say mê.” Tôi thở ra một hơi, tự mình trầm luân trong mặt ngọt mà nói: “Tôi đã chuẩn bị tinh thần để chấp nhận cái thân phận mới này rồi — một nghệ thuật gia vì sa vào lưới tình mà gặp phải tai họa, từ nay trở về sau, trong các tác phẩm của mình, giữa những gam màu tươi sáng, tôi sẽ điểm thêm một cái gì đó xám lạnh như có như không để biểu đạt tâm trạng lẫn lộn cùng số phận vô định của mình. Còn cậu, Nhiếp Nhân, cậu đã chuẩn bị tinh thần để ngồi nhà đá tới già chưa?” Lần này tôi nói rất rõ ràng, giọng nói không hề run rẩy, nhưng mấy ngón tay bị trời sau lưng thì lại đang bấu chặt vào nhau. Thực ra thì tôi cũng có chút lo lắng. Hai chúng tôi mặt đối mặt, bàn tay đang đặt trên vai tôi thoáng dùng sức khiến tôi đau đến mức muốn cắn răng, nhưng tôi nhịn xuống, không nhúc nhích. Trong lúc này, ai động trước, người ấy thua. Hắn nhìn tôi hồi lâu, tôi thấy hắn không phản ứng nên mắng một tiếng: “Cậu đúng là bị thần kinh”, đúng khi đó, lạch cạch một tiếng, cửa ngoài đột nhiên mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Thực ra thì tôi thực lòng không nghĩ rằng người tới sẽ là Nhiếp Diệc, tôi cứ nghĩ đó là đồng bọn của Nhiếp Nhân, dù sao thì cửa cũng không bị đập ra, nghe tiếng động thì chân chắc là quệt thê đề mờ. Từ xưa đến nay, từ trong nước đến ngoài nước, để làm anh hùng cứu mỹ nhân, không ai dùng cách nhẹ nhàng như thế. Loáng thoáng có thể nghe thấy được giọng nói thì thăm người quản lý hội quán: “Cậu Nhiếp, cậu xem thử có nên...” Khúc cuối nghe không rõ lắm, tôi thậm chí nhớ lại xem nhà họ Nhiếp còn có người đàn ông nào cùng hội cùng thuyền với Nhiếp Nhân, tiếng bước chân đã xuyên qua phòng khách. Sau đó Nhiếp Diệc xuất hiện trước cánh cửa ngăn cách phòng khách và phòng ngủ. Lúc đó Nhiếp Nhân đang ngồi trên giường, tay tôi vẫn bị trời ngược ra đằng sau, may mà lúc này tôi và hắn vẫn còn duy trì một khoảng cách an toàn.

Tôi thấy hầu kết của Nhiếp Nhân khẽ nhúc nhích, như đang khó khăn nuốt nước bọt. Hôm nay Nhiếp Diệc mặc một chiếc cardigan màu tro phối với quần đen chứ không mặc lễ phục, dáng vẻ điềm đạm nho nhã đứng đó, toát lên vẻ hiền hòa trước nay chưa từng có, tôi hoàn toàn không cảm thấy chút tức giận nào. Nhiếp Nhân chủ động mở trời cho tôi, lúng túng gọi Nhiếp Diệc: “Anh...” Hai tay đã được tự do nhưng lại có chút tê liệt, một hồi lâu mới từ từ trở lại bình thường, hai cổ tay bị hắn một vòng lại một vòng máu tụ, tôi lấy tay trái xoa tay phải, tay phải xoa tay trái, cứ thế xoa xoa nửa ngày.

Nhiếp Diệc thông thả bước tới trước cửa sổ sát đất, gạt phăng cái rèm cửa đang che kín mít. 6 giờ, mặt trời đỏ ối, những tia sáng ấm áp tranh nhau tuôn vào phòng. Ánh mắt Nhiếp Diệc rơi trên cổ tay tôi. Dừng ba giây, cúi người gọi một cú điện thoại, kêu người ta đem một túi chườm đá lên đây. Trong một phút đồng hồ, khi tôi vẫn còn đang thắc mắc, người phục vụ đã niềm nở đưa lên nguyên bộ dụng cụ chườm lạnh tới. Nhiếp Nhân đi về phía cửa sổ, lại kêu Nhiếp Diệc một tiếng: “Anh...”

Nhiếp Diệc hỏi tôi: “Tự chườm được không?” Tôi nói: “Được ạ.” Anh gật đầu: “Cứ dựa theo cách thức tối hôm đó, phải chườm đủ thời gian.”

Tôi nói: “Dạ.” Anh bảo người phục vụ đem đồ chườm ra phòng khách, quay đầu nói với tôi: “Trước hết em cứ ra phòng khách xem TV một chút, anh xử lý chút chuyện.” Kết quả, vừa qua phòng khách mở TV, chợt nghe tiếng động truyền ra từ phòng ngủ, tiếng va chạm, tiếng đồ rơi, còn có tiếng chất chứa của mấy chiếc ly bị đánh vỡ. Một hồi lâu sau, Nhiếp Nhân khốn khổ ho khan: “Anh, anh đánh em... Rốt cuộc thì ai mới là người nhà của anh? Chỉ vì một người ngoài mà anh lại đánh em.”

Nhiếp Diệc cực kì bình tĩnh: “Tôi còn nhớ rõ hôm trước đã nói với chú, kêu chú tránh Phi Phi xa một chút.” Nhiếp Nhân kích động nói: “Em với Hề Hề mới là người nhà của anh, là người thân thiết nhất với anh! Nhiếp Phi Phi kia là cái thá gì chứ?” Nhiếp Diệc nói: “Trên đời này có hai loại người nhà, một loại thì chẳng thể chọn lựa được, loại kia lại có thể theo ý mình.”

Nhiếp Nhân cười nhạt: “Ý của anh là, em với Hề Hề là loại người nhà từ trên trời rơi xuống khiến anh ngứa mắt? Còn Nhiếp Phi Phi mới là người nhà lý tưởng mà anh lựa chọn hả?” Nhiếp Diệc nói: “Giản Hề không phải là người nhà của tôi, còn chú thì chỉ tính là một nửa thôi.” Tôi từng nghe nói, cha của Nhiếp Nhân là con ngoài giá thú, là anh em cùng cha khác mẹ với ba Nhiếp Diệc.

Nhiếp Nhân trầm mặc hai giây, lại đột nhiên bùng lên mà gào thét: “Anh nói bậy, anh với Nhiếp Phi Phi quen nhau được bao lâu, sao lại có thể coi cô ta là người nhà, anh chẳng qua chỉ là tùy tiện tìm một người để Hề Hề buông tay anh, anh cảm thấy tình yêu mà Hề Hề dành cho anh là một gánh nặng, khiến anh cảm thấy mệt mỏi, anh chẳng qua chỉ là, chỉ là...” Nhiếp Diệc dường như không nhìn nổi nữa, ngắt lời nói: “Phi Phi không phải là do tôi tùy tiện tìm về, hứa lại lần nữa, sau này chú cùng Giản Hề tránh xa cô ấy một chút.” Lúc này, bỗng nhiên chuông cửa reo mãnh liệt, một hồi lại một hồi, tôi đi chân trần ra mở cửa, Giản Hề ủa vào như một cơn gió, tôi bị cô ấy đụng trúng một chút, cô ấy lại càng hoảng sợ, vội vàng vàng vấp vấp tay trước ngực xin lỗi tôi, giấy tiếp theo đã chạy ào vào phòng ngủ.

Sau đó có tiếng khóc nức nở truyền ra từ phòng ngủ. Nghe thấy Giản Hề xin lỗi Nhiếp Nhân, lại xin lỗi Nhiếp Diệc, đại khái nói là vì cô ấy nên Nhiếp Nhân mới làm ra chuyện đi quá giới hạn này, gây tổn thương cho rất nhiều người, cô ấy thấy trong lòng không yên, cô ấy cũng không biết vì sao sự việc lại thành ra như vậy. Tôi đặt túi đá trên cổ tay tê dại, đột nhiên cảm thấy tình huống này có chút khôi hài, ngày hôm nay rõ ràng người bị giam giữ bất hợp pháp là tôi, xem chút nữa là bị người ta bá vương ngành thương cung cũng là tôi, bị người ta phá hủy lễ đính hôn chỉ có một lần trong đời cũng là tôi, thế mà tôi còn chưa có khóc, vậy thì mấy người này vì cái gì mà khóc chứ.

Giản Hề cứ tự trách bản thân một lần lại một lần: “Đều là do em sai, Nhiếp Diệc, anh tha thứ cho Nhiếp Nhân đi, em sẽ cùng Nhiếp Nhân đi nhận lỗi với

cậu dì, cũng sẽ đi nhận lỗi với người nhà của chị Nhiếp, em sẽ dốc hết sức để bù đắp cho chuyện đính hôn giữa anh và chị Nhiếp, em...” Nhiếp Nhân không thể nhìn nổi nữa, nói: “Hề Hề, sao em lại nhận sai, người sai có phải là em đâu, là anh Diệc, anh quá hiểu anh ấy rồi, thực ra anh ấy không yêu người nào hết, vì không yêu ai nên lấy người nào cũng được, nhưng anh ấy lại không cưới em, cố ý lấy một người xa lạ, làm cho tất cả mọi người đau khổ, bây giờ đính hôn không được, ha, vừa rồi.” Giản Hề run giọng nói: “Nhiếp Nhân!”

Nhiếp Nhân không nói gì nữa. Nhiếp Diệc nói: “Đi ra ngoài hết đi, không cần hai người bù đắp gì hết, những chuyện còn lại cứ để tôi xử lý.” Giản Hề nói: “Nhiếp Diệc, em có thể vì anh mà làm ít chuyện, chuyện lần này em...”

Nhiếp Nhân đột ngột cười một tiếng, Giản Hề cũng dừng lại. Nhiếp Nhân chậm rãi nói: “Anh, anh thực sự là không yêu ai hết đúng không? Em nói anh như vậy, anh cũng không hề bẻ lại. Thực ra anh cũng không yêu Nhiếp Phi Phi phải không? Em cũng cảm thấy rất khó hiểu, chính anh nói tình yêu chẳng qua chỉ là phản ứng hóa học, thế thì sao anh có thể đột nhiên thích một người, hơn nữa còn tuyên bố không cưới ai ngoài cô ta. Anh không muốn tiếp nhận Hề Hề chẳng qua là vì Hề Hề quá yêu anh, nhưng anh chỉ muốn một cuộc hôn nhân nước sông không phạm nước giếng, anh muốn Nhiếp Phi Phi là bởi vì cô ta cũng không yêu anh.” Tôi ngờ ngẩn hồi lâu, thầm nghĩ tên tiểu tử này cũng thật thông minh. Đột nhiên hắn thở dài: “Vậy thì anh càng nên cưới Hề Hề, anh, anh không biết...”

Giản Hề đột nhiên cao giọng nói: “Nhiếp Nhân, anh im ngay!” Nhiếp Nhân không chịu im, tiếp tục nói: “Anh, anh không biết đâu, Hề Hề em ấy bị bệnh. Tháng trước bác sĩ đã xác nhận rồi, là chứng Alzheimer, rất ít bệnh nhân dưới 30 tuổi mắc bệnh, nhưng không may Hề Hề lại bị di truyền.” Trên TV đang chiếu bộ phim “Captain America”, bị tôi tua đến lúc gần kết thúc. Hạm đội Mỹ ngủ say ngoài khơi suốt 60 năm, giờ mê man nhìn thế giới mới của 60 năm sau, thương cảm nói: “Tôi đã bỏ lỡ cuộc hẹn.”

Hội chứng Alzheimer, căn bệnh này tôi đã từng nghe qua, lúc đầu thì bị mất trí nhớ, không nói được, mất đi năng lực suy xét và phán đoán, theo thời gian bệnh càng nặng thêm, đến cả năng lực tự sinh hoạt cũng mất. Sức sống và sinh mệnh cứ từng chút lại từng chút kiệt quệ mới thật là một căn bệnh đáng sợ. Tôi không biết túi chườm nước đá bị rơi trên đất từ bao giờ. Căn phòng sát vách yên ắng đến lạ, chiếc TV trong phòng khách cũng đã chiếu xong phim, tự động chuyển về chế độ im lặng. Vẫn là Giản Hề đập vỡ cục diện bế tắc trước tiên, như là đang nỗ lực bày ra bộ dạng tràn đầy sức sống, nhưng lại lộ ra vài phần miễn cưỡng, cô ấy nói: “Em đã liên hệ với bác sĩ, sẽ cố gắng tiếp nhận trị liệu, cũng, cũng không phải bệnh gì nặng lắm đâu.” Ngay cả người thường như tôi đây cũng biết đây là căn bệnh hiểm nghèo, là căn bệnh cực kỳ hiếm nghèo.

Nhiếp Nhân như là trả miếng nói với Nhiếp Diệc: “Trí nhớ của Hề Hề cứ từng chút từng chút một mất dần, anh, không quá hai năm nữa em ấy sẽ quên anh, thậm chí chính mình là ai em ấy cũng quên mất. Cả đời em ấy cũng không nhớ được là mình đã từng yêu anh chứ đừng nói tới chuyện sẽ yêu anh lần nữa, nếu như anh quyết định cả đời này không yêu đương với ai cả thì Hề Hề mới là người bạn đời phù hợp nhất với anh.” Giản Hề kiềm nén nghẹn ngào nói: “Em đã phối hợp với bác sĩ trị liệu rồi, bác sĩ nói là có thể khống chế thời gian mất trí, Nhiếp Nhân anh...” Nhiếp Nhân cắt lời cô ấy: “Đừng chọc cười anh nữa, mất trí vì Alzheimer căn bản là không thể chữa được, một ngày nào đó em sẽ quên hết thế thì còn làm người tốt chi nữa, từ nhỏ em đã thích Nhiếp Diệc, suốt ngày nhớ nhung anh ấy, nhưng anh ấy có từng chủ động lo nghĩ cho em hay chưa?

Trong khi đó, Nhiếp Diệc vẫn không nói một lời. Chẳng biết là đụng trúng cái nút nào, TV lại bắt đầu chiếu một bộ phim điện ảnh kinh điển khác, có một giọng đọc thoại khe khẽ: “Các con yêu dấu của ta, ta đã dời nhà đến New York được vài năm, không thể thường xuyên gặp các con như ý muốn...” Tôi đi ra nhà vệ sinh rửa mặt, tiếng nước ào ào xối vào bồn rửa, nước ấm phản chiếu gương mặt tôi. Tôi nhìn lên gương, một gương mặt trẻ tuổi hiện ra. Tôi thử nở một nụ cười, một gương mặt trẻ tuổi đang mỉm cười hiện ra.

Tôi đốt một ngọn nến thơm, hai tay chống vào mặt bàn, hít vào một hơi thật sâu. Trong màn hí kịch này, ngoại trừ sống sờ ra thì người ta không có phản ứng gì khác với bước ngoặt này. Đầu óc tôi trống rỗng một hồi.

Thẳng cho đến khi mùi hương bạc hà nâng cao tinh thần như có như không tỏa ra khắp phòng vệ sinh. Tôi vịn vòi nước, dùng khăn lông lau lau tay. Nhiếp Nhân đã đưa cho Nhiếp Diệc một sự lựa chọn mới, tôi và Giản Hề bị đặt lên hai bàn cân để chờ tuyển chọn. Một người là thanh mai trúc mã bị mắc chứng Alzheimer, một người là “vị hôn thê” quen chưa được một tháng, chỉ gặp mặt mới có năm lần. Nhiếp Diệc không yêu ai cả.

Tôi ra khỏi phòng vệ sinh, đi qua phòng khách, đẩy cửa phòng ngủ, Nhiếp Diệc và Nhiếp Nhân cùng giương mắt nhìn tôi, Giản Hề thấp giọng nói: “Nhiếp Diệc, anh không cần thương hại em, em thực tình không muốn anh khổ xử...” Tôi cầm chặt tay nắm dựa vào khung cửa, nói với ba người ở đó: “Tôi sẽ rút lui.” Khóe mắt Giản Hề đỏ hoe, ánh mắt ngờ ngẩn rơi trên người tôi.

Mặt Nhiếp Nhân bị đánh đến nhìn không ra, khóe miệng còn vương tơ máu, nghiêng đầu nghi hoặc hỏi tôi: “Cô rút lui? Rút lui cái gì?” Nhiếp Diệc đứng trước cửa sổ sát đất, phía sau anh là ánh hoàng hôn màu đỏ đang dần biến mất ở đường chân trời, ánh sáng ảm áp bao phủ lấy dáng hình anh khiến anh càng tỏa ra vẻ xuất sắc. Anh nhìn tôi hồi lâu, hơi chau mày. Đây là người mà tôi yêu, là dreamboat (ý trung nhân) đầu tiên và cũng là cuối cùng của tôi. Số phận đã cho tôi bên anh 17 ngày, tôi đã từng lên lút nắm lấy tay anh, đã từng dựa vào bờ vai anh, giả vờ vô ý mà ôm lấy anh, tất cả những điều ấy đều rất đẹp, cũng đã đủ rồi. Giản Hề nói cô ấy không muốn làm cho Nhiếp Diệc khó xử, cô ấy là một cô gái tốt, yêu Nhiếp Diệc nhiều năm như vậy, dù thân mang trọng bệnh cũng không lấy điều đó ra bức ép Nhiếp Diệc, thực sự là một lòng suy nghĩ cho Nhiếp Diệc.

Nhiếp Nhân nói tôi là một người thừa, đứng ở lập trường của hắn, đúng là có thể hình dung tôi như vậy. Theo như lời Nhiếp Nhân nói, nếu Nhiếp Diệc không yêu ai cả thì Giản Hề mới là đối tượng thích hợp nhất với anh. Trước kia người thích hợp là tôi. Chứng Alzheimer sẽ làm cho Giản Hề từ từ quên hết tất cả mọi thứ có liên quan tới Nhiếp Diệc, cũng tuyệt đối không có khả năng yêu anh ấy lần nữa. Mà trong cuộc hôn nhân này, nghĩa vụ cao nhất của Nhiếp Diệc chỉ là chăm sóc Giản Hề. Khi anh ấy đồng ý chăm sóc một người thì sẽ chăm sóc người ấy rất tốt. Mà cuộc hôn nhân cô ấy có thể trao cho anh tuyệt đối phù hợp với kiểu mẫu mà anh kì vọng, chỉ là một quan hệ đơn thuần, quyền lợi và nghĩa vụ đều phân biệt rõ ràng, chắc chắn sẽ không nảy sinh thứ tình yêu mà anh ấy không tiếp nhận. Đó đích thực là những gì anh muốn.

Chưa từng rơi vào lưới tình thì sẽ không bao giờ biết yêu rốt cuộc là cái gì. Nó có thể làm cho người ta ảm áp như thế, cũng có thể làm cho người ta lạnh lùng như thế, có thể làm cho người ta khoan dung như thế, cũng có thể làm cho người ta ích kỉ như thế. Bà nội tôi từng nói mọi kết quả đều nằm tại một nguyên nhân duy nhất, mọi kết thúc đều được báo trước từ lúc bắt đầu. Giờ phút này tôi đã lơ mơ hiểu được đôi chút ý nghĩa những lời này của nội. Tôi muốn dành cho Nhiếp Diệc thật nhiều thật nhiều tình yêu, cho dù anh không muốn nhận, cho dù tình yêu này chẳng thể chạm tới trái tim anh được, nhưng

ít nhất nó có thể vun đắp cuộc hôn nhân của chúng tôi. Đó là cái cách được ăn cả ngã về không mà tôi từng nghĩ. Có thể thấy tình yêu tôi dành cho Nhiếp Diệc thực ra không có cơ sở, chẳng qua chỉ vì tôi chưa từng nghĩ một ngày nào đó mình có thể đến gần anh và yêu anh như vậy cho nên mới khiến cho tình cảm này dường như không nhuộm màu tham vọng. Đây là cái “nhân” của chúng tôi, tôi hy vọng anh ấy vui vẻ, chỉ cần anh ấy vui vẻ thì tôi đã cảm thấy hài lòng lắm rồi. Cái “nhân” duy nhất này từ lâu đã báo hiệu cái “quả”, đó chính là, xa cách.

Khi tất cả mọi thứ phát triển đã gieo ngọn nguồn của dằn vặt và đau đớn; khi tất cả đột nhiên tĩnh lặng, thứ còn lại đều là những vết thương rỉ máu. Mẹ tôi vẫn dạy, cả đời người nào đâu phải chỉ có một sân khấu kịch duy nhất, đời người là từng cái từng cái sân khấu nhỏ, san sát nối tiếp nhau, được dàn ra liên tục. Một đời làm người, thu hoạch vô số lần, rồi đi vô số lượt, trong câu chuyện của chính mình, hoặc trong câu chuyện của người khác. Mặc kệ là chuyện của ai, miễn là đến phiên anh thu hoạch thì cũng phải cho tôi ít ngũ cốc ngon lành, nếu như anh rời đi thì cũng phải chừa cho tôi đường rút. Trong câu chuyện này cùng Nhiếp Diệc, cũng không rõ rốt cuộc là câu chuyện của ai, nhưng, đã đến lúc tôi nên rời đi rồi.

Tôi im lặng đến gần Nhiếp Diệc, giống như đang tiếp cận một rạn san hô đẹp đẽ nhất dưới đáy biển sâu không một bóng người. Nhiếp Nhân và Giản Hề cũng tựa hồ không tồn tại. Nghi thức chia tay này chỉ có hai người chúng tôi. Tôi đứng trước mặt anh, chúng tôi cách nhau rất gần. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động đến gần anh như vậy. Anh cúi đầu nhìn tôi. Nhiếp Diệc vốn không phải là một người thực sự kiêu ngạo nhưng ngày hôm nay anh lại nói rất ít. Chúng tôi nhìn nhau thật lâu. Sau đó tôi đột nhiên ôm lấy cổ anh, nhón chân hôn lên khóe môi anh. Tôi nhắm mắt lại, vì hồi hộp mà hàng mi rung rung, nhưng tôi vẫn dán chặt đôi môi mình lên môi anh, điềm tĩnh như một người sành sỏi. Chân tôi vẫn còn đau, khi nhón chân lên có chút chênh vênh. Đột nhiên anh đưa tay đỡ lấy eo tôi.

Đã đến lúc từ biệt, hẳn là nên có một nụ hôn chia tay. Nguyên vọng cuối cùng về anh cũng đã được thực hiện. Tôi ôm lấy cổ anh thật chặt, làm ra vẻ thoải mái mà ghé vào tai anh thì thầm: “Bác sĩ Nhiếp, anh xem, anh có nhiều chuyện như vậy, vì sao còn thìu chọc em?” Tôi lại hôn lên tai anh, nguyên vọng tham lam kèm theo nụ cười này ra cũng đã được thực hiện. Tôi nhẹ giọng nói với anh: “Nhiếp Diệc, nhớ giữ gìn sức khỏe, anh phải hạnh phúc nhé.”

Tôi có rất nhiều dũng khí, nhưng khi đó cũng không dám nhìn biểu hiện của anh. Tôi nói hết lời tạm biệt đó, buông Nhiếp Diệc ra, xoay người bước nhanh khỏi gian phòng ngủ. Lúc đi ra khỏi buồng trong, tôi còn giúp họ đóng cửa lại. Có một bài hát thế này: “Để cho em cảm kích anh, hãy tặng cho em chuyện không vui.” Trước đây tôi vẫn nghĩ hoặc, tại sao lại đi cảm kích người đem lại cho mình chuyện không vui, cho người ta hy vọng rồi lại khiến người ta thất vọng, đây chẳng phải là tội ác tày trời hay sao. Nhưng giờ khắc này đây tôi rất cuộc cũng đã hiểu rồi.

Nhiếp Diệc, em muốn cảm ơn anh vì anh đã tặng cho em chuyện không vui này, mấy ngày nay, mỗi phút mỗi giây em đều vô cùng hạnh phúc, cho dù mấy ngày vui đầu trong phòng làm việc em đã quên mất anh, những rung động và khoảng thời gian dễ thương này đã làm cho tâm hồn em trở nên phong phú, khiến cho em không còn giống của ngày hôm qua, hôm qua của hôm qua, hôm qua của hôm qua của hôm qua nữa..

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12

Nửa tiếng trước tôi ngồi một chỗ đọc tạp chí, mẹ tôi yên lặng uống cà phê, mẹ vốn không mặn mà gì về chuyện giữa tôi và Nhiếp Diệc, thế mà lúc này lại không hề buông lời châm chọc, quả nhiên tôi là con ruột của mẹ. Đã sắp đến lúc tôi phải đi, mẹ tôi ừ ừ giống nãy giờ cuối cùng cũng mới mở miệng nói với tôi: “Phi Phi, hồi nhỏ chị rất thích đọc tiểu thuyết trinh thám của Agatha Christie (*).” Mẹ ngừng một chút, nói: “Đời tư của Agatha cũng rất thú vị, bà ấy kết hôn hai lần, cuộc hôn nhân đầu tiên vì gượng ép nên đổ vỡ, nhưng bà ấy quả thật là một người có khả năng tổng kết rất tuyệt, chính nhờ kinh nghiệm của lần thất bại đầu tiên mà cuộc hôn nhân thứ hai mới vô cùng tốt đẹp.” Mẹ tổng kết: “Chị xem đi, trên đời đâu có chuyện gì hoàn toàn tồi tệ đâu, chỉ tùy vào cách nhìn của mỗi người, người thông minh có thể rút kinh nghiệm từ những chuyện không như ý, đồng thời tự mình thay đổi bản thân, nhờ đó mà có được hạnh phúc cả đời.” Bà hỏi tôi: “Có có hiểu ý mẹ không?” (* Agatha Christie (1890-1976): nữ tiểu thuyết gia trinh thám nổi tiếng người Anh.)

Tôi nói: “Dạ, chỉ cần mẹ không dùng mấy câu ví von thì con có thể hiểu được đại ý.” Mẹ tôi gật đầu, như sự nhớ ra điều gì mà lời một thứ từ trong túi xách ra, tôi nhìn một cái, thì ra là một cuốn từ điển tiếng Đức dày như cục gạch.” Mẹ tôi vô cùng bình tĩnh đưa cuốn từ điển cho tôi: “Nếu thực sự vẫn không nghĩ thông được thì nên học thêm một ngoại ngữ để di dời lực chú ý, nghe nói kiếp này ai học tiếng Đức thì kiếp trước đều những thiên thần gãy cánh, nếu tiếng Đức khó như vậy thì chắc có thể chữa lành được vết thương lòng (*).”

(* Sự biến thái của tiếng Đức: link) Tôi lễ phép từ chối mẹ, tôi nói: “Mẹ, mẹ thực sự là quá khách khí rồi, không cần cái này...” Mẹ tôi nói: “Không được, chị ở tận Indonesia xa xôi, nếu chị có suy nghĩ vớ vẩn thì mẹ cũng không nhìn thấy được, như vậy mẹ sẽ rất lo lắng, mỗi ngày chị phải học 100 từ vựng thì mẹ mới yên tâm được, học cho tốt nha, mỗi tối mẹ sẽ gọi điện kiểm tra tiến độ.”

Tôi rung rung nhún nhún lấy món quà tạm biệt của mẹ. Đồng Đồng gặp tôi tại cửa lên máy bay, khi nhìn thấy cuốn từ điển cục gạch trong tay tôi, nó không khỏi sợ hãi than: “Lên máy bay không được mang theo dao kéo cho nên chị Phi Phi liền đặc biệt mang theo từ điển phòng thân hả, hay ghê, dày thế này, đánh người chắc hiệu quả đó.” Tôi bất đắc dĩ nhìn cô ấy một cái, cô ấy tiện tay nhận cuốn từ điển ước lượng xem nó nặng cỡ nào, gào oa oa: “Mẹ ơi, nặng dữ vậy.”

Tôi đẩy đẩy kính râm xuống, cảm thấy con đường phía trước thật là ảm đạm, chán chường nói với cô ấy: “Đây là tri thức, tri thức là thứ nặng như thế đấy.” Hôm nay là ngày mười tháng sáu, âm lịch là 16 tháng 5, căn cứ theo hoàng lịch là ngày thích hợp cho cưới hỏi, đính hôn, kết nghĩa, chưa nói là còn thích hợp cho xuất hành, trời sáng khí trong, vạn dặm không mây, vừa nhìn đã biết hôm nay là một ngày đẹp đẽ lên mây nay. Trên máy bay, tôi chạm mặt với người mới đầu rượu với mình mấy hôm trước, Tạ Minh Thiên, cô ấy ngồi ngay phía sau tôi, đeo một đôi kính râm siêu lớn che non nửa khuôn mặt, chủ động bắt chuyện với tôi: “Nhiếp Phi Phi?”

Tôi nhìn nhìn nửa ngày mới nhận ra cô ấy là ai, gật đầu với cô: “Tạ tiểu thư.” Cô ấy đẩy kính râm xuống tận chớp mũi, xua tay nói: “Cứ kêu tôi là Tạ Minh Thiên, tuy rằng lần đầu gặp mặt không vui về gì mấy nhưng tôi thực sự khâm phục cô, rất có khí khái. Nhiếp Phi Phi, lần này chúng ta ngồi trong cùng một khoang máy bay, cũng coi như là có duyên rồi.” Cô ấy cười: “Có đôi khi tôi hành xử hơi độc địa, không gặp thì thôi chứ nếu chạm mặt thì tôi phải nói xin lỗi cô một tiếng.”

Tôi cũng cười lại, tôi nói: “Đúng là chúng ta có chút khúc mắc, nhưng thôi, cứ cười với một tiếng rồi quên hết chuyện không vui nhé.” Lại hỏi cô ấy: “Cô đi Indo giải quyết công việc à?” Cô ấy nói: “Đi quay phim điện ảnh, tựa đề của bộ phim là 《 Trú Mã Điểm gặp gỡ Lục Bàn Thủy (*) trên đảo Bali 》, trước tiên sẽ đi Jakarta lấy thiết bị, sau đó sẽ bay tới đảo Bali để ghi hình.” (* Trú Mã Điểm: thành phố của tỉnh Hà Nam; Lục Bàn Thủy: thành phố lớn thứ hai của tỉnh Quý Châu.)

Tôi sừng sốt một hồi, nói: “Trú Mã Điểm gặp gỡ Lục Bàn Thủy là cái gì?” Cô ấy nói: “À, có một cô gái rất văn nghệ đi từ Trú Mã Điểm ở Hà Nam tới đảo Bali du lịch, lúc đó gặp được một chàng trai rất văn nghệ đến từ Lục Bàn Thủy ở Quý Châu, hai người vừa gặp đã yêu, sau đó rơi vào biển tình.” Tôi nói: “Cái đề tài này thật là mới mẻ và độc đáo, cô diễn vai cô gái rất văn nghệ đó hả?”

Cô ấy nói: “Không, tôi diễn vai một cô gái người Hoa được sinh ra tại Kyrgyzstan, làm nhân viên phục vụ tại đảo Bali. Thực ra bộ phim này mới đầu có tựa đề 《 Trú Mã Điểm, Lục Bàn Thủy gặp gỡ Kyrgyzstan trên đảo Bali 》, nhưng khi lập hồ sơ gửi lên, tổng cục quản lý điện ảnh thì họ nói là tựa đề dài quá nên kiến nghị rút gọn lại một chút, xuất phát từ tinh thần yêu nước, không thể giản lược cái đoạn “Trú Mã Điểm gặp gỡ Lục Bàn Thủy” được, nên đành phải cắt bớt cái khúc “Cur-ro-gur-do-xtan”. Nhưng thực ra anh chàng văn nghệ Lục Bàn Thủy không hề yêu cô gái văn nghệ Trú Mã Điểm, người mà anh yêu là nữ phục vụ người Kyrgyzstan, nhưng cuối cùng Kyrgyzstan bị bệnh nặng, Lục Bàn Thủy lại tay trong tay với Trú Mã Điểm, cho nên bộ phim điện ảnh này có tới hai nữ chính, tôi diễn một trong hai nữ chính đó.” Tôi nói: “...Ah.” Thực lòng không biết phải khen ngợi bộ phim điện ảnh này thế nào, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Xem ra mọi người đang rất quyết tâm đoạt giải thưởng.” Cô ấy hơi kinh ngạc, nói: “Quả thực là đạo diễn đang rất quyết tâm đoạt giải thưởng.”

Chúng tôi tiếp tục tám chuyện có liên quan tới vấn đề giải thưởng trong điện ảnh, thẳng đến khi máy bay cất cánh mới thôi. 4 giờ chiều máy bay đáp xuống Jakarta, Thuận Vu Duy tới đón chúng tôi. Xa xa đã thấy tay này đang ve vãn một cô gái châu Âu, tôi cùng Đồng Đồng tiến về phía anh ta, liền nghe thấy anh ta nói với cô gái kia: “Người Trung Quốc bọn anh cực kì thích làm thơ, dùng những câu thơ đẹp để ca tụng mỹ nhân, ví dụ như nếu anh muốn khen ngợi em, anh sẽ nói ‘Làn da như sứ cổ, đôi môi như đào thắm, này mắt ngọc mảy ngài, khiến lòng ai say đắm’.” Mấy câu thơ kia anh ta ngâm bằng tiếng Trung nên cô gái mở to đôi mắt sáng truy hỏi ý nghĩa. Đúng lúc đó anh ta ngẩng đầu, nhìn thấy tôi, cực kỳ phong độ chia tay với cô gái ấy: “Em gái anh tới rồi, cung có số phone của anh rồi đó, gọi cho anh nha ~” Tôi vòng tay nhìn anh ta, nói: “Duy thiếu gia, lần trước tán gái Bắc Kinh anh không có nói kiểu như vậy, khi đó anh nói anh là một người đồn ông Italia lãng mạn nhiệt tình.” Thuận Vu Duy thực sự là người Ý, mang trong mình hai dòng máu, mũi cao mắt sâu, như lời anh ta nói, đáng đáp ngon nghề thế này mà không đi làm sát thủ tình trường thì đúng là phụ lòng tạo hóa, để không phụ lòng tạo hóa, anh ta liền trở thành một sát thủ tình trường.

Anh ta cười ha ha: “Đối với những người đẹp phương Tây hoạt bát phóng khoáng, anh đây phải làm một người đồn ông phương Đông ôn nhu thần bí, đối với những người đẹp phương Đông dịu dàng kín đáo, anh đây lại trở mình thành một người đồn ông Italia lãng mạn nhiệt tình, của gái còn phải tùy trường hợp.” Tôi với Đồng Đồng lập tức phục anh ta sát đất. Anh ta hỏi tôi: “Nghe nói lễ đính hôn của em tan thành mây khói rồi, sao lại hủy thế?”

Tôi nhìn về phía Đồng Đồng, Đồng Đồng vội vã lắc đầu. Tôi thở dài nói: “Đại nhân minh xét, nam thần đã có một thanh mai trúc mã cực kì xinh đẹp, ty chức vì kém may mắn mà thất bại trong tuyển tiếc, nhưng chiến tích đạt được vẫn có thể coi là huy hoàng.” Anh ta nhìn tôi nửa ngày, quệt mũi nói: “Người Trung Quốc chúng ta có một câu thơ đặc biệt dùng để an ủi cho tình cảnh này của em...”

Tôi lui lại một bước, nói: “Thôi khỏi, trình độ thi từ ca phú của tôi cũng thâm hậu không kém gì anh đâu.” Anh ta lập tức đổi giọng: “Người Ý tội anh có một câu thơ đặc biệt dùng để an ủi tình cảnh này của em...” Suy nghĩ một chút nói: “Aizz, em chờ anh lên mạng search một chút...” Đến đảo V mất khoảng 2 tiếng đồng hồ ngồi máy bay. Thủy phi cơ lướt qua đại dương xanh thẳm được những hòn đảo nhỏ xinh điểm xuyết, tựa như những viên ngọc lục bảo đính trên tấm vải sa tanh màu xanh sapphire. Indonesia được mệnh danh đất nước vạn đảo với hơn một vạn hòn đảo lớn nhỏ nằm rải rác từ Thái Bình Dương đến Ấn Độ Dương, trong đó hơn phân nửa là đảo hoang.

Đảo V vốn là một đảo núi lửa, dọc bờ biển có tới 20 tòa biệt thự, ngài Glenn Miller, chủ nhân của đảo, là một quý ông rộng rãi ôn hòa hiền hậu, dẫn chúng tôi đi tham quan hòn đảo, kể rất nhiều chuyện thú vị lúc mở mang nơi đây. Ví dụ như các căn biệt thự đều được xây dựng từ gỗ chõ từ nơi khác đến chứ không chặt phá bất cứ loại cây cối nào trên đảo. Phòng ốc ở đây do một kiến trúc sư họ C rất thích họa tiết chấm bi thực hiện, thiết kế ban đầu là mọi bức tường đều được sơn màu tối kết hợp với chấm màu sáng, liền bị ông ấy nghiêm khắc bác bỏ. Ông Glenn cười nói: “Connery nổi trận lôi đình, oán giận vì tôi không tôn trọng thiết kế của anh ta, tôi bắt buộc dĩ phải đáp trả lại: ‘Ông bạn già, ông cũng đâu có tôn trọng chứng sợ hãi đám đông của tôi.’” Chúng tôi cười một trận. Trời cao xanh thẳm, nước biển xanh biếc, cát trắng sạch sẽ, cá biển sặc sỡ, thảng sáu thoáng chốc trôi qua, thảng bảy cũng nhanh chóng tới.

Trong vòng chưa đầy hai tháng, Thuận Vu Duy đã thay đổi 5 cô bạn gái đến từ châu Âu, châu Á, Bắc Mỹ, nam Mỹ, châu Đại Dương, chỉ cần tán thêm một cô châu Phi nữa là có thể thực hiện đại đoàn kết 7 châu (1). (1) Bảy châu: Á, Âu, Phi, Bắc Mỹ, Nam Mỹ, Đại Dương, Nam Cực. Đồng Đồng ngồi bệ ngón tay, nói: “Cho dù có tán được gái châu Phi thì cũng chỉ mới có 6 châu thôi à.”

Ninh Trí Viễn cũng không ngẩng đầu: “Chẳng phải châu Nam Cực không có người sống sao? Không lẽ cô muốn anh Duy yêu đương với chim cánh cụt?” Đồng Đồng nói: “Tôi nhớ rõ là có người Eskimo sống nè?” Ninh Trí Viễn cốc trán cô nâng một cái: “Đồ ngốc, người Eskimo ở Bắc Cực, trình độ văn hóa kém thế này mà sao trà trộn vào được tập đoàn chỉ số thông minh cao chúng tôi hả?”

Tôi nhắc tay: “Ngại quá, là tôi thả cô ấy vào đây đó.” Thuận Vu Duy cầm ống hút uống nước chanh, giương mắt nhìn chúng tôi, chậm nửa nhịp nói: “Này, sao mấy người đâm lập hội sĩ nhục tôi? Tôi đây mới vừa thất tình, đang vô cùng đau khổ đó.” Tôi nói: “Anh đá người ta mà đau khổ cái gì? Đau khổ cái con khi khô.”

Anh ta thở dài: “Chẳng phải là do Đồng Đồng bảo tôi là công tác lần này có khả năng hoàn thành sớm, cuối tuần này mình phải về rồi cho nên tôi mới chia tay người ta hay sao? Ai dè sau khi chia tay xong mấy người lại quật ngược là còn phải chờ nửa tháng nữa.” Anh ta nhìn về phía Đồng Đồng: “Đồng Đồng, em có ý chơi khăm tôi phải không?” Đồng Đồng khiếp sợ ôm lấy cánh tay tôi, tôi nói: “Thuần Vu Duy, anh đừng có ăn hiếp kẻ yếu nha.” Anh ta tủi thân: “Rõ ràng là kẻ yếu kia đang ăn hiếp tôi mà.”

Anh ta uống một hớp nước chanh, đột nhiên giọng chân đá ghế tôi: “Phi Phi, nhân tiện nhắc tới bạn trai cũ của em, nói thật là mấy năm qua anh đây vẫn luôn hoài nghi xu hướng giới tính của em, anh với Ninh Trí Viễn đều rất hiếu kỳ, rốt cuộc là loại đàn ông như thế nào lại có thể khiến em thần hồn điên đảo đến nỗi nguyện ý cùng hắn đính hôn. Em thấy đấy, anh đau khổ như thế, phải biết được tình sử của em thì anh đây mới được an ủi.” Ninh Trí Viễn phun một ngụm cà phê: “Em nói với anh là em hiểu kì chuyện này khi nào?” Thuần Vu Duy không biết từ đâu lấy ra một cái đồng hồ quả quýt, mở ra, nhìn xoáy vào Ninh Trí Viễn: “Cậu có dám thề trước tượng Đức Mẹ là cậu thực sự không có hiếu kỳ chuyện này không?”

Đồng chí Ninh Trí Viễn là tín đồ Thiên Chúa giáo, về mặt đau khổ nhìn về phía Đức Mẹ của cậu ấy. Tôi nói: “Đẹp trai, thông minh, có tiền, tính tình tốt, còn chung thủy nữa.” Thuần Vu Duy lơ lơ không hiểu nhìn tôi: “Cái gì?”

Tôi nói: “Thì không phải anh hiếu kỳ bạn trai cũ của em là người thế nào sao?” Lập lại một lần nữa: “Anh ấy đẹp trai, thông minh, có tiền, tính tình tốt, còn chung thủy nữa, thực sự hoàn mỹ không tưởng tượng nổi.” Ánh mắt Thuần Vu Duy lộ vẻ hoài nghi, nửa ngày, nói: “Aizz, đáng tiếc hẳn ta có một thanh mai trúc mã phải không? Thanh mai trúc mã thực sự là loại tình địch khó chơi nhất trên đời này.” Ưu ưu sầu sầu nói: “Mối tình cay đắng nhất của đời anh cũng liên quan tới bốn chữ thanh mai trúc mã...” Thuần Vu Duy hăng hái dạt dào bắt đầu kể lể cho chúng tôi nghe về mối tình cay đắng nhất của đời anh ta, Ninh Trí Viễn và Đồng Đồng vênh tai lắng nghe, về mặt rất hưng phấn. Tôi cúi đầu nhâm nhi ly cà phê, người lằng lằng như đi vào chốn thần tiên thiên ngoại.

Đó là một buổi sáng tại Indo. Đây là lần đầu tiên sau khi chia tay tôi nhớ về Nhiếp Diệc toàn vẹn như thế. Mới đầu thực sự là không muốn nghĩ tới anh ấy nữa, cái quá trình đó cũng hơi thống khổ, nhưng năng lực thích ứng của tôi rất mạnh, hơn nửa tháng sau đã tập thành thói quen. Thuần Vu Duy là một người đoán ý qua lời nói và sắc mặt rất cừ, sát thủ tình trường như anh ta đều có cái bản lĩnh này, trấn trọng tới giờ mới hỏi tôi chuyện về nhiếp diệc, xem ra anh ta thấy tôi đã hết yêu rồi. Anh ta vẫn tin rằng những chuyện đau lòng chỉ cần nói ra thì sẽ trở thành quá khứ. Thực ra tôi nào có cái gọi là tình yêu, cũng lắm chỉ là tương tư đơn phương thất bại, nhưng chuyện này không thể nói cho họ biết được, mất mặt lắm.

Buổi tối tôi nhận được điện thoại đường dài của Khang Tổ La, cô ấy áp a áp ứng hỏi tôi chuyện với Nhiếp Diệc vì sao lại thất bại. Xem ra mọi người đều nghĩ qua hai tháng tôi cũng đã nguôi ngoai, có thể nhắc lại chuyện này rồi. Tôi kể hết quá trình chia tay với Nhiếp Diệc, Khang Tổ La trầm mặc một lát, nói: “Phi Phi, mình từng nghe qua một câu nói, tình yêu của phụ nữ là giữ lại, tình yêu của đàn ông là buông tay.” Tôi thở dài, tôi nói: “Nếu như Nhiếp Diệc yêu mình thì mình sẽ không chủ động rút lui, mình đâu có cao cả được như vậy. Có điều bỏ cũng biết vì sao Nhiếp Diệc lại muốn kết hôn với mình. Nói trắng ra là mình với Giản Hề trong mắt anh ấy đều như nhau cả thôi, khi đứng trên lập trường như vậy, nếu cùng tranh giành với một bệnh nhân thì mình thấy không hay lắm, rất là không có phẩm giá.” Tôi cười: “Bỏ nói coi mình đâu có sa đoạ tới mức có thể làm ra mấy chuyện đó chứ?”

Khang Tổ La nói: “Thì ra là vậy.” Còn nói: “Trước đây mình cứ lo lắng là bỏ thích anh ta như vậy, sợ có ngày bỏ sẽ đánh mất bản thân.” Tôi nói: “Thực ra mình muốn mất lắm, nhưng không có ách nào khác, mình đây thực sự là quá mạnh mẽ mà.” Cô ấy ở bên kia nói qua loa: “Ừ ừ, đúng là rất mạnh mẽ.”

Chúng tôi thuê một hướng dẫn viên du lịch tại địa phương, chủ yếu là lúc xuống nước chụp hình thì phải nhờ người ta giúp đỡ thuyền trưởng theo dõi tình hình dưới nước. Vào một cuối tuần nọ, hướng dẫn viên du lịch nhân lúc rảnh rỗi dẫn chúng tôi đi thám hiểm một hòn đảo hoang chưa có người khai phá gần đó. Chúng tôi trải nghiệm cảm giác là người hoang dã ba ngày trên đảo hoang, khi trở về liền nhận được điện thoại của bà Glenn, nói là mới có thêm vài vị khách tới thăm đảo, trong có một cô gái người Trung Quốc, sắp xếp cho cô ấy nghỉ tạm trong phòng của tôi và Đồng Đồng có tiện hay không.

Tất nhiên là tiện rồi. Sau khi quay về đảo V, mọi người hẹn nhau thu xếp hoàn tất mọi công việc rồi đến quán Ánh Trăng nhậu một trận. Quán Ánh Trăng là một nhà hàng thủy tạ, hoạt động suốt 24 tiếng đồng một ngày, mỗi khi đảo đông khách thì còn có đầu bếp nổi tiếng sở hữu sao Michelin bay từ Paris tới nấu nướng. Mỗi lần đi công tác tôi đều sụt sịt mấy kí, duy chỉ có lần này là vẫn duy trì cân nặng. Trên đường đi gặp được nhiều người lạ mặt đang tán bộ, thẳng cho tới khi vào quán Ánh Trăng mới biết, theo lời bà Glenn nói hồi sáng, có một vài vị khách mới tới đây, nhưng “một vài” rốt cuộc là bao nhiêu.

Chỗ ngồi ưa thích của chúng tôi đã bị người ta giữ trước, may mà có hai vị khách rời đi đúng lúc nên chúng tôi mới có bàn mà ngồi. Thuần Vu Duy lưu luyến nhìn về phía cái bàn trên ban công mà chúng tôi hay nhậu nhẹt, chán chường nói: “Anh thích nhất cái chỗ kia, 5h15’ chiều, ánh tà dương vừa vịn rơi trên mặt, làm tôn lên vẻ đẹp rạng rỡ trên má phải của anh.” Tôi quật một phát vào trán anh ta: “Anh chàng tao nhả này ời, hoặc là ngồi im, hoặc là xéo hẳn đi.”

Thế mà anh ta ra đi không quay đầu lại thật. Tôi với Ninh Trí Viễn ngơ ngác nhìn nhau: “Từ lúc nào mà anh ta trở nên chính trực như này?” Lại thấy Thuần Vu Duy không quay đầu lại kia đang hướng tới cái bàn xinh xắn bên cạnh, đến gần vị khách nữ đang ngồi một mình. Ninh Trí Viễn che mặt nhăn nhó như bị sâu răng, Đồng Đồng cúi đầu thở dài, tôi găm kẹo mút hỏi hai người họ: “Hai người còn chưa hiểu thói quen của anh ta à?” Thuận tay chọn một phần cá Tuyết nướng.

Com ăn được một nửa, Thuần Vu Duy thần thần bí bí quay lại, nói: “Rốt cuộc cũng hiểu lí do vì sao đột nhiên lại có nhiều khách lên đảo như vậy rồi.” Anh ta ngoắc ngoắc tay, chúng tôi lập tức ghé tai lại gần. Anh ta hạ giọng: “Bà Glenn là một nhà sinh vật học, đảo V có một truyền thống, tháng tám hằng năm sẽ mở cửa chiêu đãi những người bạn trong giới sinh vật học của bà ấy. Tiếng là mở cửa để chiêu đãi nhưng trên thực tế những vị khách được mời lên đảo đều được vợ chồng bà ấy chọn lựa kĩ càng, tất cả đều là những người vô cùng tài năng trong giới sinh vật học đến từ tất cả các quốc gia, đến nơi này giao lưu kinh nghiệm, chia sẻ những nghiên cứu của họ.” Đồng Đồng ngơ ngàng nhìn quanh một vòng, về mặt kính nhẹ nhàng nói: “Ý anh là những người đang ngồi quanh chúng ta đều là những nhà khoa học hả?”

Ninh Trí Viễn trầm ngâm nói: “Bà Glenn lại có năng lực hiệu triệu quần hùng như này sao? Những cuộc hội họp như này lẽ ra phải do các ban ngành đoàn thể đứng ra tổ chức mới đúng chứ? Em thấy đây không giống như là cuộc họp do cơ quan chính phủ đảm trách đâu mọi người.” Thuần Vu Duy cười: “Núi cao còn có núi cao hơn, đâu phải ai trong giới chụp ảnh cũng chạy theo giải thưởng Pulitzer, đâu phải nhà sinh vật học nào làm nghiên cứu

cũng là để tranh giải Nobel, mà như mấy người biết đó, những nghiên cứu của giới sinh vật học các nước, một khi có có dính dáng tới “con người” đều chịu chế độ thẩm tra hết sức nghiêm ngặt, rất nhiều nghiên cứu bị cấm, nhưng có rất nhiều nhà khoa học lập dị vẫn tin rằng, những nghiên cứu bị cấm này mới là đề tài đột phá trong nghiên cứu sinh vật học, đáng để cho bọn họ tâm huyết cả đời, nghe nói diễn đàn này được sáng lập vì mục đích trên, không biết có bao nhiêu người muốn giành một suất gia nhập vào cái hội này, so với việc đoạt được giải thưởng này họ lo ngại lại càng vinh dự hơn đó nha.” Ninh Trí Viễn và Đồng Đồng cực kỳ thần phục. Thuận Vu Duy hỏi tôi: “Phi Phi, em đang nhìn cái gì đó?”

Tôi thu ánh mắt lại, nói: “Không có gì.” Tôi nhìn thấy Giản Hề. Cô ấy chắc chắn là Giản Hề. Tôi đã thấy qua rất nhiều mỹ nhân nhưng Giản Hề vẫn là cô gái Á châu đẹp nhất mà tôi từng gặp cho nên không thể nào nhận lầm được. Cô ấy ngồi tại một góc khuất trong nhà hàng, mặt hướng về phía tôi, ngồi đối diện là một người da trắng, hai người họ đang uống trà trưa. Người đàn ông đó nhìn nghiêng rất anh tuấn, khoảng chừng 40 tuổi, nhưng người da trắng hay già trước tuổi cho nên cũng khó lòng đoán được tuổi thật của người ta. Cũng không giống bạn bè bình thường nói chuyện với nhau, hai người có vẻ rất thân mật, người đàn ông còn nắm tay Giản Hề, không nói câu gì, Giản Hề cúi đầu mỉm cười, người đàn ông nhún cơ hội hôn lên tay cô ấy. Họ đang tán tỉnh nhau.

Ở đây là Indo, là đảo V, sao tôi lại gặp Giản Hề tại chỗ này? Chỉ mới mấy hôm trước thôi, cô gái này đôi mắt đỏ hoe nói mình đã yêu Nhiếp Diệc hơn mười năm trời, nhưng sao giờ đây lại ve vãn một người đàn ông khác nơi đây? Hai tháng qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhiếp Diệc đâu? Nhiếp Diệc anh ấy thế nào rồi? Tôi ăn xong miếng cá cuối cùng, lấy khăn ăn lau lau khóe miệng, nhà hàng đang mở một bài hát, dịch lời sang tiếng Trung chính là: “Khi em không còn thanh xuân nữa, nhan sắc đã tàn phai, anh vẫn sẽ yêu em chứ?” Tôi đi tới đứng bên cạnh bàn của Giản Hề, tôi nói: “Cô Giản, đã lâu không gặp.” Giản Hề ngẩng đầu nhìn tôi: “...Chị Nhiếp, sao chị lại ở đây?”

Tôi nói: “Tôi nay cô có thể dành chút thời gian nói chuyện riêng với tôi không?” Cô ấy run sợ hồi lâu, chậm rãi gật đầu. Tôi nhìn đồng hồ, nói: “8 giờ rưỡi đi, tại chỗ này luôn.” Sau đó gật đầu với người bạn trai da trắng của cô ấy, nói: “Làm phiền rồi, hai người từ từ dùng bữa.” Khi quay trở lại, nhóm Thuận Vu Duy đang chờ tôi về cùng, anh ta hỏi tôi: “Em biết cô gái kia hả? Xinh quá đi mất.”

Tôi nói: “Anh đừng có mà đi trên ghẹo cô ấy.” Anh ta buông tay: “Anh có bao giờ ra tay với bạn của bạn đâu.” Tôi cười, nói với anh ta: “Thuận Vu Duy, cho dù cô ấy không phải là bạn của em, anh cũng không được giờ trò với người ta.”

Thuận Vu Duy sững sờ: “Phi Phi, cái nụ cười này của em dọa chết anh rồi.” Tôi khoát tay tôi: “Không xong rồi, em mau đỡ anh đi, em hù làm anh sợ tới mức chân mất hết cảm giác.” Tôi nhìn Ninh Trí Viễn: “Em có mang theo dao gọt hoa quả không, đâm đuôi anh ta một phát, xem thử có thật là mất hết cảm giác rồi không.” Thuận Vu Duy lập tức nhảy cách xa tôi ba trượng.

Chúng tôi đẩy cửa ra ngoài, Đồng Đồng đột nhiên giật giật tay áo tôi, tôi nhìn theo ánh mắt của cô ấy, tại góc phòng gần với quầy bar, một người đàn ông đang đọc tạp chí vừa lúc ngẩng đầu, trong những vị khách mới tới, ngoại trừ Giản Hề, còn có một người châu Á nữa. Rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao Giản Hề lại ở chỗ này. Đây là một hội nghị quy tụ những nhà sinh vật học giỏi giang nhất, Giản Hề là đi cùng Nhiếp Diệc. Tôi cách vài dãy bàn đối diện với Nhiếp Diệc, mặt anh ấy không chút gọn sóng, nhìn tôi bằng ánh mắt bình thản. Bài hát đó vẫn còn đang phát tiếp “Tiền tài, thành tựu, trôi qua như mây khói.” Anh không có ý định đi dời ánh mắt, cũng có không có ý định đi tới gần tôi. Tôi nở một nụ cười, gật đầu với anh. Anh hơi nhíu mày, cũng khẽ gật đầu. Đây là lễ tiết cơ bản nhất khi bạn bè tương phùng với nhau nơi đất khách quê người. Khi đó tôi ngẩng đầu cả người, chỉ gật đầu theo bản năng. Thuận Vu Duy ngờ vực nhìn tôi: “Em quen biết người kia sao?” Vừa đẩy cửa vừa nói một mình: “Thế mà em lại quen biết loại người lập dị này.”

Chúng tôi rời khỏi quán Ánh Trăng, tôi nói: “Sao anh lại biết người ta lập dị.” Anh ta cười: “Có thể tôi đây tham gia cái hội nghị kia đều là kẻ lập dị trong những người lập dị.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13

Tôi vừa mới ngủ một giấc. Ngoài cửa sổ là màn đêm, là biển lớn. Đồng Đồng đưa cho tôi một ly nước trái cây, nói: “Chị Phi Phi, em thấy bộ dạng khi vừa mới ngủ dậy của chị là đáng sợ nhất, nếu chị dọa cô Giản đến nổi cổ vừa khóc bù lu bù loa vừa nói chuyện thì cũng không hay chút nào, em đề nghị trên đường đi chị nên hát một bài nào đó thật vui tươi, kiềm nén lửa giận lại chút chút.”

Tôi tiếp nhận lời đề nghị của cô ấy, khi rửa mặt đã bắt đầu hát: “Em biết tình yêu mà anh dành cho em chỉ có chút đỉnh, những việc anh làm đâu phải chỉ dành riêng em, một hồi là anh một hồi là em làm địa chủ, anh đâu em đâu còn có người thứ ba chen ngang. Đâu đâu đâu a đâu địa chủ, đâu đâu đâu a đâu địa chủ...” Đồng Đồng giúp tôi chọn vậy, tôi hát: “Đâu đâu đâu a đâu địa chủ...” Đồng Đồng giúp tôi kéo phéc mu tuya, tôi vẫn hát: “Đâu đâu đâu a đâu địa chủ...”

Đồng Đồng giúp tôi trang điểm, tôi ngậm miệng ú ớ hát: “Đâu đâu đâu a đâu địa chủ...” Đồng Đồng nhanh lẹ giúp tôi chọn một bộ trang sức nền nã: “Xong rồi, vô cùng hoàn mỹ luôn! Chị Phi Phi, lên đường chiến đấu đi, bây giờ chị có thể ra ngoài rồi!” Sau đó cô ấy liền đẩy người tôi ra khỏi cửa. Tôi tới sớm 40 phút, tìm một chỗ cực kì vắng người ngồi chờ Giản Hề. 8 giờ 1 phút, cô ấy đến, ngồi đối diện tôi, sắc mặt hơi tái nhợt. Tôi chỉ mới gặp Giản Hề có vài lần, cô ấy rất ít khi trang điểm. Chị của Dương Quý Phi, Quốc Quốc phu nhân cũng không thích trang điểm vì bà ấy nghĩ phấn son sẽ che lấp hết vẻ đẹp của mình. Giản Hề cũng là người đẹp kiểu như vậy, đến cái tên nghe cũng tao nhã, trong Kinh Thi có một câu thế này, “Giản hề giản hề, tương phương vạn vũ” (Đẹp thay đẹp thay, [người ấy] sắp múa ngàn vũ khúc)

Cô ấy hơi run rẩy cầm ly nước. Cô ấy sợ tôi. Tôi không hiểu vì lẽ gì mà cô ấy lại sợ tôi. Đúng là làm cho người khác phải thấy đáng thương, nhưng mà tôi

chưa có chuẩn bị tinh thần nói chuyện một cách thân mật với cô ấy. Tôi nói: “Cô Giản, chúng ta không có giao tình gì cả cho nên tôi sẽ không hàn huyên lòng vòng. Hẹn cô ra đây là muốn hỏi một chút, cô vừa qua lại với Nhiếp Diệc, vừa hẹn hò với người đàn ông khác, cô có ý gì thế?” Vào đề trực tiếp thế này chắc cũng có chút khác nghiệt. Cô ấy lập tức nói: “Tôi không có.” Mắt đã đỏ hoe, nhẹ giọng nói: “Chị Nhiếp, chị không có quyền chỉ trích tôi.”

Tôi nói: “Đúng rồi, chuyện yêu đương riêng tư của cô Giản không tới lượt tôi quan tâm.” Tôi nuốt nước bọt: “Nhưng khi đó tôi rút lui là muốn để cho Nhiếp Diệc vui vẻ.” Cô ấy trầm mặc hồi lâu, nói: “Hai tháng qua, tôi vẫn chưa thực sự được ở bên Nhiếp Diệc. Tôi biết rõ chị Nhiếp hiện giờ cảm thấy tôi tệ thế nào, nhưng chị Nhiếp đâu có ở trong hoàn cảnh của tôi, làm sao chị hiểu được cảm nhận của tôi kia chứ.” Tôi giơ tay ra hiệu, ý muốn nghe cho rõ ràng mọi chuyện.

Cô ấy ngẩng ngẩn nhìn ly nước chanh trong tay tôi, hồi lâu mới bắt đầu nói: “Tôi... từ nhỏ tôi đã thích Nhiếp Diệc. Thực ra có rất nhiều người thích anh ấy, nhưng tính tình Nhiếp Diệc vốn lạnh nhạt, những cô gái khác cũng sớm mất kiên nhẫn. Tôi vẫn nghĩ, trên đời này chắc không ai thích anh ấy bằng tôi, anh ấy không đáp lại cũng không sao, biết đâu lại có một ngày anh ấy sẽ cảm động trước tấm chân tình của tôi. Đã nhiều năm như vậy, tôi gần như dựa vào niềm hy vọng này mà sống. Nhưng sự xuất hiện của chị Nhiếp thực sự khiến tôi bất ngờ.” Cô ấy cười miễn cưỡng: “Tiếp nhận sự thật này thực sự rất khó nhưng tôi vẫn luôn cố gắng làm quen, ai ngờ sau đó lại phát hiện ra chuyện bệnh tật. Khi ấy tôi thực sự xác định là mình sẽ quên Nhiếp Diệc, không may may nuôi ý định phá hoại hai người, Nhiếp Nhân làm vậy khiến tôi cảm thấy rất có lỗi, cũng không tưởng tượng nổi là chị Nhiếp lại rút lui trước.” Cô ấy dừng một chút: “Sự ra đi của chị đã cho tôi hy vọng, tôi thừa nhận mình nghĩ như vậy là rất ích kỷ, nhưng khi đó tôi thực sự rất vui mừng.” Tôi nói: “Nếu cô vui vẻ thì nên đối với Nhiếp Diệc thật tốt mới phải.” Cô ấy lắc đầu: “Anh ấy giúp tôi liên hệ với bệnh viện, tìm những chuyên gia và bác sĩ nổi tiếng, cho nên chúng tôi không thể ở cùng một chỗ với nhau. Cho dù anh ấy biết tôi có bệnh, biết căn bệnh này không cách nào chữa khỏi nhưng anh vẫn không muốn bỏ thí chút tình yêu nào cho tôi, chỉ có tôi vẫn cứ đơn phương dốc hết tình yêu, mà anh ấy lại không đáp lại.”

Tôi im lặng một lát, hỏi cô ấy: “Cô cho rằng ‘ở cùng một chỗ’ là cái gì? Ở bên cạnh anh ấy chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Cô ấy cười: “Không đủ, chị Nhiếp, chị nói như vậy là bởi chị vẫn chưa yêu ai thật lòng. Nếu như thật sự yêu một người nào đó, chị sẽ muốn mọi thứ của người đó đều thuộc về chị, trong mắt người đó chỉ có mình chị mà thôi.” Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Cô cảm thấy yêu anh ấy rất đau khổ, rất vô vọng, cho nên không muốn tiếp tục phạm sai lầm nữa?”

Cô ấy cắn môi nói: “Tôi không biết, tôi rất mâu thuẫn, tôi...” Tôi uống một mạch hết nửa ly nước, đặt ly xuống nhìn về phía cô ấy, bình thản nói: “Cả cô và tôi đều biết Nhiếp Diệc sẽ không yêu ai hết nhưng vẫn muốn ở cạnh anh ấy, thế thì đừng nên đòi hỏi quá nhiều.” Tôi cười cười: “Người nói yêu Nhiếp Diệc đã nhiều năm, muốn ở cạnh anh ấy là cô, chỉ vì anh ấy không đáp lại tình cảm của mình mà lại đi hẹn hò với người đàn ông khác cũng là cô. Cô Giản, cô khiến tôi không khỏi nghĩ rằng chuyện tôi rút lui khi đó từ đầu đến cuối chỉ là một trò cười.” Cô ấy thoáng chốc sợ run, mặt đỏ lên: “Chị Nhiếp, chị cũng đâu hề yêu Nhiếp Diệc, từ bỏ anh ấy cũng là chuyện dễ dàng, cho nên sao chị có thể hiểu được khi tôi quyết định buông tay đã đau khổ cỡ nào. Ít nhất thì Nhiếp Diệc anh ấy đã từng cầu hôn chị, đây là chuyện mà trong mơ tôi cũng khao khát, chị không biết tôi ghen tị với chị đến thế nào đâu.” Cô ấy đã ứa nước mắt: “Bởi vì chị không yêu cho nên mới cảm thấy ngoài cuộc tình tào, trong cuộc u mê, nhưng chị cũng đừng nên tự cho rằng mình hơn người khác mà chỉ trích tôi, chị căn bản không hiểu nỗi sự đau khổ của tôi. Tôi đã nhìn thấu đoạn tình cảm mỗi một này rồi, muốn tìm kiếm một hạnh phúc mới thì có gì sai chứ?”

Tôi nghĩ nghĩ lời này quả thực là không sai, nhưng con người này cũng thật là lươn lẹo. Tôi nói: “Tôi vốn tưởng mấy người đều đang rất hạnh phúc, yêu hay không yêu có gì quan trọng đâu, chỉ cần thỏa mãn mục đích của mình là tốt rồi. Hóa ra mục đích của cô không phải chỉ cần ở bên cạnh anh ấy là đủ. Vậy thì tôi xác nhận lại lần nữa, cô thực sự muốn buông tay Nhiếp Diệc đúng không? Vậy thì tôi có thể bắt đầu lại với Nhiếp Diệc rồi.” Cô ấy ngạc nhiên nhìn tôi, hơn nửa ngày, nói: “Chị Nhiếp, Nhiếp Diệc anh ấy cũng không hề yêu chị, chị không nên gặm lên vết xe đổ của tôi, làm một con thiêu thân lao đầu vào lửa, hôn nhân không tình yêu chẳng có kết quả tốt đẹp gì đâu.” Tôi nói: “Anh ấy không cần yêu tôi, cho tôi tiền tiêu là đủ rồi, yêu cầu của tôi đối với hôn nhân thực ra không có phức tạp như vậy.”

Cô ấy nói: “Chị Nhiếp, chị không thiếu tiền.” Tôi thờ dãi: “Thiếu, thiếu quá nhiều ấy chứ.” Muốn sở hữu thiết bị để lặn xuống vạn dặm biển sâu phải trả cái giá lên tới 9 con số, báo giải trí cho rằng trào lưu sưu tập xe thể thao cỡ của các ngôi sao đã là chơi trội, nhưng tôi nghĩ thú vui của tôi đây mới đúng là sang chảnh.” Tôi nhìn đồng hồ một chút, nói: “Cứ như vậy đi, cũng không còn sớm nữa.” Lúc đứng dậy tôi suy nghĩ một chút, nói với cô ấy: “Cô Giản, thực ra mấy cái chuyện yêu đương này tôi cũng biết sơ sơ, có thể là cô rành rẽ hơn tôi nhưng tôi nghĩ rồi, nếu như tôi thích một người thì chỉ cần anh ấy khỏe khỏe mạnh mạnh, vui vui vẻ vẻ là tốt rồi.”

Cô ấy yên lặng nhìn tôi, đột nhiên hỏi: “Chị Nhiếp, nói thì dễ, nhưng nếu người cô thích dành nhiều thời gian cho người khác hơn là cho cô thì cô vẫn thấy thỏa mãn sao?” Tôi nói: “Vậy thì cứ chia tay trong hòa bình, anh ấy có mười triệu lựa chọn của anh ấy, tôi cũng có trời cao biển rộng của tôi.” Thật khó mà nói cho rõ ràng trong lòng tôi đang có cảm giác gì, những tưởng sẽ không bao giờ chạm mặt Nhiếp Diệc nữa nhưng ai ngờ mình lại bất ngờ gặp anh trong hoàn cảnh này. Nhớ lại những lần gặp được Nhiếp Diệc, đều có thể coi là kì ngộ.”

Tôi nói tôi muốn bắt đầu lại với Nhiếp Diệc, nhưng thực ra cũng không biết phải bắt đầu với anh từ đâu. Hôm ấy tôi đã nói với anh: “Bác sĩ Nhiếp, anh xem, anh có nhiều chuyện như vậy, sao lại còn trêu chọc em”, khi đó tôi chỉ muốn khiến cho anh nghĩ rằng tôi không muốn nhúng tay vào nhà những mối bất hòa của nhà anh ấy, chia tay dù sao cũng phải có lý do. Bây giờ ngẫm lại, có thể anh cho rằng bởi vì tôi không có cách nào đối mặt với anh cho nên lòng anh đã nguội lạnh cũng nên, vừa nghĩ tới đây, lòng tôi cũng bắt đầu lạnh lẽo. Tôi đi dạo ở bên ngoài một trận, lúc về đến biệt thự, nhắc thấy hình như có người đang nằm trên vồng dưới mấy cây gồi. Tôi đứng hơi xa, trời đã tối, tôi không dám chắc đó là ai.

Bỗng có người vỗ vai tôi từ phía sau, tôi lại càng hoảng sợ, quay đầu lại thì môi đã áp vào một chai bia lạnh, Thuần Vu Duy một tay cầm vào túi quần cười với tôi: “Cuộc sống thanh tâm quả dục này thực khiến cho người ta khó thích ứng, anh đây ngủ không được, em đi theo anh ra đây một chút.” Anh ta đưa tay gãi gãi tóc tôi: “Đây là cái gì? Lấp la lấp lánh nhìn đẹp đấy.” Tôi nói: “Đây cột tóc phát sáng do Đồng Đồng tự làm đó, anh không ngủ được mà sao không quấy rối Ninh Trí Viễn đi?” Anh ta kinh hãi: “Mỗi đêm Ninh Ninh đều canh đến 9 giờ rưỡi là tự động leo lên giường, em không biết đó chớ gần đây thằng nhỏ này tự nhiên nổi điên đi giấu một con dao dưới gối, đánh thức nó thì chẳng khác nào rước họa vào thân.”

Tôi hiểu ra: “Xem ra trước đây anh chọc thằng nhỏ không ít.” Lúc nhìn lại về phía cây gồi, bóng người đã không còn ở đó. Trở về phòng, sắc mặt Đồng Đồng hơi cứng lại, cô ấy nói với tôi: “Cậu Nhiếp tới đây, em nói với anh ấy là chị không có nhà, anh ấy để lại cái này, nhờ em giao lại cho chị.”

Tôi mở chiếc hộp mà Đồng Đồng đưa cho, phát hiện bên trong có một chiếc vòng tay bằng pha lê màu ngọc bích, trong suốt long lanh, chất ngọc rất tốt.” Tôi mù mờ cả nửa ngày, không hiểu đây là ý gì, muốn gọi vào di động của Nhiếp Diệc nhưng nhớ ra là tháng trước vừa mới làm mất điện thoại, sau khi đổi máy thì cũng không định tìm lại số của anh. Ban ngày bận bịu nhiều việc, chẳng đến buổi tiệc rượu vào tối ngày thứ hai tôi mới thấy Nhiếp Diệc lần nữa.

Đó là một buổi tiệc rượu ngoài trời, những chiếc đèn dưới đất nhu hòa khiến cho cát trắng cùng đá cuội mà nhân công đã dày công sắp xếp ánh lên một tầng ánh sáng êm dịu. Người ta lại treo lên những cái cây vừng nhiệt đới những ngọn đèn nhỏ, nhìn tựa như những vì sao mắc kẹt trên cây. Quán Ánh Trăng điều một bartender đến, cũng sắp xếp một quầy bar nhỏ, những chiếc ly đựng champagne và rượu cocktail được bày biện cực kì đẹp mắt. Dù rằng đây chỉ là một buổi tiệc rượu thân mật nhưng tất cả mọi người đều ăn mặc đẹp đẽ và hợp mốt, có nhiều tốp hai ba người tụ tập nói chuyện với nhau. Nghệ sĩ chơi piano có phong cách rất độc đáo, đang diễn tấu một vũ khúc Ấn Độ tươi vui. Tôi vừa đến bữa tiệc liền nhìn thấy Nhiếp Diệc, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh đậm cùng với quần kaki, tùy ý đơn giản nhưng lại xuất chúng khiến cho người ta nhìn một cái đã chú ý. Anh đang đứng trò chuyện với một vị tiền bối dưới gốc dừa, vì dáng người cao nên phải hơi cúi cúi người xuống. Khi nói tiếng Anh, Nhiếp Diệc luôn có thói quen sử dụng một ít ngôn ngữ hình thể, mấy động tác nhỏ đó rất là mê người. Tôi ngây ngốc đứng nhìn anh trần trần tới hơn một phút mới thu hồi ánh mắt. Đồng Đồng nhìn quét qua một vòng, thất vọng nói với tôi: “Đây không phải là tiệc rượu của những nhà khoa học sao? So với tiệc rượu bình thường cũng đâu có khác gì mấy.” Cô ấy nhìn xung quanh: “Mấy nhà khoa học này cũng thời thượng quá chứ ỉ, lại còn biết nói chuyện xã giao như này nữa chứ, họ thực sự là nhà khoa học hả?”

Ninh Trí Viễn nhấp rượu nói: “Nên biết trên đời này có những nhà khoa học như Sheldon, cũng có những nhà khoa học như Ironman Tony Stark (*).” (Sheldon đã giải thích ở chương 3, còn Tony Stark trong phim Iron man là một tỷ phú ăn chơi, một kỹ sư tài giỏi.) Tôi nói: “Chị là fan của Sheldon đấy nhé.”

Cậu ta mặt không đỏ sắc ra vẻ đáng yêu với tôi: “Không phải em chê Sheldon đâu, em cũng là fan của Sheldon mà, cách giao tiếp giắt cục của Sheldon thực sự là rất cute, thực sự là rất cuteeeeeee ~~~” Chữ “cute” khiến tôi nổi hết da gà da vịt, lúc tôi đang muốn trả lời cậu ta thì lại nghe người ta nói chuyện phiếm với nhau, chuyện có liên quan tới Nhiếp Diệc. Tôi không lên tiếng, lẳng lẽ uống rượu, chú ý lắng nghe, là hai người đàn ông trung niên, người tóc nâu thì tôi không quen, người còn lại chính là bạn trai của Giản Hề mới gặp hôm qua. Người tóc nâu nói: “Sweetheart phương Đông đang qua lại với ông kia nghe nói là do Nhiếp Diệc mang tới? Thật là mới mẻ, từ khi 19 tuổi hắn đã tham gia cái hội nghị này, 6 năm qua chưa từng thấy hắn gái gú gì sất, thế mà lần đầu tiên mang bạn gái tới lại bị ông nằng tay trên. Ông đây là muốn trả mối thù năm đó hả?”

Bạn trai của Giản Hề cười: “Thù hận gì chứ? Tôi thực sự bị Giản mê hoặc, cô ấy có vẻ đẹp phương Đông đích thực, phải không?” Người tóc nâu nói: “Đừng phủ nhận, ông bạn, năm đó Wendy vì hắn mà vứt bỏ ông, phân nửa người ở đây vẫn còn nhớ rõ. Dù ông có thừa nhận hay không thì thằng tiểu tử ngạo mạn đó quả thực là có có sức hấp dẫn vô biên, hơn một nửa các cô gái ở đây đều từng tiếp cận làm thân với hắn.” Bạn trai của Giản Hề nhún vai: “Nhưng rồi cuối cùng các cô ấy đều kết hôn với người khác.” Anh ta nhìn về phía cây dừa mà Nhiếp Diệc đang đứng: “Hắn lại đang nói chuyện gì với lão quái vật kia đây? Nói cũng đặc biệt, đời này tôi chưa từng gặp ai đáng ghét hơn hắn, khi ông nói chuyện với hắn thì, hắn tạo cho ông cảm giác kiểu chỉ dựa vào chỉ số thông minh của ông thì ông không đủ tư cách trò chuyện với hắn.”

Người tóc nâu vỗ lên vai ông ta: “Thôi đừng quản chuyện hắn ta đặc biệt thế nào. Dù sao đi nữa thì ông cũng chiếm được bạn gái của Nhiếp Diệc rồi, đủ để cho thằng tiểu tử đó mất hết mặt mũi trong bữa tiệc tối nay. Tôi thậm chí còn lo lắng thay cho hắn, có khi nào chịu đã kích dữ dội đến nỗi không viết tiếp được cái bản báo cáo sẽ trình bày ngày kia hay không, nhưng nói sao đi nữa thì bản báo cáo thường niên của hắn cũng đáng nghe lắm.” Bạn trai của Giản Hề cười cười, chạm ly với người tóc nâu: “Ông nói đúng.” Sweetheart phương Đông Giản Hề từ xa đi tới, hai người đàn ông vừa nói chuyện xong liền tiến ra đón người. Bạn trai của Giản Hề kéo tay cô ta đi về phía Nhiếp Diệc. Đồng Đồng đứng cạnh tôi cảm thán: “Không ngờ giới khoa học gia cũng đầy gió tanh mưa máu như vậy.”

Sát thủ tình trường Thuận Vu Fuy chớp thời cơ dạy dỗ cô ấy: “Để anh đây dùng trí tuệ giao thoa giữa Đông Tây kim cổ mà chỉ bảo cho cô em một chút, Tiểu Đồng Đồng, bất kể là quốc gia nào, lĩnh vực chi, chỉ cần có đàn ông và phụ nữ thì ắt sẽ có chiến tranh.” Tôi nâng ly cocktail lên uống một hơi cạn sạch, thuận thể đặt lên chiếc khay trên tay người phục vụ mới đi ngang qua. Tôi hỏi Đồng Đồng: “Tối nay trông chị thế nào?” Cô ấy sừng sốt một chút, nói: “Rất bình thường.”

Thuận Vu Duy chỉ tiếc rên sát không rên thành thép, tiếp tục dạy dỗ cô ấy: “Khi một cô gái hỏi em như vậy thì chỉ có một đáp án duy nhất chuẩn không cần chỉnh, đó chính là ‘Vô cùng hoàn mỹ’.” Anh ta ngoảnh đầu nhìn tôi, vẻ mặt thành khẩn: “Phi Phi, tối nay em cực kỳ hoàn mỹ luôn.” Tôi bình thản gật đầu, nói: “Tốt.” Nói xong tôi liền hướng tới quầy bar lấy vài ly đồ uống không cồn, men theo con đường mà nhóm người Giản Hề vừa đi để tới chỗ Nhiếp Diệc. Bạn trai của Giản Hề đang nói chuyện cùng Nhiếp Diệc, Giản Hề có chút xấu hổ, mặt Nhiếp Diệc lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, mà phân nửa ánh mắt tại đây đều nhìn về phía bọn họ.

Có người đứng cạnh tôi nhỏ giọng nói: “Benry không nên cướp người yêu của Yee rồi lại đi khoe khoang trước mặt anh ấy, Yee đáng thương ghê.” Tôi bụng đồ uống tới tiêu điểm của bữa tiệc, vì trong lòng đang cảm phiền nên chắc sắc mặt cũng rất khó coi. Lúc đến gần, tôi nghe bạn trai của Giản Hề nói: “Đương nhiên, Yee, phẩm vị của cậu cho tới bây giờ cũng chẳng có gì để mà bắt bẻ, nhưng cậu cũng không nên cầm đầu cầm cổ vào nghiên cứu khoa học suốt ngày như thế, nếu không thì sweetheart của cậu sẽ...” Nhiếp Diệc nhìn thấy tôi, anh thoáng giật mình. Trong thoáng chốc nhìn vào đôi mắt anh, lòng tôi tựa như được một cơn mưa rào mát lạnh tưới tắm, lửa giận trên mặt bằng trong nháy mắt đã bị dập tắt. Tôi thật dạ nở nụ cười, đi qua đôi ly rượu mà anh cầm trên tay một cách thân mật. Tôi kéo tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh yêu, chẳng phải em đã bảo là anh không được uống đồ có cồn nữa sao?”

Nhiếp Diệc nhìn tôi 2 giây, nói: “Chỉ là champagne nồng độ thấp thôi.” Tôi cười, đáp lại anh: “Champagne cũng không được.” Nhìn xung quanh, có vẻ như mọi người đều đang bảo trì một khoảng cách xã giao thích hợp, nhưng dùng đầu gối cũng đoán được là bây giờ có bao nhiêu người đang đứng tại nghe ngóng. Có lẽ bạn trai của Giản Hề đã nhận ra người con gái đứng gần ông ta và người bạn lúc hai người nói chuyện phiếm chính là tôi, mặt hắn thoáng chốc đỏ bừng.

Bà Glenn chắc đã cảm thấy sự gượng gạo vô hình ở đây nên liền tiến đến chào hỏi, nói với tôi: “Thật không biết rượu có cái gì hay, nhưng ông Glenn cũng nhiễm cái tật này, không có rượu là ông ấy chịu không được.” Tôi nhìn thoáng qua Nhiếp Diệc, cười hùa theo bà ấy: “Từ trước đến nay, đàn ông

chỉ lo uống say chứ không lo chuyện xảy ra sau khi uống say, cho nên cuối cùng vẫn là phụ nữ chúng ta chịu trận.” Bà Glenn cười lớn nói phải, rồi nhìn nhìn Nhiếp Diệc, nhướn mày nói: “Từ trước tới nay cậu toàn trừ trừ tới sát ngày báo cáo mới tới, cuối cùng thì tôi cũng hiểu tại sao lần này cậu lại tới sớm như vậy,” bà ấy cười to: “chẳng bỏ công tôi trước đây dày công đã thông tư tưởng cho cậu, giờ cũng đã bắt đầu quan tâm tới chuyện hẹn hò rồi cơ đấy? Đúng là thanh niên, sao chịu nổi cảnh một mình hoài cho được.”

Nhiếp Diệc vậy mà lại cười một chút, tôi liền cảm thấy choáng váng, anh nói: “Phi Phi ở chỗ này đã phiền vợ chồng bà chiếu cố rồi.” Mọi người hàn huyên một trận, lúc quay đầu lại thì chẳng biết bạn trai của Giản Hề đã đi đâu. Tiêu điểm đã dời đến chỗ khác, tôi thở phào một hơi. Nhiếp Diệc uống đồ uống không cồn mà tôi đưa cho anh, hỏi tôi: “Sao em lại qua đây?”

Tôi uống champagne của anh, nói: “Anh biết người ta nói gì không? Nói là Yee bị người ta cướp mất bạn gái, thật đáng thương.” Anh nói: “Mấy chuyện vợ vị này không cần để tâm.” Tôi chăm chú nhìn anh, tôi nói: “Không, Nhiếp Diệc, những con người tò mò này, họ có thể ngưỡng mộ anh, cũng có thể đố kỵ anh, nhưng họ không được phép thương hại anh, cũng không được phép chê cười anh.”

Nhiếp Diệc cũng ngừng đầu nhìn tôi, anh nói: ““Vì sao?”” Tôi trầm nghĩ, đương nhiên là vì bọn họ không có tư cách nói ra nói vào về người đàn ông của em, nhưng không thể không dỗi lòng nói: “Dù sao thì hai chúng ta cũng từng là một đôi, bọn họ nói anh như vậy thì cũng chẳng khác nào nói em.” Một lúc lâu, anh nói: “Phi Phi, chúng ta ra ngoài đi dạo chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 14

Biển có rất nhiều màu sắc. Gần bờ bích lục, ngoài khơi xanh thẳm, nếu như trong lòng biển có hồng tảo thì còn có thể lộ ra ra màu đỏ son như lửa cháy. Nhưng vào buổi tối, biển chỉ có một màu đen thuần nhất. Tiệc rượu đã khuất xa phía sau chúng tôi, những bụi cây nhiệt đới ven biển ngăn cách chúng tôi với thế giới ồn ào hào nhoáng đó, chỉ mờ mờ ảo ảo lộ ra vài tia sáng yếu ớt cùng tiếng dương cầm xa xăm. Nghệ sĩ chơi piano cuối cùng cũng buông tha vũ khúc Ấn Độ, bắt đầu diễn tấu một khúc dân ca châu Âu tươi vui. Tôi cùng Nhiếp Diệc sóng vai nhau mà đi, tôi tháo giày cầm lên tay, dưới chân là cát trắng mịn màng. Đi được một lúc tôi cười rộ lên: “Rốt cuộc thì đây là cái loại duyên phận gì, sao mình lại gặp nhau ở đây được nhỉ?”

Bãi biển vắng vẻ này chỉ có hai người chúng tôi, nói thế nào cũng chỉ như đang thăm thi với nhau, gió đêm đưa giọng nói của anh đến tai tôi: “Đã sớm biết em đang ở đây rồi.” Tôi ngạc nhiên nói: “Anh biết?” Anh liếc mắt nhìn tôi: Tập san “Deep blue & blue” số mới nhất có đăng hai tác phẩm do em chụp ở đây.”

Nhiếp Diệc có thói quen xem tạp chí, và lại hứng thú lại trải rộng, trên có thiên văn, giữa có địa lý, dưới có đại dương, không bỏ sót thứ gì. Sự nhớ ra chuyện cái vòng tay hôm qua, tôi bừng tỉnh: “Cho nên cái vòng tay kia là anh đặc biệt mang đến cho em hả?” Tuy tự mình đoán ra nhưng tôi lại càng thêm mờ mịt, tôi hỏi anh: “Sao đột nhiên anh lại muốn đưa cho em chiếc vòng đó?” Anh đáp: “Đó là bà nội tặng cho em, ngày 17 là sinh nhật em, nội muốn tặng quà sinh nhật cho em đó.”

Tôi kinh ngạc: “Chẳng phải nội mới phẫu thuật xong vẫn còn đang trong thời kỳ tĩnh dưỡng sao?” Anh gật đầu: “Bác gái đã kể cho em tình trạng của bà à?” Tôi thờ dãi nói: “Không phải mẹ chủ động kể cho em đâu, bây giờ mẹ em có thành kiến rất lớn với cả gia đình anh. Chúng ta xa nhau vội vội vàng vàng, em vẫn nhớ khi đó anh vội vã đi tìm một vị hôn thê là để bà nội yên tâm tiến hành phẫu thuật, sau này nhớ lại chuyện này em rất lo lắng, nhờ đâu bà nội không thích Giản Hề, không chịu phẫu thuật thì làm sao bây giờ, cho nên em mới bóng gió hỏi thăm tin tức từ chỗ mẹ.”

Anh trầm mặc ba giây, nói: “Làm thế nào để bác gái bên kia đổi ý đúng là cả một vấn đề.” Tôi nói: “Thôi, cố gắng không chạm mặt nhau là được rồi, dù sao thì sau này anh với mẹ em cũng đâu có dịp nào xuất hiện cùng nhau đâu.” Anh không có ý kiến gì, nói lảng sang chuyện khác: “Muốn biết tình hình của nội sao không trực tiếp gọi điện cho anh? Em có số của anh mà.”

Thực sự thì tôi không có mặt mũi nào mà nói với anh là tôi làm mất số anh rồi, bèn tìm một cái cớ qua loa nói: “Vậy sao được, chiếu theo nội dung của mấy bộ phim truyền hình 8h thì biết đâu anh sẽ hiểu lầm là em đổi với anh tình còn chưa dứt, mượn cớ hỏi thăm bà nội chỉ vì muốn nghe giọng nói của anh thì sao?” Nói xong mới thấy cái cớ này thật là bài bản, nhìn không được mà cười, nói: “Cũng không thể để hiểu lầm như vậy phát sinh được.” Anh liếc mắt nhìn tôi: “Tình còn chưa dứt? Nếu như hiểu lầm là em tình còn chưa dứt thì, anh đại khái chỉ có thể hiểu lầm là em tình còn chưa dứt với đồ lặn biển thôi.” Tôi nửa thật nửa đùa: “Ồ, không có niềm tin với em tới vậy sao?” Nghĩ nghĩ lại nói: “Mà cũng đúng, món tiền đó rất là lớn đó.”

Anh khựng lại, nhìn tôi một hồi, trong mắt ánh lên ý cười, anh chìa tay: “Đưa đi động cho anh.” Tôi nói: “Hả?” Nghi hoặc đưa điện thoại cho anh. Anh vuốt màn hình bảo vệ, vừa lưu số đi động vừa nói: “Sau này phải nhớ ghi lại thông tin, để nếu có lỡ đánh rơi điện thoại thì cũng không bị mất những số quan trọng, nếu không thì bảo trợ lý của em làm giúp cho.”

Tôi sửng sốt. Anh trả lại đi động cho tôi: “Vì mất điện thoại nên mượn cái cớ tình còn chưa dứt à?” Tán thưởng tôi: “Bịa chuyện không tệ.” Tôi nói: “... Nhiếp Diệc, anh đã biết là em mất đi động mà còn bảo em gọi điện cho anh, anh... Aizz chờ một chút, chuyện em mất máy sao anh biết được?”

Anh bày ra bộ dạng gió thổi mây trôi mà bán rẻ Đồng Đồng: “Tôi hôm qua trợ lý của em nói cho anh biết.” Tôi ôm hận nói: “Khi nào về em sẽ sa thải con nhỏ đó.” Anh nói: “Vừa lúc chỗ anh đang thiếu một trợ lý.”

Tôi nói: “Phòng trợ lý của anh đã có quá nhiều người rồi, thuê nhiều trợ lý như vậy anh có thấy lãng phí hay không? Sao anh không học hỏi em, chỉ có

một trợ lý sinh hoạt thôi, tiết kiệm biết bao.” Anh hiểu ra: “Cho nên em mới thường xuyên quên mang điện thoại.” Tôi giả bộ tức giận: “Đừng chọc em nữa mà.” Thế nhưng khoe miệng không khổng chế được mà nhếch lên. Thấy Nhiếp Diệc như vậy tôi không khỏi cảm thấy hài lòng, có thể sau này nhớ lại mỗi một câu nói với anh chẳng qua đều rất bình thường, nhưng ngay lúc này đây chúng lại có ý nghĩa như vậy.

Dưới tán cọ phía trước có một chiếc ghế dựa đôi, anh quay đầu nhìn tôi: “Tôi chỗ đó nghỉ chân nhé?” Đêm nay trên trời chỉ chút những vì sao lấp lánh, ánh sao rơi là tã trên mặt biển, khiến cho Trio-Sunfat Natri (Na₂SO₄) tỏa ra ánh sáng bàng bạc. Gió lướt nhẹ nhàng trên biển lớn, lay động những phiến lá cọ miền Nam. Về đẹp này có thể sánh với cảnh tượng nàng tiên cá xuất hiện trên biển đêm dưới ngòi bút của Andersen. Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế mây một hồi lâu, không ai lên tiếng, tôi nghiêng đầu nhìn Nhiếp Diệc, hai tay anh gối ra sau đầu, nhắm mắt lại. Tôi dứt khoát nằm nghiêng, lấy hai tay đỡ má, mở to hai mắt nhìn anh. Chúng tôi chỉ cách nhau có một gang tay, nhưng dưới ánh sao mờ mịt, tôi cũng chẳng thể thấy rõ ngũ quan trên mặt anh.

Tôi đã nghĩ có khi nào Nhiếp Diệc hẹn tôi ra đây là có chuyện gì muốn nói, nhưng bây giờ tôi mới chắc chắn, anh chẳng qua chỉ là ngại tiệc tùng âm ỉ, muốn ra ngoài cho yên tĩnh một lát. Tôi bắt chước anh nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy tiếng sóng biển nức nở vỗ bờ, tâm trạng lắng lại, tự nhiên lại thấy buồn ngủ. Trong lúc mơ màng tôi cảm thấy có người giúp tôi vuốt lã tóc rối, thay tôi gạt mớ tóc mái lòa xòa ra sau thùy tai. Không biết qua bao lâu, tôi tỉnh lại. Mở mắt nhìn một cái đã không thấy Nhiếp Diệc đâu, trên ghế dựa chỉ còn lại mình tôi.

Tôi lập tức cảm thấy hoảng sợ. Nơi này chỉ là một cái góc cực hẻo lánh trên đảo V cho nên không có đèn, cũng không có người. Tôi sợ bóng tối, đây là một lời nói thật. Tuy chẳng phải là chứng sợ hãi bóng đêm đến nỗi khi đi ngủ phải bật đèn nhưng trong tình huống này, đêm hôm khuya khoắt, giữa thiên nhiên hoang dã, chỉ có một mình, tôi sẽ sợ đến nỗi hít thở không thông. Sự ớn lạnh trong chốc lát đã bò từ ngón chân lên trên, mồ hôi hột cũng vã ra đầy trán. Cũng may là chỉ số thông minh vẫn chưa đi nghỉ phép, tôi một bên tự động viên tinh thần, liều mạng hít sâu, một bên lần mò tìm di động. Khi tay vừa mới chạm được vào vỏ điện thoại, giữa màn đêm yên tĩnh đột nhiên truyền tới một tiếng động nào đó, tôi sợ đến nỗi hai chân nhũn ra, đến thở còn không dám thở, giọng nói của Nhiếp Diệc vang lên trên đỉnh đầu: “Ngủ ngon không?”

Tôi tri độn tới hơn nửa ngày, hỏi anh: “Anh đi đâu vậy? Em đã ngủ bao lâu rồi?” Giọng nói có chút mơ hồ, nghe như vẫn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn. Anh cúi người lấy một lon nước soda áp lên mặt tôi, nói: “Không lâu lắm, mới khoảng nửa tiếng thôi, anh đi kiểm chút đồ uống.” Tôi thấy hơi lạnh nên nghiêng rãng một chút, đưa tay nhận lấy lon nước, nhưng tay lại run lã bãy.

Anh nhìn kĩ tôi một hồi, hỏi tôi: “Làm sao vậy?” Tôi che đậy, nuốt nước miếng nói: “Không có gì đâu.” Anh gĩa tay dò xét trán tôi: “Toàn là mồ hôi lạnh.”

Tôi nói: “Vừa mơ thấy ác mộng.” Anh ngồi xuống ghế: “Ác mộng gì mà sợ thành ra thế này?” Tôi ngồi cạnh anh uống một ngụm lại một ngụm nước, ậm ờ nói: “Không nhớ được, dù sao thì cũng rất đáng sợ.” Thấy đã thả mình xuống ghế tìm một tư thế thoải mái tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, uống hết nước tôi cũng tự giác nằm xuống. Nhưng tôi không còn thấy màn đêm này yên tĩnh nữa, tiếng gió hòa cũng tiếng sóng khiến lòng người cảm thấy u ám.

Tôi nhin không được mà nói chuyện với Nhiếp Diệc: “Anh có từng xem qua một bộ phim điện ảnh cũ, cũng có một cảnh bên bờ biển, nam chính đưa nữ chính từ một nhà hàng cạnh biển đi ra ngoài, hai người khóa thân bơi lội trên biển, lúc đang nói chuyện về đời người, về lý tưởng, về tình yêu, có tên trộm cuộm mất quần áo mà bọn họ bỏ trên bờ không?” Anh nói: “Ừm, xem qua rồi.” Tôi còn nói: “Anh có từng nghe qua một bài hát, là một ca khúc cũ hơn trăm năm rồi, gọi là Hoa trên biển, trong những bài hát về biển thì em thích nhất bài này, hát như thế này này, ‘Tình cảm dịu dàng của anh, cho em nuôi một mộng tưởng...’”

Anh nói: “Nghe rồi.” Tôi lại nói: “Còn có một quyển sách liên quan tới biển, chỉ cách săn bắt cá voi trắng...” Anh nắm lấy tay tôi.

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn anh. Anh vẫn đang nhắm mắt: “Vẫn còn sợ?” Tôi sùng sốt, mạnh miệng nói: “Không có.”

Cuối cùng anh cũng mở mắt nhìn tôi: “Lúc em hồi hộp vẫn thường lộ một số thói quen, lúc em sợ hãi sẽ biến thành một người nói nhảm.” Tôi càng kinh ngạc hơn: “...Sao anh biết?” Anh trả lời: “Cái lần gặp mặt bác gái ở Thủy Viên, đã nghe bác ấy kể qua.”

Tôi lập tức cảnh giác: “Mẹ em còn méc chuyện gì với anh nữa?” Anh nói: “Khi còn nhỏ...” Tôi tranh thủ nói: “Hồi nhỏ em không có đi quánh lộn vì bạn học đẹp trai nào đâu.”

Anh nhìn tôi. Tôi cũng hồi hộp nhìn anh. Tôi nói: “Cũng không có mua hoa hồng tặng người ta.”

Anh nói: “Thực sự không có trộm tiền mua hoa hồng tặng người ta?” Tôi nói: “Thật mà.” Anh nói: “Bác gái không có nói như vậy.”

Tôi kiên trì nói: “Được rồi, được rồi, đúng là có tặng hoa hồng nhưng mà thật tình không có cái vụ trộm tiền đâu, đều, đều là tiền lì xì của em.” Anh nói: “Ừm, tiền lì xì.” Tôi ngưng ngừng: “Hồi đó tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện.” Lại tức giận: “Mẹ em cũng thất là, chuyên chú PR cho con gái hai mươi năm nay, sao tự dưng lại đi nói cho anh mấy chuyện này không biết.”

Anh đáp: “Bác gái không có kể chuyện gì với anh hết, đều là em chủ động khai với anh đấy chứ.” Tôi nói: “Không đúng, không phải anh vừa mới nói...” Anh thần nhiên: “Anh đã nói là bác gái không có nói như vậy rồi mà, bác ấy nói hồi nhỏ em rất kém linh lã lại ngoan ngoãn.”

Tôi sùng sốt một hồi, hiểu ra nói: “Nhiếp Diệc, anh ăn hiếp em, hôm nay IQ của em chưa kịp login.” Anh cười: “Không phải chứ?” Anh hơi nghiêng đầu, cười như có như không, chỉ ẩn hiện trên khoe miệng nhưng cả gương mặt lại có vẻ dịu dàng hãn, khoảng cách giữa hai chúng tôi cũng dường như xích lại. Ngẩng lại tôi cũng thấy mình buồn cười, thờ dài nói: “Minh cũng đâu phải là học sinh tiểu học, đâu võ miệng kiểu này thật là sát phong cảnh, đáng lẽ chúng ta phải vừa ngắm sao vừa đàm luận thi từ ca phú với cả nhân sinh triết học mới phải, thôi đổi đề tài đi anh.”

Anh ấy chống tay lên trán: “Thi từ ca phú với nhân sinh triết học anh không rành.” Tôi bắt đất đi: “Làm sao bây giờ, vậy chỉ còn 1 lựa chọn là ngắm sao thôi.” Anh đột nhiên mở miệng: “Có muốn nhận biết các chòm sao trên trời không?”

Tôi lãc đầu: “Anh thích à? Nhiều sao như vậy rồi lãm, sao phân biệt được chòm nào là chòm nào được chứ?” Đôi tay đang nắm chặt lấy nhau của hai

chúng tôi được anh giơ lên chỉ vào bầu trời: “Chòm sao đáng chú ý nhất ở Nam bán cầu là chòm Nam Thập Tự Tọa, nó ở... , có thấy bốn ngôi sao thật sáng ở kia không, chúng nó tạo thành một chữ thập. Trong sử thi ‘Devine Comedy’, Dante (*) đã từng miêu tả chòm sao này, ‘Tôi đưa trái tim lên một nơi xa xăm ngoài thế giới, tôi biết được chỉ có những người ban sơ mới thấy được 4 ngôi sao sáng’ nếu xác định được Nam Thập Tự Tọa rồi thì chòm sao gần nó cũng rất dễ tìm. Ở phía trước chính là chòm Nhân Mã, gần chòm Nhân Mã là chòm Bọ Cạp.” (*) Dante Alighieri viết sử thi Devine Comedy nói về thế giới tâm linh bằng tiếng Ý khoảng năm 1308 đến 1321.

Tôi nói: “Nhật Bản có một thủ lĩnh tinh thần ‘Nam Thập Tự Tinh’, là ám chỉ 4 ngôi sao sáng trong chòm Nam Thập Tự Tọa này hả?” Anh lắc đầu: “Nam Thập Tự Tinh chính là Nam Thập Tự Tọa luôn đó, có thể đó là do cách gọi của người Nhật, ví dụ như chòm Nhân Mã ở Nhật Bản được gọi là chòm Xạ Thủ.” Tôi hiểu kỳ: “Trên chòm sao Bọ Cạp có mấy ngôi sao xếp thành hình vuông đúng không?”

Anh nhắc nhở tôi: “Còn có cái đuôi đó em không thấy à, đó là chòm sao Thiên Xứng.” Tôi nằm nghiêng nghiêng dựa sát vào anh: “Ngôi sao kia là cái đuôi ư?” Tôi cứ mỗi lúc một xích lại gần để tiện thấy anh chỉ trỏ, hai quả đầu tự nhiên cụng vào nhau, tôi nhanh chóng ngồi lên nghiêng người nhìn đầu anh, tay xoa xoa đầu anh, hỏi: “Cụng đau không?”

Anh rũ mi ra chiều suy nghĩ: “Em cảm nhầm kịch bản rồi sao?” Tôi nói: “Hả?” Anh cười: “Câu thoại đó lẽ ra phải do anh nói chứ?”

Khi anh cười tôi bỗng cảm thấy anh bình dị gần gũi đến lạ, khiến cho mọi hành động quan tâm đến anh có phần bạo dạn hơn, tôi dừng cầm đưa tay lên sờ sờ mặt anh, nghiêm túc nói với anh: “Em da dày thịt béo nên cụng mấy cũng không đau, anh quá tự phụ rồi.” Anh nhìn nhìn tay tôi: “Sờ nữa là phải trả tiền đó.” Anh nằm, tôi ngồi thẳng, vóc người anh cao quá khiến tôi có muốn bạo dạn cũng không được, tôi bèn đưa tay chuyển qua sờ lông mày anh, rồi sờ thái dương, trong lòng kích động, nhưng trên mặt vẫn giả vờ vô lại, tôi nói: “Tiền thì em đây không có nhưng có thể chặt tay ra đưa anh, hay anh muốn sờ lại cũng được.”

Anh giương mắt: “Trường anh không dám?” Ánh sao bị tôi che khuất sau lưng, tay trái tôi vẫn đang bị tay phải của anh nắm chặt, dường như từ giây phút đôi tay nắm lấy nhau hai chúng tôi đều vô tình, hay ít nhất là tôi giả vờ không để ý. Tóc tôi tán loạn rơi xuống ngực anh, tôi như bị hút vào đôi mắt trong veo của đẹp đẽ như những vì sao rơi ấy. Ngay khi nhận thức được là mình đang muốn hôn lên môi anh tôi liền nhảy từ trên ghế mây xuống, phát hiện bị bàn tay trái này giờ bị người ta nắm giữ toàn là mồ hôi. Tôi cố trấn tĩnh lại, cầm lấy lon nước soda ở trên chiếc ghế mây uống một ngụm, nói với anh: “Náo loạn lâu như vậy rồi đã thấy vui vẻ hơn chưa? Minh phải trở vào thôi.”

Anh ngồi xuống, giơ tay về phía tôi, tôi bèn đưa một lon soda khác cho anh, anh vừa khui nước vừa nói: “Tối nay anh đâu có không vui.” Tôi nói: “Ừa không phải Giản Hề làm anh không vui à?” Anh suy nghĩ một lát: “Không tính là không vui,” nhún nhún mày: “Chẳng qua là thấy phiền, thế thôi.”

Tôi dường như đắm chiêu. Anh nhìn tôi: “Em đang nghĩ cái gì đó?” Thực ra tôi chỉ đang nghĩ, buổi tối hôm nay có hai tiếng đồng hồ như thế này, nói không chừng hồi ức cả đời của tôi chỉ cần như vậy là đủ.

Tôi xách giày xoay người, tự mình đi lên trước, cười nói: “Không nghĩ gì hết, chỉ đơn giản cảm thấy rất vui, người vui vẻ luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.” Tôi giang tay ra tạo dáng một chú chim đang bay, vừa giả vờ vỗ cánh lượn lờ vừa lóng tiếng: “How time flies.” Lúc trở lại tiệc rượu đã gần 12h đêm, mới vừa định bước qua cái cổng của quán Ánh Trăng được kết bằng hoa thì có một người đàn ông tìm đến bắt chuyện với Nhiếp Diệc, vừa mở miệng là bắn một loạt từ ngữ chuyên ngành sinh vật học, tôi nghe mà cứ như thể đàn gảy tai trâu. Hai người họ đi ngược ra khỏi cổng quán Ánh Trăng tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện với nhau, tôi thức thời tránh ra một bên, lấy một ly champagne từ người phục vụ chăm chỉ lui lui tới tới trong bữa tiệc này giờ, thông thả dạo bước tới cổng Ánh Trăng để thăm thú hàng rào trồng bằng những loài cây khác nhau cạnh đó. Đồng hồ điểm 12h ngay lúc tôi uống cạn ly champagne, toàn bộ tiệc rượu đột nhiên yên tĩnh. Tôi mới nhớ ra lúc này sẽ có biểu diễn pháo hoa. Chẳng qua chỉ là một màn bắn pháo hoa nhưng mọi người lại im lặng đến vậy, điều này chứng tỏ thế giới khoa học gia thực sự có tồn tại những quy tắc trật tự mà người bình thường không thể hiểu nổi.

Tôi thấy Đồng Đồng đứng cách đó không xa nên định tới nhập hội với cô ấy, đột nhiên bà Glenn nhẹ nhàng đi tới, mừng rỡ nhìn tôi: “Đừng nhúc nhích.” Vì hiện trường quá mức yên tĩnh, cái câu ‘đừng nhúc nhích’ kia nghe cực kỳ rõ ràng. Tôi lại càng hoảng sợ, chỉ tay vào chính mình: “Bà đang nói tôi hả?” Bà ấy cười khoái trá: “Trò chơi này đã bị bế đĩa ba năm liên tiếp rồi, chỉ trách khách khứa của chúng tôi ít đi lại quá, mấy vị khách nữ thì lại nhạy cảm, hễ tổ chức tiệc rượu là không ai dám tới gần chỗ này lúc 12 giờ đêm.”

Tôi không hiểu: “Ở đây có bí mật gì đó à?” Hai mắt của bà ấy sáng rõ, chỉ vào giữa cổng quán Ánh Trăng: “Cô xem đó là cái gì?” Tôi ngẩng đầu, liếc mắt đã thấy ở giữa có một cái vòng hoa tầm gửi.

Tôi sợ hãi cười: “Là một vòng hoa tầm gửi phải không, trên đảo này sao lại có tầm gửi? Cũng đâu phải lễ Giáng Sinh.” Ở phương Tây có phong tục thế này, vào dịp Giáng Sinh, nếu có một cô gái đứng dưới vòng hoa tầm gửi thì người đang ông đứng gần nhất sẽ có thể hôn cô ấy. Bà ấy cười tủm tỉm: “Đúng là tầm gửi, tôi đã mang từ Anh quốc xa xôi tới, tuy bây giờ không phải là lễ Giáng Sinh nhưng đảo V có truyền thống, lúc mười hai giờ trong tiệc rượu thường niên, nếu như có bất cứ cô gái nào đứng dưới vòng hoa tầm gửi thì có thể nhận được một nụ hôn từ người đàn ông đứng cô ấy gần nhất.” Tôi lui về phía sau một bước, nói: “Không thể nào.” Tôi vội vàng nhìn xem người đàn ông đứng gần tôi nhất là ai thì liền thấy Thuận Vu Duy chẳng biết mọc ra từ khi nào, đang đứng trước tôi vài bước cười cười.

Lòng tôi như tro tàn nói: “Anh Duy, không phải là anh đấy chứ?.” Thuận Vu Duy đi tới như người mẫu trình diễn catwalk: “Đều là người quen với nhau cả, đồng chí Nhiếp Phi Phi, tự nhiên một chút.” Anh ta nói là muốn hôn tôi, tôi liền hươ hươ cái ly trong tay ngăn cản, anh ta bưng mũi nghẹn giọng nói: “Chị Hai Phi Phi ơi, sao cái gì rơi vào tay chị cũng có thể có lực sát thương vậy?” Mọi người cười vang, bà Glenn an ủi anh ta: “Cậu biết không, mỗi khi chúng tôi chơi trò này, cánh đàn ông cũng không có dễ dàng gì đâu, tiểu tử, phải như vậy mới vui.”

Thuận Vu Duy nói: “Vậy có ai từng thành công chưa?” Bà Glenn nháy mắt với anh ta: “Cái này phải xem đàn ông con trai các cậu nỗ lực từng nào.” Thuận Vu Duy suy nghĩ một chút, nói với tôi: “Chị Hai ơi, anh đã từng nói với em điều này chưa, ưu điểm lớn nhất của anh đây chính là có nghị lực rất phi thường.”

Mọi người hoan hô một trận, tôi nhú mồm nhìn anh ta: “Em đã từng nói với anh điều này hay chưa, ưu điểm lớn nhất của em đây chính là karatedo...” Nói chưa hết câu đã bị người ta ôm lấy, tôi nói: “Ờ, anh”, chờ khi thấy rõ gương mặt của người ra tay, mấy lời tiếp theo liền bị nuốt vào cổ họng. Gương mặt Nhiep Diệc sát lại gần, bắt lấy môi tôi. Tôi không cảm thấy sùng sốt, chỉ là quá sùng sốt mà thôi.

Anh hơi cúi người xuống, một tay khoát lên vai tôi, tay kia giữ lấy cái ly cạn đáy của tôi. Bờ môi anh cọ xát môi tôi, chúng tôi hơi khựng lại một chút, sau đó làn môi ấy lại bao phủ. Tôi ngửi thấy được hương thơm gỗ bách. Không biết từ lúc nào mà hai cánh tay tôi đã vòng lên cổ anh, bờ môi anh vỗ về chơi đùa môi tôi, mà tôi thì gần như hoàn toàn ngừng thở, chỉ nghe thấy tiếng vỗ tay hoan hô của khách khứa, có người còn huýt sáo mấy tiếng.

Một lúc lâu, anh buông tôi ra, Thuận Vu Duy tròn mắt há hốc mồm nhìn hai chúng tôi. Thực ra tôi cũng ngây ngẩn cả người, sau nụ hôn bất ngờ vừa nãy, câu đầu tiên mà tôi nói lại là: “Nhiep Diệc, anh giữ cái ly của em làm gì?” Anh ấy cực kỳ điềm tĩnh trả lời tôi: “Vì anh biết em có thể biến nó thành hung khí thế nào.”

Bà Glenn nhận cơ hội nói: “Yee, cậu như vậy là chơi xấu, trò chơi đã quy định rồi, người đàn ông đứng gần nhất mới được hôn cô ấy.” Nhiep Diệc đặt cái ly lên một góc bàn nói: “Tôi đứng là người đứng gần cô ấy nhất, Mike có thể làm chứng.” Mike, người vừa kéo anh ra ngoài bàn bạc mấy vấn đề chuyên ngành, đang đứng ngoài cổng quán Ánh Trăng nâng ly chào hỏi bà Glenn, từ đầu đến chân toát lên phong cách của một nhà khoa học chân chính: “Theo như tôi thấy thì vị kia đứng cách bạn gái Yee 7.4 thước Anh, cơ mà Yee đứng cách cô ấy chỉ có 5 thước, chẳng qua là chúng tôi bị hàng rào che khuất nên mấy người mới không nhìn thấy, ha ha ha.”

Bà Glenn tiếc nuối nhún vai: “Yee, sao cậu cứ gặp may hoài vậy.” Vừa dứt lời, bùm bùm vài tiếng, những đóa pháo hoa nổ tung trên bầu trời. Mọi người bị hấp dẫn lực chú ý, đều nhìn về cảnh đêm phồn hoa phía bầu trời. Giọng nói của Ninh Trí Viễn truyền tới trong hỗn loạn: “Tôi xin tặng cho ba tiếng ha ha ha của nhà khoa học kia một like, đứng rồi, ông ta ha ha ha vì cái gì nhỉ?” Thuận Vu Duy nói: “Cậu đâu chỉ muốn like ba tiếng ha ha ha của người ta đâu.”

Ninh Trí Viễn cười tủm tỉm: “5000 tệ, không được chạy làng.” Đồng Đồng mách lẻo tôi: “Bọn họ cá cược với nhau, Ninh Trí Viễn nói nếu như tối nay anh Duy có thể hôn chị thì cậu ấy sẽ thua anh Duy 5000 tệ, hôn không được thì anh Duy sẽ đưa cho cậu ta 5000 tệ.” Tôi nhìn xoáy vào cô ấy: “Sao em không nói sớm cho chị biết, ngay cả em cũng phản bội chị?”

Cô ấy làm bộ đáng thương cười hề hề: “Hai người đó nói nếu em dám phá đám vụ cá cược này thì bọn họ sẽ không tha cho em, hai người đó tâm địa rắn rết chuyện gì cũng là được, đâu có giống với chị Phi Phi hiền lành tốt bụng chứ.” Nhiep Diệc đi tới, mang theo hai lon soda, anh thực sự rất thích nước soda. Thuận Vu Duy da mặt vốn dày, từ trước đến nay vẫn hành xử vô si, chạy lại gần Nhiep Diệc bắt chuyện như đã quen thân: Này, soái ca, lúc nãy cậu vừa mới hôn Phi Phi,” anh ta chỉ vào Ninh Trí Viễn: “Cậu giúp tôi trả cho thằng nhỏ này 5000 tệ.”

Mấy người có IQ cao có giỏi là giỏi chỗ này đây, không cần giải thích nguyên nhân kết quả với người ta, chỉ dựa vào đôi câu vài lời đã có thể hiểu hết ngọn ngành, Nhiep Diệc nhìn nhìn Thuận Vu Duy, rồi nhìn nhìn Ninh Trí Viễn, nói: “Mắc vậy sao?” Tôi tức giận: “Đâu có mắc.” Thuận Vu Duy cũng phụ họa: “Không mắc không mắc, đó là nụ hôn đầu của cô ấy.”

Thoáng chốc mặt tôi đã đỏ tung bừng. Nhiep Diệc liếc mắt nhìn tôi, chẳng biết móc đâu ra 10 xấp nhân dân tệ đưa cho Ninh Trí Viễn: “Ngại quá, chỉ có ngần này thôi.” Ninh Trí Viễn sợ hãi than: “Thiếu nhiều quá...”

Nhiep Diệc mặt không đổi sắc: “Tôi nghèo mà.” Ninh Trí Viễn sợ hãi than lần nữa: “Mấy người có tiền cũng có thể quỵt nợ vậy sao?” Nhiep Diệc uống một hớp nước: “Tôi thực sự nghèo mà.”

Thuận Vu Duy không dám nhìn cái cảnh này nữa, nói: “Thôi tôi đi trước nha.” Ninh Trí Viễn ôm giật anh ta lại: “Xém chút nữa là bị anh làm cho hờ hờ, rõ ràng là em cá cược với anh, tự nhiên sao giờ dùng một cái em lại phải tìm kẻ thứ ba để đòi nợ chứ.” Tàn bạo nói: “5000 tệ, một đồng cũng không được thiếu.” Thuận Vu Duy buồn bã nói: “Anh đây cũng nghèo.”

Ninh Trí Viễn nhe răng cười: “Anh xài chiều này cũng vô dụng, tiền lương của anh em nắm rõ như lòng bàn tay nha.” Hai người kẻ chạy người rượt mỗi lúc một xa. Đồng Đồng đã kiên trì nhìn dõi từ 9 giờ thì đột nhiên cực kì thấy hứng thú với mấy món ăn bày trên bàn. Tôi nhìn Nhiep Diệc đang chậm rãi uống nước, lần này đến lượt tôi hỏi anh: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Đúng lúc đó có một bông pháo hoa rất lớn nổ bung trên đầu chúng tôi, ánh sáng rực rỡ vừa hiện ra đã tàn lụi nhưng vẫn dừng lại trong ánh mắt anh, anh nói: “Time flies, thời gian trôi nhanh thật.” Tôi giật mình hồi lâu, ba mươi giây sau mới quyết tâm nhắc lại chuyện đính hôn, tôi nói: “Nhiep Diệc, chúng mình nói chuyện đi.” Anh hạ giọng: “Anh biết em muốn nói gì rồi.”

Tôi nói: “Anh không biết đâu, đầu óc logic dùng để phỏng đoán chuyện người ta muốn nói của anh vẫn luôn có một chút vấn đề, thực ra em muốn nói chuyện tình cảm với anh.” Anh gật đầu: “Em nói đi.” Tôi nói: “Nhiep Diệc, thực ra em đã hỏi anh từ lâu, ngoài Dopamine, norepinephrine, endorphins, phenylethylamine, kích thích tố sau tuyến yên, từ góc nhìn phi sinh vật, anh nghĩ tình yêu là gì?”

Một hồi lâu anh mới mở miệng, giọng nói bình thản: “Sau khi kết hôn, ông nội anh vẫn phản bội bà. Ba mẹ anh đến với nhau không phải vì tình yêu. Tạ Luân lấy cô Trịnh cũng chỉ là hôn nhân chính trị. Nhiep Nhân vì thích Giản Hề mà tự biến mình thành một kẻ như điên. Giản Hề nói yêu anh, bất cứ chuyện gì cô ấy làm từ nhỏ đến lớn đều khiến anh cảm thấy không đáp lại cô ấy là một tội ác tày trời.” Anh tổng kết: “Anh chưa từng thấy một tình yêu nào tốt đẹp cả.” Tôi nhất thời hơi lơ mơ. Anh nói: “Em hỏi xong rồi, giờ đến lượt anh hỏi em.”

Lại một bông pháo hoa nổ tung. Anh nhìn bầu trời rực rỡ pháo hoa: “Hai tháng trước em nói không hề sai, chuyện anh qua lại với em không hề ảnh hưởng chút gì tới bản thân em, làm cho em vướng vào mấy rắc rối vừa qua là do anh đã sai, nhưng mà tàn cuộc anh đã xử lý xong rồi, lần này gặp lại em, anh vẫn cảm thấy hai ta rất hợp. Nên,” anh chậm rãi nói: “Khoảng thời gian này, anh nghĩ chúng ta cực kì thích hợp với nhau, có thể trở thành người nhà tốt nhất của nhau, anh vẫn hy vọng có thể kết hôn với em, em có bằng lòng hay không?” Tôi cố gắng kìm nén những cơn sóng đang trào dâng từ đáy lòng, hỏi anh: “Anh nói khoảng thời gian này, khoảng thời gian này là khoảng thời gian nào?” Anh đáp: “So với tình yêu thì mua đồ dùng lẫn lộn còn quan

trọng hơn nhiều.”

Tôi nói: “Nhiep Diệc...” Anh ngắt lời tôi: “Nếu có một ngày em gặp một người tốt hơn anh, thông minh, có tiền, tính cách tốt, chung tình, yêu em nữa, khi đó em có thể rời xa anh.” Tôi nói: “Vì sao?”

Anh dường như đang suy tư, qua hai giây mới mở miệng nói: “Phi Phi, em là một cô gái tốt, tốt hơn so với trong trí tưởng tượng của anh rất nhiều, thời gian này chúng ta ở bên nhau là tốt nhất, em cũng thấy thỏa mãn, nhưng nếu có một ngày em muốn nhiều hơn thế thì cứ làm theo ý mình.” Tôi nói: “Nếu như em muốn được ở bên anh lâu hơn, vậy anh có cho em không?” Anh đáp: “Biết đâu một ngày nào đó anh muốn cho em mà em lại không muốn nhận. Anh thừa nhận là mình không thích nói về mấy vấn đề yêu đương, cũng chưa từng có ý định nghiên cứu nó, nhưng quả thực tình yêu là một thứ không hề đơn giản, cân bằng giữa cho đi và nhận lại, loại tình huống này rất ít gặp.”

Tôi nói: “Mấy lời này khó hiểu quá.” Anh nhìn tôi: “Em đang khóc?” Tôi vừa gạt nước mắt vừa nói giỡn với anh: “Anh nói mấy lời này khó hiểu quá, em thấy khó hiểu nên khóc.”

Anh trầm mặc trong chốc lát, nói: “Vậy là, em không bằng lòng?” Tôi bước tới chủ động ôm anh, tôi nói: “Tất nhiên là em bằng lòng rồi, Nhiep Diệc, tất nhiên là em bằng lòng kết hôn cùng anh, anh nói đúng, chúng mình sẽ là những người thân tốt nhất của nhau, chúng mình sẽ không cách không rời, sẽ ở cạnh nhau thật hòa thuận.” Thật lâu sau, Khang Tổ La hỏi tôi, bõ cảm thấy khi đó Nhiep Diệc có thích bỏ chút nào chưa.

Thực ra sau khi chúng tôi kết hôn, tôi chưa từng hỏi Nhiep Diệc vấn đề đó, tôi không biết từ lúc nào mà anh thích tôi, cũng chẳng rõ từ bao giờ mà anh yêu tôi. Khi đó tôi cũng không bận tâm suy nghĩ trong thời gian tới chúng tôi sẽ thế nào, thời khắc đó tôi chỉ cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Trái tim của chúng tôi đang dính sát vào nhau, từ đáy lòng mình, tôi đang lặng lẽ nói với anh: “Nhiep Diệc, thứ mà em trao cho anh, nhất định sẽ là tình yêu vô cùng tốt đẹp, vô cùng đậm sâu.” Tôi chưa từng thích một người đến nhường này, tôi thích tất cả những gì thuộc về anh, anh nói tôi là một cô gái tốt, vậy tôi phải cố gắng làm cho mình tốt hơn nữa. Tôi muốn nói, Nhiep Diệc, anh không biết là vì ai mà em trở nên tốt đẹp thế này, nếu như em thực sự là một cô gái tốt, thì người xứng đáng có được em chỉ có một mình anh. Tôi vẫn nhớ như in khi chúng tôi đang ôm nhau thì pháo hoa vẫn bùng sáng trên bầu trời, một đóa hoa đột nhiên xuất hiện giữa không trung, giống như cúc vàng tháng sáu chờ khoe sắc giữa tiết độ mi (hoa trà mi), chỉ đợi hoa kia vừa tàn ủa thì liền thi nhau nở rộ nên hết sức điểm lẹ.

Nhưng lúc này tôi chẳng hề hay biết, ý nghĩa của hoa cúc vàng tháng sáu lại là sự biệt ly..

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Ngây ngẩn tới hơn nửa ngày tôi mới nhớ ra mình đang bỏ nhà chạy trốn, trên đường đi thì xe bị hỏng, tương phùng với Nguyễn Dịch Sâm nhiều năm không gặp, anh ta cũng tới đảo Trường Minh, tiện đường cho tôi quá giang một đoạn. Chúng tôi nghỉ ngơi vài đêm ở khách sạn thành phố C, sau đó tiếp tục hành trình trong màn mưa phùn nhẹ, và rồi chiếc bùa bình an lay động trên xe đưa tôi vào mộng đẹp. Trong cơn mơ tôi hoài niệm lại quá khứ, hòn đảo xinh đẹp an tĩnh ngoài khơi xa, pháo hoa lộng lẫy sáng chói trên bầu trời, dưới màn mưa pháo hoa rực rỡ là Nhiep Diệc, nhưng chuyện này đã xảy ra từ ba năm trước, vào tháng 8 năm 2017. Mà hôm nay là ngày 27 tháng 11 năm 2020. Tôi hạ cửa sổ xe, đập vào mắt là những hàng cây cao vút bên đường. Mùa đông ở miền Nam dù sao cũng sót lại một ít màu xanh, chẳng như một mảng xơ xác tiêu điều tại phương Bắc. Nguyễn Dịch Sâm đang tựa người vào xe hút thuốc.

Tôi hỏi dò anh ta: “Anh có mệt không? Hay là để tôi lái xe tiếp cho.” Anh ta không đáp lời, dập tàn thuốc, mở cửa xe ngồi vào, thắt dây an toàn rồi khởi động xe lần nữa, một loạt động tác không chút dư thừa. Sáu năm trước, anh ta còn là một cậu thanh niên anh tuấn cười xe máy phân khối lớn, mà giờ đây lại đứng mảnh chạy con xe việt dã cấp G, nhưng phẩm vị lại không mấy may biến đổi, vẫn gương mặt khôi ngô ấy, vẫn cái bản tính thô lỗ ấy.

Tôi thở ra một hơi, cảm thán: “Thật là oách.” Anh ta đột nhiên nói: “Lúc ngủ em đã khóc.” Tôi dùng hai giây, nói: “Có phải anh nhìn lầm rồi không?”

Anh nói: “Em còn gọi tên ‘Yi’ (1).” Tôi dùng hai giây một lần nữa, nói: “Yi? À, chẳng phải là gọi anh sao? Chắc do anh đưa tôi đi đảo Trường Minh làm tôi cảm động quá đỗi, ngay cả trong mơ cũng không quên cảm ơn anh.” Anh ta trầm mặc trong chốc lát: “Nếu như người em gọi chính là tôi, thì em đã không cầu xin tôi buông tha cho em.”

(1) Cả Dịch và Diệc đều có phiên âm là Yi. Tôi dựa vào lưng ghế, một lúc lâu, hỏi anh ta: “Tôi đã nói vậy sao?” Anh ta liếc mắt nhìn tôi một chút: “Em nói không có thời gian, không trí dứt được, em xin hân tha em đi.”

Mặt tôi không chút thay đổi nói: “Ừm.” Mắt anh ta nhìn về phía trước, như đang cân nhắc dùng từ, một lát, nói: “Hình như hân là bạn trai của em, lúc đó hai người xảy ra vấn đề không nhỏ đâu.” Tôi thở dài: “Được rồi, bị anh nhìn ra rồi, đúng đó, vấn đề rất là lớn.”

Trong xe nhất thời tĩnh lặng, qua 30 giây, anh ta nói: “Em không phải là người bốc đồng, cho nên hân hân là người gây chuyện.” Tôi không muốn tiếp tục đề tài này, nói cho có lệ: “Hiếm khi thấy anh khen tôi như thế.” Anh ta đột nhiên nói: “Năm đó khi hai chúng ta quen nhau, cũng không phải lỗi ở em, là do tôi cả.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta. Dường như anh ta còn muốn nói gì đó, nhưng tiếng chuông di động bỗng vang lên trong không gian nhỏ hẹp, anh ta vuron một

tay lấy điện thoại, đầu bên kia là một người phụ nữ nói lớn tiếng như đang phát điên, lời nói mơ hồ lọt khỏi ống nghe. Tôi quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nghe thấy Nguyễn Dịch Sâm lạnh lùng mở miệng: “Hôm qua đã nói xong hết với cô, chúng ta chia tay rồi.” Có thể là đối phương hỏi anh ta lý do, anh ta nói: “Không lý do gì hết, chỉ là đã tới lúc rồi.” Không biết người ta tiếp tục nói gì, anh ta đáp: “Đừng khiến cho cả hai chúng ta cùng khó xử.” Người ta hình như đang khóc, cũng có thể là ảo giác của tôi.

Có một hồ nước nhỏ yên tĩnh xẹt qua cửa sổ, giữa hồ có một con thuyền gỗ đang đậu. Lần gần đây nhất tôi được ngồi thuyền vọc nước là khi nào nhỉ? Phân nửa cuộc đời, tôi đã từng lênh đênh trên những chiếc du thuyền ngoài biển rộng, một năm ít nhất phải ra ngoài rong ruổi một lần, những thú vui nhàn nhã nơi thôn quê hoang dã như vậy lại khiến cho tôi cảm thấy tươi mới. Nguyễn Dịch Sâm đã ngắt điện thoại nhưng vẫn không quên tiếp tục đề tài chúng tôi vừa nói, anh ta hỏi tôi: “Nếu như năm đó tôi qua Mỹ tìm em...” Chúng tôi vẫn phải đi cùng nhau ít nhất hai ngày nữa, nhưng cái đề tài này hiển nhiên là không thích hợp để tiếp tục bàn luận thêm, tôi ngắt lời anh ta: “Nói chia tay với phụ nữ thì phải ôn nhu một chút, một người bạn của tôi nói, chia tay cũng là một môn nghệ thuật, phải làm thế nào để hai người cùng vui vẻ mới hay, anh chia tay người ta như thế kia thiệt là thất bại.”

Anh ta nói: “Không có tình yêu thì chia tay thế nào cũng được, nếu có tình yêu, chia tay kiểu gì mới có thể vui vẻ?” Tôi nói: “Đây là một câu hỏi hay, khi nào đó sẽ thảo luận với anh.” Nói xong liền đem áo da khoác cao phủ qua đầu, thì thầm nói với anh ta: “Tôi đi ngủ một chút, người lại thấy hơi mệt rồi.” Trên cơ bản thì tôi đã hiểu, khi một người đã có ý bàn luận một vấn đề gì đó thì dù mình có tránh né cỡ nào cũng không ngăn nổi, ngày hôm nay không biết Nguyễn Dịch Sâm uống lộn thuốc gì mà cứ hồ hởi một tí là lại đã động lại chuyện của chúng tôi năm đó. Nếu cứ tiếp tục trò chuyện với nhau, thế nào anh ta cũng có thể hỏi ra cái câu “Năm đó sau khi chúng ta chia tay, em cảm thấy thế nào”, nhưng có một số việc nên kết thúc ở nơi mà nó nên kết thúc, không cần thiết phải nhắc lại. Tựa như bị mất phương hướng trong rừng rậm thì cứ nên tiếp tục quanh co trong đó, chỉ như vậy mới có thể tiếp tục cảm thấy khu rừng này thật đẹp.

Đến thành phố tiếp theo đã là gần hai giờ, chúng tôi tùy ý tìm một cái quán cóc để ăn lót dạ, khi tiếp tục lên đường thì có đi qua một công viên nhỏ. Mùa mưa đông vẫn hay thất thường như thế, dù ở thành phố C mưa có to đến mấy thì tại thành phố E lại không có lấy một giọt mưa nhỏ. Hôm nay bầu trời thành phố E xanh thẳm ôn hòa, lúc đi qua công viên, nhìn qua cửa sổ có thể thấy được rất nhiều thị dân ra ngoài phơi nắng. Tôi nhìn chăm chăm bên ngoài, nói: “Này, anh đi chậm một chút.”

Nguyễn Dịch Sâm hỏi tôi: “Có người quen sao?” Không có người quen, chỉ là thấy hai cụ già đang diu nhau tàn bộ. Tôi đã từng đọc một tản văn so sánh những người trẻ tuổi cả ngày hể mở miệng ra là nói chuyện yêu đương oanh oanh liệt liệt cùng với những ông lão bà lão tóc bạc trắng chỉ đơn giản sống vai nhau mà dạo bước trong công viên. Những người trẻ tuổi sao có thể địch nổi các cụ già, trên thế gian này, người yêu nhau thì có rất nhiều, nhưng sống với nhau đến khi bạc đầu thì liệu rằng được mấy người? Mấy thứ tình yêu oanh oanh liệt liệt kia thế mà lại không chịu nổi thử thách để có thể đầu bạc răng long, nếu như chỉ cần yêu nhau là có thể cùng nhau bách niên giai lão thì đã không có bi kịch Lương Chúc, không có trái ngang Bảo Đại, không có đau thương Tiết Thiệu – Thái Bình. Có đôi khi vận mệnh đã sớm an bài kẻ ở người đi, đó âu cũng là chuyện lực bất tòng tâm.

Cạnh bồn hoa có một cục cưng dễ thương như hạt đậu đỏ trong chiếc bánh trôi nước, đậu đỏ đột nhiên loạng choạng ngã một cái, người mẹ trẻ nhanh chóng chạy tới đỡ con, đậu đỏ nhào vào lòng mẹ méo mếu, dù khóc thút thít nhưng lại cố không rơi nước mắt, vừa nhìn cứ như là đang giả khóc, cô bé mang một cái mũ tai thỏ trên đầu, vì đang sụt sùi nên đôi tai cứ theo đó mà rũ rũ xuống. Tôi không hề biết là mình đang cười, Nguyễn Dịch Sâm phân tâm hỏi tôi: “Có gì vui sao?” Tôi quay đầu hỏi anh ta: “Nhìn tôi rất vui à?” Anh ta không nói tiếp, đưa chiếc điện thoại mặt sau có ốp gương cho tôi soi, trên gương phản chiếu một gương mặt tươi cười.

Tôi ngăn người, lấy son môi từ chiếc túi phía sau, nói với anh ta: “Anh cứ từ từ lái xe, tôi trang điểm lại một chút.” Từ miền Nam ngược ra phương Bắc, những ngọn cây xanh mướt cứ từ từ khuất lại sau lưng, mùa đông phương Bắc hiu quạnh mà trầm mặc, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đập vào mắt là hàng cây đang trong kì rụng lá đứng trơ trụi, nước trong sông hồ nhân tạo cũng đã đóng băng hết cả. Đảo Trường Minh chỉ còn cách 200 cây số, ngại mai là có thể đến nơi. Mấy ngày nay, vừa lên xe là tôi liền giả bộ ngủ, lúc dùng bữa thì luôn cố tình tìm một quán cơm thật náo nhiệt, đến khách sạn check in xong liền lập tức trốn biệt vào phòng nên chưa từng có một cuộc nói chuyện đáng hoàng với Nguyễn Dịch Sâm. Thật không ngờ tới nay cuối cùng anh cũng tới gõ cửa phòng tôi.

Tôi tới gần cửa phòng nói với anh ta: “Tôi chuẩn bị ngủ rồi.” Anh ta không thềm nể mặt: “Mới có 9 giờ.” Tôi nói: “Tôi vẫn hay ngủ sớm.”

Anh ta đáp: “Tôi chờ em ở phòng trà trên tầng cao nhất.” Bỏ sung một câu: “Không gặp không về.” Đại khái tôi vẫn đoán ra được Nguyễn Dịch Sâm chờ tôi làm gì, năm đó tôi không cảm thấy anh ta là một người có chấp đến vậy. Thời gian thật thần kì, chỉ cần bạn còn sống, người ta và bạn cùng tồn tại, thời gian sẽ giống như một bậc thầy điều khiển, dùng tháng năm đằng đẳng, đem mỗi người chạm trở thành một loại hình dạng khác hoàn toàn với lúc ban đầu. 9 giờ 20', tôi đứng hẹn đi tới phòng trà trên tầng cao nhất. Mái vòm làm bằng thủy tinh được ghép lại từ những ô kính to trong suốt, ở phần rìa còn được khảm pha lê nhiều màu. Qua mái vòm có thể thấy được vàng trắng cô đơn treo trên bầu trời lạnh lẽo hoang vắng. Nguyễn Dịch Sâm chọn một chỗ hơi khuất ngồi uống rượu.

Tôi đi tới rồi ngồi xuống, chờ anh ta nói trước. Uống nửa ly rượu đỏ tới cạn đáy, anh ta mới lên tiếng: “Sau khi em đi Mỹ tôi cũng bay qua Pháp.” Anh ta dùng một chút: “Có lẽ hồi trước em cũng thích tôi, nhưng vẫn chưa thể nói đó là tình yêu.” Trên bàn đã bày đủ trà cụ, tôi dùng thìa xúc ra một chút hồng trà, tự pha cho chính mình một chén. Tôi nói: “Sau khi uống rượu lại dùng trà không tốt đâu, có muốn gọi cho anh một ly nước chanh không?”

Anh ta lắc đầu, chúng tôi đều đã mở lời nhưng lại không giống như đang trò chuyện với nhau. Anh ta tiếp tục: “Chia tay với em làm tôi cảm thấy mình rất thất bại, sau đó tôi cũng hẹn hò với nhiều cô gái khác nhưng đều qua lại không lâu.” Tôi nói: “...Lạ thật, chắc tôi không quan trọng đến vậy đâu.” Anh ta nói: “Nhiep Phi Phi, em là mối tình đầu của anh. Khi đó anh rất thích em.”

Tôi nghi ngờ là tai mình không bình thường, tôi cảm chén trà hơn nửa ngày, không tiếp lời. Anh ta dường như cũng không cần câu trả lời của tôi, tiếp tục nói: “Luc còn ở Pháp anh không quá để tâm việc đi tìm em, năm ngoái anh về nước, sau khi về cũng không nghĩ tới chuyện chúng ta có thể gặp lại nhau. Em vốn vốn chăm chap, anh thì lại có lòng tự tôn quá cao. Tôi gặt đầu, nói: “Tôi hiểu.”

Anh nói: “Dáng vẻ của em vẫn y như thời đại học.” Tôi nói: “Chắc lúc đó phải xinh hơn bây giờ nhiều chứ.” Anh ta nhìn tôi thật lâu, nói: “Phi Phi, chúng mình không thể bắt đầu lại ư?”

Trà bị sặc trong cốc hỗng, tôi thật sự không ngờ anh ta lại nói những lời này, thực ra từ lúc anh ta nói tôi là mối tình đầu của mình tôi đã bất ngờ lắm rồi, trước đây tôi vẫn mơ màng nghĩ rằng, năm đó hai chúng tôi chia tay thế nào cũng mờ mờ không rõ, thậm chí hai bên còn chưa kịp nói lời từ biệt nhau, có lẽ anh ta cần làm cho rõ ràng vài chuyện về tôi, cần tìm tôi xác nhận lại để đặt một dấu chấm hết viên mãn cho một thời tuổi trẻ ngây ngô của mình. Một lát sau, tôi nói: “So với thời đại học thì anh thắng thắn hơn nhiều.” Anh ta hơi ngửa đầu nhìn ánh trăng trên trời, chậm rãi nói: “Lúc đó lẽ ra nên tặng em hoa hồng, hẹn em đi nghe ca kịch, từng bước từng bước chậm rãi theo đuổi em, chờ đến một ngày nào đó em hỏi anh muốn làm gì, có thích em hay không? Em sẽ vĩnh viễn không bao giờ tự thân vận động, đối mặt với em vẫn nên trực tiếp một chút thì hơn.”

Tôi nói: “Nguyễn Dịch Sâm.” Anh ta ngắt lời tôi: “Anh biết giờ em đã có bạn trai, nhưng anh vẫn cho rằng chuyện đó và việc anh theo đuổi em không có gì mâu thuẫn cả.” Tôi lại tự rót cho mình một chén, khi đặt ấm trà xuống tôi nói: “Nguyễn Dịch Sâm, năm nay tôi đã 26 tuổi.”

Anh ta nói: “Anh biết.” Tôi nhìn anh ta: “Tôi đã có một đứa con gái, một tuổi rưỡi, đi đứng rất vững, nói chuyện cũng giỏi, lúc tôi bị bệnh con bé liền nhào vào lòng tôi, vỗ về tôi, bập bập gọi tôi ma ma.” Anh ta ngồi đó sững sờ.

Tôi nói: “Thực ra tôi không có bạn trai, nhưng tôi đã có chồng rồi, anh ấy tuyệt lắm.” Trong phòng trà vẫn đang phát nhạc cổ điển, âm thanh cực kì nhỏ. Anh ta lặng người hồi lâu, đưa tay móc ra một bao thuốc lá, ở đây cấm hút thuốc cho nên anh ta không khui gói thuốc ra, chỉ cầm cầm trong tay ngắm nghía. Lúc bao thuốc lá trong tay anh ta bị xoay vòng đến lần thứ 15, anh ta mới ngừng đầu hỏi tôi: “Em kết hôn rồi? Là do ba mẹ em sắp đặt à?”

Tôi đem chén trà đặt trên bàn: “Chúng tôi tự do yêu đương.” Anh ta cầm lấy nửa ly rượu đỏ, vừa uống vừa nói: “Người ấy như thế nào?” Tôi trả lời quy củ: “Là một nhà khoa học.”

Anh ta nói: “Hừm, nhà khoa học, nhà khoa học thì có gì tốt chứ?” Tôi nói: “Cưới một nhà khoa học có lợi vô cùng, anh ấy tham gia sáng lập hiệp hội đông lạnh cơ thể người Robbert Ettinger, sau khi anh ấy qua đời sẽ lấy dung dịch nitor lỏng ướp lạnh di thể, tất nhiên, trước khi anh ấy qua đời, vợ anh ấy cũng sẽ được ướp lạnh. Nếu một ngày nào đó có thể thực hiện rõ đông cơ thể mà sống lại, anh ấy cùng vợ mình có thể cùng nhau nhìn thấy thế giới mới trong tương lai.” Ly rượu đỏ đã bị uống nửa, anh ta nói: “Loại chuyện khó tin này... Em gả cho người kia, chắc chưa đến nỗi là vì hắn có thể dùng em làm thí nghiệm đấy chứ.”

Tôi nói: “Đương nhiên là vì tôi yêu anh ấy.” Anh ta giương mắt: “Em mà biết thế nào là yêu ư?” Tôi nói: “Đương nhiên, đương nhiên là tôi biết.”

Anh ta xoa nhẹ huyệt thái dương hỏi tôi: “Em yêu hắn vì cái gì?” Tôi lấy bã trà bỏ ra khỏi chiếc ấm sứ Từ Sa, nói: “Anh ấy là một thiên tài, nghiên cứu những đề tài sinh vật học phức tạp, thành thật mà nói, anh ấy nghiên cứu cái gì tôi hoàn toàn không hiểu nổi, nhưng anh ấy không phải là kiểu người dành toàn bộ thời gian cặm cụi đóng góp cho học thuật của giới khoa học, anh ấy nghĩ rằng giải thích sự bí ẩn của sinh mệnh là một công trình có ý nghĩa, nhưng đó chẳng phải là một trận đấu, không nên cùng người khác ganh đua cao thấp, cho nên anh ấy dành rất nhiều thời giờ để theo đuổi những thú tiêu khiển khác, tự mình bắt tay sắp xếp vườn tược, chơi bonsai, nuôi cá cảnh, nghiên cứu kì phổ (sách dạy đánh cờ), sưu tầm trà cụ, xem sách giải trí, đứng rồi, còn học bắn cung nữa.” Tôi tựa như thao thao bất tuyệt thuyết minh chuyện cũ của một người, càng nói càng hăng: “Lúc anh ấy còn làm bác sĩ, ông thấy suýt chút nữa là đoạt giải Nobel rất không hài lòng với cách suy nghĩ này của anh, thầy giáo ân cần chỉ bảo: ‘Nếu như con dành nhiều thời giờ hơn cho việc nghiên cứu thì con sẽ thu được thành quả mà người khác không thể nào tưởng tượng nổi.’” anh ấy hỏi thầy: ‘Sau đó thì sao?’ thầy giáo thành tâm thành ý nói với anh: ‘Con cống hiến cho nhân loại nhiều bao nhiêu thì vị trí của con trong xã hội cũng cao bấy nhiêu.’ cuối cùng, anh vô cùng bình thản nói với thầy: ‘Chuyện của nhân loại thì cứ để nhân loại giải quyết, mục tiêu sắp tới của con là nâng cao địa vị của mình trong gia đình, việc đầu tiên phải học là thay tã cho Nhiếp Vũ Thi.’ thầy giáo tức giận đến đứng không vững.”

Tôi vừa nói vừa cười, Nguyễn Dịch Sâm nhìn thẳng vào tôi: “Em rất sùng bái hắn.” Tôi mở miệng nói: “Anh ấy cũng có sở đoản của mình, Vũ Thi được hai tháng tuổi anh ấy mới dám bế nó, mà bé cũng không nên hôn nên đáng, mỗi khi bị anh ấy ẵm Vũ Thi đều khóc, câu đầu tiên mà trẻ con nhà người khác tập nói đều là ba ba với ma ma, nhưng câu đầu tiên mà Vũ Thi tập được lại là ba ba hư.” Khi kể chuyện, tôi có thể cảm nhận được khỏe mỗi mình đang nhếch lên không ngừng, tôi bèn lấy ảnh chụp trong ví, chủ động đưa cho Nguyễn Dịch Sâm xem. Trong ảnh là cảnh biển cả mênh mông khi mặt trời ngả về Tây, ánh nắng vàng kim nhuộm toàn bộ bãi biển thành một màu đỏ như lửa đốt, Nhiếp Dịch ngồi xếp bằng trên bờ cát, ngồi xiêu vẹo bên cạnh là Nhiếp Vũ Thi bé bỏng. Lưu lại là bóng lưng của hai người họ.

Nguyễn Dịch Sâm nhìn một hồi lâu, nói: “Sao lại không có em?” Tôi hào hứng dạt dào: “Tôi đang cảm máy ảnh mà. Nhiếp Dịch thực tình không biết cách chăm sóc con, tôi chính cho hai cha con ngồi tư thế này, cuối cùng anh ấy không nhìn Vũ Thi lấy một cái, chỉ tự mình tạo dáng ngồi cho thật đẹp, Vũ Thi chống đỡ được 30 giây là bắt đầu nghiêng nghiêng ngã ngã, rốt cuộc đập trán vào một cái vỏ sò, nước mắt nước mũi tèm lèm khóc lóc kêu gào ba ba hư, đó là lần đầu tiên Vũ Thi nói được, thực sự làm cho tôi vừa khiếp sợ vừa buồn cười.” Nhìn tấm ảnh trước mặt, lòng tôi bất giác mềm lại. Nguyễn Dịch Sâm trầm mặc một lúc lâu, hỏi tôi: “Nếu hắn ta thực sự tốt như vậy, sao em lại rời khỏi hắn, rời khỏi con gái của mình?”

Tựa như đột ngột bị dội một chậu nước lạnh, tôi rùng mình. Tôi không cười nổi nữa, một lát sau, nói: “Có chút chuyện gia đình, trước sau gì cũng phải giải quyết. Muộn quá rồi, tôi về ngủ đây, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Trong phòng không bật đèn, tôi tựa vào ô cửa sổ, chiếc rèm đã bị vén lên, có thể thấy được ánh trăng lơ lửng trên bầu trời. Ở trên cao không chịu nổi rét lạnh, bầu trời tuy trong trẻo nhưng vắng lặng, khác với bao ngôi nhà trên nhân thế đã lên đèn. Những khu chung cư gần gần xa xa ngoài ô cửa kính vưon cao như măng mọc, ánh sáng ảm áp lọt ra từ từng khung cửa sổ, mỗi đốm sáng là một gia đình.

Gia đình là đơn vị nhỏ nhất cấu thành xã hội loại người, là nơi ảm áp nhất thế gian. Vì sao tôi phải rời bỏ gia đình mình?.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16

Vì sao tôi phải rời bỏ gia đình mình. Từ khi bỏ nhà ra đi, tôi đã cố gắng không nghĩ tới vấn đề này nữa, không nhớ tới Nhiếp Diệc, không nhớ tới Vũ Thi, không nhớ tới ba mẹ tôi, không nhớ tới bất kì người bạn nào của tôi nữa, chỉ có như vậy tôi mới có thể không chùn bước mà tiếp tục chạy trốn. Lần chạy trốn này cũng không phải là vì chuyện gia đình, chỉ là trước sau gì tôi cũng phải ra đi, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi, chậm nhất là một tháng sau, mà cũng có thể chỉ còn nửa tháng nữa.

Tôi mang bệnh trong người, bệnh rất nặng, vì nó tôi đã vật lộn gần mười tháng trời. Trong cuộc nói chuyện nửa tiếng đồng hồ trước, tôi đã kể cho Nguyễn Dịch Sâm nghe về kĩ thuật ướp lạnh di thể, anh ta nói đó là chuyện không thể tin được. Đúng vậy, trước khi sinh bệnh, tôi cũng cảm thấy cái cụm danh từ đó chỉ được tìm thấy ở trong tiểu thuyết viễn tưởng mà thôi. Thật là thú vị, cho tới bây giờ tôi vẫn không hiểu nổi những đề tài nghiên cứu khoa học của Nhiếp Diệc, mãi cho đến khi bị bệnh tôi mới hiểu thêm về sự nghiệp của anh, rốt cuộc thì chúng tôi cũng có một đề tài chung để nói chuyện với nhau rồi.

Căn nguyên bệnh tình của tôi là vì khiếm khuyết gene. Đến lúc này tôi cũng không thể cắt nghĩa được cụm từ “Khiếm khuyết gene”, sao nó có thể làm cho cơ thể tôi suy yếu thế này, ngay cả nguyên lý cơ bản như vậy tôi cũng chỉ hiểu biết nửa vời. Bằng kiến thức nông cạn của mình, tôi chỉ biết rằng gene giống như là nền móng trong cơ thể, nhờ nền móng này mà một tòa Trường Thành mới được xây dựng, trong cơ thể mỗi người đều có một tòa Trường Thành, sau Trường Thành lại có một đội quân chống lại virus cùng vi khuẩn muốn tấn công gây hại chúng ta. Theo thừ ngữ khoa học thì đó chính là hệ thống miễn dịch của cơ thể.

Nhưng bẩm sinh gene của tôi có chỗ bị khiếm khuyết, nền móng bất ổn, tháng hai năm nay, tường ngoài của Trường Thành đã bị sụp đổ lần đầu. Nguyễn Dịch Sâm hỏi tôi kết hôn với nhà khoa học có gì tốt. Chỗ tốt của việc gả cho một nhà khoa học đó là ngay khi sinh bệnh thì có thể lập tức mời các chuyên gia cao cấp nhất đến tiến hành hội chẩn. Mỗi lần hội chẩn, Nhiếp Diệc đều tham dự từ đầu tới cuối, bọn họ rất nhanh chóng tìm ra chỗ thiếu hụt nhưng lại không có cách nào khắc phục được, bọn họ thậm chí còn không tìm được một cái từ ngữ thích hợp để đặt tên cho căn bệnh này. Tổ chuyên gia phát triển từng bước từng bước một nhưng cũng không cản nổi tốc độ sụp đổ của Trường Thành, hệ thống miễn dịch cứ hết lần này tới lần khác bài công khiến cho virus tấn công hàng loạt, đoạn ký ức này thực sự đau đớn tới mức không muốn nhớ lại. Muốn sống sót thì chỉ có cách dùng các loại thuốc sát trùng và bổ sung lực miễn dịch, dùng thuốc kháng sinh thì phải từ từ mới có hiệu quả, nhưng bản thân thuốc kháng sinh cũng thương tổn các cơ quan nội tạng cùng cơ thể của tôi, khiến cho hệ thống miễn dịch lại càng bất ổn. Đây là một vòng tuần hoàn lấy độc trị độc.

Nửa tháng trước tôi lại phát bệnh, tôi nhận được khuyến cáo đặc biệt là không được sử dụng thuốc kháng sinh với số lượng lớn thêm được nữa, nếu lại bị lây nhiễm vi khuẩn thì các loại thuốc tôi dùng trước giờ sẽ quay ngược lại làm tổn thương cơ quan nội tạng, nếu tiến hành phẫu thuật thì tôi có thể bị phon nhiễm mà chết mất. Đối mặt với tình huống như vậy, cho dù là Nhiếp Diệc cũng bó tay hết cách, mà kỳ thực giờ đây anh đã bó tay hết cách. Khuyến cáo đặc biệt kia là một nhà khoa học lão làng, người duy nhất có thể khiến Nhiếp Diệc cúi đầu trong lĩnh vực này, nói xong câu kia ông ấy liền trở về nước Mỹ. Thực ra hai tháng trước khi khuyến cáo đặc biệt về Mỹ tôi đã tự dự liệu được kết quả này, chuyên ngành cao cấp của bọn họ tôi có thể không hiểu nhưng tôi chắc chắn biết rõ thân thể của chính mình, giống như một ngọn đèn dầu, có thể thấy được ngọn đèn đến hồi u ám, có thể dự tính khi nào thì nó sẽ lụi tàn.

Sau lần phát bệnh đầu tiên, tôi phải đợi trong phòng bệnh vô trùng rất lâu, nhưng phòng bệnh vô trùng hiện có cũng không phải là vô trùng trăm phần trăm. Nhiếp Diệc một mực đưa tôi vào phòng thủy tinh hoàn toàn vô trùng. Năm ngày trước khi trốn đi tôi nhận được điện thoại của khuyến cáo đặc biệt, lược bớt chuyện hàn huyên, ông ấy nói: “Chắc cô cũng hiểu rõ tình trạng cơ thể mình, Nhiếp Diệc muốn thực hiện đông lạnh cấp tốc đối với cô, đây là phương án cuối cùng, cho nên sắp tới cậu ta muốn tới Mỹ một chuyến. Nhưng tôi rất lấy làm tiếc, với các chỉ tiêu thân thể hiện giờ của cô, khả năng đông lạnh thành công gần như bằng không. Xin lỗi, tôi không cứu được cô, Nhiếp Diệc cũng không thể, tuy rằng cậu ta còn chưa chịu thừa nhận.” Ông ấy cho tôi ba giây để tiêu hóa sự thật này rồi mới tiếp tục nói: “Kết luận này khiến tôi rất áy náy, cả về mặt tình cảm và công việc. Nếu như cô còn điều gì muốn làm thì hãy nhanh chóng hoàn thành đi, nếu cần tôi giúp đỡ điều gì thì cứ nói, tôi sẽ hết sức trợ giúp cô.” Tôi cảm điện thoại một lúc lâu mới thốt nên lời, tôi hỏi ông ấy: “Vì sao ông lại điện thoại cho tôi, nói cho tôi biết chuyện này.”

Ông ấy trầm mặc một lát, nói: “Trước lúc bà xã tôi qua đời tôi cũng nghĩ mình có thể cứu được bà ấy nên giam bà ấy trên giường bệnh, cuối cùng bà ấy ra đi trong lòng tôi, nói câu cuối cùng là thật tiếc vì không đi xem cây sam đỏ mới hoàn thành ở California năm ấy.” Trước khi tôi nói chuyện với khuyến cáo đặc biệt, tôi cũng đã quyết định, nếu như hành trình đời người đã sắp đến trạm cuối cùng, Nhiếp Diệc có ý kiến của anh ấy, tôi cũng có ước nguyện của riêng mình. Chuyện cuối cùng mà tôi muốn làm có chút trở ngại, nếu có sự giúp đỡ của khuyến cáo đặc biệt sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Hai ngày sau tôi đặc biệt gọi điện cho khuyến cáo đặc biệt, nói với ông ấy, tôi muốn đến Bạch Hải lặn xuống nước đóng băng một lần để chụp ảnh cá voi trắng dưới băng. Tôi vẫn muốn lặn dưới băng một lần, nhưng vì quá nguy hiểm nên hồi thân thể còn khỏe mạnh Nhiếp Diệc nhất quyết không đồng ý. Đây là tiếc nuối duy nhất đời tôi, nếu như sinh mệnh sắp kết thúc thì tôi chỉ vọng nó sẽ kết thúc tại biển khơi. Tôi cũng khuyến cáo đặc biệt hẹn gặp nhau ở đảo Trường Minh gần nước R, đây là nguyên nhân khiến tôi khăng khăng đến đảo Trường Minh.

Chết đi rốt cuộc là 1 chuyện thế nào. Tôi có hơn 9 tháng để suy nghĩ. Tôi đã từng sợ hãi, đã từng e ngại, đã từng nức nở bao đêm. Đó cũng cũng là một khoảng thời gian không dễ dàng gì. Thực ra bây giờ nhớ lại, khi đó Nhiếp Diệc chịu đựng đau khổ còn nhiều hơn cả tôi, thế mà tôi lại còn ngu ngu ngốc ngốc nói với anh: “Nếu như em chết, anh hãy đem thi thể em đốt thành tro, đặt trong một cái bình sứ trắng, lưu lại ở nhà có được không? Vì nếu người chết đi mà có linh hồn, bị chôn trong bùn đất lạnh lẽo đen kịt, em sẽ sợ, em sẽ sợ lắm.”

Lúc đó trong tòa nhà chuyên biệt có một phòng bệnh vô trùng, tôi nằm ở trong đó, ai đến thăm tôi đều phải tiến hành tiêu độc toàn thân. Khi đó anh ôm tôi, không nói gì cả nhưng lại lấy tay che mắt tôi. Tôi không biết anh ấy có khóc không. Có thể anh đã khóc, động tác kia đích thị là không dám để nước mắt rơi trên người tôi, vì nước mắt cũng chứa đựng vi khuẩn. Sau đó anh lập tức ra ngoài, lúc đó không biết anh ra ngoài làm gì, giờ đây ngẫm lại, chắc là đi tiêu độc. Đây là cái kiểu gia đình gì thế này, hằng đêm người chồng phải tiêu độc khử trùng mới có thể ngủ cùng vợ mình.

Thậm chí chỉ một nụ hôn môi giản đơn chúng tôi cũng không thể trao nhau. Rốt cuộc thì sau khi rời khỏi nhà tôi mới được sinh hoạt như người bình thường lần nữa, để niu kéo cơ thể với hệ thống miễn dịch đã hoàn toàn tan vỡ, để đương đầu với bất cứ sự va chạm nào, để ăn được tất cả các loại thức

ăn, mỗi ngày tôi phải uống rất nhiều rất nhiều thuốc. Làn vui chơi hết mình cuối cùng của đời người. Vì sắp phải ra đi mãi mãi.

Chết rồi cuộc là một chuyện như thế nào. Tôi đã suy nghĩ suốt chín tháng trời, tuy rằng cho đến giờ tôi vẫn cảm thấy nó không chân thực nhưng dù sao đi nữa tôi cũng đã có một đáp án trong lòng. Chết tức là chia lìa, là sự chia lìa vô vọng nhất thế gian. Nếu người chết đi mà không có linh hồn, sự chia lìa đó đối với tôi mà nói cũng không có gì thống khổ cho lắm. Nhưng nếu người chết có linh hồn, tôi cảm thấy những người còn sống không có cách nào nhìn thấy được tôi, vậy thì họ chắc chắn thống khổ hơn tôi nhiều. Tôi chợt nghĩ tới “Dữ thế thư” (Thư từ biệt vợ) của Lâm Giác Dân, “Dữ sử ngô tiên tử dã, vô trừ nhữ tiên ngô nhi tử... Cái vị dĩ nhữ chi nhược, tất bất năng cảm thất ngô chi bi, ngô tiên tử lưu khổ dữ nhữ, ngô tâm bất nhẫn, cố trừ thành nhữ tiên tử, ngô đam bi dã.” “So với việc để tôi chết trước, chi bằng cứ để mình chết trước tôi thì hơn, bởi vì với thân thể mình gầy yếu, chắc chắn sẽ không thể chịu đựng được nỗi bi thống vì mất đi tôi, nếu như tôi chết trước, đem hết sự bi thống để lại cho mình, thì tôi không đành lòng, cho nên thà rằng mình chết trước, cứ để cho tôi gánh chịu nỗi bi thống này.” Chết đi là một tai họa. Nhưng người còn sống phải chịu tai họa lớn hơn.

Hai ngày sau, tôi cùng Nguyễn Dịch Sầm đứng hẹn chia tay nhau tại đảo Trường Minh. Chúng tôi nói lời từ biệt với nhau. Thuyền của khuyến cáo đặc biệt sẽ tới vào lúc chạng vạng tối. Tôi mua một cây bút ghi âm, lại đến siêu thị mua một chiếc bình thủy tinh. Cô gái thu ngân rất dễ thương, gương mặt tươi cười, nói chuyện phiếm với tôi: “Trời âm u cả một tuần, đến hôm nay rồi cuộc cũng nhìn thấy mặt trời, ăn xong bữa trưa chị có thể ghé quán Waiting uống cà phê, phơi nắng tại quán đó là tuyệt nhất.

Chạng vạng tối, tôi đem cây bút ghi âm đặt trong bình thủy tinh, lặng nhìn sóng biển bạc đầu cuốn nó đi xa mãi. Biết đâu nhiều năm sau sẽ có ai đó vớt được nó, bật nguồn lên họ sẽ nghe được một đoạn ghi âm, ẩn chứa một câu chuyện cũ. Tôi đã nói gì trong cây bút ghi âm?

Tôi nói: “Tôi không có thời gian viết hồi ký, nhưng cuộc đời này quá mức tươi đẹp nên tôi muốn tìm một phương thức nào đó để lưu lại. Thực ra, nếu như tôi viết hồi ký thì chỉ muốn một người xem, cho nên hiện tại tôi nói những lời này cũng chỉ muốn cho một người nghe thấy. Nhưng bây giờ không thể để cho anh ấy nghe được, tôi hy vọng mình sẽ mãi là mối bận lòng của anh ấy, chứ không chỉ là một kết quả tàn khốc.

Còn bạn lòng người ta vẫn sẽ phải sống. Tôi không muốn đem những lời này mang đi, để nó vĩnh viễn bị chôn vùi dưới biển sâu cùng tôi. Tôi hy vọng có một ngày nào đó anh ấy có thể nghe được, lúc đó anh ấy sẽ biết, trên đời này, tôi rồi cuộc để lại cho anh ấy thứ gì. Cho nên tôi lựa chọn phương thức lãng mạn này. Tôi không biết ai sẽ nhặt được chiếc bình trôi nổi này, nhưng xin hãy nghe tôi nói, hôm nay ngày 30 tháng 11 năm 2020, nếu như người nhặt được chiếc bình này chưa phải là mười năm sau, vậy xin giữ bí mật giúp tôi, chờ 10 năm sau hãy giao cái này cho người mà tôi muốn nhắn gửi.

Mười năm là cần thiết cho một quê Khảm (nước). Nếu như là mười năm sau, cho dù anh ấy biết tôi đã yên giấc ngàn thu dưới đáy biển thì cũng đã có thể có dũng khí đối mặt với cuộc đời sắp tới. Bất kể bạn là ai, tôi cũng xin được cảm tạ và chúc bạn hạnh phúc. Vậy thì tiếp theo, Nhiếp Diệc, giờ là thời gian của chúng mình.

Đúng vậy, em muốn nói cho anh biết, cho đến ngày cuối cùng trong sinh mệnh của mình, em vẫn nghĩ đến anh như trước. Em mua cây bút ghi âm này, còn có một chiếc bình thủy tinh, buổi chiều em nằm cạnh quán waiting vừa phơi nắng vừa hồi tưởng lại quá khứ của chúng mình. Bất kể nơi nào trên thế giới dường như cũng có một quán waiting, chờ đợi một người nào đó, hoặc có thể là một số kiếp không biết trước. Đúng vậy, là quá khứ của chúng mình, nhất định là anh không biết em bắt đầu thích anh từ lúc nào, khi đó anh chỉ mới 15 tuổi. Năm 15 tuổi anh có đáng vẻ như thế nào, em vẫn còn nhớ rõ. Em không tài giỏi được như anh, không có khả năng xem qua là nhớ, nhưng mỗi một việc liên quan tới anh, đều như là dùng bàn ủi in dấu trong đầu.

.....

Lúc mới phát bệnh em thực sự rất khổ sở, nhưng Nhiếp Diệc, bây giờ nghĩ lại, cuộc đời này của em rất đáng giá, tuy rằng ngắn ngủi nhưng nó đã cho em rất nhiều, anh nói có phải không? Em còn gặp được anh. Thái Qua Nhĩ có một thơ, ông ấy nói, sinh mệnh giống như vượt qua biển rộng mệnh mỏng, chúng ta gặp nhau trên con thuyền chật hẹp, khi chết đi, chúng ta cùng đập lên hoa bi ngạn, hướng về thế giới khác nhau với tương lai riêng. Nhưng em không nghĩ vậy, em rất may mắn vì có thể tồn tại với anh trên cùng một con thuyền chật hẹp trong kiếp này, cho dù em sẽ cập bờ trước nhưng em sẽ mãi mãi đứng bên bờ chờ đợi anh.

Hôm nay mặt trời ló dạng, có thể đây là lần cuối cùng em được nhìn ngắm mặt trời lặn, em đã thấy con thuyền tới đón em đi. Đã đến lúc biệt ly rồi, Nhiếp Diệc. Anh biết em yêu biển rộng chỉ sau yêu anh. Đem sinh mệnh này kết thúc tại biển khơi, đây là cái kết đẹp nhất. Em sẽ ở chỗ sâu nhất, sâu nhất nơi biển rộng, dành tình yêu sâu đậm, sâu đậm nhất cho anh. Em yêu anh, Nhiếp Diệc.”

Hết hồi I.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1

Hồi II: Nếu có anh, tình yêu sẽ sinh sôi

Ngày 8 tháng 9 năm 2023 Kỳ nghỉ đã kết thúc, mùa hè náo nhiệt ở đảo Trường Minh dần dần an tĩnh lại. Du khách rời đi khiến cho hòn đảo như chìm vào giấc mộng, rút đi tất cả những màu sắc phù hoa, chỉ còn lại một mảnh hoang vắng xác xơ dưới nắng hè chói chang.

Vào buổi chiều, quán Waiting vô cùng vắng vẻ, trong quán chỉ có hai vị khách đang ngồi một góc, một nam một nữ, chiếc máy hát già nua đặt cạnh quầy

bar đang phát bán Việt kịch 《Mẫu Đơn đình 》, “Ta với người, tự định chung thân ở dưới gốc cây, ai ngờ vội vàng tình mộng, từ nay về sau mù mịt hai phía chân trời.” Nhân viên phục vụ ngồi trong quầy bar làm bạn với chiếc máy hát, ngủ gục ngủ gật. Khanh Nguyên mê mẩn nhìn Từ Ly Phi (*) đốt thuốc, gần như đã quên mục đích hẹn cô đến Waiting. (chữ Phi trong tên của bạn này nghĩa là đẹp đẽ. Còn chữ Phi trong Nhiếp Phi Phi có nghĩa là không)

Con gái tóc dài hút thuốc, có người toát ra vẻ tao nhã, cũng có người trông rất lẳng lơ, nhưng Từ Ly Phi lại khác, Khanh Nguyên cảm thấy cô hút thuốc rất cool. Cô dùng diêm để châm lửa, rất cổ điển, điếu thuốc thon dài ngâm ở khoe miệng, hơi nghiêng đầu, mái tóc dài tới thắt lưng tùy ý đổ xuống vai trái, tôn lên chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, màu tóc đen tuyền, giống như bóng đêm huyền bí trên đảo Trường Minh. Lúc cô kẹp điếu thuốc giữa ngón giữa và ngón trỏ, tàn thuốc rơi xuống một chút, cô hơi giương mắt nhìn về phía Khanh Nguyên, vẻ mặt hơi lạnh nhạt, nhưng đôi môi lại đỏ hồng. Từ Ly Phi rất ít nói, Khanh Nguyên biết cô tuyệt đối sẽ không chủ động mở miệng. Cuối cùng anh cũng sức nhớ ra vì sao mình lại hẹn cô, cân nhắc giây phút nói: “Hôm nay sắc mặt của cô không tốt lắm.”

Từ Ly Phi gạt đầu: “Không có trang điểm.” Anh uống một hớp nước, nói: “Tôi đọc tạp chí giải trí mới ra ngày hôm nay rồi.” Cô nhìn anh không nói lời nào.

Anh cũng nhìn cô: “Tôi không có ý thăm dò gì đâu, chỉ là...” Anh dùng một chút: “Tôi vẫn nghĩ rằng cô ở chỗ tôi làm việc cho đến lúc Vic trở về, rất nhiều khách quen cũ hỏi tôi, bao giờ thì Vic quay lại.” Tạp chí giải trí số sáng nay giật tít một nữ minh tinh nào đó đính hôn với một thiếu gia nào đó, còn đăng ảnh trong buổi lễ đính hôn, nắm tay của nữ minh tinh chính là Vic, bạn trai của Từ Ly Phi. Từ Ly Phi im lặng hút thuốc, cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì đó. Xuyên qua làn sương mù màu lam nhạt dưới ánh mặt trời, Khanh Nguyên nhớ lại những chiếc đèn đỏ chữ mình được nhìn thấy lúc còn thơ khi đi xem hội hoa đăng. Có đôi khi anh cảm thấy Từ Ly Phi giống như một chiếc đèn đỏ chữ, vẻ ngoài kia đang dấu điểm một điều gì đó, càng tới gần lại càng cảm thấy thần bí khó lường.

Tám tháng trước Từ Ly Phi đến đảo Trường Minh định cư, không thích giao thiệp với người khác, mở một cửa hiệu chụp ảnh mới đủ duy trì kế sinh nhai, khi cần tiền tiêu vặt thì lại đến quán bar của Khanh Nguyên ca hát, hoặc là ra ngoài chụp ảnh phong cảnh nghệ thuật, gửi những tác phẩm của mình trong quán bar của Khanh Nguyên hoặc là nhà sách trên đảo nhờ bán hộ. Đúng rồi, lúc đầu người hát hò trong quán rượu của Khanh Nguyên không phải là Vic mà là Từ Ly Phi. Khanh Nguyên vẫn còn nhớ, lúc Từ Ly Phi lên đảo chỉ có một thân một mình, nhưng Vic quen thân với cô khi nào thì anh lại không rõ. Chỉ là đột nhiên có một ngày, người đàn ông kia xuất hiện ở trước mặt anh, nói là Từ Ly Phi sẽ không đến hát ở quán bar nữa, bảo anh đừng tùy tiện đến tìm cô. Ai ngờ Từ Ly Phi đang ngồi gần đó, chỗ ngồi bị bòn cây cảnh che khuất, cô đi tới một tay chống lên bàn, một tay khoát lên vai người đàn ông kia, khoe miệng ẩn chứa nụ cười: “Nói bậy cái gì đó? Đừng phá hoại chuyện làm ăn của Khanh Nguyên chứ, quán rượu của anh ta chỉ có mình em hát, em đi rồi ảnh kinh doanh thế nào được?” Người đàn ông lạnh giọng: “Cậu ta không thể tìm người khác sao?”

Khanh Nguyên vẫn nhớ lúc đó mình còn nói đùa theo Từ Ly Phi: “Trên đảo trừ Từ Ly ra thì giọng ai cũng như vịt đực cả, nếu tìm người ngoài đảo thì tôi còn phải bao ăn bao uống nữa, mở quán bar thực không dễ dàng gì đâu người anh em, tôi thực sự rất cần Từ Ly.” Từ Ly Phi cũng phụ họa: “Anh xem, Nguyên Nguyên van nài em đến thế kia mà.” Người đàn ông nhu mỳ: “Vậy em nhất quyết không đi sao?”

Những ngón tay đang bám trên đầu vai người đàn ông của Từ Ly Phi hơi giật giật, nhưng khoe miệng vẫn hàm chứa nụ cười: “Cũng không phải như vậy, tất cả là vì chuyện làm ăn của Nguyên Nguyên mà.” Một tay của người đàn ông xoa xoa huyệt Thái Dương, bỗng nhiên quay đầu hỏi anh: “Khanh Nguyên đúng không? Quán bar của cậu bao nhiêu tiền?” Sắc mặt của Từ Ly Phi trầm xuống trong nháy mắt, người đàn ông giọng gào chữa lời: “Ý tôi muốn nói là, nếu tôi tới hát ở chỗ cậu, cậu sẽ trả bao nhiêu một đêm?”

Khi đó anh cảm thấy, cho dù là người đàn ông muốn hỏi anh về giá trị của quán bar hay tiền lương đi hát thì đều có ý trêu đùa. Khanh Nguyên còn nhớ mình đã hài hước trả lời anh ta: “Vậy phải xem tài nghệ của anh thế nào đã.” Không ngờ ngay sau đó, người đàn ông kia lại đến quán bar của anh bán giọng. Một thời gian sau Khanh Nguyên nghe được những tin đồn về Vic. Đảo Trường Minh được gọi là tiểu Bali của Phương Đông, trên đảo có không ít quán rượu sang trọng, bên cạnh việc phục vụ cho các du khách phổ thông thì còn đảm trách các loại hội nghị cấp cao. Vào tháng ba, trên đảo từng tổ chức một sự kiện thiết kế cảnh quan Trung – Pháp, tiếp đón rất nhiều khách nhân, Vic lên đảo từ lúc ấy. Thật khó nói anh ta rốt cuộc là người nước nào, anh ta là con lai, tiếng Trung hay tiếng Pháp đều nói rất lưu loát.

Nghe đồn đối với Từ Ly Phi, Vic nhất kiến chung tình, Khanh Nguyên có thể tưởng tượng được cảnh tượng đó, đảo Trường Minh chính là một thành phố nhỏ nhấm mà phong tình, những con đường uốn lượn quanh co lơ đãng, bóng dáng giai nhân thấp thoáng bắt chợt rơi vào tầm mắt, từ đó về sau lưu luyến chẳng muốn về. Từ Ly Phi lại xinh đẹp như thế. Bà chủ của khách sạn gần đó cười cười chứng thực tin đồn với anh: “Không sai, cậu Vic nhất kiến chung tình với Phi Phi, hôm đó đã khuya lắm rồi, tôi cứ tưởng cậu ấy muốn ở trọ, còn nói đã lâu lắm rồi không được gặp anh khách trọ nào đẹp trai thế này, chỉ cần chiêm ngưỡng gương mặt là có thể giảm giá cho cậu ấy, nhưng cậu ấy lại lấy ảnh của Phi Phi ra rồi hỏi tôi có gái trong ảnh này đã từng ngủ lại chỗ này chưa, tôi bảo với cậu ấy Phi Phi không phải là du khách mà là người dân trên đảo chúng ta, cậu ấy còn có vẻ giật mình.” Khanh Nguyên chưa bao giờ hỏi Từ Ly Phi về chuyện giữa cô và Vic, nhưng dù sao đi chăng nữa thì sau này hai người họ thực sự ở bên cạnh nhau, rất hạnh phúc. Nhưng khoảng hai tháng trước, đột nhiên Vic không đến quán bar nữa, bốn ngày sau, Từ Ly Phi xuất hiện ở trước mặt anh, cùng anh thương lượng: “Gần đây lại thiếu tiền tiêu vặt rồi, anh cho tôi đến kiếm chút tiền nhé?”

Anh còn trêu ghẹo cô: “Ừa chẳng phải Vic không cho cô đi hát sao?” Khi đó cô trả lời thế nào nhỉ? Anh cố hồi tưởng lại về mặt của cô lúc ấy, nhớ khoe miệng mỉm cong của cô, cô gạt tàn thuốc, nhẹ nhàng nói với anh: “Anh ta quản thế nào được?” Mãi cho đến sáng nay, anh đọc được tin đính hôn của Vic.

Từ Ly Phi ngồi đối diện đã rít một hơi thuốc lá, chiếc máy hát ế a rồi dừng hẳn, cô như phục hồi tinh thần lại, nói với Khanh Nguyên: “Mới vừa rồi anh hỏi tôi cái gì ấy nhỉ?” Không đợi Khanh Nguyên trả lời đã tự mình nhớ lại: “À, anh hỏi bao giờ thì Nguyễn Dịch Sầm trở về.” Cô điều chỉnh tư thế ngồi, bình thản nhìn về phía anh: “Anh ta sẽ không quay lại đây nữa. Chúng tôi chia tay rồi.” Khanh Nguyên sững sờ một hồi mới lên tiếng: “Cô đang nói ai vậy?” Từ Ly Phi cười cười: “Vic đó, anh vẫn chưa biết tên tiếng Trung của anh ta à? Tên tiếng Trung của anh ta là Nguyễn Dịch Sầm.”

Sau đó vài ngày, Khanh Nguyên vẫn chưa gặp lại Từ Ly Phi. Một tuần sau anh nhận điện thoại của Từ Ly Phi, nói là đang đi kiếm tiền, muốn ra đảo hoang chụp ngoại cảnh, còn bảo anh nếu có thời gian thì đến đó giúp cô ấy chỉnh ánh sáng. Tiệm chụp hình của Từ Ly Phi vắng như chùa bà đanh, không đủ tiền sống qua ngày nên cô đành phải nhận sở đi chụp thuê cho người ta, cho nên không có thuê trợ lý chụp ảnh riêng, phần lớn thời gian đều là do

Khanh Nguyên, người cũng am hiểu chút ít về nhiếp ảnh, đến làm. Nhưng Khanh Nguyên không ngờ người hẹn chụp ảnh lại là vị hôn thê của Nguyễn Dịch Sầm. Nghe nói vị hôn thê của Nguyễn Dịch Sầm, Phó Thanh Thanh, là cháu gái của một ông trùm bất động sản, nhưng lại bước chân vào làng giải trí, đi hát, đi đóng phim, không lâu sau thì nổi tiếng, đến một nơi xa xôi như đảo Trường Minh mà cũng có thể thấy tám bảng quảng cáo có hình của cô ấy.

Xa xa ngoài bờ biển, Phó Thanh Thanh đang cùng một nam diễn viên trẻ đóng phim. Lúc đoàn làm phim làm việc, Khanh Nguyên được phân công đi chụp ảnh làng nghỉ mát tại vịnh biển gần phim trường. Từ Ly Phi mở máy chụp hình thử lấy cảnh, Khanh Nguyên ngồi một chỗ châm thuốc, một lúc lâu mới mở miệng hỏi cô: “Cô không biết người hẹn chụp ảnh là Phó Thanh Thanh, cũng không biết Phó Thanh Thanh chính là vị hôn thê của Vic sao?” Từ Ly Phi ngẩng đầu nhìn anh: “Biết chứ, sao thế?”

Anh vô cùng kinh ngạc: “Biết... Biết rồi mà cô còn nhận việc này?” Từ Ly Phi một tay cầm máy chụp hình, nhắm biển rộng mênh mông rồi nhanh chóng bấm máy: “Sao lại không nhận, cô ta trả lương rất hào phóng, và lại tôi cũng rất tò mò cô ta rốt cuộc muốn làm cái gì?” Khanh Nguyên ngơ ngẩn hồi lâu, lắc đầu cười: “Cô không hiểu tâm lý của con gái rồi, sau khi đoạt được người đàn ông từ tay người khác thì mấy cô gái trẻ còn có thể làm gì chứ, mấy chuyện thế này xảy ra trong quán bar của tôi hoài, cô còn chưa chứng kiến đủ hay sao? Chỉ đơn giản hai chuyện thôi, sẽ khoe khoang, sẽ khiêu khích.” Ngón trỏ gõ gõ vào trán: “Á lộn, bản thân khoe khoang đã là một loại khiêu khích rồi.”

Có lúc Từ Ly Phi rất bội phục Khanh Nguyên, tuy rằng anh ta là chủ quán rượu, tuy mặt giri lòi là kỹ năng cần thiết, nhưng đường đường là một người đàn ông thân cao thước tám lại có thể dùng bụng ta suy ra bụng người mà hiểu được tâm tư của nữ giới, thật không dễ dàng gì. Phó Thanh Thanh đã hoàn thành cảnh quay của mình, đang kéo một người đàn ông đi về phía họ. Từ Ly Phi nhìn hai bóng người song song nhau ấy vài giây, búng tàn thuốc, quay đầu lại nói với Khanh Nguyên: “Tôi không hiểu một việc, muốn hỏi anh một chút, nếu như cái cô tên là Phó Thanh Thanh đó kéo Nguyễn Dịch Sầm đến trước mặt tôi để khoe khoang thì tôi nên có phản ứng thế nào mới hợp ý cô ấy?” Khanh Nguyên cũng nhìn chăm chăm hai bóng người ấy: “Nói thật mặc dù tôi cũng xem như là fan hâm mộ chân phụ của Phó Thanh Thanh nhưng cô ta đứng cạnh Vic trông lùn quá.” Lại nói: “Bây giờ trong lòng cô có bao nhiêu đau khổ, có bao nhiêu tức giận, cứ biểu hiện ra hết cho cô ta thấy là được rồi, cô ta hao tâm tốn ý đến thế, chẳng phải là muốn nhìn biểu hiện này hay sao?” Sau khi nói xong tự mình sùng sốt nửa ngày: “Rõ ràng cô ta tới gây sự với cô, thế mà cô còn chủ động làm theo ý cô ta, cô không bị bệnh đấy chứ?”

Từ Ly Phi dập tắt tàn thuốc: “Cô ta vẫn chưa trả cho tôi nửa số tiền thù lao còn lại.” Đúng bốn giờ chiều, mặt trời nằm uể oải rải nắng trên biển xanh, Từ Ly Phi dựa lưng vào gốc phong lá đỏ như lửa cháy, hơi nghiêng đầu, nhắm mắt nhìn Nguyễn Dịch Sầm đang chậm rãi thả bước trên bờ cát trắng. Phó Thanh Thanh khí chất hoạt bát, đang nắm cánh tay anh ta hứng chí nói gì đó, Nguyễn Dịch Sầm thỉnh thoảng đáp lại, ánh mắt không biết là vô tình hay cố ý mà rơi trên biển rộng. Từ Ly Phi móc bao thuốc lá châm điếu thứ hai.

Có lúc cô đã nghĩ mình sẽ lấy Nguyễn Dịch Sầm, cũng chỉ mới hai tháng trước đây thôi, hai người còn vui vẻ biết bao. Thậm chí cô còn tính đập căn nhà hiện giờ, xây lại cho rộng rãi hơn, như vậy lúc kết hôn nó sẽ không còn chật chội khó coi nữa, sau này có em bé rồi cũng thoải mái hơn. Nhưng giống như một lời thoại trong phim vậy, bạn vĩnh viễn không bao giờ biết được một mai sẽ xảy ra chuyện gì. Đêm hôm đó Nguyễn Dịch Sầm về nhà khi đã say mềm, lúc vào cửa không còn nhận ra cô, nhìn cô chăm chăm, nhủ thầm hỏi cô: “Cô là ai?”

Cô cứ tưởng là anh ta xin rồi, vừa dìu anh ta vào nhà vừa nói đùa: “Tiểu nhân là Từ Ly Phi, thiếu gia ngài vẫn gọi thiếu là Phi Phi.” Anh ta lại nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, lắc đầu: “Không, cô không phải là Phi Phi.” Cô đặt Nguyễn Dịch Sầm xuống ghế sofa, vẫn thích thú nói nhảm với anh ta: “Sao em lại không phải là Phi Phi cơ chứ?”

Đầu anh ta gối lên tay vịn của ghế sofa, nhắm mắt lại, dường như đang rơi vào một hồi ức không mấy tốt đẹp, nói: “Hắn nói cho tôi biết cô không phải là cô ấy.” Im lặng mấy giây, lại nói: “Tôi cảm thấy hắn nói đúng, cô thực sự không phải là cô ấy.” Trước đây anh ta uống say rồi đều rất im lặng, không làm nhảm nhiều như vậy, cô không để tâm những lời anh ta nói, nhưng lại cảm thấy mới mẻ, vừa pha nước mật ong giải rượu vừa nói chuyện với anh ta: “Vậy anh nói thử xem, nếu em không phải là Phi Phi thì em là ai?” Anh ta mở mắt ra, như là có chút hồ đồ, một lúc sau nói: “Cô cũng là Phi Phi, đúng rồi, cô cũng là Phi Phi.” Nhấn trán nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, chậm rãi nói: “Nhưng cô là Từ Ly Phi, chứ không phải là Nhiếp Phi Phi.”

Đến tận lúc đó cô vẫn không cảm thấy điều gì bất ổn, còn thuận miệng hỏi một câu: “Nhiếp Phi Phi? Nhiếp Phi Phi là ai?” Một lần nữa anh ta nhắm mắt lại, không nói gì thêm. Cô cho là anh ta đã ngủ, anh ta lại đột nhiên mở miệng: “Là người tôi thích.”

Từ Ly Phi không nhớ nổi tối hôm đó cô đã nghĩ những gì, chỉ nhớ rõ đêm ấy dường như trở nên dài đằng đẵng, mãi đến khi nắng mai ló rạng cô mới ngủ được, lúc tỉnh lại thì đã quá trưa, Nguyễn Dịch Sầm đã đi khỏi, không lưu lại gì ngoại trừ một tờ giấy. Anh ta viết lời xin lỗi cô, nói đã đến lúc mình phải ra đi. Chữ viết rất cầu thả, cô không biết lúc anh ta mấy chữ này rốt cuộc đã tỉnh rượu hay chưa, gọi vào di động cũng chỉ nghe vài tiếng tút tút báo máy bận. Hoàng hôn hôm ấy, cảnh mặt trời lặn ở đảo Trường Minh vô cùng bi tráng, đỏ rực cả một mảnh trời. Mặt trời xuống núi, nhà nhà lên đèn, nhìn gian phòng trống rỗng, Từ Ly Phi mới lấy lại tinh thần sau khi ngây ngẩn mất một ngày. Mặc dù sự việc đột ngột phát sinh, nhưng cô và Nguyễn Dịch Sầm thực sự đã chia tay.

Về sau cô nghe được tin đồn Nguyễn Dịch Sầm đối với cô nhất kiến chung tình, nghe nói trước khi gặp mặt cô, Nguyễn Dịch Sầm đã cảm ảnh của cô hỏi thăm tin tức khắp nơi trên đảo, lúc đó cô mới hiểu sơ sơ chân tướng sự tình. Nếu đã không phải là ảnh của cô, vậy hẳn là ảnh của Nhiếp Phi Phi từ miệng anh ta, có thể cô và Nhiếp Phi Phi ngoại hình rất giống nhau, Nguyễn Dịch Sầm đã nhận lầm người. Cho nên đêm đó không phải anh ta say đến nỗi nói nhảm, mỗi một câu nói của anh ta đều có hàm ý thâm sâu. Phát hiện mình nhận lầm người, yêu sai người, nên anh ta mới xin lỗi cô; đương nhiên là anh ta không hề yêu cô, cho nên mới nói rằng đã đến lúc mình phải ra đi. Sau khi nghĩ thông suốt, Từ Ly Phi cảm thấy chuyện này có chút buồn cười, cũng có chút thương tâm. Sau đó cô đến quán bar của Khanh Nguyên hát suốt một tuần lễ, lấy tiền thù lao, đeo một máy chụp hình, xách balo lên và đi về phía Tây, bảo là đi hành hương. Sau khi trở về, da đen sạm hẳn đi. Từ Ly Phi quen dùng máy chụp hình kiểu cũ, trong nhà có một căn phòng tối, đợi một tuần, rửa ra gần trăm bức ảnh đen trắng, tất cả đều là ảnh đặc tả mặt người, đau thương, thống khổ, vật lộn, tức giận, chết lặng, ngỡ ngàng, có người già lom khom, có thanh niên cường tráng, còn có những đứa trẻ ngây thơ. Khanh Nguyên đến phòng tối tìm cô, nhìn thấy bộ ảnh này, hỏi cô muốn mở triển lãm hay sao, cô đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo): “Anh xem, trên thế giới rộng lớn này, mỗi người đều có nỗi đau khổ phiền não riêng, ngay cả mấy đứa con nít cũng không ngoại lệ.” Cô đặt bộ ảnh vào chiếc hộp gỗ, sau đó lạnh mặt như người không có việc gì.

Nửa tháng sau, Từ Ly Phi tình cờ thấy tin đính hôn của Nguyễn Dịch Sầm trên TV; một tuần sau, trong hòm thư nhà cô có thư hẹn của trợ lý Phó Thanh Thanh, nói Phó Thanh Thanh lên mạng nhìn thấy ảnh chụp ngoại cảnh ở hải đảo của cô, cảm thấy rất thích, muốn mời cô tới đảo Miền chụp cho cô ta một bộ ảnh chân dung. Người trợ lý rất dễ chịu, đưa ra những đãi ngộ rất hậu hĩnh, lúc đó cô đang cần tiền đổi máy chụp hình, chụp cho Phó Thanh Thanh một bộ tương đương với chụp cho người khác 10 bộ, thực sự rất có lời, cô liền chấp thuận..

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

Nguyễn Dịch Sầm càng đi càng gần, đột nhiên dừng bước, chần chẫn là đã thấy cô. Khanh Nguyên lắc đầu thở dài: “Đôi bên hận thù nhau thế này cũng thật bất tiện, thôi để tôi lên trước cho.” Lời còn chưa dứt đã trưng một bộ mặt tươi cười nghênh đón, diễn cảnh đời này cuối cùng cũng đã được diện kiến thần tượng rồi, chết cũng không tiếc: “Doris! Doris ơi tôi là fan của cô, tôi nào tôi cũng phải xem bộ phim 《bến tàu Nguyệt Lượng》mà cô đóng mới có thể ngủ ngon giấc, lần này có thể đến chụp ảnh cho cô khiến tôi mừng rớt nước mắt, ah, vị này là vị hôn phu của cô ư? Thật là tuần tú lịch sự quá đi..” Phó Thanh Thanh cười nói cảm ơn, thấy Từ Ly Phi đi tới, nụ cười trên mặt hơi cứng lại, nhưng nhanh chóng lấy lại phong độ: “Vị này chính là thợ chụp ảnh à?” Càng thân mật dựa vào người Nguyễn Dịch Sầm: “Đúng lúc vị hôn phu của tôi đến thăm tôi, ở đây phong cảnh quá đẹp, chúng tôi muốn chụp một bộ ảnh kỷ niệm, cho nên muốn nhờ kế hoạch chụp một người thành hai người, chắc là không có vấn đề nhỉ?” Có lẽ cô ta đã diễn luyện rất nhiều lời thoại, nhưng cuộc sống chẳng phải là một bộ phim, phản ứng của đôi thủ hoàn toàn ở trong dự liệu của bạn, khi nói chuyện cô ta bất giác nắm chặt lòng bàn tay, rốt cuộc thì vẫn chỉ là một đứa con gái mới lớn, chỉ hai một tuổi đời mà thôi. Từ Ly Phi gật đầu: “Không thành vấn đề, bây giờ vẫn muốn phong cách đã định trước, hay là muốn đồ sang chụp ảnh theo chủ đề?”

Nguyễn Dịch Sầm im lặng nãy giờ bỗng đột nhiên lên tiếng, nói thì nói với Phó Thanh Thanh, nhưng lại lăm lăm nhìn Từ Ly Phi: “Không cần thay đổi, chụp một mình em thôi, tôi về khách sạn trước.” Phó Thanh Thanh ôm khư khư cánh tay của anh ta: “Chẳng phải anh đã đồng ý giúp em chụp ảnh sao?” Mấy cô gái trẻ tuổi nhõng nhẽo vẫn thường hành xử ngây thơ ấu trĩ không hợp tuổi như vậy. Nguyễn Dịch Sầm vẫn nhìn Từ Ly Phi: “Tôi không thích người chụp ảnh này.”

Phó Thanh Thanh tiếp tục ôm cánh tay của anh ta làm nũng: “Nhưng ở đây không có thợ chụp ảnh nào khác hết đó, hôm qua anh còn nói nói OK với em cơ mà, nếu anh không cùng em thì em cũng không chụp nữa.” Khi nói, không biết vô tình hay cố ý mà cô ta còn liếc Từ Ly Phi một cái. Khanh Nguyên cảm thấy lời nói của Nguyễn Dịch Sầm thật khiến người ta đau lòng, đang định nói đôi ba câu xoa dịu, đã thấy Từ Ly Phi keng một tiếng mở chiếc hộp thiếc nhỏ đựng tàn thuốc, lại hít một hơi thuốc lá: “Trên hộp đồng có ghi, cho dù mấy người không chụp thì tôi cũng không trả lại tiền đặt cọc, mấy người suy nghĩ cho kĩ đi.” Nguyễn Dịch Sầm đột nhiên phát cáu: “Em muốn tôi chụp ảnh chung với cô ấy?” Mặt trời lúc bốn giờ hơn phản chiếu góc cạnh trên gương mặt anh ta một cách rõ nét, ánh mắt của anh ta lạnh lẽo: “Vậy chụp theo chủ đề rừng rậm đi, để Phó Thanh Thanh mặc váy trắng từ trong rừng rậm chạy đến, sau đó bắt ngờ... bắt ngờ lao vào lòng tôi, em hãy chụp lại cảnh đó, chụp cả cảnh chúng tôi đuổi bắt nhau, cảnh hôn nữa,” anh ta bực bội lấy tay vò tóc, ánh mắt càng lúc càng lạnh lùng: “Quyết định vậy đi.”

Thực ra đây là ước định giữa Nguyễn Dịch Sầm và Từ Ly Phi. Khi đó hai người làm ỏ trên trên ghế sa lon cùng xem phim tài liệu, chiếc TV cỡ lớn chiếu cảnh rừng rậm Na-uy bạt ngàn, sâu trong rừng có sương mù tím mơ màng, Nguyễn Dịch Sầm say mê nhìn, đề nghị Từ Ly Phi: “Sau này chúng ta chụp ảnh kết hôn phải đến chỗ này nhé.” Từ Ly Phi đang gối đầu lên vai anh liền nở nụ cười: “Vâng, chờ đến lúc mặt trời vừa ló rạng, những tia sáng chói nất bị chặn lại trên những tán cây, trở nên nhu hòa, em sẽ đội vòng hoa, mặc váy trắng hốt hoảng chạy ra khỏi rừng sâu, bắt ngờ rơi vào vòng tay anh, em ngẩng đầu nhìn anh, ánh sáng phải chiếu từ,” Cô gờ tay lên làm một cái tư thế: “phải chiếu từ hướng này, như vậy sườn mặt sẽ càng nổi bật, còn về mặt của anh lúc ấy nữa, tất nhiên là anh sẽ rất ngạc nhiên, ánh mắt còn toát ra vẻ say đắm nữa...” Cô cảm thán: “Nơi này không những rất thích hợp để chụp ảnh cưới, sau đó chúng ta còn có thể chụp thêm vài cảnh đuổi bắt hôn mê các kiểu ở trong rừng, ánh sáng nên mờ lung linh bí mật chút...” Anh anh cắt ngang bằng cách lập lại lời cô: “Đuổi bắt, hôn mê,” cười một tiếng, không nói gì nữa, chỉ ôm lấy cổ cô rồi nhào tới hôn... Từ Ly Phi dụi đầu thuốc vào chiếc hộp thiếc, thắm nghĩ, tại sao người ta cứ muốn là thương tổn lẫn nhau. Khanh Nguyên cảm thấy chụp ảnh kiểu như thế đối với Từ Ly Phi có phần tàn nhẫn, giọng cười nói: “Bây giờ đã hơn 4h rồi, bây giờ ánh sáng ở trong rừng không đủ, khó lòng...”

Từ Ly Phi ngẩng đầu nhìn cánh rừng phong lá đỏ một chút, cất chiếc hộp vào trong túi áo khoác, bình thần nhìn về phía Nguyễn Dịch Sầm: “Đem đèn trợ sáng đến, tôi giúp quý cô đây trang điểm một chút, có váy trắng thì đổi sang mặc váy trắng, bắt tay vào việc ngay đi.” Biển khơi vào lúc chạng, bãi cát vào lúc chạng vạng, rừng phong cạnh bờ biển vào lúc chạng vạng, Từ Ly Phi nhìn vào ống kính, đuổi theo bóng dáng của chàng thanh niên áo đen và nàng thiếu nữ váy trắng, khi bọn họ đắm đắm nhìn nhau, ôm choàng lấy nhau, hôn nhau, cô một lần lại một lần bấm máy. Có thể kiếm được rất nhiều tiền từ vụ này, chuyện mưu sinh khó tránh khỏi khó khăn. Có đôi khi ánh mắt của cô và Nguyễn Dịch Sầm bắt gặp nhau, lúc Phó Thanh Thanh đưa lưng về phía cô để ôm anh ta. Anh ta ngẩng đầu, đôi mắt chăm chú nhìn vào ống kính của cô. Cô biết anh ta đang nhìn mình, trong nháy mắt đó bọn họ cách nhau rất gần, cô chậm chạp ngăn ngừa không bấm máy. Không hiểu sao anh ta đột nhiên ngẩng ngẩng, cách chiếc ống kính, họ nhìn nhau thật lâu, bỗng cô đột nhiên mở miệng: “Ánh mắt rũ xuồng một chút, muốn mờ hay nhắm tịt lại cũng được, giả bộ say sưa một chút đi.” Câu nói kia vừa ra khỏi miệng, Nguyễn Dịch Sầm không còn nhìn cô nữa. Lúc chụp ảnh xong cũng đã gần tám giờ tối, lúc ngồi thuyền trở về, Khanh Nguyên nghe Từ Ly Phi hỏi mình: “Tại sao con người ta cứ muốn gây thương tổn cho nhau nhỉ?”

Anh suy nghĩ thật lâu, thấp giọng trả lời: “Có lẽ là vì muốn xác nhận xem thử ở trong lòng đối phương, mình quan trọng cỡ nào.” Từ Ly Phi liền: “Nguyễn Nguyên, anh thật là uyên bác.” Khi đó cô đứng trên boong thuyền dựa vào cột buồm, gió biển thổi tung mái tóc dài của cô, cô gờ tay lên vuốt lại mái tóc rối bời, sau lưng là bầu trời rực rỡ ánh sao. Mặc dù mỗi lần gặp Từ Ly Phi luôn luôn là vì có chuyện này chuyện nọ, nhưng Khanh Nguyên thực sự không ngờ, lần tiếp theo gặp Từ Ly Phi sẽ là ở bệnh viện, chỉ hai ngày sau.

Có người nói đêm hôm đó sau khi về nhà Từ Ly Phi bắt đầu phát sốt, cô cho rằng mình bị trúng gió cảm mạo, uống thuốc hạ sốt xong liền ngủ mê mết,

nhưng vẫn không hạ sốt, trái lại càng lúc lại càng thêm nghiêm trọng, lúc đứng dậy đi rót nước trước mắt liền tối sầm rồi té xỉu. May mà con trai của bà chủ khách sạn kẻ bên nhảy cửa sổ vào nhà mới phát hiện ra, nếu không thì hậu quả thật khó lường. Khanh Nguyên ngồi cạnh giường bệnh nhìn Từ Ly Phi, cô đã hạ sốt, người cũng tỉnh táo lại, mặc áo bệnh nhân truyền nước biển, anh giúp cô mở túi đựng đồ do chính anh đem đến cho cô nhưng cô lại từ chối. Từ Ly Phi quả thật là bị sốt rất nặng, giọng nói của cô khàn đặc như bị liệt hỏa thấu đốt: “Nghĩ sao mà đến cả đi động, bàn ủi, máy vi tính anh cũng mang đến cho tôi thế? Cái gì? Cả bút ghi âm của Lâm Lâm cũng nhét vào đây luôn!” Lâm Lâm chính là đứa con trai tám tuổi của bà chủ khách sạn bên cạnh nhà cô. Khanh Nguyên cười: “Bọn họ nói cô vẫn phải nằm viện quan sát thêm, tôi nghĩ chắc cô nhất định sẽ buồn chán, có thể là lúc đi sốt ruột, trong ngăn kéo của cô cái gì tôi cũng quơ đại, cô xem thử có còn cần gì nữa không?”

Từ Ly Phi cũng cười: “Còn thiếu hai cái bộ tiểu.” Anh thấy tình thần cô không tệ bèn tán gẫu với cô: “Cây bút ghi âm này là của Lâm Lâm? Nó mới có 8 tuổi, sao lại có bút ghi âm được, nó có biết sử dụng không đó?” Cô vừa mở đi động để đọc tin tức mấy ngày qua, vừa trả lời anh: “Nghe nói nó nhất được dưới biển, được đựng trong một cái bình thủy tinh, lúc đưa cho tôi thì hoàn toàn không mở được, trước khi ra đảo Miên chụp hình mới sửa xong, hay là anh giúp tôi đi mua pin đi, để tôi thử xem nó chạy ngon lành chưa.”

Khanh Nguyên yên lặng một hồi, nói: “Nhắc tới đảo Miên... Vic vẫn còn đang ở trên đảo Miên, có cần tôi báo cho anh ta biết là cô đang nằm viện không?” Cô không ngần ngại: “Chỉ bị sốt siêu vi thôi, báo cho anh ta biết làm gì chứ?” Suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Thật ra thì cho dù tôi bệnh chết cũng không có lý do gì phải nói cho anh ta biết, chúng tôi đã chia tay rồi.” Khanh Nguyên đắn đo một lúc lâu: “Tôi cảm thấy chia tay với anh ta, thực ra cô rất đau khổ.”

Từ Ly Phi ngừng lướt điện thoại, hồi lâu nói: “Hai người yêu nhau sâu đậm, sau đó chia tay, phải chịu không ít tổn thương, đương nhiên là không có khả năng khôi phục hoàn toàn trong một hai tháng, nhưng rồi sẽ có một ngày tất cả mọi việc đều trở thành quá khứ, tôi đang chờ một ngày như thế, cho nên anh không cần khuyên tôi cứu vãn mối quan hệ này. Hai ngày sau đó không có chuyện gì, Khanh Nguyên thình thoảng đến đó thăm cô, sầm tối hôm đó lúc đến bệnh viện anh mới sực nhớ phải đi mua cho cô vài viên pin. Khanh Nguyên đi rồi, Từ Ly Phi gài pin vào bút ghi âm, tiện tay cắm dây phone vào luôn. Trong bộ nhớ có hai file ghi âm, cô dựa vào gối đầu tùy tiện mở một file, sau một hồi yên tĩnh có tiếng sóng biển truyền đến, xem ra đã sửa tốt rồi.

Ngay lúc đang định tắt bút ghi âm, có một giọng nữ đột ngột xông vào tai cô: “Tôi không có thời gian viết hồi ký, nhưng cuộc sống này quá tốt đẹp, tôi muốn tìm cách để ghi lại.” Hai tiếng gõ nhẹ vào cửa phòng, cô hộ lý đẩy cửa đi vào, đi theo phía sau là một người đàn ông xa lạ, còn có một cặp bác sĩ và y tá. Mặc dù đây không phải là phòng bệnh riêng tư nhưng chỉ có một mình cô là bệnh nhân, mà bệnh của cô cũng không quá nặng, thực sự không cần huy động nhân lực khoa trương như vậy. Cô chỉ thầm nghĩ mấy người đó chắc là đi nhầm phòng, nhưng cô phát hiện bác sĩ chủ trị của cô đang đứng cạnh người đàn ông xa lạ ấy. Đến lúc này cô mới nhìn kỹ người đàn ông không quen đang đứng ở đầu giường.

Người đàn ông này có dáng người rất cao, mặc áo sơ mi đậm màu quần nhạt, áo khoát vắt trên khuỷu tay, đang cúi đầu nghe bác sĩ chủ trị nói gì đó, vẻ mặt rất chăm chú, rất có khí chất. Giọng nói của người phụ nữ vẫn đang xuyên qua dây phone truyền vào tai: “Tôi không muốn đem những lời này mang đi, để nó vĩnh viễn bị chôn vùi dưới biển sâu cùng tôi. Tôi hy vọng có một ngày nào đó anh ấy có thể nghe được, lúc đó anh ấy sẽ biết, trên đời này, tôi rốt cuộc để lại cho anh ấy thứ gì.” Người đàn ông gật đầu với vị bác sĩ, lúc cô gỡ tai nghe, bác sĩ dẫn hết mấy nhân viên y tế ra cửa phòng. Người đàn ông lại không động đậy, chỉ đứng ở cuối giường lặng lẽ nhìn cô.

Phòng bệnh nằm trên tầng một, ngoài cửa sổ có trồng một cây hoa quế, cách đó không xa còn có một hồ sen, hoa quế mùa thu, hoa sen mùa hè, hương quế thoảng vào phòng như có như không, cô nghe giọng mình nhẹ nhàng vang lên: “Anh là ai?” Chất giọng mềm mại giống với giọng nữ trong chiếc bút thu âm như đúc. Cô có chút kinh ngạc, đời này chắc chắn mình không dùng chất giọng như vậy để nói chuyện nhiều. Người đàn ông cũng thấp giọng trả lời cô: “Nhiếp Diệc.” Trước đây cô chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng ngay hai chữ Nhiếp Diệc được thốt ra, đột nhiên có một cái tên khác xuất hiện trong ý nghĩ của cô. Cô thử hỏi dò: “Anh cũng họ Nhiếp? Vậy thì Nhiếp Phi Phi, là gì của anh?”

Phòng bệnh trầm mặc vài giây, mặt của người đàn ông không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng cô lại cảm thấy ảm áp, giọng nói của anh cũng rất ảm áp, anh nói: “Cô ấy là vợ tôi.” Hương hoa quế càng lúc càng nồng đậm, cô cảm thấy hơi ngơ ngác, có cái gì đó đang chạy loạn trong đầu cô. Nguyễn Dịch Sâm cảm ảnh của Nhiếp Phi Phi tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng tìm được cô, ai từng nhìn thấy tấm ảnh đó đều nói người phụ nữ trong tấm ảnh giống cô như đúc; Nguyễn Dịch Sâm cố chấp với Nhiếp Phi Phi, chia tay với cô vì phát hiện ra cô không phải là Nhiếp Phi Phi, khi cô sinh bệnh nằm viện, ở trên một hải đảo xa xôi, chồng của Nhiếp Phi Phi lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng bệnh của cô.

Hai mươi mấy năm qua, lần đầu tiên Từ Ly Phi cảm thấy sợ hãi, những liên tưởng bất định trong đầu khiến cho cô cảm nhận được nỗi sợ một cách rõ nét. Người đàn ông rũ mắt nhìn cô, cất giọng bình thản: “Còn muốn hỏi tôi điều gì nữa không?” Cô ngơ ngẩn nói: “Nhiếp Phi Phi... là gì của tôi?”

Đôi mắt đen thẳm của người đàn ông như lướt qua một tia sầu khổ, cô không nắm bắt được, thần sắc ấy chỉ lóe lên một chút rồi biến mất. Anh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói một câu như lời trấn an: “Tôi nay em hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai chúng ta chuyển viện.” Đêm hôm đó, người đàn ông tên Nhiếp Diệc đó ngồi thật lâu trong phòng bệnh của cô, nhưng lại không nói câu nào. Cho dù nhắm mắt lại cũng có thể cảm giác được ánh mắt của anh, anh cứ nhìn cô mãi. Sau đó cô ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại Nhiếp Diệc đã rời khỏi, đèn đầu giường đã được vặn mờ. Đầu óc cô có chút mờ mịt, sau đó bắt đầu hỗn loạn, lúc trở mình lại thấy có gì đó cản cản, tiện tay sờ một cái, là chiếc bút ghi âm lúc nãy.

Cô sực nhớ mình đã quên tắt nó đi, nặng nề nhét hai ống nghe vào tai, giọng nữ vẫn đang tiếp tục: “Lúc này nói đến chỗ nào rồi ấy nhỉ? À đúng rồi, chuyện vòng hoa tâm gửi trên đảo V. Khi hôn em, nhất định anh đã cảm nhận được dáng vẻ ngốc nghếch của em, em kinh ngạc đến đơ người luôn mà.” Trong cây bút ghi âm, người phụ nữ như đang cười: “Đương nhiên đó không phải là nụ hôn đầu của em, cái hôn lúc tạm biệt anh ở hội quán lá đỏ mới là nụ hôn đầu, đáng tiếc khi đó quá nhất gan, chỉ dám chạm vào khóe môi anh.” Giọng nói ấy ngừng một lúc lâu: “Trước khi mặt trời xuống núi ta hãy nói chuyện khác nhé. Anh xem, Nhiếp Diệc, cho dù chỉ là hồi ức, chỉ cần là về anh, em liền có thêm dũng khí.”

Bàn tay đang cầm bút ghi âm của Từ Ly Phi chợt run lên, cô nghe rõ hai tiếng Nhiếp Diệc phát ra từ giọng nói thâm tình của người phụ nữ kia, mà người đàn ông vẫn ngồi ở bên giường cô trước khi ngủ, anh nói cho cô biết anh tên là Nhiếp Diệc. Một bàn tay vô hình xuyên qua bóng đêm mịt mờ chính xác bóp lấy trái tim cô, không hề cảm thấy đau nhức nhưng lại bị dồn nén rất chặt, người phụ nữ trong máy ghi âm nhẹ giọng cười: “Khang Tổ La nói xét theo hoàn cảnh của hai chúng ta, trước khi được anh rước về nhà, nhất định phải trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, ai ngờ lại có thể kết hôn nhanh như vậy, cô ấy còn khuyên em cẩn thận vì có thể mỗi cuộc tình đều phải có đủ chín chín tám mươi một kiếp nạn, trước khi cưới chúng ta kinh lịch

quá ít khó khăn, cho nên sau khi kết hôn có thể sẽ phải trả cho đủ. Môm cô ấy đúng là môm qua đen. Lúc ở Hương Cư Tháp, anh nói cho em nghe về quan niệm hôn nhân của anh, anh nói hôn nhân là một loại quan hệ khế ước, khi đó em tò về tâm đắc, nhưng thật ra em không quan tâm chuyện có khế ước hay là không có khế ước, anh nói anh không có cách nào trao cho em tình yêu, nhưng những trách nhiệm và nghĩa vụ khác anh đều có thể chu toàn, nhất định anh không biết, những trách nhiệm và nghĩa vụ khác bao gồm cả chuyện chúng ta phải thuộc về nhau. Về sau khi anh đã hiểu được hạnh phúc là gì, em biết anh rất tiếc nuối vì lúc kết hôn em không được hạnh phúc, thật ra thì em lại lấy làm lạ, tại sao anh lại nghĩ lúc kết hôn em không được hạnh phúc cơ chứ, khi đó chỉ cần nghĩ tới chuyện anh sắp thuộc về em, em đã vui vẻ muốn chết rồi, làm gì có thời gian để không hạnh phúc chứ.” Người phụ nữ ho khan một tiếng, lại lập tức che giấu quá khứ, Từ Ly Phi không kiềm lòng được bật to âm lượng, người phụ nữ nhẹ giọng tiếp tục kể lại câu chuyện của mình: “À đúng rồi, Nhiếp Diệc, anh còn nhớ cái ngày chúng mình kết hôn không, hôm đó là ngày 7 tháng 10, ngày mà mặt trời rực rỡ nhất mùa thu năm ấy, rõ ràng trước đó thành phố S mưa dầm dề, anh nói xem tại sao hôm ấy lại đẹp trời đến thế...”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3

Ngày bảy tháng mười năm 2017, mặt trời tỏa ánh dương rạng rỡ nhất mùa thu năm ấy. Rõ ràng trước đó thành phố S trời mưa hết trận này đến trận khác, nhưng sáng hôm đó lại đột nhiên trời quang mây tạnh, mặt trời ló dạng từ phương Đông, rải nắng khắp nơi nơi, thành phố S đang nằm uể oải dưới màn mưa thu như được ánh vàng thức tỉnh, nếu như có chân thì chắc nó sẽ phấn khích chạy hăm hở qua sông để đi khoe với thành phố S nằm gần đó mất. Hôm nay chính là ngày mà tôi và Nhiếp Diệc làm lễ kết hôn. Đêm trước ngày kết hôn, Khang Tô La chiều theo lệ cũ, lại chạy tới nhà tôi, cùng tôi mở tiệc pyjama.

Trong đám bạn bè quen thân, chỉ có một mình cô ấy biết rõ chân tướng phía sau hôn lễ của tôi, lúc đầu cô tỏ ra rất lo lắng, nhưng sau khi nghe lỏm được vụ hôn hít dưới vòng hoa tầm giri ở đảo V, đột nhiên cô lại có lòng tin đối với tôi và Nhiếp Diệc. Cô ấy chứa chan tình cảm khuyên bảo tôi: “Bồ xem, cuối cùng Nhiếp Diệc cũng đã chủ động hôn bồ,... ít nhất ... chắc cũng có chút hảo cảm với bồ ha? Nếu bồ đổ thêm chút dầu (ý nói cố gắng thể hiện thêm một chút) thì anh ta thích bồ cũng chỉ là chuyện sớm muộn? Sau khi lấy anh ta, nếu bồ lại đổ thêm một chút dầu nữa thì mình dám cá ngày anh ta sa vào lưới tình với bồ cũng không còn xa nữa đâu! Nói thật đi, sau tiệc rượu đêm đó hai người vẫn ở cùng một chỗ suốt mười ngày trời, bồ có cùng anh ta hẹn hò lần nào nữa không?” Khi đó tôi đang cầm cốc uống sữa, trả lời cô: “Mình đâu có phải mấy con người mấy trong phim Transformers, muốn đổ thêm dầu là đổ được liền, à đúng rồi, mấy con người mấy đó xài dầu ma-dút hay là xăng vậy ta?”

Cô ấy nói: “Ah, cái này mình biết, có loại xài dầu ma-dút, cũng có loại xài xăng, ví dụ như Optimus Prime là xe vận tải nên xài dầu ma-dút, còn Bumblebee là xe thể thao nên phải xài xăng.” Tôi nói: “Ah, xăng, bồ vừa nhắc đến xăng là mình lại muốn phát cáu, nghe nói gần đây giá xăng lại leo thang.” Cô ấy nói: “VẬY sao? Nền kinh tế hồi phục rồi, nhu cầu dầu mỏ cũng tăng lên, bồ có biết báo cáo cuối ngày về kỳ hạn giao hàng dầu thô WTI của ngày hôm qua đã đưa ra mức giá bao nhiêu không, đạt mức kỉ lục trong ba năm gần đây luôn lận đó, thực sự không khỏi khiến cho người ta sầu não.”

Tôi nói: “Người ta vẫn chưa nghiên cứu ra nguồn tài nguyên thay thế thích hợp hay sao?” Cô ấy nói: “Vẫn còn đang nghiên cứu, nhưng mình thấy tương lai của tài nguyên thay thế quá sức mịt mù, mấy ngày trước mình với đọc một cuốn luận văn... Ừ mà... Hình như hồi nãy vấn đề mà tụi mình bàn luận không phải là cái này...” Tôi nói: “Bồ bớt cu đêm đi, đã bảo thức khuya một lần, trí nhớ liền giảm sút mà bồ không tin, xem đi. Thôi tối nay mình không cố quá nữa, đi ngủ trước đây.”

Cô ấy đau khổ suy nghĩ, vô thức đáp lại tôi: “Bồ không ngủ phòng này?” Tôi nói: “Gần đây thần kinh hơi bị suy nhược, mình qua phòng bên cạnh ngủ.” Cô ấy nói: “Ồ, vậy cũng tốt.”

Mới vừa đi tới cửa phòng, Khang Tô La bỗng a một tiếng, nhanh chóng biến thành một con gió lốc chạy vượt lên trước tôi đứng chắn ở cửa phòng: “Ê Nhiếp Phi Phi kia, suýt chút nữa mình đã bị bồ chơi xò rồi, chẳng phải lúc nãy chúng ta đang nói chuyện giữa bồ và Nhiếp Diệc sao? Mình hỏi bồ với Nhiếp Diệc có hẹn hò nhau lần nào nữa không?” Tôi nhìn cô ấy chăm chăm: “Hê, vậy là bồ vẫn còn nhớ, không tệ lắm.” Cô ấy nói: “Xem ra sau đó hai người chắc chẳng hẹn hò gì ráo.”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Bồ thật là cò chấp.” Cô ấy chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Mấy hòn đảo ở Indonesia đẹp như thế, người ta nói chúng được sinh ra để dành cho tình yêu, hai người ở đó những mười ngày, không đi hẹn hò thì còn làm cái quái gì nữa?” Tôi suy nghĩ ba giây, trả lời cô: “Hiển thân.”

Anh mắt cô nàng bỗng trở nên sáng rỡ, lấp bắp nói: “Hai người thực sự, thực sự trực tiếp, không thêm hẹn hò mà trực tiếp hiển thân, hiển thân cho nhau luôn ư?” Tôi nói: “Không phải cho nhau, mà là phân biệt.” Cô ấy tỏ vẻ không hiểu.

Tôi nói: “Mình vì nghệ thuật, anh vì khoa học.” Cô ấy mắng: “... Á đầu.” Trên thực tế, rạng sáng cái hôm sau buổi tiệc rượu, tôi và nhóm Thuận Vu Duy liền rời đảo V, vượt hơn một trăm hai mươi hải lý để đến một hòn đảo du lịch khác. Lúc đó, nầy đồng chí khoa học gia chuyên ngành nghiên cứu đại dương vừa phát hiện được một loài sứa mới, họ nói rằng nhà nhiếp ảnh mà bọn họ mang theo không hợp thủy thổ nên nằm viện mất, mời chúng tôi chạy tới giúp họ.

Người vui vẻ nhất phải kể tới Thuận Vu Duy, anh ta mới tiếp tục chia tay bạn gái, cá độ với Ninh Trí Viễn lại thua tiền, đen tình đen luôn cả bạc, đang cảm thấy trống rỗng cô đơn lạnh lẽo, anh ta vốn định bỏ rơi chúng tôi trực tiếp lên đường quay về Italia, nhưng sau khi nghe nói về mục đích của chuyến đi, lại thêm đảo Z là một thiên đường du lịch, mỹ nữ tập hợp, anh ta lập tức tỏ ra vô cùng nhiệt tình với chuyến công tác này. Đến bây giờ Ninh Trí Viễn vẫn chưa đòi được tiền thắng cược từ chỗ Thuận Vu Duy, cho nên rất không vừa mắt với anh ta, đến lúc tới nơi vẫn cố đục đẽo để anh ta đi cho khuất

mất, Ninh Trí Viễn không khách khí nói: “Anh Duy, anh xem, thật ra thì phía bên kia đã có sẵn người lặn biển chuyên nghiệp rồi, anh không còn giá trị gì đối với nhóm mình nữa, anh đi theo tụi này thì chẳng khác nào gánh nặng, nghe nói cuối tháng anh còn có một hạng mục thám hiểm? Hay là bây giờ quay về Italia nghỉ ngơi dưỡng sức cho thật tốt, hơn nữa, mấy cô gái ở bán đảo Apennini (Ý) đã không được gặp anh hai tháng rồi, chắc mấy cô nhớ anh lắm đó.” Thuần Vu Duy buồn bã: “Ninh Ninh, cũng đã không còn cần anh nữa có phải không? Cũng muốn khuyên anh quay về, sau đó cũng ở chỗ này ngoại tình sau lưng anh có phải không?”

Thuyền trưởng, hướng dẫn du lịch, cả những người bạn đến đón tụi tôi đều quay đầu lại hoảng sợ nhìn về phía hai người bọn họ, khỏe miệng Ninh Trí Viễn co rút, xoay người dựa vào tôi: “Mẹ nó, sao anh ta có thể không biết xấu hổ như vậy!” Tôi vỗ vai cậu ấy: “Nếu còn tiếp tục khuyên anh ta ở lại, anh ta có thể hôn cậu nồng nhiệt bằng một cách thức tiêu chuẩn đó, cậu có tin không, anh ta thực sự là thể loại dân chơi không sợ mưa rơi.” Ninh Trí Viễn nhướn mày mò con dao dẩu trong túi quần, tôi vội vàng ngăn cậu ấy lại: “Bạn hiền ơi, cậu không nên mạnh động.”

Trong gần nửa tháng chụp ảnh ở đảo Z, Nhiếp Diệc gọi điện cho tôi hai lần, một lần là trước khi anh về nước, một lần là trước khi anh đi công tác châu Âu. Lần trước là đề hỏi thăm thời gian tôi kết thúc công việc, để xem thử tôi có thể cùng anh về nước hay không, lần sau là để báo cho tôi biết chuyện cưới hỏi cơ bản đã xác định xong, hai nhà đã bắt đầu chọn ngày làm lễ. Tôi biết hiệu suất làm việc của Nhiếp Diệc rất cao, nhưng ở dưới tình huống tôi không có mặt mà anh lại có thể đối phó với mẹ tôi, quả thực làm người ta khó hiểu. Tôi nhìn không được, buổi tối hôm đó liền gọi về cho mẹ. Mẹ tôi tình ý sâu xa: “Lúc đầu mẹ thực sự không muốn đồng ý, dù sao thì ba tháng trước đã xảy ra chuyện như vậy, nhưng ai ngờ lòng vòng thế nào hai đứa lại gặp nhau lần nữa. Chị thích Nhiếp Diệc như vậy, mẹ còn có thể làm gì nữa, hơn nữa ba chị còn làm nhảm với mẹ suốt ngày, bảo là ngày nay không thể hành xử kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy được nữa, làm mẹ nhớ lại chuyện tình giữa Romeo và Juliet, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, Ngưu Lang và Đổng Vĩnh, Bảo Ngọc và Đại Ngọc...”

Tôi im lặng hai giây, hỏi mẹ: “Ngưu Lang và Đổng Vĩnh... Có chuyện về hai người đó nữa sao?” (Đổng Vĩnh là người phạm trần, chồng của Thất Tiên Nữ) Mẹ tôi cũng im lặng hai giây: “À đúng, phải là Ngưu Lang và Chức Nữ chứ nhì.”

Đầu tháng chín tôi mới về nước, chụp ảnh rất thuận lợi, kết thúc sớm hơn so với dự kiến. Khi đó Nhiếp Diệc vẫn còn đang đi công tác, nhưng ngày kết hôn đã ấn định xong rồi. Tôi không để ý ngày kết hôn, cũng quên mất chuyện nộp bản thảo cho tạp chí 《Deep blue & blue》, nhất thời lòng như tro tàn, chỉ kịp về nhà cất hành lý, mặt còn chưa kịp rửa đã ba chân bốn cẳng lao đến phòng làm việc. Ai ngờ lúc chạy ra cửa liền đụng phải một cô bé trang điểm đậm như gấu trúc, nhỏ hất cằm thật cao rồi gọi: “Nhiếp Phi Phi, bà đã về rồi đây à?” Ngây ngán một lúc lâu mới nhớ trên đường về nhà, mẹ đã báo với tôi rằng bà di sống ở thành phố D của tôi đưa con gái tên là Nhuế Tĩnh đến thành phố S học đại học, bây giờ đang sống nhờ ở nhà của chúng tôi. Nhuế Tĩnh còn nhỏ tuổi nhưng lại khá nổi tiếng trong dòng họ, từ nhỏ đã mê phim Hongkong, thần tượng chính là bạn gái của Trần Hạo Nam tên là Tiểu Kết Ba, mười tuổi đã bắt đầu nuôi ước mơ trở thành một thái muội, lúc học sơ trung đã được bạn bè tôn xưng là thái muội, nổi tiếng đến tận năm 19 tuổi, cũng chính là ngày hôm qua.

(Thái muội Tiểu Kết Ba là một nhân vật nữ lấu cá do Lê Tư thủ vai trong phim Người trong giang hồ-1996) Nhuế Tĩnh móc ra một bao thuốc lá từ trong túi áo khoác: “Nghe nói bà câu được một con rùa vàng há Nhiếp Phi Phi, chẳng phải bà luôn khoe khoang mình là một nghệ thuật gia sao, ai dè cuối cùng cũng học người ta đi câu rùa vàng, hay là chuyện là ăn của dượng gặp chuyện nên đành phải bán bà vào danh gia, bà có cảm thấy mất mặt không?” Lực chú ý của tôi toàn bộ đều tập trung ở trên gương mặt nhỏ, hai giây sau mới nói với nó: “Lát nữa để tôi giới thiệu cho hai cuốn tạp chí, nhờ nên nghiên cứu lại cách trang điểm mặt đi.”

Nó liền phản ứng: “Bà!” Nó như một con sư tử con bị thương muốn lập tức xông lại, may mà mẹ ở sau lưng gọi nó: “Tĩnh Tĩnh, ba con gọi điện này.” Sư tử con trừng tôi một cái, xoay người đi vào phòng khách. Mẹ chạy tới nói với tôi: “Nhuế Tĩnh vẫn còn trẻ con, không biết cách nói chuyện để người ta thích, nhưng con là chị nó, dù thế nào cũng phải nhường nhịn nó một chút.” Tôi nói: “Con mà nhường thì nó đánh con mất, thôi con đi trước nha.”

Nhuế Tĩnh vừa nghe điện thoại vừa lật trụi bồn hoa mà mẹ tôi mới tía xong, mẹ tôi đau khổ nhìn vào phòng khách, tôi vỗ vai an ủi bà: “Nhuế Tĩnh vẫn còn trẻ con, không biết cách nói chuyện để người ta thích, nhưng mẹ là dì của nó, dù thế nào cũng phải nhường nhịn nó một chút.” Mẹ trực tiếp cốc đầu tôi: “Đang bị ngứa à?” Trước khi bế quan tôi nhận được điện thoại của trợ lý Chử. Trợ lý Chử đối nhân xử thế nhiệt tình lại chu đáo, hết hỏi thăm sức khỏe tôi lại hỏi thăm sức khỏe của gia đình tôi, trò chuyện với tôi về tình hình bệnh dịch ở nước T, an ủi tôi rằng báo chí lúc nào cũng nghiêm trọng hóa vấn đề, nhưng thật ra thì không đến nỗi dọa người như vậy đâu, Nhiếp Diệc rất khỏe, tôi không cần lo lắng, hôm qua họ đã rời khỏi nước T, nhưng có việc đột xuất nên phải bay một chuyến sang San Francisco, có lẽ ngày một mới mới có thể quay về thành phố S.

Tôi bị cách ly với nền văn minh hiện đại cả một tuần, ngay cả chuyện dịch bệnh đang hoành hành ở châu Âu cũng không biết, nên vẫn đang còn tiêu hóa tin tức mà ông ấy thông báo. Trợ lý Chử đột nhiên muốn nói lại thôi: “Cô Nhiếp gần đây... không chủ động liên lạc với Yee à?” Tôi sững sờ một chút: “Nhưng phương pháp sử dụng chính xác không phải là...” Trợ lý Chử nói: “Phương pháp sử dụng chính xác?”

Tôi lập tức đổi giọng: “Ý của tôi là, chẳng phải Nhiếp Diệc không thích mẫu con gái quá phiền hà hay sao?” Ông ấy bật cười: “Nhưng cô cũng hồ hững quá rồi, chiều hôm nay lúc hội nghị kết thúc, cậu Nhiếp đột nhiên hỏi tôi, có phải hôm nay cô về nước không, sao về sớm vậy, tôi nói ngày cưới đã định vào tháng mười, nhất định cô gấp gáp trở về là để chuẩn bị, cậu ấy bảo nói không chừng cô đã quên khuấy chuyện cưới xin rồi.” Tôi cười nói: “Tôi chỉ sợ làm phiền anh ấy thôi, nếu đến chuyện đó mà cũng quên thì tôi quá thiếu nội tâm rồi.”

Trợ lý Chử đột nhiên hạ giọng: “Yee tới rồi, cô Nhiếp, ngày mốt chúng tôi sẽ hạ cánh vào lúc 6 giờ chiều.” Tôi ngẫm nghĩ, nói lời cảm ơn ông ta, sau đó đặt đồng hồ báo thức. Suy nghĩ một chút, lại quyết định đi thăm mỹ viện một chuyến. Có thể nói rằng sân bay là nơi mà mẹ tôi không thích lui tới nhất. Là một thi nhân hay bắt bẻ và soi mói, bà cho rằng sự phát triển vượt bậc của giao thông và viễn thông ở nền văn minh hiện đại đã đẩy vẻ đẹp của sự ly biệt trong văn học vào chỗ chết, chẳng ai hiểu được ý nghĩa của sự ly biệt, người đi mang theo một vẻ mặt dờ dẩn, kẻ ở cũng mang theo một vẻ mặt dờ dẩn. Có một lần mẹ chia sẻ điều này với ba một cách đầy hoài niệm, nói là những ngày tháng mà điều kiện vật chất còn khó khăn thiếu thốn hồi xưa thật tốt biết bao, mỗi một lần sinh ly cũng có thể là một tràng tử biệt, từ đó mới có thể dệt nên câu “Núi quanh co, bóng chập chờn/ Tuyết in dấu ngựa, nỗi hờn chia ly” (*) để tổng kết hay đến thế. Từ đó trở đi, sân bay liền trở thành nơi khiến mẹ tôi ngứa mắt nhất, không những không có tình cảm mà người đi còn có thể bị tai nạn máy bay.

(Hai câu cuối trong “Bạch tuyết ca tổng Vũ phán quan quy kinh” của Sâm Tham; Hải Đà dịch) Lúc ở sân bay chờ Nhiếp Diệc, tôi đột nhiên nhớ tới luận

điều kia của mẹ. Tháng 9, thành phố S đang nghênh đón mùa mưa, bầu trời âm u tựa như một cái vôi sen khổng lồ, nước mưa dội xuống cửa sổ, vẽ lên cửa sổ thủy tinh những hoa văn trong suốt, đẹp đẽ, toàn bộ thế giới mơ hồ như biến thành một bức tranh tường phấp phới ẩn tượng.

Phòng chờ VIP không đông người lắm, người ta đang phát một bản tình ca tươi trẻ, tôi lẩm nhẩm hát theo. Hành lang thông với sân bay phía bên kia đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, tôi ngẩng đầu, cửa vù lúc được đẩy ra, cô tiếp viên nhìn thấy tôi liền lập tức mỉm cười gật đầu. Giọng nói của trợ lý Chử từ trong hành lang mơ hồ truyền tới: "...Thí nghiệm lâm sàng đúng là có một chút tác dụng phụ, đang tiến hành kiểm tra nguyên nhân, họ cũng biết là nếu kết quả thí nghiệm không đạt được quy định tiêu chuẩn thì không dám trình cho cậu xem..." Nhiếp Diệc nói: "Muộn rồi." Trợ lý Chử thở dài: "Dù sao thì họ cũng đã cố gắng hết sức để ứng phó..." Cuộc trò chuyện đến chỗ này thì gián đoạn, tôi đứng lên, cách xa bảy tám mét, ánh mắt của Nhiếp Diệc rơi trên người tôi, vẻ mặt hơi kinh ngạc. Đã gần hai mươi ngày không gặp, anh đã cắt tóc, mặc áo sơ mi nhạt, quần màu cà phê, nhìn tuần tú không thể tưởng tượng nổi. Bài hát vẫn đang nhẹ nhàng vang lên trong phòng chờ: "Em nương theo con sóng, cập bến trái tim anh." Một đút một tay vào túi quần, cảm thấy nhớ nhung thực sự là một xúc cảm rất huyền bí, lòng người rõ ràng là bao la như vậy, nhưng khi nhớ nhung một người nó lại trở nên chật hẹp đến thế, chật hẹp đến nỗi chỉ đủ để chứa đựng hình bóng của người kia. Mẹ tôi bảo ở sân bay không có lấy một mảnh cảm tình nhưng tôi nghĩ thực ra hoàn toàn không phải thế. Ngày hôm qua tôi và Nhiếp Diệc còn xa nhau ở hai phương trời cách biệt, thế mà hôm nay con chuồn chuồn thép khổng lồ kia đã đưa anh đến ngay trước mặt tôi, thấy được, sờ được, trên người anh còn mang theo hương vị mặn mà nhẹ nhàng của gió biển Thái Bình Dương, tình cảm lại càng thêm đậm đà.

Tôi định chạy tới ôm anh, vươn tay ra rồi mới cảm thấy không thích hợp, hai chúng tôi vẫn chưa thực sự tâm đầu ý hợp, chuyện ôm ấp các kiểu chỉ có thể thừa dịp say sưa ngủ mới dám làm. Nghĩ tới đây tôi đành hướng đôi tay định ôm thắt lưng lên trên vai anh, nét mặt nghiêm túc: "Chỗ này áo bị nhăn này, để em sửa lại cho anh..." Thư ký Chử đứng bên cạnh nhìn cười, nhưng Nhiếp Diệc lại nhìn theo tay tôi liếc xem vai trái của mình một cái: "Sao lại rảnh rỗi tới đón anh vậy?" Tôi thành thật: "Đề xứng đáng với chức danh một vị hôn thê kiểu mẫu."

Hình như anh thoáng cười, đáp: "Ừm, xứng đáng, kiểu mẫu." Tôi lập tức cảm thấy xấu hổ, chuông di động đột nhiên vang lên, có vẻ đó là một cú điện thoại quan trọng. Nhiếp Diệc nhìn một cái rồi bắt máy, tiện tay đưa chiếc áo ba đồ xuy đang khoát trên đùi tay cho tôi. Anh vừa đi vừa nghe điện thoại, thỉnh thoảng dùng tiếng Anh đáp lại đôi ba câu, mọi người nhanh chóng rời khỏi phòng chờ.

Trợ lý Chử và hai nhân viên khác lên xe của công ty, Nhiếp Diệc ngồi xe của tôi. Lên xe một lúc lâu Nhiếp Diệc mới kết thúc cuộc gọi. Hai bên đường cao tốc ra khỏi sân bay đôi khi xuất hiện vài tòa cao ốc sừng sững bị nước mưa gội ướt đẫm, nhìn có vẻ cô đơn và thê lương đến lạ. Tôi quay đầu nhìn Nhiếp Diệc, anh đang ngồi cạnh ghế tài xế nhắm mắt dưỡng thần, cả người dường như trầm tĩnh lại. Tôi dùng một tay lục lại hồi lâu, lấy ra đồ che mắt mới tinh, nhỏ giọng gọi anh. Anh mở mắt nhìn tôi, tôi ngờ ý bảo anh hạ thấp ghế xe xuống, che mắt lại rồi ngủ một giấc, anh lắc đầu hỏi tôi: "Định đi đâu đây?"

Tôi trả lời: "Đương nhiên là đến nhà anh." Từ sân bay chạy đến nhà của Nhiếp Diệc ở ngoại thành chắc cũng phải mất khoảng mấy tiếng, bây giờ ở San Francisco đang là nửa đêm, anh hẳn là mệt mỏi lắm, tôi bổ sung: "Anh cứ ngủ phần anh đi, đừng để ý tới em, khi đến em sẽ gọi." Anh nghĩ ngợi một chút: "Tôi hội quán Hồng Diệp đi, về nhà xa quá, lái xe mệt lắm." Tôi cười: "Tầm 2 tiếng chứ mấy, em không sao."

Anh vặn nắp một chai nước, hai giây sau nói: "Sáng sớm mai còn có cuộc họp, hội quán cũng gần chỗ đó." Tôi quay đầu nhìn anh: "Có cuộc họp thật hả?" Anh gật đầu.

Tôi cố nhớ lại một lúc: "Tôi hội quán Hồng Diệp đi sao đây?" Nhiếp Diệc liền vươn người giúp tôi thiết lập hướng dẫn chỉ đường, lại hỏi tôi: "Công tác hậu kỳ lần này không nặng lắm?" Tôi trung ra một bộ mặt đau khổ: "Nặng muốn chết, bù đầu ít nhất nửa tháng."

Anh lại ngả lưng xuống ghế: "Vậy sao hôm nay lại lãng phí thời gian như thế?" Tôi biết ý anh nói tôi lãng phí thời gian tới làm tài xế cho anh. Tôi nói liêu vớ với anh: "Vài hôm trước em có xem một bộ phim thần tượng, nữ chính trong phim mang một bụng nhưng nhớ tới phi trường đón bạn trai xa cách đã lâu, ai ngờ bạn trai lại bị mất trí nhớ, còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp từ nước ngoài trở về. Em thấy nút thắt của bộ phim này quá giống với hoàn cảnh của chúng ta, đương nhiên khả năng anh bị mất trí nhớ là 0, nhưng nhờ đâu lần này anh ra ngoài lại tìm được một đại lực mới, cảm thấy cô gái mới gặp tốt hơn em, còn dẫn người ta về theo, tới lúc đó em phải làm sao, đồ lặn biển của em phải làm sao, nghĩ tới đây thì em đã có mặt ở sân bay rồi."

Anh dùng lý trí thảo luận với tôi: "Nếu như anh thực sự cảm thấy cô gái khác tốt hơn em, còn dẫn người ta về thì cho dù em có tới đón anh, anh cũng không hồi tâm chuyển ý đâu." Tôi cũng dùng lý trí đáp lại anh: "Chuyện này em cũng đã tính toán hết rồi, anh không nhận ra là em đã tới thăm mi viện à, sửa soạn hết 3 tiếng đồng hồ làm cho cả người chói lọi từ trên xuống dưới. Em nghĩ cho dù anh có dẫn mỹ nữ về thì em cũng đẹp lặn át cô ta, anh thấy em hấp dẫn cô ta nhiều nhiều, nói không chừng sẽ cộng điểm cho em nữa." Anh dường như đang cười, tôi còn bận lái xe nên nhìn không rõ, chỉ nghe anh nói: "Gu thẩm mỹ của anh rất thấp nên anh không quan tâm tới vẻ bề ngoài lắm đâu, em nên suy nghĩ về chuyện dùng những ưu điểm khác mới có thể quyến rũ được anh."

Tôi nói: "Thôi xong, trừ gương mặt xinh đẹp này ra em chẳng còn ưu điểm gì nữa." Không khỏi chán nản. Anh nhìn tôi hai giây: "Không vội, cứ từ từ khám phá." Tôi vui vẻ: "Khám phá vẻ đẹp nội tâm của em?"

Anh lắc đầu: "Không, khám phá cách hạ thấp thẩm mỹ về tính thú của anh." Tôi nghiêm nghị đáp: "Bác sĩ Nhiếp, có tin em quảng anh ra đường không?" Anh đột nhiên nói: "Hôm nay em đẹp lắm."

Tôi tiếp tục nghiêm nghị: "Khen em cũng vô ích thôi, đã vậy lời khen này còn dựa trên tiêu chuẩn thẩm mỹ tính thú đã được hạ thấp nữa chứ," ôm hận nói: "Xem ra phải nuốt lệ vào trong rồi say bye với đồ dùng lặn biển quá." Anh nhắm mắt, khóe miệng gợi nên chút ý cười, nói: "Phi Phi, lúc em nhìn thấy anh trong phòng chờ ấy, biểu hiện của em lạ lắm." Tôi liền nhớ tới cái ôm chết yểu giữa không trung đó, nhưng lại mạnh mẽ nói: "Em như vậy thật sao?"

Anh nói: "Cứ như bây giờ cũng tốt." Lại nói: "Em không cần quá lo lắng chuyện anh sẽ phản ứng thế nào đâu, em là người thân của anh, có quyền làm bất cứ chuyện gì với anh." Người thân của anh. Nhiếp Diệc không hiểu tình yêu là gì, cũng sẽ không bao giờ yêu đương ai, Khang Tổ La cho rằng tôi lấy Nhiếp Diệc sẽ bị thiệt thòi, nhưng bốn chữ được anh vô tình thốt ra này lại làm tôi cảm động hơn bất cứ lời ngon tiếng ngọt nào, tôi chỉ cần như thế, chỉ cần như thế là đủ rồi.

Ngoài cửa sổ sắc trời dần tối, đêm thu lạnh lẽo, nhưng lòng lại vô cùng ấm áp. Nhưng không thể để cho Nhiếp Diệc nhìn ra được. Tôi cố giữ vẻ trấn định, tận lực khiến cho mình có vẻ tự nhiên, tôi nói: “Có quyền làm bất cứ chuyện gì với anh? Bao gồm cả việc có thể quăng anh ra đường lập tức hả?”

Anh vẫn nhắm mắt: “Bất cứ chuyện gì, trừ chuyện này.” Trung tâm thành phố S có một công viên lá đỏ, giữa công viên là một hồ nước, nghe nói ngày xưa bên hồ có trồng rất nhiều nguyệt quế cho nên được đặt tên là hồ Nguyệt Quế, giữa hồ Nguyệt Quế có một hòn đảo nhỏ, hội quán Hồng Diệp được xây dựng ở trên đó. Lúc lái xe trên cây cầu nối giữa hồ với đảo, hai bên đường đã lên đèn, phản chiếu sóng nước lăn tăn dưới hồ. Mưa thu giăng giăng, vàng trắng sáng tỏ treo giữa trời, trên mặt hồ loáng thoáng mấy con thuyền hoa cập bến, có chút không khí nhà nhà hòa thuận, ca hát trên thuyền.

Từ xa đã trông thấy hội quán Hồng Diệp hoành tráng như viện bảo tàng Guggenheim ở New York, nóc nhà ẩn nấp dưới tầng lá đỏ, mơ hồ tỏa ra một chút ánh sáng nhu hòa. Tôi định bụng lái xe vào đường chính, nhưng Nhiếp Diệc chỉ đường khác: “Vòng qua chỗ ngã rẽ, đi làn xe L3 ấy.” Tôi liền làm theo chỉ thị của anh, hình như đây là làn xe chuyên dụng, hai bên đường trồng đầy cây lá to, cuối con đường là một cánh cửa sắt, lúc xe chạy tới gần cửa liền tự động mở, một lâm viên to lớn hiện ra. Dọc theo tán rừng cách làn xe mấy phút đi bộ, mười mấy căn biệt thự kiểu Trung Quốc nằm gần hồ nước, từng căn biệt thự lại cách nhau khá xa. Làn đường mà chúng tôi đang đi dẫn thẳng đến một ngôi biệt thự trong đó.

Người phục vụ đã sớm thu xếp phòng ốc, nước đã chuẩn bị sẵn, giường cũng đã trải xong. Nhiếp Diệc đi tắm, anh bảo tôi ngồi xem TV, có lẽ anh cũng không biết tôi muốn nán lại làm gì, lúc đầu tôi cũng không biết, đến lúc anh vào phòng tắm tôi mới nảy ra ý tưởng. Đã đến lúc đổi ảnh nền máy tính rồi.

Trong phòng khách có một đường dây điện thoại nội bộ, tôi gọi nhà bếp chuẩn bị cho Nhiếp Diệc ít cháo, tiện thể thăm dò khẩu vị của anh: “Bình thường cậu Nhiếp thích ăn gì ạ?” Đầu bên kia nhanh nhẩu trả lời: “Cậu Nhiếp thích cá Đào hấp canh, cá bạc Tây Hồ, tôm bóc vỏ Giao Bạch, rau thu quỳ, với lại cần tây bách hợp.” Món duy nhất tôi biết làm là đậu hũ ma bà, sau khi nghe xong không khỏi cảm thấy sầu lo, phía bên kia thấy tôi im lặng hồi lâu, chủ động hỏi: “Cô Nhiếp, cô làm sao thế?”

Tôi nói: “À, không có gì, anh ấy ăn nhạt quá nhỉ.” Dừng một chút hỏi người ta: “Aizz, các vị có thể làm cho Nhiếp Diệc thích ăn đậu hũ ma bà không?” Đầu bên kia ngập ngừng ba giây đồng hồ: “Tôi, để chúng tôi nghiên cứu hợp bàn một chút...” Sau khi cúp điện thoại, tôi dạo một vòng trong phòng khách, nghe tiếng nước vọng ra từ phòng tắm, cảm thấy có chút nhấp nhóm. Lấy ra một ngọn nến thơm an thần, đang chuẩn bị châm lửa để đặt ở đầu giường Nhiếp Diệc, điện thoại di động đột nhiên vang lên, trên màn hình hình ảnh xuất hiện một tin nhắn: “Chị, chị cứu mạng với T_T tôi cá cược với người ta thua 8 vạn, bị người ta giam ở chỗ này.” Ngay sau đó một tin khác lại được gửi đến: “Hội quán Hồng Diệp 310 T_T.”

Tôi nhìn cửa phòng tắm một cái, lại nhìn điện thoại di động một cái, nghĩ thầm, Nhuế Tĩnh, cái đầu mày..

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Tổng thống thứ ba mươi hai của nước Mỹ, ngài Franklin D. Roosevelt đã từng nói: “Cuộc sống giống như một trận đấu bóng bầu dục, không thể phạm quy, cũng không thể né bóng, mà phải xông tới đường biên.” Trước năm tôi mười bảy tuổi, khi đó Nhuế Tĩnh vẫn chưa biến chất thành một đứa con gái nổi loạn, tôi thật lòng cảm thấy quan niệm này của đồng chí Roosevelt có phần quá nhiệt huyết. Sau đó, lúc Nhuế Tĩnh lớn lên thành một cô em họ rắc rối, bình thường khi gây sự luôn bắt người thân quay lưng lưng lưng để giải quyết, rốt cuộc tôi cũng hiểu được sự chí lý của câu danh ngôn này.” Nếu bỗng dưng có một đứa em phiền phức xuất hiện giữa cuộc đời của bạn thì dù bạn muốn trốn cũng không được, nếu nó gây chuyện thì bạn nhất định phải có quyết tâm phát hiện nhanh và giải quyết gọn, nhanh chóng chạy về vạch đích, nếu không thì nó tuyệt đối có thể mang tới cho bạn một sự ngạc nhiên “thú vị” hơn.

Ngoài cửa sổ bóng đêm yên tĩnh, tôi cảm điện thoại di động suy nghĩ ba mươi giây. Nhuế Tĩnh chỉ gọi tôi là chị trong một hoàn cảnh duy nhất, chính là khi nó gây họa cần nhờ tôi giải quyết. Xem ra hai cái tin nhắn kia đúng là do nó gửi. Người có thể tới hội quán Hồng Diệp xác, có thể quậy phá cùng Nhuế Tĩnh, dùng đầu gối cũng đoán được hẳn là một cậu ấm con nhà giàu mới nổi ở thành phố này. Trong ấn tượng của tôi, tuy rằng đại đa số con em của các gia đình thượng lưu tại địa phương đều học hành bê bết, không nghề không nghiệp, nhưng tính tình lại khá ôn hòa, nếu chỉ vì 8 vạn mà nhốt Nhuế Tĩnh không cho đi, thì trăm phần trăm là do nó đã gây ra chuyện gì khác rồi. Tôi gọi điện cho nó, Nhuế Tĩnh ở đầu dây bên kia gào thét: “Chị, ba tôi đóng băng thể tín dụng của tôi rồi, tôi không có tiền như vậy, tụi nó bắt tôi hát vài bài để thay thế, nhưng tôi à ai cơ chứ, tôi là em gái của chị đó, đâu phải là ca sĩ lang thang! Hát cho tụi nó nghe á, không có cửa đâu! Tụi nó liền nhốt tôi lại không cho đi, tôi...”

Nếu nói về khả năng khiến chuyện to xe ra to, chuyện to xé ra vĩ đại thì Nhuế Tĩnh tuyệt đối là một cao thủ. Tôi cố gắng hòa nhã nói với nó: “Chờ tôi mười phút, trong mười phút đó nhờ đừng có mở miệng cũng đừng nổi khùng lấy chai bia đập người ta, tìm một chỗ im ắng rồi ngồi chồm hổm cho tôi, làm được không?” Nó ương ngạnh: “Bảo tôi ngồi chồm hổm thì tôi liền ngồi chồm hổm? Ngồi chồm hổm có mà nhục như con cá nục!” Tôi nói: “Vậy đổi thành tư thế nào đó đẹp đẹp mà nhỏ thích đi, trước khi tôi đến phải im lặng làm một thực nữ, OK?”

Nó ngập ngừng một chút: “Thế còn được...” Sau khi dập điện thoại, tôi để lại cho Nhiếp Diệc một tờ giấy, nói bây giờ có việc phải đi trước. Mặc dù đây là lần đầu tiên tôi đến khu biệt thự nằm ở hậu viên của Hội quán Hồng Diệp, nhưng khu sân trước của hội quán lại rất quen thuộc đối với tôi.

Đứng ngoài phòng bao 310, gõ hai cái cửa liền mở, dậm bước đi vào, trên đỉnh đầu ngọn đèn tối mờ, nhạc nhẽo xập xình, trong không khí hỗn tạp mùi thuốc lá và rượu bia, ở trong có khoảng 20 người, trên sân khấu có đôi nam nữ thân mật ngay trước mặt mọi người, gian phòng ở sâu phía trong truyền ra tiếng đùa giỡn âm ỉ của các cô chiêu cậu ấm. Khi tôi vào trong, tất cả mọi người đều dừng lại. Không biết ai đã tắt nhạc, cả căn phòng nhỏ rơi vào

im lặng. Tôi không thường xuyên lui tới những nơi thế này, nhất thời không thích ứng kịp, trừ trừ đứng ở cửa hồi lâu mới nhận ra đứa con gái thân mật với bạn trai trên sân khấu ban này chính là Nhuế Tĩnh, nói dối mái tóc giả ngắn ngắn, trang điểm lòe loẹt, mặc một chiếc áo ba lỗ trễ ngực, váy ngắn không đủ che bắp đùi, mấy đứa con gái trong phòng không ai ăn mặc mát mẻ bằng nó.

Ánh sáng thực sự quá mờ nên không thể nhìn rõ đêm nay đêm nay người nào làm chủ xì, tôi nhìn về phía Nhuế Tĩnh, nói với nó: “Mặc áo khoác vào, thiếu tiền ai thì trước hết cứ rút chén trà giữ lễ rồi nói lời xin lỗi người ta, ngày mai còn phải đến trường, đã không còn sớm nữa, mau theo chị về nhà.” Nhuế Tĩnh trượt xuống khỏi cái ghế chân cao, thuần thục lắc lắc chai bia, mặt lộ vẻ châm biếm “Nhiếp Phi Phi, mới vừa rồi tôi lừa chị đấy, thế mà chị đã tới rồi ~” Trong phòng có người bật cười, nhưng không dám cười quá lớn tiếng, bỗng nhiên sau lưng có tiếng cùm cụp vang lên, tôi quay đầu lại nhìn, người thanh niên làm rơi khóa cửa lúng túng nói: “Cô Nhiếp, tôi chỉ là...”

Tôi suy nghĩ một chút, hiểu ra vấn đề, ném ở túi lên chiếc ghế sa lon gần đó, ngồi xuống rót cho mình một ly soda, khen Nhuế Tĩnh: “Rất tốt, đóng kịch không tệ, tổn không ít công sức để lừa tôi qua đây nhỉ, là ai muốn gặp tôi?” Nó lười biếng dựa vào bàn: “Tôi muốn trêu chọc chị không được sao? Do thấy ngứa mắt với cái kiểu giả vờ thanh cao của chị đấy!” Tôi đến đây vội vội vàng vàng, cảm thấy hơi khan cổ, bèn uống một hớp nước thông giọng, thực sự chẳng muốn nói nhảm với cô ả, chỉ nói vọng vào căn phòng ở phía trong: “Nhiếp Nhân?”

Liền nghe thấy tiếng vỗ tay, mấy cô gái đang cười đùa ở phía đối diện tự động đứng qua một bên, hiện ra một hàng ghế sofa trong phòng, có vài người ngồi trên ghế, ánh sáng mờ mờ nhưng có thể thấy rõ người vỗ tay quả nhiên là Nhiếp Nhân. Không nhận ra mấy người ngồi cạnh cậu ta, chỉ có hai cô gái trông hơi quen quen, chắc là mấy ngôi sao mới nổi nào đó. Nhiếp Nhân đi về phía tôi, hôm nay hắn mặc áo trắng quần cũng trắng, trắng như một đóa Thiên Sơn tuyết liên nở rộ trong động Bàn Tơ, khẽ cười: “Mời bà chị tới đây một chuyến thật không dễ dàng gì, ban đầu Nhuế Tĩnh định nhắn tin cho chị báo mình bị người ta bỏ thuốc, tôi nói nếu như vậy chị sẽ trực tiếp báo cảnh sát, sau đó lại định báo mình thiếu tiền, nhưng thiếu từng nào, thiếu ở đâu mới khiến chị đích thân xuất hiện mà không nhờ trợ lý đến giải quyết thay, chuyện này tôi quả thật phải cân nhắc một lúc lâu.” Tôi ca tụng sự nỗ lực của hắn: “Về phương diện này thì cậu khá hiểu tôi đấy, xem ra ba tháng qua cậu không hề nhàn rồi, chắc đã đi tra cứu dữ liệu lắm đấy.”

Hắn không đáp lại, chỉ ngồi xuống cạnh tôi, cả người toát ra mùi rượu, chắc là đã uống không ít. Tôi đặt ly nước lên bàn rồi đi thẳng vào vấn đề: “Nói toẹt ra luôn đi, lừa tôi tới đây làm gì? Tôi nhớ rõ anh cậu bảo cậu cách xa tôi một chút cơ mà.” Hắn nghiêng đầu nhìn tôi, trong đôi mắt có tia sáng lóe ra, đột nhiên khoát tay phải lên vai tôi, ngón tay mờ ám vuốt ve cổ tôi: “Đâu có làm gì đâu, chỉ tại nhớ chị thôi, muốn gặp gỡ chị một chút.” Ngón tay của hắn dừng lại trên da thịt, mặt chậm rãi tới gần: “Còn nhớ lần trước chúng ta... cũng tại hội quán Hồng Diệp này... đáng về của chị khi ngủ thật là quyến rũ...” Giọng nói mang theo hơi lạnh vừa đủ cho mọi người xung quanh nghe thấy, ngay cả Nhuế Tĩnh cũng mở to hai mắt kinh ngạc đến nỗi nhìn tôi chằm chằm.

Vào một buổi chiều ba tháng trước, Nhiếp Nhân nói với tôi: “Bia miệng mới là thứ đáng sợ nhất, ừ thì tôi đuối lý, nhưng cô Nhiếp, cô có bị ảnh hưởng hay không?” Nhìn chung quanh một vòng, trong phòng bao này có rất nhiều cô chiêu cậu ấm mà tôi không quen biết, có mấy ngôi sao trẻ trong làng giải trí, không biết ngày mai bọn họ sẽ tam sao thất bản chuyện này thế nào. Nói vị hôn thê của Nhiếp Diệp thủy tính dương hoa, vừa dụ dỗ em trai anh vừa quyến rũ anh, hay là nói Nhiếp gia sự nghiệp thành công nhưng đời sống tình cảm lại thất bại thảm hại, vị hôn thê cùng em họ ngang nhiên chim chuột chầu cùng một chỗ? Tôi nói: “Nhiếp Nhân, đồ có thể ăn bậy nhưng lời thì không nên nói lung tung.” Có lẽ thần sắc của tôi đúng theo những gì hắn trông đợi nên ánh mắt hắn nổi lên tiêu ý, hắn cúi đầu làm ra vẻ cô đơn: “Rõ ràng chúng ta đã... Chị phải cưới anh trai tôi, đã vậy còn không muốn gặp tôi, chị có biết như vậy tôi đau lòng biết bao không?”

Ánh mắt đang chìa vào người tôi của quần chúng cực kỳ đặc sắc, lại lén lút nhìn Nhiếp Nhân. Xem ra Nhiếp Nhân thực sự rất hận tôi, nhưng tôi không rõ vì sao hắn lại hận tôi đến vậy. Làm bại hoại thanh danh của tôi rõ ràng là không có ích lợi gì đối với Nhiếp gia bọn họ, thế mà hắn lại nghĩ trăm phương ngàn kế đối phó tôi, chỉ cần thấy tôi đau khổ là hắn liền cảm thấy sướng khoái? Lúc này nên phản ứng thế nào? Đứng lên chửi Nhiếp Nhân cậu nói bậy? Vừa nhìn đã biết là giấu đầu lòi đuôi. Vừa khóc vừa la to Nhiếp Nhân cậu nói bậy? Vừa nhìn đã biết là muốn tranh thủ sự đồng tình nhưng lại giấu đầu lòi đuôi. Tất nhiên một bạt tai rồi nói Nhiếp Nhân cậu nói bậy? Vừa nhìn đã biết là tỏ ra đau khổ nhưng lại giấu đầu lòi đuôi.

Nhiếp Nhân cảm thấy tôi đã hết đường chối cãi, diễn xuất càng thêm nhập vai, sâu kín nhìn tôi: “Dù anh tôi rất tốt nhưng chị đừng nên kết hôn với anh ấy, để cho anh ấy mỗi lần nhìn thấy chị liền nhớ lại chị đã từng với tôi...” Tôi bị hắn uy hiếp tới mức bật cười, cũng lười suy nghĩ phản ứng thế nào mới hợp tình hợp lý, nhanh chóng đứng dậy đập cho hắn một cước. Có lẽ tôi ra tay quá bất ngờ nên mọi người xung quanh đều nhất thời không phản ứng kịp, 5 giây sau mấy người thanh niên đang ngồi trên ghế mới vội vàng vẫy vẫy tay như đột nhiên được lên dây cót. Mấy cô gái khiếp sợ thét chói tai, tôi vật Nhiếp Nhân ngã sòng sọc trên mặt đất, quay đầu lại xoa dịu đám trai gái đang chạy tới: “Yên tâm, người vẫn còn chưa chết, chị đau như mẹ hiền, chị đau tương lai tôi đây chi muốn giết anh cậu em họ không hiểu chuyện, dù sao đây cũng là chuyện của nhà họ Nhiếp, các vị nhìn cũng được nhưng không nên ra mặt thay cho cậu ấy, có thể chờ thêm hai phút nữa hay không, để tôi giết chết thằng nhỏ này xong rồi nói tiếp nhé.” Hai tay của Nhiếp Nhân đã bị tôi trói quặt, mặt hắn tiếp xúc thân mật với mặt đất đau đớn ho khan, mấy vị hảo hán định chạy tới cứu hắn đã do dự dừng chân. Tôi vỗ vỗ mặt của Nhiếp Nhân, ôn hòa nhã nhặn nói với hắn: “Mê luyến anh trai cũng không phải là bệnh gì quá nặng, nhưng dù sao thì anh cậu cũng phải kết hôn đúng không? Cậu không thể dựa vào chuyện anh cậu lựa chọn tôi, kết hôn với tôi mà ngày nào cũng tìm tôi gây phiền phức nghe chưa? Một hai lần thì thôi, nếu nhiều lần quá thì tôi sẽ cảm thấy phiền đó có biết không?”

Hắn nằm rạp trên mặt đất, vừa ho khan vừa phản bác phản bác, giọng nói dừ tợn: “Tôi không có mê luyến anh trai...” Tôi bèn thông não cho hắn một chút: “Tôi cũng không muốn dính dáng gì đến cậu, tôi gả cho anh cậu rồi cậu vẫn có thể tự do mê luyến anh trai như cũ mà có phải không? Mọi người phải học cách chung sống hòa bình thì thế giới này mới có thể hài hòa mà có phải không?” Hắn nỗ lực phản bác lần nữa: “Con mẹ nó lão tử không phải là kẻ mê luyến anh trai...”

Tôi vẫn đang muốn thông não cho hắn thêm một chút nữa, nhưng cửa phòng bao đột nhiên lạch cạch một tiếng rồi mở ra, người quản lý và một người thanh niên cao ráo đứng ở cửa. Người thanh niên vừa nghe điện thoại vừa ngẩng đầu đi về phía này, thì ra là Tạ Luân, lúc nhìn thấy hiện trường trận chiến ngay giữa phòng anh ta sững sờ một chút, cúi đầu tiếp tục gọi điện: “... Không sao cả... Đúng, Nhiếp Nhân ở chỗ này... Không biết nữa... Ồ, được, cậu mau tới đây đi,” anh ta ngẩng đầu nhìn chúng tôi lần nữa: “Qua đây nhanh lên, tranh thủ thời gian...” Về sau tôi và Khang Tô La bàn luận vụ này, mặt cô ấy nhìn rất hả hê: “Bình thường bỏ toàn coi phim khoa học viễn tưởng, không bao giờ ngó ngang tới phim tình cảm, phải chi bỏ coi mấy bộ phim tình cảm là biết, nếu nữ chính bị người ta lừa gởn trong KTV thì lúc nào anh hùng xuất hiện để cứu mỹ nhân. Đáng lẽ lúc bị mấy đứa trẻ ranh kia vũ nhục, bỏ phải chịu đựng mấy phút, chịu đựng cho đến lúc anh hùng xuất hiện mới tốt, kết quả cậu lại manh động nhào vô đánh người ta một trận, lúc xuất hiện, anh hùng không biết cứu cậu mới tốt hay cứu tên trẻ ranh kia mới phải.” Nghĩ lại mà tôi còn rùng mình: “May mà sân trước của hội quán Hồng Diệp cách hậu

viên khá xa, người xuất hiện trước là Tạ Luân, nếu Nhiếp Diệc mà nhìn thấy cảnh mình đè Nhiếp Nhân dưới đất, nắm tay cú hấn, hình ảnh đó thật sự là...”

Khang Tô La gật đầu lia lịa: “Hình ảnh kia nhất định là đặc sắc đến mức khiến cho người ta không dám nhìn...” Trên thực tế, cú đấm thứ hai vẫn chưa đáp xuống đầu của Nhiếp Nhân, lúc Tạ Luân trả lời điện thoại, tôi đã buông Nhiếp Nhân ra, hấn nhảy dựng lên định phản kích, lại bị Tạ Luân chặn lại: “Anh cậu tôi đây liền đó, nghiêm túc đứng đợi một bên đi.” Nhiếp Nhân lập tức lo lắng, ngồi ngay ngắn như một bức tượng, tay phải run rẩy xoa xoa ngực. Tôi ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện hắn, lòng cũng có chút thấp thòm. Cạnh tôi vẫn còn chỗ trống, Tạ Luân liền đến ngồi, nghiêng đầu chào hỏi tôi: “Cô Nhiếp, rất vui được gặp lại, tôi là Tạ Luân, em gái tôi rất thích cô, bình thường ở nhà vẫn hay nhắc tới cô.”

Tôi nhớ lại, em gái của anh ta chính là Tạ Minh Thiên, đáp lại một câu, hỏi thăm sức khỏe của Tạ Minh Thiên, lại cùng anh ta hàn huyên chuyện Tạ Minh Thiên vừa mới quay xong bộ phim điện ảnh ở Bali. Thực sự không còn chuyện gì để tám nữa, Tạ Luân nói: “Mười phút trước tôi nhìn thấy cô ở dưới lầu, cứ nghĩ là Nhiếp Diệc đã ra sân trước, gọi điện thoại cho cậu ấy, kết quả không có ai nhận điện. Mới vừa rồi cậu ấy gọi lại cho tôi, nghe nói cô ở bên này, sợ cô xảy ra chuyện, nên nhờ tôi tới xem thử.” Cảnh tôi giáo huấn Nhiếp Nhân đã được cậu Tạ chiêm ngưỡng toàn bộ, cũng không còn gì để mà giấu diếm, tôi ăn ngay nói thật: “Anh tới rất kịp thời, đã cứu Nhiếp Nhân một mạng.”

Tạ Luân phì cười: “Nghe Minh Thiên bảo cô có đai karate nhị đẳng, quả nhiên danh bất hư truyền.” Không biết đây là một câu khen ngợi hay là chế nhạo nữa, tôi chỉ khách sáo đáp lời: “Đâu dám, đâu dám...” Cửa phòng bao mở rộng ra, đèn đèn tắt phụt, đám trai gái đều dựa tường mà đứng, không dám lên tiếng, màn hình điện tử hoành tráng ở trên tường đang trình chiếu một MV đen trắng, cảnh vườn hoa hồng cũ kỹ tàn lụi liên tiếp hiện lên, ca sĩ mặc áo gió màu đen cầm một chiếc ô đứng trên cầu cầu dài ngâm nga hát, âm thanh đã bị tắt nên cũng không biết ông ta đang hát cái gì. Trên hành lang, ánh đèn nhấp nháy chiếu sáng cánh cửa gỗ được chạm khắc hoa văn phức tạp theo phong cách châu Âu, giống như một bức họa tôn giáo thiêng liêng, lúc đèn sáng rõ, cánh cửa lại ánh lên một chút màu xanh nhạt hắt lên từ hồ nước.

Lúc nói chuyện cùng Tạ Luân, tôi cứ nhìn cảnh đó mãi. Năm phút sau, Nhiếp Diệc xuất hiện ở cửa phòng bao. MV trên màn hình tự động cắt ra làm đôi, để lộ một khoảng nước mênh mông, ánh sáng xanh tràn ngập gian phòng, nhuộm từng góc nhỏ trong không gian thành biển sâu, vừa an tĩnh, vừa kỳ quái. Nhiếp Diệc cất bước đi tới, giống như pho tượng anh tuấn vườn hoa của nhân ngư công chúa đột nhiên sống dậy, trăm tư quan sát thể giới biến khôi ly kì. Tôi sững sờ một lúc lâu, không biết mình chấn động là vì bầu không khí thần bí được ánh sáng tạo ra này, hay là vì lên tường đặc sắc mà mình mới nghĩ ra. Pho tượng trăm tư anh tuấn đột nhiên dừng bước, giờ tay lên tắt đèn nháy, lại tiện tay bật mấy bóng đèn huỳnh quang trong phòng bao.

Toàn bộ thế giới lập tức bình thường, dù sao thì đây cũng chỉ là một căn phòng bao thông thường, một đám thanh niên quần là áo lượt thông thường, một đám tiếp viên thông thường. Ánh đèn sáng trưng đã đẩy bầu không khí căng thẳng trong phòng lên một tầm cao mới, tựa hồ có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng của một người nào đó đang hồi hộp quá độ. Tạ Luân đón Nhiếp Diệc, đứng lên nói: “Cậu đã qua rồi thì tôi đi trước nhé, phòng bên cạnh cũng có chuyện.” Hai người vừa đi ngược ra cửa, vừa thấp giọng nói với nhau chuyện gì đó. Nhiếp Diệc đi tới ngồi cạnh tôi, ánh mắt đảo qua khuôn mặt tôi, lại đảo qua tay tôi, dừng ở vết trầy xước ở trên tay phải, ngẩng đầu nhờ người quản lý vẫn đứng chờ này giờ đi lấy nước muối sinh lý và thuốc tím đến đây.

Chính tôi cũng không phát hiện được mu bàn tay mình bị trầy xước từ lúc nào, đang cố nhớ lại thì nghe anh hỏi: “Chẳng phải đã bảo em cứ xem TV trước hay sao, chạy đến đây làm gì vậy?” Lúc này ở biệt thự, đúng là anh đã bảo tôi xem TV, tôi cứ tưởng đó chẳng qua là nói khách sáo, vậy là lúc đầu anh thật sự muốn tôi ngồi xem TV? Tôi ngu người một hồi, đang muốn mở miệng, Nhiếp Nhân đã cướp lời: “Em họ của chị Nhiếp vừa lúc đang ở đây, cho nên chị ấy qua đây chơi với tụi em,” miễn cưỡng cười cười: “Không có chuyện gì gấp đâu.” Nhiếp Diệc nhìn hắn một cái, không lên tiếng, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, Nhiếp Nhân ngồi trên ghế sofa lại càng lo lắng, tôi có thể hiểu được tâm lý của hắn, không biết người ta đang nghĩ gì mới là sự khùng bỏ đáng sợ nhất, Nhiếp Diệc chưa tỏ thái độ thì hắn chưa thể an tâm được. Nhưng tôi thực sự không biết, nếu hắn đã sợ Nhiếp Diệc như thế thì vì sao lại không coi lời nói của Nhiếp Diệc ra gì, cứ khăng khăng chạy tới trêu chọc tôi.

Đúng lúc đó người phục vụ đưa nước đến, cuối cùng Nhiếp Diệc cũng mở miệng, nói với người quản lý: “Sau này Nhiếp Nhân sẽ không tới nơi này nữa, trí nhớ của nó không tốt, ông Hạ hãy nhớ giùm cho nó nhé.” Sắc mặt Nhiếp Nhân lập tức thay đổi, quản lý Hạ thấy nhiều biết rộng, không chỉ mặt không đổi sắc mà còn tí mỉa mai thêm: “Vậy vẫn bảo lưu căn phòng này, hay là...” Nhiếp Diệc mở bình nước muối sinh lý, vừa tỏ ý bảo tôi nghiêng tay vừa trả lời: “Đóng cửa luôn đi.”

Sắc mặt của Nhiếp Nhân rất khó coi, một lúc lâu sau mới khàn giọng nói: “Anh, anh không thể đối xử với em như vậy, dù sao chúng ta cũng có quan hệ máu mủ, còn Nhiếp Phi Phi là cái thứ gì, cô ta...” Nhiếp Diệc mở túi lấy tấm bông, bình thần nói: “Chú đã không thích Phi Phi như thế, vậy thì nơi cô ấy thường hay lui tới, chú đừng nên xuất hiện nữa, vậy là hợp lý rồi.” Xét từ khía cạnh logic học thì cách này quả là rất hợp lý, nhưng... Tôi nói với Nhiếp Diệc: “Chúng ta xử lý vấn đề đơn giản như vậy liệu có tốt hay không đây?”

Anh nói: “Anh đã nói nhẹ nhàng hai lần rồi.” Tôi còn lục lại trí nhớ xem thử rốt cuộc anh đã nói nhẹ nhàng cái gì, bỗng nghe thấy Nhiếp Nhân kích động nói: “Anh bắt em cách ra Nhiếp Phi Phi ra một chút mà là nói nhẹ nhàng à? Cô ta chuẩn bị về làm dâu nhà họ Nhiếp rồi, sao em lại phải cách xa cô ta một chút? Vậy không có đạo lý gì cả!” Âm lượng cực đại của Nhiếp Nhân khiến tôi hết hồn, chợt nhìn thấy một cô gái đứng trong góc tường sợ hãi đến nỗi phải tự vỗ ngực.

Nhiếp Diệc đang giúp tôi bôi thuốc thoaáng dùng tay, một lát sau, anh nói: “Anh đã nói là làm, chú đã quên điểm này rồi chẳng?” Mặt Nhiếp Nhân trắng bệch trong nháy mắt, cắn chặt môi không dám nói lại. Nhiếp Diệc ném hết bông băng đã dùng vào trong thùng rác, lại rút một cây tăm bông khác: “Giàn Hề đang ở bên Mỹ, chú theo em ấy qua đó hai tháng đi.”

Nhiếp Nhân nói: “Anh đánh đuổi chúng em đi hết rồi...” Nhiếp Diệc ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Nhiếp Nhân chán chường ngồi xuống sofa, đột ngột cười một tiếng: “Đúng, chỉ cần anh nói là sẽ làm, cho dù là có đạo lý hay là vẫn là không có đạo lý, em không nên quên điểm này.” Đột nhiên nói: “Nhưng mà, anh thực sự cho rằng Nhiếp Phi Phi là lựa chọn chính xác lựa chọn chính xác trăm phần trăm sao? Cô ta...”

Nhiếp Diệc nói: “Chuyện này dừng ở đây, không thảo luận nữa.” Mở nắp bình thuốc tím, đưa mắt nhìn đám trai thanh gái lịch đứng ở đằng xa, nói với quản lý: “Mấy người kia không liên quan, giải tán họ đi.” Nhiếp Nhân còn muốn nói thêm gì đó nhưng phải cố nhẫn nhịn, hơn nửa ngày mới buông một

câu vô thường vô phạt: “Sau này anh nhất định sẽ hối hận!” Bước nhanh ra khỏi phòng bao. Nhiếp Nhân đi rồi, những người khác cũng nhanh chóng rời khỏi, không đến hai phút sau, trong phòng chỉ còn lại tôi và Nhiếp Diệc.

Không gian lớn như vậy lập tức trống trải, quản lý Hạ hỏi chúng tôi có muốn nhân tiện đến nhà hàng phía trước dùng cơm tối hay không. Nhiếp Diệc gọi hai phần, yêu cầu trực tiếp đưa đến hậu viên. Tôi nghĩ tới chiếc xe vẫn đang đỗ ở trước vườn, vừa đẩy cửa đi ra ngoài vừa thương lượng với anh: “Hay cứ ăn ở đây luôn đi? Ăn xong em về luôn.” Anh suy nghĩ một chút: “Tôi nay em cứ ở lại đây, giờ đã muộn rồi, về nhà không an toàn.”

Tôi giật mình hết ba giây, nói: “Em, ở đây?” Anh gật đầu: “Có nhiều phòng trống mà.” Tôi nói: “À, tốt, tiền sĩ Nhiếp, anh không sợ nửa đêm em sẽ tập kích anh?”

Anh ngừng một chút, đưa tay đề lên tay trái của tôi, nói: “Thử giờ tay phải, đá chân trái xem.” Tôi nói: “...” Anh nhìn tôi: “Căng thẳng đến mức này mà còn muốn nửa đêm tập kích anh?”

Tôi kinh sợ: “Anh lại còn nói nửa đêm tập kích...” Anh tỏ vẻ không hiểu: “Chẳng phải em nói trước hay sao?” Tôi tiếp tục kinh sợ: “Em nói ra bốn chữ này cũng là chuyện bình thường, nhưng anh lại nói ra... thật lạ... dù gì thì cũng là đỉnh Everest...” Nói còn chưa dứt lời đã tự động ngậm miệng.

Anh mất anh lộ ra vẻ khó hiểu hiếm thấy, anh hỏi tôi: “Anh là đỉnh Everest... Cái gì cơ?” Có cho tôi 100 lá gan tôi cũng không dám nói ngay trước mặt anh rằng anh chính là một đóa hoa cao ngạo lạnh lùng nở trên đỉnh núi Everest, đành phải nói cho có lệ: “Cái đó...” Cách đó không xa, một cô gái trẻ ăn mặc cực kì mát mẻ đứng lúc tiến lên đón tôi, định thần nhìn lại, chính là Nhuế Tĩnh vốn nên cùng biển mất với đám trai thanh gái lịch kia.

Nhuế Tĩnh hung ác chào tôi từ xa: “Nhiếp Phi Phi!” Đây là lần đầu tiên trong đời tôi được đón nhận sự ngênh đón thân thiết từ trên trời giáng xuống của nó, tôi chặn đường nó ngay trước hành lang. Nhiếp Diệc đang đứng cách đó gần mười bước chờ tôi. Tôi giờ quyền tán dương Nhuế Tĩnh: “Gây ra nhiều chuyện như vậy mà còn dám mở đây chờ tôi, lá gan lớn thật.”

Nhuế Tĩnh rút đầu một chút rồi lập tức lấy dũng khí ưỡn ngực, vừa len lén liếc nhìn Nhiếp Diệc, vừa không khách khí đáp lại tôi: “Tôi có gây ra chuyện gì cho chị đâu? Chẳng phải cuối cùng vẫn vô sự hay sao? Chị còn đánh người ta, dù sao thì tôi cũng không có xe, bọn họ đều đi rồi, chị phải đưa tôi về.” Tôi hỏi nó: “Nhỏ cảm thấy chuyện này khả thi hả?” Nó nói: “Vậy chị gọi điện thoại cho chú Trần, bảo ông ấy tới đón tôi!”

Tôi hỏi nó: “Nhỏ thấy chuyện này khả thi hả?” Nó tròn tròn đôi mắt: “Vậy chị muốn tôi thế nào?” Tôi nói: “Tự mình đi bộ ra ngoài 5 cây số mà bắt xe về nhà, tiền đi xe tôi có thể cho nhỏ, không có lựa chọn khác.” Từ ví tiền lấy ra 5 tệ.

Nó hít sâu một hơi, dùng âm lượng chỉ đủ cho hai chúng tôi nghe để lên án tôi: “Nhiếp Phi Phi, chị đạo đức giả quá đi thôi, lúc đánh Nhiếp Nhân thì dữ như con sư tử, trước mặt cậu hai nhà họ Nhiếp thì lại tỏ vẻ thiện lương, lúc cậu Nhiếp xử trí Nhiếp Nhân chắc chị mừng mở cờ trong bụng ấy chứ, còn giả bộ thủy mì, chị là cái đồ giả dối!” Tôi cất 5 tệ vào: “Không có tiền đón xe đâu nhé.” Nó cười nhạt: “Ồ! Tôi nói trúng tim đen của chị rồi? Chắc bây giờ thấy tức lắm nhỉ, cứ thử đánh tôi như đánh Nhiếp Nhân ngay trước mặt cậu Nhiếp xem nào.”

Tôi bị con nhãi này làm phiền muốn chết, đã thế nó còn kích động đến nỗi bộ tóc giả trên đầu lắc xiêu lắc vẹo, quả thực khiến người ta khó kìm chế được, tôi đau khổ nói: “Sau này còn mua tóc giả thì đến tiệm khác mà mua đi nha.” Nó nghiêng răng nghiêng lợi: “Chị đừng có mà đánh trống lảng.” Tôi nói: “Vậy được rồi, sẽ không có ai tới đón nhỏ, cũng không có ai đưa nhỏ về đâu, tự mình tìm đường mà về, sau này có xảy ra chuyện thì cũng đừng gọi tin nhắn cho tôi, coi chừng tôi xử nhỏ đó.” Nói xong tôi liền rời đi.

Nó đuổi theo: “Nhiếp Phi Phi, chị có dám lột cái bộ mặt giả tạo đó trước mặt tôi một lần không?” Tôi thực sự có chút bất đắc dĩ, thành khẩn nói với nó: “Nhỏ động não chút đi, tôi đập Nhiếp Nhân là vì cậu ta quá hư hỏng, tôi không đập nhỏ là vì nhỏ không có hư, nhỏ chỉ ‘nhị’ thôi.” Nó mù tịt: “Nhị là sao?”

(Nhị là ngu ngốc đó) Tôi nói: “... Chịu khó đọc nhiều sách chút.” Tôi cùng Nhiếp Diệc đi vào trong thang máy, nó lại đuổi theo, vừa nhìn Nhiếp Diệc vừa nhỏ giọng cãi tôi: “Nhiếp Phi Phi chị chờ một chút, tôi mặc kệ, hai người ở lại thì tôi cũng ở lại, hai người đi đâu tôi liền theo đấy, đi đã bảo chị phải chiều cổ tôi!”

Nhiếp Diệc nhìn tôi một cái, tôi chỉ nhún vai. Đương nhiên là Nhuế Tĩnh không có khả năng theo chúng tôi đi hậu viên, cuối cùng Nhiếp Diệc bảo quản lý mở một căn phòng cho nó nghỉ ngơi, tùy nó phá phách. Lúc này trò hề mới chính thức kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 5

Khi chiếc đồng hồ ở hành lang điểm 10h30 thì tôi đang ở trên ban công hóng gió. Hơn bốn mươi phút trước, tôi và Nhiếp Diệc đi dạo công viên về, ăn tối xong thì mỗi người tự trở về phòng mình tắm rửa súc miệng, sau đó ánh ngủ còn tôi tỉnh như sáo. Đêm nay trăng sáng vằng vặc, cây nguyệt quế soi mình trên hồ nước sóng gợn lăn tăn, tựa như một tấm lụa tơ tằm đen nhánh thêu chỉ bạc, mềm mại phủ trên mặt đất giữa khung cảnh an tĩnh này. Tôi đang ở trên hòn đảo cô độc giữa hồ, không thấy rõ nguyệt quế và cây phong mộc bên mép nước đằng xa, hàng cây như biến thành những cái bóng đen trùng trùng lớp lớp điểm xuyết lác đác vài ánh đèn âm đạm, như mê cung dài đằng đẵng mà tối tăm của người cá. Tôi bỗng nhớ đến một buổi tối mẹ đến văn phòng thăm tôi, hai mẹ con cùng nhau ngồi bên cửa sổ uống trà.

Phòng làm việc của tôi nằm trên tầng 40 của tòa nhà Song Tử tọa lạc giữa trung tâm tài chính, nên chỉ cần nhìn ra ngoài cửa sổ là có thể thu hết cảnh đêm xa hoa rực rỡ của nửa thành phố S vào trong tầm mắt. Mẹ tôi nhũn mày, than phiền với tôi, bảo là hồi xưa khi nhắc tới cảnh đêm là có “Trăng chiếu vườn hoa như tuyết rải”, có “Lửa chài, cây bến, sâu vương giấc hồ”, còn có “Thuyền ai đậu bến Cô Tô, nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San”, đẹp, an tĩnh, u buồn, khiến cho con người ta phải xao xuyến băng khuâng. Còn thành phố ngày nay nhìn chẳng ra làm sao, càng này càng người dung nước lũ với hai chữ “tình tư” (tâm tư), nhà cao tầng san sát, đèn xanh đỏ tím vàng, ai cũng xô bồ khiến người ta cảm thấy bức bối, may mà nhà của chúng tôi không ở trong nội thành nên có thể chịu đựng nổi. Mẹ tiếp tục thả hồn vào dòng cảm xúc, cho rằng gia đình tôi sinh sống trên một sườn núi vùng ngoại ô đã hơn 20 năm, nơi đó đẹp, an tĩnh, u buồn, có thể khiến con người ta phải xao xuyến băng khuâng, hơn nữa các loài côn trùng rần rết sinh sôi đàn đàn đông đông, tới bây giờ mà đường xá gập ghềnh vẫn hoàn gập ghềnh. Tôi nghe nói tháng sau thành phố dự định quy hoạch vùng đất dưới chân núi thành một trạm xe buýt. Tôi sống trên đồi đã 23 năm, cũng không quá quan tâm chuyện mình có thể hiểu rõ nỗi lòng thi nhân của mẹ hay không, nhưng đêm nay đột nhiên lại được thả thông tư tưởng.

Không có ánh đèn nê ông chói lóa, có thể nhìn thấy rõ đêm đen cùng ánh trăng trên đỉnh đầu, từng cơn gió nhẹ lướt qua rừng cây phẩy tới, mang theo hương hoa thơm ngát, Nhiep Diệc đang an giấc trong căn phòng ngay phía sau lưng tôi, chẳng hề phòng bị. Cảm giác thỏa mãn giống như những vần thơ lãng mạn của Tịch Mộ Dung, như dòng nước êm đềm trôi không ngừng nghỉ, lại giống như ánh trăng vô hạn rải trên núi trên sông. Đứng rồi, ánh trăng, có một bài hát tên là “Ánh trăng thành phố”, giai điệu nhẹ nhàng, ca từ thư thái ấm áp: Ánh trăng thành phố sáng soi giấc mộng, xin hãy ở bên thủ hộ cho người ấy, nếu có một ngày ta gặp lại, vân vân và mây mây. Tôi ngồi trên ban công chừng hơn 30 phút, bị gió đêm quạt vào mặt càng lúc càng thanh tĩnh, thấy cũng không còn sớm sửa gì nữa nên định xuống lầu pha ít sữa uống. Tôi đứng trong phòng ăn tầng một, vừa hộp sữa ông ọc vừa cảm thấy buồn ngủ, bỗng nhiên mẹ tôi gọi điện thoại tới, lúc đó đã mười một giờ. Trịnh nữ sĩ chưa bao giờ gọi cho tôi sau 10 giờ rồi tôi, tôi nghĩ chắc ở nhà xảy ra chuyện nên nhanh chóng nhận điện.

Giọng nói của mẹ có chút căng thẳng, trực tiếp hỏi tôi: “Phi Phi, chị có bị người ta ăn hiếp không đấy?” Tôi sững sốt một chút, không hiểu tại sao vụ âm ỹ hôm trước lại truyền đến tai mẹ, trả lời: “Ý mẹ nói cái tên Nhiep Nhân tâm thần á hả? Không sao đâu, con đã tẩn nó một trận, Nhiep Diệc cũng chuẩn bị tổng nó qua Mỹ rồi, chắc trong mấy tháng tới nó không có cách nào tới làm phiền con đâu.” Mẹ tôi cũng sững sốt một chút: “Còn có chuyện Nhiep Nhân nữa sao?”

Tôi càng sững sốt: “Mẹ không biết? Vậy hỏi con có bị ăn hiếp hay không là sao?” Mẹ nói: “Có người vừa gọi cho mẹ, nói tới nay chị ở cùng Nhiep Diệc,” bà ngừng một chút: “Chị bảo nhà bên ấy định đưa Nhiep Nhân qua Mỹ? Tốt lắm, lần này nhà thông gia hành động làm mình hả dạ ghê, Nhiep Diệc...” hình như bà chợt nghĩ tới điều gì, đột nhiên nói: “Đúng rồi, Nhiep Diệc, mẹ muốn nói chuyện Nhiep Diệc với chị, Nhiep Diệc nó có ức hiếp chị không?” Tôi cảm thấy quái lạ: “Sao anh lại ức hiếp con?”

Mẹ đắn đo 3 giây rồi nói: “Phi Phi, chị cũng biết mẹ không tán thành hành vi bất chính trước hôn nhân, Nhiep Diệc nó có ép buộc chị không đấy?” Tôi lập tức hiểu mẹ ám chỉ chuyện gì, sửa liền tràn vào khí quản, tôi liều mạng ho khan, mẹ tôi ở bên kia sốt ruột: “Chị mau trả lời mẹ trước cái đã!” Tôi vừa sặc vừa trả lời bà: “Không có, tụi con chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm, sau đó anh đi ngủ liền hà.”

Mẹ lập tức thở phào nhẹ nhõm, đang lúc tôi định bụng chúc bà ngủ ngon rồi dập điện thoại thì bà đột nhiên nói: “Không đúng, chị bảo nó ăn cơm với chị, sau đó nó đi ngủ một mình á?” Tôi nói: “Đạ.” Mẹ tôi lập tức tức giận nói: “Trong nhà chỉ có hai người, cô nam quả nữ, thiên thời địa lợi nhân hòa, bầu không khí tốt biết bao nhiêu, sao nó có thể ngủ ở ờ ợt vậy được cơ chứ?”

Tôi nói: “Cái nhà lớn ầm ả mà.” Mẹ tôi nghiêm túc nói: “Chuyện này với chuyện cái nhà có lớn hay không không có liên quan gì tới nhau, nếu như nó yêu chị thì bây giờ sao có thể đi ngủ một mình.” Tôi cảm thấy Nhiep Diệc thực sự là tiền thoái lưỡng nan, không khỏi nói giúp cho anh, tôi nói: “Mẹ, mẹ không thể như vậy, chiếu theo tiêu chuẩn của mẹ thì dù anh có ngủ hay không cũng có chuyện, anh phải làm sao thì mẹ mới hài lòng đấy?”

Mẹ tôi suy nghĩ một chút, nói: “Nó cần phải có một sự khát khao cháy bỏng, tuy nhiên vẫn phải tâm hoài bất loạn (có mỹ nhân ngồi trong lòng mà tâm vẫn không loạn).” Nhưng rồi lập tức phủ định kết luận của mình: “Nhưng chỉ khi không có tình yêu thì mới có thể tâm hoài bất loạn thôi.” Mẹ tôi hoàn toàn lâm vào một vòng tư duy lẫn lộn, lòng như tro tàn mà thờ dãi: “Làm mẹ thật khổ, sinh con gái ra phải lo nghĩ đủ chuyện.” Tôi an ủi mẹ: “Mẹ, theo logic học mà nói thì suy nghĩ của mẹ rất ổn, nhưng mà Nhiep Diệc anh ngủ riêng cũng có điểm tốt phải không, mẹ khỏi cần lo lắng vì cái chuyện khiến mẹ lo lắng lúc đầu nữa, nhỉ? Còn về chuyện mà mẹ lo lắng lúc sau ấy thì...” tôi còn chưa nói hết câu, chợt có tiếng người từ đằng sau truyền đến: “Anh vẫn chưa ngủ đâu, mẹ vợ tìm anh?” Tôi lập tức ngoảnh đầu lại, tấm rèm che cửa sổ bị gió thổi tung, Nhiep Diệc mặc bộ pijama tối màu đứng cạnh tấm rèm, còn mang chiếc headphones trên cổ.

Tôi nhanh chóng che ống nói, hỏi anh: “Anh anh anh anh anh nghe được bao nhiêu rồi?” Anh ngẫm nghĩ một chút: “Em nói với mẹ là anh ngủ riêng cũng có điểm tốt.” Mẹ tôi liếng thoảng ở đầu dây bên kia: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi? Phi Phi sao tự nhiên chị im re không nói lời nào vậy?”

Tôi nhận điện thoại lần nữa, nói với mẹ: “Anh vẫn chưa ngủ, mẹ không cần lo lắng question 2 nữa đâu, có thể quay lại lo lắng question 1 (*), mẹ ngủ ngon nha.” (* nghĩa của từ question ở đây là “vấn đề” chứ không phải là “câu hỏi”. Ý của bạn Phi là mẹ không cần lo lắng về chuyện anh Diệc ngủ 1 mình vì không có “khát khao cháy bỏng” nữa (vì anh thức rồi); mà nên quay lại lo lắng chuyện anh có “ép buộc, ức hiếp” bạn Phi hay không ấy). Sau đó tôi quả quyết cúp điện thoại nói với Nhiep Diệc: “Mẹ em không có tìm anh, chẳng qua là hai mẹ con trò chuyện đêm khuya, bàn luận vài vấn đề luân lý triết học ảo diệu thôi.”

Anh đi tới: “Anh tưởng là em ngủ rồi.” Tôi cầm cốc sữa, nói: “Em cũng vậy, cứ nghĩ là anh ngủ rồi...” Anh qua chỗ sofa lấy một cái đệm mềm: “Anh mệt quá, ngủ không được, đành kiếm ít phim cũ ngồi xem.” Ngẩng đầu nhìn tôi: “Giờ em muốn đi ngủ luôn hay là xem phim với anh? Là phim tài liệu “Hải dương” của Jacques, có thể là em đã xem rồi.”

Đúng là tôi xem rồi, nhưng lúc này sao có thể nói là mình đã xem rồi thậm chí là không chỉ xem 1 lần, tôi nhanh chóng nói: “Chưa xem.” Để tăng thêm độ tin cậy của câu nói này còn bổ sung thêm 1 câu: “Hải dương”, phim tài liệu hả? Nghe có vẻ thú vị đấy, nói về cái gì thế?” Anh đáp: “Câu hỏi này rất có chiều sâu, nếu tựa phim đã là hải dương thì anh nghĩ chắc nó không có nói về sa mạc.” Tôi thực sự muốn đâm đầu xuống đất, đành phải lắp liếm: “À đúng ha.”

Đột nhiên anh nói: “Buổi tối không nên uống sữa nguội, em đã đun nóng chưa đó?” Tôi giờ cái cốc về phía ánh đèn, là cốc sứ, đâu phải thủy tinh trong suốt đâu. Tôi hỏi anh: “Sao anh biết em uống sữa?”

Anh cúi người lấy thêm 1 tấm đệm, thấp giọng nói: “Trên môi có màng sữa.” lại nói: “Uống xong thì tôi đây nhé.” Tôi cầm cốc sữa đứng như trời trồng ngây ngốc hết 30 giây, không ngờ anh lại mời tôi cùng xem phim, cứ như là đang hẹn hò ấy. Quả thực ông trời đối xử với tôi tốt đến mức kì lạ. Đã biết đối phương sẽ không bao giờ cho mình một cuộc hôn nhân tràn ngập tình yêu thì cũng không nên hành xử lo được lo mất: bởi vì chắc chắn mối quan hệ này sẽ mãi nhàn nhạt như thế, cho nên không cần lo nghĩ xem phải làm thế nào để có thể cùng đối phương tiến lên một bước. Nhưng vấn đề là tôi thích Nhiếp Diệc, cũng một ngày càng gần gũi anh hơn, cho dù anh đã bảo tôi hãy làm người thân của anh, tôi có thể làm bất cứ điều gì cho anh, nhưng thực ra ngay từ đầu anh đã hy vọng tôi không thích anh, yên tâm lựa chọn tôi mà không hề hay biết rằng tôi không chỉ muốn có đồ lặn biển mà còn muốn có anh. Đây là một thứ tình yêu đơn phương cảm nín.

Tôi cẩn thận suy nghĩ 1 phút, sau đó chạy tới tủ rượu chọn lấy hai bình. Thôi kệ, cơ hội khó được, lỡ có làm gì hơi quá thì cứ đổ cho rượu là được rồi. Sau đó tôi xách hai bình rượu đỏ bình tinh men theo cửa sổ đi vào phòng chiếu phim. Tôi cứ tưởng đó chỉ là phòng chiếu phim bình thường, khi đi vào mới mới phát hiện chỗ này là một căn phòng thủy tinh. Nó không giống với căn phòng thủy tinh nuôi cá nhiệt đới trong vườn nhà Nhiếp Diệc, căn phòng này cao và rộng hơn hẳn, cách bài trí cũng đẹp hơn, tựa như một dinh viện tinh xảo. Hòn giả sơn chiếm hơn phân nửa không gian, lấy đá làm núi, lấy cát làm nước, hai cụm dây thường xuân làm cảnh. Phần còn lại của căn phòng có những chậu bonsai và đá tự nhiên trang trí, màn hình cỡ lớn gắn lên tường, đang chiếu cảnh cái heo nhảy lên trên mặt biển. Chỗ ngồi duy nhất trong phòng là một tảng đá sẫm màu kê sát vách tường, cao chừng bốn, năm mươi phân, lại rất rộng rãi, trên tảng đá có đặt một hàng đệm đồng màu. Nhiếp Diệc đang ngồi xếp bằng trên đó, thấy tôi tiến đến, anh liền gỡ headphones, lấy chiếc điều khiển từ xa mở tiếng to lên, lập tức tiếng sóng biển quen thuộc từ từ truyền đến.

Tôi tự giác đến ngồi cạnh anh rồi định khui rượu, anh lập tức giành lấy bình và đồ khui: “Đề buồn ngủ không cần nốc tới hai bình đâu, nửa ly là được rồi.” Nhiếp Diệc khui rượu khá chuyên nghiệp, tôi bội phục nói: “Anh biết bây giờ có trào lưu gì không? Các bậc phụ huynh phát câu với con cái thường vừa uống rượu vừa xem TV vừa giáo huấn chúng nguyên đêm ấy?” Anh hơi giương mắt: “Muốn chúc anh say? Vậy sao chỉ lấy một cái ly?”

Tôi trêu anh: “Thực ra em chỉ định uống một mình, sao anh cũng muốn tham gia?” Tôi vỗ vai anh: “Này tiểu bảo bối, với tư lượng của cung thì chỉ có thể uống sữa bò thôi, chờ một chút ta đi pha sữa cho mà uống.” Vừa nói vừa trêu xuống ghế. Anh lấy tay ngăn tôi: “Mẹ, ít nhất cũng phải để tôi uống bia.” Tôi cân nhắc hai giây: “Bảo bối, cùng lắm ta chỉ có thể cho thêm tí rượu vào sữa thôi, tỷ lệ 1:50 thế nào?” Ngẫm lại lại cảm thấy hiếu kì: “Ế, cung nói coi nó sẽ có vị gì, có thể uống được không?”

Cái nút gỗ bật ra khỏi miệng bình, kêu một tiếng, anh trả lời tôi: “Protein trong sữa sẽ biến tính, bị vón cục, không biết mùi vị thế nào, nhưng uống vào chắc chắn bị táo tháo ruột.” Anh nhìn tôi: “Chắc người không phải là mẹ ruột tôi nhỉ?” Tôi không kiềm được, bật cười hỏi anh: “Bác sĩ Nhiếp, sao trước giờ em không biết anh cả lác thế này?” Anh chia tay đưa cái khui cho tôi: “Hình như anh chưa từng phủ nhận khiếu hài hước của mình?”

Tôi nói: “Trước đây thỉnh thoảng anh cũng có nói đùa, nhưng” tôi không biết phải nói thế nào: “nhưng không giống như tôi nay.” Anh nói: “Nghe nói trước đây anh đối xử với em rất hồ hởi.” Tôi dối lòng nói: “Không có, con người anh rất nice.” Lại bổ sung thêm một câu: “Tất cả mọi người đều nghĩ rằng anh rất nice.”

Anh không ngắt đầu: “Anh không ngu ngốc lãng phí khiếu hài hước của mình, anh nghĩ chẳng ai cảm thấy anh nice đâu.” Tôi lập tức nói: “Khiếu hài hước không phải là nhân tố quyết định được chuyện một người có nice hay không đâu, có lẽ mọi người đều cho rằng anh rất...” Vất óc nửa ngày mà vẫn nghĩ không ra cái từ dùng để diễn tả tính cách của anh khi đối đãi với người lạ, trên cơ bản là anh toàn mặc kệ người khác. Nhiếp Diệc rót rượu xong, vô cùng kiên nhẫn đợi tôi hoàn thành câu nói đang dở đó.

Tôi khó khăn mở miệng: “Có lẽ mọi người đều cho rằng anh rất đẹp trai, anh cũng biết đó, mọi người thường ưu ái bao dung những người đẹp trai mà.” Anh trầm tư: “Nghe có vẻ là một lời khen, thế nhưng...” Tôi cắt lời anh như chém đinh chặt sắt: “Không nhưng nhị gì hết, đây là một lời khen chắc chắn 100%.”

Anh nhìn tôi 3 giây, đột nhiên nói: “Cho nên dù em biết rõ Nhiếp Nhân có thể nổi điên, gây nguy hiểm cho em bất cứ lúc nào, nhưng tôi nay em vẫn đến đây, là bởi nó đẹp trai khiến cho em hạ thấp cảnh giác?” Tôi thâm nghĩ, cái sự suy ra ấy đặt trong trường hợp này thực ra cũng khá logic, nhưng giá trị về ngoài của Nhiếp Nhân thực sự không đủ để tôi buông lỏng phòng bị với nó, tôi thờ dãi: “Chuyện phòng bao hôm đó chẳng qua chỉ là gia môn bất hạnh.” Anh nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi nói: “Anh xem, lúc mình ở trên đảo V anh đã kể cho em nghe chuyện nhà anh rồi, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh mà, chẳng phải người đời có câu ‘gia gia hữu bản nan niệm đích kinh yêu’ (mỗi nhà đều có riêng cho mình một quyển kinh khó đọc) hay sao? Nhà em cũng vậy thôi, chuyện nhà em ấy à, phải nói là một long long story luôn đó.” Đêm đã khuya, ánh trăng bị mây che khuất, phát ra một thứ ánh sáng mờ mờ lung lung, tựa như đèn tờ giấy Tuyên Thành đã bị bôi đen đặt trên ngọn đèn rồi đốt thủng, đẹp đẽ và thần bí không nói nên lời. Ở dưới bầu trời tĩnh lặng ấy, ở trên hòn đảo cô độc giữa hồ ấy, có lẽ căn phòng thủy tinh mà chúng tôi đang ngồi là nơi phát ra nguồn sáng đáng kể nhất, mà ở nơi đó chỉ có tôi và Nhiếp Diệc hai người. Thực sự rất lãng mạn.

Ở trong hoàn cảnh lãng mạn như vậy, chuyện nhà hiển nhiên là một đề tài không mấy thích hợp để tâm sự. Nói qua loa nguyên nhân gây ra vụ phòng bao, nói đến chuyện vì sao Nhướn Tinh không thích tôi, tôi bèn thương lượng với anh: “Hay là mình đổi kênh đi? Em cảm thấy trong bầu không khí thế này, chúng ta hẳn là nên bàn luận vấn đề nhân văn nghệ thuật âm nhạc vân vân mây mây.” Nhiếp Diệc chống tay: “Không cần, đề tài này cũng thú vị mà.” Tôi nhìn anh ba giây, thờ dãi: “Được rồi, lúc nãy nói tới đâu rồi ấy nhỉ? A đúng rồi, Nhướn Tinh không thích em là bởi năm đó, đối tượng mà ba em định tán tỉnh ban đầu là mẹ của nó, cũng chính là dì của em, nó cứ nghĩ rằng nếu như nếu như mẹ nó với ba em mà thành đôi thì vị trí của em bây giờ sẽ là nó, nó vẫn cho rằng em đã trộm cuộc đời nó, là một kẻ ăn cắp tro trên.”

Nhiếp Diệc nói: “Dưới góc nhìn sinh vật học mà nói, cho dù ba vợ với mẹ của cổ cùng nhau thì người được sinh ra chưa chắc là cổ.” Tôi dạy bảo anh: “Anh không nên phí công giảng giải nguyên lý sinh vật học gì đó với một nữ sinh lớp 11. Cho dù mình chỉ là tiểu bối, không nên thảo luận chuyện của các

trường bối, nhưng giả dụ không có mẹ em thì chưa chắc ba em đã đến với di, cũng giống như nếu không có em thì chưa chắc anh sẽ ở bên Giản Hề, phải không?” Tôi điều chỉnh tư thế ngồi một chút: “Chuyện yêu đương của ba mẹ em hồi đó cũng ly kì lắm, tuy rằng chuyện tình tay ba tay tư rất vô vị nhưng thời cứ nghe thử nhé, cơ mà anh tuyệt đối không được cho ba mẹ em biết là em mách lẻo chuyện này với anh nha.” Anh gật đầu.

Tôi nâng tay phải, co ngón út đưa lên trước mặt anh, anh mỉm cười ghé tay tôi. Tôi liền nghiêm túc kể lại tình sử giữa ba và mẹ, tôi nghiêng đầu hỏi Nhiếp Diệc: “Anh có tin vào chuyện nhất kiến chung tình không?”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 6

“Anh có tin vào chuyện nhất kiến chung tình không?” Anh nghĩ ngợi một chút, trả lời tôi: “Chưa từng nghĩ tới.” Tôi nói: “Ba em đối với mẹ em là nhất kiến chung tình, lần đầu tiên ba gặp mẹ chính là ngày ông đang hẹn hò di, hồi đó di em đẹp lắm, anh nhìn Nhuế Tĩnh là biết di em đẹp thế nào. Cạnh nhà hàng mà họ hẹn hò là một nhà sách, lúc đó mẹ em là một nhà thơ có chút danh tiếng, đang ở đó kí sách. Bình thường di em không bao giờ đi dạo nhà sách, nhưng không hiểu sao hôm đó lại nổi hứng, ăn com xong liền muốn đi dạo nhà sách, ba em rất phong độ đi cùng, kết quả mới vừa đặt chân vào nhà sách đã nhất kiến chung tình với mẹ em”

Nhiếp Diệc đưa ly rượu cho tôi: “Sau đó thì có em” Tôi lắc đầu: “Đầu có dễ thế, lúc đó mẹ hoàn toàn không nhìn thấy ba, bà còn chê ba không có học thức. Khi đó ba em đang học thạc sĩ ở Stanford, được tuyển thẳng vào trường nhờ học bổng, cứ như vậy mà mẹ chê ba không học thức, còn vì chuyện ba không biết nhà thơ Herman Melville mà khinh bỉ ba! Nói chứ trừ mấy người học văn ra thì ai biết Herman là ai đâu, lần đầu tiên nghe cái tên ấy em còn tưởng ông là diễn viên điện ảnh.” Nhiếp Diệc nói: “Anh đã từng đọc tác phẩm ‘Timoleon’ của ông ấy, không biết bây giờ đã có bản dịch tiếng Trung chưa.”

Tôi kinh ngạc: “Anh chuyên bên sinh học mà vẫn biết tập thơ đó?!” lại nghĩ, ngay cả ‘Hi bảo’ ảnh cũng từng đọc rồi, lập tức bình thường trở lại. Anh hỏi tôi: “Sau đó thì sao?” Tôi nói: “Ba vẫn kiên trì theo đuổi mẹ, đúng rồi, còn học làm thơ vì mẹ nữa. Anh anh nghĩ xem, thời sinh viên ba học khoa học tự nhiên, ngành số học ứng dụng, lên thạc sĩ lại học tài chính công trình, thế thì viết thơ thế nào được? Sau một tháng rong rã nghiên cứu ‘Tân nguyệt tập’ và ‘Phi điều tập’ của Thái Qua Nhĩ, ba viết cho mẹ một bài thơ tình, mở đầu thế này- ‘Mỗi khi/ Mảnh đêm trước mắt/ buông xuống, trong đầu/ liền hiện ra/ dụng nhan/ của nàng/ gương mặt/ tròn như quả táo/ của nàng, còn có những đốm/ tàn nhang/ dễ thương, trên đôi má của nàng.’ Đọc xong tôi lâm vào trầm mặc.”

Nhiếp Diệc cũng lâm vào trầm mặc một chút, một lát sau anh nói: “Rất có văn điệu.” nghi ngờ nói: “Mẹ vợ liền cảm động?” Tôi thờ dãi: “Cảm động cái gì, mẹ em tức muốn chết, mẹ em ghét mấy đốm tàn nhang trên mặt dữ dội, cho rằng ba viết bài thơ này là để châm chọc bà, chỉ tội nghiệp ba em, ông chẳng qua chỉ muốn gieo vần thôi.” Nói đến đây tôi bèn dừng lại nói với Nhiếp Diệc: “Nếu như sau này anh viết thơ tặng em, cho dù anh có lớn mật ca ngợi bất cứ bộ phận nào trên mặt em thì em cũng không phát hỏa như mẹ đâu.” Anh nói: “Giá sách bên cạnh em có một cái kính lúp, em đưa giúp anh với.”

Tôi xoay người tìm chiếc kính lúp, ù ù cạc cạc hỏi anh: “Ừa anh lấy kính lúp làm gì vậy?” Anh im lặng một chút: “Để soi thử trên mặt em có chỗ nào đáng được ca ngợi.” Tôi quay đầu lại, ném chiếc gối ôm vào đầu anh: “Còn muốn nghe kể chuyện nữa không đấy?”

Anh vừa cười vừa né chiếc gối: “Muốn chứ, ba vợ không thể nào với tới mẹ vợ, nhưng sao lại có em?” Trên màn hình, con bạch tuộc đang chậm rãi dạo chơi, giống như chiếc khăn lụa thất lạc ở nơi sâu nhất của đại dương. Tôi lấy lại chiếc gối: “Sau đó, sau đó mẹ em ngã bệnh, rất nghiêm trọng, có thể nguy hiểm tới tính mạng. Ba em tạm nghỉ học, về nước chăm sóc mẹ, mãi cho đến nửa năm sau mẹ mới xuất viện. Mẹ em là bạn gái đầu tiên của ba, nghe nói ba đã quý xuống trước giường bệnh của mẹ để cầu hôn, hồi đó ông vẫn chưa tốt nghiệp, ông nội em cho rằng ba bị điên rồi.”

Đã không thấy con bạch tuộc nữa, tôi ôm chiếc gối: “Nhưng bà nội em suy nghĩ rất thoáng. Bà nói khi gặp phải tình yêu đích thực thì phải nhanh tay nắm lấy.” Bản hòa nhạc nhẹ nhàng vang lên, bảy cá trúc anh màu xám bạc bơi vọt ra khỏi khe nứt dưới đáy biển. Đêm khuya, bảy cá nhảy múa, cảnh vật khi tỏ khi mờ.

Tôi để ý thấy trên hòn đá nhỏ cạnh Nhiếp Diệc có một cây lá đỏ vurun người mọc thẳng, tán cây um tùm mon mọn, thân cây nổi lên vài cái ụ, không biết là do người ta chăm chút hay là do năm tháng tạo hình, khiến cả cây có vẻ cổ xưa. Có một chiếc lá lông léo sắp rụng, tựa hồ như muốn rơi trên mái tóc đen nhánh của anh, anh chống một gối ngồi đó, tay phải tùy ý khoát lên trên đầu gối, ánh mắt rơi trên màn hình. Chợt nhớ trước đây ở một triển lãm tranh, tôi đã từng xem qua một bức họa ‘Hải Thần dưới tầng cây’ của một họa sĩ nào đó mà tôi không nhớ tên. Mãi lâu sau, chúng tôi vẫn không nói gì. Ngay lúc đàn cá đang bơi lội biến mất khỏi màn hình, Nhiếp Diệc đột nhiên mở miệng: “Phi Phi, gia đình em hạnh phúc thật đấy.”

Mẹ tôi từng kể gia đình của Nhiếp Diệc chẳng khác nào nhà lao, đây là chuyện mà người ngoài không phải ai cũng biết. Đó là chuyện của ba tháng trước khi chúng tôi đính hôn. Có người bảo rằng tình cảm giữa ba mẹ Nhiếp Diệc vốn không tốt, nhất là khi Nhiếp Diệc còn bé. Ông Nhiếp thường có hồng nhan ở bên ngoài, bà Nhiếp không quản được, đành phải lao đầu vào làm việc công ích để di dời lực chú ý, bà dành phần lớn thời gian tham gia công tác bảo vệ động thực vật hoang dã. Vợ chồng hai người không quan tâm đến Nhiếp Diệc nhiều. Mẹ tôi nói, mẹ Nhiếp Diệc từng khen ngợi anh với bà, bảo rằng từ nhỏ anh đã vô cùng độc lập, có thể một mình đến viện bảo tàng, một mình đến phòng thí nghiệm, có chuyện gì cũng đều tự mình xử lý. Nhưng mẹ tôi cho rằng, không phải Nhiếp Diệc muốn độc lập, chỉ là anh ép phải độc lập mà thôi. Anh được sinh ra trong một gia đình thượng lưu giàu có, nhưng lại chưa từng được trải nghiệm tình cảm gia đình rất đối bình dị trên thế gian này. Mẹ tôi cho rằng Nhiếp Diệc chỉ là một thanh niên bình thường, cứ thế mà tội nghiệp cho thời niên thiếu của anh, tôi lại cho rằng Nhiếp Diệc là một thiên tài tâm cỡ Shelton, mà thiên tài thì lúc nào cũng khác với người thường,

đúng là anh luôn nhìn nhận vấn đề dưới góc nhìn khoa học tự nhiên chứ không phải khoa học xã hội và nhân văn, thậm chí tôi còn cho rằng có lẽ anh cũng chẳng thêm đề ý tới chuyện tình cảm thông thường. Mãi cho đến buổi tối trên đảo V hôm ấy, anh nói với tôi, anh chưa từng chứng kiến bất cứ một tình yêu tốt đẹp nào. Thế mà bây giờ anh lại nói với tôi, Phi Phi, gia đình em thật hạnh phúc. Nói xong anh vẫn bình tĩnh như vậy, lúc nói cũng rất trôi chảy tự nhiên, hoàn toàn không phải là một lời khen lấy lệ, hay là trong lòng anh thực ra đang ẩn giấu sự tiếc nuối và ước ao? Tôi vẫn nhớ, đúng là anh đã nói rất nhiều lần, rằng tôi là người thân của anh. Anh rất thích dùng hai chữ người nhà này.

Hải thần cô độc ngồi dưới tàng cây lá đỏ nơi đáy biển. Màn hình sáng tối nhấp nháy rơi vào đáy mắt. Tôi nắm chặt ly rượu đỏ uống một ngụm, hai ngụm, lại muốn uống thêm ngụm nữa rồi đặt ly xuống, hỏi anh: “Anh vừa nói ‘gia đình em rất hạnh phúc’ phải không?” Anh như đang chìm trong suy tư đột nhiên bị quấy rầy, hơi nghiêng đầu: “Sao thế?”

Tôi lớn mật cầm tay anh đặt chồng lên tay mình, nhẹ giọng nói: “Là nhà của chúng ta.” Bàn tay anh rất ấm áp, ngón tay tôi lại lạnh lẽo, cầm tay anh xong tôi mới bắt đầu cảm thấy hơi ấm, những lời tốt đẹp định nói với anh đã bay đến 9 tầng mây, đầu óc trống rỗng. Anh không mở lời, chỉ im lặng nhìn tôi, mặc kệ tôi ôm ấp bàn tay phải của anh. Tôi ngồi xổm cạnh người anh, điệu bộ giống như đang cầu khẩn. Mãi lâu sau tôi mới tìm lại được giọng nói đi lạc của mình, tôi nói: “Em không thể nói rõ hôn nhân rốt cuộc là cái gì, nhưng Nhiếp Diệc, nếu như chúng ta kết hôn, em nghĩ hôn nhân đối với em mà nói, ý nghĩa trọng đại nhất chính là em có thể chia sẻ gia đình và người thân của em cho anh, em là người thân của anh, ba mẹ em cũng là người thân của anh, cho nên đó không chỉ là gia đình của em, mà là gia đình của chúng ta.” Tôi xoay người: “Có thể em nói chưa được rõ ràng, em không biết anh có hiểu ý em hay không, em...”

Anh nói: “Anh hiểu...” Anh nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Em nói rất hay.” Tay tôi đang run rẩy bấy giờ có tiết tấu, tôi vội vàng rút hai tay về, động tác nhanh nhẹn giống như lách khỏi một con thú hoang bắt người lao ra từ cây dẻ. Sợ rằng lát nữa tôi sẽ biến thành một người nói nhiều mất, lúc hơi ấm tôi thường lặp lại một số động tác, Nhiếp Diệc biết chuyện này. Tôi rút tay quá vội vàng, anh hơi ngờ vực nhìn tôi, không biết anh có phát hiện ra điều gì hay không.

Thật ra thì tôi muốn nói những lời còn dễ nghe hơn thế, tôi muốn nói, Nhiếp Diệc, nếu không nói thì người khác khó lòng biết được, không chỉ có tình yêu, sự quan tâm cũng là một thứ rất dễ bị người ta bỏ quên. Em muốn chia sẻ người thân của em cho anh, nếu như gia đình anh chưa từng cho anh cảm nhận được tình yêu và sự vẹn nguyên, thì em nguyện đem người thân, và cả tình yêu em có chia sẻ hết cho anh, em hy vọng khi đó anh sẽ hạnh phúc hơn, sẽ yêu cuộc sống hơn, anh sẽ tự mình gây dựng một cuộc sống vui vẻ như thế. Nhưng tôi những lời này không thể nói ra được, chỉ ít thì này giờ không được. Có thể mãi mãi cũng không được. Bầu không khí ngưng trệ trong nháy mắt, tôi nín thở, bỗng có âm thanh cô tịch dưới biển sâu vang lên. Tôi thở ra một hơi, thấp giọng nói: “Nghe xem, đó là âm thanh của cá voi lưng gù, lúc ở biển Tonga em đã từng được nghe hai lần, anh đã từng nghe thấy chưa? Âm thanh của cá voi có tần số cao, trong sách nói có thể truyền xa tới...”

Anh nói: “9 cây số.” Tôi nói: “Đúng rồi, 9 cây số, người ta nói giọng hát của cá voi lưng gù rất êm tai, nhưng em lại thấy âm thanh đó vừa cô đơn vừa u sầu, có lẽ vì em nghe nói, những con cá voi cô độc sẽ hát mãi cho đến khi tìm được bầy đàn, không còn cô độc lưu lạc một mình nữa, cho nên vẫn cảm thấy như thế, âm thanh của cá voi lưng gù rất buồn...” Nói xong tôi mới lo sợ anh phát hiện ra điều gì đó. Thói quen thật đáng sợ, cứ hơi ấm là lại nói huyền thoại, quả nhiên lần này cũng thế, có phải bây giờ cảm giác là đã quá muộn rồi không? Anh biết hết mọi thói quen của tôi rồi còn đâu.

Tôi ngồi sát mép ghế đá, không khỏi cứng ngắc toàn thân, Nhiếp Diệc lại có vẻ không phát hiện ra được điều gì, trái lại còn nở nụ cười: “Anh nhớ em thường hát một bài ca kì lạ nào đó.” Tôi ngẩng người hai giây, cố gắng trấn tĩnh lại, lại lấy ly rượu uống 1 ngụm, lại 1 ngụm, lại thêm ngụm nữa, một hơi cạn sạch, buông ly nói: “Em cũng hát mấy bài quen quen mà. Anh từng nghe bài hát này chưa? Thịnh hành hồi em học tiểu học, tựa đề là eversleeping, lấy ý tưởng từ tác phẩm ‘mối tình dang dở 400 năm’ Mẹ em cũng thích bài này lắm, bảo là có một bản dịch tiếng Trung, dịch giống như là một bài thơ. Để em nhớ lại coi khúc đầu như thế nào ấy nhỉ...” Nhiếp Diệc tiện tay lấy chiếc điều khiển từ xa, bộ phim tài liệu trên màn hình đột nhiên tạm ngừng, tiếng đàn dương cầm quen thuộc truyền ra, tôi kinh ngạc: “Sao cái gì anh cũng biết hết vậy?”

Anh lấy chiếc ly không của tôi châm thêm rượu: “Chẳng phải em thường nói anh là một thiên tài hay sao?” Tôi nói: “Không không, thiên tài cũng không thể toàn trí toàn năng như thế này được.” Tôi khen ngợi anh: “Khi anh rót rượu cũng đẹp trai nữa là sao.” Anh cười: “Muốn anh làm chuyện gì?”

Tôi nhảy xuống ghế, vươn tay ra với anh: “Anh Nhiếp, có thể nhờ anh nhảy một điệu không?” Lúc Nhiếp Diệc đi tới thì tôi vẫn đang suy nghĩ, tại sao tôi lại đột nhiên muốn mời anh khiêu vũ? Là vì anh mỉm cười đầu độc tôi? Lúc Nhiếp Diệc đưa tay ôm lấy thắt lưng của tôi thì tôi vẫn suy nghĩ, là bởi tôi uống rượu, cho nên trong lòng nghĩ gì thì liền nói ra không hề cố kị? Mới trước đó chẳng phải tôi còn ngại tiếp xúc với anh, sợ người thông minh như anh sẽ nhìn ra cái gì đó hay sao? Chẳng qua chỉ là một ly rượu. Rốt cuộc rượu là thứ gì, nếu như người muốn say thì cho dù chỉ nhấp một chút, nó vẫn lập tức phát huy tác dụng: rốt cuộc còn là thử thách mình gì mà có thể hùng hồn trợ giúp con người phóng thích ái tình cùng dục vọng? Thôi kệ nó đi.

Chẳng qua tôi chỉ muốn cùng Nhiếp Diệc nhảy một điệu mà thôi. Mặc dù chúng tôi đều đang mặc pijama. Thì ra 16 phân cũng là một khoảng cách rất dài, không ngờ đầu thì nhìn không thấy mặt Nhiếp Diệc, tay trái tôi khoát lên vai anh, tay phải nằm gọn trong tay anh. Toàn bộ căn phòng được âm nhạc êm ái lấp đầy. Thời gian tựa như thác nước dội xuống từ vách đá dựng đứng, một bên tĩnh lại, một bên hối hả trôi. Chúng tôi vòng qua một chậu ngũ diệp từng từng, giữa những tia sáng âm đạm, giọng nói của Nhiếp Diệc vang lên trên đỉnh đầu tôi: “Mặc dù ca từ được lấy cảm hứng từ phim ảnh, nhưng anh nhớ bài hát này vẫn được người ta quay một MV riêng, câu chuyện trong đó hoàn toàn khác với phim.”

Tôi lập tức nhớ lại: “Đúng rồi, bản điện ảnh kể rằng Dracula mất đi người vợ yêu dấu nên biến thành huyết quỷ, MV lại nói về một nữ nhạc sĩ dương cầm mất đi người chồng yêu dấu, ngày ngày đắm chìm trong nỗi đau buồn. Thật ra thì vong hồn của chồng cô ấy vẫn luôn ở bên bầu bạn với cô, chỉ là cô không hay biết. Em còn nhớ rõ cảnh hoa hồng mà người chồng tặng cho cô ấy, từ trước đến giờ em vẫn chưa thấy cảnh hồng nào đẹp đến thế.” Anh nói: “Anh không quan tâm tìm hiểu mấy bài hát lắm, em vừa nói mẹ vợ biết một bản dịch rất hay phải không? Là như thế nào?” Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Đêm qua tôi gặp lại chàng trong mộng, chàng tới gần tôi khẽ thì thầm ‘Tình yêu của tôi, vì sao em khóc?’ vì thế đôi tôi không chỉ còn tuyệt vọng, mãi đến khi đôi ta đồng kim cộng châm, sát cánh bên nhau dưới nấm mộ chung.”

Một hồi lâu, anh nói: “Sự mất đi là một đề tài đau buồn, vì sao em lại thích?” Tôi hiểu ý anh, chồng mất vợ, vợ mất chồng, đây hẳn không phải là một đề tài hay ho, tôi nói: “Cũng không phải là thích, anh không cảm thấy nỗi đau xé lòng này thật ra cũng rất cảm động sao? Dracula vì không thể chấp nhận được cái chết của vợ mà quỷ phục ma quỷ, dùng cây thương mà đâm chúa Jesus trên thập tự giá; nữ nghệ sĩ dương cầm vì không thể chấp nhận được cái chết của chồng, cuối cùng nuôi ý định tự sát. Phân cảnh cuối cùng thực ra em xem không hiểu lắm, nhưng em nghĩ vậy cũng tốt. Sống vì mình thấy vui

chết cũng nên vì mình thấy tội nguyên, nếu như sau khi chết người ta có thể biến thành vong hồn thì có nghĩa là họ đã vượt qua ranh giới sinh tử, cái chết là một điều linh thiêng, có lẽ sau khi chết người ta sẽ lại sống trong một trạng thái khác. Đi qua cánh cửa sinh tử, sống trong trạng thái khác, ở bên thủ hộ cho người mình yêu thương, như vậy không tốt sao?” Chúng tôi lại vòng qua một hòn đá cảnh cao ngất nhưng trơn trượt, góc này rất tối, tôi dùng cảm giác tay quàng lên cổ anh, kéo gần khoảng cách với anh, dường như anh không phát hiện ra, cất giọng bình thản: “Tất cả các giả thiết về linh hồn mà em vừa nói đó, hiện giờ có rất nhiều người nghiên cứu vấn đề này, cũng có người nỗ lực dùng quan điểm cơ học lượng tử để chứng minh linh hồn thực sự tồn tại, nhưng chúng không thể quay về thân xác một cách hoàn mỹ.”

Tôi thở dài: “Ý anh là linh hồn không phải là không tồn tại? Thật ra em chỉ suy nghĩ vẩn vơ thôi, nhưng nếu linh hồn không hề tồn tại, hơn nữa em phải tin vào điều này, thế thì lúc phải đối mặt với tử thần em sẽ đau khổ lắm.” Tôi lấy ví dụ: “Giả dụ như nếu em chết trước mặt anh, anh sẽ dễ chịu hơn khi tin rằng em đã hoàn toàn rời xa thế giới, hay là linh hồn của em vẫn trở về xem TV cùng anh mỗi đêm? Anh nhập tâm một chút?” Anh thấp giọng cười: “Bất luận là dưới tình huống nào, lừa mình dối người lúc nào cũng dễ hơn thừa nhận hiện thực, nhưng mà, Phi Phi, hiện giờ em rất khỏe mạnh.” Con chènch choáng béc lên, tôi lại mà bắt đầu thao thao: “Anh nhập tâm một chút, anh cảm thấy nếu em có thể trở về xem tivi cùng anh sẽ tốt hơn có phải không? Em cũng nhập tâm thử xem, thành thật mà nói, cần bản là em không có cách nào chấp nhận được, cho dù tin rằng anh chết đi nhưng linh hồn vẫn còn tồn tại em vẫn không chấp nhận được, chứ đừng nói chỉ là linh hồn không hề tồn tại.”

Anh tùy ý nói: “Sao em nhập tâm được?” Tôi nói: “Chỉ cần tưởng tượng khi chúng ta già đi, sau đó anh ra đi trước em, anh nhiều tuổi hơn em mà, chuyện này rất có thể sẽ xảy ra.” Bước chân của Nhiếp Diệc hơi khựng lại, lúc đó tôi mới nhận thức được mình vừa nói điều gì.

Anh không nói gì, đi tôi lướt qua cây hắc tùng, tùng năm lá, rồi chòm hoa tử đằng gỗ đỏ, điệu nhảy của chúng tôi không có bất cứ vấp vấp nào, nhưng tôi không nhớ rõ mình đã đi chuyển ra sao. Ca sĩ bắt đầu cất giọng cao vút: “Tôi nguyện an giấc nghìn thu, hằng đêm gặp anh trong giấc mộng.” Nỗi buồn phiền dâng lên, Nhiếp Diệc đột nhiên mở miệng: “Anh chưa từng nghĩ rằng em sẽ cùng anh đến già.”

Ta nói: “A đúng rồi, có thể chúng ta sẽ không bên nhau đến khi đầu bạc.” Tôi lúng túng cười: “Đây cũng chỉ mới là lần đầu em nghĩ tới chuyện này, em là người làm nghệ thuật mà, tình cảm rất phong phú, em nghĩ nếu như, đương nhiên chỉ là nếu như, nếu như chúng ta ở bên nhau suốt đời, nếu như anh ra đi trước, em chịu không nổi là một điều rất tự nhiên thôi, bất cứ người nào có tình cảm phong phú đều không chịu nổi hết, vốn quen sống hai người, một người đột nhiên biến mất thì sẽ tịch mịch biết bao nhiêu, à, khoa học gia các anh có thể không hiểu thấu chuyện này được, cảm giác cô đơn thực sự rất cảm tính, không hề lý trí, ý của em là...” Tôi cũng không biết mình đang nói cái gì. Tôi càng cố trấn định, lại càng rối rắm. Trước đây tôi không sợ gì cả, bây giờ lại sợ rất nhiều thứ. Có đôi khi tôi cảm thấy bản thân mình vì đột nhiên lại trở thành một kẻ nhát gan, nhưng trên đời này chỉ có duy nhất một người có thể làm tôi trở nên nhát gan, có lúc tôi lại cảm thấy một chút khổ sở ngọt ngào. Tình yêu có trăm nghìn tư vị, đây có thể là một loại tư vị của nó. Đầu xoay mòng mòng, phải tìm cách trong một khoảng thời gian hạn hẹp khiến tôi chết máy. Nhiếp Diệc lại đột nhiên kề sát tôi, anh nói: “Phi Phi, anh chưa từng nghĩ rằng em sẽ ở bên anh cho tới lúc già.”

Tôi ưỡn oai nói: “Anh không cần nhắc lại điều này.” Anh nói: “Nhưng nếu em nguyện ý, anh sẽ rất vui.” Tôi cầm nín suốt ba giây đồng hồ, khi mở miệng chỉ thấy cổ họng đau rất.

Tôi kiểm chế bản thân, bốn cọt anh: “Bởi vì em không gây phiền phức cho anh?” Mà lúc này tôi mới phát hiện mới vừa rồi tôi đã bắt giác cắn môi, bây giờ đau đến tê dại. Một lúc lâu sau anh nói: “Có lẽ không chỉ như thế.” Tôi sững sốt một chút, sơ sễng bật câu nói kia ra khỏi miệng, tôi nói: “Cho nên Nhiếp Diệc, nếu như em ra đi trước anh, anh có thấy cô đơn không?”

Bài hát đã sắp kết thúc, nữ ca sĩ trầm giọng nhẹ nhàng hát: “Mãi đến khi đôi ta đồng kim cộng chằm, sát cánh bên nhau dưới nắm mộ chung.” Anh thấp giọng nói: “Có thể,” tôi nói: “Có thể gì cơ?” Anh đáp: “Có thể sẽ cảm thấy cô đơn hơn trong tưởng tượng.” Tôi nhón chân ôm lấy anh, hai tay quàng cổ anh, đặt cằm trên vai anh, nước mắt âm thầm rơi xuống, tuyệt đối không thể để cho anh nhìn thấy.

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy em?” Tôi tựa đầu vào hõm vai anh, càng dùng sức ôm chặt anh hơn, tôi nói: “Anh cứ mặc kệ em, em say rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Thượng đế dùng bảy ngày để sáng thế. Sau đó chúng ta có bảy ngày làm việc dài đằng đẵng như bảy ngày sáng thế. Chiều thứ bảy, Đồng Đồng cầm đi động của tôi gõ cửa phòng làm việc, nói là trợ lý Chử mời tôi đi uống trà chiều, ông ấy đã ngồi chờ sẵn ở tiệm cà phê của tòa nhà 39 tầng rồi. Tôi sững sốt một chút, vớ cái gương ngắm mình một cái, nói với Đồng Đồng: “Em bảo chú ấy chờ một chút, chị trang điểm cái đã.”

Tiệm cà phê của tòa nhà 39 tầng ám chỉ cửa hiệu được mở ở ngoài phòng nghệ thuật trên tầng 15 của tòa nhà Song Tử, gọi là tiệm cà phê nhưng thực ra nó là một nhà hàng chuyên về trà đạo, ông chủ là một nghệ thuật gia, cái gì cũng bán trừ cà phê. Trợ lý Chử ngồi trên chiếc ghế dài làm bằng sợi tổng hợp ở tầng sâu trong cửa tiệm, trước mặt ông ấy có ba trái chanh, một cái máy ép hoa quả hình thù kỳ quái, cùng với một quyền hướng dẫn sử dụng máy ép hoa quả, ông ấy ngồi đó vui đầu khắc khổ nghiên cứu. Tôi đi tới, ông chủ chào đón: “Ây da, Phi Phi, thì ra đây là bạn của cô.” Nhanh chóng thu dọn máy ép hoa quả và quyền hướng dẫn sử dụng, mang ra hai ly nước chanh mát lạnh.

Tôi giải thích ngắn gọn: “Ông chủ chỗ này rất thích trêu chọc người khác.” Trợ lý Chử cười: “Nhìn cung cách đãi khách của cửa tiệm này là biết kinh doanh không phải là vì tiền, tôi nên bội phục mới phải.” Tôi và trợ lý Chử cùng nhau uống nước chanh một lát rồi hàn huyên về tình hình gần đây của

Nhiếp Diệc, ông ấy kể gần đây Nhiếp thị đang tiến hành một loạt thí nghiệm cuối cùng trước khi tung loại thuốc mới ra thị trường, đang rất cần các cơ quan đơn vị giúp đỡ, phối hợp với nhiều bệnh viện và trường đại học, còn phải bảo đảm cho hơn một ngàn tình nguyện viên tham gia thử thuốc, cho nên quỹ thời gian của Nhiếp Diệc rất eo hẹp.

Trò chuyện về Nhiếp Diệc xong, chúng tôi im lặng vài giây, trợ lý Chử sắc mặt ngưng trọng, lại uống nước chanh 5 giây, lấy ra vài bức thư đặt trước mặt tôi, phong thư màu trắng, đã được mở ra rồi, nhìn có vẻ giống thư làm ăn kinh doanh. Tôi cầm lấy nhìn một cái, trên phong thư có mấy chữ được in theo thể chữ Tống, người nhận là Nhiếp Diệc ở viện nghiên cứu dược vật Thanh Hồ, không có đề nơi gửi. Trợ lý Chử giải thích: “Tất cả thư từ gửi đến công ty đều được ngâm hiểu là vì chuyện làm ăn, thư gửi cho Yee sẽ được phòng thư ký xem qua trước, sau đó sắp xếp theo mức độ quan trọng rồi mới trình lên cho cậu ấy.” “Xem qua?” Tôi nói đùa với ông ấy: “Chứ đưa phong thư này cho tôi, chẳng lẽ đây là thư tình người ta viết cho anh?”

Trợ lý Chử cũng cười: “Nếu chỉ là thư tình thì không có việc gì,” ông ấy dừng một chút: “Lúc còn trẻ tôi làm thầy dạy tư cho Yee, bây giờ lại làm thư ký của cậu ấy, nói cho cùng thì nếu gạt công việc qua một bên, tôi cũng có thể xem là một nửa trưởng bối của Yee.” Ông ấy cần nhắc nói: “Chuyện này Yee nói không cần cho cô Nhiếp biết, bảo tôi trực tiếp xử lý bức thư. Nhưng tôi đã cân nhắc rất nhiều, cảm thấy nên cho cô biết mới thỏa đáng.” Ông ấy tỏ ý bảo tôi mở phong thư. Một tờ giấy A4 mỏng tang, vẫn là chữ thể Tống đánh máy, mới xẹt qua hai câu đầu đã nhắc thấy tên tôi: “... Nhiếp Phi Phi tiểu thư rất giàu tình thân mạo hiểm, tình trường phóng đảng sành sỏi, sau khi đùa giỡn vứt bỏ bạn trai cũ, người vẫn còn đang buồn bã tổn thương vì sự ra đi của cô ta, ở nước Mỹ xa xôi, cô Nhiếp lại nhanh chóng tìm được mục tiêu kế tiếp. Cô Nhiếp là người tài cao gan lớn, mục tiêu cura cầm tiếp theo chính là giảng viên dạy nhiếp ảnh ở trường Y, Jacob Ivans tiên sinh. Ivans tiên sinh dù đã ngoài bốn mươi tuổi, nhưng đáng đáp vẫn rất phong độ. Cô Nhiếp thu đoạn phi thường, chưa tới nửa năm đã thành công can dự vào cuộc hôn nhân mỹ mãn của Ivans tiên sinh, khiến cho vị nhiếp ảnh gia này bỏ vợ từ con, mà con gái lớn của ông ấy chỉ hơn cô Nhiếp gần hai tuổi.

Sau khi cura đồ vị thiên tài nhiếp ảnh đáng tuổi bố mình, con đường nhiếp ảnh của cô Nhiếp cực kì thuận lợi, truyền thông tung hô cô ta tài hoa hơn người, nhưng nào có ai ngờ rằng phần lớn các tác phẩm của cô ta đều là do Ivans tiên sinh thực hiện thay? Lại có người tán thưởng, nói rằng cô ta là người trẻ nhất đoạt được giải vàng cuộc thi nhiếp ảnh tại Áo, nhưng mấy ai biết ban giám khảo năm ấy có đến ba người là bạn thân của Ivans tiên sinh? ... Từ trước đến nay, đối tượng cura cầm của cô Nhiếp đều cùng một kiểu, cô ta chọn Nhiếp tiên sinh ngài, đại khái là vì ngài là một nhà sinh vật học thiên tài. Xưa nay cô Nhiếp rất cuồng mộ thiên tài, thủ đoạn dùng đề cura cầm thiên tài thực khiến người ta nể phục, cô ta thích giả vờ là mình không thêm đề ý, nhưng thực ra đều nằm trong kế hoạch, kỹ năng lật mềm buộc chặt đã luyện tới cấp độ thượng thừa...” Tôi đọc khoảng ba phút. gương mặt trợ lý Chử lộ vẻ xấu hổ: “Đến giờ đã nhận được ba bức thư thế này rồi, cô Nhiếp... cô thấy thế nào?”

Tôi nói: “Câu thứ ba trong đoạn thứ nhất của bức thư này có một lỗi chính tả.” Chỉ chỉ cho ông ấy thấy: “Chữ bốn mươi viết sai rồi.” Trợ lý Chử nói: “... Đưa cho cô xem không phải là đề cô đề ý chỗ này...” Tôi nói: “Màu sắc rất đẹp.”

Trợ lý Chử nói: “...” Bồi bàn mang hai cốc nước chanh mới, tôi nói: “Mấy bức thư này đều là thư nặc danh dùng để hãm hại người khác.” Trợ lý Chử đẩy mắt kiếng, một lúc lâu, nói: “Yee hoàn toàn không tỏ thái độ gì đối với chuyện này, mà tôi cũng không có thành kiến gì với cô Nhiếp,” hai câu này chẳng qua chỉ là đưa chuyện, trợ lý Chử quả thật là một người tốt hiếm có khó tìm, thường xuyên mật báo động tĩnh của Nhiếp Diệc cho tôi biết, tôi tỏ ý bảo ông ấy nói tiếp. Ông ấy tiếp tục: “Nếu như mấy thông tin trong thư đều là sự thật thì xin mạn phép được nói một câu quá phận, có thể cô Nhiếp và Yee không hợp nhau đâu, hy vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ. Nếu đều là giả dối,” giọng nói lộ vẻ lo lắng: “Cô Nhiếp nên xem lại thư mình đã từng kết thù với ai, đề phòng trước lúc nào cũng tốt hơn.”

Tôi gật đầu nói được. Sau khi tiễn trợ lý Chử, tôi gọi điện thoại cho Khang Tô La, đôi ba câu thông báo chuyện thư ký của Nhiếp Diệc tới chơi, mang đến ba phong thư nặc danh màu sắc đẹp đẽ, lại chia sẻ nội dung của mấy bức thư nặc danh kia cho cô ấy nghe. Khang Tô La kinh ngạc: “Nghe nói có em họ rắc rối của bố đang ở nhà bố, chắc là do nó làm quá?”

Tôi nói: “Mấy bức thư này đều được viết rất là văn hoa, còn dùng cả mấy câu thành ngữ thâm thúy nữa.” Cô ấy thờ phào: “A, vậy chắc không phải nó làm đâu. Cậu nhớ lại coi tên nó có ai đáng ngờ không?” Tôi suy nghĩ ba giây đồng hồ, trả lời cô ấy: “Xin lỗi, nhưng mà mình không có gây thù chuốc oán với người ta nhiều lắm.”

Khang Tô La vận to âm lượng: “Nhiếp Phi Phi, đến lúc này rồi bố phải nghiêm túc với mình một chút chứ! Hơn nữa chuyện ở trường đại học chỉ có vài người biết rõ chân tướng, chắc chắn vụ thư nặc danh không phải là do người ngoài làm đâu.” Cô ấy gấp đến độ vận to volume lần nữa: “Nếu như hoàng thượng tin thật thì làm sao bây giờ? Bố còn chưa kịp lên xe bóng nữa mà.” Tôi dịch điện thoại ra một chút, nói: “Hoàng thượng anh mình, không dễ dàng tin lời đem phá...” Cô ấy nhón nhắc: “Đường Thái Tông có anh mình hay không? Có yêu Ngụy Chính hay không? Sau khi Ngụy Chính chết, ông ta liền tin lời gièm pha, đào mộ Ngụy Chính lên kia kia...”

Tôi nói: “Có thể là do ông ta không yêu sâu đậm.” Cô ấy nghe xong tức đến nỗi muốn quẳng điện thoại: “Nhiếp Diệc kia vốn dĩ đâu có yêu bố.” Dừng một chút, nhanh chóng bổ sung: “Mình không có ý đó, mình cảm thấy hoàng thượng chắc chắn là có hảo cảm với bố, nhưng cũng vì có hảo cảm nên có thể anh ta sẽ càng muốn biết rõ thực hư câu chuyện kia, nếu tra được kết quả một cái thì, hic, thì sẽ có bao nhiêu hiểu lầm phát sinh đây...” Tôi trầm tư nói: “Bố đã nói như vậy thì... phải đi giải thích mới được.”

Cô ấy thờ dãi: “Đúng đó, nhưng mà nói qua điện thoại không rõ ràng hết được đâu, cậu tìm thời gian thích rồi tâm sự trực tiếp với hoàng thượng nhé.” Đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, không điều tra thư ai viết thư nặc danh rồi tới tận cho một trận sao?” Tôi nhìn đám nhân viên đang bận rộn chạy ngược chạy xuôi trong phòng làm việc, chán chường nói: “Mẹ nó, giờ đang bận bù đầu đây, đề chừng nào rảnh rồi tính.” Kết quả còn chưa kịp nghĩ ra cách giải thích với Nhiếp Diệc, tôi đã nhận được điện thoại của mẹ. Chuyện xảy ra vào 4 ngày sau đó, tôi vừa mới chịu hành xác trong 48 tiếng đồng hồ, đang uống sữa tươi chuẩn bị ngủ một giấc, Đồng Đồng đem đi động tới.

Giọng nói của mẹ vô cùng uể oải: “Phi Phi, chị tranh thủ về nhà 2 ngày nhé, mẹ có chuyện quan trọng cần nói với chị.” Đã nhiều năm rồi mẹ không dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, cúp điện thoại xong tôi liền tìm Đồng Đồng lấy chìa khóa xe, cô ấy nhìn tôi một hồi: “Chị Phi Phi, chị như vậy không lái xe được đâu, để đó em chở cho.” Về đến nhà vào đúng giờ ăn cơm, nhưng tôi thấy chú Trần lái xe ra cổng, mẹ tôi hạ kính xe, thần sắc ngưng trọng nhìn tôi, hồi lâu mới thở dài nói: “Lên xe đi, dì chị đưa Tĩnh Tĩnh đến nhà họ Nhiếp rồi, nhà bên đó vừa gọi điện tới, chúng ta qua đó xem thử.”

Tôi không phản ứng kịp: “Nhà họ Nhiếp nào ạ?” Chờ tôi lên xe mẹ nói: “Nhà Nhiếp Diệc.” Tôi uống hết nửa chai nước, nghi ngờ hỏi: “Sao đi với Nhuế Tĩnh lại tới nhà Nhiếp Diệc ạ?” Mẹ tôi im lặng hơn nửa ngày, lúc mở miệng, giọng đã khàn khàn: “Ba ngày trước, Nhuế Tĩnh và Nhiếp Diệc xảy ra chuyện. Tĩnh Tĩnh gặp chuyện ở chỗ mình, mẹ phải báo cho mẹ con bé biết. Sau khi biết chuyện, di con bắt xe đêm chạy một mạch đến đây, có người nói trưa hôm trước, di con dẫn Nhuế Tĩnh đến nhà họ Nhiếp,” mẹ tôi xoa xoa huyết Thái Dương: “Vốn dĩ định chờ cho đến khi Nhiếp Diệc trở về để làm rõ mọi chuyện, nhưng không ngờ di con lại đột nhiên đưa Nhuế Tĩnh tới nhà bên kia.”

Tôi ngẩn người: “Mẹ nói là... Nhiếp Diệc và Nhuế Tĩnh? Bọn họ có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Mẹ tôi ngừng một lúc mới nói: “Nhiếp Diệc bị bệnh, xé chiều hôm trước Nhuế Tĩnh đi đưa thuốc cho nó, qua ngày hôm sau mới về, về rồi cứ khóc mãi, Nhiếp Diệc cho nó một tờ chi phiếu rất lớn.” Tôi lặp lại những lời này trong đầu ba lần, tôi nói: “Nhiếp Diệc đã từng gặp Nhuế Tĩnh một lần... Anh ấy bị bệnh? Sao con lại không biết chuyện này, sao Nhuế Tĩnh lại đi đưa thuốc cho anh ấy? Mẹ nói bọn họ...” Cuối cùng tôi cũng phản ứng kịp, tôi nói: “Chuyện này quá hoang đường.”

Mẹ cho tôi hai phút để tiêu hóa thông tin, đoạn nói: “Sau khi biết chuyện từ chỗ Nhuế Tĩnh, mẹ liền gọi điện cho Nhiếp Diệc ngay lập tức, nhưng lại không liên lạc được với nó, thư ký của nó bảo là có đôi khi nó lại đột nhiên mất tích, nhiều phần là đã đi tham gia một hạng mục bảo mật nào đó rồi, trong thời gian này không thể nào liên lạc với nó được, cũng không biết tới khi nào nó mới trở về.” Mẹ tôi thở dài: “Mẹ không tin Nhiếp Diệc làm mấy chuyện như vậy, nhưng mặc dù Tĩnh Tĩnh hay gây sự, nhưng cũng chưa đến nỗi lấy sự trong sạch ra mình ra đùa giỡn, tại sao Nhiếp Diệc lại đưa cho nó tờ chi phiếu lớn như vậy, điểm này làm mẹ rất nghi ngờ.” Tôi trầm mặc giây, kiên trì nói: “Chuyện này quá nực cười.”

Mẹ cầm tay tôi, nhẹ giọng nói: “Có thể là chúng ta đã nhìn lầm Nhiếp Diệc rồi, cũng có thể là Nhuế Tĩnh nói láo, muốn biết chân tướng ra làm sao thì chúng ta phải đi đối chứng rồi mới đoán định được. Mẹ luôn tự hỏi có nên cho chị biết chuyện này hay không, chị có bị tổn thương hay không. Trường thành là chuyện mà mỗi người phải tự mình làm lấy, có rất nhiều chuyện khó khăn xảy ra trong đời phải nhưng mình phải trải qua, phải chấp nhận.” Mẹ dừng một chút: “Nhưng nếu như chị không muốn đối mặt thì cứ xuống xe ngay bây giờ, mẹ sẽ không cản chị.” Tôi một tay được mẹ nắm, một tay thử gọi điện cho Nhiếp Diệc, ông nghe quả nhiên chỉ truyền ra lời thông báo thuê bao tạm thời không liên lạc được. Tôi đi di động qua một bên, lần tìm một lon soda, gẩy nắp ra uống một ngụm lớn, dòng nước lạnh lẽo trượt xuống, huyết Thái Dương đau âm ỷ. Ánh mắt mẹ tôi về lo lắng, nói: “Lão Trần, chú quay đầu xe đi, chúng ta cứ về nhà trước đã.”

Tôi ngăn mẹ, xoa xoa huyết Thái Dương đang nhức nhối, nói: “Không sao đâu, nhờ chú Trần lái nhanh một chút, đi sớm về sớm.” Hơn hai giờ sau chúng tôi đến Nhiếp gia, sau cơn mưa thu, khuôn viên nhà họ Nhiếp trở nên âm đạm, giống như một bức vẽ công bút (*) an tĩnh tới màu. (Lối vẽ tỉ mỉ, tinh vi)

Ân dưới màu sắc âm đạm đậm đó, phòng tiếp khách nhà họ Nhiếp toát lên một bầu không khí kì lạ, người ngồi ở ghế chủ tọa chính là bà nội Nhiếp Diệc, ngồi bên cạnh là di tôi, bà Phùng Vận Phương, Phùng phu nhân đang nhai uống trà chiều, tiếp đó là Nhuế Tĩnh không trang điểm, đang ngồi cúi đầu sụp mắt. Quân gia dẫn chúng tôi đến phòng khách, bà nội đang cúi đầu dùng trà, còn di Phùng nhìn thấy mẹ con tôi, sững sốt hai giây, lên giọng nói: “Tôi còn nghĩ bà Nhiếp đây là đang chờ ai, thì ra là chờ em họ tôi, cũng tốt, đã đến đông đủ rồi thì nhà hai người cũng nên cho tôi một câu trả lời đi thôi.” Bà nội sắc mặt lạnh lùng, căn bản không thèm để ý tới di Phùng, ngẩng đầu khỏi chén trà nhìn về phía mẹ tôi ngồi: “Trịnh phu nhân tới thật đúng lúc, vị chị họ của này của cháu đã ngồi ở nhà chúng ta gần 4 tiếng đồng hồ rồi, cứ một mực khẳng định cháu ta khi dễ con gái cô ta, bắt nó phải chịu trách nhiệm.” Giữu cọt nói: “Thật không ngờ lại có một ngày thẳng Diệc dính dáng tới loại chuyện thế này, chị họ cháu chắc bị điên không nhẹ, phiền cháu mang cô ta về, khách khứa dạng này, nhà họ Nhiếp ta tiếp không nổi.”

Tôi ngồi xuống cạnh mẹ, mẹ nhíu mày, còn chưa kịp mở miệng, di Phùng đã đặt mạnh chén trà xuống bàn: “Tôi điên không nhẹ? Cháu bà đã ức hiếp con gái tôi mà còn muốn bỏ ngo như vậy sao? Ai mới xứng với con gái tôi? Tôi cho bà biết, cháu bà vốn không có cửa đâu!” Ngày trước, di Phùng nổi tiếng xinh đẹp nhưng chưa ngoa, hôm nay gương mặt bà đã không còn được mỹ lệ như xưa, nhưng cái tính chưa ngoa lại tăng gấp ba lần. Người giúp việc bưng thêm trà, vì có cho thêm sữa nên mẹ tôi chỉ uống một ngụm rồi đặt xuống, hướng về phía di Phùng trấn an: “Chị à, chị đợi lâu như vậy chắc cũng đã mệt rồi, hay là chúng ta quay về trước đi, chắc là chuyện này có một chút hiểu lầm...”

Nói còn chưa dứt lời thì đã bị di Phùng cắt ngang: “Hiểu lầm? Tĩnh Tĩnh xảy ra chuyện ở chỗ cô, cô đã không biết tự mình xấu hổ mà còn nói tôi hiểu lầm? Đương nhiên là cô hy vọng có hiểu lầm rồi, tốt nhất là thiên hạ thái bình, không có chuyện gì phát sinh hết, như vậy con gái cô liền có cơ hội gả vào danh gia vọng tộc, cô liền có thể mẫu bằng nữ quý!” Bà ấy tám tác: “Trịnh Đan Trì, đã bao nhiêu năm, bây giờ cô cũng đã già, đáng cũng đã phi rồi, nhưng bản tính chuộng hư vinh thì lại không thay đổi chút nào nhỉ?” Mẹ tôi im lặng hai giây rồi nói: “Chị, tôi sẽ châm chúc chuyện chị ăn nói quá đáng là vì chị đang tức giận.” Di Phùng cười nhạt: “Năm đó cô có lỗi với tôi là vì mẹ cô đã làm không ít chuyện mờ ám để cô có thể lấy được Nhiếp Côn Tư? Hôm nay con rể cô lại có lỗi với con gái tôi vì cô khư khư muốn giữ lại vẻ hiển, tính tình cô với mẹ cô quả là từ một khuôn đúc ra!”

Câu này quả thực là hồ ngôn loạn ngữ, mẹ tôi day án đường nói: “Phùng Vận Phương, chị ăn nói cho đàng hoàng chút.” Di Phùng còn muốn lên tiếng nhưng bà nội đã đặt chén trà xuống bàn, thân nhiên nói: “Xem ra Phùng phu nhân ý chí kiên định, Trịnh phu nhân cũng không khuyên giải nổi, ta đây cũng chỉ giới tiên lễ hậu binh (*), cô chọn đi, tự mình đi ra ngoài, hay là để tôi cho người tới kéo cô ra ngoài?” (* trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến vũ lực)

Di Phùng lập tức trợn mắt: “Rõ ràng là muốn ý thế hiếp người! Cháu bà đã khi dễ con gái tôi thì đừng hòng nghĩ tới chuyện lấy mấy tấm chi phiếu rách kia để mà giải quyết, cũng đừng hòng đuổi tôi ra ngoài, nếu dám đẩy tôi ra khỏi cánh cửa này, tôi cam đoan ngày mai cả gia đình nhà họ Nhiếp sẽ được lên báo! Con gái tôi đã bị khi dễ tới thành ra như vậy, sau này nó không có tương lai, không có mặt mũi nhìn người ta nữa rồi, cùng lắm thì cá chết lưới rách, mấy người đừng mơ đuổi tôi đi là có thể kết thúc được chuyện này!” Mẹ tôi ngăn người, tôi cũng vậy, còn bà nội thì trầm mặc một lúc lâu, bưng chén trà Tân Thiêm uống một ngụm, bỗng nhiên gọi tên tôi: “Phi Phi, tới này giờ rồi mà sao không nói gì?” Tôi nói: “Dạ đang chờ các trưởng bối nói chuyện trước đã ạ.”

Khóe miệng bà hơi nhếch lên: “Muốn nói gì thì cứ nói đi.” Di Phùng cười cợt: “Nhà họ Nhiếp quả là có gia giáo, trưởng bối đang nói chuyện mà cũng cho phép tui nít ranh xen mồm vào à?” Bà nội mắt điếc tai ngơ, không nhanh không chậm lấy nắp chén gạt lá trà, ánh mắt rơi lên người tôi. Quân gia mang một chén hồng trà không sữa tới, mẹ tôi ngồi yên một chỗ chậm rãi dùng, cũng không lên tiếng. Tôi nhìn về phía Nhuế Tĩnh, nó bị khi thế của di lần át đến độ mất đi cảm giác tồn tại. Trong căn phòng này, tôi chỉ có thể nói chuyện với nó.

Giúp việc bưng nước đá tới, tôi uống hơn nửa cốc để nâng cao tinh thần, hỏi Nhuế Tĩnh: “Thực ra tôi rất tò mò, nhờ nói Nhiếp Diệc khi dễ nhỏ, nhưng

anh ấy vốn đâu có thân quen gì với nhỏ, sao khi dễ nhỏ được? Nhỏ nói tôi nghe xem nào.” Nhuế Tĩnh ngẩng đầu nhìn mẹ nó. Tôi nói: “Chuyện này di Phùng đâu thể giúp nhỏ, nhỏ tự nhớ lại đi, tôi có thời gian, nhỏ cứ tự từ suy nghĩ, từ từ nói.”

Di Phùng cười gằn: “Nhiếp Phi Phi, em mày đã ra nông nỗi này mà mày con bắt nó nhớ lại? Ngon quá ha, còn chưa bước chân vào nhà họ Nhiếp mà đã giúp bọn họ ăn hiếp em mày. ...” Nhuế Tĩnh chẳng biết lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên cắt lời mẹ nó, ngẩng đầu đối diện với tôi: “Chị kêu tôi nhớ lại cái gì? Đơn giản là Nhiếp Diệc anh ta khi dễ tôi!” Tôi dựa vào ghế sofa, nói: “Anh ấy đâu có biết nhỏ.”

Nó nắm chặt tay: “Anh ta biết tôi! Nếu anh ta không biết tôi thì hôm đó đã không mở cửa cho tôi vào!” Tôi nhìn nó. Nó càng thêm hăng hái: “Chị kiểm chuyện với tôi, không muốn chờ tôi về, anh ta đã để cho tôi một gian phòng ở hội quán Hồng Diệp, tôi muốn cảm ơn anh ta cho nên mới tới phòng làm việc tìm chị Đồng Đồng, lấy điện thoại của chị gửi tin nhắn cho anh ta, anh ta nhắn lại là mình đang bị bệnh, đang ở nhà nghỉ ngơi, tôi liền mua thuốc đến thăm anh ta.

Tôi nói: “Nhỏ khiến anh ấy ngộ nhận là tôi gửi tin nhắn cho anh?” Nó chống chế: “Vậy thì sao, anh ấy nhìn thấy tôi liền mở cửa cho tôi!” Nó giả bộ khóc lóc nhưng giọng nói lại càng lộ vẻ đắc ý, trên mặt cũng không có chút đau khổ sợ hãi nào, câu chuyện mà nó kể cũng ảo vô cùng tận: “Căn phòng tối đen. ... Tôi đã phản kháng, cũng đã khóc lóc, nhưng anh ta lại đang hồ đồ, cũng có thể anh ta vốn là. ... Anh ta không buông tôi ra. Sau đó anh ta đưa cho tôi hai tờ chi phiếu để bồi thường, mặc dù bình thường tôi luôn thể hiện là mình cá tính, nhưng tôi không phải là loại con gái đó.” Nó nói như đinh đóng cột: “Tôi mới có 19 tuổi, là anh ta khi dễ tôi, anh ta phải có trách nhiệm với tôi!”

Phòng tiếp khách nhất thời vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thời gian tí tách chậm rãi phát ra từ chiếc đồng hồ cổ. Thời gian như có tiết tấu, chảy xuôi. Tôi nói: “Hết rồi?” Nó cẩn thận nghiêng đầu quan sát thần sắc tôi, có chút nghi hoặc, miễn cưỡng gật đầu.

Tôi nói: “À.” Nó hơi hoảng hốt, hàm hồ hỏi tôi: “Chị, chị không tin?” Tôi nói: “Không tin.”

Nó cắn môi, ba giây sau mới lên tiếng: “Tôi không nói dối, tôi không thể nào lấy sự trong sạch của mình ra đùa giỡn để hãm hại Nhiếp Diệc.” Tôi nói: “Đừng khiếm tốn quá, cô em có khả năng làm được đó.” Khóe môi nó run rẩy, đứng phắt dậy lớn tiếng nói: “Chị ghen tị với tôi, ghen tị tôi trẻ trung xinh đẹp hơn chị, ghen tị tôi và Nhiếp Diệc...”

Chiếc ly thủy tinh “keng” một tiếng tiếp xúc thân mật với mặt bàn, tiếng động lớn đến nỗi huyết Thái Dương của tôi cũng đau nhức. Chiếc ly vỡ ra thành mấy mảnh, nước lênh láng mặt bàn, người giúp việc nhanh chóng chạy tới lau dọn, tôi lau khô mấy giọt nước dính trên mu bàn tay, hỏi Nhuế Tĩnh: “Nhỏ vừa nói cái gì ý nhị? Ngại quá lúc này trượt tay.” Mặt nó hiện lên vẻ kinh hoàng, lui về sau một bước, chân đứng không vững, suýt chút nữa đã ngã phịch xuống ghế sofa, di Phùng nhanh tay lẹ mắt hơi nhòe dầy đỡ lấy nó. Tôi nói: “Nhiếp Diệc chẳng làm gì cả, mấy người muốn anh ấy chịu trách nhiệm cái gì đây?”

Mặt di Phùng tái xanh: “Trịnh Đan Trì, cô nuôi dạy con cái giỏi thật đấy, chi phiếu còn đặt ở trên bàn mà vẫn có thể đổi trắng thay đen, chỉ một câu nói mà đã gạt hết tội lỗi của thằng chồng chưa cưới của nó? Gấp đến độ muốn gả vào nhà họ Nhiếp làm bà Nhiếp liền sao? Con gái tôi vẫn chưa chết đâu, con gái tôi còn sống ngày nào, cô cũng đừng mong con mình bước chân vào nhà họ Nhiếp thuận lợi nhé! Nhiếp Diệc đã có gan khi dễ con gái tôi mà còn muốn gạt con gái tôi qua một bên để đi lấy kẻ khác? Đừng có mơ, ngoài con gái tôi ra, Nhiếp Diệc đừng hòng lấy ai khác!” Bà nội tò vò không thể tin nổi: “Con gái cô, gả vào nhà họ Nhiếp chúng ta?” Mẹ tôi liền bình tĩnh lại nhiều.

Lúc còn trẻ di Phùng tự phụ vì dung nhan mỹ mạo của mình, một lòng muốn làm dâu gia đình quyền quý, cuối cùng lại không thể như nguyện, vẫn tự coi đó là một chuyện đáng tiếc, đến bây giờ vẫn nuôi hy vọng đó. Sau khi sinh được hai đứa con gái, chí hướng cả đời là muốn lần lượt gả hai đứa nó cho đại gia, nghe nói Nhuế Tĩnh và Nhiếp Diệc phát sinh quan hệ, bà ấy hành động như vậy thật ra cũng không hề khó hiểu. Tôi xoa huyết Thái Dương nói với bà ấy: “Di à, di đừng có phát cáu với mẹ tôi, mẹ tôi trời sinh tính tình vốn thiện lương, bà ấy lại là một nhà thơ, di làm mẹ tôi sợ rồi ấy, di có điều chỉ bất mãn thì cứ trực tiếp giáo huấn tôi.” Di Phùng hí mắt nhìn tôi: “Tốt lắm, nếu mày muốn làm chủ thì hãy giải quyết chuyện này cho em mày, mày không quản được vị hôn phu của mày, để thằng đó khi dễ em họ mày, khiến em họ mày nửa đời sau không có cách nào nhìn mặt người khác nữa, nếu có chút lương tâm thì mày nên nhường lại hôn phu của mày đi.”

Tôi nói: “Chuyện này hơi khó.” Bà ta phát hỏi nói: “Khó cái gì?” Đột nhiên cười nhạt: “Năm đó em mày tính tình đâu có giống mày, mày chủ động quyến rũ thầy giáo,” mẹ tôi lập tức ngắt đầu: “Phùng Vận Phương!” Di Phùng dương dương tự đắc: “Phi Phi, mày phá hoại gia đình thầy mày, thầy mày không cưới mày là chuyện đương nhiên, nhưng em mày đã bị hôn phu của mày khi dễ, nó không hề cầu xin Nhiếp Diệc thế này thế kia với nó, đương nhiên là Nhiếp Diệc muốn kết hôn với nó rồi!”

Bà nội kinh ngạc nhìn tôi. Di Phùng nhìn về phía bà nội, che miệng nói: “Ô? Có phải tôi đã lỡ lời nói cái gì đó rồi chẳng? Hóa ra bà Nhiếp còn chưa biết chuyện này à? Bà ta cười giả là: “Cái đứa sắp về làm dâu nhà này không có giống như em họ nó đâu ạ, nhìn thì có vẻ đơn thuần, nhưng thực ra, chẹp chẹp chẹp chẹp~~~~” Mẹ tôi tức giận đến run người, đưa tay kéo tôi đứng lên: “Phùng Vận Phương, tôi kính trọng đương đôi nhân xử thế chính trực thành thật, cho nên mới coi mấy người là bà con thân thích, gọi cô một tiếng chị họ, nhà chúng tôi không có lỗi gì với cô và con gái cô hết, tất cả là do mấy người khinh người quá đáng, giao tình giữa hai nhà chấm dứt tại đây, từ nay về sau nhà họ Nhiếp chúng tôi và nhà họ Nhuế mấy người cả đời không qua lại với nhau nữa!” Nói xong nhìn về phía bà nội: “Cho tới bây giờ con gái của cháu đôi nhân xử thế rất minh bạch đáng hoàng, có tin nó hay không là tùy bà Nhiếp, ở đây đã không còn chuyện gì liên quan tới mẹ con cháu rồi, thứ lỗi cho chúng cháu cáo từ!”

Không ngờ là mẹ tôi lại tức giận đến thế, mặc dù theo tôi thì chuyện này còn lâu mới giải quyết xong, nhưng mẹ tôi đã xách giỏ chuẩn bị rời đi, tôi cũng liền xách túi đứng lên đi theo mẹ. Không ngờ di Phùng nhanh tay nhanh chân chạy hai ba bước tới chặn ở cửa phòng khách: “Còn muốn chạy? Chưa cho tôi một câu trả lời thỏa đáng thì đừng ai nghĩ tới chuyện trốn tránh!” Mẹ tôi nói: “Còn cái gì để mà nói nữa?”

Di Phùng nói: “Cam đoan rằng con gái cô không lấy Nhiếp Diệc!” Mẹ tôi nói: “Phùng Vận Phương, cô đừng có cãi bướng nữa!” Kéo tôi đi ngay lập tức. Di Phùng đột nhiên biến sắc, nhanh chóng túm lấy tay áo tôi: “Nhà mấy người có tiền có quyền nên ý thế hiếp đáp nhà chúng tôi bản hàn có phải không, mấy người mà đi thì chính là muốn bức tử mẹ con nhà chúng tôi!”

Tôi cảm thấy sự nhần nại của mình đã sắp đến cực hạn, thật sự là nhiều năm qua chưa từng gặp phải chuyện máu chó như thế này, lại không thể đánh bà ta, lúc đó tôi có chút sững sờ, không biết nên xử lý như thế nào. Bà ấy lờ lờ kéo kéo khiến tôi đi không được, đành phải đẩy tay bà ta ra, tôi nói: “Bà Phùng, bà nhường chúng tôi một chút đi.” Tay áo vừa được buông lỏng, bà ta đã dễ dàng nắm lấy cổ tay tôi: “Đừng có nghĩ tới chuyện bỏ đi!” Tôi nói: “Bà Phùng, bà đây là vì lão bất tôn (*).”

(* đã có tuổi nhưng lại không có cách xử sự đúng mực.) Bà ta ưỡn ngực: “Mày dám động tay động chân với trường bối không?” Tôi bị bà ta chọc cho phì cười, chỉ dùng một động tác đơn giản đã ép bà ta vào ghế sofa, bẻ ngoặc hai tay của bà ta ra phía sau, Nhuế Tĩnh nhanh chân chạy qua giúp mẹ nó, tôi buông tay đẩy bà Phùng vào người nó, hai mẹ con lão đảo vài bước trên tấm thảm. Cảm thấy nếu bà Phùng đứng vững lại thì sẽ gây chuyện nữa nên tôi bèn xoay người đi theo mẹ tôi ra ngoài.

Mơ hồ nghe thấy tiếng chửi bậy của bà ta từ phía sau lưng, nào là cái đồ con cháu gì gì đó, nhà họ Nhiếp gì gì đó, con dâu nhà mấy người dám vô lễ với trường bối gì gì đó. Trong phòng hồ nháo một trận, mà cây khổng tước ngoài hiên lại đang dẫn dụ mấy con bướm thu nhàn nhã..

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8

Đồng Đồng đưa cho tôi một tấm vé máy bay đến Indonesia vào ngày 10 tháng 6, chúng tôi phải đến vĩ tuyến 6 độ nam chụp ảnh cho số đặc biệt của tạp chí “Deep blue & blue”. Điểm đến là một hòn đảo tư nhân, gọi là đảo Violet. Nghe nói chủ nhân của hòn đảo là một người bạn của tổng biên tập tạp chí, là một nhà kinh doanh nhà đất người anh, vì chiều lòng bà xã nên mới mua hòn đảo nhỏ xinh này rồi mở mang thành một làng du lịch tư nhân, lấy tên của bà xã để đặt tên cho đảo, đặc biệt tiếp đãi bạn bè. Trợ lý chụp ảnh Ninh Trí Viễn đã đến từ trước để tiến hành giai đoạn chuẩn bị, bên phía tạp chí cũng cử một biên tập và một trợ lý qua giúp.

Ninh Trí Viễn ở Indonesia xa xôi gọi điện thoại đường dài về, nói là dụng cụ và thiết bị đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, thuyền thì do chủ nhân hòn đảo tài trợ, lí do là vì lo lắng trên đảo V không có dân bản xứ, khó lòng tìm được một người bạn am hiểu thủy vực nơi đây, thế nhưng ông ấy quên mất là cạnh đảo V còn có một đảo du lịch rất lớn nữa, ở đó có rất nhiều huấn luyện viên dạy lặn biển. Hôm đó là ngày cuối tuần, tôi tỏ ý kính phục và ca ngợi Ninh Trí Viễn dù đang là ngày nghỉ nhưng vẫn không quên công tác, cậu ấy ở bên kia hỏi: “Ồ đây đẹp vô cùng, trời xanh xanh biển xanh xanh, còn có bãi cát trắng, chỉ bằng chị đến sớm một chút? Nghe Đồng Đồng nói là gần đây chị cũng không bận việc gì, sao lại trì trệ tới ngày mười mới qua đây lặn?” Tôi nói: “Không đi được, tôi mừng chín chị sẽ đính hôn.”

Sau khi nói chuyện xong với Ninh Trí Viễn, tôi lại nhận được điện thoại của Khang Tổ La, cô ấy dùng giọng điệu nghiêm túc nói với tôi là cô ấy đang định đổi tên một trò chơi, muốn nhờ tôi nghĩ giúp. Tôi hỏi cô ấy: “Lúc đầu trò chơi đó tên là gì?” Cô ấy nói: “Mèo Run Rẩy, nhưng mà nghe ấu trĩ quá, lần này tui muốn lấy một cái tên thật thanh tân, thoát tục lại cổ điển, hơn nữa, tên phải thật độc, không được đụng hàng, nhưng mà nếu thỏa mãn ba tiêu chí trên kia thì dù ấu trĩ một chút cũng không sao ~”

Tôi suy tư một chốc, nói: “Vậy lấy tên là Thanh Thoát Cổ đi.” Cô ấy nói: “Nghe giống tên Mông Cổ quá, có ngụ ý gì không?” Tôi nói: “Thanh Tân, Thoát Tục, Cổ Điển, ba anh đều góp mặt, với lại tên này là độc nhất vô nhị, đừng nói là tìm trong danh sách những trò chơi của bồ, cho dù là lục tung danh sách trò chơi của Châu Á cũng không tìm được cái tên thứ hai, bảo đảm luôn.”

Cô ấy nghĩ nghĩ nói: “Thanh Thoát Cổ, cái tên này đọc lên thật thuận miệng, cơ mà sao mình vẫn có cảm giác nó ấu trĩ ở chỗ nào ấy.” Tôi lo lắng một chút, nói: “Thôi kêu là Mèo Run Rẩy – Thanh Thoát Cổ đi.” Gần đây quả thật là tôi rất rảnh rỗi, việc xử lý mấy chuyện lật vật như trên thì còn đến bệnh viện thăm bà nội của Nhiếp Diệc 2 lần, đúng hẹn biểu diễn tại chỗ tiết mục ma đối mặt cho nội coi, lại hát một thoại bản Tứ Xuyên tên là 《Cảm tạ sự yêu mến của quý vị》.

Ngày thứ hai sau khi tạm biệt bà nội, tôi nhắn cho Nhiếp Diệc một tin, nói là trước mừng tám tôi sẽ ở thành phố D chơi với ông bà ngoại tôi, tôi mừng tám sẽ về, hẹn gặp lại anh vào ngày đính hôn. Ba mươi phút sau tôi nhận được tin nhắn phản hồi: “Em không tham dự đám cưới của Tạ Luân vào mừng sáu à?” Theo như lời mẹ tôi kể thì Tạ Luân của nhà họ Tạ ở thành phố S là một nhân vật truyền kì, nhưng cụ thể là truyền kì như thế nào thì tôi không chăm chú lắng nghe, bởi vì tôi cảm thấy mình thừa khả năng trở thành một nhân vật truyền kì, ai ai cũng có thể trở thành một nhân vật truyền kì, giữ hình tượng truyền kì là một cảm giác cực kì cô độc, mọi người không cần tỏ ra nguy hiểm như vậy.

Con trai trưởng nhà họ Tạ lấy vợ, nghe nói hôn lễ sẽ cực kì hoành tráng, đám cưới ở thành phố S thường mời rất ít khách khứa, không phải người nổi tiếng thì cũng phải là doanh nhân lớn trong các doanh nhân. Tuy gia đình chúng tôi không dính dáng gì đến 10 chữ người nổi tiếng với cả doanh nhân lớn trong các doanh nhân nhưng vẫn được phát thiệp mời, ba tôi đoán nguyên nhân đơn giản là vì cả nhà tôi đều là những người làm công tác văn hóa. Tôi nói với Nhiếp Diệc, ba mẹ tôi sẽ dự đám cưới, mừng mười tháng này tôi phải qua Indonesia tới hai ba tháng mới về, bây giờ phải tranh thủ chơi với ông bà nên không đi được. Năm giây sau, anh nhắn cho tôi một chữ “được.”

Cứ tưởng chuyện này đến đây là xong, ai dè sáng mừng sáu tôi nhận được điện thoại của ông Chủ trợ lý của Nhiếp Diệc, ông ấy nói với tôi: “Tư lượng của Yee không tốt lắm, thậm chí là không có, hôm nay cậu ấy lại là phù rể chính trong đám cưới của Tạ Luân, chắc chắn phải giúp chú rể chặn rượu, đến 6 phần là sẽ uống say. Tuy rằng tôi đã cắt Tiểu Chu đi theo trông chừng, nhưng nếu như Yee thật sự uống say, cô cũng biết trong trường hợp như vậy, một người trợ lý sẽ khó lòng danh chính ngôn thuận đưa cậu ấy về, cho nên tôi tự mình gọi cho cô cú điện thoại này, hy vọng cô...” Tôi vừa mới ừng ực uống xong một cốc nước táo, tâm trạng bình tĩnh không gì sánh được, nghe từng của lời trợ lý Chủ rồi nói: “Nếu Nhiếp Diệc thực sự uống say thì ngủ lại một đêm ở nhà Tạ Luân cũng được mà, chính sách của tôi là cố gắng không can thiệp quá sâu vào đời sống của anh ấy, cho dù tôi là bạn gái của anh ấy,

nhưng tôi vẫn muốn cho anh ấy có cảm giác tự do.” Trợ lý Chủ trầm mặc hai giây nói: “Không đầu gì cô, Tạ Luân có một cô em gái, đối với Yee vẫn...”

Tôi cũng trầm mặc hai giây, tôi nói: “Đương nhiên tự do cũng không phải là tự do tuyệt đối, tôi lập tức quay về ngay.” Nhưng đường cao tốc với những chiếc xe nối đuôi nhau đằng đẵng lại không chiều lòng tôi, kẹt xe chừng 4 tiếng, khi về đến nơi thì thành phố S đã lên đèn, tôi lái xe thẳng tới thẩm mỹ viện, Đồng Đồng đã cầm lễ phục dạ hội đứng một bên đợi lệnh. Đang làm tóc thì Khang Tổ La gọi điện tới. Gần đây tôi ít gặp mặt Khang Tổ La nhưng trên cơ bản thì mỗi ngày cô ấy đều gọi cho tôi một cuộc, nếu như cô ấy cũng có tinh thần hăng hái như thế đối với nam giới thì đừng nói là cura được một anh, cho dù là cura mười anh thì tôi thấy cũng có khả năng.

Ngay câu đầu tiên, Khang Tổ La đã trực tiếp nói: “Phi Phi, mình vừa mới nhìn thấy Nhiếp Diệc nhà bồ, mèn ơi, mặc lễ phục lên bá đạo chịu không nổi, so với chú rể còn đẹp trai hơn ah! Vậy mà sao bồ lại không tới?” Ba của Khang Tổ La vốn là quan phụ mẫu địa phương, nhà họ Tạ có quen mời ai thì cũng không thể quên mời gia đình nhà họ. Câu thứ hai là: “Hình như nhiều người biết chuyện Nhiếp Diệc có bạn gái rồi, trước khi anh ta xuất hiện có mấy cô gái mà mình không quen đang bàn tán chuyện này, ai cũng hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lại có thể hái được đóa hoa cao ngạo lạnh lùng kia nằm ở trong tay.” Câu thứ ba là: “Mình vốn rất mong đợi cảnh hai người tay trong tay tiến lên sân khấu hoa lệ như trong phim thần tượng, cuối cùng lại không thấy bồ tới, bồ có biết mình thất vọng cỡ nào không?”

Tôi nói: “Hôm qua đã nói với bồ là mình đang ở nhà ngoại rồi mà.” Cô ấy lập tức giáo huấn tôi: “Nếu mình mà là bồ thì mình đã phóng cái vèo từ nhà ngoại về rồi, người ta chính là nam thần của bồ đấy, bồ có hiểu không? Xung quanh Nhiếp Diệc không thiếu con gái, bồ xem nếu bồ không tới, lập tức sẽ có người nhào vô giành vị trí của bồ, hôm nay cô nàng đi cùng Nhiếp Diệc mình thấy cũng không tệ, đề kiêu đầu giống Audrey Hepburn, lúc cười lên thì vừa ngọt ngào vừa rạng rỡ, mọi người đều cho rằng đó chính là bạn gái của anh ta, đối với chuyện Nhiếp Diệc có bạn gái, nhiều cô thiên kim tiểu thư vẫn tỏ ra không phục, nhưng sau khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia đều đành chấp nhận chịu thua.” Thấy tôi không có phản ứng, cô ấy than một tiếng an ủi tôi: “Thôi bồ đi, bồ cũng đừng quá lo lắng, mình sẽ giúp bồ trông chừng Nhiếp Diệc, quan hệ giữa hai đứa mình là gì chứ, mình ở đây thì cũng như bồ đang có mặt, nhỉ?”

Tôi nói: “Mình đang lẩn về nè.” Cô ấy nói: “Cái gì?” Tôi nói: “Mình đang lẩn về, từ nhà ngoại đó.”

Cô ấy sùng sốt, không biết lấy đâu ra khí thế bùng bùng: “Vậy bồ lẩn qua đây nhanh chút đi, bồ còn đang rề rà ở chỗ nào đó?” Tôi nói: “Bảo cáo đồng chí Mèo Run Rẩy – Thanh Thoát Cổ, đi xe phải mất tới 8 tiếng đồng hồ, đưa dao phay cho mình thì mình có thể lập tức diễn cảnh tâm thần trốn trại, chứ mình không thể nhanh nhanh chóng chóng trở về ngay được đâu.” Sự hung hăng của cô ấy lập tức vơi đi ít nhiều, nhỏ giọng nói: “Vậy, Phi Phi, vậy, bồ nhanh nhanh lên một chút nhé, chờ người nơi ấy ah ~~~”

Sau khi rời khỏi thẩm mỹ viện, Khang Tổ La lại lần thứ hai login với tôi, dọc đường liên tục truyền hình trực tiếp diễn biến ở hiện trường, trong thời gian này, Nhiếp Diệc quả nhiên đã không phụ sự kỳ vọng của mọi người mà say quắc cần câu. Còn 5 phút nữa là tới nhà của Tạ Luân, Khang Tổ La đột nhiên rống lên một tiếng chết rồi, làm tôi kinh hoàng xem chút nữa đã cùng xe bay tới đó. Cô ấy lập tức nhỏ giọng lầm bầm: “Phi Phi, bồ lẹ lẹ giùm cái đi, tình hình là mình có chút không hold nổi nữa, mấy người này giỡn quá hóa điên rồi.” Tôi đặt điện thoại lại gần tai hỏi cô ấy: “Sao thế?” Cô ấy nói: “Bồ có biết có em gái của Tạ Luân không?”

Tôi nói không biết. Cô ấy nói: “Chính là cô diễn viên chính của phim ‘Chuyện tình khấn trù đầu’ tên là Tạ Minh Thiên á, không hổ là người của giới showbiz, hành sự quả là lớn mật, hoàn toàn không thèm để ý bạn gái mà Nhiếp Diệc mang theo, còn nói là nếu anh ta còn chưa kết hôn thì ai cũng có quyền theo đuổi, bày ra một bàn rượu trộn, nói là ai liều mạng uống thắng thì người ấy có thể đem Nhiếp Diệc đi.” Tôi nói: “Bạn gái mà Nhiếp Diệc mang theo đâu? Thời điểm mấu chốt này sao không ra mặt ngăn lại?”

Cô ấy nói: “Bồ nói cô bé tóc ngắn ngọt ngào đó hả? Ngần rồi, nhưng đêm nay Tạ Minh Thiên vốn có ý khiêu khích cô ấy, đưa ba ly thâm thủy tạc đạn (bom nổ dưới nước) cho cô ấy, nói là nếu uống hết ba ly mà bước đi vẫn vững thì cô thể lập tức mang Nhiếp Diệc đi. Kết quả là sức chiến đấu của cô gái kia là hàng rơm, mới uống được 1 ly đã gục rồi.” Tôi dừng xe lại, nói với cô ấy: “Bồ xem chừng Nhiếp Diệc, đừng để cho mấy con mèo con chó chó đó tùy tiện tới gần rồi mang ảnh đi, chờ mình ba phút.” Cô ấy nói: “Nếu mình ngăn không được thì sao?”

Tôi nói: “Bồ có thể giả điên không? Giả uống say, nhào tới ôm chân Nhiếp Diệc, nói anh ấy là người bạn trai cũ mà cậu không quên được.” Cô ấy sợ run người: “Ba mình mà biết thì ông sẽ lột da mình mất.” Tôi nói: “Bồ yên tâm, tới lúc đó mình sẽ dùng từng đường kim mũi chỉ vá lại cho bồ.”

Cô ấy giả khóc ở bên kia: “Nhiếp Phi Phi, so với ba mình thì bồ còn dã man tàn bạo vô nhân đạo hơn!” Ba phút sau, tôi mang đôi giày cao gót 11 phân tiến vào phòng đãi khách của nhà Tạ Luân, đập vào mắt là cảnh tượng hết sức huy hoàng, trên sân khấu có một ngôi sao ca nhạc đang hát một bản tình ca lãng mạn, dưới sân khấu là những nhân vật nổi tiếng đang tập trung lại như họp chợ. Mắt tôi vốn tốt, liếc một cái đã thấy Khang Tổ La ở trên ban công lầu hai ngoắc ngoắc tôi từ xa. Lên tầng hai rồi mới hiểu vì sao ở dưới lầu toàn là mấy người trung niên bốn năm mươi tuổi. Theo phong tục của thành phố A, cô dâu chú rể phải quây hết mình, có lẽ là sau khi quây xong, nhóm cậu ấm cô chiêu không có chỗ phát tiết tinh lực này bèn tập trung lên tầng hai. Ở đây có một phòng nghỉ rất rộng, Khang Tổ La nói là Nhiếp Diệc đang ngủ ở bên trong, bên cạnh lại có một cái phòng to không bố, tạo điều kiện cho các cậu ấm cô chiêu vui đùa âm ỉ. Mấy cô gái nhà lành chắc đã đánh nhanh rút gọn từ sớm, giờ còn sót lại đây toàn là mấy kẻ dân chơi không sợ mưa roi, bàn rượu mà Tạ Minh Thiên bày ra chắc phải có đến 10 người tham gia, trước mặt mỗi người đều đặt một tá bia, bầu không khí hùng hực như lửa.

Khang Tổ La nhón chân kê tai tôi nói nhỏ, cô nàng mặc váy xanh lá chính là Tạ Minh Thiên, còn người đang nằm trên chiếc sofa bên cạnh đích thị là vị tướng bại trận kiêm bạn gái của Nhiếp Diệc. Tôi liếc mắt nhìn một cái, cô bé kia mặc một chiếc quần lụa màu lam nhạt thêu hoa, nhũ mảy nằm trên sofa, tựa như một thiên sứ, tôi sợ nhớ lần đầu tiên đến thăm bà nội của Nhiếp Diệc, chính cô bé này mở cửa cho tôi. Làm thế nào để tham gia vào bàn rượu đã diễn ra được nửa hiệp này là cả một vấn đề. Tôi trực tiếp đi qua chỗ của Tạ Minh Thiên, một tay chống xuống bàn ngay trước mặt cô ta, tôi nói: “Tạ tiểu thư?”

Rất có khí thế. Cả gian phòng bỗng chốc yên lặng, miễn cưỡng lắng mới nghe mấy tiếng xì xầm: “Ai thế?” “Nhìn... có vẻ giống Nhiếp Phi Phi?”

“Nhiếp Phi Phi? Là con gái rượu của nhà họ Nhiếp làm nghề chụp ảnh dưới nước á hả?” Tạ Minh Thiên ngẩng đầu nhìn tôi: “Cô đây là?” Tôi kéo chiếc

ghế đang đặt trước mặt cô ta ngồi xuống, nói: “Nghe nói ở đây đang có một bàn rượu rất là thú vị, ai thắng thì có thể mang cậu Nhiếp đi, thành thật mà nói thì tôi đây thêm nhỏ dãi anh ấy đã lâu, cho nên mới đặt biệt chạy tới đây.”

Cô ta lắc lắc chai bia trong tay, híp mắt nhìn tôi: “Bàn rượu này của tôi không phải ai cũng có thể giữa đường nhảy vô chơi đâu.” Trước mặt cô ta có ba chai bia rỗng, trước mặt mọi người, tôi nói: “Tạ tiểu thư đồ rất cao, vừa nhìn đã biết những người khác không phải là đối thủ của cô, uống rượu, quan trọng nhất là phải tìm đúng đối thủ,” nói xong tôi lại khui ba chai bia, uống lần lượt một chai lại một chai như uống nước khoáng mặn, trong khi toàn bộ khách khứa ở đây im lặng không tiếng động, tôi nhìn nhìn nhãn hiệu của hai chai bia mà mình mới uống xong, nói với Tạ Minh Thiên đang có ánh mắt phức tạp: “Lúa mạch lên men 12 độ. Cô Tạ, chúng ta uống cái này thì đến bao giờ mới phân định được thắng thua?” Nói xong tôi liền đứng dậy đi lấy một bình rượu trắng, một bình rượu đỏ và một chai rượu whisky, lấy ra hai chiếc ly rồi quay lại bàn rượu, đổ cả ba loại rượu vào trong ly, đưa một ly cho Tạ Minh Thiên: “Cô Tạ, chúng ta chơi kiểu này đi.” Khang Tổ La đứng một bên tròn mắt như hai trái banh, từ lượng của tôi ở mức nào cô ấy biết rõ, tuy rằng có thể uống nhưng thực sự chưa thể đạt đến trình độ này.

Tạ Minh Thiên nhìn ly rượu độc được trên tay, thứ này so với độc được thì cũng không có khi khác biệt. Có nhiều người ở đây như vậy, không uống với tôi cũng không được; tôi hào khí ngất trời thế này, nếu uống cũng không xong, ngộ nhờ uống thua tôi thì cũng mất mặt, tôi biết trong lòng cô ta chắc đã xoắn quảy lên rồi. Tạ Minh Thiên xoắn quảy nửa ngày, đột nhiên nói: “Vị tiểu thư này đối với Nhiếp Diệc quả là si tình, thực ra tôi đây cũng không thích làm khó người có tình.” Cô ấy đẩy ly rượu tới trước mặt tôi, còn bồi thêm một ly thăm thủy tạc đạn, cười nói: “Cậu Nhiếp đang ở gian phòng bên cạnh, nếu uống được ba ly, Nhiếp Diệc giao lại cho cô.” Tôi nói: “Lỡ tôi uống xong rồi gục luôn, vậy chẳng phải cô Tạ được lợi rồi sao.” Lòng không khỏi thở dài một hơi.

Tạ Minh Thiên lúc lắc ngón tay, khoe miệng hiện ra một lúm đồng tiền: “Không không không, tôi chỉ đang giúp cậu Nhiếp đánh giá độ chân tình của cô đối với anh ấy thôi.” Trước mặt bao người, tôi cầm lấy ly rượu nốc xống, trong lúc còn đang suy nghĩ, làm người mà bị ràng buộc thì thật khó chịu, nếu người đang nằm trong bụng là một ai khác thì tôi chẳng thêm hao tổn tâm tư liều mạng uống rượu thế này, tôi sẽ trực tiếp chạy ào tới xách người đi luôn, ai dám cản trở thì đập cho một trận, người ta đánh giá Nhiếp Phi Phi thế nào tôi không rành quan tâm, mẹ tôi vẫn nói, suy cho cùng, những người làm nghệ thuật như chúng tôi vẫn luôn cao ngạo như thế. Nhưng tôi không thể để người ta đàm tiếu bất cứ điều gì về Nhiếp Diệc, tôi sợ họ nói anh ấy chọn đồng chọn tây rồi cuối cùng lại cặp với một cô gái không hiểu chuyện như vậy. Tôi muốn mọi người khi nhắc tới Nhiếp Diệc thì, trước đây ngưỡng mộ ra sao, bây giờ cũng phải y như vậy.

Nghe tôi đây tôi đã bắt đầu uống tới ly thứ ba, trong đầu đã có chút choáng váng, nhưng những cân nhắc thiệt hơn lúc này tựa hồ tiếp thêm cho tôi sức mạnh, tôi thấy tinh táo vô cùng. Mới uống một ngụm, cái ly đột nhiên bị người ta đoạt lấy, dưới tác dụng của rượu cồn, xúc cảm khi bàn tay kia lướt qua ngón tay tôi càng thêm rõ ràng, thực sự làm người ta phát hoảng. Tạ Minh Thiên ngồi đối diện về mặt ngạc nhiên, mọi người xung quanh cũng bình lặng lại, tôi xoa thái dương ù ù cạc cạc quay đầu lại, sau đó ngẩn đầu, cũng hơi sững sốt một chút. Không biết lúc nào mà Nhiếp Diệc đã đứng ngay sau lưng tôi, đang ừng ực uống ly rượu mà tôi mới cầm trong tay, hơi ngửa đầu, có thể thấy hầu kết đang trượt lên trượt xuống. Hôm nay anh mặc một bộ lễ phục màu xám bạc, phối với áo sơ mi đen hoa chìm trắng thốm, cực kì anh tuấn, khí chất xuất chúng, yên lặng một hơi uống hết ly rượu rồi đặt lại trên bàn, không nhìn ra được chút vết tích say sưa nào, chỉ có tóc trên trán hơi tán loạn, giống như là mới ngủ một giấc. Anh ấy nói chuyện với Tạ Minh Thiên mười phần khách khí, đỡ lấy vai tôi: “Nghe nói đêm nay tôi bị giam ở chỗ này, ai có thể uống hết ba ly thì có quyền mang tôi đi?”

Tạ Minh Thiên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Nhiếp thiếu, chúng tôi chỉ đang đùa giỡn tí thôi.” Nhiếp Diệc nói: “Tôi thấy mấy người không giống như là đang đùa giỡn.” Anh ấy chỉ nói một cách nhẹ nhàng nhưng lại có khí thế bức người, cả gian phòng lặng ngắt như tờ. Có lẽ là do hơi cồn bốc lên, lúc này tôi chỉ cảm thấy tâm trạng rất khoái trá, ngồi đó híp mắt nhìn Nhiếp Diệc, nói: “Soái ca, anh đừng nghiêm túc như vậy, anh xem anh đã dọa Tạ tiểu thư thành bộ dáng gì rồi kia.” Lại quay đầu nói với Tạ Minh Thiên: “Tạ tiểu thư, chúng ta đã giao kèo là tôi phải uống ba ly mới được mang anh ấy đi thì nhất định phải uống ba ly, thiếu một ly cũng không được, cô đưa cho tôi một ly nữa đi.”

Tạ Minh Thiên về mặt cầu xin nói: “Tôi chỉ giỡn với cô mà thôi.” Nhiếp Diệc một tay khoát lên vai tôi, cúi người xuống cho phù hợp với độ cao của cái ghế tôi đang ngồi, mặt không cảm xúc hỏi tôi: “Nhiếp Phi Phi, em tới tìm anh hay là tới uống rượu?” Tôi cười, lúc này cảm thấy tình cảm rất nồng nàn, tôi nói: “Nhiếp Diệc, tất nhiên là em tới để cứu anh.” Nói xong liền chống vào tay vịn ghế đứng lên, đưa tay khoát vào tay của anh ấy thân thiết tựa vào người người anh, nếu không dựa vào người anh tôi sẽ đứng không vững. Tôi cơ hồ ôm cánh tay anh tiếp tục nói: “Nhưng quy tắc đêm nay là ai muốn cứu hoàng tử thì đều phải vượt ải trước đã, chúng tôi cũng được thư giãn tinh thần.”

Tạ Minh Thiên dán mắt nhìn tôi và Nhiếp Diệc một hồi, nói: “Anh Nhiếp, em không biết tiểu thư đây là...” Chắc không khó để đoán tiếp theo nên dùng cụm từ nào. Nhiếp Diệc nói: “Là hôn thê của tôi.” Tôi thực sự bội phục Nhiếp Diệc, chúng tôi còn chưa đính hôn mà anh có thể mặt không đổi sắc giới thiệu tôi là vị hôn thê của mình. Dẫu biết cái thân phận này không có nửa điểm quan hệ với tình yêu, hơn nữa anh nói như vậy hơn phân nửa là để xua ong đuổi bướm, ấy thế mà tôi vẫn cảm thấy rất ngọt ngào, vì uống rượu, dưới tác dụng của cồn, lại càng cảm thấy ngọt ngào.

Tối hôm đó, thành phố S sao sáng ngời ngọc, Nhiếp Diệc đỡ tôi ra gara, nhét tôi vào ghế sau, sau đó lại ngồi cạnh tôi nhắm mắt dưỡng thần. Tôi không chịu ngồi yên, hỏi anh: “Nghe nói từ lượng của anh thấp lắm mà, nhưng sao em cảm thấy anh không có uống say?” Anh ấy từ từ nhắm mắt lại: “Vốn cũng chẳng uống nhiều lắm, nằm nghỉ một tí là đỡ.” Tôi bưng tỉnh: “Cho nên dù bọn họ có điên tới đâu cũng không có cách nào đem anh đi được đúng không?”

Anh không trả lời, ngược lại nói: “Em có tính tới trường hợp tôi thực sự uống say đến mất năng lực kiểm soát hành vi, còn em thì nốc xong ba ly cũng gục mất, vậy chúng ta phải làm sao?” Dừng hai giây, anh nói: “Nhiếp Phi Phi, em thực sự làm càn.” Tôi thông thả dựa vào ghế, cả người như lâng lâng, tôi nói: “Không đâu, Nhiếp Diệc, em từng thử qua rồi, từ lúc uống say đến lúc thực sự ngã gục còn có một khoảng thời gian chuyển tiếp, tại lúc chuyển tiếp đó em có thể giả bộ như người bình thường, khi đó em sẽ đưa anh ra ngoài.” Anh lặng im không đáp.

Tôi lái sang chuyện khác hỏi anh: “Chúng mình ở đây làm gì?” Anh trả lời: “Chờ tài xế.” Lúc này tôi với phát hiện ra tài xế không có ở đây, hỏi anh: “Tài xế đi đâu rồi?”

Anh trả lời: “Đề ông ấy đi sắp xếp cho Giản Hề rồi, mười phút nữa sẽ quay lại.” Tôi thì thào: “Giản Hề, Giản Hề, ah, hóa ra cô ấy chính là Giản Hề, em nghe nói mẹ anh cực kì thích Giản Hề, em thấy cô ấy cũng rất xinh đẹp, sao anh không chọn Giản Hề làm hôn thê của mình?” Anh quay đầu nhìn tôi, nói:

“Nhiếp Phi Phi, em say rồi.”

Tôi nghiêng người ngồi trên ghế sau, xích lại gần anh một chút, nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi: “Sao anh lại không chọn Giản Hề làm vị hôn thê của mình?” Lúc này đại khái là có người đến đây lấy xe, đèn pha xuyên qua cửa kính chiếu lên mặt Nhiếp Diệc, vẻ mặt anh hết sức bình thản, như là kể lại một chuyện không hề liên quan tới mình: “Em ấy thích tôi, sẽ không có cách nào tiếp nhận được cuộc hôn nhân mà tôi có thể mang lại. Dù tiếng là tôi có thể thích ứng với mọi tình huống, nhưng thích một ai đó bản thân nó là một loại dục vọng, sớm muộn gì em ấy cũng sẽ đòi hỏi nhiều hơn.” Đêm nay rượu vào, hình như tình cảm càng trở nên dồi dào, mà còn thực sự là một thứ rất kì diệu, làm cho người ta trở nên can đảm, cũng trở nên vô ý. Tôi nói: “Nhiếp Diệc, anh biết đó, mẹ em vốn là một nhà thơ, dù chủ nghĩa lãng mạn đã thấm vào trong xương trong cốt mẹ, nhưng mẹ chưa bao giờ hỏi em, Phi Phi, trong tương lai con muốn trở thành một con người như thế nào, con muốn làm bao nhiêu bài tập, cho nên từ mẫu giáo cho tới hết tiểu học em học hành rất bê bết. Bạn học của em, thầy cô của em, không ai nghĩ là em sẽ trở thành một con người xuất sắc.”

Nhiếp Diệc nói: “Mười bảy tuổi em đã bắt đầu đạt được mấy giải thưởng về nhiếp ảnh, là một nhà nhiếp ảnh ưu tú bẩm sinh.” Tôi quay đầu nhìn anh, nghiêm túc nói với anh: “Cũng không phải trời sinh ưu tú gì đâu, loại người như em và thiên tài như anh không giống nhau, Nhiếp Diệc. Có một chuyện cũ, anh có muốn nghe hay không?” Tôi nhìn vào mắt anh: “Lúc còn học sơ nhất (lớp 7) em đã gặp được một người nam sinh, khi đó anh ấy mới 15 tuổi nhưng đã vô cùng xuất sắc trong lĩnh vực mình yêu thích, mà khi đó em cái gì cũng không giỏi, giải được một đề hình học giải tích đơn giản nhất mà em đã thấy mừng phát khóc rồi, chắc chắn anh không tưởng tượng nổi em đã chấn động cỡ nào đâu.” Anh suy nghĩ một chút, nói: “Quả thực là không tưởng tượng nổi.”

Tôi ngửa đầu nhìn trần xe, nói: “Trực giác của em mách bảo anh ấy sẽ chỉ thích những cô gái thông minh thôi, em nghĩ nếu như gặp lại anh ấy mà mình vẫn cứ mãi vô dụng thế này thì sẽ rất mất mặt, em hy vọng khi gặp lại anh ấy thì mình cũng có thể tỏa sáng rực rỡ như anh ấy, chỉ khi em tỏa sáng, tự biến mình thành con một người giỏi giang, tài năng nổi bật giữa biển người thì mới có khả năng thu hút sự chú ý của anh ấy. Từ lúc đó em bắt đầu chịu khó, tất nhiên, tuy anh chưa từng trải nghiệm nhưng chắc vẫn có thể hiểu được khi một người bình thường muốn trở nên giỏi giang thì phải khổ khổ từng nào, vất vả ra sao. Có lẽ mỗi ngày, buổi tối đứng 10 giờ anh đã lên giường đi ngủ, giải bài tập dễ như trở bàn tay, nhưng đối với người bình thường, giải bài tập phải đầu tư biết bao công sức, muốn thành thạo hai thứ tiếng, muốn tinh thông cầm kì thi họa, mỗi ngày đều phải thức đêm học bài tới hai giờ sáng.” Anh hỏi: “Sau đó thì sao?” Tôi nói: “Ah, sau đó, sau đó thì có một vấn đề lớn phát sinh, em phát hiện, cho dù em trở nên ưu tú thế nào thì cũng không thể đạt đến trình độ như anh ấy, cho nên em chỉ đơn thuần coi anh ấy là thần tượng của mình. Sau đó, không có sau đó nữa rồi.” Tôi quay đầu nhìn anh: “Cho nên thích một người tuyệt đối không chỉ là một loại tham vọng. Yêu thích đối với em mà nói chính là một việc rất có ý nghĩa. Anh xem, nó khiến cho em trưởng thành nhiều như vậy.”

Trong mắt anh có gì đó mà tôi không thấy rõ, tôi nhào người qua ôm lấy gương mặt anh, anh hơi nhíu nhíu mày, nói: “Nhiếp Phi Phi...” Tôi cắt ngang lời anh, tôi nói: “Suyt, Nhiếp Diệc, em muốn nói với anh một chuyện, nếu có một ngày em đem lòng thích anh, đó tuyệt đối không phải là tham vọng, em chỉ muốn tốt cho hai chúng ta mà thôi, anh hiểu không?” Vậy mà anh lại không đẩy tôi ra, cứ như vậy nhìn tôi: “Nếu tôi không thích em, Nhiếp Phi Phi, em sẽ không đau khổ chứ?” Tôi nói: “Anh không thích em, nhưng anh cũng không thích người khác phải không? Anh thấy đó, em vẫn cảm thấy rất vui vẻ, anh có thích em hay không, đối với em không phải là vấn đề.” Tôi bổ sung một câu: “Nếu thực sự có một ngày như vậy.” Nhưng lòng tôi hiểu rõ, bắt đầu từ cái ngày mà chúng tôi gặp mặt nhau tại Hương Cư Tháp sau khi cả hai đã trưởng thành, một giai đoạn mới cho anh và tôi đã được mở ra rồi.

Ký ức cuối cùng về đêm hôm ấy chính là tôi cứ như vậy tựa vào lòng Nhiếp Diệc mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Đến nửa đêm tôi khát nước quá nên tỉnh dậy, nhắm mắt quờ quạng tìm cái mót điều khiển đèn. Bình thường trước khi ngủ tôi hay đọc sách, mót điều khiển thường để ở dưới cuốn sách. Kết quả là sờ soạng nửa ngày cũng không mò ra được cái gì. Giữa con mê man, tôi ráng căng mắt ra để đi bật đèn dưới đất, bỗng dưng có một mảng sáng khi tỏ khi mờ đập vào mắt, tia sáng mỏng manh rọi lên chiếc giường đôi cực lớn, chiếc chân tựa lụa màu bạc, tôi ngần người mất 30 giây. Đây không phải là phòng của tôi, không phải là giường của tôi, cũng không phải là chân của tôi. Tia sáng hắt lại từ phía sau tấm rèm mỏng cách đó vài bước, tôi đi chân trần xuống giường, xắn ống tay áo và ông quần ngủ lên vài bận, rón ra rón rén đi tới, lặng lẽ gạt tấm rèm mỏng đang rũ xuống đất. Sau tấm rèm mỏng lại có một bức màn châu bằng thủy tinh, tay tôi chạm vào tấm màn làm phát ra mấy tiếng đinh đang. Người đàn ông đang đứng tại quầy bar nhỏ rót nước thấy động nên nhìn qua, ánh mắt chạm vào người tôi.

Nơi đó là một phòng chiếu phim, trên màn ảnh lớn đang phát một bộ phim phóng sự về châu Phi, đối diện với màn ảnh là một bộ sofa, trên mặt ghế có trải một tấm thảm lông mỏng, bên cạnh lại kê một chiếc điện thoại bàn. Đối diện với tấm rèm mỏng là một khung cửa sổ sát đất cực lớn, ngoài cửa sổ có thể thấy thác nước và bóng cây thấp thoáng. Nhiếp Diệc mặc một chiếc áo khoác bên ngoài áo ngủ, dùng một giọng điệu hết sức bình tĩnh mà nói chuyện với tôi: “Tỉnh rồi à? Qua đây uống nước này.” Những kí ức về tối hôm ủa về trong nháy mắt, nhưng chỉ đến đoạn tôi ngủ trên xe Nhiếp Diệc mà thôi.

Tôi đi qua nhận lấy ly nước, uống hai hớp, rót cuộc thi cổ hợm cũng bớt khô rát đôi chút. Tôi cầm ly nước, ở trước quầy bar đi tới đi lui, lại đi lui đi tới. Tôi nói: “Gian phòng này được bố trí không tệ, đây là ở trên núi à?” Nhiếp Diệc uống từng ngụm từng ngụm nước, tôi hỏi một đấng lại trả lời một nẻo: “Em ngủ say quá, nhưng mà hôm nay tôi đã hẹn chơi cờ với người ta cho nên mang em tới đây luôn. Đã gọi điện xin phép bác gái rồi, nói là đêm nay em sẽ ngủ lại đây. Vũ Lâm giúp em thay áo ngủ.” Tôi nói: “Ah.”

Anh ấy nói: “Có muốn hỏi vì sao tôi lại chỗ này không?” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh. Anh tiếp tục uống nước: “Vũ Lâm cũng đã lớn tuổi, nếu buổi tối còn phải chăm sóc em thì cũng bất tiện cho nên tôi mới ở đây.” Anh đã ngồi lại trên ghế sofa, hơi ngẩng đầu nhìn tôi: “Đừng căng thẳng nhé.”

Tôi nói: “Em không có căng thẳng.” Anh ấy nói: “Thật không?” Tôi nói: “Thật mà.”

Anh nói: “Em đã đi tới đi lui trước quầy bar được một lúc rồi.” Tôi mạnh mẽ nói: “Rèn luyện thân thể thôi.” Vừa mới nói xong đã bị vấp vào chân ghế một phát, tôi nghe được một âm thanh nào đó phát ra từ thân thể mình, răng rắc. Tôi vịn người vào quầy bar, đứng đó tập thể Kim Kê Độc Lập. Nhiếp Diệc đặt ly nước xuống đi tới: “Sao thế?” Tôi nghiêng răng hít vào một hơi: “Chân, chân bị trật rồi.”

4 giờ 37 phút sáng, tôi ở trong căn phòng nhỏ trên một quả núi nào đó của Nhiếp Diệc, ngồi trên ghế sofa của anh, còn anh thì ngồi xếp bằng trên tấm thảm ở trước ghế sofa, cầm một cái khăn lông bọc một túi nước đá chườm lạnh mắt cá chân cho tôi, màn hình phía sau biến thành màu trắng đen, đang chiếu một đoạn phim về chòm sao Tê Ngưu do camera không gian ghi hình lại. Cảnh tượng kia có thể nói là thật huyền ảo. Chúng tôi duy trì cái tư thế này đã được vài phút.

Nhiếp Diệc đột nhiên nói: “Mắt em đỏ quá, đau lắm sao? Hay là tôi chườm mạnh tay quá?” Căn phòng rất yên tĩnh, giọng nói của anh cũng theo đó mà hạ thấp, chất giọng vốn trầm ấm, nay lại được nén lại hết sức, kết quả là gọi cảm muốn chết. Chân phải tôi được kê lên đùi anh, tay anh đang đặt trên mắt cá chân tôi, tất cả tri giác đều tập trung nơi đó, cả người dường như chỉ còn một bộ phận vẫn còn sức sống. Đêm đen, sao trắng. Cây đen, thác nước trắng. Căn phòng đen, màn hình trắng. Không khí đen (ám muội), hô hấp trắng (dồn dập). Đen. . .màu đen, chắc không thể kiềm chế nổi khát vọng vĩ đại này mất thôi. Lúc này không khí mà bị giam lại giữa bốn bức tường thủy tinh thì nhất định là có rất nhiều axit amin, adrenalin tuyến giáp, peptit, phenyl, hormone tuyến yên tiết ra.

Tôi đưa một tay lên sờ sờ khuôn mặt, cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, tôi nói: “Không đau, chỉ hơi nóng một chút, có thể mở cửa sổ ra không?” Anh nhìn tôi một hồi, đem cái chân thương binh của tôi đặt lên một tấm đệm mềm, để túi chườm đá lên cái rương bên cạnh, dùng khăn lông xoa xoa tay. Tôi hỏi anh: “Không cần chườm đá nữa sao?”

Anh không trả lời, lại đột nhiên vươn người áp sát, một tay khoát lên vai tôi, trong lúc tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy trán anh đã dán lên trán mình. Anh nhắm mắt lại, tôi dường như ngừng thở, mãi một lúc sau anh mới tách ra, nói: “Không phát sốt, chắc là bị trúng gió rồi.” Nói xong liền chìa tay lấy cái điều khiển từ xa mở cửa sổ sát đất, tiện thể mở luôn mấy tấm ván một trên trần nhà. Ở bên ngoài nóc nhà thủy tinh, những vì tinh tú tỏa sáng lấp lánh, gió núi vi vu thổi vào. Tôi tròn mắt há hốc mồm nhìn anh chăm chăm.

Anh tiếp tục chườm đá cho tôi, thấp giọng nói: “Mặt đỏ, nóng trong người có thể là hiện tượng sinh lý, cũng có thể là hiện tượng bệnh lý, em ăn mặc phong phanh như vậy mà còn thấy nóng thì không bình thường chút nào. Nhưng cũng chưa đến nỗi phát sốt, có lẽ là mẫn cảm với nhiệt độ chỗ này.” Tôi nói: “Sao lúc đầu anh lại nghĩ ngay là em phát sốt?” Tôi nói giỡn với anh: “Nói không chừng mặt em đỏ chỉ là hiện tượng sinh lý thôi.” Làm bộ lơ đãng hỏi anh: “Hay, bị đỏ mặt vì xấu hổ là hiện tượng sinh lý hả anh?” Anh hơi ngạc nhiên, ánh mắt hoài nghi rơi trên mặt tôi: “Xấu hổ? Phi Phi, em đang nói em sao?”

Tôi nói: “Dạ.” Anh nói: “Không thế nào.” Tôi hỏi anh: “Sao lại không thế chứ?”

Nhiếp Diệc nói: “Em vốn không có dây thần kinh xấu hổ.” Tôi truy vấn anh: “Sao em lại không có dây thần kinh xấu hổ, đó cũng chẳng phải là dây thần kinh cao cấp gì.” Thế mà anh lại bật cười.

Tôi nói: Anh cười cái gì?” Anh nói: “Nhớ tới một chuyện.” Tôi linh cảm đó không phải là chuyện tốt đẹp gì, nhưng lại nhin không được mà hỏi anh: “Anh nhớ tới cái gì?” Anh nhìn tôi một cái: “Harry Potter đến trường Hogwarts.”

Một sự trầm mặc cực lớn bao phủ lấy tôi. Tôi im re một lúc lâu mới mở miệng: “Nhiếp Diệc, có phải lúc đó anh nghĩ em bị thần kinh không? Em nói anh nghe, bình thường em không có hăm dọa vậy đâu, khi đó em chỉ đang mua vui cho bà nội anh thôi.” Anh đứng dậy đi đôi túi chườm: “Đúng là rất buồn cười.” Lúc mở tủ lạnh anh nói: “Nhưng mà cũng rất đáng yêu.” Tôi chưa kịp phòng bị đã bị lòi tán thương tựa như đầu đạn định vị của anh bắn trúng ngay tim, tôi ngây ngốc hồi lâu.

Anh cầm túi nước đá mới đổi quay về, một lần nữa ngồi trước mặt tôi, nhờ tôi: “Đưa ly nước giùm tôi một chút.” Tôi vẫn còn đang dờ dẫm, anh đành đứng dậy tự mình đi lấy ly nước. Lúc tôi nghĩ mình phải lấy nước cho anh thì anh đã uống cạn nửa ly, nhìn tôi phục hồi lại tinh thần, hỏi tôi: “Sao lại phát ngốc như thế?” Tôi nói: “Nhiếp Diệc, anh vừa mới nói em dễ thương.”

Anh nhìn tôi dò xét, chờ tôi nói tiếp. Tôi nói: “Anh nói em cực kỳ ~~~ dễ thương.” Anh nói: “Cái chữ cực kỳ này có phải là em tự thêm vào không?”

Tôi nói: “Không nên câu nệ tiểu tiết, em cảm thấy rất cảm động.” Anh cúi đầu uống nước. Tôi ca ngợi anh: “Anh có mắt nhìn người ghê đó.”

Anh sắc mặt cái, ngẩng đầu nhìn tôi ba giây, nói: “Cũng có khả năng là hôm đó tôi bị hoa mắt.” Tôi nói: “Nhiếp Diệc, chúng mình có thể đối xử gần gũi với nhau hơn một chút được không?” Anh gật đầu: “Không sai, đúng là do hoa mắt rồi.”

Tôi nói: “Tiến sĩ Nhiếp, đêm qua em vừa mới liều chết cứu anh, anh có thể làm cho người ta có chút niềm tin vào câu danh ngôn ‘trong hoạn nạn mới thấy chân tình’ hay không?” Ngón tay anh khẽ gõ gõ vào túi chườm: “Phi Phi, chân của em còn đang nằm trong tay tôi.” Tôi nói: “Ah...”

5 giờ rưỡi sáng, Nhiếp Diệc mới xử lý xong thương thế trên chân tôi. Nghe nói vì uống rượu nên tối qua anh ngủ không ngon giấc, 3 giờ rưỡi đêm bèn đi xem TV, bỗng nhiên lại thấy buồn ngủ, định uống nước xong thì sẽ đánh thêm giấc nữa, ai ngờ tôi đột nhiên tỉnh dậy, còn tự làm trật chân mình. Lần qua lộn lại một hồi thì cả hai đều không thấy buồn ngủ nữa, cứ thế ngồi trên sofa tiếp tục xem phim tài liệu. Gió núi mát rượi, những ngôi sao yên lặng tỏa sáng khắp bầu trời, bóng cây lay động, tất cả những thứ phù phiếm ở nhà họ Tạ đêm qua chẳng khác nào giấc mộng Nam Kha. Ngoài cửa sổ có đặt một cái bàn to, phía trên bàn có bóng cây. Tôi nói với Nhiếp Diệc: “Ngày xưa, những cao nhân lánh đời thích đốt nền ngồi dưới tán cây chơi cờ.”

Anh đáp: “Nhà bên cạnh có một kỳ thủ cờ vây cấp 9, em có thể kêu người ta qua chơi thử xem.” Tôi nói: “Ý em là, chỉ bằng hai đứa mình chơi vài ván

cờ giết thời gian?” Anh đem mấy tấm ván mộc trên trần nhà khế lại, nói: “Chân bị thương rồi thì phải đợi cho khỏe đã, vẫn nên đi ngủ một giấc thì hơn.”

Tôi nói: “Em không buồn ngủ, anh có muốn làm một giấc không?” Anh nói: “Không muốn.” Anh hơi gấp chân, một tay chống vào gối phải, lấy cái điều khiển từ xa bật nhỏ tiếng TV lại, nói: “Tôi đã chọn bộ phim chán nhất, em mà xem thì sẽ thấy buồn ngủ ngay.”

Trên màn hình là phóng sự thám hiểm động Long Túc ở châu Phi, tôi xem một hồi, nói: “Năm ngoái em đã đi qua chỗ này rồi nè.” Anh nghiêng đầu nhìn tôi: “Nghe nói nước trong động là nước ngầm vĩnh cửu, mấy trăm vạn năm chưa từng thoát ra ngoài.” Tôi nói: “Đúng đó, vùng nước này bị kẹt bên trong, đã lâu lắm rồi mà người ta vẫn chưa khám phá cho tường tận cái động đó, bộ phim tài liệu này được ghi hình từ bốn năm trước, các nhà thám hiểm phát hiện ra mắt cá heo vàng, nhưng trong động này có còn sinh vật nào còn sống hay không thì đến giờ vẫn không rõ.”

Anh hỏi tôi: “Em đã từng lặn xuống đó?” Tôi gật đầu, thăm thẳm với anh: “Nhưng anh đừng nói cho ba mẹ em biết nha, họ không có thích em đi thám hiểm, chuyên công tác lần đó cũng không phải là phân công cho em đâu, đó vốn là việc của Thuận Vu Duy, có một đài truyền hình mời anh ta hợp tác nên em xin đi cùng để mở mang kiến thức. À phải rồi, Thuận Vu Duy, anh không biết anh ta, anh ta là một thợ lặn thám hiểm dưới nước, hằng năm ngoài trừ công việc chính là đảm nhiệm các hạng mục thám hiểm ra thì anh ta còn dạy em lặn biển lúc rảnh rỗi nữa, mỗi khi em muốn đi tới mấy thủy vực nguy hiểm, anh ta đều luôn cộng tác với em, làm bạn lặn với em. Anh một tay chống má, nhìn tôi: “Em rất thích nước? Nước ở Long Túc Động thể nào?”

Tôi bật cười, hỏi anh: “Anh nghĩ nó nên có cái dạng gì? Thủy vực bị kẹt cứng một chỗ trăm vạn năm, bí ẩn, huyền bí, thực sự có khả năng kích thích các loại tưởng tượng lãng mạn. Trước khi lặn xuống nước em thậm chí còn nghĩ có khi nào ở độ sâu 100m sẽ có một cung điện bị quên lãng nào đó không?” Tôi lẩm bẩm: “Có khi nào dưới đáy nước vẫn còn sót lại những trụ đá lớn? Có thể là trên bề mặt đá có khắc những hoa văn cổ ca tụng thần mặt trời, hoặc là thần mặt trăng, hoặc là một vị thần thiên nhiên nào khác, hoặc giả ở dưới đó có các loại cá viển cổ bơi qua bơi lại. Nếu thực sự có cảnh tượng như vậy thì em phải dùng lăng kính nào, điều chỉnh ánh sáng ra sao...” Anh nói: “Dụng cụ lặn nước tốt nhất hiện nay nhiều lắm cũng chỉ chịu được kháng áp ở 50m. Nếu muốn chụp ảnh ở độ sâu 100m thì em phải dùng tàu ngầm.” Tôi nói: “Bây giờ anh có thể đề cho bán cầu não trái với mấy cái suy luận logic nghĩ ngợi một chút không, cứ đề bán cầu não phải với trí tưởng tượng bay cao bước lên sân khấu đi?”

Môi anh nhếch lên một chút, tựa như đang cười, anh nói: “Được rồi, rốt cuộc thì nước ở nơi đó ra sao?” Tôi ôm đầu gối, tựa đầu lên đó, cũng hơi cười cười, nhẹ giọng nói với anh: “Đương nhiên là không thể uống được.” Anh chế nhạo tôi: “Một phát hiện thật quan trọng.”

Tôi nói: “Được rồi, chỉ toàn là một màu đen thôi.” Tôi nhìn anh: “Đáy nước đen thui à, so với đáy biển thì đúng là hai thế giới khác nhau, cái loại màu đen vừa vĩ đại vừa yên tĩnh, ánh sáng yếu ớt phát ra từ đèn pha đường như bị nuốt hết trong nháy mắt, nói thật là em cực kì sợ hãi.” Anh nói: “Em cũng biết sợ?” Tôi gật đầu: “Đương nhiên, em sợ nhất là bóng đêm, nhất là tự nhiên tối đen như mực, ví dụ như nếu đột ngột cúp điện thì em sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên.”

Vừa mới dứt lời, căn phòng đột ngột tối thui, tôi la lên một tiếng “Á”, bỏ nhào qua ôm lấy Nhiếp Diệc như một con cua. Anh bật lại TV, hơi kinh ngạc: “Thi ra là thật.” Giọng nói tôi thực sự nghẹn ngào: “Bác sĩ Nhiếp, tốt nhất là không nên gần với anh.”

7 giờ 20 phút, tôi bị điện thoại di động đánh thức, vú Lâm tới đưa bữa sáng, quả thật bà là một người đã có tuổi. Tôi chào hỏi bà, tiện thể hỏi thăm Nhiếp Diệc đi đâu rồi, bà ấy nói Nhiếp Diệc dậy sớm đi chạy bộ, giọng nói rất khỏe khàng. Lại nói ở đây bình thường chỉ có Nhiếp Diệc lui tới cho nên không có đồ dùng cho phụ nữ, Nhiếp Diệc có bộ đồ thể thao hơi chật, tôi có thể mặc tạm. Tắm rửa xong tôi mặc bộ đồ thể thao của Nhiếp Diệc, tuy là size nhỏ đối với anh nhưng tôi mặc lên vẫn rộng rãi cực. Tôi đứng trước gương nửa ngày, nhìn ngang nhìn dọc cũng thấy mình quá lố thời cho nên mới chạy vào phòng quần áo lục lọi mười phút, tìm được một cái mũ đánh golf, đội ngược ra sau ốt, cuối cùng có một chút phong cách hip-hop. Chân phải bị thương hơi đau nhức, tôi khập khiễng ra cầu thang đi xuống phòng khách, đi tới giữa chừng thì thấy vú Lâm đang ở tiếp khách, chiếc đồng hồ cổ điểm tám giờ, tôi thầm nghĩ khách nào mà tới sớm thế, định xoay người tránh mặt lại nghe thấy có người gọi chị Nhiếp.

Tôi đứng cách chiếc bàn tiếp khách mấy thước, hơi híp mắt nhìn vị khách đang đứng lên từ ghế sofa. Tóc Hepburn, váy ngắn hồng nhạt thêu hoa văn màu bạc, cô gái này quả thực là xinh đẹp miễn bàn, tôi nói: “Cô Giản, chào buổi sáng.” Đứng bên cạnh Giản Hề là một người thanh niên mà tôi không quen, mặc áo T-shirt màu tím bạc phối với quần nhạt màu, dáng vẻ không tệ, nhưng không hiểu sao lại nhìn tôi với vẻ u ám. Khóe mắt Giản Hề hơi đỏ như vừa mới khóc, sắc mặt hơi trắng bệch. Cậu trai kia trầm giọng: “Hề hề, để anh đi tìm Nhiếp Diệc...” lại bị Giản Hề cắt lời: “Không cần, Nhiếp Nhân, thực sự không cần đâu.” Nghe người ta đồn Nhiếp Diệc có một cậu em họ kém cỏi, đoán chừng chắc là cậu này.

Giản Hề nhìn tôi, cô rặn ra một nụ cười, khi cười lên thì trên khóe miệng có hai lúm đồng xu, càng tăng thêm vẻ dễ thương, cô ấy cất giọng ngọt ngào: “Chị Nhiếp, mới sáng sớm mà đã đến đây quấy rầy thật là ngại quá, tối hôm qua em say rượu, sáng nay tỉnh lại cũng hơi đau đầu, Nhiếp Nhân đưa em lên Mộc Sơn tản bộ, tiện đường ghé qua thăm Nhiếp Diệc.” Ân nói vô cùng lễ độ, tiến lùi hợp lý. Mẹ Nhiếp Diệc thích cô ấy cũng phải. Tôi nói: “Tôi cũng ở nhờ một đêm thôi, chắc chút nữa Nhiếp Diệc quay về đây, hai người chờ chút ha.” Nhiếp Nhân cười lạnh nói: “Ồ nhờ một đêm?” Ánh mắt như phóng ra lửa: “Cô là người quen của anh tôi?”

Rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao hấn tức giận, tôi nói: “Ừm” Hấn nói: “Cô!” Tôi nói: “Mũ là của anh cậu, dép cũng vậy.”

Hấn cả giận nói: “Cô còn chưa có bước qua cổng nhà họ Nhiếp chúng tôi.” Tôi suy nghĩ một chút, hỏi hấn: “Cậu không ủng hộ tôi phải không?” Hấn lạnh giọng: “Đương nhiên là không ủng hộ!”

Tôi nói: “Được rồi.” Hấn nhắc lại: “Được rồi? Phản ứng kiểu gì vậy? Được rồi?” Tôi kinh ngạc: “Không phải sao?”

Hấn nói: “Tôi không ủng hộ cô, bác gái cũng không ủng hộ cô! Cô chỉ là người thừa thôi.” Tôi do dự nhìn hấn một cái, hỏi hấn: “Chắc bây giờ tôi nên khóc nhè?” Giản Hề đứng một bên thấp giọng khuyên Nhiếp Nhân: “Anh đừng như vậy, chẳng phải trên đường chúng ta đã nói rồi sao...” Không biết bọn họ trên đường đã thỏa thuận cái gì nhưng Nhiếp Nhân quả nhiên im miệng. Giản Hề miễn cưỡng cười một cái với tôi, như là khó lòng mở lời, cuối cùng cũng lên tiếng: “Chị Nhiếp, có thể nói chuyện riêng với chị vài phút không?”

Khang Tổ La sớm đã truyền vài kinh nghiệm cho tôi, nói rằng người ngành ngành thì không lo nhưng người mềm mỏng mới thật đáng sợ, Nhiếp Nhân

thẳng như ruột ngựa, có tức giận cũng không thêm che giấu thì tôi còn biết đương đối phó, nhưng Giản Hề hành xử như vậy tôi lại không có cách nào từ chối, đang định gạt đầu thì cửa chính đột nhiên bị đẩy ra, Nhiếp Diệc mặc bộ đồ thể thao đi vào phòng khách, lấy khăn mặt lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn tôi: “Phi Phi, nước.” Tôi khập khiễng đi rót nước cho anh, anh hơi sùng sốt: “Quên mất là chân em đang đau, cứ để đó anh tự lấy.” Tôi khập khiễng lui về.

Bầu không khí trong phòng khách rất cổ quái, Nhiếp Diệc đứng đằng kia không nhanh không chậm uống nước, một lúc sau, anh đặt ly nước xuống, khăn mặt vắt lên cổ, nhân nhát nói với Giản Hề và Nhiếp Nhân: “Hai người không quen cô ấy, không cần nói chuyện riêng.” Giản Hề nhu hòa nói: “Đúng là không đặc biệt quen, chỉ là nhìn qua chị Nhiếp có vẻ là người tốt,” nhẹ giọng nói tiếp: “Em đã khuyên đi rồi,” cô ấy gượng cười: “hơn nữa sau này chị Nhiếp sẽ gả vào nhà mình, trước sau gì cũng qua lại với nhau.” Trong lúc đó Nhiếp Diệc vẫn im lặng như là chăm chú lắng nghe những gì cô ấy nói. Giản Hề vừa dứt lời, anh nhẹ nhàng nói: “Sau này mấy người cũng không cần qua lại với nhau, cứ như vậy đi.”

Cuộc nói chuyện này đến đó thì chấm dứt, vừa như hàm chứa rất nhiều tin tức mà cũng vừa như không, bao nhiêu dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu tôi. Nhiếp Diệc quét mắt nhìn tôi một cái, hỏi tôi: “Ăn sáng xong chưa?” Tôi gật đầu.

Anh nói: “Để tôi kêu tài xế đưa em đi bệnh viện.” Thẳng cho đến lúc tôi rời khỏi, Nhiếp Nhân và Giản Hề vẫn đợi trong phòng khách, đột nhiên tôi nhớ lại lời kể của Đồng Đồng, nói là Nhiếp Diệc, Nhiếp Nhân cũng Giản Hề, ba người họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Nhiếp Nhân vừa mới nói, tôi là một người thừa. Người thừa, cái từ này thực sự có rất nhiều thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 10

Cái tên Nhiếp Phi Phi này chính là do bà nội của tôi đặt cho. Bà nội tôi là một huyền thoại, ông nội của tôi là người chồng thứ hai của bà, nhỏ hơn bà mười tuổi. Khi tôi được sinh ra thì bà nội đã ngoài 60, bà nói với ba tôi, sống đến cái tuổi này bà mới ngộ ra được đời người có rất nhiều chuyện nếu không làm thì ắt không được như ý, ví dụ như lý luận của 《Hoài Nam Tử》 là “Không đam bạc thì không có chí lớn, không yên lặng thì không nghĩ được xa, không khoan dung thì không có phúc lớn, không hiền lành thì không được lòng người, không ngay thẳng thì không sáng suốt được.” Rất nhiều người nghĩ rằng cái chuyện nếu không làm thì không được như ý là do lựa chọn của bản thân, nhưng thực ra “không làm” lại không phải là lựa chọn mà là một loại quan hệ nhân quả, thậm chí là quan hệ nhân quả đi thành đôi. Cho nên bà mới đặt cho tôi cái tên Phi Phi, nói là tất cả những cái “Không” (Phi) đều nằm gọn trong cái “Có”, tất cả những cái “Quả” đều nằm gọn trong “Nhân”, mọi hệ quả thực ra đều được báo hiệu từ trước rồi. Không thể không thừa nhận bà nội tôi có một trí tuệ thật siêu phàm, cái triết lý này đến người có văn hóa thâm sâu nhất của nhà tôi cũng chính là mẹ tôi vẫn chưa hiểu thấu nổi chứ đừng nói chi tôi với ba tôi. Mẹ tôi tình ý sâu xa nói với tôi, ở đời, phải nói là chưa đến cái tuổi đó thì con không không lĩnh ngộ được đâu, có một số việc, chưa tới cái tuổi đó thì con chưa cảm thấy nó thú vị, cho nên mẹ không lý giải nổi triết lý của nội con không phải là do chỉ số thông minh của mẹ không cao mà là do mẹ chưa đến cái tuổi của bà khi đó, Phi Phi ơi, con đã hiểu chưa?

Tôi lặng lẽ nhìn mẹ. Bà trừng tôi: “Chị không tin mẹ chị sao?” Tôi lập tức nói: “Con tin, con tin, con thề luôn, mẹ muốn con thề với ai thì con sẽ thề với người đó, thề với Chúa Jesus hay là thề với Ngọc Hoàng đại đế?”

Mẹ phê bình tôi: “Tục tằng! Nếu thật lòng thật dạ muốn thề thì nên hướng ông tổ của phái Tân Nguyệt chính là nhà thơ Thái Qua Nhĩ mà thề.” Từ đó có thể thấy được mẹ tôi đích thực là một nhà thơ, hơn nữa là một nhà thơ rất có khí khái. Tài xế nhà họ Nhiếp chở tôi tới bệnh viện, khám xong mới biết thực ra vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần thoa thuốc ngoài da và uống thêm thuốc trị thương vài ngày là có thể phục hồi như cũ.

Lúc sẩm tối Ninh Trí Viễn gọi điện tới, vô cùng lo lắng quan tâm tôi: “Sao chị lại bị trẹo chân vậy? Nếu chị bảo chị bị loét mồm thì tốt rồi, ít nhất sẽ không ảnh hưởng tới việc xuống nước.” Tôi nói: “Đồng chí Tiểu Ninh, sao đồng chí dám ăn nói với chị Phi Phi kiểu đó, muốn nghỉ làm đúng không?” Ninh Trí Viễn nói: “Chị đâu thể đuổi việc em được, hôm qua anh Duy đến đây rồi, nghe tin chị dính hôn đã chịu không ít đá kích, nặng nề đòi về nước, em phải năn nỉ hết nước miếng đó. Chị nói xem vai trò của em quan trọng biết bao, em thực sự chính là kéo kết dính 520 của team mình đấy nhé.

Cậu ta cảm điện thoại ra xa một chút, cao giọng nói: “Anh Duy, điện thoại của Phi Phi nè, anh có muốn nói chuyện với chị ấy đôi ba câu không?” Cái người vì nghe tin tôi sắp dính hôn mà bị đá kích dữ dội đến nỗi đòi quay về Italia, Thuần Vu Duy, hiện giờ đang buông lời tán tỉnh một cô nàng chẳng biết là người nước nào: “Em có biết bài thơ này hay không? Anh muốn lại gần vuốt tóc xoắn mềm mượt, đang bay trong gió biển Aegean bành bồng, anh muốn lại gần hàng mi cong dài ấy, rồi hôn lên đôi má em ửng hồng, anh muốn...” Cô gái kia cười khanh khách. Ninh Trí Viễn than thở: “Mắc công tôi khổ tâm giúp anh xây dựng hình tượng một con người thương tâm sa sút với Phi Phi...” Ninh Trí Viễn tức giận đến nói không ra hơi, giọng của Thuần Vu Duy từ ống nghe truyền tới, thực sự kinh hồn bạt vía như mất cha mất mẹ: “Gió xuân hung ác, tình duyên bèo bạc, một chén tiêu sầu, vài năm ly tán! Phi Phi, nghe nói em muốn dính hôn, anh đây coi lòng tan nát người ơi.”

Tôi nói: “Không tệ, Duy thiếu gia à, hồi trước thấy khả năng sáng tác thơ cổ của anh chưa có lên tới trình độ này, thế mà bây giờ bụng anh đã có một bồ thơ văn rồi.” Anh ta cười, liên tục thở dài: “Trời ơi, chỉ tại thói đời ngày càng đen bạc, con gái các cô càng ngày càng xoi mói, khiến cho tình thánh chúng tôi cũng càng ngày càng không có đất dụng võ.” Tôi mừng tám Khang Tổ La chạy tới mở một cái pijama party (*) với tôi, còn xách theo hai cái chân giò, dặn tôi khi bị thương ở chân thì nên ăn nhiều chân giò, có thể lấy chân bổ chân.

(Trong pijama party, mấy cô bạn gái thân thiết sẽ tụ họp tám chuyện rồi ngủ cùng nhau.) Tôi cầm hai cái chân giò nhìn nửa ngày, nói với cô ấy: “Quà dính hôn này của bồ tính ra cũng độc đáo dữ thần.” Cô ấy thần thần bí bí: “Cái này không giống với giò heo bình thường đâu, là giò heo đặc biệt đó.”

Tôi lại quan sát nghiên cứu nửa ngày, hỏi cô ấy: “Chẳng lẽ đây là giò heo ngoài hành tinh?” Cô ấy phê bình tôi: “Bỏ thật là nông cạn, heo trái đất thì sao chứ, vì chút nguyên nhân mà heo trái đất trở nên đặc biệt không được hả?” Cô ấy vô cùng đắc ý: “Đây là chân giò do chính tay mình hầm,” tràn ngập triu mến mà nhìn chân giò trên chân tôi: “Thử nghiệm thất bại không biết bao nhiêu lần mới hầm được hai cái chân giò này đây, bỏ có cảm động không?” Tôi nói: “Cảm động,” chia cho cô ấy một cái: “Bỏ cũng gặm thử một miếng đi.”

Cô ấy nói: “Cho bỏ hết đó,” tỏ vẻ xúc động nói: “Phi Phi, đến khi nào thì bỏ cũng đối xử thế này với mình, thật làm người ta uất ức mà.” Tôi nói: “Đừng uất ức nữa, cậu cứ gặm trước đi, nửa tiếng đồng hồ nữa mình tới bệnh viện rồi ăn cũng không muộn.” Cô ấy nhìn tôi ba giây, mặt buồn rười rượi hỏi tôi: “Nhiep Phi Phi, mình đang tự hỏi liệu rằng hai ta còn có thể tiếp tục làm bạn bè với nhau nữa hay không?”

Tôi cười cười khoát vai cô ấy: “Không phải bỏ nhấn tin báo có chuyện nghiêm túc muốn nói với mình hay sao?” Cô ấy lập tức quên khuấy cái sự tự hỏi vừa rồi của chính mình, tự chạy đi tìm một cái gối ôm rồi ngồi trên giường tôi. Tôi vừa nhìn đã biết đây là một cái tư thế trường kì tám chuyện, cho nên hiểu ý đi khui một bình rượu. Khang Tô La gối đầu mình lên cổ của cáo bông Ali, tình ý sâu xa nói với tôi: “Thực ra thì gần đây mình đang chơi một trò cung đấu, mình liên liên tưởng tới bỏ, Phi Phi, mình thực sự lo lắng, không phải bỏ nói là mẹ của Nhiep Diệc không thích bỏ sao? Mình nghĩ, hoàn cảnh này của bỏ có thể phóng tác thành trò chơi cung đấu, bỏ chính là tú nữ còn chưa có tiền cung mà đã bị thái hậu lão Phật gia chán ghét, hơn nữa lão Phật gia bà ấy còn một lòng muốn tác hợp cho Hoàng Thượng với cháu gái, theo mình tìm hiểu thì cô cháu gái kia còn có một tiểu vương gia hậu thuẫn, nhìn kiểu nào cũng thấy tiền đồ của bỏ không sáng sủa nổi!”

Tôi vừa rót rượu cho cô ấy vừa nói: “Bỏ lo lắng quá rồi, chẳng phải thái thượng hoàng vẫn còn sống sao?” Cô ấy vỗ trán một cái: “Đúng rồi, tớ quên mất là còn có thái thượng hoàng.” Suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng người mà thái thượng hoàng quan tâm thực ra đâu phải là bỏ, người mà thái thượng hoàng quan tâm chính là hoàng thượng, giả sử thái hậu gây khó khăn cho bỏ và hoàng thượng, làm bỏ và hoàng thượng này sinh hiềm khích thì bỏ vẫn có khả năng bị biếm tới lãnh cung suốt đời như chơi. Không được, chúng ta phải lập mưu tính kế cho kỹ để từng bước từng bước thu phục toàn bộ hậu cung, cuối cùng sẽ cai quản toàn bộ triều đình Nhiep thị mới được. Bỏ đưa laptop cho mình một chút, để mình lập một bản kế hoạch thật rõ ràng.” Tôi đã uống cạn một ly, lại rót thêm một ly, nói với cô ấy: “Nếu bị hoàng thượng ruồng bỏ thì mình liền ra khỏi cung đi cầu thân một tiểu hoàng tử Tây Vực, bỏ bỏ nghĩ mình giống người chịu chôn chân ở lãnh cung cho tới cuối đời à?”

Cô ấy vỗ ót: “Đúng rồi, mình quên mất là bây giờ có cái gọi là ly hôn.” Tôi nói: “Bỏ có nghe qua câu nói này chưa, hạnh phúc giống như một nắm cát, càng cố sức nắm lại càng không giữ được. Mình không cần làm cái bản kế hoạch gì đó đâu, mình chỉ muốn sống cùng Nhiep Diệc, sẽ không dính líu tới chuyện của nhà họ Nhiep.” Cô ấy vỗ trán lần nữa: “Đúng rồi, mình quên mất bỏ là một nghệ thuật gia, nếu bỏ phải hao tâm tổn tứ vào chuyện cung đấu thì ai giúp bỏ hoàn thành sứ mệnh nghệ thuật vị nhân sinh chứ?”

Cô ấy ôm cái trán bị mình vỗ đến đỏ thét: “Nhưng mà rốt cuộc thì ý hoàng thượng là sao? Thái hậu lão Phật gia không thích bỏ, cô cháu gái cũng không thích bỏ, còn có một tiểu vương gia có vẻ yêu mến cô cháu gái cũng không thích bỏ, vậy mà hoàng thượng cũng không có biểu hiện gì ư? Cũng không nghĩ ra biện pháp gì để giải quyết mâu thuẫn?” Tôi nghĩ nghĩ một chút, nói: “Hoàng thượng bảo mình đừng qua lại tiếp xúc với bọn họ.” Cô ấy hỏi: “Hết chưa?”

Tôi nói: “Hết rồi.” Khang Tô La sừng sốt hồi lâu, nói: “Hoàng thượng hắt ta... rất là có cá tính.” Tôi dùng một lời thể son sắt mà bảo đảm với Khang Tô La, đối với chuyện của nhà họ Nhiep, tôi sẽ tùy tình huống mà quyết định can thiệp hay không.

Nhưng có đôi khi người ta không chủ động dính líu với bất cứ chuyện gì, nhưng mấy cái chuyện đó lại chủ động tìm tới người ta. Tiệc đính hôn giữa tôi và Nhiep Diệc sẽ được tổ chức tại Thu thủy cộng trường thiên. “Thu thủy cộng trường thiên nhất sắc” là một câu thơ, còn “Thu thủy cộng trường thiên” là quán rượu của nhà họ Nhiep. Bà của Nhiep Diệc vẫn còn mang bệnh trong người, nhà bên ấy bảo bà không thích âm ỉ, vì vậy chỉ làm một bữa cơm gấp mặt giữa những người thân thích của hai nhà. Tôi nghĩ nhà bọn họ thực sự là không hiểu tính của Nhiep lão phu nhân, theo tôi thấy thì bà là người tương đối thích âm ỉ, nếu như thân thể khỏe mạnh, nhân dịp cháu nội đích tôn làm lễ đính hôn thế này, bà ấy nhất định là hận không thể mời một gánh hát tới nhà biểu diễn kịch suốt một tháng. Nhà họ Nhiep trong truyền thuyết từng là một thi thư đại tộc (gia tộc có truyền thống thư hương), coi trọng lễ nghi, tuy rằng không làm âm ỉ nhưng mà cũng phải nhất nhất tuân theo các thủ tục đính hôn. Mẹ tôi cùng hai người mẹ giúp tôi chuẩn bị trà nước điểm tâm ở nhà bà ngoại để khoản đãi khách khứa nhà họ Nhiep, nhà bên kia cũng tặng lại mười hai món lễ vật. Mười một giờ tôi đến thăm nữ viện, mẹ bảo với tôi là trước năm giờ, tôi phải có mặt ở thu thủy cộng trường thiên.

Nhưng lúc năm giờ rưỡi chiều, tôi lại đang nằm trên một chiếc giường lớn trong một căn gác xép tại hội quán Hồng Diệp. Không thấy bóng dáng chiếc điện thoại đâu, hai tay bị trói ngược vào cây trụ bằng đồng trên giường. Hội quán Hồng Diệp cách Thu thủy cộng trường thiên nửa vòng thành phố. Đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy Nhiep Nhân. Một lúc trước tôi nhận được một cú điện thoại của phòng thư ký của Nhiep Diệc, nhân là Nhiep Diệc hẹn tôi đến hội quán Hồng Diệp gấp mặt trước. Nhiều lần tôi với Nhiep Diệc gặp mặt đều là do thư ký của anh cùng Đồng Đồng tự liên hệ, thỉnh thoảng trợ lý Chử cũng trực tiếp gọi cho tôi.

Sau đó tôi đi tới hội quán Hồng Diệp, ba mươi phút sau, người xuất hiện ở bàn ăn đặt trước lại là Nhiep Nhân. Tay em họ này không còn cái vẻ hung thần át sát như trong lần gặp trước, hôm nay trông hần rất hiền lành ngoan ngoãn, nói với tôi là trước đây cư xử thiếu lễ phép cho nên mới đặt biệt mời tôi đến để xin lỗi, nhưng vì sợ tôi không đến nên đã mượn danh nghĩa của Nhiep Diệc. Hần đưa cho tôi một ly nước chanh, tôi lấy nước chanh uống cạn. Hơn ba giờ sau, tôi tỉnh lại trên chiếc giường lớn làm bằng đồng mang phong cách phương Tây hoài cổ này. Tôi thực sự sừng sốt rất lâu, cái loại tình tiết này thường hay xảy ra trong mấy màn hí kịch, nhưng khi gặp phải trong đời thật lại khiến cho con người ta có cảm giác hoang đường.

Tám rèm nhung che kín cửa sổ, hoàn toàn ngăn trở ánh sáng tự nhiên, trong phòng chỉ bật đèn tường và đèn dưới đất, Nhiep Nhân lấy một cái ghế ngồi trong bóng tối, lưng ghế hướng về phía tôi, hai tay cùng cầm hẳn tựa lên lưng ghế, ngồi ngằn ngang như một đứa trẻ con, trông có vẻ còn trẻ hơn hôm trước, giống như một cậu sinh viên còn đang đi học. Hần ngồi rất thoải mái, đoạn bắt chuyện với tôi: “Nhiep tiểu thư, tỉnh rồi à?” Tôi im lặng một hồi lâu, nói: Nhiep Nhân, cậu làm vậy là giam giữ người trái phép.”

Hần làm bộ nhìn đồng hồ, ăn không nói có mà thở dài: “Đã năm giờ rưỡi rồi, cho dù tôi có thả cô ra thì cô cũng không tới kịp buổi lễ đính hôn tối nay. Hơn nữa,” hần nâng tay phải lên, giờ giờ một cái điện thoại di động cho tôi nhìn: “Tôi đã gửi một cái tin nhắn cho anh Diệc, nói là cô đổi ý rồi, không muốn đính hôn cùng anh ấy nữa.” Chiếc di động đó là máy của tôi, hần cười: “Nhiep tiểu thư, sao cô lại không đặt mật mã cho điện thoại của mình vậy?”

Hắn ở đằng kia lục lọi hộp tin nhắn của tôi: “Mấy tin nhắn mà cô với anh tôi gửi cho nhau chẳng thú vị tí nào, có thật là hai người yêu nhau không đấy?” Tôi nói: “Tôi với anh cậu nghiêm túc như vậy đấy. Nhiếp Nhân, cậu coi trối cho tôi, chuyện ngày hôm nay coi như là cậu chỉ đang đùa nghịch thôi.” Hắn nghiêng đầu nhìn tôi: “Nghe cô nói vậy thì hình như là vẫn còn muốn đính hôn với anh tôi?” Vừa dứt lời liền chẳng biết từ đâu lấy ra một phong thư, đi tới cạnh tôi, xoẹt một tiếng xé miệng phong thư ngay trước mặt tôi, lại vắn sáng đèn đầu giường hơn một chút, dù đang bận rộn mà vẫn thông dong nói với tôi: “Cô xem cái này thử đi.”

Tôi cúi đầu nhìn, là một xấp hình. Trong ảnh, tôi nhắm mắt, hơi ngẩng cổ, cánh tay và đôi vai trần trụi lộ ra khỏi chăn, ôm một người đàn ông, người đàn ông đó đưa lưng về phía máy ảnh, không nhìn thấy mặt, áo sơ-mi cời được một nửa vắt trên khuỷu tay. Chụp ảnh, đây thực sự là một vũ khí xưa như trái đất, nhưng cũng thực sự là một vũ khí hữu hiệu không bao giờ lỗi mốt. Tôi ngẩng đầu nhìn Nhiếp Nhân, hỏi hắn: “Thừa dịp tôi ngủ mê thì cậu đã làm gì tôi rồi?”

Hắn giơ tay phải lên làm ra kiểu trấn an, cười hi hi nói: “Chẳng qua là ngưỡng mộ phong thái của cô nên nhìn không được mà chụp chung vài tấm ảnh, Nhiếp tiểu thư, cô nghiêm túc như vậy làm người ta sợ quá đi mất.” Hắn chậm rãi thu lại ảnh chụp: “Nếu cô cam đoan là sẽ chấm dứt quan hệ với anh tôi, thì tôi cũng bảo đảm là ảnh chụp chung của đôi ta từ nay về sau sẽ không bao giờ xuất hiện.” Tôi nói: “Cậu thế này là đã vượt quá giới hạn đùa giỡn rồi.” Hắn cười: “Thì ngay từ đầu đây vốn chẳng phải là đùa giỡn gì sất.”

Tôi nói: “À, cậu muốn uy hiếp tôi mà.” Tôi hỏi hắn: “Nếu như tôi không chịu thì cậu định giao mấy tấm ảnh này cho ai?” Hắn ra chiều suy nghĩ: “Không thể giao cho nội, bà lớn tuổi rồi, e rằng không chịu nổi sự kích thích này, anh tôi, bác Hai trai, bác Hai gái, gửi cho mỗi nhân vật quan trọng này một tập đi, có muốn dành một suất cho ba mẹ cô không? A đúng rồi, dù sao thì cô cũng được coi là một nhân vật của công chúng, là học trò của nhà nhiếp ảnh đại dương Bối Diệp, chắc bạn bè của cô cũng thích mấy tin tức ngoài lề thế này lắm nhỉ” Tôi nói: “Nhiếp Nhân, chuyện này là phạm pháp.”

Hắn lắc đầu: “Tuy tung ảnh riêng tư của cô đúng là xâm phạm quyền riêng tư cá nhân, nhưng,” hắn tới gần tôi: “Ai có thể chứng minh là chúng ta có gặp gỡ nhau? Bìa miệng mới là thứ đáng sợ nhất, thực ra tôi không hề bị ảnh hưởng, nhưng cô Nhiếp, cô có bị ảnh hưởng hay không?” Một tay hắn phủ lên mặt tôi, cười đến ma mẩn: “Ánh sáng chuẩn ghê, ở góc nhìn này, gương mặt của cô trông thật thùy mị. Thực lòng tôi cảm thấy cô không tệ, ngày đó lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cô nói chuyện kiểu đó với tôi, tôi lớn đến từng này rồi mà chưa có ai dám nói chuyện với tôi kiểu đó. Chỉ bằng hai ta đen mỗi quan hệ này biến giả thành thật, cô cứ theo tôi là được rồi, chắc chắn anh tôi sẽ không bao giờ cướp người của tôi, hai ta thành một cặp, anh tôi với Hề Hề thành một đôi, vậy chẳng phải là vẹn toàn cả hai bên sao?” Đầu hắn chôn trên vai tôi, mái tóc ngắn cạo cạo trên cổ, đôi môi lướt qua da tai, tôi cảm thấy tim mình có đôi chút tê dại. Tôi nói: “Nhiếp Nhân, có biết phạm tội cưỡng bức sẽ phải chịu mức hình phạt nào không? Nếu nghiêm trọng thì có thể ngồi tù mười năm, tù chung thân, hoặc thậm chí là tử hình.” Hắn rời khỏi vai tôi, nghiêng đầu nhìn tôi, đột nhiên cười thành tiếng: “Thế nào? Nếu như tôi làm... cô sẽ đi tố cáo tôi? Đến tòa chỉ điểm tôi? Trước mặt quan tòa, bồi thẩm đoàn cùng với tất cả mọi người cô sẽ miêu tả... tôi khi dễ cô như thế nào?” Hắn tiến lại gần tai tôi: “Nghĩ lại đi, sau đó thành phố S sẽ bàn tán gì về cô, người của giới chụp ảnh sẽ bàn tán gì về cô? Bác trai bác gái có còn dám gặp mặt ai không, cô có còn dám gặp mặt ai không?”

Tôi cố gắng thả lỏng bản thân, nói với hắn: “Thành thật mà nói thì tôi đây là một nghệ thuật gia, nghệ thuật gia thì ai chẳng gây tranh cãi ít nhiều? Người khác nói tôi thế nào, tôi thực sự không quá để tâm.” Ngừng một chút, tôi còn nói: “Phạm Cao vì yêu chị họ, đi ngược lại luân thường đạo lý nên gặp phải tai họa, Stendhal vì yêu chị dâu nên gặp phải tai họa, tôi vì yêu một người đàn ông tài giỏi được bao nhiêu cô gái ái mộ mà gặp phải tai họa, thực ra những câu chuyện đó vẫn thường khiến cho người ta say mê.” Tôi thở ra một hơi, tự mình trầm luân trong mật ngọt mà nói: “Tôi đã chuẩn bị tinh thần để chấp nhận cái thân phận mới này rồi — một nghệ thuật gia vì sa vào lưới tình mà gặp phải tai họa, từ nay trở về sau, trong các tác phẩm của mình, giữa những gam màu tươi sáng, tôi sẽ điểm thêm một cái gì đó xám lạnh như có như không để biểu đạt tâm trạng lẫn lộn cùng số phận vô định của mình. Còn cậu, Nhiếp Nhân, cậu đã chuẩn bị tinh thần để ngồi nhà đá tới già chưa?” Lần này tôi nói rất rõ ràng, giọng nói không hề run rẩy, nhưng mấy ngón tay bị trói sau lưng thì lại đang bầu chặt vào nhau. Thực ra thì tôi cũng có chút lo lắng. Hai chúng tôi mặt đối mặt, bàn tay đang đặt trên vai tôi thoáng dùng sức khiến tôi đau đến mức muốn cắn răng, nhưng tôi nhìn xuống, không nhúc nhích. Trong lúc này, ai động trước, người ấy thua. Hắn nhìn tôi hồi lâu, tôi thấy hắn không phản ứng nên mắng một tiếng: “Cậu đúng là bị thần kinh”, đúng khi đó, lạch cạch một tiếng, cửa ngoài đột nhiên mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 2 - Chương 11

Thực ra thì tôi thực lòng không nghĩ rằng người tới sẽ là Nhiếp Diệc, tôi cứ nghĩ đó là đồng bọn của Nhiếp Nhân, dù sao thì cửa cũng không bị đập ra, nghe tiếng động thì chắc chắn là quẹt thẻ để mở. Từ xưa đến nay, từ trong nước đến ngoài nước, để làm anh hùng cứu mỹ nhân, không ai dùng cách nhẹ nhàng như thế. Loáng thoáng có thể nghe thấy được giọng nói thì thăm người quản lý hội quán: “Cậu Nhiếp, cậu xem thử có nên...” Khúc cuối nghe không rõ lắm, tôi thăm nhớ lại xem nhà họ Nhiếp còn có người đàn ông nào cùng hội cùng thuyền với Nhiếp Nhân, tiếng bước chân đã xuyên qua phòng khách. Sau đó Nhiếp Diệc xuất hiện trước cánh cửa ngăn cách phòng khách và phòng ngủ. Lúc đó Nhiếp Nhân đang ngồi trên giường, tay tôi vẫn bị trói ngược ra đằng sau, may mà lúc này tôi và hắn vẫn còn duy trì một khoảng cách an toàn.

Tôi thấy hầu kết của Nhiếp Nhân khẽ nhúc nhích, như đang khó khăn nuốt nước bọt. Hôm nay Nhiếp Diệc mặc một chiếc cardigan màu tro phối với quần đen chứ không mặc lễ phục, dáng vẻ điềm đạm nho nhã đứng đó, toát lên vẻ hiền hòa trước nay chưa từng có, tôi hoàn toàn không cảm thấy chút tức giận nào. Nhiếp Nhân chủ động mở trối cho tôi, lúng túng gọi Nhiếp Diệc: “Anh...” Hai tay đã được tự do nhưng lại có chút tê liệt, một hồi lâu mới từ từ trở lại bình thường, hai cổ tay bị hắn một vòng lại một vòng máu tụ, tôi lấy tay trái xoa tay phải, tay phải xoa tay trái, cứ thế xoa xoa nửa ngày.

Nhiếp Diệc thông thả bước tới trước cửa sổ sát đất, gạt phăng cái rèm cửa đang che kín mít. 6 giờ, mặt trời đỏ ối, những tia sáng ấm áp tranh nhau tụt vào phòng. Ánh mắt Nhiếp Diệc rơi trên cổ tay tôi. Dừng ba giây, cúi người gọi một cú điện thoại, kêu người ta đem một túi chườm đá lên đây. Trong

một phút đồng hồ, khi tôi vẫn còn đang thắc mắc, người phục vụ đã niềm nở đưa lên nguyên bộ dụng cụ chườm lạnh tới. Nhiếp Nhân đi về phía cửa sổ, lại kêu Nhiếp Diệc một tiếng: “Anh...”

Nhiếp Diệc hỏi tôi: “Tự chườm được không?” Tôi nói: “Được ạ.” Anh gật đầu: “Cứ dựa theo cách thức tôi hôm đó, phải chườm đủ thời gian.”

Tôi nói: “Dạ.” Anh bảo người phục vụ đem đồ chườm ra phòng khách, quay đầu nói với tôi: “Trước hết em cứ ra phòng khách xem TV một chút, anh xử lý chút chuyện.” Kết quả, vừa qua phòng khách mở TV, chợt nghe tiếng động truyền ra từ phòng ngủ, tiếng va chạm, tiếng đồ rơi, còn có tiếng chát chúa của mấy chiếc ly bị đánh vỡ. Một hồi lâu sau, Nhiếp Nhân khốn khổ ho khan: “Anh, anh đánh em... Rốt cuộc thì ai mới là người nhà của anh? Chỉ vì một người ngoài mà anh lại đánh em.”

Nhiếp Diệc cực kì bình tĩnh: “Tôi còn nhớ rõ hôm trước đã nói với chú, kêu chú tránh Phi Phi xa một chút.” Nhiếp Nhân kích động nói: “Em với Hề Hề mới là người nhà của anh, là người thân thiết nhất với anh! Nhiếp Phi Phi kia là cái thá gì chứ?” Nhiếp Diệc nói: “Trên đời này có hai loại người nhà, một loại thì chẳng thể chọn lựa được, loại kia lại có thể theo ý mình.”

Nhiếp Nhân cười nhạt: “Ý của anh là, em với Hề Hề là loại người nhà từ trên trời rơi xuống khiến anh ngứa mắt? Còn Nhiếp Phi Phi mới là người nhà lý tưởng mà anh lựa chọn hả?” Nhiếp Diệc nói: “Giản Hề không phải là người nhà của tôi, còn chú thì chỉ tính là một nửa thôi.” Tôi từng nghe nói, cha của Nhiếp Nhân là con ngoài giá thú, là anh em cùng cha khác mẹ với ba Nhiếp Diệc.

Nhiếp Nhân trầm mặc hai giây, lại đột nhiên bùng lên mà gào thét: “Anh nói vậy, anh với Nhiếp Phi Phi quen nhau được bao lâu, sao lại có thể coi cô ta là người nhà, anh chẳng qua chỉ là tùy tiện tìm một người để Hề Hề buông tay anh, anh cảm thấy tình yêu mà Hề Hề dành cho anh là một gánh nặng, khiến anh cảm thấy mệt mỏi, anh chẳng qua chỉ là, chỉ là...” Nhiếp Diệc dường như không nhìn nổi nữa, ngắt lời nói: “Phi Phi không phải là do tôi tùy tiện tìm về, hứa lại lần nữa, sau này chú cùng Giản Hề tránh xa cô ấy một chút.” Lúc này, bỗng nhiên chuông cửa reo mãnh liệt, một hồi lại một hồi, tôi đi chân trần ra mở cửa, Giản Hề ủa vào như một cơn gió, tôi bị cô ấy đụng trúng một chút, cô ấy lại càng hoảng sợ, vội vàng vàng vằng chấp tay trước ngực xin lỗi tôi, giấy tiếp theo đã chạy ào vào phòng ngủ.

Sau đó có tiếng khóc nức nở truyền ra từ phòng ngủ. Nghe thấy Giản Hề xin lỗi Nhiếp Nhân, lại xin lỗi Nhiếp Diệc, đại khái nói là vì cô ấy nên Nhiếp Nhân mới làm ra chuyện đi quá giới hạn này, gây tổn thương cho rất nhiều người, cô ấy thấy trong lòng không yên, cô ấy cũng không biết vì sao sự việc lại thành ra như vậy. Tôi đặt túi đá trên cổ tay tê dại, đột nhiên cảm thấy tình huống này có chút khôi hài, ngày hôm nay rõ ràng người bị giam giữ bất hợp pháp là tôi, xem chút nữa là bị người ta bá vương ngành thương cung cũng là tôi, bị người ta phá hủy lễ đính hôn chỉ có một lần trong đời cũng là tôi, thế mà tôi còn chưa có khóc, vậy thì mấy người này vì cái gì mà khóc chứ.

Giản Hề cứ tự trách bản thân một lần lại một lần: “Đều là do em sai, Nhiếp Diệc, anh tha thứ cho Nhiếp Nhân đi, em sẽ cùng Nhiếp Nhân đi nhận lỗi với cậu dì, cũng sẽ đi nhận lỗi với người nhà của chị Nhiếp, em sẽ dốc hết sức để bù đắp cho chuyện đính hôn giữa anh và chị Nhiếp, em...” Nhiếp Nhân không thể nhìn nổi nữa, nói: “Hề Hề, sao em lại nhận sai, người sai có phải là em đâu, là anh Diệc, anh quá hiểu anh ấy rồi, thực ra anh ấy không yêu người nào hết, vì không yêu ai nên lấy người nào cũng được, nhưng anh ấy lại không cưới em, cố ý lấy một người xa lạ, làm cho tất cả mọi người đau khổ, bây giờ đính hôn không được, ha, vừa rồi.” Giản Hề run giọng nói: “Nhiếp Nhân!”

Nhiếp Nhân không nói gì nữa. Nhiếp Diệc nói: “Đi ra ngoài hết đi, không cần hai người bù đắp gì hết, những chuyện còn lại cứ để tôi xử lý.” Giản Hề nói: “Nhiếp Diệc, em có thể vì anh mà làm ít chuyện, chuyện lần này em...”

Nhiếp Nhân đột ngột cười một tiếng, Giản Hề cũng dừng lại. Nhiếp Nhân chậm rãi nói: “Anh, anh thực sự là không yêu ai hết đúng không? Em nói anh như vậy, anh cũng không hề bẻ lại. Thực ra anh cũng không yêu Nhiếp Phi Phi phải không? Em cũng cảm thấy rất khó hiểu, chính anh nói tình yêu chẳng qua chỉ là phản ứng hóa học, thế thì sao anh có thể đột nhiên thích một người, hơn nữa còn tuyên bố không cưới ai ngoài cô ta. Anh không muốn tiếp nhận Hề Hề chẳng qua là vì Hề Hề quá yêu anh, nhưng anh chỉ muốn một cuộc hôn nhân nước sông không phạm nước giếng, anh muốn Nhiếp Phi Phi là bởi vì cô ta cũng không yêu anh.” Tôi ngờ ngẩn hồi lâu, thầm nghĩ tên tiểu tử này cũng thật thông minh. Đột nhiên hần thở dài: “Vậy thì anh càng nên cưới Hề Hề, anh, anh không biết...”

Giản Hề đột nhiên cao giọng nói: “Nhiếp Nhân, anh im ngay!” Nhiếp Nhân không chịu im, tiếp tục nói: “Anh, anh không biết đâu, Hề Hề em ấy bị bệnh. Tháng trước bác sĩ đã xác nhận rồi, là chứng Alzheimer, rất ít bệnh nhân dưới 30 tuổi mắc bệnh, nhưng không may Hề Hề lại bị di truyền.” Trên TV đang chiếu bộ phim “Captain America”, bị tôi tua đến lúc gần kết thúc. Hạm đội Mỹ ngủ say ngoài khơi suốt 60 năm, giờ mê man nhìn thế giới mới của 60 năm sau, thương cảm nói: “Tôi đã bỏ lỡ cuộc hẹn.”

Hội chứng Alzheimer, căn bệnh này tôi đã từng nghe qua, lúc đầu thì bị mất trí nhớ, không nói được, mất đi năng lực suy xét và phán đoán, theo thời gian bệnh càng nặng thêm, đến cả năng lực tự sinh hoạt cũng mất. Sức sống và sinh mệnh cứ từng chút lại từng chút kiệt quệ mới thật là một căn bệnh đáng sợ. Tôi không biết túi chườm nước đá bị rơi trên đất từ bao giờ. Căn phòng sát vách yên ắng đến lạ, chiếc TV trong phòng khách cũng đã chiếu xong phim, tự động chuyển về chế độ im lặng. Vẫn là Giản Hề đập vỡ cục diện bế tắc trước tiên, như là đang nỗ lực bày ra bộ dạng tràn đầy sức sống, nhưng lại lộ ra vài phần miễn cưỡng, cô ấy nói: “Em đã liên hệ với bác sĩ, sẽ cố gắng tiếp nhận trị liệu, cũng, cũng không phải bệnh gì nặng lắm đâu.” Ngay cả người thường như tôi đây cũng biết đây là căn bệnh hiểm nghèo, là căn bệnh cực kỳ hiểm nghèo.

Nhiếp Nhân như là trả miếng nói với Nhiếp Diệc: “Trí nhớ của Hề Hề cứ từng chút từng chút một mất dần, anh, không quá hai năm nữa em ấy sẽ quên anh, thậm chí chính mình là ai em ấy cũng quên mất. Cả đời em ấy cũng không nhớ được là mình đã từng yêu anh chứ đừng nói tới chuyện sẽ yêu anh lần nữa, nếu như anh quyết định cả đời này không yêu đương với ai cả thì Hề Hề mới là người bạn đời phù hợp nhất với anh.” Giản Hề kiềm nén nghẹn ngào nói: “Em đã phối hợp với bác sĩ trị liệu rồi, bác sĩ nói là có thể khống chế thời gian mất trí, Nhiếp Nhân anh...” Nhiếp Nhân cắt lời cô ấy: “Đừng chọc cười anh nữa, mất trí vì Alzheimer căn bản là không thể chữa được, một ngày nào đó em sẽ quên hết thế thì còn làm người tốt chi nữa, từ nhỏ em đã thích Nhiếp Diệc, suốt ngày nhớ nhung anh ấy, nhưng anh ấy có từng chủ động lo nghĩ cho em hay chưa?”

Trong khi đó, Nhiếp Diệc vẫn không nói một lời. Chẳng biết là đụng trúng cái nút nào, TV lại bắt đầu chiếu một bộ phim điện ảnh kinh điển khác, có một giọng độc thoại khe khẽ: “Các con yêu dấu của ta, ta đã dời nhà đến New York được vài năm, không thể thường xuyên gặp các con như ý muốn...” Tôi

đi ra nhà vệ sinh rửa mặt, tiếng nước ào ào xối vào bồn rửa, nước ấm phản chiếu gương mặt tôi. Tôi nhìn lên gương, một gương mặt trẻ tuổi hiện ra. Tôi thử nở một nụ cười, một gương mặt trẻ tuổi đang mỉm cười hiện ra.

Tôi đốt một ngọn nến thơm, hai tay chống vào mặt bàn, hít vào một hơi thật sâu. Trong màn hí kịch này, ngoại trừ sống sờ ra thì người ta không có phản ứng gì khác với bước ngoặt này. Đầu óc tôi trống rỗng một hồi.

Thẳng cho đến khi mùi hương bạc hà nâng cao tinh thần như có như không tỏa ra khắp phòng vệ sinh. Tôi vịn vòi nước, dùng khăn lông lau lau tay. Nhiếp Nhân đã đưa cho Nhiếp Diệc một sự lựa chọn mới, tôi và Giản Hề bị đặt lên hai bàn cân để chờ tuyển chọn. Một người là thanh mai trúc mã bị mắc chứng Azhemer, một người là “vị hôn thê” quen chưa được một tháng, chỉ gặp mặt mới có năm lần. Nhiếp Diệc không yêu ai cả.

Tôi ra khỏi phòng vệ sinh, đi qua phòng khách, đẩy cửa phòng ngủ, Nhiếp Diệc và Nhiếp Nhân cùng giương mắt nhìn tôi, Giản Hề thấp giọng nói: “Nhiếp Diệc, anh không cần thương hại em, em thực tình không muốn anh khổ xù...” Tôi cầm chặt tay nắm dựa vào khung cửa, nói với ba người ở đó: “Tôi sẽ rút lui.” Khóe mắt Giản Hề đỏ hoe, ánh mắt ngơ ngẩn rơi trên người tôi.

Mặt Nhiếp Nhân bị đánh đến nhìn không ra, khóe miệng còn vương tơ máu, nghiêng đầu nghi hoặc hỏi tôi: “Cô rút lui? Rút lui cái gì?” Nhiếp Diệc đứng trước cửa sổ sát đất, phía sau anh là ánh hoàng hôn màu đỏ đang dần biến mất ở đường chân trời, ánh sáng ảm áp bao phủ lấy dáng hình anh khiến anh càng tỏa ra vẻ xuất sắc. Anh nhìn tôi hồi lâu, hơi chau mày. Đây là người mà tôi yêu, là dreamboat (ý trung nhân) đầu tiên và cũng là cuối cùng của tôi. Số phận đã cho tôi bên anh 17 ngày, tôi đã từng lên lút nắm lấy tay anh, đã từng dựa vào bờ vai anh, giả vờ vô ý mà ôm lấy anh, tất cả những điều ấy đều rất đẹp, cũng đã đủ rồi. Giản Hề nói cô ấy không muốn làm cho Nhiếp Diệc khổ xù, cô ấy là một cô gái tốt, yêu Nhiếp Diệc nhiều năm như vậy, dù thân mang trọng bệnh cũng không lấy điều đó ra bức ép Nhiếp Diệc, thực sự là một lòng suy nghĩ cho Nhiếp Diệc.

Nhiếp Nhân nói tôi là một người thừa, đứng ở lập trường của hắn, đúng là có thể hình dung tôi như vậy. Theo như lời Nhiếp Nhân nói, nếu Nhiếp Diệc không yêu ai cả thì Giản Hề mới là đối tượng thích hợp nhất với anh. Trước kia người thích hợp là tôi. Chúng Azhemer sẽ làm cho Giản Hề từ từ quên hết tất cả mọi thứ có liên quan tới Nhiếp Diệc, cũng tuyệt đối không có khả năng yêu anh ấy lần nữa. Mà trong cuộc hôn nhân này, nghĩa vụ cao nhất của Nhiếp Diệc chỉ là chăm sóc Giản Hề. Khi anh ấy đồng ý chăm sóc một người thì sẽ chăm sóc người ấy rất tốt. Mà cuộc hôn nhân cô ấy có thể trao cho anh tuyệt đối phù hợp với kiểu mẫu mà anh kì vọng, chỉ là một quan hệ đơn thuần, quyền lợi và nghĩa vụ đều phân biệt rõ ràng, chắc chắn sẽ không nảy sinh thứ tình yêu mà anh ấy không tiếp nhận. Đó đích thực là những gì anh muốn.

Chưa từng rơi vào lưới tình thì sẽ không bao giờ biết yêu rốt cuộc là cái gì. Nó có thể làm cho người ta ảm áp như thế, cũng có thể làm cho người ta lạnh lùng như thế, có thể làm cho người ta khoan dung như thế, cũng có thể làm cho người ta ích kỉ như thế. Bà nội tôi từng nói mọi kết quả đều nằm tại một nguyên nhân duy nhất, mọi kết thúc đều được báo trước từ lúc bắt đầu. Giờ phút này tôi đã lờ mờ hiểu được đôi chút ý nghĩa những lời này của nội. Tôi muốn dành cho Nhiếp Diệc thật nhiều thật nhiều tình yêu, cho dù anh không muốn nhận, cho dù tình yêu này chẳng thể chạm tới trái tim anh được, nhưng ít nhất nó có thể vun đắp cuộc hôn nhân của chúng tôi. Đó là cái cách được ăn cả ngã về không mà tôi từng nghĩ. Có thể thấy tình yêu tôi dành cho Nhiếp Diệc thực ra không có cơ sở, chẳng qua chỉ vì tôi chưa từng nghĩ một ngày nào đó mình có thể đến gần anh và yêu anh như vậy cho nên mới khiến cho tình cảm này dường như không nhuộm màu tham vọng. Đây là cái “nhân” của chúng tôi, tôi hy vọng anh ấy vui vẻ, chỉ cần anh ấy vui vẻ thì tôi đã cảm thấy hài lòng lắm rồi. Cái “nhân” duy nhất này từ lâu đã báo hiệu cái “quả”, đó chính là, xa cách.

Khi tất cả mệnh mẽ phát triển đã gieo ngọn nguồn của dằn vặt và đau đớn; khi tất cả đột nhiên tĩnh lặng, thứ còn lại đều là những vết thương rỉ máu. Mẹ tôi vẫn dạy, cả đời người nào đâu phải chỉ có một sân khấu hí kịch duy nhất, đời người là từng cái từng cái sân khấu nhỏ, san sát nối tiếp nhau, được dàn ra liên tục. Một đời làm người, thu hoạch vô số lần, rồi đi vô số lượt, trong câu chuyện của chính mình, hoặc trong câu chuyện của người khác. Mặc kệ là chuyện của ai, miễn là đến phiên anh thu hoạch thì cũng phải cho tôi ít ngũ cốc ngon lành, nếu như anh rời đi thì cũng phải chừa cho tôi đường rút. Trong câu chuyện này cùng Nhiếp Diệc, cũng không rõ rốt cuộc là câu chuyện của ai, nhưng, đã đến lúc tôi nên rời đi rồi.

Tôi im lặng đến gần Nhiếp Diệc, giống như đang tiếp cận một rạn san hô đẹp đẽ nhất dưới đáy biển sâu không một bóng người. Nhiếp Nhân và Giản Hề cũng tựa hồ không tồn tại. Nghi thức chia tay này chỉ có hai người chúng tôi. Tôi đứng trước mặt anh, chúng tôi cách nhau rất gần. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động đến gần anh như vậy. Anh cúi đầu nhìn tôi. Nhiếp Diệc vốn không phải là một người thực sự kiêu kì nhưng ngày hôm nay anh lại nói rất ít. Chúng tôi nhìn nhau thật lâu. Sau đó tôi đột nhiên ôm lấy cổ anh, nhón chân hôn lên khóe môi anh. Tôi nhắm mắt lại, vì hồi hộp mà hàng mi rung rung, nhưng tôi vẫn dán chặt đôi môi mình lên môi anh, điềm tĩnh như một người sành sỏi. Chân tôi vẫn còn đau, khi nhón chân lên có chút chênh vênh. Đột nhiên anh đưa tay đỡ lấy eo tôi.

Đã đến lúc từ biệt, hẳn là nên có một nụ hôn chia tay. Nguyên vọng cuối cùng về anh cũng đã được thực hiện. Tôi ôm lấy cổ anh thật chặt, làm ra vẻ thoải mái mà ghé vào tai anh trêu chọc: “Bác sĩ Nhiếp, anh xem, anh có nhiều chuyện như vậy, vì sao còn trêu chọc em?” Tôi lại hôn lên tai anh, nguyên vọng tham lam kèm theo mới này ra cũng đã được thực hiện. Tôi nhẹ giọng nói với anh: “Nhiếp Diệc, nhớ giữ gìn sức khỏe, anh phải hạnh phúc nhé.”

Tôi có rất nhiều dũng khí, nhưng khi đó cũng không dám nhìn biểu hiện của anh. Tôi nói hết lời tạm biệt đó, buông Nhiếp Diệc ra, xoay người bước nhanh khỏi gian phòng ngủ. Lúc đi ra khỏi buồng trong, tôi còn giúp họ đóng cửa lại. Có một bài hát thế này: “Để cho em cảm kích anh, hãy tặng cho em chuyện không vui.” Trước đây tôi vẫn nghi hoặc, tại sao lại đi cảm kích người đem lại cho mình chuyện không vui, cho người ta hy vọng rồi lại khiến người ta thất vọng, đây chẳng phải là tội ác tày trời hay sao. Nhưng giờ khắc này đây tôi rốt cuộc cũng đã hiểu rõ.

Nhiếp Diệc, em muốn cảm ơn anh vì anh đã tặng cho em chuyện không vui này, mấy ngày nay, mỗi phút mỗi giây em đều vô cùng hạnh phúc, cho dù mấy ngày vui đầu trong phòng làm việc em đã quên mất anh, những rung động và khoảng thời gian dễ thương này đã làm cho tâm hồn em trở nên phong phú, khiến cho em không còn giống của ngày hôm qua, hôm qua của hôm qua, hôm qua của hôm qua của hôm qua nữa..

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Dịch: CP88

Chú Trần đi một lúc thì tiếng chuông báo vào lớp cũng vang lên, tiếng đọc sách từ dãy lớp học truyền đến, ngoài sân thể dục cũng có lớp tới học.

Chờ mười phút vẫn không thấy chú Trần quay lại, tôi ngẫm nghĩ một chút nhớ ra thời điểm này có lẽ đánh xe lên đây có chút khó khăn, tính gọi điện kêu chú ấy không cần lên nữa mà tôi sẽ tự đi bộ xuống đó, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng nhao nhao của mấy đứa trẻ: “Cô gì ơi, nhật giúp tụi con quả bóng bàn với~”

Bên chân quả nhiên có một quả bóng bàn mù vàng, tôi nhặt lên đưa qua hàng rào chắn cho một cậu nhóc. Cậu nhóc ngại ngần nói cảm ơn, tôi đột nhiên nổi máu tò mò, cười hỏi: “Thầy giáo Nhiếp mới tới dạy môn gì ở đây vậy?”

Cậu nhóc tay cầm bóng bàn ngạc nhiên mở to hai mắt: “Cô cũng biết thầy Nhiếp à? Thầy Nhiếp dạy tụi con môn sinh vật, chúng con rất thích thầy Nhiếp!”

Tôi trêu chọc: “Thầy giáo Nhiếp đó lúc nào cũng nghiêm nghiêm túc túc, mấy đứa thích hẳn ở điểm gì?”

Cậu nhóc ngẩng đầu: “Thầy Nhiếp dạy con chơi bóng rổ, còn dạy tụi con mỗi tể bào người có hai mươi ba nhiễm sắc thể!”

Tức thì một cậu nhóc khác phản bác: “Là hai mươi ba cặp nhiễm sắc thể mới đúng!”

Tôi hỏi cậu bé đó: “Bạn nhóc thích thầy Nhiếp vì hẳn dạy mấy đứa chơi bóng rổ, vậy còn nhóc, nhóc vì sao thích thầy Nhiếp?”

Cậu bé đó ngập ngừng nửa ngày, cuối cùng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Con thích thầy Nhiếp vì thầy cho chúng con cơ hội đi học, dù mỗi năm chỉ dạy tụi con một tuần nhưng vẫn có thể nhớ kỹ tên từng người.”

Chú Trần rốt cuộc cũng đến, nhân còi hai cái báo hiệu, tôi duỗi tay xoa xoa đầu cậu nhóc, tỏ vẻ thần thần bí bí: “Đừng nói với thầy Nhiếp là mấy đứa gặp được một chị xinh đẹp hỏi thăm về hẳn nhé, thật ra hai người chúng ta có quen biết nhau một chút, nhưng mà mấy đứa nói với hẳn hẳn sẽ không vui đó.”

Cậu bé kia nghiêm túc gật đầu, cậu nhóc cầm bóng lại bĩu môi nhìn tôi: “Cư nhiên lại có người tự nhận mình là chị gái xinh đẹp cơ đấy~”

Tôi cười tùm tùm nhìn hẳn, nhấn mạnh lại từng chữ: “Bởi vì chị đây đích xác chính là xinh đẹp a.”

Lúc rời khỏi núi Ngọc Tông là buổi trưa, cả một ngọn núi được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, cây cối ven đường cũng được phủ một lớp kim sắc rực rỡ. Ánh mặt trời xuyên qua từng tầng lá, cuối cùng rơi trên mặt đất tạo thành từng đốm sáng lớn nhỏ, giống như một mảng hoa văn trên giấy. Dãy núi dần bị chúng tôi bỏ tại phía sau, quay đầu lại vẫn có thể thấy tuyết đọng đang tan dưới ánh sáng ấm áp, lấp lánh từng dải sáng.

Cho dù được ánh mặt trời chiếu rọi, gió núi vẫn rét lạnh không bớt, tôi hắt xì một cái, nội tâm thế nhưng lại trở nên bình tĩnh.

Ngẫm lại thì người bạn tốt Khang Tổ La của tôi quả thực đã từng hỏi tôi rất nhiều chuyện, ví như từ khi nào đã thích Nhiếp Diệc, còn có vì sao lại thích hẳn tới vậy. Khi đó tôi đã trả lời cô ấy thế nào nhỉ? Đùng rồi, lúc ấy tôi đã thâm tình mà trả lời cô ấy: “Có thể là cái gì sẽ như vậy mê Nhiếp cũng. Khi đó ta như thế nào trả lời nàng? Đùng rồi, ta tràn ngập cảm tình mà trả lời nàng: “Có thể là ‘kiếp trước ngồi trong thuyền ngoài đầu nhìn lại, lá sen từng lớp từng lớp biến thành sầu bi, kiếp này Phật thành toàn cho mong nhớ ngày ấy, để hẳn đi vào trong lòng ta’ chẳng.” Khang Tổ La liền búng một cái lên trán tôi: “Nói tiếng người.” Tôi nói: “Bởi vì hẳn thông minh, lớn lên còn đẹp trai như vậy a.”

Ô tô trên đường cao tốc phóng như bay. Ngẫm lại, lúc ban đầu quả thật tôi cứ nghĩ như vậy, từ khi mười hai tuổi gặp Nhiếp Diệc, cho đến khi hai mươi ba tuổi gặp lại ở Hương Cư tháp, mười năm sùng bái cùng thích đích xác là vì học thức và phong thái của hẳn ngày ấy, nhưng đó lại không phải là yêu. Mười năm mù quáng theo đuổi, vì trong thâm tâm luôn không ngừng vẽ ra một thần tượng đẹp không tì vết, nhưng đó quả thật không phải là Nhiếp Diệc thật sự, mà Nhiếp Diệc rốt cuộc là một người như thế nào, tôi kỳ thật hoàn toàn không biết gì về hẳn cả.

Nói yêu Nhiếp Diệc là tôi, nhưng tình yêu này sinh ở Hương Cư tháp ngày đó có lẽ chính là sau khi tự huyền hoặc chừng ấy năm bất ngờ gặp người thật mà có được. Theo lý thuyết thì, khi huyền hoặc dần dần biến mất cùng thời gian bên cạnh người thật, thứ tình yêu hư ảo đó cũng nên dần dần biến mất mới đúng. Cố vì sao lại có thể duy trì cho tới tận bây giờ?

Tôi đưa tay chống trán, phong cảnh hai bên đường vun vút chạy qua, vô số hồi ức cũng theo đó mà lướt qua trước mắt.

Hồi ức với con người thật sự của Nhiếp Diệc là như thế nào?

So với trong suy nghĩ cô vẽ ra quả thực đều giống nhau, anh tuấn, tài hoa hơn người, khi thì trưng ra mặt thiên tài không thiếu phần ngạo mạn, lạnh nhạt, nhìn qua như không dễ tiếp cận. Mà sau đó, là con người như thế nào?

Rõ ràng không tin vào tình yêu, lại không xem thấp giá trị của nó, dùng bộ đồ lặn có giá trị lên tới chín con số trao đổi với hôn nhân của tôi, đó thực sự là một hôn ước có lỗi, dù thứ muốn trao đổi bằng tiền đó không phải là thứ hàng hóa bình thường mà là một kẻ ước hôn nhân ngầm, cũng rất phóng khoáng mà cùng nhau quyết định, nhưng lại vẫn luôn cảm thấy thua thiệt cho tôi, còn nói khi tôi gặp được người yêu tôi, có thể thoải mái mà rời đi.

Chính là so với ảo ảnh trong đầu càng tốt hơn gấp bội, một Nhiếp Diệc tôn trọng người khác.

Tuy rằng không thích Giản Hề, nhưng sau khi biết cô ấy sinh bệnh, lại tự nguyện vì cô ấy mà chạy khắp nơi tìm bác sĩ giỏi tìm hiểu thông tin, những thứ đó không phải chỉ dựa vào tiền tài mà có thể làm được. Nhớ đến việc Giản Hề oán giận hằn hết lòng hết sức quan tâm bệnh tình của cô ấy cũng không muốn bỏ thí dù chỉ một chút tình yêu, nhưng đáng ra cô ấy phải nên cảm kích vì điều đó mới đúng.

Chính là so với ảo ảnh trong đầu càng tốt hơn gấp bội, một Nhiếp Diệc nhân từ thiện lương.

Thời điểm đến nhà Nhiếp Diệc, hần vì tôi mà đứng ra giải thích, cả khi nhận được những bức thư nặc danh, vì không muốn tôi nghĩ ngợi mà cố tình không nhắc đến, dù là xuất phát từ việc coi tôi là người nhà mà hành động như vậy, cũng đủ thể hiện ra một con người ấm áp.

Chính là so với ảo ảnh trong đầu càng tốt hơn gấp bội, một Nhiếp Diệc nhu hòa sẵn sàng.

Mỗi năm đều dành ra chút thời gian trong lịch trình đặc kín của mình đi trường học làm từ thiện, dạy cho học trò của hần biết về ý nghĩa cái tên của chính mình, dạy cho bọn chúng biết về thế giới đầy huyền bí này.

Chính là so với ảo ảnh trong đầu càng tốt hơn gấp bội, một Nhiếp Diệc ấm áp chính trực.

Nguyên ý lúc nửa đêm giảng giải an ủi, khiến tôi tin chắc một điều rằng dù tương lai có suy sụp cùng bị thương hơn nhiều thế nào, chỉ cần có hần ở bên tôi đều có thể vượt qua.

Chính là so với ảo ảnh trong đầu càng tốt hơn gấp bội, một Nhiếp Diệc lý tính sáng suốt.

Khi huyền hoặc dần dần biến mất, được thay thế bằng những hồi ức với một Nhiếp Diệc bằng xương bằng thịt, sau đó ư?

Sau đó chính là hiểu biết nông cạn của tôi về hần hoàn toàn bị diệt trừ, tôi yêu một con người phi thường hoàn hảo, phi thường tốt, phi thường không gì trên thế giới này có thể sánh bằng. Không có gì phải tiếc nuối, cũng không có gì để hối hận.

Sau khi đã nghĩ thông, tôi gọi cho Khang Tổ La, hỏi cô ấy: “Bạn thân của mình ơi, hôm nay có bận gì không? Có thể ra ngoài không? Thất tình có nơi nào chữa thương tốt để cử của cho mình đi?”

Đối diện nghe tiếng rầm một cái, một lúc lâu sau tiếng Khang Tổ La nóng nảy vọng tới: “Hại mình từ trên giường ngã xuống, đau chết mất! Bỏ vừa mới nói cái gì cơ? Nhiếp gia thật đúng là tin chuyện đó mà đòi từ hôn?”

Tôi nói: “Chuyện này nói ra rất dài, chờ mình sắp xếp lại một chút”

Cô ấy cảm phần ngắt lời tôi: “Thật không ngờ bọn họ lại là cái loại người này, mình đã nói là nhà họ không xứng với bỏ rồi mà, vốn dĩ bỏ cũng không yêu tiền, có kết thành mối liên hôn hay không cũng thế thôi!”

Tôi trầm mặc hai giây, nói: “Kỳ thật mình cũng rất yêu tiền mà.” Để khiến cô ấy tin tưởng, còn đặc biệt đưa ra một cái ví dụ: “Tuồng tượng chưa kịp lặn xuống nước thì khí đã hết, bị ép thành con cá khô, nhất định là đau muốn chết.”

Cô ấy tiếp lời: “A, nghe cũng có lý đi, thiệt tình. Mấy ngày hôm trước mình còn đặc biệt ở trong thư viện nghiên cứu một chút, xem xem muốn tạo một con thuyền hoàn hảo phù hợp cho nhiếp ảnh gia lặn xuống nước có áp lực lớn như vậy, chỉ phí lên tới chín con số. Nghe nói năm đó khi Cameron có được bộ ảnh ‘khiêu chiến với biển sâu’, còn kết hợp với một tổ khoa học chuyên môn phát minh ra những thiết bị đặc biệt có thể chịu được áp lực ở độ sâu mấy ngàn mét, camera, đèn pin, đèn pha đều phải đủ cả.” Cô ấy đồng cảm mà chột một câu: “Quả thật, nếu không phải là gả vào Nhiếp gia, loại việc tự mình lặn sâu xuống đáy biển như vậy bỏ có nghĩ mà không thể thực hiện được đâu, có thể hiểu được nỗi khổ của bỏ a.”

Tôi ôm ngực: “..... Bạn hiền, đừng nói nữa, tâm mình bắt đầu đau thật rồi.”

Cô ấy quả thực ngừng một lát: “Ài, đều là vì túng quá mà quẩn a.” Chúng tôi cùng thở dài cảm thán.

Tra cứu cả buổi chiều, cuối cùng tìm được một đảo nhiệt đới, liền đặt ngay vé máy bay tới đó. Nghi ngơi một đêm, tận một ngày trước khi đi tôi mới dám tìm mẹ bày tỏ nỗi lòng, được an chuẩn cho đi, lại bởi vì tôi qua ngủ không đủ, lên xe lại ngủ gà ngủ gật, lúc đến sân bay muốn tra chuyển bay mới phát hiện ra bản thân vội vàng quá đã quên mang theo di động.

Vốn cũng đã nghĩ tới việc trước khi đi nói một tiếng với trợ lý Chữ, nhưng tôi lại không tài nào nhớ được đầy đủ số của ông ấy, cuối cùng đành phải mượn điện thoại ở sân bay gọi cho Khang Tổ La.

Khang Tổ La ngủ đến mơ màng màng, lúc nghe điện thoại còn mang giọng ngủ: “Cái gì cơ? Bỏ lại dám nói với cô là bởi vì mắc chứng sợ hãi trước kết hôn mà muốn hỏi hôn?”

Tôi bất đắc dĩ: “Bỏ xem, nếu nói cho mẹ mình thật ra người muốn hỏi hôn là Nhiếp Diệc, bà nhất định sẽ qua hỏi tội hần, mình chỉ có thể giúp hần đi trước một bước này.” Tôi dè dặt giọng, nghiêm túc: “Bỏ giúp mình liên hệ với trợ lý Chữ, truyền lại lời đó với Nhiếp Diệc, để khẩu cung hai bọn mình

giống nhau, sẽ không bị phát hiện, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng được a.”

Có thể tưởng tượng ra Khang Tô La lúc này ở đầu dây bên kia đang gật đầu như gà mổ thóc.

Sáng ngày hai mươi tháng chín, tôi nằm phơi nắng trên bãi cát của đảo nhiệt đới, thanh thoi đọc sách.

Đây là một hòn đảo nhỏ thuộc Ấn Độ Dương, khá gần xích đạo, có nền văn minh khá cổ xưa cùng vô số phong cảnh đẹp rung động lòng người. Cả một bãi biển tư nhân lớn chỉ có duy nhất một cái khách sạn, ẩn sâu trong rừng cây, chỉ lộ ra một hàng mái nhà màu nâu, bên trong này bể bơi cùng sân vận động nhiều vô kể.

Lúc giữa trưa đi nhà ăn ăn cơm, tôi gặp không ít người Châu Á, có nhiều gương mặt còn rất quen thuộc, tựa hồ từng nhìn thấy trên TV. Buổi chiều quả nhiên nhìn thấy người ta dựng phim trường trên bờ cát, đại khái là lấy cảnh quay, nên có đặc biệt bố trí thêm một vài thứ. Cô ở một bên thành thoi quan sát một đoàn người bận rộn qua lại, mãi cho đến khi mặt trời xuống núi.

Nhà ăn hôm nay lấy món chính là cơm cà ri, dù là cơm chiều nhưng tôi ăn rất nhiều, còn ngồi cùng người đầu bếp nói chuyện phiếm, buổi tối mang theo đèn tân bộ một vòng, sau đó cùng tiếng sóng biển Ấn Độ Dương đi vào giấc ngủ.

Cứ như vậy hai ngày đã trôi qua, đầu óc dường như cũng thoáng đảng hơn.

Sáng sớm ngày thứ ba lại ngoài tưởng tượng gặp được Tạ Minh Thiên, từ xa tí đã nhiệt tình vẫy tay chào tôi, tôi cùng cô ấy ngồi vào một bàn ăn, cô ấy dường như vẫn chưa hết ngạc nhiên: “Tôi hôm qua nhìn từ xa thấy một người giống cô còn tưởng mất hoa, không ngờ quả nhiên là cô, thật là có duyên quá đi!”

Tôi gật đầu: “Mỗi lần ra ngoài đều gặp cô đi đóng phim, làm diễn viên cũng không dễ dàng gì.”

Cô ấy như gặp được tri kỷ, thiếu chút đến mức nắm lấy tay tôi mà khóc lóc kể lể: “Lại gặp phải một vị đạo diễn hà khắc, lần này thật là muốn chết tâm chết người ta mà.” Phùng mang trọn má than vãn: “Cô nhìn kia kia, cái kẻ ngồi hướng 9 giờ bên cửa sổ đó, cái tên đạo diễn này, quả thực là ma quỷ.”

Tôi liếc mắt một cái, dừng lại trên người anh ta, trên người tùy tiện mặc một cái áo phông rộng rãi thoải mái, tóc có chút rối, tai đeo headphone, bầy một bộ dáng không màng nhân sự mà ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ. Tôi nói: “Nhìn ra còn rất trẻ.”

Cô ấy bĩu môi: “Là rất trẻ, nhưng lại có chút tài, có vài bộ phim do hắn quay sau đó được giải thưởng, theo lý thuyết hắn là phải được hoan nghênh rồi,” cô ấy bày ra vẻ vô hạn bị thương mà chỉ hai mắt của mình, khoa trương nói: “Kết quả hoàn toàn là cái thứ ma quỷ a, cô xem, chỉ mới cùng hắn hợp tác hai ngày, đã thêm bao nhiêu nếp nhăn ở khoé mắt đây này.”

(CP88: Có ai đánh hơi ra một cặp ngôn tình đây tiềm năng ở đây không ~.~!)

Tôi chân thành an ủi cô ấy: “Không đến nỗi là nếp nhăn đâu, mới chỉ là hai cái quầng thâm thôi mà.”

Cô ấy sợ phát khóc, chạy nhanh như bay đi lấy gương: “Còn, còn có quầng thâm mắt?” Soi nửa ngày, cuối cùng quay sang trừng mắt nhìn tôi: “Nhiếp Phi Phi, cô lại dám lừa tôi? Sở thích quái đản của cô lại phát tác rồi sao?”

Tôi giả bộ ngộ ra: “Aida xin lỗi nha, cơ mà cô nói tôi thích gạt người,” lại hỏi cô ấy: “Làm sao mà biết hay vậy?”

Cô ấy nhấp một ngụm cà phê: “Anh hai trong lúc vô tình nói đấy, không phải hai người từng gặp nhau sao, sau đó thì khá tò mò cô, hỏi Nhiếp thiếu cô là người như thế nào, hắn liền nói cô thích cạy mạnh, lại thích nói hươu nói vượn.”

Tôi nói: “Anh cô có vẻ thích bát quái nhỉ, xem ra Nhiếp tiên sinh đối với tôi thành kiến cũng rất lớn a.....”

Tạ Minh Thiên bị sặc cà phê, ho khù khụ một hồi lâu, nói: “Xí xóa xí xóa đi, cô đừng biến tôi thành tội nhân thiên cổ mưu đồ châm ngòi li gián quan hệ hai người, khiến Nhiếp thiếu về nhà phải quý vãn giặt đồ đâu, kỳ thật hắn nói cô thích cạy mạnh lại thích nói hươu nói vượn, nhưng cũng nói cô rất đáng yêu.”

Tôi vẫn biết Nhiếp Diệc cảm thấy tôi rất đáng yêu, bắt quá, hắn đối với tôi nói ra những lời ca ngợi với giọng điệu ôn nhu như vậy, cũng không phải vì coi tôi là nữ nhân của hắn mà nói, mà là bởi vì coi tôi như người nhà.

Người phục vụ vừa lúc đưa tới bữa sáng, Tạ Minh Thiên cười: “Thẹn thùng rồi hả, không giống cô nha Nhiếp Phi Phi.” Lại nói: “Đúng rồi buổi tối hôm trước ở sân bay gặp Nhiếp thiếu, hắn hình như là bay qua Mỹ, khi đó tôi còn tưởng rằng cô cũng ở Mỹ, lại nói hai người không phải mừng 7 kết hôn sao? Cô ở đây..... Không lẽ hai người tính chụp ảnh cưới ở đây? Hắn qua Mỹ giải quyết công vụ? Sau đó về đây tụ hội với cô sau?”

Tôi lật miếng thịt xông khói hỏi cô ấy: “Tạ Minh Thiên cô là anten báo bảo sao? Sao lại nhiều vấn đề vậy nhỉ?”

Cô ấy ngậy ra một chút: “Anten báo bảo thích hỏi chuyện sao?”

Tôi không ngại nói nhiều về vấn đề này với cô ấy một chút: “Nói vậy, thích hỏi chuyện chính là báo bảo gì đây? Tinh tế báo bảo? Anten báo bảo? Bọt biển báo bảo? Mộng ảo tây du siêu cấp phao phao báo bảo?”

Sau đó chúng tôi cùng lâm vào trầm tư.

Trở về phòng đã 8 rưỡi, mở cửa phòng, tôi sững sờ hết ba giây, sau đó rầm một tiếng đem cánh cửa đóng lại. Lại mất năm giây lấy lại bình tĩnh, một lần nữa đẩy mạnh một cái, đem cửa phòng mở ra. Không phải tôi hoa mắt, ghế mây ngoài ban công, trên bàn trà, sofa trong phòng ngủ, trên giường, tổng cộng có năm con khi con đang ngồi, tư thế thích ý, đang ngồi đó ăn chỗ hoa quả khách sạn chuẩn bị sẵn. Tôi lại rầm một tiếng đóng cửa lại.

Phía sau chợt vang lên một giọng nam chưa từng nghe qua: “Xảy ra chuyện gì à? Cần giúp gì không?”

Tôi máy móc quay đầu lại, không ngờ lại là vị đạo diễn ma quỷ trong miệng Tạ Minh Thiên, anh ta đứng ở cửa phòng bên cạnh, tay tùy tiện đặt trên tay nắm cửa, hỏi tôi lần nữa: “Cần giúp gì không?”

Tôi lẩm bẩm: “Con khi.....”

Anh ta rõ ràng sững sờ một chút, nhưng cũng rất nhanh phản ứng lại, đi qua mở cửa phòng tôi.

Cửa được mở rộng ra, đàn khi bị kinh động, bàn tay cầm quả khựng lại, cùng chúng tôi mặt đối mặt nhìn nhau. Anh ta tùy tay xách cái ghế gỗ lên, làm ra động tác công kích xua đuổi, đàn khi vội chạy trốn, từ trong phòng chạy vọt ra ngoài ban công, anh ta đem cửa sổ sát đất kéo xuống rồi chốt lại. Trong phòng một đồng hồ ồn, năm con khi con còn lưu luyến ngồi ngoài ban công không chịu đi.

Nơi này quả thật rất nhiều nhĩ, phục vụ khách sạn từng dẫn dò qua, khi trong phòng không có người nhất định phải đem cửa sổ sát đất khóa lại, để tránh đám khi vào phòng.

Tôi vội rít cảm ơn anh ta: “May mà có anh, thật lòng cảm ơn anh nhiều. Không biết phải xưng hô thế nào...”

Anh ta còn tận tình mà gọi gọi cho phục vụ phòng đến dọn dẹp, cúp máy mới quay sang trả lời tôi: “Hứa Thư Nhiên.”

Hứa Thư Nhiên, tôi đột nhiên nhớ người này, trước khi Tạ Minh Thiên nói qua tôi từng nghe tới anh ta, chính là vị đạo diễn trẻ đầy triển vọng trong mấy năm gần đây, tôi nói: “Tôi nhận ra anh, thường xuyên thấy xuất hiện trên tin tức.”

Anh ta đột nhiên cười rộ lên: “À, tháng trước tin tức mới đưa tin tôi ầu đã phóng viên.”

Tôi nói: “Chúng ta đây đã định sẵn là không cùng người bên báo chí chung một thế giới, tuy tôi có mục hợp tác với bên họ, nhưng vẫn có vài phần cùng cảnh ngộ với anh.”

Anh sững sờ một chút, cười nói: “Nhiếp Phi Phi cô vẫn luôn nói chuyện có ý tứ như vậy.”

Tôi mời anh ta ngồi xuống, lại nghiêm túc đáp: “Đâu có, tuy rằng truyền thông đặc biệt đối với anh không thân thiện, nhưng những nhà phê bình điện ảnh luôn đánh giá cao anh, tôi cũng rất thích xem phim của anh nha.” Nói đến một nửa tôi mới sững sờ nhận ra: “Ủa anh biết tôi?”

Anh ta ngồi xuống, khẽ cười cười, ngắt đầu: “Có đọc qua chút tin tức hồi cô mới vào đại học S, chính là vụ cô đánh ghen hoa khôi của học viện thiết kế đến mức khiến người ta phải nhập viện, rất nổi tiếng,” anh ta lại cười: “Cho nên khó mà tin được cô lại có thể sợ mấy con khi.”

Tôi bi thương: “Hào hán cũng có lúc lỡ bước a.” Lại cảm thán: “Bởi vì lần đó mà lưu danh đến tận bây giờ, xem ra dư luận đối với tôi cũng không mấy thân thiện nhĩ..... Anh muốn uống nước chanh không? May mà đám khi không mở tủ lạnh, nên đồ trong đó còn được nguyên vẹn.”

Anh ta đột nhiên nói: “Kỳ thật tất cả các tác phẩm của cô tôi đều xem qua, chuỗi triển lãm từ thiện năm ngoái tôi còn đến tham gia nữa đấy.” Anh ta ngừng một chút: “Tôi rất thích phong cách chụp ảnh của cô, Nhiếp Phi Phi, cô không chụp người à?”

Tôi quay đầu lại nhìn anh nửa ngày: “Không chụp.”

Anh cũng nhìn ta nửa ngày, sau đó khẽ thở dài.

Tôi nói: “Chụp.”

Thoáng cái đã đến ngày thứ ba, thời hạn xin nghỉ phép chữa vết thương lòng đã gần hết, số mệnh ảm đạm dường như chỉ chờ tôi trở về mà nhảy xổ tới thôi.

Chiều tối đó, tôi cùng Tạ Minh Thiên tâm trạng suy sút ngồi dưới gốc dừa uống bia.

Hứa Thư Nhiên mời tôi chụp một pô ảnh dưới nước dùng làm poster cho bộ phim, giữa trưa ngồi xem qua kịch bản, sau đó cùng đạo diễn phân hậu kỳ bàn bạc về việc thiết kế ý tưởng cho bộ ảnh, cuối cùng ấn định ngày mai sẽ bắt đầu, kết quả nửa giờ trước nhận được tin hai trợ lý chụp ảnh ăn phải đồ ăn hỏng mà phải nhập viện.

Tạ Minh Thiên tỏ ra hiểu rõ: “Nhất định kẻ đầu sỏ là Erin, hai người kia đều là trợ lý trong phòng làm việc của cô ta.” Cô ấy nhủ mày: “Không có đầu óc.”

Nhắc tào tháo, tào tháo liền xuất hiện, Erin rất đúng lúc mà diện bikini đi ngang qua, thân hình đủ mị hoặc lòng người.

Tôi cảm thán: “Trí tuệ chỉ đáng đẹp qua một bên, ngực..... là phải lớn như vậy a.....” Nhịn không được nhích lại gần Tạ Minh Thiên: “Nhìn cô xem,

mang danh là minh tinh, mà ngực còn không bằng một người nhiếp ảnh như tôi, ta nói, cô tính cứ không biết xấu hổ thế này mà tiếp tục làm minh tinh sao?”

Tạ Minh Thiên không biết đáp lại làm sao, liền tức tối duỗi tay đánh tôi xà giận.

Từ Tạ Minh Thiên tôi thu được chút thông tin tình báo đại khái như sau. Erin là một nhiếp ảnh gia khá thời thượng, nói là nhiếp ảnh gia tư nhân của Hứa Thư Nhiên cũng không sai, mấy bộ phim của anh ta đều là hợp tác với cô ta chụp poster. Bộ phim này vốn dĩ nhiếp ảnh gia cũng là cô ta, vì muốn thỏa mãn yêu cầu cho bộ ảnh dưới nước của Hứa Thư Nhiên mà từ khi người chụp ảnh được quyết định cô ta đã bắt đầu luyện tập chụp dưới nước rất chăm chỉ. Kết quả bộ ảnh chụp ra đều không khiến anh ta hài lòng. Bởi vì chỗ này là thiên đường của nhiếp ảnh dưới nước, không ít những nhiếp ảnh gia nghiệp dư hay chuyên nghiệp đến tò ý muốn thử qua, nhưng Hứa Thư Nhiên đều nhủu mày không vừa ý. Có lẽ đến lão thiên gia cũng thấy sốt ruột thay anh ta, nên sau đó để cho tôi xuất hiện.

Tôi hỏi Tạ Minh Thiên: “Cái cô Erin đó có phải là với nhiếp ảnh gia nào đến cũng đều gây sự như vậy?”

Tạ Minh Thiên lắc đầu: “Không, cô là lần đầu tiên đó, tôi cũng chỉ mới bay qua được mấy hôm, kỳ thật cũng không phải đặc biệt rõ ràng chuyện là như thế nào, nhưng nghe nói những nhiếp ảnh gia trước đó đều là nam.”

Cô ấy không hề áy náy mà nói xấu Hứa Thư Nhiên: “Cái tên đạo diễn Hứa đó, ngày ngày vây quanh không biết bao nhiêu là mỹ nữ, gây ra bao nhiêu cái tai tiếng, có những cô gái cũng chỉ quen biết anh ta một chút vậy mà lại có thể vì anh ta mà tranh giành nhau đến sứt đầu mẻ trán, huống chi là Erin đã quen biết hẳn lâu vậy.....” Cô ấy cẩn thận lựa từ ngữ: “Mấy chuyện tình cảm ấy à..... Cho nên cô cứ nhầm lẫn làm ngơ đi, tuy là cô ta làm khó cô nhưng người gặp phiền phức thực sự lại chính là tên đạo diễn Hứa đó, nói không chừng chính là muốn mượn chuyện này mà làm nũng, cái loại hồ chút là sinh sự gây rối vớ vẩn thật đáng ghét cho người ta ghét bỏ~~~” rồi làm bộ bà cụ non mà phán: “Loại chuyện này tôi còn lạ gì nữa, sống từng này năm trên đời cũng nhìn đến quen mắt.”

Tôi một bên tu bìa biên, một bên ngón cái tán thưởng: “Đúng là suy nghĩ của những người cả ngày diễn mấy câu chuyện tình thâm thiết có khác.”

Tạ Minh Thiên chụp bả vai tôi: “Tuy rằng mấy kẻ như cái cô Erin đó bình thường không có đầu óc, nhưng tôi thấy cô vẫn là nên đi nói chút đạo lý với cô ta đi, nếu như cái tên đạo diễn Hứa không nói nổi cô ta, đến lúc công việc không hoàn thành, anh ta chớ cùng dút đầu đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người cô, sau đó khiến cô phải bồi thường tổn thất phí phạm hợp đồng, anh ta liền cứ như vậy là thoát rồi.” Cô ngẫm nghĩ một chút, lại nói: “Hay là cô tìm tên đạo diễn Hứa đó nói chuyện đi.”

Tôi cảm ơn lòng tốt của cô ấy, đứng dậy, Tạ Minh Thiên còn ở sau với theo nhắc nhở: “Cô đi đâu đấy? Erin ở bên kia, còn tên đạo diễn Hứa thì ở bên này mà ~”

Tôi đem lon bia cuối cùng trên tay ném cho cô ấy: “Tôi không tìm bọn họ, tôi đi tìm chút đồ nhắm rượu a. Đúng rồi, nếu gặp đạo diễn của mấy người thì nhắn lại cho anh ta, lịch trình ngày mai không thay đổi, vẫn thời gian đó mà làm.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 13

Dịch: CP88

Mặt trời đang dần nhô lên phía chân trời, đám mây với những màu sắc hoàn mỹ phác họa một cảnh﴿ mặt trời mọc ﴾hùng vĩ giữa mặt biển bao la không biết đâu là bờ.

Du thuyền của chúng tôi chạy chậm chậm quanh một hòn đảo san hô nhỏ.

Dưới một tầng đá ngầm, những rặng san hô phải trải qua mấy vạn năm trầm tích mới có thể trở thành một hòn đảo nhỏ xinh đẹp trôi lên khỏi mặt biển. Trên đảo cọt phủ kín, vươn lên cao tít như muốn che lấy trời, nhưng vẫn có thể thấy từng khóm dừa lên lõi giữa rừng xanh bạt ngàn, cây cỏ thụ nhiệt đới đơn độc cao ngạo nổi bật giữa đảo, tán lá phủ sương phản chiếu gần như toàn bộ hết thấy những tia nắng ban mai, kim quang phản chiếu lại tựa như có thể rách nát vàng. Trong rừng cây truyền đến từng tràng thanh âm của chim hót.

Nửa giờ trước đoàn phim đã cho người xuống nước thăm dò qua, xác định vùng nước này đặc biệt phẳng lặng, thế giới dưới nước sắc sỡ sắc màu, cũng không có dòng chảy ngầm, nước trong suốt có thể nhìn thấy đáy.

Nơi này có một vẻ cực kỳ ôn hòa, tôi nằm ở boong tàu hóng gió, thường thức khoảng không đang dần bị ánh nắng ban mai rất vàng, đợi cho tới giữa trưa là lúc nắng lên rực rỡ nhất, ánh sáng trong nước sẽ vừa đủ hoàn hảo.

Gió thổi hết nửa giờ, thuyền của đoàn phim dần dần tiếp cận hòn đảo, thân tàu màu trắng để mấy chữ in hoa, challenger, kẻ thách thức. Tôi đến đây

trước họ hai tiếng, trước khi đi đã để lại cho Hứa Thư Nhiên lời nhắn, lại nghe nói đêm qua anh ta đến tìm tôi nhưng khi đó tôi không có trong phòng.

Hai đội thuận lợi hội lại cùng nhau, trợ lý hai diễn viên chính, thợ trang điểm và stylist vây quanh tôi tươi cười chào hỏi, cặp đôi diễn phụ cũng đã chuẩn bị xong xuôi. Hứa Thư Nhiên đứng ở đuôi thuyền, đang cùng phó đạo diễn nói chuyện gì đó, nhìn thấy tôi thì dừng lại, đi tới nói: “Việc trợ lý nhiếp ảnh hôm qua tôi có nghe nói...”

Tôi ngắt lời anh ta: “Chuyện này không nên phiền đến anh, trong công việc đôi khi cũng sẽ có những sự cố phát sinh ngoài mong muốn, nhưng loại trình độ này tôi vẫn ứng phó được.”

Anh ta nhìn tôi hai giây, gật gật đầu: “Nếu.....” Lại dừng lại, cuối cùng chỉ nói: “Có chuyện gì thì đến tìm tôi, tầng hai.”

Nghe nói tầng hai là nơi của bộ phận biên kịch, hiển nhiên là họ có công việc riêng của mình.

Gió biển thổi đến, phía đuôi thuyền chỉ còn Erin đứng đó, đang dựa vào lan can nghịch ngợm máy ảnh, ngẩng đầu liếc tôi một cái, vẻ mặt không mấy thân thiện.

Tuy rằng diễn viên vì lần chụp ảnh này cũng đã được huấn luyện qua, nhưng dù sao cũng không phải thợ lặn chuyên nghiệp, tôi đi cùng họ hàn huyên vài câu, lại hướng dẫn họ trực tiếp vài điều khi ở dưới nước, cuối cùng dặn dò vài lời với người hỗ trợ dưới nước và mấy người thuyền trưởng cùng trợ lý, xem như đơn giản hoàn thành khâu chuẩn bị.

Một cô gái tóc ngắn mang đến cho tôi xem mấy thứ đạo cụ, đều là thứ sẽ dùng đến lát nữa khi ở dưới nước, có vòng hoa, giả chữ thập, còn có một cây đàn violon.

Tôi nhìn mấy thứ đạo cụ nghiền cứu một chút, Erin lại đột nhiên gọi: “Nhiếp Phi Phi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ta.

Cô ta đánh giá tôi: “Cô thật không biết điều, trợ lý hay thiết bị đều phải mượn của tôi, mà lên thuyền một tiếng chào hỏi cũng không có.”

Trên hợp đồng có nói thiết bị dùng cho lần này là phía người ủy thác cung cấp, phía ủy thác là Hứa Thư Nhiên, hôm qua tôi có rẽ qua đoàn phim nhìn một chút, bố trí không tệ, lại không nghĩ tới là của Erin vì lần chụp ảnh này mà đã tốn không ít công sức chuẩn bị.

Tôi gật đầu coi như chào hỏi: “Xin lỗi, ngưỡng mộ đã lâu, còn có, cảm ơn cô.”

Cô ta cười cười: “Ngưỡng mộ đã lâu?” Ý vị thâm trường mà nhìn tôi: “Nói đến hai chữ ngưỡng mộ này, thật ra tôi từng nghe qua chút tin đồn thú vị về cô.” Lại ra vẻ thân bí: “Nghe nói lúc trước cô đoạt giải đều là nhờ vào quan hệ với thầy của mình, từ sau khi người thầy đó qua đời đều không có tác phẩm gì đoạt giải nữa, tôi nói có đúng không?”

Tôi nhìn cô ta.

Cô ta duỗi tay vẽ một vòng tròn nhỏ trên không trung: “Tôi cũng rất thích lĩnh vực này, có tài, có năng lực là có thể có một vị trí tốt nhất trong giới nghệ thuật, cô có thể sống tự do tự tại, chỉ cần cô có thể chụp được những tác phẩm để đời, tất cả mọi người sẽ tôn trọng cô, ngưỡng mộ cô, thậm chí là e sợ cô. Đương nhiên cái vòng luẩn quẩn này cũng đôi lúc sẽ không tránh được tham lam, dối trá, ích kỷ, những cái đó tôi đều không chán ghét, duy nhất có một thứ khiến cho ta cực kỳ chán ghét, cô biết là thứ gì không?” Cô ta tới gần tôi, nhếch miệng cười: “Mua danh tiếng, thật giả lẫn lộn. Nhiếp Phi Phi, những tác phẩm đoạt giải đó của cô, có có đảm bảo đều là do chính tay mình chụp không?”

Nói hết, cô ta nhàn tản lui về phía sau, dựa lưng lên lan can, tỏ bộ dạng chờ đợi con mồi của mình xấu hổ và giận dữ.

Tôi nhìn cô ta hồi lâu, cảm thấy đời người chính là cũng có những lúc phải gặp những kẻ mắc bệnh tâm thần cỡ này, tôi nói: “Kỳ thật.....”

Cô ta hào hứng nhếch mí mắt.

Tôi nói: “Kỳ thật nói ngưỡng mộ đã lâu chính là một loại chào hỏi khách sáo, cô vậy mà lại tin là thật? Nói thật trước giờ tên cô tôi cũng chưa từng nghe tới, càng không quen biết, cô vốn dĩ chẳng hiểu gì về tôi lại đột nhiên chạy tới nói một tràng như vậy, chúng ta thân quen lắm sao?”

Cô ta sững sờ đứng đó đó, cũng không biết có phải hay không quên cả việc phải trả lời, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ. Tôi định xoay người, cô ta đột nhiên nói: “Không biết tôi? Tôi nói không sao?” Cô ta lạnh giọng: “Cùng cô có liên quan mới là si nhục nhất cuộc đời tôi, bất quá có phải cô đã quên hiện tại cần nhờ vả tôi, đây là thái độ nhờ vả của cô đó sao?” (CP: Sửa không được quay sang cắn:]]]]

Tôi dừng lại, bình tĩnh đem lời của mình vừa nói lặp lại một lần, tôi nói: “Tôi không quen biết cô thì cần nhờ vả cô cái gì? Vị tiểu thư này, cô có bệnh à?” Sau đó liền dứt khoát xoay người rời đi.

Đi đến chỗ ngoặt bên thân tàu lại đứng phải Tạ Minh Thiên, cô ấy che miệng cười: “Tôi còn tưởng cô sẽ nói với cô ta, ‘hiện tại nghĩ rằng do tôi quan hệ mà thành công được như vậy, vậy lần này hãy ráng nhìn cho kỹ, tôi sẽ cho cô thấy thế nào là thực lực chân chính!’”

Tôi nhìn cô ấy hai giây, chân thành mà thức tỉnh cô ấy: “Cô gái à, cô đây là đọc nhiều truyện tranh quá sao, vói lại, gặp bệnh nhân tâm thần thì phải chạy thật xa, chưa đại gì còn ở đó mà dây dưa, trên đời này cái thứ gọi là thay đổi nhân sinh quan cho người đời không dễ vậy đâu, chỉ có những nữ chính trong truyện nhân rồi mới có thể cảm hóa được thôi. Mà cuộc sống của nữ nhân vật chính vất vả như vậy đại gia đây đều không muốn làm, cuộc sống

bận rộn này, chiếu cố thật tốt cho chính mình mới là đúng đắn nha.”

Lại tốt bụng nhắc nhở cô ấy: “Cô không phải vì muốn tự do hôn nhân mà đang nỗ lực tích cóp tiền trốn đi sao?”

Cô ấy nháy mắt ừ ừ, nhưng vẫn không quên lo lắng thay tôi: “Sau lần này thì hoàn toàn đắc tội với Erin rồi, thiết bị chụp ảnh biết kiểm đầu được giờ?” Cô ấy xoa huyết thái dương: “Nếu cô nghĩ rằng mình có đạo diễn đằng sau tương trợ, hơn nữa một đoàn người như vậy cũng đã ở đây cả rồi, cô ta sẽ chẳng thể giữ khư khư mấy ảnh không cho mượn được, vậy thì cô quá ngây thơ rồi, giới nghệ sĩ này thật ra cũng nhiều.... Khoan đã, đừng nói là cô đang tính đánh cho cô ta một trận rồi cướp lấy mấy ảnh đó chứ....”

Tôi hỏi cô ấy: “Cô nghĩ tôi lại bạo lực như vậy sao?”

Cô ấy ngáp ngừng.

Tôi nháy mắt ý bảo cô ấy nhìn về phía chiếc du thuyền sáng sớm nay đưa tôi ra đảo: “Không đùa với cô nữa, trên thuyền kia cái gì cũng có, mấy ảnh, đèn lặn, đèn pha, trang bị lặn, thiết bị quan sát, còn có trợ lý chụp ảnh. Đương nhiên là vì thời gian có hạn, nên trợ lý không phải người của tôi, nhưng làm vài việc nhỏ nhặt ở đây vẫn dư sức.”

Cô ấy kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Tôi thờ dãi: “Chủ yếu vì thấy đoàn phim của cô tâm cơ quá hiểm ác, nên cẩn thận chuẩn bị sẵn một bộ, vẫn nghĩ sẽ không cần dùng đến, cuối cùng lại vẫn là đến nước này.”

Cô ấy suy nghĩ một hồi, cuối cùng lại không nhận được đưa ra phỏng đoán: “Chỉ vốn vẹn có một đêm mà có thể chuẩn bị chu toàn đến vậy, là Nhiếp thiếu thả tiền huy động lực lượng sao?”

Tôi phê bình cô ấy: “Lời nói sao lại dung tục như thế, cứ giải quyết gọn lẹ liền là do tiền bạc sao, sức mạnh của những người bằng hữu cũng không tầm thường đâu nha.”

Cô ấy tỏ vẻ rửa tai lắng nghe.

Tôi nói: “Là thế này nhé, trùng hợp ở đây tôi có một người bạn chân thành mà thiện lương, tên là Thuần Vu Duy, mà trùng hợp cậu ta lại có một người bạn chân thành mà thiện lương, chính là vị quản lý khách sạn chúng ta ở.”

Tạ Minh Thiên lại ồ một tiếng, chân thành tha thiết hướng về phía tôi biểu đạt lòng biết ơn vô tận, ảm ơn tôi sau vụ này của cô tiểu thư nhà giàu chưa hiểu việc đời đã mở ra cho cô ấy một cánh cửa mới về thế giới chân thiện mỹ.

Quay chụp đến tận khuya, mọi người đều rất mệt, giờ giải lao cả thuyền yên tĩnh tựa như mới sống sót từ một cơn bão hung dữ nào đó ngoài biển.

Diễn viên cũng đã gần kiệt sức, đặc biệt là hai diễn viên chính, phải đứng trên đồng đạo cụ sắp xếp dưới đáy biển cũng nhau nhảy một điệu waltz – một thân áo bành tô và lễ phục dạ hội, không có đồ lặn cũng không có kính lặn, chỉ có người hướng dẫn lặn cùng xuống, ở một bên cần ống dưỡng khí để phòng trường hợp khẩn cấp, trong suốt quá trình đều phải nín thở, vì hiệu quả cho việc chụp ảnh, thậm chí dây thừng giữ an toàn cũng không được dùng đến.

Người ta vẫn luôn cho rằng mình tinh là một nghề nhàn tản, chỉ cần có sắc và chút tài liền có thể thu về cả danh cả lợi, không thể thấy được sau cái mác đó là bao mồ hôi khổ cực. Cuộc sống chính là chẳng hề dễ dàng với riêng ai.

Về đến khách sạn, mọi người ai về phòng nấy tản đi nhanh chóng, tôi về đến phòng, đốt một cây hương, ngủ một mạch đến 9 giờ.

Tỉnh lại trong một không gian tối tăm, cảm thấy không khí đặc biệt ẩm ướt khó chịu, tôi có chút hoảng hốt bật đèn, hiện lên trước mắt tràn ngập những đồ vật trang trí đậm chất riêng của một hòn đảo nhiệt đới, lại nghĩ được trong không khí hương hoa sen, mới nhớ đến hôm nay đã là ngày mừng một tháng mười.

Trên đường đến nhà ăn lại gặp được anh phục vụ quen thuộc, nói đêm nay ngoài bờ cát tổ chức tiệc đứng ngoài trời, đầu bếp hôm nay nhiệt huyết dâng trào, đồ ăn đưa lên đều là của vùng Quảng Đông Trung Quốc chính chính hiệu. Tôi tưởng tượng cái cảm giác nhắm nháp mùi vị canh Quảng Châu ở một vùng cận xích đạo, hứng thú bùng bùng mà đi tới.

Ngã rẽ bên cạnh nơi lấy cơm có một bụi cây quỳ thụ, lúc lấy cơm không ngờ lại có thể vô tình nghe được đến tên của mình, tôi hơi lui về phía sau hai bước, nghiêng người liếc qua đó một cái, phía sau bụi cây rậm rạp có hai cô gái tầm ba mươi tuổi đang tám chuyện khí thế ngút trời.

“..... Đạo diễn mời Nhiếp Phi phi chụp ảnh, Erin bức bối, nhốt mình trong phòng hòn dõ cả một buổi trưa, loại biển đêm lãng mạn này cô ấy mê mẩn cực kỳ, nhưng mà chờ xem, đêm nay nhất định sẽ không đến.”

“Mà nhắc mớ nhớ, Erin làm sao lại đi chọc vào Nhiếp Phi Phi?”

“Sao lại không thể chọc? Cô ấy đến Tạ Minh Thiên còn coi không ra gì, mà người ta là đại tiểu thư nhà Tạ gia đấy nha.”

“Nhưng mà Tạ Minh Thiên không có loại sát thương người như Nhiếp Phi Phi, cậu có từng nghe tin đồn về cô ấy chưa? Nghe kể đầu tháng trước ở hội quán Hồng Diệp, tiểu thiếu gia nhà Nhiếp thị chọc tới cô ấy, bị cô ấy nhốt lại đánh cho mặt mũi bầm dập, thật đáng sợ mà.”

“A? Có cả vụ này cơ à, nhìn không ra nha, cô ấy thoát nhìn một vẻ rất an nhàn bình thản. Nhiếp Nhân đẹp trai vậy mà cô ấy cũng không thương tiếc..... Nghe nói cha mẹ Nhiếp Nhân sau đó làm ăn lên một trận, sau đó.....”

“Đều không thể làm gì, dù gì người ta cũng là hôn thê của cháu trai mình.”

“Hôn thê của cháu trai..... Cháu trai..... Đại thiếu gia nhà Nhiếp gia? Nhiếp Diệc? Nghe danh đã lâu nhưng lại chưa từng nhìn thấy tận mặt, nghe nói so với Nhiếp Nhân còn soái hơn rất nhiều?

“Ba tháng trước ở bữa tiệc từ thiện của Tạ thị tớ từng thấy một lần, ngồi hàng ghế khách quý, đưa ra giá cao mua về hai bức ảnh chụp phúc hải sư, nghe nói Nhiếp Nhân chỉ kém hẳn ta bốn tuổi, nhưng khí chất lại kém nhau quá xa.”

“Ai số Nhiếp Phi Phi cũng thật may mắn đi..... Cậu nói xem hai người này làm sao có thể ở cùng nhau nhỉ? Trước đây chưa từng nghe đến tin này, bỗng nhiên lại mọc đầu ra một vị hôn thê.....”

“Đại khái là khi đó Nhiếp Phi Phi được mời đến dự bữa tiệc chọn con dâu cho Nhiếp thị, sau đó các phương diện yêu cầu cô ấy đều phù hợp, lớn lên rất xinh đẹp, tốt nghiệp trường đại học danh giá, có của cải hồi môn, làm bên nghệ thuật, lại có chủ khí chất, Nhưng mà hình như gần đây do có nghi ngờ không đủ sạch, Nhiếp thị..... Cũng có khả năng sẽ đổi con dâu.”

“..... Chỉ vậy?”

“Bằng không còn muốn thế nào nữa, những danh môn kiêu như vậy, chuyện chung thân đại sự không phải đều là vì lợi ích sao, chứ chẳng lẽ lại vì tình yêu được?”

Giống như là nói đến một câu chuyện mĩa mai, hai người cùng cười rộ lên.

Những việc như thế này, người ngoài quả thật đều nghĩ nguyên nhân là lợi ích gia tộc.

Ai cũng không tin tôi với Nhiếp Diệc cũng có thể vì yêu nhau mà ở bên nhau. Kỳ thật chính bản thân tôi cũng không tin, nhưng tôi cũng từng có một khắc như vậy hy vọng, nếu không thì lúc rời đi sẽ không phải khổ sở như vậy rồi.

Tôi quả thực cảm thấy đau lòng muốn chết. Tuy rằng không nói ra.

Trưa ngày 9/10, khoảnh khắc máy bay cất cánh, một đường bay khỏi thành phố S, loại thấu khổ này càng thêm rõ ràng. Nếu phải dùng một cái định nghĩa để so sánh, thì chính là một giác mộng đã khắc sâu vào xương tủy, như một cái thai nhi, sau đó lớn lên khỏe mạnh xinh đẹp, đột nhiên một ngày phải nhả tâm nếm bỏ, như tróc chính da thịt của mình, mà này da thịt mới cũng chưa kịp lành, không biết phải làm sao, hết thấy chỉ có máu chảy đầm đìa, cả thể giới nhân sinh điên đảo quay cuồng.

Kỳ thật tâm của tôi cũng không có gì gọi là tổn thương, đau đớn đó đều là vì lớp da bị lột ra mang đến. Bởi vì da bị lột bỏ, toàn thân máu thịt không còn lớp bảo vệ, chạm nhẹ cũng đau thấu tâm can.

May mà một lớp da mới đang dần hình thành, chỉ cần lúc này đừng ai lại chạm vào nó.

Không ai chạm vào nó, như vậy sẽ nó có thể một lần nữa trở nên dày dặn, sau đó tôi có thể thân nhiên mà đem cái tên Nhiếp Diệc này khóa vào một cái hộp nhỏ, chôn vào nơi sâu nhất.

Mẹ tôi từng nói, tâm của mỗi người chúng ta đều là một tòa nhà bằng pha lê, cho nên dù nó có bị chôn vùi sâu tới đâu, ánh mặt trời vĩnh viễn đều có thể chiếu đến, nó sẽ vẫn luôn được ủ ấm, nhưng chỉ là có thể tôi sẽ không bao giờ lấy nó ra.

Sau đó tôi vẫn có thể bình thản mà hưởng thụ một bữa cơm chiều hoàn chỉnh, đặt trước mặt là đồ ăn Quảng Đông với canh hầm xương heo và đĩa salad đu đủ hương vị thanh đạm, ăn món ăn chủ đạo là cà ri gà vị dừa New Delhi, điểm tâm ngọt có vị ngọt ngào của New York, còn có uống thêm nửa chai rượu nho.

Nhớ tới Tạ Minh Thiên ở gian giữa lướt qua một lần, nhìn thấy một bàn ăn như vậy, kính nể mà cảm thán: “Nhiếp Phi Phi, ăn như vậy mà lại không bị ngộ độc thức ăn, cô đúng là một kỳ tích nha!” Sau đó bị tôi thân thiện mà đuổi đi.

Sau đó Hứa Thư Nhiên cũng rẽ qua một lần, ôn hòa hỏi tôi: “Nhiếp Phi Phi, say chưa? Có cần tôi đưa về phòng không?”

Tôi mặt mày hớn hờ cảm ơn lòng tốt của anh ta: “Bằng hữu, cảm ơn anh, nhưng nếu tôi say, chúng ta vẫn là nên giữ khoảng cách, lúc ấy đành nhờ anh kêu bạn tốt Tạ Minh Thiên qua giúp đỡ là được rồi.”

Anh ta muốn tới đỡ tôi, kết quả xem bị tôi lật bàn trúng người, cuối cùng đành gọi Tạ Minh Thiên đến. Lúc ấy chúng tôi đều không để ý, Erin đã đứng từ xa âm thầm quan sát từ lúc nào.

Tạ Minh Thiên gần như nổi điên rồi: “Cô uống say lại đòi có mình tôi đến đỡ, một mình tôi làm sao mà đỡ đây!”

Tôi vững vàng đứng lên, sau đó bám lấy bả vai cô ấy: “Không phải là vẫn chưa say sao, cô lại đây làm gì, một mình tôi qua ghế bên kia nằm nghỉ một lát, chờ lúc say cô hẵng qua đây, mà kể cả có say thì vẫn có thể tự mình trở về phòng tốt.”

Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt tìm tôi nghiên cứu: “Nhiếp Phi Phi, đêm nay cô lại nổi điên gì uống nhiều như vậy?”

Tôi luyên thuyên: “Không phải nói đêm nay ông chủ khách sạn có chuyện vui trong nhà, cho nên rượu đều là miễn phí sao?”

Cô ấy bình tĩnh trả lời tôi: “Chỉ có nước miễn phí, rượu không miễn phí.”

Tôi ra vẻ sầu bi: “Vậy phải làm sao bây giờ, tôi lỡ uống hơi nhiều mất rồi.”

Cô ấy thở dài thật dài: “Nhiếp Phi Phi cô say thật rồi, tôi đi lấy canh giải rượu cho cô.”

Cô ấy mang tôi cẩn thận sắp xếp nằm trên ghế dài bên bờ cát, nơi đó tách biệt hoàn toàn với không khí ồn ào bên trong, có cọ và cát trắng, bên cạnh còn có đèn chiếu tối, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, nhưng lại có một vẻ rất nhu hòa. Còn trên đầu tôi là một bầu trời đầy sao.

Cảm giác say bắt đầu tìm tới, ánh sáng trở nên chói mắt, tôi đưa cánh tay lên che mắt. Trước mắt liền trở về một mảnh tối tăm, chỉ nghe được tiếng sóng biển, rì rào, rì rào.

Tôi tưởng mình đã muốn ngủ. Hoặc là đã thực sự ngủ mất rồi. Có thể nghe thấy tiếng sóng biển từ bốn phương tám hướng vọng đến, rì rào, rì rào. Sau đó tiếng sóng bỗng dừng lại, trên bờ cát truyền đến tiếng bước chân. Không biết tiếng bước chân kia là thực hay mộng nữa, cảm giác đặc biệt nhẹ, nhưng vẫn có thể kích thích đến dây thần kinh tận cùng của tôi.

Mờ to mắt, ánh sáng mơ hồ, ánh đèn cũng mơ hồ, rồi giữa thứ ánh sáng mơ hồ đó hiện ra một hình dáng mơ hồ, sau đó hình dáng đó trở nên tròn vẹn. Áo sơ mi màu khaki, quần đen dài, người hơi cúi, thân sắc lại có chút tiêu tụy, ánh mắt dừng trên mặt tôi.

Chúng tôi cứ nhìn nhau yên tĩnh như vậy.

Đây là loại giấc mộng gì vậy? Khắp người lại bắt đầu đau đớn, nhưng trong nháy mắt, tôi chẳng rành quán đến đâu đó nhảy lên ôm lấy hắn, cũng chẳng buồn xem xem đó là mơ hay thực. Hình như có ai đó từng nói rồi, những việc bản thân không thể làm ở hiện thực, trong mộng thể nghiệm một chút cũng không tồi đâu?

Nhưng lập tức tôi lại nhớ tới, dù có là một giấc mộng, chỉ cần người này xuất hiện, tôi nhất định phải thật cẩn thận, một chút hấp tấp cũng không được. Nếu không sẽ dọa hấn chạy mất.

Tôi nhắc nhở chính mình, Nhiếp Phi Phi, dù là trong mộng, những lời mày muốn nói với hắn đều phải giữ chặt. Cái gì cũng không được nói.

Dù là mộng hay là hiện thực, để giữ an toàn thì chỉ có một câu.

Hắn chợt mở miệng gọi tôi: “Phi Phi.”

Tay tôi giấu trong tay áo somi ra sức nắm chặt, tôi nói: “Thật trùng hợp ha, thế nào mà ở chỗ này lại có thể gặp được anh. Nhiếp Diệc, anh sống vẫn tốt chứ?”

Sóng biển đánh lên bờ cát, gió đem đám người âm ỉ phía xa thổi tuột đi, hắn không trả lời. Một hồi lâu sau, hắn mới mở miệng hỏi tôi: “Còn em, vẫn sống tốt chứ?”

Tôi gật đầu: “Rất tốt nha, còn anh?”

Hắn nhìn tôi, hồi lâu, nói: “Cũng tốt.”

Tôi cười cười: “Ừa, biết mà.”

Có năm giây chúng tôi đều im lặng, lại một đợt sóng nữa đánh tới, hắn nói: “Em không nghĩ có thể gặp tôi lúc nào không tốt cả.” Là một câu trần thuật.

Tôi liền tự hỏi trong chốc lát. Tôi nghĩ là nhất định mình say rồi, cả người choáng váng, rõ ràng nằm yên lặng ở đó mà vẫn có thể cảm thấy cả người bập bênh, nhưng dù vậy thì vẫn có thể rất tỉnh táo mà suy nghĩ.

Tôi vốn muốn nói, Nhiếp Diệc, thật ra em đã đi thăm anh, nên biết được anh sống vẫn rất tốt. Còn không tốt thì phải như Giản Hề kia, khiến cho em cảm thấy những ai mang tình yêu trao cho anh đều muốn chiếm lấy cả anh luôn. Em cho anh là một người vô tư thuần túy trong tình yêu, giống như cha mẹ với con cái, em từng muốn vì anh tạo ra một gia đình hạnh phúc, hơn nữa có một thời gian rất dài, đều tự phụ cho rằng chỉ có em mới có thể làm được điều đó. Nhưng sau khi đến núi Ngọc Tông em mới phát hiện ra, không chỉ có mình em mới biết lấy cách gì để yêu anh. Sau đó nghĩ tới nếu chúng ta có rồi khỏi nhau, anh vẫn có thể vì bản thân tìm được một người nhà thích hợp khác. Ngày rời khỏi núi Ngọc Tông đó, thực sự em rất an tâm.

Tất nhiên điều này lại không thể nói ra.

Tôi một tay gối đầu, nói với hắn: “Bởi vì em biết.”

Hắn nói: “Biết cái gì?”

Tôi cười nhẹ, nói: “Biết luôn có người so với em càng thích hợp hơn với anh, mà cô ấy sẽ làm cho anh hạnh phúc, trở thành một người nhà mới của anh.”

Thật lâu sau, gió biển đưa tới giọng nói của hắn: “Đây là kết quả sau từng ấy thời gian em suy nghĩ đó sao, Phi Phi?”

Ánh sáng chiếu tới có chút chói mắt, tôi liền nhắm hai mắt lại, tôi nói: “Đúng vậy, anh sẽ gặp được một người sau khi sửa sai phù hợp hơn, em cũng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14

Dịch: CP88

Tôi tỉnh dậy từ sớm, đầu đau như búa bổ, cổ họng thì đau rát. Ký ức về tối hôm qua như một đoạn băng lỗi, từ lúc Tạ Minh Thiên chạy đến về sau đó đều mơ mơ hồ hồ, mọi chuyện sau đó cái gì cũng đều không nhớ.

?

Tôi đứng trước quầy bar suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cho rằng không thể nghĩ ra là thứ cũng không mấy quan trọng, liền thả lỏng tinh thần đi rót cho mình một cốc nước cam, vừa uống vừa đẩy cánh cửa sắt đất ra, sau đó lại đẩy tấm gỗ chắn ánh sáng bên ngoài.

Ánh nắng bị ngăn ngoài cửa lập tức ủa vào phòng.

Nơi đây thuộc vùng khí hậu nhiệt đới, tuy rằng đã bị rừng lá cọ bên ngoài chắn mất không ít, ẩm áp tỏa vào phòng vẫn vô cùng dày đặc.

Hai bên ban công là hai cột gỗ mun, tôi dựa lưng lên một cây cột, nhờ gió thổi cho tỉnh táo, mắt lơ đãng nhìn quanh, cuối cùng lại dừng trên cốc nước cam đã sớm nhìn thấy đấy, bỗng nghe thấy từ ban công phòng bên cạnh có âm thanh kỳ quái truyền tới. Khách sạn này nằm giáp biển, thiết kế bố trí phòng thật sự rất thú vị, ban công của hai phòng cạnh nhau không hoàn toàn bị ngăn cách, mà chỉ dùng đá cẩm thạch đậm màu xây lên một bức tường ngăn cao bằng nửa người. Tôi theo bản năng hướng mắt về phía phát ra âm thanh, tức thì đụng phải Erin bên kia ban công, nửa thân trên của cô ta đang dựa vào mép cánh cửa gỗ mun, ngửa đầu thờ dốt.

Tất nhiên tôi cũng biết bên đó là phòng Hứa Thư Nhiên, có ngu cũng đoán ra được cái tên đàn ông đang vùi đầu vào hõm vai Erin là ai. Đoán chừng là lúc đầu thân thiết tình cảm sau cánh cửa sắt đất đó, lúc sau lại có ai đó động tình mà lỡ tay đẩy cánh cửa ra.

Erin sau đó cũng nhìn thấy tôi. Cặp mắt đen vốn đang là lướt trong giây phút ngắn ngủi gọn lên chút giật mình, nhưng ngay sau đó sau đó lại thâm ý cười cười, còn trắng trợn ngả ngón cùng tôi mắt đối mắt, còn dùng khẩu hình nói với tôi câu gì đó, một bên dùng tay chơi đùa vành tai Hứa Thư Nhiên, một bên hướng anh ta đáp lại bằng một nụ hôn dài nồng nhiệt.

Kỳ thực tôi nhìn không hiểu khẩu hình đó của cô ta nghĩa là gì, đoán chừng là một loại khiêu khích nào đó đây, nhưng lúc này để ý tới sự khiêu khích đó của cô ta cũng chẳng có gì thú vị.

Tôi uống cạn chút nước cam còn lại, định mang cốc nước vào trong tránh mặt tạm đi một lúc. Kết quả lúc quay đầu lại đụng phải cây cột, cốc nước trên tay rơi xuống, tạo ra tiếng loảng xoảng thật lớn.

Dur quang thấy Hứa Thư Nhiên phút chốc khựng lại, trên mặt biểu cảm mơ hồ có chút hốt hoảng và kinh ngạc: “..... Cô ở đây à?” (Bát bát: Ngạc nhiên cái gì, làm cái chỗ này còn nghĩ người ta không nhìn được à, chộc mù mất tui rồi >.

Tôi một tay chống lên cây cột một tay che cái trán, nhin xuống cơn đau điếng ừ một tiếng, còn không quên nói xin lỗi với hắn, tôi nói: “Thật ngại quá, làm phiền hai người rồi, nhưng thật sự là tôi đến trước, sau đó hai người mới tới.” Nói xong chỉ vào chiếc cốc thủy tinh đã tan tành trên mặt đất.

Hứa Thư Nhiên không hô danh là kẻ phong lưu có trí thức, ánh mắt nhìn mấy mảnh thủy tinh trên mặt đất, lại nhìn cái trán u lên của tôi, vẻ mặt nhanh chóng thu về vẻ tự nhiên: “Đụng đầu rồi? Cô chờ một chút, chỗ này của tôi có hòm cứu thương.” Còn chưa đề tôi khéo léo từ chối thì đã nhanh chân bước về phòng.

Erin tức giận trừng mắt nhìn tôi, nhưng lúc này đáng về cô ta sau động tình lại đặc biệt quyến rũ, sóng mắt mềm mại, gương mặt vốn điểm lệ xinh đẹp, khi trừng mắt lên trái lại thành vẻ hờn dỗi trách móc, khó có thể khiến cho người ta chán ghét, tôi đến gần hơn nhìn cô ta. Erin bực mình nhìn lại: “Nhìn gì mà nhìn?”

Tôi cười: “Đầu chắc bị va hỏng rồi, bỗng nhiên thấy cô rất đẹp.”

Cô ta bước hai bước về phía tôi, nửa người dựa hoàn toàn vào cột trụ nhỏ bên cạnh, từ trên xuống dưới đánh giá tôi một lượt: “Nhiep Phi Phi, cô cũng thật là mặt dày, lại định tiếp tục đứng đây chờ anh ấy quay lại thật?,” cô ta hạ thấp giọng cười gần: “Lấy cho cô cái hòm cứu thương liền nghĩ mình đặc

biệt? Khiến cô tưởng bỏ rồi, Thư Nhiên tốt tính với anh cũng nhiệt tình như vậy, lại cho cô cơ hội quán lấy, thật hối hận.....”

Erin sốt sắng như vậy, xem ra là mấy tin đồn bên ngoài cũng không thái quá, thật sự là bởi vì Hứa Thư Nhiên bên ngoài một bộ dạng thân sĩ vô tâm đã kéo đến không ít cô nương nhà người ta, đột nhiên máu chơi ác trong lòng tôi trỗi dậy.

Tôi nghĩ hai giây, một tay rút túi quần, sau đó học bộ dáng của cô ta cũng tiến lên hai bước, rất nghiêm túc mà ngắt lời cô ta, tôi nói: “Mỹ nữ, nghe nói cô đã nghe qua rất nhiều tin đồn của tôi, hẳn là với tôi cũng hiểu rất rõ.”

Cô ta ác ý cười nhạo: “Với cái cuộc sống riêng hỗn loạn của cô?”

Tôi gật đầu: “Cũng có thể coi là như thế, có điều, ” tôi duỗi ra một tay đặt lên vai cô ta, cười ngả ngớn: “Cô lẽ nào chưa từng nghe nói, so với những anh chàng trai đẹp tự mình dâng đến cửa, tôi kỳ thực càng thích mỹ nữ sao?” Tôi đến gần cô ta hơn, ám muội thì thầm: “Mới phát hiện ra bộ dáng cô cũng không tệ, nếu không, hai ta thử một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Mạc Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 15

Erin khiếp sợ, ngay lập tức đẩy tôi ra, sau đó lùi hai bước dài, lưng chạm vào cả cột gỗ mun bên cửa, có vẻ như thật sự bị dọa sợ, mà còn bị dọa không hề nhẹ.

Thấy cô ta bị trị thành như thế, tôi trong lòng vui vẻ đắc ý một phen, ngẩng đầu lại phát hiện Hứa Thư Nhiên đã xách theo hộp cứu thương đứng bên cửa ban công tự bao giờ. Anh ta cau mày đánh giá tôi chừng năm giây, cực kỳ khó khăn mở miệng: “Nhiếp Phi Phi, cô là.....” Tựa hồ cảm thấy cái từ kia không làm sao nói ra khỏi miệng, anh ta dừng lại một chút: “Tôi nhớ hồi đại học cô cũng có quen bạn trai mà nhỉ.”

Tôi đương nhiên biết anh ta muốn nói gì, đang muốn xua tay phủ nhận, giải thích chỉ là muốn trêu chọc bạn gái anh một chút thôi, lại bất chợt nghe một giọng phía sau đáp lại ngắn gọn: “Cô ấy không phải.”

Gió biển đứng lúc thổi vào, không gian ngưng đọng, lá cọ trong gió đưa đến âm thanh xào xạc, sóng biển đánh vào rặng đá ngầm, đánh lên những bọt nước trắng xóa.

Erin nhìn người đứng sau tôi: “Anh là.....”

Quay đầu, bóng dáng người ấy trong tường tượng giờ phút này thật sự đang yên tĩnh đứng đó, phía sau lưng là đảo nhiệt đới mờ ảo. Ánh nắng sớm chiếu lên một thân sơ mi trắng quần dài đen, tóc bị gió thổi có chút tán loạn. Đúng là Nhiếp Diệc.

(Bát Bát: Nói thật là mỗi khi đến đoạn có Nhiếp Diệc lại có chút đau lòng. Có lẽ là đau lòng vì một người đàn ông tuyệt vời như vậy, bản thân ta sống từng ấy năm trên đời đều không có phúc phận gặp được, sau này có lẽ cũng sẽ không. Cũng có lẽ là có lý do khác, mà không thể nào nghĩ ra là vì sao. Chỉ biết là rất đau lòng a...)

Tôi có chút sùng sốt, bỗng nhiên ký ức tối hôm qua liên tục ủa về. Hình như tôi đã ngủ thiếp thi trên chiếc ghế dài cạnh biển, sau đó hấp được hán, chúng tôi còn nói chuyện với nhau, mà tôi lại nói với hán một điều gì đó khá quan trọng. Tôi vốn tưởng đó là mơ.

Hóa ra là không phải.

Hán nhìn tôi một hồi, giống như là vừa mới thức dậy, giọng có chút khàn khàn: “Trán bị đụng rồi?”

Tôi nói: “A..... Ừ.”

Hán bước tới, tôi vô thức bước lùi về phía sau một bước, hán ngăn ra, bước chân hơi ngừng lại, một lúc lâu sau, hán nói: “Đụng chắc không mạnh, dùng đá chườm một chút là được rồi.”

Tôi nói: “À..... Được.”

Nhất thời hai người lăm vào trầm mặc.

Erin vẫn quan sát chúng tôi nãy giờ rốt cuộc nhận ra Nhiếp Diệc, mở miệng nói: “..... Nhiếp thiếu?”

Nhiếp Diệc quay đầu nhìn cô ấy, đồng thời nhìn Hứa Thư Nhiên bên cạnh, tựa hồ lúc này mới nhận ra chúng tôi đang đứng ở nơi không được riêng tư cho lắm, hán chần chờ hai giây, ngữ điệu ôn hòa nói: “Xin lỗi, Phi Phi cô ấy thích trêu chọc người khác, làm phiền hai người rồi, ban công này chúng tôi tạm thời không cần dùng đến, hai vị cứ tự nhiên.”

Hứa Thư Nhiên về mặt lạnh nhạt khách khí đáp lại, Erin còn nói hai câu gì đó.

Bọn họ nói chuyện một chữ cũng không lọt được vào tai tôi, bởi khi đó tôi còn đang bận hồi tưởng lại ký ức ngày hôm qua. Mãi cho đến khi Nhiếp Diệc gọi tên tôi, tôi mới phát hiện lúc mình mơ màng nghĩ linh tinh thì ánh mắt mọi người đã sớm tụ về lại phía mình, tôi ngơ ngác không hiểu gì nhìn Hứa Thư Nhiên, anh ta bèn làm như không có chuyện gì đưa cho tôi hòm cấp cứu, tôi không biết nói gì, lúng túng cười cười nhận lấy rồi cảm ơn anh ta.

Ôm theo hòm cấp cứu theo Nhiếp Diệc trở về phòng, lại suýt chút nữa đập trán vào cánh cửa lần nữa, may mà lần này có Nhiếp Diệc kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16

Cánh cửa gỗ đóng lại, ánh sáng cũng vì thế bị ngăn lại bên ngoài, trong phòng nhất thời tối lại, ngay sau đó đèn lại được bật lên.

Nhiếp Diệc đi ra phòng khách lấy túi nước đá về chườm, không khí trong phòng yên tĩnh làm cho lòng người hốt hoảng. Tôi mở ti vi, đài tin tức địa phương đang chiếu mấy tin nhảm chán chào buổi sáng, nữ MC nói cái gì đến người xuất gia, trên màn hình lúc là cái này lúc là cái khác, chẳng thể đoán ra nổi chủ đề tin tức là cái gì.

Tôi ấn chuyển kênh, lần này là một bộ phim điện ảnh Mỹ. Trong ngôi nhà đơn sơ có chút cô độc, một cô bé ngồi bên cửa sổ ăn điểm tâm, người đóng vai nam chính ngồi đối diện cô bé, tuy rằng là đang cùng cô bé nói chuyện, ánh mắt lại như có như không rơi trên cốc cà phê bên cạnh: “Ta không thể thành người nhà của con, không thể cho con thứ con muốn, con nên hiểu rằng....” Cô gái lúc này khóc nức lên: “Chú rất tốt, lại ôn nhu, tâm địa cũng thiện lương như vậy,” cô bé dùng tay ngăn trên môi như muốn dừng lại tiếng khóc của mình: “Con yêu chú, Henry.” Nhưng nam chính vẫn đề cho người ở trung tâm nhận con nuôi mang cô bé đi, cô bé ấy khóc đến tan nát cõi lòng, một lần lại một lần cầu xin: “Đừng để cho bọn họ mang con đi mà, con chỉ có chú Henry....”

Tôi xem đến thất thần, nghe được tiếng bước chân, Nhiếp Diệc cầm túi nước đá chườm đứng ở cửa phòng khách, có lẽ là do tiếng khóc trên TV quá mức thâm thúy, ánh mắt của hắn từ xa rơi vào hình ảnh trên màn hình.

“Ồn quá hả?” Tôi hỏi hắn.

?

“Em thích thì cứ để vậy đi.” Hắn nói.

Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lấy điều khiển chỉnh âm lượng nhỏ lại, hắn đi tới bên cạnh tôi, giơ tay bật một cây đèn khác nữa. Có lẽ là do ánh sáng quá gần, có chút chói mắt, hắn dịch người lên chắn bớt đi, chỉnh người một chút đến khi hài lòng, sau đó ra hiệu cho tôi ngồi thẳng, lại cúi người đặt một chiếc gối dựa phía sau lưng tôi: “Thử dựa lên đó, rồi ngửa đầu lên một chút nhé.” Âm thanh nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Tôi thất thần mất hai giây, sau đó làm theo lời hắn ngửa đầu lên, ánh sáng phía dưới cằm hắn yên tĩnh nhu hòa, trên người còn có mùi thơm khoan khoái sau khi tắm.

Túi nước đá chườm được đặt lên, chừng 30 giây sau đó, cái gì tôi cũng không nghĩ được, cái lạnh lẽo của nước đá lan ra toàn bộ đại não khiến đã khiến da đầu tôi tê tê.

Tôi hít thở sâu rồi lại hít thở sâu, cuối cùng quyết định mở miệng hỏi hắn. Chừng năm giây sau, tôi nói: “Nhiếp Diệc, anh đến đây, là muốn cùng em thu xếp lại cái kết phải không?” Chuyện này không khó đoán, cho dù là quyết định cùng tôi kết thúc, hắn cũng nhất định sẽ trực tiếp đối mặt cùng tôi giải quyết, đầu đuôi rành mạch rõ ràng, đó mới chính là chuẩn quy tắc xử sự của hắn đi.

Động tác trên tay hắn dừng lại, tôi lần tới túi nước đá chườm, tự mình chườm loạn lên trán, tôi nói: “Kỳ thực anh không cần phải tự mình bay đến thế này, em chỉ là làm việc mệt mỏi tìm một nơi xả stress, hai ngày nữa là trở về rồi.” Tôi thử dương lên khoe môi mình: “Về việc thu xếp lại kết quả cuối cùng.... Chuyện đêm đó lúc sau này em có nghĩ lại, chỉ là khi ấy bị kích thích thôi, có thể là do hoàn cảnh và bầu không khí thật sự là quá phong tình rồi, lại cộng với việc anh đẹp trai như vậy, khi đó có lẽ là do em bị mê hoặc nhất thời mà thôi, anh không cần vì thế mà để trong lòng đâu, thật đấy.”

Lời giải thích này là tôi trước đó đã chuẩn bị trước, nếu như yêu sẽ khiến cho hắn cảm giác phiền phức cùng áp lực, vậy thì tôi hy vọng đến tận cuối cùng hắn cũng không cần biết đến thứ tình cảm tôi ôm ấp với hắn này. Bây giờ hắn với Giản Hề suy nghĩ thế nào, tôi hy vọng hắn tương lai mỗi khi nhớ tới tôi sẽ không nghĩ như vậy.

Hắn ngồi cạnh tôi, tôi nói xong thì quay đầu sang nhìn hắn, chờ hắn trả lời, cho dù là hắn nói với tôi: “Đã như vậy, sau này khi không còn tôi bên cạnh, em cũng hãy chăm sóc thật tốt cho bản thân.” Hoặc là một câu nói nào đó tương tự vậy cũng được, để tôi biết rằng mình đang đi đúng hướng.

Thế nhưng chờ mãi lại không chờ được lời đó, không biết hắn trầm mặc mất bao lâu mới mở miệng, lại hỏi ngược lại tôi: “Nếu đã là như vậy, vì sao em lại muốn kết thúc với tôi?” Hắn nghiêm túc nhìn tôi, ánh mắt mang theo nghi hoặc, có lẽ nhớ tới về mặt khôn ngoan trong tình hình đặc biệt ngày ấy của tôi:

“Là chán rồi sao?”

Thời điểm nghe được câu hỏi đầu tiên, tôi nghĩ muốn giải thích là do hấn cảm thấy tôi đối với hấn có tình cảm, tôi khiến hấn cảm thấy phiền phức cùng một mối nguy cơ cận kề, là tôi hiểu quyết định cuối cùng của hấn, rồi đi cũng muốn phải thật chậm rãi, thật tự nhiên mà kết thúc. Nhưng khi nghe đến câu thứ hai, nhất thời khiến tôi mờ mịt, liền trực tiếp bỏ qua vấn đề thứ nhất mà nhảy sang vấn đề thứ hai, nghi hoặc hỏi hấn: “Chán? Chán cái gì cơ?”

Hấn suy nghĩ một chút mới mở miệng, giọng nói nghe có chút chán nản: “Bởi vì tôi cho em quá nhiều thời gian, cho em nhìn rõ lòng mình không hề thích tôi, em hy vọng hôn nhân cũng không phải chỉ cần có tiền tài, có chồng thủy chung thôi là có thể thỏa mãn, mà còn cần có thương yêu lẫn nhau.” Hấn nhìn tôi: “Vì thế tôi nghĩ, có thể em đã chán một cuộc hôn nhân dựa trên tiền bạc.”

Tôi lúc này mới nhớ đến mục đích định ra hôn ước ban đầu của chúng tôi là gì.

Hấn xoa xoa mi tâm: “Tôi qua em nói với tôi, nói em muốn gặp một người chính xác. Chính là người có thể khiến cho em có thể thấy được hết thảy suy nghĩ, chính tai nghe được.....” Hấn không đem câu nói này hoàn thiện.

Tôi từng sống rất lâu, mãi đến tận khi cảm giác được tê tê trên trán, hấn hỏi tôi tại sao muốn chia tay, này quả thực là một câu nghi vấn, hấn chính là đang đưa ra một đề bài, sau đó tự mình giải ra đáp án kia..... Nhưng là đáp án này lại thật sự rất hợp lý giải thích cho hoàn cảnh này.

Có lẽ hấn cũng đã nghĩ tới hết thảy những suy nghĩ tôi có thể nghĩ ra, chính tai lại nghe được tôi muốn rời đi, có lẽ là cảm giác rất yên tâm đi.

Tôi lấy túi nước đá chườm ra khỏi trán, lúc này mới phát hiện hoa văn màu lam tinh xảo trên trần nhà, tôi lẩm bẩm: “Yêu thương lẫn nhau..... Biết không chừng lời anh nói đó, đích thực là suy nghĩ trong nội tâm của em....” Có thể trong mơ tôi thật sự nghĩ đến điều đó, từng có một khoảnh khắc tham lam như vậy. Bất tri bất giác bật ra một tiếng cảm thán, tôi nói: “Kỳ thực, một người vừa vận thấy chán, một người khác lại vừa vận muốn rời đi, đối với một đoạn quan hệ sắp kết thúc, chính là một cái kết hoàn hảo đi.”

Trong phòng một khoảng yên lặng kéo dài, hấn nói: “Nếu như đoạn quan hệ này thật ra chỉ có một người muốn rời đi, em cảm thấy người còn ở lại kia nên lựa chọn thế nào đây?” Giọng điệu như chỉ đang hỏi một vấn đề nào đó, hy vọng tôi có thể đưa ra một lời giải đáp hợp tình hợp lý.

Nên lựa chọn thế nào. Đây là hấn đang lo lắng cho tôi sao? Sợ tôi nếu như vẫn chưa có chuẩn bị tốt để rời đi, sẽ ở đoạn quan hệ chưa kịp cân đối này mà bị mờ mịt luống cuống?

Chính lúc ngẩng đầu, lại chạm ánh mắt với hấn, nhưng làm thế nào cũng không thấy vẻ mặt cùng đáy mắt hấn. Tôi nghĩ nghĩ, tận lực để hấn cảm giác rằng tôi với chuyện này cũng hết sức thoải mái, tôi nói: “Liên lựa chọn tác thành đi, cùng lắm là thêm một lần nữa khiến cho một người trở thành thói quen, chỉ bởi vì thói quen khi hai người ở chung, nhất định muốn người đã quyết rời đi giữ lại, sẽ chỉ làm cho cả hai một mối không phải sao?”

Một hồi lâu, hấn lặp lại: “Tác thành.” Âm thanh nghe không ra là phản đối hay tán thành.

Sau đó một quãng thời gian hấn không nói gì thêm nữa, tựa người trên ghế dài, như đang suy nghĩ chuyện gì, lại như đang không nghĩ gì cả.

Trong lúc vô tình TV bị tôi chuyển thành im lặng, nam chính ngồi trong một phòng học bỏ hoang đọc một đoạn tiểu thuyết, một hình ảnh thập phần cô độc.

Một lần nữa chỉnh âm lượng lên, ở một mức không quá ồn, lúc này giọng nam chính vang lên: “Thời khắc ánh chiều tà buông xuống, hình ảnh người ưu thương bỏ tôi đi xa.....”

Kết thúc. Hết thảy đều đã kết thúc.

Tôi đứng dậy đi rót cốc nước. Nhiếp Diệc ngồi trên ghế nằm bằng gỗ tử đàn, tay phải kê dưới đầu. Đột nhiên nhớ đến một chiều nọ ở Hương Cư Tháp, thời điểm tôi kéo lớp bình phong ngũ sắc trong phòng trà, nhìn thấy hấn ở bên trong pha trà đọc sách.

Khi đó chiếc lò làm bằng bạc đang đun một ấm nước sôi sùng sục, trong phòng trà mịt mờ khói sương, lại có hương vị nhàn nhạt của trà.

Tôi cầm cốc nước uống từng ngụm, nhất thời có hàng vạn suy nghĩ tràn vào đầu.

Ai nói nhân sinh giống như lần đầu gặp gỡ, 12 tuổi khi gặp hấn dưới hàng anh đào, và mười năm sau cùng hấn ở nhà kính của Nhiếp gia gặp lại, ngày sau đó lại cùng hấn gặp mặt ở Hương Cư Tháp, cùng với hết thảy những kỷ ức có hấn ở trong đó, cho dù là buổi sáng đầy lúng túng của nửa tháng trước, với kết quả mang theo nỗi khổ tâm của ngày hôm nay, tôi đều cảm thấy những kỷ ức này rất có ý nghĩa.

Buổi chiều ở Hương Cư Tháp hôm đó, khoảng thời gian cùng hấn nói chuyện có trời mới biết được trong lòng tôi có bao nhiêu vui sướng: đêm ở Mộc Sơn ấy, chỉ một tiếp xúc nho nhỏ liền để lại trong lòng tôi hàng vạn con sóng lớn; Nhiếp Diệc đã nói, yêu thích là một loại tham lam, có lẽ hấn nói đúng, thích một người thật sự là một loại tham lam, để tôi bất tri bất giác trong quá trình mất đi những gì còn lại đáng yêu, đáng quý trọng đến nhường nào, hiện tại còn có kỷ ức này để hồi tưởng lại.

Không có gì thì sẽ không đau lòng, nhưng loại tham lam này khiến cho tôi khổ não, khiến tôi đau thấu tâm can, cũng cho tôi càng nhiều ngọt ngào hơn.

Nếu như trong lúc vô tình tôi đã làm ra quá nhiều tham vọng với hấn..... Tôi đặt cốc xuống, nếu vậy trước khi nói lời biệt ly, tham lam thêm một lần nữa sẽ được châm chước chứ?

Tôi gọi tên hắn: “Nhiếp Diệc.”

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, giống như lần gặp lại ở Hương Cự Tháp, hắn từ trong trang sách ngẩng đầu lên.

Từng ấy thời gian qua đi, lại không có gì thay đổi.

Tôi hít sâu một hơi, nói với hắn: “Trước khi chia tay, chúng ta hẹn hò lần cuối nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước khi hẹn hò tất nhiên vẫn phải ăn sáng, Nhiếp Diệc đi nhà ăn trước, tôi làm vệ sinh cá nhân xong, lúc xuống được nhà ăn đã là hơn nửa tiếng sau, đúng lúc gặp Hứa Thụ Nhiên đang vội vã bước đến từ phía đối diện, trong tay cầm mấy tập tài liệu. Sáng nay chạm mặt, làm phiền lúc nửa chừng chưa nói, sau đó lại đùa giỡn bạn gái người ta, ngấm lại đôi mắt với anh ta có chút khó khăn. Tôi bèn đứng gọn sang một bên nhường đường, miệng còn nói vài câu khách sáo: “Hứa đạo diễn vất vả rồi, mời anh đi trước.”

Anh ta dừng bước, nhìn tôi hai giây: “Vừa lúc muốn tìm cô, cùng ăn sáng đi, hôm qua chọn ra được vài tấm ảnh, hậu kỳ lại cần cô cho chút ý kiến.”

Tôi nhìn đồng hồ, vòng vo cự tuyệt anh ta: “Cái này, tôi còn có chút chuyện....”

Đúng lúc ấy có một nhân viên đoàn phim đi qua, bị Hứa Thụ Nhiên gọi lại: “Cô đi tìm bạn trai của Nhiếp tiểu thư truyền đạt một tiếng, nói tôi mượn cô ấy nửa tiếng thời gian ăn sáng, muốn cùng cô ấy bàn luận ít việc.”

Tôi nói: “Ồ?”

Hứa Thụ Nhiên nói: “Nếu như tôi xin được rồi, sẽ không còn vấn đề gì chứ?”

Việc đã đến nước này, không thể làm gì khác ngoài chấp nhận, tôi nhụt chí nói: “Không còn.”

Cô gái trong đoàn phim kia dè dặt hỏi Hứa Thụ Nhiên: “À đạo diễn, bạn trai Nhiếp tiểu thư là vị nào ạ?”

Hứa Thụ Nhiên nhìn tôi.

Tôi lên tinh thần nói: “Em gái đi vào đó, tìm người đẹp trai nhất căn phòng đó là ra à.”

Cô gái liếc nhìn phòng ăn một lượt, biểu cảm hết sức khủng bố nhìn tôi: “Soái ca rất nhiều, cụ thể là vị nào ạ?”

Tôi nói: “Người soái nhất.”

Cô gái toát mồ hôi, run rẩy nhìn sang Hứa Thụ Nhiên: “Đạo diễn....”

Hứa Thụ Nhiên quét mắt quanh phòng ăn một lượt: “Người ngồi ở bàn hai người hàng cuối cùng, mặc áo sơ mi trắng đang nhàn nhã lật tạp chí đó.”

?

Hứa Thụ Nhiên tìm được bên ngoài nhà ăn hai chỗ trống, thả xuống bàn mấy bức ảnh, bên trong lớp kính thủy tinh là nhà ăn chính, chỗ chúng tôi ngồi vừa vặn có thể nhìn toàn cảnh trong đó. Lúc ngồi xuống trùng hợp Nhiếp Diệc nhìn về phía bên này, tôi vẫy vẫy tay với hắn, chỉ chỉ đồng hồ, lại cong ngón tay thành số 9, khoa tay múa chân một hồi, cuối cùng làm cái biểu tượng OK không. Hắn gật gật đầu.

Hứa Thụ Nhiên kinh ngạc: “Lại cho tôi những 90 phút? Rất sáng khoái nhì, bây giờ là tám giờ bốn mươi, như vậy chúng ta.....”

Tôi lạnh lùng nói: “Anh tưởng bỏ à, chính là, Hứa đạo diễn, chúng ta liền tốc chiến tốc thắng, tranh thủ trước chín giờ làm cho xong việc.”

Hứa Thụ Nhiên ngồi xuống: “20 phút?”

Tôi nói: “Như vậy là nhiều rồi. Anh xem, trong ◇ (*) phần tử khủng bố cho nổ tung điện Kremlin của Nga, tồn vẹn vẹn 20 phút, Trong ◇ (**) những Decepticons đổ xuống nửa cái Hồng Kông, cũng như vậy chỉ tồn 20 phút, chính là nửa cái Hồng Kông đó nha.”

(*) (**) Tên phim, nổi tiếng vậy chắc ai cũng biết rồi ha, không thì tra gg là ra ㄟ)

Hứa Thụ Nhiên nhìn tôi một lúc, cười nói: “Nhiếp Phi Phi, cô thật là.” Anh ta cầm đồng ảnh trong tay, lại nói: ” Với bạn trai mình mà cũng cứ như vậy đùa nghịch?”

Tôi cách một lớp kính thủy tinh liếc nhìn Nhiếp Diệc, hẳn lúc này đang hơi nghiêng đầu nói điện thoại với ai đó.

Tôi nói: “Sao không dám chứ.”

Anh ta cũng liếc nhìn Nhiếp Diệc: “Hắn nhìn qua không giống như là người thích đùa giỡn.”

Tôi nói: “Ai cũng nói vậy.” Đột nhiên cảm thấy buồn cười, quay đầu lại hỏi anh ta: “Có điều anh cho là, vừa rồi tôi đem lời của anh truyền đạt lại một lần cho anh ấy, sau đó anh ấy làm sao mà trả lời?”

Hứa Thụ Nhiên nói: “Cái trao đổi 20 phút kia?”

Tôi gật đầu.

Anh ta suy nghĩ một chút: “Cần quấy?”

Tôi lắc đầu: “Anh ấy nhất định nói, Nhiếp Phi Phi, có tin không đến 20 phút kia tôi cũng dẹp của em đi luôn.” Nói xong lại chính mình hoảng hốt một hồi.

Hứa Thụ Nhiên về mặt bái phục.

Tôi từ trong cảm xúc hoảng hốt định thần lại, cười nói: “Không cần phải hoài nghi, anh ấy đai đen ngũ đẳng Taekwondo, xác thực là tôi cũng phải sợ a.”

Người phục vụ cầm món ăn lên, tôi múc một chén canh, ăn cùng một miếng bánh ngọt, Hứa Thụ Nhiên đột nhiên nói: “Tình cảm của hai người rất tốt nhỉ.”

Tôi sững sốt một chút, có thể tưởng tượng được trên mặt mình lúc ấy nụ cười hẳn là đã cứng đờ, tôi nói: “A, làm cho xong việc này đi nào.” Cúi đầu nhìn anh ta mở tấm ảnh ra: “Nào nào, làm việc làm việc, bắt đầu từ phần nào của bức ảnh đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Vốn dự định đến chín giờ, kết quả làm xong nhìn đến đồng hồ đã chín rưỡi. Hứa Thụ Nhiên ôm bản thảo đi trước, tôi đang định đứng dậy, Tạ Minh Thiên bung một tách cà phê lại trượt từ bàn bên cạnh qua: “Ồ Nhiếp Phi Phi, sao cô vẫn còn có thể bình tĩnh được như thế, tôi vừa thấy Tần Đình cùng Nhiếp thiếu nói chuyện, ngồi chỗ ấy một lúc lâu rồi đó.”

Trong nhà ăn chính còn lại không nhiều người, ngồi đối diện Nhiếp Diệc quả nhiên có một cô gái tóc xoăn mặc váy trắng, khuôn mặt tươi mát lay động lòng người, đích thật chính là ngôi sao điện ảnh nữ hôm qua mới tới chào hỏi a.

Tạ Minh Thiên thêm đường vào tách cà phê, cười cười: “Cô gái này xuất đạo trong giới điện ảnh, chính là nổi tiếng vì khuôn mặt đẹp đó, có thủ thuật còn có tâm tư, cô phải cẩn thận một chút.”

Tôi ăn ngay nói thật: “Tạ tiểu thư, cô cười thành như vậy, không giống như đang thay tôi lo lắng ha.”

Tạ Minh Thiên tức thì thu ngay nụ cười vào, vẻ mặt rất thành khẩn: “Mấy tiểu cô nương này quá ngây thơ rồi, Nhiếp thiếu này sớm đã xác định bến đỗ, còn đến phiên mấy cô nàng ấy?” Lời nói ý vị sâu xa: “Loại gia đình này của chúng ta, hoàn cảnh kỳ thực rất hiếm ác, người đàn ông đặc biệt như vậy, không cần chủ động cũng có hoa đào chủ động tìm đến người, anh trai của tôi chỉ cần bước ra ngoài là “vạn hoa đào bay qua” (chú thích: vô cùng đào hoa, vô số người tình), ôn nhu thì cánh hoa bị dính vào nhất định không tránh được, kỳ thực hầu hết những người con nhà có gia thế như anh trai tôi đều như vậy, nhưng Nhiếp thiếu bình thường trực tiếp dẫm nát lên giải quyết xong, đây cũng là một điểm tốt.” Cô ấy thở dài: “Lấy cô gái thanh mai trúc mã kia làm ví dụ, xinh đẹp như vậy, nếu đi vào giới giải trí nhất định sẽ khiến cho mấy vị ngọc nữ hiện tại ghen tị đến phải uống rượu độc tự sát, lại cuồng dại, từ nhỏ với hắn một mối tình si, mà vẫn không thể khiến hắn cảm động, như vậy cái cô gái nhỏ kia thì có thể làm gì?” Cô ấy giương mắt nhìn tôi: “Nói thật, nếu không phải hai người thành một đôi, tôi còn nghi ngờ Nhiếp thiếu xu hướng giới tính có vấn đề.”

Tôi nghĩ hai giây, thăm dò cô ấy: “Nếu như cuối cùng hai chúng tôi lại tách ra thì sao?”

Tạ Minh Thiên nói chắc như đinh đóng cột: “Vậy thì Nhiếp thiếu thích đàn ông là không thể nghi ngờ.”

Tôi cảm thấy mình cũng nên nói giúp cho Nhiếp Diệc vài câu, tôi nói: “Minh Thiên à, chúng ta làm người không thể vô đoán như vậy được, dù cho hai chúng tôi có tách ra thật đi chăng nữa, cũng không thể nói Nhiếp Diệc xu hướng giới tính có vấn đề nha, cái gì cũng cần có chứng cứ, nếu thật sự muốn

khẳng định điều gì, thì trước tiên cũng phải xác định được anh ấy yêu thích ai, có dấu hiệu thể nào, đặc biệt gần gũi với ai.....”

Tạ Minh Thiên khó khăn mở miệng: “Nhiếp thiếu hấn..... Hấn với anh trai tôi đặc biệt thân cận.....”

Tôi: “.....”

Tạ Minh Thiên: “.....”

Hai chúng tôi cùng rơi vào trầm mặc.

Một hồi lâu sau, Tạ Minh Thiên mở miệng nói: “Tôi nói này, nếu thật sự là như vậy, thì cô làm sao bây giờ, chị dâu tôi làm sao bây giờ? Tôi rất thích cô cũng thích cả chị dâu a.”

Tôi an ủi cô ấy: “Cô nghĩ nhiều rồi, anh trai cô đào hoa như vậy, sao có thể là gay được, hết cô này chạy sang cô khác, hiện tại lại còn kết hôn rồi.....”

Tạ Minh Thiên trầm mặc một lúc, nói: “Nói không chừng là vì muốn kích thích Nhiếp thiếu, hi vọng hấn sẽ thổ lộ với mình đi.” Cô ấy bổ sung: “Trong phim đều là như thế.”

Tôi nói: “Không phải cuối cùng không có thổ lộ sao? Vậy là rõ ràng Nhiếp Diệc.....”

Cô ấy lại trầm mặc, sau đó nói: “Kết quả không ngờ kích thích quá mức, khiến Nhiếp thiếu đính hôn với cô luôn.”

Tôi nhìn cô ấy nửa ngày, hết biết nói gì luôn.

?

Năm phút sau mới thoát thân khỏi Tạ Minh Thiên, khách khứa trong nhà ăn phần lớn đã ăn sáng xong, rừng cây cạnh khách sạn truyền đến tiếng chim hót, theo gió lọt vào lỗ tai, như là một bài đồng dao quen thuộc.

Ghế phía đối diện Nhiếp Diệc sớm đã trống không, tôi đi đến ngồi xuống, thuận tiện gọi người phục vụ mang nước đến. Trước mặt có một ly sữa bò còn nóng, không biết chắc được có phải là vừa nãy của Tần Đình hay không, tôi tiện tay đẩy ra. Nhiếp Diệc đang cầm dao phết mứt hoa quả tươi lên bánh mì, đẩy ly sữa trở về: “Vừa mới pha, có bỏ thêm chút mật ong, chưa có ai động tới đâu.”

Tôi thanh minh: “Biết đâu là em không thích uống sữa bò.”

Hấn ngừng động tác trên tay: “Bỏ đi hai chữ ‘biết đâu’ thì nghe sẽ có sức thuyết phục hơn đấy.”

Tôi liền cười nói: “Ôi ôi, bắt bẻ quá đáng nha, em biết em không thông minh, nhưng anh không thể nhường em một chút sao?”

Từ tối qua đến sáng nay đã là bao lâu rồi nhỉ? Hấn nhìn tôi, khóe miệng rớt cuộc hé ra một nụ cười, hoàn thành công cuộc phết mứt hoa quả tươi lên bánh mì nướng, đưa cho tôi: “Nhường em cũng đâu thể khiến em thông minh lên, cho em uống sữa tươi mới chính là phương pháp hữu hiệu nhất.”

Đã bao lâu tôi không được thấy hấn cười? Trong nháy mắt đó trong lòng đột nhiên cảm giác mềm mại, tôi bung ly sữa bò lên, nhẹ giọng nói: “Anh cười lên nhìn rất đẹp đấy Nhiếp Diệc, anh phải cười thật nhiều đó.”

Khóe miệng hấn thu lại, một lúc lâu, hấn nói: “Em chi cho tôi một ngày.”

Tôi từ trong ly sữa ngẩng đầu lên, hỏi hấn: “Gi cơ?”

Hấn bung tách cà phê nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bàn đối diện sát tường có một cặp đôi đang ngồi, cô gái cắn bánh trứng nhỏ giọng oán thán: “Quả nhiên người mang sữa bò, chuẩn bị bánh mì cho bạn gái đều là bạn trai nhà người ta.”

Cậu con trai ngồi đối diện lại không hiểu ra sao: “Em không phải ghét nhất sữa bò với mứt hoa quả ướp sao?”

Cô gái đó trừng cậu ta: “Anh có biết học một biết mười là thế nào không, không phải sữa bò mứt hoa quả thì cũng phải có thứ khác chứ?”

Cậu con trai ghen hống trợn mắt một hồi, cuối cùng vẫn cầm dao làm một chiếc bánh mì.

Tôi cảm thấy đôi nam nữ ấy thật đáng yêu, không nhịn được một bên cười, một bên uống sữa tươi, mãi đến tận khi Nhiếp Diệc mở miệng nói chuyện mới phục hồi tinh thần, hấn khi ấy vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đột nhiên lên tiếng hỏi tôi: “Nếu đã quyết định kết thúc, vì sao còn muốn hẹn hò với tôi?”

Tại sao à? Bởi vì anh sẽ trở thành một hồi ức quan trọng của em, lần hẹn hò này cũng sẽ trở thành một đoạn hồi ức quan trọng, những ký ức ý nghĩa như vậy, nếu chỉ để cho nó lấy bình tĩnh mở màn, lấy lúng túng chuyển tiếp, lại lấy thương cảm kết thúc, liền như vậy thực sự thật là đáng tiếc.

Tất nhiên lời như vậy là không thể nói ra.

Tôi nghĩ một hồi lâu, đáp lại hắn: “Bởi vì chúng ta sắp trở thành hồi ức của nhau rồi. Mỗi một đoạn hồi ức em đều muốn có một cái kết tốt đẹp nha.”

Hắn bùng tách cà phê, nhẹ giọng lặp lại lời của tôi: “Kết thúc tốt đẹp.” Một lúc lâu, hắn quay đầu lại nhìn tôi: “Em hy vọng loại kết thúc tốt đẹp là như thế nào?”

Tôi học theo bộ dạng hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, đó là nơi hắn vừa rồi nhìn chăm chăm. Một mảnh rừng nhỏ hẹp nhưng dài, lại không quá mức dày đặc, ngoại trừ những cây cọ lớn phong tình nồng đậm, còn có từng hàng từng hàng cây xanh, ở giữa còn được tỉ mỉ xây một đường đi lát gạch đỏ, đã có không ít khách tham quan tùm năm tùm ba đi đến tận bộ. Tôi ngơ ngẩn một hồi, nói: “Như bọn họ cũng rất tốt đi, trong rừng rậm tận bộ một chút, lại đi dạo ngoài bãi biển, cùng nhau nói vài ba câu chuyện phiếm..... Chúng ta hầu như đều là tán gẫu vào buổi tối, ban ngày làm như vậy thật sự là rất ít.”

Hắn nói: “Em lúc nào cũng bận.”

Tôi cười, nói: “Hôm nay thì rảnh nè.”

Hắn đứng lên, đưa tay về phía tôi: “Vậy dẫn em đi nơi này.”

Phần lời nhai của Bát nương:

Gần đây dùng nick mới này, không còn nick kia nữa, mỗi sáng thức dậy đều là một mảnh trống rỗng, sau khi chuyển đi chế độ máy bay không còn âm thanh thông báo W đến liên tục như đôi mạng trước đây.

Ta thề là ta không hoài niệm, chỉ là có chút nuối tiếc. Cảm giác bắt đầu lại từ đầu không hề tốt chút nào. Chỉ là vẫn có thể chấp nhận được, có lẽ lão thiên ghen tị với hạnh phúc nhỏ nhoi đó mỗi ngày của ta, đá ta xuống chín tầng mây, lão ấy muốn thấy ta đau lòng, vậy thì ta càng không thể cho lão thỏa nguyện a. Cũng chỉ là bắt đầu lại từ đầu thôi mà, trước đây ta dùng 3 năm đôi lầy thì giờ lại tiếp tục dùng 3 năm để đòi lại những độc giả yêu quý của ta. Ta vẫn ổn lắm haha..

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Tình yêu nếu có anh sẽ sinh sôi 15.

Tối ngày 29 tháng 9 năm 2023, trời vẫn đang mưa.

Gần tối, Nhiếp Diệc nhớ lại lần đầu tiên hẹn hò với Nhiếp Phi Phi là ngày mừng 2 tháng 10 năm 2017, đã qua sáu năm. Hồi ức về sáu năm trước đột nhiên ùa về, có lẽ là do buổi chiều trở về đựng phải Từ Ly Phi ở khúc hành lang quanh co kia.

Cũng phải đến mười ngày hắn không đến thăm cô, mười ngày trước hắn đi đảo Trường Minh đón cô chỉ nói: “Ngày mai chúng ta chuyển viện.” Nhưng hắn cũng không có nói cho cô biết, nơi bệnh viện chữa trị cho cô thật ra chính là của nhà hắn cả. Ba năm trước vì trị liệu cho Nhiếp Phi Phi, hắn đem sân trước của căn biệt thự ở sườn núi Thanh Hồ xây thành một bệnh viện tư nhân tốt nhất chuyên chữa trị những căn bệnh về gen.

Trợ lý Chử sắp xếp Từ Ly Phi vào căn phòng trước đây của Phi Phi, cô một chút cũng không có cảm giác quen thuộc. Nghe nói cô ấy từng hỏi qua trợ lý Chử: “Đây là nơi nào? Vì sao dẫn tôi tới đây? Tôi là ai?” Nghe nói cô còn thăm dò hỏi trợ lý Chử: “Không phải tôi là Nhiếp Phi Phi đó chứ?”

“Đây là tại Nhiếp gia, nơi sản xuất được của Nhiếp thị, cô mắc phải một căn bệnh đặc biệt mà chỉ có Yee mới chữa khỏi được, cô là Từ Ly Phi, ông nội cô khi còn sống là bằng hữu tốt của tiên sinh.” Ngay cả vấn đề cuối cùng kia, trợ lý Chử ông cũng không có cách nào trả lời cô.

Phi Phi, Từ Ly Phi. Có cùng một căn bệnh, cùng một tình trạng bệnh, cùng một loạt những số liệu chu kỳ tình trạng bệnh giống nhau, trên đời này không ai có thể thay thế lão Thiên, vì thế hắn có thể cho cô một sinh mệnh, nhưng lại không có cách nào mang căn bệnh của cô chữa khỏi. Trợ lý Chử nói dối, cô quả thật là mắc một căn bệnh trong người, mà không ai so với hắn có thể hiểu rõ chứng bệnh trong thân thể cô hơn, nhưng so với ba năm trước hắn một khắc cũng không rời người vợ của mình, không thể nói là hiện tại hắn có thể đối với cô giống như vậy.

Cô hỏi rất hay. Cô là ai.

Hai tháng trước nhận được tin kết hôn của cô với Nguyễn Dịch Sầm, ở một phòng trà trên đảo Trường Minh, Nguyễn Dịch Sầm bộ dạng hùng hổ dọa người tuyên chiến với hắn: “Phi Phi thay tên đổi họ đến nơi này sống nhất định là muốn một lần nữa làm lại từ đầu, mặc kệ anh cùng cô ấy từng xảy ra chuyện gì thì tôi cũng sẽ không buông tay, lần này là tôi tìm được cô ấy trước, anh đừng hòng gặp được vận may như lần trước nữa.

Đó là lần đầu tiên hắn gặp Nguyễn Dịch Sầm, một bộ dạng giống như đã từng bị tình yêu làm cho tuyệt vọng. Hắn đặt chén trà xuống hỏi anh ta: “Anh cho rằng cô ấy là Phi Phi? Cô ấy không phải.”

Nguyễn Dịch Sầm nhủ mảy: “Nhiếp Phi Phi yêu anh thì mới là Nhiếp Phi Phi, Nhiếp Phi Phi yêu tôi liền đối với anh không phải Nhiếp Phi Phi sao?”

Hắn làm nghiên cứu khoa học, đã từng một mực tin tưởng, chỉ cần sắp xếp lại toàn bộ gen y đúc với sinh mệnh kia, vậy liền có thể là cô. Dù có thể huyền hoặc bản thân cơ thể đó chính là của cô, nhưng cô không còn nhớ tới hắn, không gần gũi với hắn, không còn cần hắn nữa, vậy còn có thể là cô sao? Vấn đề đó đâu phải có thể cho Nguyễn Dịch Sầm hỏi ra nông cạn như vậy.

Nhưng khát vọng của hắn là muốn cô còn sống.

Hắn bình tĩnh trả lời anh ta: “Yêu ai cũng được, chỉ cần còn sống là tốt rồi.”

Chỉ cần còn sống là tốt rồi.

??

Buổi tối hắn ở trong một căn phòng tân trang lại vài thứ. Nói là làm, thực chất là ngồi ngẩn người trong đó, bởi vì thời gian chờ đợi khá dài, mọi chuyện lại để cho quản gia làm, lúc này đang lắp thêm lớp tường thủy tinh trên trần. Ngoài sân thượng treo một tấm ảnh hải dương, phía góc lắp một bể cá cảnh, hoa súng cùng hoa lục bình, bên trong cá cảnh chơi đùa, bên cạnh đặt mấy chậu hoa dành dành và trúc tương phi, trên giàn hoa tử đằng leo chằng chịt.

Trước đây Nhiếp Phi Phi rất thích chỗ này, thường cầm theo Ipad ra đây chơi game điện tử, còn hắn cũng thường xuyên ngồi đây đọc sách.

Không biết cô chơi game điện tử gì, cách hai phút lại gọi tên hắn, còn toàn là hỏi những câu kì quặc: “Nhiếp Diệc, Tarantino đóng bộ phim nào sau đó mới nổi tiếng nhỉ?” “Nhiếp Diệc, thủ môn người Ý đoạt cúp trong Euro Cup đã mất là ai a?” “Nhiếp Diệc, trong bộ <> có bộ võ công bí truyền của Nhiếp Phong tên gì nhỉ?” “Nhiếp Diệc, hoa hiên vàng tên khoa học là gì vậy?”

Cô cũng sẽ có những lúc tự giác thấy xấu hổ chạy tới hỏi hắn: “Nhiếp Diệc, anh không thấy em phiền quá chứ?”

Hắn lúc ấy sẽ trả lời lại cô: “Còn không có?”

Cô liền đặc biệt chân thành thay hắn buồn thương: “Này cũng đã lỡ cưới về rồi, cũng không thể trả hàng rồi a?!”

Hắn hững hờ: “Cũng không phải là không thể.....”

(Bát Bát: Tốc độ mỗi lần dịch tới những phần này đều đặc biệt chậm chạp)

Cô liền trượt người lên từ phía sau hắn, một tay chống lên tay vịn của ghế sofa, đầu tựa lên vai hắn, miệng hơi cười nhìn hắn: “Nhịn lâu như vậy vẫn chưa trả lại hàng, là không nỡ bỏ nha?”

Hắn còn nhớ xúc cảm khi ấy khi tóc dài của cô lướt nhẹ qua cổ, là không nỡ bỏ?

Sau khi cô rời đi hắn vẫn luôn ở nơi này chờ đợi, có đôi khi ban đêm sẽ đến nơi này, sau đó sẽ mơ tới cô, giống như hôm nay là một đêm thu mưa rào rích. Nửa đêm khi hắn ngủ, lại nghe được thanh âm của cô như đang nói chuyện với mình: “Nhiếp Diệc, chúng ta hẹn hò đi.” Hắn biết mình đang nằm mơ, nhưng không nhịn được đưa tay về phía cô: “Đẫn em đi đến nơi này.” Cô liền đem tay phải đặt nhẹ nhàng vào trong lòng bàn tay hắn, giọng nói còn đặc biệt mang theo ấm áp cùng ngọt ngào: “Được.” Địa điểm chính là tại nhà ăn trên hải đảo sáu năm trước kia, chiếc bánh mì nướng cô mới ăn một nửa, trên ly sữa bò đã uống cạn còn lại một dấu son môi nhàn nhạt.

Thật ra không phải là giấc mộng nào cũng đều khớp với những hình ảnh trong hồi ức. Trên thực tế, sáu năm trước khi hắn nói với cô “Đẫn em đi đến nơi này”, cô không có mềm mại trả lời lại ngay hắn được như vậy, mà ánh mắt hơi lộ nghi hoặc, sau đó như là nghĩ thông suốt cái gì đó, nở một nụ cười rực rỡ: “Nhiếp Diệc, anh đây là muốn cho em bất ngờ gì đó sao?” Ngón trỏ cô đặt trên môi: “Vậy thì em phải đi tân trang lại bản thân một lần nữa cho thật đẹp mới được~~~~”

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi đó nơi hắn đưa cô đến là một khu bảo tồn động vật hoang dã ngoài rìa Ấn Độ Dương, có thảo nguyên, còn có vùng đất ngập nước cùng rừng mưa nhiệt đới. Thuở thiếu niên hắn cực kỳ thích những hoạt động thể thao mạo hiểm, thường đi tới nơi này, cũng có mấy lần đi xuyên qua khu rừng mưa nguyên sơ gần đó.

Ngày đó cô chọn trang phục rất tỉ mỉ, cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần đen, với bộ quần áo trên người hắn giống như là một cặp, chân đi đôi

giày búp bê màu tím, trên đầu còn đội một chiếc mũ rơm lớn. Lúc ngồi trên xe việt dã chạy băng băng qua thảo nguyên, cô phải dùng tay giữ lấy mũ, chiếc khuyên tai bạc dài chấm cổ bị gió thổi về phía sau, lại đặc biệt chiếu ra những tia sáng tinh khiết lên cần cổ trắng ngần của cô.

Nhiều năm sau nghĩ lại, chính hấn còn cảm thấy nghi hoặc, khi ấy rõ ràng là hấn đang lái xe, làm thế nào lại có thể nhớ cô khi ấy mặc gì, hình dáng như thế nào rõ ràng đến vậy.

Để không ảnh hưởng đến hấn đang lái xe, ngày đó cô rất ít nói, thế nhưng ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt lại không có cách nào che lấp được. Lần trước mẹ cô từng kể, cô yêu thiên nhiên, khi còn bé thích nhất là xem phim tài liệu về hải dương, sau đó theo nghề nhiếp ảnh gia hải dương, chương trình yêu thích nhất trên TV sau đó đã đổi thành chương trình chiếu phim tài liệu về thám hiểm rừng.

Xe chạy qua một rừng cây thưa thớt, bên cạnh chính là Ấn Độ Dương màu xanh lam, bờ biển về chiều đặc biệt yên tĩnh, dường như thủy triều đang lên rất nhanh, Ấn Độ Dương không giống với Địa Trung Hải, thủy triều khó có thời điểm yên lặng.

Khách du lịch đi tới nơi này rất ít, bọn họ xuống xe, bên dưới là bãi biển cát trắng, cô cởi giày đi chân trần thẳng xuống làn nước, bàn chân tiếp xúc với lớp cát mịn ẩm ướt phía dưới: “Nhiếp Diệc, vì sao lại dẫn em đến đây?”

Mỗi khi cô muốn hỏi hấn một điều gì, đều sẽ gọi tên hấn sau đó ngẩng đầu lên, có một loại đặc biệt nhẹ nhàng mềm mại.

Hấn nhẹ giọng đáp: “Không phải muốn đi dạo ngoài bãi biển sao?”

Cô lẩm bẩm: “Em chỉ là nghĩ đến đi dạo ngoài biển, nhưng mà bãi biển ngoài khách sạn đó là được rồi, lại đặc biệt ngồi hai giờ máy bay rồi một tiếng đi xe để tới đây..... Đây chẳng qua cũng chỉ là một buổi hẹn hò biệt ly.....”

Hấn nghĩ, cô sau đó có thể sẽ nói: “Nhiếp Diệc, anh làm gì cũng đều rất tận tâm.”

Cô quả nhiên quay đầu lại, khóe miệng treo một nụ cười tươi rói: “Nhiếp Diệc, anh làm việc gì cũng đều hoàn mỹ như thế.”

Vốn dĩ hấn cũng không cần đáp lại lời ca ngợi này, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: “Tôi rất thích nơi này, nên muốn mang em tới.”

?

Thật ra cũng không phải việc gì hấn cũng cẩn thận tỉ mỉ, chỉ là nếu đây chính là ngày cuối cùng hấn có thể ở cùng cô, hấn muốn mang cô nơi này.

Trước đây hấn vẫn nghĩ tôn trọng cô là vì cô là người nhà của hấn, lúc ở núi Ngọc Tông mới nghĩ được kỳ thực không phải. Mỗi thời khắc muốn đối xử tốt với cô, hấn đều đặt cô ở vị trí một người phụ nữ chứ không phải là người nhà, mà khi hấn muốn nói cho cô biết khám phá mới này, cô lại quyết định rời đi tìm một người chính xác, mà người kia hình như cũng đã xuất hiện rồi.

Hấn còn nhớ một lần nọ khi say rượu cô đã kể cho hấn nghe về mối tình đầu của mình, chính là một vị sư huynh hơn cô ba tuổi, một thiếu niên thiên tài, còn trẻ đã danh tiếng vang xa, cô vẫn luôn một lòng đuổi theo bước chân của người đó. Trợ lý Chữ ban sáng có gửi đến cho hấn chút tư liệu, người kia có lẽ là Hứa Thụ Nhiên đi.

Bên người cô thiên tài từ nhỏ thành danh có thể có rất nhiều, nhưng cùng trường với cô lại lớn hơn ba tuổi trừ hấn ra, còn có một Hứa Thụ Nhiên. Hấn và cô tuy rằng là cùng trường, nhưng hấn nhảy lớp khá nhiều, khi cô nhập học hấn đã rời trường từ lâu, bọn họ làm sao có cơ hội chạm mặt, theo lẽ dĩ nhiên hấn cũng sẽ không thể trở thành vị học trưởng cô từng bái được, huống hồ hấn nghiên cứu qua cô không có hứng thú với khoa học. Hứa Thụ Nhiên lại cùng ngành học, sau đó cùng vào một trường đại học, chính xác là thành danh với thân phận một nhiếp ảnh gia, sau đó mới chuyển sang làm đạo diễn. Trước hai mươi tuổi cô và Hứa Thụ Nhiên cơ hồ là đều đi cùng một con đường.

Bữa sáng nay nhìn thấy hai người họ ngồi tán gẫu, cô dường như là rất cao hứng, giữa hai hàng lông mày đều là ý cười rạng rỡ.

Theo đuổi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cô cũng có thể đuổi kịp rồi.

Cô nói với hấn, hy vọng hấn có thể tác thành. (Bát bát: cái mồm hại cái thân ๐

Tác thành, chuyện này với hấn quả thật là một từ hoàn toàn mới đi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Tâm tư bỗng nhiên bị tiếng cười cắt giữa chừng.

Nước biển dâng lên, nước biển màu xanh biếc nhạt như là có sinh mạng, như dây cỏ leo quần lầy, mục tiêu là bãi cát trắng cao nhất. Bầu trời trong xanh,

không gian trong vắt, mây trên trời tựa hồ cũng đang đổi thành từng cái hình dạng. Cô đứng bên trong làn nước, ống quần đã xắn lên vài vòng, mặt tiếc nuối nói: “Lúc này mà còn có kem nữa thì đúng là hoàn hảo a.”

Hắn đứng cạnh cô giúp ngăn cản gió biển: “Tham lam quá nhỉ?”

Hắn xưa nay nói chuyện với cô đều không có gì quá dễ tâm, còn đặc biệt chịu bỏ thời gian kiên nhẫn nghe những lời lí luận sáo rỗng của cô, quả nhiên, cô bắt đầu nói đạo lý với hắn: “Có cái gì mà tham lam a, em đây chính là cô gái không ham tiền tài chỉ muốn có một chiếc kem trên tay là mãn nguyện, so với tham lam a, chính là vậy cô nàng lộ rõ bản tính, ít nhất cũng phải bắt anh mang tới đây một chiếc du thuyền dài năm mươi mét cho cô ấy nằm hong gió mới thỏa mãn nha.” Cuối cùng lại tự tình ngộ: “Kỳ thực..... Cái này cũng phải, anh đúng là không dễ dụ cũng không dễ lừa a, em phải học thêm chút chiêu trò mới được.”

Mỗi khi cô nói những nói cuối hắn đều cảm thấy đáng yêu vô cùng, lúc này lại một con sóng nữa ập đến, hắn đưa tay nắm chặt cánh tay cô: “Không cần, em như vậy bộ dáng đã cực kỳ có năng khiếu trên chộc người khác rồi.”

Cô được hắn nắm tay tránh những con sóng ập đến, ống quần ướt đầm nhưng cũng chẳng bận tâm, đôi mắt sáng cong cong nói: “Cho em 30 giây tự thỏa mãn đã nào, hiếm khi được anh khen như vậy.”

Vừa lúc có một đôi vợ chồng già người châu Á đến gần nhờ bọn họ chụp cho một tấm ảnh, cô lập tức quên mất mình vừa nói gì, tay nhận máy chụp ảnh, một bên hàn huyên với họ: “Ồ mẹ con cũng rất thích loại máy ảnh này, để dùng lại bên, tùy tiện ấn chụp cũng ra được ảnh đẹp.”

Cô là nhiếp ảnh gia, nhưng kỳ thực hắn rất ít khi thấy dáng vẻ của cô khi cầm máy ảnh. Hóa ra khi cô chụp ảnh, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải đều thấp phên để nhìn như vậy.

Bà ấy tỏ ý muốn giúp họ chụp một tấm, cô mang trả lại máy ảnh cho người chồng, không chắc chắn nhìn hắn: “Nhiếp Diệc, muốn chụp ảnh không?”

Nhận được cái gật đầu của hắn cô liền cao hứng chạy tới đứng cạnh, duy trì khoảng cách với hắn, hai tay quy củ đặt ở trước người.

Lão bà nhắc nhở bọn họ: “Gần hơn chút nữa nào.

Cô cười cười: “Như vậy là được rồi a.”

Rõ ràng là hai người chụp ảnh chung, nhưng khoảng trống ở giữa thậm chí có thể thêm một Nhiếp Phi Phi vào nữa vẫn đủ, đêm nửa tháng trước rõ ràng cô còn lớn mặt kẻ sát người lên cánh tay hắn, tư thế đều là thân mật, cô gần gũi với hắn, chạm vào tóc hắn, còn suýt nữa hôn hắn.

Bà ấy cười nhìn bọn họ: “Không phải là cãi nhau đấy chứ? Phải gần hơn mới được chứ.”

Sau đó nhìn cô nghiêng đầu quan sát khoảng cách giữa hai người: “A, đúng là có chút xa.” Thanh âm có phần như đang trung cầu ý kiến của hắn: “Vậy em đến gần hơn chút nữa nha.”

Hắn hỏi cô: “Tôi là tượng điêu khắc sao?”

Tốc độ phản ứng của cô lần này phá lệ nhanh, lập tức biện bạch: “Nào có nào có, chụp chung tượng điêu khắc sẽ không có như vậy, nhất định phải khoác tay đó.” Nói xong cười lộ ra hàm răng trắng tấp, một tay cũng đưa qua khoác vào cánh tay hắn.

Làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cũng không hề chủ động tới gần hắn. Hắn nói dường như bọn họ đi quá giới hạn, cô liền làm cho hai người ngay lập tức trở thành không còn bất cứ gần gũi nào. Còn có ai hiểu chuyện được hơn cô?

Cách đó không xa có một mồm đá ngầm, sóng biển đánh tới tạo ra âm thanh ị oạp, cô theo bản năng quay đầu về phía phát ra âm thanh, lão ông bên cạnh liên tục nhắc nhở cô: “Cô bé, nhìn ống kính a.”

Kết quả hai người họ ai cũng không nhìn ống kính, trong nháy mắt này hắn nắm chặt cổ tay cô, dùng sức kéo, cô không đề phòng, bị mất thăng bằng ngã vào lòng ngực của hắn, tay hắn vây quanh eo cô, thời điểm ngã đầu thì đôi môi hắn cũng cùng lúc áp lên trán cô.

Cô sững sờ nằm trong lòng ngực hắn, nhưng không đẩy hắn ra.

Đôi môi hắn rời khỏi trán cô, một hồi lâu sau, cô mở mắt ra.

Bọn họ từng có vài lần ôm nhau, nhưng đây có lẽ là lần đầu tiên hắn chân chính dùng tâm cảm nhận cơ thể trong lòng mình, mềm mại, dịu dàng, tình tứ như vậy, làm cho hắn có ảo giác sợ hãi chỉ cần buông lỏng tay cô sẽ bị gió cuốn đi mất. Hắn theo bản năng mà siết chặt cánh tay, cô trong lòng lại không tỏ ra khó chịu, chỉ ngập ngừng một chút, sau đó cũng thuận theo hắn, như là cô cũng khát vọng được rút ngắn khoảng cách của hai người, dù chỉ là một centimet. Gió biển thổi bay mái tóc dài của cô, áo sơ mi trắng phấp phồng trong gió giống như đôi cánh của bướm trắng.

Khoảnh khắc cô nhào vào lòng ngực hắn khi ấy giống như con bướm trắng mất phương hướng, còn mang đến hương thơm của một vườn hoa thơm ngát.

Nhưng có lẽ cô cũng bị dọa cho sợ ngây người, lúc ngửa đầu nhìn hắn khóe mắt có chút ướt át, trên mặt tuy không có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ là lại tạo ra một góc độ cho một nụ hôn hoàn hảo.

Lại một con sóng nữa ập đến.

Hắn cúi đầu hôn cô.

Trời xanh mây trắng, biển xanh mênh mông, khoảnh khắc hắn cúi xuống hôn cô khoe miệng còn vương ý cười, mà hình ảnh đẹp đẽ này được kịp lúc lưu lại trong chiếc máy ảnh đã sớm bị lãng quên.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 22

Thời điểm tách ra, gò má cô đã sớm phồng hồng, dưới ống kính máy ảnh lại như một đóa hoa son trà đang từ từ nở rộ, màu sắc cùng góc độ đều hết sức rõ nét. Lòng mi của cô hơi rung động, trên mặt còn phải cố gắng khắc chế biểu lộ tâm tình: “Cái này, nụ hôn tạm biệt này có chút.....”

Hắn một lần nữa ôm lấy cô: “Không phải.”

“Vây?”

“Không nghĩ được nhiều thế, chính là trong lòng muốn như vậy.”

Cô suy nghĩ một chút, hướng hắn nở một nụ cười tỏ vẻ không hiểu, sau đó đi về phía hai vợ chồng già xem ảnh.

?

Lại lên xe đi tiếp, cô im lặng tựa đầu vào cửa xe, thi thoảng ngẫu nhiên sẽ nói vài câu, chỉ là chủ yếu đều là khen cảnh đẹp ven đường. Trước đây mỗi khi căng thẳng cô sẽ có một động tác rất dễ bị nhận ra đó là đặc biệt nói rất nhiều, nhưng hiện tại cô đã học được cách ngụy trang, rất nhiều khi hắn phải mất một chút thời gian mới có thể nhìn ra tâm tình thật sự của cô, nhưng có lúc bỏ ra thời gian cũng nhìn không thấu.

Cô thật ra là một người rất thông minh, một khi chú ý vào việc học một điều gì đó, sẽ có thể học được đến gốc rễ của sự việc, lại có thể vận dụng vào đến thuần thục, ví như lúc này đây cô đang treo lên cái ngụy trang cực kỳ hứng thú với cảnh vật. Hắn có chút hối hận trước kia đã vạch trần ra trước mặt cô những động tác vô thức kia, nếu không thì lúc này muốn tìm hiểu suy nghĩ của cô đã không khó như vậy. Nhưng chung quy cô vẫn chưa thể ngụy trang đến bậc thượng thừa được, khi ánh mắt hắn rơi xuống trên người cô, tình cờ mất đối mắt với ánh mắt của cô vẫn có thể nhìn ra trong đó thất thần cùng nghi hoặc.

Có lẽ là bản thân cô ấy cũng không có nhận ra đi.

Những loài động vật trong khu bảo tồn đối với con người sớm đã quen thuộc, phong nền xanh lam, ở giữa bố trí một vùng nước đọng, trên lớp đất xốp mềm, chim không tước thậm chí còn chẳng thêm đề ý đến sự xuất hiện của họ đi tới đi lui, vài con khi đuôi dài vất vèo trên cây tùng cao to, phía xa xa có thể thấy linh dương tung con chạy băng băng.

Nhưng hắn biết cảnh này không thể chân chính khiến cho cô hưng phấn. Cô là nhiếp ảnh gia hải dương, nhưng cũng yêu thích chụp động vật trên cạn, năm nào cũng đều theo đoàn thám hiểm trang bị đầy đủ thiết bị an toàn đi vào những rừng cây rậm rạp chụp ảnh.

Lúc gần tới rừng mưa, gió nóng táp lên mặt đã dính chút hơi ẩm.

Xe tiến sâu vào cánh rừng, hắn lùi ra giá và máy chụp ảnh phía sau ghế đưa cho cô: “Biết đâu sẽ gặp được thứ gì đó em chưa thấy bao giờ muốn chụp lại, khi nào muốn dừng xe thì kêu tôi một tiếng.”

Rốt cuộc lúc này biểu tình trên mặt cô cũng thay đổi, đã sớm hoàn toàn quên mất lần hẹn hò biệt ly này không khí có bao nhiêu kỳ quái, cao hứng khiến cả khuôn mặt sáng lạng, chợt ra chiều lo lắng nói, nhưng trong thanh âm lại không nghe ra nửa điểm hoảng sợ gì: “Bên trong này có gì?” Sau đó lại tự mình đoán lung tung: “Gấu? Tê giác? Rắn độc? Kỳ đà? Cá sấu? Chà chà, nói không chừng còn có lính đánh thuê hay người buôn ma túy gì đó!” Ngừng một chút, lại ngó nghiêng xung quanh: “Cứ đi vào không chuẩn bị cái gì sao? Nước với thức ăn nè? Chúng ta còn không có người địa phương dẫn đường, cũng không có lái xe việt dã lão luyện a.”

Hắn chỉ chỉ tay về phía sau: “Nước và thuốc ở đó, chúng ta chỉ đi vào một chút rồi sẽ ra luôn, không cần hạ trại qua đêm, nên cũng không cần mang theo đồ ăn. Trong hộp còn có giày đi bộ, trước khi xuống xe nhớ thay vào.” Hắn liếc nhìn cô một cái: “Có điều tốt nhất là không nên xuống xe, cũng không nên thò người ra ngoài cửa xe. Xung quanh đây có khá nhiều voi lớn và tê giác, không có lính đánh thuê, cũng không có kẻ buôn ma túy, cách khoảng 100km có một trạm sinh thái.”

Cô ngẫm nghĩ đối với sắp xếp cho lần hẹn hò này hết sức hài lòng, ánh mắt ngập tràn thán phục, nhưng vẫn kiên trì làm khó hắn: “Người địa phương dẫn đường thì sao a?”

Hắn thuần thục khởi động chiếc xe việt dã: “Không cần người dẫn đường, còn người lái xe lão luyện trong địa hình rừng rậm,” hắn hỏi cô: “Nhiếp tiểu thư

thấy tôi có đáp ứng được không?”

Cô kinh ngạc: “Nhiếp tiên sinh, ngài nên làm tròn vai trò của một thân sĩ, uống trà, chơi cờ, đọc sách, nghiên cứu mới phải, dù là loại hình giao thông gì, đều nên ngồi chỗ an toàn nhất, tôn quý nhất chính ở hàng ghế sau này nè!”

Xe đi đến một đoạn đường gập ghềnh, thi thoảng còn có cây đổ xuống chắn ngang, vừa trơn vừa hẹp, bên cạnh còn có một rãnh nước nhỏ sâu, loại chướng ngại vật cao cấp như vậy giống như là đặc biệt bố trí cho những chuyến đi thám hiểm vào nơi này, hần một bên cẩn thận điều khiển xe tránh đi, một bên hỏi cô: “Tôi trong mắt em vô vị đến như vậy sao?”

Cô nhìn lại cảm giác muốn nhảy khỏi xe, ngừng thở nhìn đường, chỉ lo quấy nhiễu đến hần, lời nói nhẹ đến mức không khí cũng dường như không bị bị làm cho lưu chuyển: “Đầy đủ đầy đủ, anh, anh cẩn thận nhìn đường a!”

Từ đoạn đường đó thoát ra, cô thở hắt ra một hơi, trong lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực mình: “Kỹ thuật rất tốt, nhưng nếu sơ suất một chút liền rơi xuống chẳng chơi ấy.”

Hần động viên cô: “Nếu thật sự nguy hiểm thì tôi đã không mang theo em đến, con đường này tôi lái đã rất nhiều lần.”

Cô càng ngày càng kinh ngạc.

Thời điểm cô kinh ngạc lòng mày sẽ nhấc lên, tâm tình đều để lộ trong đôi mắt, như đôi mắt của trẻ nhỏ vậy. Nếu như lúc nào cô cũng có thể thẳng thắn mà biểu lộ như vậy thì thật tốt, một tay tự do của hần xoa xoa đầu cô, khòe miệng gọi lên ý cười: “Trên đời này chẳng có người đàn ông nào không thích xe, thích mạo hiểm và tốc độ cả.”

Lộ trình lần này không quá dài, có điều cũng mất hơn hai giờ lái xe, nhưng bọn họ quả thật hôm nay vận khí không tệ, dọc đường gặp được rất nhiều động vật. Thị lực của cô siêu tốt, còn phát hiện ra một con thằn lằn nhỏ xinh bò trên khối đá cách đó khá xa, màu sắc rất đặc biệt, rất có khả năng là một chủng loại mới chưa được phân loại.

Dọc đường đi tiếng máy chụp ảnh vang lên liên tục, có thể thấy cô rất cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Gần năm giờ hai người quay đầu trở về, trên đường về cô ngồi vui người vào ghế xem ảnh tổng kết: “Tuy không có kem nhưng đây đích thực là buổi hẹn hò tuyệt nhất mà em có.”

Có rất nhiều cảnh lá hai bên đường cọ vào cửa xe, hần hỏi cô: “Lúc trước em hẹn hò như thế nào?”

Cô vẫn như cũ lười biếng vui người trên chiếc ghế bên cạnh tài xế, ôm máy ảnh nghiêng đầu: “Sao vậy nha, không phải Nhiếp tiên sinh của chúng ta nói con ghen đó chứ?” Khòe miệng cô cong cong, trêu đùa hần.

Hần không thể không thiện ý nhắc nhở cô: “Chúng ta bây giờ đang ở trong một khu rừng nguyên thủy hoang tàn vắng vẻ, tôi đang là người lái xe, cũng còn là người giữ nước uống và đồ ăn.”

Cô căn bản không đem lời hần nói để vào mắt: “Đáng sợ quá, anh đang uy hiếp em đó sao, chi bằng anh đem em ném xuống thử một chút ha.”

Hần ngay lập tức dừng xe, cô cả người sững sờ: “Ôi, làm thật luôn hả?” Thời điểm hần giúp cô mở cửa xe, cô bản năng đánh thẳng lý trí ôm lấy cánh tay hần: “Hoàng thượng, thần thần thần thần sai rồi.”

Hành động rất nhanh nhẹn.

Hần nghiêng đầu nhìn cô: “Tôi vậy ra lại thành tài xế cho hạ thần của mình à.”

Cô trong nháy mắt đọc hiểu thánh ý, đối đáp hết sức trôi chảy: “Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi.”

Bọn họ nhìn nhau ba giây đồng hồ.

“Sai rồi, sau đó thì sao?” Hần nói.

Cô nghĩ một hồi: “Được rồi, nói loại hẹn hò phong phú kinh nghiệm đều là dọa người ta thôi. Em và Khang Tổ La trước đây từng đi spa với nhau, uống chút rượu vang, cùng bình luận xem nền chính trị thế giới hiện tại với hòa bình thế giới sẽ có ảnh hưởng gì đến nhau.”

“Ồ, vậy theo hai người bàn luận, nền chính trị thế giới hiện tại với hòa bình thế giới sẽ ảnh hưởng đến nhau như thế nào hả?”

Hắn là không nghĩ tới hắn sẽ hỏi ngược lại, cô choáng váng đến nửa ngày: “Cái vấn đề này mà anh cũng đứng cảm thấy hứng thú?”

Hắn gật đầu: “Khá hứng thú.”

Cô đáp ứng, lại nửa ngày, rất liền dứt khoát tự và vào mặt mình: “Được rồi, chúng em kỳ thực không tán gẫu loại đề tài này, nền chính trị thế giới có phát triển thế nào em cũng chịu..... chỉ là tán gẫu tiếp mấy bộ phim Hàn với game offline.....”

Hắn một lần nữa khởi động xe: “Có thể đoán được.”

Cô không phục: “Chớ xem thường game offline nha, game offline cũng có rất nhiều thứ để nói, như là trò angry bird đó, chơi thật khó, không hổ danh là angry, mỗi lần chơi đều có thể khiến người ta tức giận rằng giận lợi.....” Đột nhiên ngồi thẳng: “Nghĩ mới nhớ, em cũng có lần hẹn hò ý nghĩa đó, xem nữa đã quên rồi, chính là lần em cùng Nguyễn Dịch Sâm đi nghe ca kịch.”

Tên này hắn chưa từng nghe thấy bao giờ, vừa lái xe vừa hỏi cô: “Ai cơ?”

Cô tự nhiên khai tên: “Bạn trai cũ, thời đại học có hẹn hò mấy tháng, còn em chính người yêu thích nghệ thuật, nên lúc rảnh rỗi sẽ dẫn anh ta đi coi cái này cái kia, chỉ là..... Nghiêm túc mà nói thì cũng không tính là hẹn hò được, bây giờ nghĩ kỹ lại.....” Lời còn chưa nói hết, xe đột nhiên tăng tốc, một giây sau đã thẳng tắp phi vào dòng sông nhỏ cao đến nửa người. Trong nhất thời bên ngoài cửa sổ bọt nước văng tung tóe, cô cả người dính chặt vào ghế, tim thiếu chút nữa rút ra.

Xe đi lên đến bờ sông bên này, cô rút cuộc cũng thò ra một hơi: “Nhiếp Diệc chúng ta thương lượng một chút đi, lần sau đi qua những chỗ như thế này anh có thể thông báo trước một tiếng cho em không?”

Hắn cười nhạo cô, hỏi: “Sợ rồi?”

Cô tận lực tìm từ miêu tả cảm giác của mình: “Đầu chi bị hù không, đầu hình như còn bị đụng lên mũi xe, có ‘cộp’ một tiếng đó.”

Hắn động viên cô: “Có tôi ở đây, em có gì phải sợ.”

Cô dĩ nhiên liền ăn ngay nói thật: “Chính là có anh ở đây nên mới sợ đó,” lại hỏi hắn: “Nhiếp Diệc, không phải là loại xe này bộ tự điều khiển đó chứ, còn anh chỉ cầm vô lăng cho có?”

Phía trước có một đoạn sườn núi mép sông, độ dốc phi thường khủng bố, rất có tính khiêu chiến, hắn vừa quan sát tính toán vừa thấp giọng đáp lại cô: “Viết đã là loại hướng thụ chứ không phải lạc thú, vậy nên giữ vô lăng, điều khiển xe ngược lại là tôi... người có lý trí nhất chỗ này.”

Cô không chú ý đến chướng ngại tiếp theo hắn sắp khiêu chiến, dựa sát người vào cửa sổ xe: “Có phải em lại vừa nói sai gì đó không? Không phải là anh lại đang trả thù em đó chứ?” Lúc xe bám sát vào sườn núi, giọng nói của cô tựa hồ run rẩy theo: “Nhiếp, Nhiếp Diệc, thật sự là nếu anh đã lý trí như vậy, chỉ bằng chúng ta lý trí đối con đường khác thử xem?”

Hắn không trả lời, một tay nắm chặt vô lăng, một tay ra hiệu cô đến gần, cô lòng dạ run rẩy đến gần, khoảng cách vừa hoàn hảo, hắn đột nhiên kéo gáy cô lại rồi đặt một nụ hôn lên mi tâm của cô.

Cô vẻ mặt mờ mịt, nhưng phản ứng ngược lại nhanh: “Nhiếp Diệc, anh.....”

Hắn đã buông cô ra, hết sức chăm chú vào con đường phía trước: “Thả lỏng, con đường này là gần nhất, sẽ không có chuyện gì được.”

?

Không biết rằng đã từng có ai đó tổng kết thế này, khoa học xã hội quan tâm đến lịch sử, khoa học tự nhiên thì quan tâm đến tương lai.”

Nhiếp Diệc lần đầu tiên biết đến mối tình của Nhiếp Phi Phi, là trong đêm ngày Tạ Luân kết hôn, ở bãi đỗ xe tầng hầm cô nửa tỉnh nửa say kể cho hắn nghe: “Hồi sơ cấp em gặp được một nam sinh.....” Khi đó hắn cũng không có mấy quan tâm đến chuyện này.

Một cô gái đã 23 tuổi, phóng khoáng, thông minh, tài hoa nở rộ, từng có mối tình đầu hay là bạn trai cũng đều hết sức bình thường.

Kỳ thực, khi hắn nhận thức được thứ tình cảm này với cô, những vấn đề kia hắn vẫn như trước không quá để tâm đến chúng. Cô quá khứ yêu thích ai, hiện tại lại thích ai, có thể hắn không thích cô nhắc đến bọn họ, nhưng này cũng không có nghĩa là hắn để tâm hay muốn biết về họ. Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, này chỉ là áp dụng với đối thủ. Trong từ điển của Nhiếp Diệc, có rất nhiều từ đối với hắn mà nói là không cùng có mối liên quan về ý nghĩa, tỷ như đối thủ, tỷ như.. tình địch.

Cũng không phải hắn không để ý, liên quan đến tương lai của hắn và Nhiếp Phi Phi hắn đều hết sức lưu tâm. Nhưng cô đã nói hi vọng hắn có thể tác thành cho mình, tác thành, đây cũng là một từ mới mẻ với hắn, nếu như hắn tác thành cho cô, đó chính là như cô muốn để cô tự do đi tìm người mình thích, như vậy người kia mới đủ tốt sao?

Lúc ở đảo V hắn quả thực đã nói, nếu như cô muốn nhiều hơn, thì cô cũng xứng đáng có được. Hắn không biết liệu cô có hiểu đúng lời nói đó không, hắn nói tới “nhiều hơn”, đại ý là so với những gì cô muốn hắn đều có thể cho cô những thứ còn tốt hơn.

Cô khi ấy hỏi hắn: “Anh nghĩ xem vì sao lúc em muốn nhiều hơn, lại không hỏi tới anh?” Giống như muốn đáp lại lời nói ngày đó của hắn, khi mà hắn muốn cho cô nhiều hơn, nhưng chưa chắc cô đã muốn nhận. Đối với chuyện yêu đương này, hai người cùng có tình cảm với đối phương quả thực không dễ dàng, hẳn trước giờ vẫn hiểu rõ điều ấy, nên kết quả hiện giờ của hai người dường như cũng rất hợp tình hợp lý rồi.

Giả dụ như cô là nhất định phải rời khỏi hắn, chỉ ít cô nên vì tình yêu của mình tìm được một người xứng đáng.

Nếu như người kia không đủ xứng đáng, không phải là hắn buông tay trở thành uổng phí rồi sao.

Hay là người kia không xứng đáng mới là chuyện tốt.

Châm dứt ở đây, giữa bọn họ xác thực đã có một kết quả, nhưng giống như là làm thí nghiệm vậy, đôi khi kết quả không nhất định sẽ là kết cục. (Bát Bát: ôi lý luận, thần tài thần tài <3.<3!!)

Xe vững vàng lái qua đoạn đường dốc nguy hiểm, lại lái qua một bụi cây, lần này cô không căng thẳng như khi qua sông vừa rồi, cau mày như đang suy nghĩ gì đó.

Phía trước là một đoạn đường bằng phẳng, cô cuối cùng cũng mở miệng: “Không biết có phải là em hiểu sai hay không,” cô quay đầu nhìn hắn, thậm chí nửa thân người cũng nghiêng về phía trước, sau đó hít sâu một hơi: “Nếu như hiểu nhầm thì cũng hơi mất hứng, nhưng em thật sự rất muốn hỏi,” cô nhìn hắn đến giây thứ năm, muốn nói lại thôi, cuối cùng ngời trở lại: “Quên đi, em còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, chỉ ít phải chờ ngày hôm nay kết thúc cái đã.” Cô xoa xoa huyết thái dương: “Mặt trời còn chưa có xuống núi, sao mình phải gấp nhỉ.”

Khoảnh khắc mặt trời hạ xuống đến đường chân trời, cảnh sắc đỏ rực như trong huyết động của ma tộc, có một sức lôi cuốn đến kì lạ.

Ngón tay của hắn gõ đều đều trên vô lăng, hỏi cô: “Nhiếp Phi Phi, em từ khi nào lại trở thành người khó dứt khoát như vậy?”

Cô kinh ngạc nhìn hắn, thở ra một hơi: “Được rồi, nếu anh đã nói như vậy.....” Cô phá vỡ yên lặng, chuẩn bị lần nữa trở về tư thế nghiêm túc nói chuyện, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cắt đứt.

Cũng không phải là xuất hiện mãnh thú nguy hiểm gì, mãnh rừng rậm phía trước có chiếc xe việt dã bị trượt sâu xuống đầm lầy, một bên xe còn có hai cô gái Trung Quốc đang vẫy tay cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 24

Tình hình đại khái là hai chị em nhà kia đi theo bố mẹ du lịch, ở khách sạn chán quá nên quyết định ra ngoài đi việt dã, nhưng vì đánh giá thấp nguy hiểm trong khu rừng này, kết quả không bao lâu xe mắc vào đầm lầy. Bánh xe rơi vào một vùng bùn rất sâu, cần có thời gian đẩy lên, cách an toàn nhất lúc này là chờ hai người ra khỏi khu rừng, xe để ở lại, về tới nơi sẽ gọi cho đội cứu hộ tới giúp. May mà hai người bọn họ ở cùng một khách sạn.

Trên xe có thêm hai người, hiển nhiên không còn thích hợp nói chuyện cá nhân.

Cô có chút mệt mỏi, buồn ngủ đến hai mí mắt trĩu xuống, nhưng vẫn gắng gượng thi thoảng nói vài ba câu với hắn. Hắn kêu cô ngủ một lát, cô miệng ậm ừ đồng ý nhưng tay lại lấy chai nước phòng muối bôi lên hai bên huyết thái dương. Hắn hỏi cô gắng gượng như vậy làm gì, cô liền chống tay nghiêng đầu: “Nếu em ngủ đi, anh lái xe lâu một mình sẽ mệt lắm, em phải tỉnh táo để nói chuyện cùng anh chứ.”

Khách sạn Khẩn Lâm nằm ở vùng sát biên, là phong cách Nam Á điển hình, hàng cây cao to tạo thành tấm bình phong lớn, đem Ấn Độ Dương cùng sóng biển tách biệt. Hai chị em kia xuống xe, đã có một đôi vợ chồng trung niên chờ ở cửa. Cô em gái kia chạy vào trước, người chị gái thì ở lại nói lời cảm ơn với bọn họ, hai vợ chồng trung niên kia cũng đến nói lời cảm ơn, tự xưng là cha mẹ của hai người kia.

Bọn họ dừng xe xong quay lại thấy bốn người vẫn đứng đó, tựa hồ như đang tranh luận gì. Người đàn ông trung niên mặt lộ tức giận, giơ tay cho cô chị gái một bạt tai, dường như rất mạnh, cô chị không đứng vững, ngã nhào trên mặt đất khóc lóc thanh minh: “Không phải là con muốn dẫn em ấy đi, bố, là chính em ấy nói muốn đi mà, con không ngăn được, bố nói con phải chăm sóc con bé thật tốt nên con mới.....”

Cô em gái sợ hãi ôm lấy cánh tay của người đàn ông: “Baba, là chị ấy nói muốn đi con mới đi cùng, chị ấy đến bây giờ vẫn không chịu nhận con, con nghĩ muốn lấy lòng chị ấy mới đi theo mạo hiểm.....”

Người đàn ông nhìn con gái mình ngã trên mặt đất: “Nói dối thành tính, làm sai không chịu nhận lỗi, em gái mình cũng có thể làm ra loại chuyện đó, khoan dung với cô một lần, cô lại không còn biết sợ hãi gì mà làm tới,” nói tới đây thì nhìn thấy hai người bọn họ. Từ bãi đậu xe đến đại sảnh khách sạn quả thật không có con đường khác, bọn họ vốn là tính lịch sự tránh ở một góc, chờ hai người này xử lý xong việc nhà. Người đàn ông về mặt có chút lúng túng, ngậm miệng không biết nói gì, dẫn vợ đi về phía đại sảnh, cô em gái đi ở phía sau. Cô chị gái ôm mặt khóc một trận thỏa thuê, mới đứng lên rồi đi.

Một nhà bốn người này xảy ra chuyện là sau khi Nhiếp Diệc dẫn Nhiếp Phi Phi đi ăn tối về.

Từ nhà ăn đến khu đại sảnh có một đoạn hành lang ngoài trời, hai bên đôi lúc sẽ có đặt mấy hòn đá lớn cùng hoa cỏ mọc quanh. Tuy là trời đã tối nhưng dựa vào ánh trăng cùng chút đèn yếu ớt từ hành lang vẫn có thể phân biệt được màu sắc của hoa, không khí rất thích hợp, có lẽ vì vậy nên đoạn đường này bọn họ đi đặc biệt chậm.

Trên đường trợ lý Chử gọi đến, cô chủ động đi lên trước hai bước cho hắn không gian nói chuyện. Trợ lý Chử còn chưa báo cáo được một nửa, một cô gái từ chỗ ngoặt cầu thang lao đảo chạy đến, sắc mặt tái nhợt, trên váy còn có vết máu, nhìn thấy bọn họ thì thoáng kinh hoàng: “Làm, làm sao bây giờ, tôi, tôi không có ý, làm sao bây giờ.....” Là người chị gái trong hai người chiều nay bọn họ gặp qua.

Cô đỡ lấy cô ấy: “Có chuyện gì?”

Cô ấy run rẩy nói: “Tôi, tôi, tôi giết người rồi, tôi giết em ấy.....”

Nhiếp Diệc lập tức cúp máy: “Phòng nào?”

Cô ấy rối loạn: “402, không, 403, 02, có lẽ đúng là 03, tôi không nhớ ra được nữa.....”

Bọn họ hướng dãy phòng chạy tới, trong lối đi không có người, cánh cửa phòng 402 đang mở, còn có mùi máu tanh bay ra. Trong phòng hỗn loạn, cô em gái nằm trên mặt đất, vẫn còn ý thức, máu từ bụng tràn ra lênh láng, bên cạnh còn có một con dao gọt hoa quả nhuộm máu.

Nhiếp Phi Phi nghĩ cách cầm máu, hắn ở một bên làm sơ cứu, đôi môi trắng bệch dặn dò cô: “Ra ngoài đợi đi.”

Cô cầm lấy điện thoại gọi cho người quản lý khách sạn, tiếng nói có chút run rẩy, nhưng lời nói vẫn hết sức rõ ràng trật tự: “Phòng 402 có khách bị đâm ở bụng, mất máu rất nhiều, phiền anh gọi cấp cứu, còn nữa, người trong phòng này còn có cha mẹ, nhờ anh gọi thông báo cho bọn họ, nơi này của chúng tôi trùng hợp có người chuyên môn đang làm sơ cứu rồi.” Nói chuyện điện thoại xong lại đi lấy giúp hắn chiếc khăn mặt mới, tuy rằng sắc mặt đã sớm trắng bệch, nhưng lúc đưa khăn đến cho hắn vẫn rất vững vàng. Quả thực, cô là một người hiểu chuyện, trong trường hợp khẩn cấp sẽ không ngáng chân, mà ngược lại còn có chút công dụng.

Rất nhanh đôi vợ chồng gặp lúc chiều kia chạy tới, nhân viên cấp cứu chạy đến sau đó. Nghe nói là con gái lớn đâm em gái mình bị thương, người phụ nữ hôn mê bất tỉnh tại chỗ, người đàn ông run rẩy nắm chặt tay con gái, trên mặt mơ hồ thống khổ cùng tức giận: “Đúng là nghiệp chướng, nghiệp chướng mà, không thể tha thứ.....”

Xe cứu thương đến, chở hai vợ chồng trung niên và cô em gái bị thương rất nhanh rời đi, nhân viên khách sạn nhanh chóng tản đi tìm cô chị gái. Bọn họ với địa hình nơi này không quen thuộc, không có cách nào giúp đỡ. Giám đốc bảo họ trước cứ về phòng nghỉ ngơi, cảnh sát đến có lẽ sẽ tìm bọn họ hỏi khai.

Bạn đang đọc truyện *Tử Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25

Lúc sơ cứu bị dính vào quần áo không ít máu, hắn bên đi tắm rửa, vừa ra khỏi phòng tắm thì nhận được điện thoại từ tổng đài, thông báo đã tìm được cô chị gái, đồng thời bạn gái hắn Nhiếp tiểu thư đang ở cùng với cô ấy, hai người đang trên tầng cao nhất của tháp chuông.

Người quản lý béo ục ịch đã chờ sẵn ở đại sảnh, phải chạy bước nhỏ mới có thể đuổi kịp bước chân của hắn, dọc đường phát ra âm thanh bịch bịch nặng nề cùng tiếng thở hồng hộc. Đại khái là có lẽ sợ hắn tức giận, lời giải thích có lẽ cũng được chuẩn bị cẩn thận: “Căn phòng của Nhiếp tiểu thư vừa vặn quay về phía đó, có lẽ cô ấy trong lúc đứng ở ban công phát hiện ra vị trí cô gái kia đang ngồi, ngay sau khi nhận được điện thoại của Nhiếp tiểu thư thì khách sạn cũng lập tức điều động người đến. Cô gái kia dường như có ý định tự sát, chỗ ngồi đó tương đối nguy hiểm, Nhiếp tiểu thư lo lắng cho cô ấy, nên cũng lập tức chạy qua đó. Hiện trường chỉ có Nhiếp tiểu thư là người biết tiếng trung, đại khái là để khiến cho cô gái kia bình tĩnh, thừa dịp nhân viên ở đó không chú ý bỏ lên, có điều chuyên gia khuyên giải có lẽ cũng sắp đuổi tới rồi.....”

Hắn không có ý định trách cứ, dù gì thì cũng đã xảy rồi, làm sao để giải quyết chuyện này mới là ưu tiên hàng đầu, hắn ngắt lời người quản lý béo: “Nệm hơi mang tới chưa?”

Quản lý béo lau mồ hôi: “Đã trải ra rồi, nhân viên cứu hộ của chúng tôi đều là những người được đào tạo chuyên môn.”

Hắn liếc mắt nhìn ông ta, ngữ điệu đều đều: “Chuyên nghiệp mà lại để một kẻ có ý đồ tự sát cho cho một du khách xử lý?”

Quản lý béo lau mồ hôi lạnh, ngượng ngùng: “Chỉ là nhân viên ở đây tiếng trung không được tốt cho lắm.”

?

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, đi đến hiện trường nhìn thấy cô ngồi ở trên nơi cao nhất của tháp chuông cao đến sáu mươi mét vẫn làm cho hấn tim đập thịch một cái.

Tháp chuông này là công trình từ thời thực dân lưu lại, toàn bộ là gạch đen xây lèm, tầng cao nhất xây không hề có rào chắn, theo lý thuyết đã nguy hiểm như vậy, phải được khóa lại rồi mới đứng, không biết cô gái kia làm cách nào mở khóa leo lên.

Có lẽ là do bố trí cảnh quan xung quanh, xung quanh gác chuông có tháp vài ngọn đèn nhỏ, ánh đèn yếu ớt, chỉ vừa đủ chiếu sáng một vùng hẹp xung quanh. Cô gái kia ngồi ở rìa của tầng gác, hai chân đung đưa trong không chung, như thể lúc nào cũng có thể rơi xuống ngay lập tức, mà tình hình của cô cũng không tốt hơn chút nào, cắn răng bám vào một cột trụ đá bên cạnh.

Hấn trực tiếp muốn đi vào tháp chuông, vị quản lý béo đuổi theo: “Nhiep tiên sinh, ngài lên đó vạn nhất xảy ra chuyện gì thì khách sạn của chúng tôi.....” Hai người nhân viên cũng chạy tới ngăn cản, hấn bước vòng qua bọn họ thuận lợi bỏ lại mấy người nhân viên và quản lý béo phía sau. Đây chính là ngăn không được a, quản lý béo một bên lau mồ hôi, một bên gấp muốn chết dặn dò nhân viên cứu hộ: “Kiểm tra lại một lần nữa nệm hơi đi, xung quanh bốn phía đem trải hết nệm ra, phải trải toàn bộ biết chưa!!”

?

Hấn bước lên đến tầng sát bên dưới nơi hai người kia đứng, đã có thể nghe được tiếng nói, là giọng nói của cô: “.....Chị có một người bạn là nam, mở một quán cà phê nhỏ, chính là ngay cạnh trường học của bọn chị hồi đó, sau đó cậu ấy và giáo viên hướng dẫn của chị yêu nhau. Giáo viên hướng dẫn cũng là nam giới, khi đó đã cùng vợ ly thân, chỉ là chưa có ly hôn, rất gắt nhỉ?” Cô dừng lại hai giây, đối phương không trả lời, cô lại không để ý nói tiếp: “Càng tệ hơn là mẹ của cậu ấy cũng không chấp nhận chuyện giới tính thứ ba. Đoạn thời gian tình yêu của hai người sắp bị tiết lộ, người bạn kia của chị lại lựa chọn trốn tránh, chị vô duyên vô cớ thế nào lại bị kéo vào làm bia đỡ đạn, nói người vị giáo viên hướng dẫn kia yêu chính là chị. Cũng giống như em gái của em làm sai chuyện gì, em đều sẽ vô cớ bị trở thành bia đỡ đạn ấy.

Nghệ thuật thuyết phục Hovland so với loại thuyết phục khác mà nói, có một sức ảnh hưởng đặc biệt là vì chúng là những chia sẻ về những gì trải qua có nét tương đồng, trực tiếp đánh trúng vào nội tâm của đối phương.

Cô dừng lại, cô gái kia quả nhiên chịu mở miệng: “..... Sau đó thì sao?” Từ giọng nói có thể nhận ra được, tâm tình so với kích động khi gặp trên hành lang đã dịu đi ít nhiều.

“Giáo viên hướng dẫn của chị không có phù nhận.” Cô nói tiếp: “Tình cảm thầy trò này nghe cũng có chút lãng mạn phải không? Chỉ là khi ấy đại học A cảm tình yêu thầy trò, mọi tình cảm phát sinh giữa thầy và sinh viên đều sẽ bị mang ra giải quyết, giáo viên hướng dẫn của chị nhanh chóng bị trường cho nghỉ việc, chị xem chút nữa cũng bị buộc thôi học. Giáo viên hướng dẫn cảm thấy hổ thẹn, nói với hội đồng kỷ luật khi ấy là do tự ông ấy theo đuổi chị, giúp cho chị thoát một kiếp nạn. Nhưng trường học là một nơi rất hỗn loạn, bọn họ cho rằng lời đó là nói dối, sau đó lại cho rằng là do chị chủ động dụ dỗ ông ấy, mục đích đối lại lợi ích về cho bản thân, phá hủy tiền đồ rộng mở của ông ấy. Em chắc có thể hiểu được khoảng thời gian đó chị đã phải chịu bao nhiêu khủng hoảng và áp lực tinh thần.”

“..... Vì sao chị không phù nhận?” Cô ấy hỏi cô, lại không chờ cô mở miệng, lại tự mình tìm câu trả lời: “Là bởi vì không có ai nguyện ý tin tưởng chị sao?” Một hồi lâu, cô ấy lại nói: “Giống như mỗi lần em giải thích với bố, ông ấy đều sẽ không chịu tin tưởng, trong lòng ông ấy đã nhận định em là một người lạnh lùng ích kỷ.” Cô ấy nhẹ giọng nói: “Ai nói cha mẹ nào cũng hiểu được con mình như lòng bàn tay, thật ra cũng không nhất định là như vậy.”

“Chưa từng thử giải thích cho rõ ràng với ông ấy một lần nào sao?” Cô hỏi cô ấy.

Giọng nói cô ấy có chút run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn bình ổn lại được: “Vô dụng thôi..... Lần này em đảm Khả Nhân bị thương, cho dù nó không nói gì nhất định ông ấy cũng sẽ đánh chết em, ông ấy sẽ không tin là Khả Nhân đến phòng em khiêu khích, nói hiện tại dù em chán ghét con bé cũng không dám làm tổn thương đến một cọng tóc của nó, bởi vì baba sẽ thay nó dạy dỗ em,” cô ấy lầm bầm: “Nó nói đúng, ông ấy quả thật sẽ thay nó giáo huấn em”

Hấn tận lực không phát ra âm thanh nào, leo lên cùng một tầng với hai người.

Lúc cô nói chuyện đều nghiêng đầu nhìn cô ấy, theo lẽ dĩ nhiên dễ dàng phát hiện ra hấn bên này, trong đáy mắt xẹt qua tia kinh ngạc, liền ngay lập tức hiểu được ý đồ của hấn, không biến sắc tiếp tục dò đi sự chú ý của cô ấy: “Nếu như mâu thuẫn không thể điều hòa được nữa, vì sao không rời đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 26

“..... Rời đi?”

Cô gật đầu: “Với chị thì chính là như vậy, hồi ấy sau khi tốt nghiệp rời đi, mọi chuyện đều tốt hơn rất nhiều.” Lại từng bước dụ dỗ: “Đến dừng khí tự sát

cũng có, vì sao không thể rời đi được?”

Có thể cô có thể thuyết phục được cô ấy, có thể không, nhưng dù sao cũng phải ngăn cô ấy làm việc ngu ngốc.

Cô ấy như nghiêm túc suy lời nói của cô: “Có thể.....”

Hết thấy đều phát sinh trong một cái chớp mắt, hần đột nhiên xông tới chỗ cô ấy, cô ấy từ trong mờ mịt hồi thần theo bản năng giãy dụa la hét. Hần giữ chặt cô ấy, bảo đảm cô ấy giãy dụa sẽ không ảnh hưởng đến chỗ... bên phải cô đang ngồi, tiêu tốn không ít sức lực đem tay chân cô ấy đều chế trụ. Trong một diện tích hết sức chật hẹp như vậy, lại không có che chắn xung quanh, đối với hành động giãy dụa quá mức tuyệt vọng khiến cho hai người trong tình trạng nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, cô ấy còn suýt chút nữa kéo theo hần té xuống, may là bị trụ đá cản lại.

Cuối cùng cô ấy bị hần cố định trên mặt đất, lúc này nhân viên cứu hộ cũng xông lên, mang cô ấy đi xuống trước.

Lúc này cô mới cảm nhận được gió bên trên tháp chuông thổi đặc biệt mạnh, tựa hồ cả nơi này đều trong gió đông đưa. Có chút hốt hoảng.

?

Đưa tay ra lúc này mới bắt đầu thấy sợ hãi, run rẩy dịch chuyển hai chân, nhưng dường như không có cách nào đứng vững, cuối cùng phải nhờ đến hần nửa ôm nửa diu đi xuống. Nửa thân trên của cô đều dựa vào lồng ngực hần, cánh tay lạnh lẽo, trên trán còn có mồ hôi lạnh.

Trong hành lang ánh đèn yếu ớt, hần hỏi cô: “Có biết là việc đứng gần với người có ý định nhảy lầu tự sát nguy hiểm tới mức nào không, có nghĩ tới hay không lỡ đâu cô ta bị kích động liền đến chính em cũng sẽ gặp nguy hiểm?”

Cô không cãi lại như thường ngày, xem ra là đã thật sự sợ hãi.

Hần không chế lại tâm tình, tiếp tục hỏi cô: “Em cũng không phải người thích đặt mình vào nguy hiểm, vì sao lần này lại thiếu suy nghĩ như vậy, có từng suy nghĩ tới nếu em gặp phải nguy hiểm thì người nhà sẽ thế nào không?”

Cô bị hần làm cho cứng họng, mãi đến khi bọn họ rời khỏi tháp chuông cũng không lên tiếng.

Giám đốc cùng mấy người nhân viên bước lên chào đón quan tâm hỏi han, rằng có bị thương không, có vị kinh sợ quá không, lại nói có bác sĩ đang ở trong phòng nghỉ ngơi, nếu cần thì qua đó kiểm tra chút. Hần cùng giám đốc nói chuyện, cô bước ra xa vài bước, phát hiện có một chiếc lán nhỏ, bên cạnh còn có một cây cao su cực kỳ to.

Chỉ vài câu đơn giản đã nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện.

Hần đi tới bên cạnh cô lúc này đang đưa lưng về phía hần ngửa đầu ngơ ngẩn nhìn tán cây, trời hôm nay dù có rất nhiều sao, nhưng đứng từ đây chỉ có thể nhìn thấy chút tia sáng le lói.

?

Hần mở miệng: “Phi Phi, không phải tôi trách em.”

Cô không quay đầu lại, cuối cùng trả lời hần: “Anh nên, đem lại phiền phức lớn như vậy cho anh, anh phải mạnh mẽ giáo huấn cho em một trận mới đúng, anh càng..... Em.....” Cô không nói hết, một tay ôm trán, bả vai run lên nhè nhẹ.

Hần nhìn theo bóng lưng của cô, một hồi lâu, nói: “Ngoại trừ những lời nhắc nhở lúc ở cầu thang, những cái khác em đều làm rất tốt, cũng không phải phiền toái gì quá lớn.”

“Đó là may có trụ đá đó chặn lại.” Cô nói nhanh.

Hần lập tức hiểu ý của cô: “Cho dù là không có trụ đá.....”

Cô gay gắt ngắt lời hần: “Giảng đạo lý xưa nay anh đều có thể dùng vài ba câu là có thể khiến em đi lạc theo. Nhiếp Diệc, anh quá tốt, dù là em làm sai cái gì anh cũng đều che chở, nhưng em.....” Cô dừng lại, vai run rẩy càng mạnh, một lúc sau mở miệng, âm thanh lại trở về bình tĩnh, giống như lời nói đã được chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng, nói rất nhanh, cũng rất gọn gàng: “Anh vẫn là coi em thành người nhà, nên như vậy mới che chở em, nhưng em hiện tại không còn là người nhà của anh nữa, anh kỳ thực không còn chút trách nhiệm gì với em rồi Nhiếp Diệc, sau này dù em làm gì thì cũng đều chỉ là chuyện của riêng em, xin anh đừng xen vào nữa.” Cô vội vã kết thúc: “Liên cứ như vậy đi.”

Bên trên cánh cửa gỗ treo một chiếc đèn, ánh sáng mỏng lung. Hần nắm chặt cánh tay của cô, nghi ngờ hỏi: “Em nói như vậy, là ý gì?”

Cô cúi đầu, giữ thái độ bình tĩnh như cũ: “Nói thật, em luôn cho rằng mình là người may mắn, vậy nên hay hành động theo cảm tính, thường xuyên đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm,” cô hít sâu một hơi: “Chúng ta không còn quan hệ, anh phải cách xa em ra mới được, như vậy thì em sẽ không kéo theo anh vào nguy hiểm.....” Nhưng trong thanh âm vẫn nghẹn ngào, cô nhận ra, lập tức dừng lại không nói nữa.

Hần siết chặt tay cô: “Nhiếp Phi Phi, nói cho rõ ràng.”

Cô vẫn cúi đầu, một tay đem mắt chắn lại: “Nếu như vậy sẽ không kéo anh vào cùng nguy hiểm.... Em.....” Âm thanh run rẩy đến mức không nghe rõ ra

nói gì nữa, cô rút cuộc không kìm lại được nữa khóc òa lên: “Nhiep Diệc anh căn bản không hiểu em đang sợ hãi cái gì!”

Hắn kéo tay cô ra, ngón tay lạnh lẽo, lại có chút ẩm ướt, hắn nâng mặt cô lên, đôi mắt dưới ánh đèn mờ lung đã hồng hồng, trên mặt còn có nước mắt, trong mắt cũng chứa đầy nước mắt. Hắn không phải là chưa từng thấy cô khóc, nhưng tâm tình kích động thành như vậy thì là lần đầu tiên: “Em sợ cái gì đây?” Hắn hỏi cô.

Cô đã hoàn toàn mất khả năng khống chế tâm tình, toàn bộ bộc phát, đẩy tay hắn ra, cánh tay lau lung tung nước mắt trên mặt: “Tháp chuông cáo sáu mươi mét thì làm sao, em cũng chẳng sợ, cứ cho là cô ấy đột nhiên bị kích động, em ngồi xa như vậy, lại còn ôm trụ đá, so với anh nguy hiểm như vậy, suýt chút nữa thì ngã xuống rồi anh có biết không, nếu như không có trụ đá đó mà thật sự ngã xuống, anh có nghĩ tới không, nếu thật sự ngã xuống thì phải làm sao, em.....”

Hắn bước đến gần một bước, cô liền lập tức lùi lại phía sau, hắn đành đứng im tại đó: “Ồ phía dưới thiết bị cứu hộ rất đầy đủ.”

Cô lập tức phản bác: “Nệm hơi cũng không phải trăm phần trăm an toàn.”

Đoạn tranh luận này có phần trước sau mâu thuẫn, hắn nhìn cô: “Em cũng biết là nệm hơi không phải trăm phần trăm an toàn, vậy mà em ngồi ở rìa tháp chuông đó, tư thế cũng không phải trăm phần trăm an toàn, vậy sao còn muốn làm như vậy để tôi lo lắng?”

Cô sững sờ đứng đó một lúc lâu, một tay nâng lên, nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay hắn, hình như sau đêm đó thì đây là lần đầu tiên cô chủ động đến gần hắn, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống, cô gọi tên hắn: “Nhiep Diệc,” tiếng nói dịu dàng êm ái, xem ra là đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Được rồi,” hắn nắm chặt tay cô, nhẹ giọng động viên: “Em sẽ không khiến tôi gặp nguy hiểm được, chỉ là sau này gặp nguy hiểm nhất định không được hấp tấp, muốn cứu người không phải là hành động đáng trách, nhưng phải đặt an toàn bản thân lên trước hết.....” Lời còn chưa nói hết, cô đột nhiên đi cả nhắc đến ôm lấy hắn, chôn chặt trong lồng ngực hắn. Nước mắt rất nhanh thấm đầm áo sơ mi hắn, cảm giác ấm áp không nói nên lời. Hắn nghe cô lẩm bẩm: “Cho em ba giây, coi như là hôm nay em không tỉnh táo đi, dù sao bây giờ cũng không nghĩ được gì nữa rồi.” Cô nói: “Em không biết nên làm gì cả.”

Cái ôm kia dĩ nhiên không ngừng trong ba giây đồng hồ, tới nay cô cử chỉ hành vi thất thường khó hiểu, hắn không hiểu rốt cuộc là cái gì khiến cho cô đau khổ như vậy, cũng không biết là cô còn nghi hoặc cái gì, chỉ biết là nước mắt cô không ngừng trào ra. Hắn ôm cô đứng dưới tán cây cao su cao lớn, cô vui trong ngực hắn không gào không nháo, chỉ là vai hơi run rẩy, một tiếng nức nở cũng không có, gió thổi qua hai người, mang theo đến tiếng sóng biển rì rào phía xa.

Khi ấy hắn cứ nghĩ, một người làm sao lại có nhiều nước mắt đến vậy nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 27

Trợ lý Chử sắp xếp hai căn phòng cạnh kề nhau. Hắn ngồi trong phòng cô an bài xong xuôi, thay cô tắt điện, sau đó bật lên đèn ngủ, rồi đứng ngăn ở phòng khách nãy giây, lúc sau đi lấy từ hộc tủ ra chiếc thảm tùy tiện trải lên ghế nằm. Cô từ trong phòng ngủ đi ra, đi dép bông đứng ở cửa hơi kinh ngạc nhìn hắn bày biện đầu vào đây.

Hắn đang uống nước, lạnh nhạt nói: “Đợi em ngủ tôi sẽ về phòng bên cạnh.”

Cô chăm chú nhìn hắn, nói: “Nhiep Diệc, em không cần anh thương hại.”

Hắn cũng nhìn lại cô: “Em đi ngủ sớm một chút, như vậy tôi mới có thể về sớm một chút.”

Không nghĩ tới cuối cùng hắn lại ngủ trước cô, hơn nữa còn ngủ rất say. Nửa đêm khát nước tỉnh giấc, mở mắt phát hiện kỳ lạ, trên đầu là đèn giường, hắn nằm trên giường, dưới đầu có gối, tay phải truyền dịch. Tuy hắn không mấy kinh ngạc, trước khi đi ngủ cảm giác đầu hơi nặng nề, nghĩ có lẽ là cảm mạo bình thường, chỉ là lúc này nhìn tình trạng có chút vượt ngoài dự liệu của bản thân, từ trên ghế mà lại chuyển đến giường tự bao giờ, đến kim đâm vào tay cũng không có chút ấn tượng.

Trên đầu giường có đèn, ánh sáng mờ ảo nhưng vẫn có thể nhìn được một góc giường, có điều như vậy là đủ. Hắn phát hiện cô đang nằm ở bên cạnh. Cả người cô đều nằm bên ngoài chăn, có lẽ là trong lúc chăm sóc hắn không nhận được ngủ quên mất, váy lụa trắng được ánh đèn ấm áp chiếu lên, tóc dài gọn gàng sau đầu, không nằm hẳn lên gối mà khẽ dựa đầu lên vai hắn, cả người cuộn lại như con tôm nhỏ nằm sát vào hắn, hoàn toàn là một tư thế thiếu an toàn. Đại khái có thể hiểu được vì sao hai tay cô lại ôm lấy tay trái hắn gọn vào lòng.

Rèm cửa sổ không có kéo ra, bóng đêm đen kịt, cửa sổ sát đất bị mở ra một khe nhỏ, gió ngoài trời len lỏi qua đó, mang theo một chút hơi lạnh. Đồng hồ đầu giường hiển thị ba giờ sáng.

Cứ như vậy cô cũng sẽ cảm mất.

Nước truyền không còn bao nhiêu, hấn cẩn thận rút tay trái ra, rút kim tiêm ném sang một bên, vén chăn lên, sau đó bế cô lên. Vóc người cô cao nhưng gầy, ôm lên có cảm giác đặc biệt nhẹ. Cô không bị làm cho tỉnh, hấn đặt cô nằm lên một bên giường, giúp cô đắp chăn trong lúc cô nghiêng người theo bản năng tìm một tư thế thoải mái. Tóc dài vì thế mà tán loạn trên mặt, hấn cúi người đem chúng vén ra sau tai. Sau tất cả những vẻ mặt kia của cô, hài lòng, cười cợt, khoe mẽ, giả vờ nghiêm túc, bình thản, thật lòng, tình cờ ưu thương hay gào khóc, cuối cùng khi ngủ cũng chỉ là một gương mặt an tĩnh như vậy.

Từ trong phòng cô cũng có chuẩn bị sẵn áo ngủ dành cho nam, hấn vào nhà tắm lau đi mồ hôi trên người, đổi bộ quần áo ngủ mới, sau đó ra ngoài, rót một ly nước.

Đồng hồ lúc này hiển thị đã 3 giờ 15 phút, tiếng tích tắc từ đồng hồ điện tử vang lên đều đều, bỗng nhiên cô từ giường lồm cồm bò dậy, lại nghe thấy tiếng cô mơ hồ: “Nước truyền.....” Hai giây sau như là giật mình: “Nhiếp Diệc, sao anh lại dậy rồi?”

Hấn đứng bên quầy bar chỉ chén nước: “Uống nước.”

Cô sùng sốt mất mấy giây, sau đó nhanh chóng xuống giường đi chốt lại cánh cửa sát đất, lại đi mở tủ ra, vừa tìm kiếm gì đó vừa nói liên tục: “Như vậy anh lại bị cảm lạnh mất, trước tiên đi lên giường nằm xuống đã. A không được, có lẽ chăn với đệm bị mồ hôi dính lên rồi, vậy thì anh ra ngồi ghế salon chờ một chút, em đi tìm đồ mới về.” Nói xong còn rút ra một chiếc chăn mỏng khoác lên vai hấn.

Hấn quả thực không biết hóa ra cô còn biết chăm sóc người ốm, hơn nữa còn có thể chăm sóc chu đáo đến vậy. Đồi vò ga và chăn xong, cô lần nữa kéo hấn nằm xuống ngay ngắn, chén nước cùng ấm nước đều bị mang về đầu giường, còn mang đến cả khăn lông ướt, treo lên giường, tính toán lau mồ hôi cho hấn. Rốt cuộc hấn không nhìn tiếp được nữa, để lại tay cô: “Không cần lau nữa, tôi đọc sách một chút, em đi ngủ chút đi.”

Bận rộn một hồi, cô đã hoàn toàn tỉnh ngủ, rất nghiêm túc lắc đầu: “Không được, em phải túc trực ở đây..... Em phải chăm sóc anh.”

Hấn khẽ cau mày: “Không được cậy mạnh, tôi không cảm thấy không thoải mái gì cả, chỉ là vừa tỉnh ngủ dậy không quá muốn ngủ nữa, em bây giờ ngược lại rất mệt còn buồn ngủ, không cần chăm sóc tôi nữa.

Một hồi lâu, cô hỏi hấn: “Vì sao anh có thể cậy mạnh mà em không thể?”

Cô dùng từ cậy mạnh này miêu tả hấn, quả thật khiến cho hấn sùng sốt một phen, hấn hỏi cô: “Tôi khi nào.....”

Cô ôm đầu gồi ngất lời hấn: “Trợ lý Chữ lúc 12 giờ có gọi tôi, nói anh mấy ngày nay bận rộn, làm việc và nghỉ ngơi rất không theo quy luật.” Cô lầm bầm “Rạng sáng ngày 28 bay đi Mỹ, 13 tiếng bay đường dài, ngày 30 từ Mỹ bay về thành phố K, 16 tiếng bay đường dài, lại từ thành phố K bay đến đây, thêm hai tiếng rưỡi lái xe nữa, đường xá còn khó đi như vậy,” cô dùng mấy giây, hơi nghiêng đầu: “Kỳ thực hẹn hò này chỉ là em tùy tiện nói ra, thật sự không quá quan trọng, anh hoàn toàn có thể phớt lờ. Còn có vụ việc của giáo sư Evans kia, anh thật sự không cần phải tự mình đi một chuyến tới Mỹ như vậy. Nghe nói Chu Bái công khai tình cảm của cậu ấy và giáo sư, đến tang lễ của giáo sư mình cũng không dám tham gia, lần này cậu ấy..... Anh làm sao lại làm được?” Không chờ hấn mở miệng, cô cười cười: “Quên đi, kỳ thật đó không phải là chuyện quan trọng gì.” Cô nhìn hấn: “Nhiếp Diệc, anh làm tất cả những việc này khiến cho em rất cảm động, chỉ là em cảm thấy, bản thân mình cũng không yếu ớt như vậy, khiến cho anh lúc nào cũng phải đem bảo vệ thật cẩn thận trong nhà, cái gọi là thương tổn em cũng không dễ cảm nhận được như vậy.....”

“Em không thấy chúng quan trọng.” Hấn tiếp lời cô: “Em có thể đối mặt với nó, tôi cũng không cảm thấy nó quá quan trọng, sở dĩ đi đến Mỹ là do cần phải đi một chuyến,” hấn hỏi hột: “Là bởi vì tin đó báo chí đưa ra, đối với lễ cưới của chúng ta sẽ ảnh hưởng không tốt.”

Ngày hấn trở về từ núi Ngọc Sơn, thành phố S báo chí đưa tin khắp nơi sự kiện ngày đó của cô và Evans, thù dệt cực kỳ sáng tạo, cũng viết rất cuốn hút, tuy là nhân vật đều dùng tên giả, thân phận không hề công bố rõ ràng, chỉ là để tránh bị mấy vị trưởng bối trong Nhiếp gia có cái nhìn không tốt, hấn đi Mỹ chủ yếu là vì nguyên nhân này.

Kỳ thực những việc này cô không cần thiết phải biết. Trợ lý Chữ không phải người nhiều chuyện, không biết vì sao lần này lại nói với cô nhiều như vậy.

Cô run lên, kinh ngạc nói: “Anh là nói, vì hôn lễ của chúng ta mới đi Mỹ giải quyết việc này? Vậy ý anh là,” cô nửa ngồi nửa quỳ xuống cạnh hấn, một tay vỗ vỗ ngực mình: “Ý anh là sau khi thu dọn mấy thứ đó, vẫn cảm thấy chúng ta có thể kết hôn, mà chưa hề nghĩ tới việc cùng em tách ra?”

Hấn cũng không muốn khiến cho cô có cảm giác bị ràng buộc, suy nghĩ hai giây, nói: “Tôi biết em với mối tình đầu của mình tình cảm rất sâu nặng.”

Cô ngừng thở: “Anh, anh biết rồi?”

Hấn tận lực để lại cảm xúc cùng cô thảo luận: “Nhưng Phi Phi, em có từng nghĩ tới hay không, có thể anh ta không tốt như trong suy nghĩ của em, có thể anh ta từng có rất nhiều mối tình, thậm chí còn có một người bạn gái đang cân nhắc đến chuyện kết hôn. Tiếp tục yêu thích anh ta đối với em sẽ không có bất kỳ lợi ích nào, còn có thể tổn thương em. Nếu như vậy, em sẽ làm gì?”

Cô nghe vậy, tựa hồ thở phào nhẹ nhõm“A..... Người em yêu, anh ấy sẽ không như vậy đâu.”

Hấn chăm chú nhìn cô hồi lâu, lạnh nhạt nói: “Trên thực tế là như vậy.”

Theo tư liệu trợ lý Chữ tra được về Hứa Thư Nhiên từ đầu đến cuối là một tên đào hoa, đời sống tình cảm không chỉ phong phú bình thường, mà còn đặc biệt hỗn loạn.

Cô có chút nghi hoặc, ngẫm lại nói: “Nhiếp Diệc, em thấy có lẽ chúng ta có chút hiểu lầm gì đó……”

Hắn ngắt lời cô: “Lúc này lấy tôi là một lựa chọn tốt hơn cả.”

Cô lại một lần nữa ngây ngẩn cả người, thậm chí không tự chủ được mà dùng một tay che miệng lại: “Anh mới vừa nói cái gì cơ……”

Trên đời này không phải chuyện gì cũng làm một lần là thành công luôn, làm bất cứ điều gì cũng cần chú ý phương pháp, từng bước đều phải chính xác, lại như làm thí nghiệm vậy, nếu muốn có kết quả tốt nhất, không chỉ cần một thái độ nghiêm túc kín đáo, mà còn cần có thời gian. Nếu như yêu là một cuộc thí nghiệm dài, hẳn muốn có được một kết quả tốt nhất, mà thí nghiệm đó lại là cô, để bảo đảm không có sơ hở nào, tốt nhất là dùng phương thức có thể khiến cô dần thích ứng, từng bước từng bước từ từ đi.

Hắn tinh táo quan sát vẻ mặt cô, chậm rãi nói: “Có nhiều người chưa đủ tốt, không thích hợp, như vậy liền dứt khoát quên anh ta đi.” Hắn tiếp tục: “Cho dù mong muốn với hôn nhân của em có chút thay đổi, cũng không cần phải ngay lập tức hủy đi, nguyện vọng đó của em chúng ta có thể cùng thử, Phi Phi, dù sao em cũng không có chán ghét tôi.”

Cô đột nhiên ngừng đầu, như là bị điều gì làm cho sững sốt, một lúc lâu, cô nhẹ giọng nói: “Nói em tưởng bỏ cũng được, nhưng nếu như không phải em hiểu sai, ý của anh nói là…… Anh sẽ thử thích em? Chính là ý này phải không? Nhưng vì sao……” Cô tự hỏi tự trả lời: “Là do thói quen sao?”

Phản ứng như vậy khiến hắn có chút không xác định được là cô hài lòng hay vẫn chống cự, cần nhắc một chút, hắn hỏi cô: “Em hả? Đồng ý thử nghiệm? Nếu chúng ta trước giờ vẫn rất thích hợp, tương lai em muốn một cuộc sống hôn nhân như vậy, tôi nghĩ chúng ta cũng có thể thích ứng rất nhanh thôi.”

Cô nhìn hắn rất lâu, sau đó hỏi hắn: “Nhiếp Diệc, anh có biết những lời mình vừa nói ra là có ý gì không?” Cùng lúc nói ra những lời đó, cô cũng tiến lại gần hắn, tay trái chống lên đầu gối hắn, tay phải khoác lên vai hắn, tư thế với đêm đó giống nhau y đúc, nhưng lần này hắn không né tránh, tùy ý để môi cô lại gần. Nhưng cô cũng chỉ đến cách 1cm thì dừng lại, ở một khoảng cách khiến cho hai người có thể cảm nhận được hô hấp của nhau, thanh âm cô trờ nên vụn vặt: “Anh có rất nhiều giới hạn, em thì không có, nói không chừng em sẽ thường xuyên làm như vậy với anh, có thể khi tâm tình kích động mà làm ra……” Tuy nói trắng trợn ra như vậy, nhưng chung quy vẫn không tiến lên, cô mang lời còn lại thu về, khẽ miệng nhếch lên, chống lên vai hắn định rút lui.

Lại bị hắn nắm chặt bả vai giữ lại.

Cô không rời đi được nữa, hơi kinh ngạc nhìn hắn. Hắn chống lại ánh mắt cô, rất tốt, khoảng cách này, rất hoàn mỹ cho một nụ hôn.

Khoảnh khắc môi chạm môi cô bất ngờ đến ngỡ ngàng. Cô là đánh giá quá thấp hắn hay đánh giá quá thấp chính mình? Nhưng cô không chống cự, cũng không như ban ngày tùy ý cho hắn nắm giữ quyền chủ động, chỉ sững sốt mấy giây liền bắt đầu đáp lại, thái độ phi thường nghiêm túc.

Nhưng tư thế này khiến cô có chút không thoải mái, hắn liền nghiêng người tận lực phối hợp với cô, giúp cho cô dễ dàng quỳ một chân bên cạnh hắn, hai tay đều vòng qua cổ hắn. Bọn họ đã rất gần, môi cô mềm mại, trong sự ngọt ngào thanh âm thờ ra cũng rất êm tai. Cô trước mắt hắn lúc này không còn kiên trì suy trì lạnh lùng mà thể hiện ra bộ dáng ôn nhu quyến rũ, nhẹ giọng kêu tên của hắn, Nhiếp Diệc.

Đó là một nụ hôn rất dài.

Ngoài cửa sổ cũng không biết trời đã bắt đầu mưa từ khi nào.

?

Sau đó mọi thứ cứ như vậy đi đến cái ngày sau, ngày mừng 7 tháng 10 năm ấy bọn họ kết hôn, sau hai tháng thì cô mang thai.

Sáu năm trôi qua.

Gió đêm đó trên Ấn Độ Dương cũng giống như tối nay. Mà không, là như sáng nay.

?

Bình minh lên, xua đi những hắc ám cuối cùng còn sót lại, cả khu vườn một mảnh yên tĩnh, hắn bật toàn bộ đèn trong phòng làm việc, rót cho mình một chén trà, lại bật loa lên, là một bài hát cũ cô thích nhất: “Chỉ nguyện được cùng làm một sinh mệnh với người, ngày hôm qua bóng dáng người còn ở bên, vẫn luôn nghĩ rằng vĩnh viễn không tách rời……”

Bên ngoài, lục bình trong bể lớn hầu hết đã kết quả, chỉ còn vài cây để lại vài bông hoa sắp tàn, hắn uống từng ngụm từng ngụm trà, nhớ tới một buổi tối kia ở hội quán Hồng Diệc, bọn họ ngồi với nhau trong biệt thự xem phim, tối ngày hôm ấy cô nói rất nhiều.

“Đã quen sinh hoạt hai người, nếu như một người đột nhiên rời đi, nhất định sẽ rất cô quạnh a.”

“Nếu như em rời đi thế giới này trước, tin rằng em đã hoàn toàn rời đi sẽ khiến anh dễ chịu hơn, hay tin rằng em mỗi tối sẽ trở về ở bên cùng anh xem TV sẽ khiến anh thấy dễ chịu hơn?”

“Nhiếp Diệc, nếu như em buộc phải rời đi trước anh, anh sẽ cảm thấy cô đơn chứ?”

Em nói xem, Nhiếp Phi Phi.

Hết hồi II.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Phiên ngoại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Ngoại truyện: Có người vẫn nhớ hai người đã từng gặp gỡ

Năm 2017.

Cháu gái Đường Du đang lật xem một cuốn album ảnh cũ, bỗng nhiên phát hiện ra gì đó, oang oang gọi: “Bác ơi, hai đứa trẻ này cũng ở trong họ của chúng ta à? Sao trước giờ con chưa thấy bao giờ nhỉ?” Đường Du đang làm nước trái cây nghiêng đầu qua nhìn. Đó là một tấm ảnh cũ, trong ảnh có hai đứa bé, một trai một gái, bé trai tóc cắt ngắn gọn gàng, một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp nhưng biểu cảm nghiêm túc và thận trọng, mặc áo sơ mi màu nhạt, áo khoác sẫm màu, quần dài cùng giày màu cà phê, một bộ dáng nhàn nhã thanh tao như vị thân sĩ nhỏ. Bé gái mặc quần yếm rộng thùng thình, buộc tóc trên đầu còn có quả bóng nhỏ nhỏ đựng đĩa, đôi mắt to tròn, đáng yêu khiến cho người ta chỉ muốn cưng nựng. Khung cảnh xung quanh dường như là ở một khu rừng rậm, còn có hàng cổng thờ thần dài phía sau, trong tấm ảnh, hai đứa bé cũng không nhìn trực diện vào ống kính.

Đường Du đang định mở miệng, cô cháu gái đã nói: “Ảnh này chụp ở Nhật Bản ạ?”

Sau đó nhìn vào ngày chụp: “Oa, năm 1998, hai mươi năm rồi cơ á?”

Quả thực là đã hai mươi năm trôi qua rồi.

Đây có lẽ là khoảng thời gian Đường Du ở Nhật Bản, trong một khách sạn kia gặp được hai đứa bé này, sau đó chụp lại, hiện tại bà vẫn còn nhớ, bởi vì Đường Du là nhà văn chuyên viết truyện thiếu nhi, hai đứa nhỏ này tình cờ khiến bà nảy sinh ý muốn lấy chúng làm tư liệu sống.

Đường Du nhớ bé nam này tên gọi Nhiếp Diệc, mà cũng có thể là Nhiếp Dịch, hoặc là Nhiếp Ý gì đó. Tiếng trung chữ đồng âm nhiều lắm, cái tên kia phát âm đại khái là như vậy. Tên bé gái thì tên Phi Phi. Bé trai kia hôm ấy từng hỏi bé gái: “Có nhiều chữ đọc là fei lắm, em là fei(*) nào? Bé gái liền nháy mắt: “feifei fei a.” Nói xong vui vẻ dang hai tay ra làm như máy bay cất cánh chạy vòng quanh bé trai kia. “Bay cao như vậy nè!”

(*) Phi [fei], tiểu Phi Phi hồi ấy cứ nghĩ tên mình là 飞 (bay), nhưng thật ra tên bạn ấy là 非 (không- tên này trong chương nào đó bà của Phi Phi có giải thích ý nghĩa tên rồi đó ☺), hai cái này đều đọc là [fei] nên tiểu Phi Phi nhà ta hiểu nhầm ☹)

Sau đó lúc làm thủ tục trả phòng khách sạn Đường Du lại tình cờ gặp được mẹ của bé gái kia.

Hai người tán gẫu, lúc này mới biết tên bé gái là Phi Phi, không phải là phi trong bay cao bay xa. Bé gái này cũng họ Nhiếp, gọi là Nhiếp Phi Phi, vừa mới tròn bốn tuổi.

Hồi ức tràn về như nước tràn bờ đê, muốn ngăn lại cũng không được nữa.

Đường Du nhớ, ngày gặp được hai đứa bé này là đang trong mùa anh đào nở rộ. Cũng là mùa biển xanh trời xanh, cảnh xuân tươi đẹp, chim cu cu cùng cò trắng từ hướng Bắc di cư về phương Nam, một đường bay thẳng, trong tầm mắt đều là không khí xuân trong lành tươi mát. Khách sạn nơi Đường Du ở vừa vặn xây một công viên, bên trong có một khu rừng nhỏ, trong khu rừng phía sau khách sạn có một đền thờ, dẫn đến đền thờ là 17 cây cổng thờ thần, khi ấy mỗi sáng bà đều đến trước chỗ này đi dạo.

Sáng ngày hôm đó, mới ngồi trên bậc thềm đá thư giãn không được bao lâu thì bà nhìn thấy hai đứa nhỏ từ trong lớp sương mù một trước một sau bước tới. Bé trai đi đến cổng đền thì dừng chân, bé gái ở theo sau nhóc ấy không xa thấy vậy thì cũng dừng lại. Đường Du vốn là nghĩ rằng có lẽ là người trong khách sạn mang theo hai đứa nhỏ đi tới đây thám hiểm, phía trước là anh trai còn sau là em gái, có lẽ là lạc mất người lớn rồi chăng.

Thế nhưng im lặng một lúc, bé trai liền quay lại bé gái kia mở miệng: “Ra khỏi khách sạn em liền đi theo anh, theo tới tận đây, bố mẹ em đâu?” Nhìn qua đoán chừng là một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi, một tay cậu nhóc bỏ trong túi quần, đầu hơi cúi, bộ dáng như người lớn dạy dỗ trẻ nhỏ. Khách sạn cách nơi này cũng không gần, đường cũng không hề dễ tìm, Đường Du lúc này mới chú ý tới tờ bản đồ trong tay bé trai. Ôi, lại thật sự không có người lớn đi theo, mà hai đứa bé này còn không phải anh em.

Sáng sớm sương mù dày đặc bao phủ, con đường có mười bảy cổng đền thờ thần xếp thành hàng dài cao dần lên tới đỉnh núi, hai đứa nhỏ ấy đứng đó,

luôn duy trì một khoảng cách.

Đường Du cảm thấy mới mẻ.

Đứng trước cổng đền thờ, đứa bé mới lớn tên Nhiếp Diệc đã khiến Đường Du cảm giác rất mới mẻ khi đó mới vừa tròn bảy tuổi. Nhiếp Diệc lúc bảy tuổi cực kỳ không thích trẻ con, tuy rằng lấy tuổi của cậu ra mà xét thì cũng chỉ là một đứa bé. Vì vậy nên lúc ra khỏi khách sạn phát hiện cô nhóc kia đi theo mình cũng không buồn để ý.

Cậu vốn muốn đi tới gần chỗ cổng đền này, trên bản đồ có đánh dấu chỉ cách khách sạn hai km, còn có núi và hang động. Con trai bản tính yêu thích mạo hiểm, cậu chọn một nơi khó đi nhất trong đó. Nhưng cô nhóc này nhìn qua đoán chừng chỉ tầm ba, bốn tuổi, đường đi khó khăn như vậy, đáng lẽ là không thể đi theo xa được như thế. (bất bất: cái này người ta gọi là sức mạnh tình yêu:3)

Kỷ thực cậu còn dự tính, đoán đi qua khách sạn có hai thảm cỏ lớn dùng để đá bóng, cô nhóc kia sẽ sợ sệt mà khóc lớn đòi về. Chuyện này cậu vốn rất chắc chắn, mấy đứa nhỏ như vậy, cái gì cũng sợ, lại đặc biệt yếu đuối thấy ghét, đặc biệt là mấy cô nhóc, vừa khóc vừa nháo đến là ồn ào. Giống như đứa em gái nuôi mẹ cậu mang về kia vậy.

Cậu cau mày nhìn qua thảm cỏ, cô nhóc đó theo cậu đi qua đó, hơi khiến cậu kinh ngạc đó là cô nhóc không có dừng lại khóc rống, cho đến khi cậu tiến vào rừng rậm, đứa bé kia theo đuôi bước chân của cậu cũng không chần chừ mà chạy theo. Điều này tuy khiến cho cậu nhìn cô nhóc đó với một ánh mắt khác, nhưng nội tâm vẫn như cũ chắc chắn sẽ đến lúc cô nhóc đó phải dừng lại ồn ào một trận thôi, bất giác suy nghĩ đó lại cậu vừa đi vừa tính toán thời gian.

Giữa núi Thần Vụ, mơ hồ có tiếng chim hót, cây cỏ hai bên núi đá đều bị sương làm cho ướt đầm, sương phủ đầy trên mấy tán lá xanh lại đặc biệt khiến chúng thêm xanh tươi mon mọn, cũng khiến cho khí sắc trời xuân càng thêm tinh khiết.

Bọn họ một trước một sau đã đi như vậy được 20 phút rồi, suốt dọc đường cậu duy trì tốc độ bước chân khá chậm, hơn nữa còn đặc biệt chọn con đường đơn giản hơn gấp trăm lần dự tính ban đầu. Nguyên nhân chính có lẽ là do cô nhóc ở phía sau kia.

Lúc vừa mới đi vào khu rừng có một nhánh ngã ba đường, cậu trong lúc vô tình quay đầu lại liếc cô nhóc kia. Khi đó không biết là làm sao cô nhóc bị ngã sấp mặt, cậu quay đầu lại đúng lúc cô nhóc đang chật vật từ dưới đất bò lên, lúc phát hiện cậu đang nhìn mình, liền ngượng ngùng kéo kéo kéo quần xuống, lại có chút ngượng ngùng cười cười với cậu, trên đầu gối vì lần ngã đó mà dính một ít bùn.

Nhiếp Diệc nhìn một lúc, quỷ thần xui khiến thế nào cuối cùng lại chọn con đường so với dự định ban đầu hoàn toàn ngược lại.

Trên đường cậu nghe được tiếng bịch hai lần, đoán chừng đều là cô nhóc trượt chân ngã. Mỗi lần như vậy cậu lại rút điện thoại ra, chờ cô khóc nháo thì gọi điện về khách sạn, để bố mẹ của cô nhóc đến đón về, nhưng cô nhóc đó hoàn toàn không gây phiền đến cậu, bò lên vỗ vỗ hai tay vào nhau, sau đó lại phúi phúi đầu gối, sau đó lại tiếp tục bám theo phía sau.

Lại thêm 20 phút nữa, coi như cũng đã gần đến đích, Nhiếp Diệc liếc mắt một cái nhìn cổng đền thờ thần cao to phía trước, rốt cuộc không nhịn được quay đầu lại hỏi cô: “Ra khỏi khách sạn em liền đi theo anh, theo tới tận đây, bố mẹ em đâu?”

Cũng chính lúc ấy cậu mới chính diện nhìn đến cô nhóc ấy đáng vẻ thế nào. Tóc trên đầu dùng một chiếc dây cột cao lên, chiếc dây cột tóc còn có hai quả cầu nhỏ màu xanh nước biển lắc qua lắc lại, mái cắt bằng dài đến lông mày, chỉ để lộ ra đôi mắt thật to, khuôn mặt trẻ con bầu bĩnh, làn da trắng hồng hào, đại khái là có lẽ đi đường quá lâu nên có chút mệt, môi hồng nhạt hơi mở thở hổn hển.

Thật sự là một bé gái rất khả ái.

Cô nhóc không lên tiếng.

Cậu nhún nhún mày, nghĩ rằng có thể cô nhóc này nghe không rõ câu hỏi của mình, liền đi gần đến vài bước nhắc lại lần nữa: “Sao lại đi theo anh? Bố mẹ em đâu?”

Cô nhóc vẫn im lặng không trả lời, do dự một chút rồi đi đến gần cậu vài bước, sau đó như quyết tâm cái gì, tăng nhanh tốc độ bước chân, bình bịch bình bịch, đến khi cách trước mặt cậu chỉ còn hai, ba bước đột nhiên dừng lại, hơi vặn vẹo người, sau đó tay phải từ phía sau lưng lôi ra bó hoa: “Anh xinh đẹp, tặng anh hoa nè.” Trên cánh tay mập mạp cầm một bó hoa vân môn màu trắng, bó hoa này cao cũng phải đến nửa cô nhóc. Cô nhóc ấy ngẩng đầu lên nhìn cậu, ánh mắt nhu thuận, lại có chút kì cục nhìn cậu.

Nhiếp Diệc sùng sốt: “..... Tặng anh hoa?”

Cô nhóc sờ môi, sau đó nhón chân nâng cao tay, dùng sức đặt bó hoa vào trong lòng cậu, miệng còn giục: “Cầm đi nè.”

Loại hoa vân môn này không phải ở giữa núi này có thể tùy ý hái ở dọc đường, điều này khả năng lớn là nhóc con này mang đi từ trong khách sạn, sau đó đi theo cậu 40 phút, còn không tiếc vấp ngã mấy lần trên đường. Hoa này dù vậy vẫn không bị dập nát, chỉ là cành cùng cánh hoa dính chút bùn.

Cậu nhìn hoa trên tay mình một chút, lại cúi đầu nhìn cô ba giây, sau đó cậu hỏi cô nhóc: “..... Em theo anh, chính là vì muốn đưa cho anh cái này?”

Cô nhóc phải ngước cao đầu nói chuyện với cậu, đã có chút mỏi cổ, đưa tay ra vẫy vẫy: “Anh ơi, anh ngồi xuống nói chuyện với em được không?”

Cậu liền ngồi xuống phối hợp với độ cao của cô. Kết quả vừa mới ngồi xuống cô nhóc kia liền tiến đến trước mặt cậu, cậu còn chưa kịp phản ứng, liền

bị một đôi môi ập đến, chụt một cái hôn môi cậu, còn liếm liếm thêm vài cái. Đôi môi hoa anh đào của cô nhóc vừa rời đi, hai tay cùng lúc cũng buông khỏi, cậu còn đang sững sờ, nhóc con kia lại cũng như ngượng ngùng rũ mắt xuống, tuy nhiên vẫn nhớ tới xin xỏ: “Anh ơi mang em đi chơi cùng đi.”

Cậu còn chưa kịp trả lời, cô nhóc lại đột nhiên kinh ngạc: “Ôi ôi, sao mặt anh lại bị bẩn rồi?” Nói xong liền đưa tay lên, “Phi Phi lau đi cho anh nhé.”

Nhiếp Diệc không nói lời nào liền giữ chặt lấy cổ tay cô, khiến cho tầm mắt cô nhóc lần nữa thả xuống bàn tay bùn đất lem luốc: “Nói thử xem, vì sao mặt anh lại bị bẩn hả?”

Cô gái bình tĩnh nhìn lòng bàn tay của mình, nhỏ giọng nói: “Xì.”

Cậu nói: “Có biết là không nên.....”

Cô nhóc vô tội nói: “Anh ơi đừng làm như đầu vật thể.” Lại làm bộ nhăn nhó: “Đau nha.” Cuối cùng, có chút chờ mong nhìn cậu: “Anh ơi, anh lại cho hôn nữa nhé.”

“.....”

Một đứa bé bốn tuổi bình thường, tư duy còn chưa khai mở, không nói được lý lẽ cũng không nói được theo trình tự, đương nhiên càng không thể đòi hỏi hành động của bọn nhỏ có logic. Mà cô nhóc này so với hiểu biết của cậu lại như hơn một bậc, quả thực khiến cho cậu mở ra một thế giới mới, cho cậu biết được trong đầu một đứa bé đến cùng có bao nhiêu cái tưởng tượng.

Nhiếp Diệc đứng lên, một tay dứt túi quần một tay cầm bó hoa vân môn cô nhóc vừa mới đưa cho, trầm mặc hai giây nói: “Anh dẫn em đi tìm bố mẹ.”

Cô nhóc vẻ mặt lập tức khản trương: “Anh xinh đẹp tức giận rồi?”

Cậu không có tức giận, chỉ là có chút không biết xử lý với một cô nhóc thích nói lý luận không như những đứa bé bình thường ra làm sao. Đang tính tùy tiện dỗ dành cô nhóc một chút, cô đã oan ức chớp chớp đôi mắt, tự mình gật đầu: “Anh đẹp trai tức giận thật rồi.”

Hóa ra lại còn là một đứa nhỏ cổ chấp, cậu phủ nhận nói: “Anh không tức giận.”

Cô nhóc thể nhưng kiên định lắc đầu: “Anh chính là tức rồi, bởi vì hôn anh nên anh tức giận rồi!”

“.....” Đáng lẽ nên sớm từ bỏ cùng cô nhóc này phân phải trái, cậu bất đắc dĩ, tay móc ra một chiếc khăn giấy vừa lau mặt vừa nói, “Cứ cho là có tức giận, thì anh cũng phải tức giận vì em biến mặt anh thành như vậy này.”

Cô nhóc không biết có nghe không, hai giây sau mặt lại sưng lên: “Không thể trách Phi Phi nha, tặng hoa xong là phải thơm mà, ngã đau xong cũng còn phải thơm đấy.”

Đây chính là không có nghe vào tai rồi.....

Hiển nhiên cô nhóc còn chìm đắm trong cái suy nghĩ “Bởi vì bị hôn lên nên anh đẹp trai tức giận rồi,” đồng thời cho là đã nghĩ ra được một cái lý do hết thức thỏa đáng bước đến, không tiếc công sức lắp ghép từ ngữ thành một câu dài nói với cậu: “Anh không biết ạ, tặng hoa xong đều phải thơm, té đau xong cũng phải thơm, đó là phép lịch sự đó!”

Nhiếp Diệc lau mặt xong, nghe đến lý luận mới mẻ vậy thì sững sờ một chút: “Phép lịch sự? Ai nói vậy với em, nói đây là phép lịch sự?”

Cô nhóc như là bị hỏi cho cứng họng, chống tay suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Không phải là do Phi Phi nghĩ ra đâu.” Khả năng có lẽ cũng cảm thấy nếu thừa nhận là mình tự nghĩ ra sẽ không có sức thuyết phục, do dự hỏi cậu: “Anh ơi, anh không thích Phi Phi rồi hả?” Mặt liền bí xị, muốn kéo tay cậu, đến một nửa đường thì lại rút về “A” một tiếng sau đó quay đầu chạy đi đâu đó.

Nhiếp Diệc khi ấy nhìn cô nhóc xị mặt cũng hơi đáng thương, vốn định nhẫn nhịn chịu bùn đất cầm tay cô nhóc, kết quả đứng trơ đó nửa ngày không phục hồi lại tinh thần.

Chờ đến khi đuổi kịp cô nhóc đến một bờ suối, lại thấy cô đang đứng ở bên bờ rửa tay, vừa chà rửa còn vừa bi bô hát: “Rửa đi rửa sạch bùn đất, rửa đi rửa sạch hết bẩn.” Nơi này là một con suối nhỏ chảy từ trên núi, cô cúi người chà rửa rất chăm chú, hát cũng rất vui vẻ. Nhiếp Diệc lặng lẽ đi đến phía sau cô, khoanh tay nhìn cô một hồi lâu, thử mô phỏng theo suy nghĩ của cô nhóc, mở miệng hỏi: “Đột nhiên chạy đi mất, là nhìn thấy cái này chơi vui hơn rồi sao?”

Quay đầu lại nhìn thấy cậu khiến cô nhóc hơi giật mình, nhưng cuối cùng lại vô cùng vui vẻ đứng lên, kéo tay cậu, về mặt ngượng ngùng nói với cậu: “Không phải, anh đẹp trai không thích Phi Phi, bởi vì Phi Phi vừa rồi dính bẩn.”

“Vậy nên?”

Cô nhóc chớp mắt một cái: “Đều rửa sạch cả rồi nè, hiện tại anh đẹp trai liền có thể thích Phi Phi rồi a.”

Cậu đã hoàn toàn từ bỏ dự đoán câu tiếp theo của cô, tiếp tục hỏi: “Sau đó?” Có chút hiếu kỳ cô nói chuyện lung tung có thể cho cậu thêm bất ngờ gì nữa.

Cô nhóc rất nghiêm túc nhìn cậu, cũng làm ra vẻ mình rất theo logic mà nói: “Vì vậy muốn anh đẹp trai dẫn Phi Phi đi chơi, đừng bỏ lại Phi Phi a.”

Quả thực ngoài dự đoán, hai câu này rất theo trật tự, đồng thời hoàn toàn không có đi lệch khỏi chủ đề nói chuyện của bọn họ. Nhiếp Diệc suy nghĩ một chút: “Anh dẫn em đi tìm mấy bạn nhỏ cùng tuổi chơi nhé.”

Cô nhóc sau khi tự mình rửa sạch sẽ tay chân sự tự tin đã vùn vụt tăng cao, lập tức ôm lấy chân Nhiếp Diệc, căn bản không có lo lắng ôm đùi người khác sẽ có thể bị cốc đầu, còn dùng giọng mũi làm nũng: “Muốn anh đẹp trai cơ, không muốn mấy bạn nhỏ khác đâu.”

Nhiếp Diệc lớn như vậy chưa từng bị ai ôm chân như thế, cậu quen thuộc nhất với cô bé khác cùng tuổi với cô nhóc chính là người em gái nuôi Giản Hề mà mẹ mang về, nhưng cho dù Giản Hề muốn gần gũi với cậu, cũng chỉ dám kéo kéo tay áo cậu.

Cô nhóc ngược đầu nhìn cậu, ánh mắt nhu thuận, miệng mở ra, lặp lại: “Muốn chơi với anh đẹp trai, những bạn nhỏ khác không biết không chơi cùng đâu.”

Lý ra cậu phải cảm thấy phiền chán, nhưng trước mặt cô nhóc làm nũng này, cậu lại một chút cũng không thấy chán ghét. Cậu không biết vì sao cô lại trên người mình cảm thấy hứng thú, nhưng cô nhóc thân mật ôm lấy cậu như vậy lại khiến cậu có chút động lòng. Cậu hỏi cô nhóc đó: “Em cũng không quen biết anh, vì sao chơi với anh thì được mà những bạn nhỏ thì không được?”

Cô cười khúc khích, buông chân cậu ra, lại đem mặt vùi vào cánh tay cậu. Chôn trong đó lúc lâu, lại khẽ ngẩng đầu mở một mắt ti hí nhìn cậu, nhưng không nói, trên trán có chút mồ hôi, ánh mắt sáng rực. Lại nhẹ nhàng nói một tiếng: “Anh đẹp trai chơi với Phi Phi.”

Cậu nhìn cô nhóc, rõ ràng chưa bao giờ nghĩ sẽ vì những khoảnh khắc này mà bóng ma giao thiệp với trẻ con đã dần mờ đi, trong nháy mắt đó cũng không biết vì sao lại động lòng trắc ẩn, gật đầu đồng ý: “Được rồi, mang em đi chơi.” Nhưng vẫn không quên nói điều kiện với cô: “Xem xong liền mang em trở về, sau đó lập tức đi tìm bố mẹ cho em nhé.”

Cô nhóc vô cùng phấn khởi đồng ý ngay lập tức: “Vây em muốn chơi.....” Gò má vẫn dựa vào cánh tay cậu, ánh mắt lấp lánh ý cười, một tay đưa lên khua loạn, “Muốn chơi rất nhiều rất nhiều một lúc!”

Lúc cậu bốn tuổi chắc chắn sẽ không dùng từ như vậy, nghĩ thầm tiểu hài tử bốn tuổi hóa ra còn có loại ngốc ngốc mà ngây thơ thế này. Nếu như bình thường mấy loại như thế này cậu sẽ lạnh nhạt không phản ứng, nhưng có lẽ lúc này đặc biệt cảm thấy cô bé này nói chuyện hết sức đáng yêu, liền lạnh nhạt gật gật đầu, lặp lại một câu ngốc nghếch kia: “Ừ, rất nhiều rất nhiều một lúc.”

Cô nhóc bốn tuổi còn không quên xác nhận lại: “Là anh đẹp trai cùng chơi với em.”

Cậu dắt tay cô nhóc hướng về phía cổng đền lớn đi tới: “Ừa, anh dẫn em đi.”

Đường Du từ bệ đá trượt xuống cũng là lúc hai đứa bé đó đi lên bậc thang cao nhất.

Ánh mặt trời xuyên qua sương mù dày đặc phủ lên toàn bộ khu rừng, những giọt sương trong suốt được ánh nắng chiếu vào phản quang thành những màu sắc mê ly, mỗi tán lá cây đại thụ cũng giống như đang tỏa ra ánh sáng bạc, núi đá mỗi một chi tiết đều thanh mát sáng trong.

Đường Du không nghĩ nhiều, lấy chiếc máy ảnh từ trên vai xuống, sau đó quay về phía cổng đền phía sau chụp một tấm, lúc chụp sang tấm thứ hai, tiêu cự chuyển qua hai đứa nhỏ đứng ở bậc thang.

Ấn xuống nút chụp, bé trai hai tay đang bỏ trong túi quần ngựa đầu nhìn gì đó, đại khái có lẽ là chữ cổ khắc trên cổng, bé gái thì lại nghiêng mặt giờ tay phải lên kéo góc áo cậu nhóc, miệng còn đang nói cái gì đó. Ảnh chụp xong, Đường Du lại thấy bé gái hai tay vịn bé trai làm nũng, bé trai tuy mặt vẫn không đổi sắc nhìn xa ngang trên đỉnh đầu, tay phải vẫn duỗi ra nắm lấy tay bé gái. Bé gái cười sáng lạng, thân thể nhỏ tuy vậy vẫn quẹo tới quẹo lui, qua khoảng 10 giây, cậu dường như là thờ dài, cuối cùng cũng phải cúi đầu nhìn cô nhóc, cô nhóc ấy chớp chớp mắt, cậu liền ngồi cầm lấy hai tay cô nhóc, sau đó đặt ở bên miệng thổi thổi, sau lại xoa xoa. Cô nhóc cũng học theo bộ dáng cậu, hướng bàn tay nằm trong lòng bàn tay của cậu cũng thổi khí phù phù. Bé trai khóe miệng cong lên nhẹ, nói câu gì đó. Nhưng vì cách xa, Đường Du không nghe ra là cậu nhóc ấy nói cái gì, nhưng trong ống kính hình ảnh hiện lên thập phần âm áp yên bình, liền ấn chụp thêm một tấm.

Khi đó cả ngọn núi giống như là một bài đồng thoại, hai đứa bé như là từ trong đồng thoại đi ra, lại cũng như bước từ trong truyện cổ tích đi ra.

Trên khung cửa sổ tiếng chuông gió vang lên leng keng.

Cô cháu gái vẫn đang lật xem ảnh cũ, đột nhiên rung đùi đắc ý thờ mạnh một cái: “Khi còn bé đã nhìn đáng yêu như vậy, lớn lên còn đẹp đến nhường nào đây. Ôi, bác nè, bác cho con tấm ảnh này nhé?”

Đường Du mang nước trái cây đến, không đồng ý phản bác: “Con người phát minh ra máy ảnh là để ghi lại những hồi ức, không phải là để so sánh.” Lại nhủ mảy hỏi cô ấy: “Con lấy bức ảnh này làm gì?”

Cô cháu gái cười nói: “Khi dưỡng thai sẽ dùng a.”

Đường Du gõ vào đầu cô: “Mới có mười chín tuổi, kết hôn không được quá sớm, thai cái gì mà thai.”

Cô cháu gái lau bầu: “Sẽ có một ngày dùng đến mà.” Sau đó đem trả bà cuốn album.

Thu lại cuốn album, Đường Du lần nữa nhìn lại tấm ảnh đó. Đã gần hai mươi năm, hiện tại có lẽ hai đứa nhỏ này cũng đã trưởng thành, đều thành người hơn hai mươi tuổi rồi. Lần đầu tiên nhìn thấy bọn trẻ, chúng cũng coi như là lần đầu tiên gặp gỡ nhau đi, sau này bà cũng không còn gặp lại hai đứa bé đó nữa. Có thể còn gặp lại, sau đó kết tình cảm thanh mai trúc mã không nhỉ? Mà cũng có thể sau này mỗi người một ngã không gặp lại nữa, khả năng cả đời không còn gặp lại, cũng sẽ không còn nhớ đến người kia nữa chẳng? Con người xưa nay vốn dễ quên đi, với trẻ nhỏ lại càng dễ quên hơn.

Hai đứa nhỏ này hiện tại thế nào nhỉ? Cuối cùng là có thể gặp lại nhau không? Đường Du nghĩ.

Dĩ nhiên là không nghĩ ra kết quả gì.

Mỗi người trong cuộc đời mình, có thể có bao nhiêu lần cùng người xa lạ ngẫu nhiên gặp mặt, cuối cùng lại bị thời gian xóa nhòa, vùi lấp đi dấu tích? Cặp đôi từ hai mươi năm trước này có lẽ cũng là có kết quả như vậy đi?

Bà cười cười.

Vô luận là ra sao, trong một khoảnh khắc kia gặp nhau của hai người, ít nhất cũng để lại nơi này một dấu ấn, bất luận là bọn họ còn nhớ hay đã quên, bất luận quên đi ký ức như vậy có phải là một loại tiếc nuối cùng trống rỗng hay không, vẫn sẽ còn có bà ở đây thay bọn họ lưu giữ.

Tấm ảnh này của bà sẽ giúp lưu giữ lại ký ức cho bọn họ, rằng từng có một thuở bọn họ đã gặp nhau như vậy.

,

,

Bát nương: Mới tìm được phần lời dẫn nên thêm vào, khi ấy đọc tự nhiên ta nhớ đến phim Đại Ngự Hải Đường. Các nàng có ai xem chưa? Rất cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 1

Dịch: CP88

Đẩy cửa sổ ra, một luồng không khí lạnh lẽo ập đến, nhìn đến ngoài cửa sổ một mảng trong sáng như vừa được nước mưa gột rửa, Từ Ly Phi đoán ra đêm qua đã có mưa hè.

Căn biệt thự nằm ở lưng chừng núi, bố trí hoàn toàn theo phong cách Trung Quốc xưa, các phòng đều có những lọ gốm sứ, những bức họa cổ, giường hay bàn ghế cũng đều mang hơi thở thời Đường, cao quý mà trang nhã, cũng có chút lạnh lẽo đến cô độc.

Trợ lý Chử giúp cô xử lý các thủ tục chuyển viện, cũng là người sắp xếp cô đến nơi này điều trị.

Cô không thích nói nhiều, tùy ý đưa ra chút yêu cầu cá nhân sau đó liền không mở miệng nữa, cuối cùng trợ lý Chử lại nói: “Tôi vốn cho rằng Từ Ly Phi tiểu thư sẽ không dễ dàng nói chuyện như vậy, thái độ ít nhiều sẽ có kháng cự, vì dù sao chúng ta là người xa lạ không chút quen biết.”

Cô ngồi trên chiếc ghế dài ngoài ban công, có chút thất thần, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, nhàn nhạt nói: “Tuy không biết là bệnh gì nhưng chắc hẳn không phải chỉ đơn giản là cảm mạo bình thường. Tôi cũng có tra chút thông tin về Nhiếp Diệc, biết được hắn là một nhà sinh vật học không tầm thường. Một người như vậy đến giúp cũng đâu có lý do gì cực tuyệt đấy.” Cô thẳng thắn nói: “Nếu là bệnh nặng, tôi cũng không có tiền đi viện chữa trị.”

Trợ lý Chử nhìn cô hồi lâu, nói: “Tôi nghĩ cô sẽ cho rằng chúng tôi đang lừa gạt cô.”

“Lừa gạt?” Cô cười cười, “Tôi thì có gì đáng giá cho các người lừa gạt đây.”

Đây là lời nói thật, cô sống trên đời này chính là ngoài cái thân thể này thì cũng chỉ có hai bàn tay trắng. Nếu có ai muốn lừa gạt, thì cũng là từ khi cô chuyển tới nơi này ở tìm ra lý do, Nhiếp Diệc thì muốn lừa cô cái gì được?

Bọn họ cũng chỉ là từng nói với nhau vài câu. Mà cô tổng kết lại một thứ có thể đem mình cùng Nhiếp Diệc liên quan với nhau, chính là cô lớn lên có phần giống quá mức với người vợ của Nhiếp Diệc, Nhiếp Phi Phi.

Cô cũng từng hoài nghi bản thân liệu có phải chính là Nhiếp Phi Phi kia, bất quá càng nghĩ càng là không thể có khả năng. Cô cẩn thận nhớ lại từng mảng

ký ức trong hai mươi lăm năm của mình, xác định chắc chắn chính mình chưa từng mất trí nhớ, mỗi một giây phút cuộc đời đều là sống với thân phận Từ Ly Phi. Cô nhớ mình cũng từng có người thân, tuy là bọn họ đều đã không còn nữa. Sau cùng nhớ đến trước kia từng đọc con người trên đời có nhiều trường hợp người giống người dù không cùng huyết thống, có lẽ cô với Nhiếp Phi Phi chính là như vậy đi.

Rửa mặt xong xuôi, Từ Ly Phi cầm cốc nước đi đến cửa sổ, hướng phía đặt chiếc lịch bàn, cô duỗi tay lật qua trang sau, trên đó viết ngày 30 tháng 9 năm 2023, năm quý Mão, tháng tân Dậu, ngày tân Mão. Cô đã ở Nhiếp gia được mười ngày.

Trước đây cô hay thức dậy muộn, người giúp việc đều là mỗi ngày đều đặn 9 giờ đưa cơm sáng đến phòng. Hôm nay khó có được lần dậy sớm, cô liền tùy ý mang theo áo khoác, tính toán ra vườn đi dạo.

Sương thu hôm nay khá dày, nhìn ra xa giống như là tầng tầng lớp lớp sóng lụa dập dờn, cây cầu đá nhỏ bắc qua sông ẩn trong lớp sương mịn mờ lơ lửng, lại nhìn ra có chút giống chôn bóng lai tiền cảnh. Lối đi quanh co khúc khuỷu, lúc đi ngang qua một hòn giả sơn, Từ Ly Phi chợt phát hiện trong góc núi đá có vài khóm hoa màu hồng phớt, nhất thời nổi tò mò, liền rẽ qua ngắm nghía: Là hoa Nguyệt Quý (CP88: không phải nguyệt quế, là nguyệt quý đỏ a~), cây hoa thấp bé, một nửa phía sau núi giả, một nửa ẩn trong lớp sương mù dày đặc.

Đang định trở lại đường cũ, lại bất chợt nghe được âm thanh nói chuyện thấp thoáng ở phía xa.

Cô mơ hồ nhận ra là một là giọng nữ và một là giọng trẻ con, đoán chừng là một cô gái trẻ dắt theo một bé gái men theo đường đá đi tới đây. Ngoại trừ người giúp việc chăm sóc sinh hoạt hàng ngày và các bác sỹ y tá ra, những người khác trong căn biệt thự này Từ Ly Phi đều chưa từng tiếp xúc qua. Cô tính toán đứng sau núi giả chờ cho hai người đó đi qua liền ra ngoài.

Sương mù quá lớn, dần dần có thể nhìn thấy bóng dáng một lớn một nhỏ thấp thoáng sau lớp sương mù, không biết đang nói chuyện gì. Chờ đến khi bóng dáng hai người gần hơn một chút, Từ Ly Phi mới có thể nghe được thanh âm của cô gái trẻ kia truyền đến: “Nếu Vũ Thi thích được chơi với dì mỗi ngày thế này, kia đi có đề nghị này Vũ Thi muốn nghe một chút không?”

Bé gái ngẩng đầu. Vũ Thi, Nhiếp Vũ Thi. Tên này Từ Ly Phi đã từng nghe qua, là con gái của Nhiếp Diệc.

Cô gái đó ho nhẹ một tiếng: “Con xem, nếu đi trở thành mẹ mới của Vũ Thi, liền có thể chơi với Vũ Thi mỗi ngày rồi?”

Bé gái đó nín thinh, trầm mặc hai giây sau đó đột nhiên giật cánh tay khỏi bàn tay của cô gái trẻ, đôi chân ngẩn ngẩn loạng choạng chạy ra xa một đoạn. Cô gái kia mất một lúc mới phản ứng lại, vội chạy tới muốn kéo lấy cánh tay đứa bé, lại đổi lại sự né tránh mạnh mẽ, cô gái đó trở nên có chút nóng nảy: “Vũ Thi lại nghịch ngợm rồi!”

Bé gái chạy ra thật xa: “Con.....” Đại khái là thờ không nổi, dừng lại hít sâu một hơi, đầu quay qua một bên nói: “Con không có nghịch ngợm, nhưng ai muốn làm mẹ mới, con liền sẽ ghét người ấy.”

Cô gái đó không đuổi theo nữa, thử khuyên nhủ: “Vậy Vũ Thi muốn cứ mò côi mẹ vậy sao, baba cũng sẽ một thân một mình mãi sao?” Bước từng bước lại gần: “Vũ Thi có bao giờ nghĩ cho baba chưa, baba như vậy rất là cô đơn a...”

Cô nhóc suy nghĩ một lát: “Con có mama, baba cũng có mama.”

Cô gái đó dừng một chút: “Vũ Thi đã gặp mama bao giờ chưa, mama còn chưa từng chăm sóc cho Vũ Thi, vậy sao coi là có mẹ được?”

Lại có thể nói với một đứa bé những lời như vậy, Từ Ly Phi thu bật lửa trong tay định quay về. Nhưng ngoài dự kiến của cô, cô nhóc lại nghiêm túc mở miệng, không khóc cũng không nháo, bình tĩnh nói lý: “Con còn nhỏ từng gặp qua mama, mama cũng đã luôn chăm sóc cho con, nên con là có mẹ.”

Cô dừng bước.

Cô gái đó dờ khóc dờ cười: “Con mới bốn tuổi, hiện tại còn rất nhỏ.” Bước đến gần cô nhóc hai bước, kiên nhẫn giảng giải: “Nếu mama yêu con, cô ấy hiện tại nên ở cạnh chăm sóc Vũ Thi, nhưng Vũ Thi đã bao lâu rồi chưa gặp mama?”

Rất cuộc thì cũng chỉ là một bé gái 4 tuổi, sao có thể theo kịp logic của người lớn, cô nhóc đứng đơ tại đó không biết nói lại ra sao.

Cô gái đó tiếp tục nói: “Vũ Thi chắc không còn nhớ rõ mama trông như thế nào đi?”

Cô nhóc vắt hết óc, suy nghĩ hơn nửa ngày, cuối cùng trả lời: “Con nhớ rõ mama trông như thế nào, mama rất yêu con, mama không chăm sóc con là bởi vì con hiện tại đã lớn rồi thôi.” Tay nhỏ múa may: “Cách đây không lâu, mama còn ôm lấy con, hát cho con nghe.”

Thanh âm cô gái đó không tán đồng: “Trẻ con không được nói dối nha, Vũ Thi khi đó mới chỉ một tuổi, làm sao nhớ rõ những sự việc từ lúc một tuổi được chứ?”

Cô nhóc trở nên bối rối, mắt ướt ướt: “Con nhớ rõ mà.” nhưng rốt cuộc mới bốn tuổi, không biết nên nói như thế nào thuyết phục đối phương, càng sốt ruột thì càng cảm thấy ủy khuất, miễn cưỡng khóc: “Vì cái gì không tin con, con rõ ràng là có mẹ mà.....” Cô nhóc thút thút lặp lại câu nói kia: “Con có mẹ.....”

Cô gái đó tựa hồ lúc này mới thấy sự tình trở nên nghiêm trọng, luống cuống chân tay an ủi: “Đừng khóc tiểu Vũ Thi, dì chỉ là nói giỡn với con.....”

Lại có thể lấy chuyện này ra đùa giỡn một tiểu hài tử, Từ Ly Phi vòng qua núi giả, cô gái đó liền hoảng hốt: “À?” Từ Ly Phi đi đến khối núi đá phía

trước, từ vị trí này có thể hoàn hảo quan sát hai người họ mà không bị phát hiện ra. Bất chợt từ trên cầu đá bắc qua con sông nhỏ truyền đến tiếng bước chân, hai giây sau bóng dáng của chủ nhân căn biệt thự cũng dần hiện ra ngoài lớp sương. Từ Ly Phi lần nữa dừng bước, lại móc ra bật lửa đùa nghịch trên tay, nghĩ tới có người này ra mặt rồi người ngoài là cô cũng không cần can thiệp nữa.

Từ Ly Phi là nhiếp ảnh gia chuyên chụp người, nên lúc ấy góc độ quan sát cũng theo thói quen nghề nghiệp mà nhìn nhận tỉ mỉ.

Nhiếp Diệc đứng ở cuối cây cầu đá, trên người mặc chiếc áo sơ mi thâm màu, quần âu đen, trên vai khoác chiếc áo lông dày. Ông tay áo sơ mi đã xắn lên một nửa, tay cầm một cái ly, phía sau là cây cầu đá phủ sương, dù ánh sáng hơi kém, nhưng bố cục như vậy quả thật có thể trực tiếp lấy làm một tác phẩm nghệ thuật.

Cô nhóc dụi đôi mắt đầy nước mắt chạy tới gọi baba, khiến cho cô gái kia có chút hoảng sợ: “Tôi.... Tôi với Vũ Thị chỉ đùa một chút, không ngờ con bé lại tưởng thật....” Sương mù dần dần hạ thấp xuống hơn, Từ Ly Phi có thể thấy rõ khuôn mặt của cô ấy, một khuôn mặt hoạt bát linh động, một mái tóc ngắn trẻ trung.

Nhiếp Diệc nhìn cũng không thèm nhìn qua cô ta, một tay bế cô nhóc kia lên. Cô nhóc ôm cổ hần, ngoan ngoãn như mèo con, một hồi lại lên tiếng: “Baba, con cũng có mẹ phải không?”

Nhiếp Diệc hơi sững sốt, hơi cúi đầu: “Đứa trẻ nào cũng đều có mẹ cả.”

Cô nhóc gác đầu lên vai hần, liền rút ra một kết luận thực logic: “Vậy là, đứa trẻ nào cũng có mẹ, cho nên Vũ Thị cũng là có mama!” Nhận được đáp án mình mong muốn, liền ngừng khóc, thỏ thẻ hỏi Nhiếp Diệc: “Vậy khi nào mama có thể trở về thăm Vũ Thị a?”

Giống như đã sớm chuẩn bị đáp án trong đầu, hần thấp giọng trả lời: “Chờ mama của Vũ Thị khỏe hơn.”

Nhưng nếu tình thế liên có thể nhận ra đáp án đó không có thời gian xác định, cô nhóc ngờ ngác hỏi lại: “Vậy mama khi nào khỏe lên?”

Nhiếp Diệc nhìn cô nhóc: “Chờ Vũ Thị lớn hơn một chút nữa.”

Cô nhóc nửa hiểu nửa không, lại gục đầu lên vai hần, nhỏ nhẹ nói: “Baba, con rất muốn mama.”

Lần này qua rất lâu, Từ Ly Phi mới nghe được Nhiếp Diệc mở miệng: “Ba cũng rất muốn mama.” Thanh âm kia phi thường an tĩnh, lại làm người ta cảm thấy cô tịch cùng u buồn.

Cô gái kia rốt cuộc tìm được cơ hội chen vào nói: “Yee, tôi thật sự không cố ý.....” Trong thanh âm lộ rõ sự bất an, ước chừng là thật sự bất an, thậm chí đúng khi đưa ra một lời giải thích hoàn chỉnh cũng không có.

Nơi đó yên tĩnh ba giây đồng hồ, Nhiếp Diệc nói: “Cô trở về chăm sóc cho vú Lâm, không cần chăm sóc Vũ Thị nữa.”

Cô gái miễn cưỡng cười: “Vậy sau này.....”

“Về sau cũng không cần tới nơi này nữa.”

Cô gái sững sờ đứng đó, cho tận đến khi Nhiếp Diệc ôm Vũ Thị khuất dạng cũng không nói ra được thêm một lời. Âm thanh ghen ngào của cô nhóc kia cũng dần dần biến mất trong làn sương sớm.

“..... Đây là ly sữa bò cho baba uống à, không phải là vốn chuẩn bị để cho Vũ Thị uống sao?”

“A? Là chuẩn bị cho Vũ Thị, nhưng mà baba, con không cần uống sữa bò lớn lên cũng cao được, Chừ gia gia nói baba rất cao, mama cũng rất cao, cho nên Vũ Thị tương lai lớn lên nhất định cũng rất cao nha.....”

Cô gái kia bị bỏ lại khóc thút thít hồi lâu, Từ Ly Phi đứng yên lặng một bên, cho tới khi cô gái đó khóc đủ rồi đi cô cũng mới trở ra. Lúc đi ngang qua một cái hoa viên nhỏ, lại nghe được quản gia Trương phân phó tài xế: “Lát nữa đưa Ngôn Nặc về Mộc Sơn, cô ta cũng đã ở Ngọc Tông Sơn lâu rồi, lần này trở về Mộc Sơn cũng nên chuyên tâm chăm sóc Lâm thẩm được rồi.”

Từ Ly Phi nhớ tới vừa rồi Nhiếp Diệc cùng cô gái kia lời nói không chút cảm xúc, nghe không ra một chút gì là bất mãn trách cứ, nguyên lai chỉ là một mảng bình tĩnh, nhưng cũng chính là như vậy lãnh khốc cùng dứt khoát không để lại dù là một lối thoát cho cả hai.

Đây là lần thứ hai Từ Ly Phi nhìn thấy Nhiếp Diệc, bóng dáng người đàn ông điềm tĩnh cùng đậm đặc. Cô nhớ tới những thông tin trên internet về một vị thiên tài sinh vật học và những lời trong bút ghi âm của Nhiếp Phi Phi về một người đàn ông xinh đẹp cao lãnh xa vời vợi như đỉnh Everest. Nhưng trong bút ghi âm bút đó bắt quả lại chỉ là những mẫu ký ức vụn vặt, Từ Ly Phi nghiêm túc suy nghĩ mà cảm thấy, người đàn ông này đối xử với mình chính là có ít nhiều liên quan đến người xưa.

Trong lúc nghĩ ngợi chuyện xưa của người trước mặt cô lúc này, lại làm cô cảm thấy chính mình cũng đang đi vào một câu chuyện xưa, chỉ là có một chút cảm giác mơ hồ khó hiểu, cây bút ghi âm là của Nhiếp Phi Phi sớm đã trầm mình dưới đáy biển, nhưng vì sao Nhiếp Diệc lại nói với con gái mình Nhiếp Phi Phi một ngày nào đó sẽ trở về?

Tuy cô chưa nghe xong nội dung trong chiếc bút ghi âm, nhưng vẫn có thể khẳng định bản thân không phải Nhiếp Phi Phi, cô cũng có thể đoán ra cả chuyện trước đó, người Nguyễn Dịch Sâm muốn tìm kiếm là Nhiếp Phi Phi, chính là Nhiếp Phi Phi sớm rời khỏi nhân thế mà Nhiếp Diệc cũng muốn tìm

về nhà kia. Chỉ là chuyện này cô không thể nói cho bất cứ ai.

Nhưng, liệu có phải hay không Nhiếp Phi Phi còn sống?

Cũng có thể lắm chứ, vì rốt cuộc cũng đâu có ai biết cô ấy sau khi lưu lại cây bút ghi âm kia đã đi trải qua những gì, liệu có hay không thực sự táng thân nơi đáy biển sâu lạnh lẽo.

Từ Ly Phi không biết về con người Nhiếp Phi Phi, nhưng cô biết trên đời này có rất nhiều người vẫn hy vọng cô ấy bình an khỏe mạnh, nếu cô ấy còn sống thì thật sự quá tốt.

Như vậy, nếu Nhiếp phi phi còn sống, cô ấy hiện tại có thể ở đâu? Chuyện này kỳ thật cùng cô không quan hệ, nhưng lại khiến cô bận tâm không thôi, có lẽ là do những câu chuyện xưa trong chiếc ghi âm bút ghi âm đó khiến cô cảm động mất rồi. Từ Ly Phi cũng chỉ nghe đứt quãng tới đoạn Nhiếp Phi Phi gả cho Nhiếp Diệc, càng về sau càng không đành lòng nghe. Cô cũng từng đi qua rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều đau khổ, nhưng khi nghe tới ngữ điệu trầm đều nhẹ nhàng kể lại chuyện xưa đem lòng đi yêu thầm một người của cô gái ấy, so với vô vàn khổ đau trên đời cô từng chứng kiến kỳ thật không thể tính là cái gì, thậm chí không biết vì sao, còn khiến cô cảm thấy một trận xót xa đến đau lòng.

Mấy ngày gần đây cô còn thậm chí cảm thấy sợ hãi không dám mở cây bút ghi âm đó, mỗi lần nghe tới giọng của cô ấy, bản năng lại sợ hãi tương lai của chính mình, như vậy thực sự không giống cô, những có lẽ đúng là bởi vì như vậy, cô mới đối với cô ấy cảm thấy hiểu kì.

Vậy, rốt cuộc cô ấy còn sống hay không? Từ Ly Phi ngồi trước cửa sổ xuất thần mà suy nghĩ nghiêm túc một lần, được một lúc cảm thấy đau đầu, liền quyết định không nghĩ nữa mà đi ngủ.

Tối gần giữa nhận được điện thoại của Khanh Nguyên, mời cô buổi chiều đi tham gia buổi đấu giá từ thiện, nói các tác phẩm đều là của những nhiếp ảnh danh gia vô cùng danh tiếng ở thời điểm hiện tại, rất đáng để xem.

Nhà Khanh Nguyên ở thành phố S, điều này Từ Ly Phi vẫn biết, chính là thời điểm cô vừa mới chuyển viện về đây chưa đến hai ngày, Khanh Nguyên cũng bị cha mẹ lừa trở về nhà. Hai ngày trước nhận được điện thoại của cậu ta, vị thiếu gia đào hoa phong lưu ấy được một trận nước mắt nước mũi mà trút, đại ý là lên án mẹ cậu ta không cho cậu ta hôn nhân tự do, nhất định buộc cậu ta cưới một cô gái xinh đẹp trắng trẻo, eo thon chân dài, bằng cấp cao, trong nhà lại có tiền, cậu ta thà chết chứ không chịu khuất phục, mẹ cậu ta liền đem cậu ta nhốt lại.

Từ Ly Phi an ủi hần, nói nếu cô là mẹ cậu ta thì cũng sẽ đem cậu ta nhốt lại, không chỉ đem cậu ta nhốt lại mà còn không cho cơm ăn, mẹ cậu ta còn cho cơm ăn là vẫn còn tình mẫu tử rồi, nói cậu ta phải biết thỏa mãn.

Thiếu gia Khanh nào đó thờ dài một tiếng, tỏ vẻ cậu ta cũng không phải là làm quá gì, “Cô xem, tuy rằng cô nương nhà người ta xinh đẹp trắng trẻo, eo thon chân dài, bằng cấp cao, trong nhà lại có tiền, là một cô gái tốt, nhưng cô gái tốt ấy lại là người Hongkong, cô gái tốt ấy tiếng phổ thông không chuẩn, vậy thì về sau muốn cùng nhau nói chuyện thì sao mà nói, có khi còn không thể phân biệt rõ mười với bốn ấy chứ?”

Từ Ly Phi cảm thấy cậu ta lại lên cơn rồi, liền dứt khoát mà ngắt điện thoại.

Hôm nay thần trí Khanh Nguyên nghe qua điện thoại có vẻ đã bình tĩnh lại, hẹn cô 5 giờ ở hội quán Hồng Diệp, Từ Ly Phi nghĩ nghĩ hai giây, hỏi cậu ta: “Hẹn tôi ra ngoài lần này người nhà cậu có biết không đấy? Không phải là đang bị cấm túc sao, mới được mấy ngày đã được thả ra rồi?”

Khanh Nguyên bất đắc dĩ nói: “Không phải là buộc phải đáp ứng mẹ cô ta với người trong nhà sẽ nghiêm túc qua lại thử thì sao có thể thoát ra chứ.” Lại than dài: “Đẹp thì đẹp đấy, chỉ là có chút... giống cô, không nhìn kỹ liền không thể nhận ra ra ai là ai, hại tôi mỗi lần thấy cô gái ấy đều thiếu chút nữa than một tiếng như thế nào lại là cô.”

Từ Ly Phi tán thưởng: “So sánh rất sâu sắc.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 2

Hội quán Hồng Diệp được thiết kế rất kỳ công, bên phải đại sảnh lầu một là dãy núi đá, đường đi được bố trí dọc theo đường song song, cây từ đằng từ mái nhà cong rừ xuống, cuối đường có một tòa lâm uyển thấp thoáng giữa rừng phong, cũng chính là địa điểm đấu giá từ thiện lần này. Lối vào lâm uyển có một cây cổ thụ lớn, hai mỹ nữ mặc sườn xám đứng ở dưới tàng cây chờ đón khách quý vào trong.

Từ Ly Phi đến nơi vừa đúng 5 giờ, Khanh Nguyên nửa đường gửi đến một cái tin nhắn, nói sẽ đến muộn một chút. Cô không có thư mời trong tay, liền đứng ở bên lối đi bên cạnh chụp vài tấm ảnh.

Nhiếp ảnh phân ra rất nhiều trường phái, Từ Ly Phi tôn trọng chủ nghĩa tự nhiên, phong cách theo đuổi có thể xem như là tác phẩm • Henry • của Ái Mạc Sinh. Cô nghĩ đến xuất thần, không để ý liền bị hai đứa trẻ đang đùa nghịch bên cạnh va phải, bao tay rơi vào bụi cỏ cạnh lối đi. Một trong hai đứa trẻ đó quay lại rồi rít xin lỗi: “Thật sự xin lỗi chị ạ~.” Cô cười cười, rẽ đám cỏ đi vào nhật bao tay.

Từ góc này có thể quan sát khá rộng, cô chợt có chút hứng thú nhìn ra cảnh bên ngoài. Cách đó không xa có một gốc cây cổ thụ, dưới tàng cây có ghế dài. Nhặt lên bao tay, tầm mắt Từ Ly Phi qua đám ngọn cỏ dừng ở chiếc ghế dài, cảm thấy cảnh tượng cực giống trong bộ phim điện ảnh « Nặc Đĩnh Sơn » cô từng xem. Người con trai mặc sơ mi ngồi trên ghế dài đọc sách, áo tây trang tùy tiện vắt phía sau ghế dựa, người con gái tóc dài gổ đầu trên đùi người con trai, tay cầm một vài nhánh cỏ bên chiếc nhẫn cổ. Cô gái đó nghịch ngợm cầm ngón tay của chàng trai, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út, sau đó hôn lên mu bàn tay đó, chàng trai đặt cuốn sách qua một bên cúi đầu nhìn cô gái, cô gái đó liền hôn thêm hai cái lên ngón tay chàng trai. Chứng kiến một cảnh hoàn mỹ đầy trữ tình như vậy cũng thật khiến cho người ta hâm mộ không thôi đi.

Cũng đã hơn mười ngày không gặp Nguyễn Dịch Sâm, Từ Ly Phi đứng đó thất thần. Hóa ra hẳn cũng ở thành phố S. Cô với Phó Thanh Thanh kỳ thật không có mấy ấn tượng, chưa từng nghĩ được hai người họ ở chung thì sẽ như thế nào, hóa ra chính là cảnh tượng như vậy a. Có lẽ Nguyễn Dịch Sâm với bất kỳ ai yêu đương đều sẽ là như vậy, còn nhớ lúc trước hai người họ còn bên nhau, lúc hắn đọc sách cũng để cô nằm trên đùi, tay xoa đầu cô, đôi khi thấy có gì thú vị liền đọc cho cô nghe. Không, có lẽ cô còn không bằng những người con gái khác đi, bởi Nguyễn Dịch Sâm đối người khác ôn nhu vẫn là biết họ là ai, còn với cô, ôn nhu đó rốt cuộc lại là coi cô là ai đó mà ban phát.

Nghĩ lại chỉ làm bản thân thêm bức bối, cô đang muốn thu lại ánh mắt, người đàn ông kia tựa như lại cảm nhận được ngẩng đầu lên, trong nháy mắt cô lại cảm giác mờ hồ người đó đang hoảng hốt, mà cô gái đang nằm trên đùi lúc này tựa hồ cũng phát hiện ra điểm khác thường, quay mặt theo, phút chốc liền lộ ra biểu tình kinh ngạc, chính là Phó Thanh Thanh.

Từ Ly Phi đại khái có thể hiểu được người đàn ông kia đem mình nhận thành ai. Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục, ở đảo Trường Minh cũng là chưa có bao giờ diện qua như vậy. Ánh mắt kia của hắn rốt cuộc thành công khiến tim cô nhói đau, cô ngờ ngác trong chốc lát, khi định thần lại cảm thấy bản thân lúc này thật sự không có tâm tình mà chào hỏi, liền chuyển rời tầm mắt, cúi đầu đem bao tay từ đám cỏ lên giữ giữ, sau đó xoay người về lối cũ.

Người bên cạnh đi lại qua cô, còn cô tâm trí sớm đã trống rỗng. Bất chợt có người tiến đến chào hỏi: “Ồ! Đây không phải Nhiếp phu nhân sao? Lâu lắm không gặp phu nhân nha.” Cũng không biết là mình đã nhận sai người, cô cười cười, đầu đau như búa bổ, nhưng tâm trí lại an tĩnh lạ thường. Cô chậm rãi suy nghĩ, nghĩ đến sự xuất hiện của mình không khiến nhiều người thấy kỳ lạ chẳng lẽ là vì Nhiếp Phi Phi thật sự vẫn còn sống? Lại nghĩ rốt cuộc Khanh Nguyên gặp chuyện gì thế nào giờ này còn chưa tới. Nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng lại quay trở về điểm xuất phát, nghĩ đến người đàn ông Nguyễn Dịch Sâm đó thật sự là con dao hai lưỡi, có thể đem cô nâng lên chín hàng mây hạnh phúc vùng mẫn nguyện, cũng có thể một câu đẩy xuống địa ngục khổ sở thương tâm.

Sau đó cô nghe được Nguyễn Dịch Sâm từ sau lưng kêu tên cô: “Phi Phi.”

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cô lại cảm thấy hắn gọi không phải là Phi Phi, mà là Phi Phi.

Mà cô lúc này nên bày ra một cái biểu tình thật bình tĩnh chính là lựa chọn tốt nhất. Thứ này cô rất giỏi, liền xoay người rất bình tĩnh mà nhìn hắn hai giây: “Tôi không phải Nhiếp Phi Phi.”

Nguyễn Dịch Sâm đứng cách cô ba bước chân, áo khoác vắt trên khuỷu tay, khẽ khựng người, hắn hỏi cô: “Em biết cô ấy?”

Cô cười cười không đáp.

Hắn khẽ nhíu mày: “Anh không có nhận nhầm em thành cô ấy.”

Cô phối hợp gật gật đầu: “Vậy sao, vậy anh qua đây là muốn hỏi thăm về bộ ảnh chụp nửa tháng trước kia?” Không đợi hắn trả lời, đã xoa huyết thái dương nói: “Còn phải chỉnh sửa chút hậu kỳ nữa, anh chịu khó chờ thêm nửa tháng, chất lượng đảm bảo Phó tiểu thư sẽ vừa lòng.” Tình trạng hiện giờ của cô tất nhiên là không làm được mấy phần hậu kỳ nữa, nên đã giao cho Khanh Nguyên nhờ bạn bè của cậu ta.

Hắn bình tĩnh nhìn cô: “Bộ ảnh kia tôi không có hứng thú quan tâm.”

Cô lơ đãng hỏi: “Vậy còn chuyện gì nữa sao?” Nhân nhật nói: “Là vậy a.”

Người nào tò mò trước người đó thua, đây là trò chơi lúc trước bọn họ thường chơi với nhau, hầu hết là cô thua. Kỳ thật tính hiếu kỳ của cô với mọi thứ vốn không lớn, nhưng là mỗi khi nhìn đến ánh mắt mong chờ cô mở miệng hỏi trước, bản năng cô liền muốn khiến cho hắn thỏa mãn, bởi sau mỗi lần như vậy, hắn sẽ thích thú mà cười toe như trẻ nhỏ, khiến cho cô tâm tình không tệ.

Nhưng cái gì cũng đều có điểm kết thúc của nó.

Lối đi dài ngoằn ngoèo, Nguyễn Dịch Sâm không lên tiếng, cô cũng dứt khoát không để ý tới hắn, không khí nhất thời trầm mặc.

Trong lúc lơ đãng khước mắt, Từ Ly Phi nhìn thấy Phó Thanh Thanh đứng một góc. Chỗ đó không nhiều người qua lại, chỉ có mấy nhánh tùng, đúng lúc có một người phục vụ đi qua, liền bị Phó Thanh Thanh ngăn lại, không biết hai người nói gì đó, cô đột nhiên lấy ra ly nước trên khay thăng tấp từ trên ngực đổ xuống, xong xuôi đầu đầy đem ly không trả lại người phục vụ, tay móc từ túi tiền boia đưa tới.

Từ Ly Phi thu hồi ánh mắt, Nguyễn Dịch Sâm rốt cuộc nhận thua mở miệng: “Sao em lại ở đây?”

Cô nâng cằm ra hiệu về phía nơi đầu giá trong lâm uyển: “Qua tham quan chút.”

Hắn tạm dừng hai giây: “Cùng ai?”

Cô trả lời cho có lệ: “Một người bạn.”

Hắn giương mắt nhìn cô: “Bạn?”

Cô không trả lời, liếc thấy Phó Thanh Thanh đang đi tới.

Trời vừa qua tháng mười, thời tiết mùa thu đã lạnh lên chút ít, nửa trên váy cô gái đó đã sớm ướt đầm, ôm hai tay vừa đi vừa run rẩy, bộ dáng nhìn qua quả thật rất đáng thương. Nguyễn Dịch Sâm nhìn theo Từ Ly Phi cũng thấy một màn đó, lông mày không khỏi có chút nâng lên: “Sao lại biến thành thế này rồi?” Thuận thể đem cánh tay khoác chiếc áo tây trang lên vai cô ấy.

Phó Thanh Thanh cẩn thận ôm lấy cánh tay hắn: “Lúc ở bên kia chờ anh không cần thận trọng vào người phục vụ.” Rầu rĩ ngắt đầu: “Anh cùng Từ Ly Phi tiểu thư nói chuyện xong chưa? Em lạnh quá, chúng ta đừng đi hội đấu giá nữa, em muốn thay quần áo rồi về, anh đưa em về nhà.”

Từ Ly Phi rút cuộc hiểu một màn vừa rồi của Phó Thanh Thanh là để làm gì.

Nguyễn Dịch Sâm vẫn cau mày: “Em trước tiên đi đổi bộ khác đã.” Giờ tay nhìn nhìn thời gian: “Anh.”

Phó Thanh Thanh cắt ngang lời hắn: “Anh biết em mù đường mà, nơi này lớn như vậy, ngộ nhờ lạc đường làm sao giờ?”

Từ Ly Phi khá hiểu con người Nguyễn Dịch Sâm, loại trình độ làm nũng cùng tùy hứng này tuyệt đối sẽ không làm hắn cảm thấy phiền chán, xem ra Phó Thanh Thanh cũng mất không ít công sức tìm hiểu qua.

Hắn quả thật không biểu lộ chút phiền chán nào, nhàn nhạt nói: “Bảo phục vụ đưa em qua đó đi.”

Phó Thanh Thanh bĩu môi: “Đáng ghét.”

Nguyễn Dịch Sâm không trả lời, lại quay đầu nhìn Từ Ly Phi.

Từ Ly Phi lúc này mới nhớ tới mục đích ban đầu vì sao mình đứng ở chỗ này, kỳ thật cô không có ý định cùng Nguyễn Dịch Sâm nói chuyện. Người đàn ông khi chia tay chỉ để lại cho cô một trang giấy mỏng, liền cứ như vậy kết thúc tất cả, hiện tại gặp lại vẫn có thể bình thản coi như bằng hữu lâu ngày không gặp mà tám đóc thì không khỏi thấy khôi hài. Cô vốn là đứng đây vì chờ Khanh Nguyên. Nhất thời cảm thấy chính mình rất buồn cười, cũng cảm thấy Phó Thanh Thanh buồn cười, cô ta coi như nhận sai tình địch, cũng là hoài công dựng một vở kịch đối phó với cô rồi, tình hình thực sự của cô ta nên là Nhiếp Phi Phi kia. Nhưng cô biết Nhiếp Phi Phi lại chưa từng để Nguyễn Dịch Sâm trong lòng, càng không cần phải nói đến cô ta, thế giới của Nhiếp Phi Phi chỉ có Nhiếp Diệc mà thôi.

Từ Ly Phi cười cười: “Tôi còn có việc, không quấy rầy hai người nữa, có duyên gặp lại.” Gật đầu thay cho lời từ biệt, quay đi còn nghe phía sau Phó Thanh Thanh nhỏ giọng làm nũng: “Từ tiểu thư đi rồi, anh đưa em đi nhé.” Phó Thanh Thanh cũng chỉ mới 21 tuổi, làm nũng như vậy vô luận ai nghe đều thấy đáng yêu, nhưng Nguyễn Dịch Sâm lại im lặng.

Hắn im lặng như vậy ba giây, cô đã đi xa một đoạn, đột nhiên nghe được Nguyễn Dịch Sâm lần nữa kêu tên mình: “Phi Phi.” Nhưng lần này cô không quay đầu.

Đi đến cuối đường, cô dừng lại bên bức tường nghệ thuật hồi nãy, thói quen tìm bao thuốc với bật lửa, lần mò một hồi không thấy mới nhớ ra vì chữa bệnh nên đã bỏ đi. Trong túi chỉ có mấy thanh kẹo giúp cai thuốc, cô lấy ra một thanh, xé giấy bọc bên ngoài. Một cơn gió thổi qua, có chút lạnh. Một người đàn ông đi qua, dừng bước chân, hướng cô chào hỏi: “Đã lâu không gặp.” Lại nhận sai người, cô định như bình thường mà mặc kệ, người đàn ông lại khẽ cười bổ sung một câu: “Từ tiểu thư là cùng Nhiếp Diệc tới sao?”

Cô giật mình nói: “Chúng ta biết nhau sao?” Người đàn ông vốc người khá cao, bộ mặt anh tuấn lãng tử, cười rộ lên, nụ cười lại có cảm giác có một ý vị khác. Cô chưa từng thấy qua người này.

Người đàn ông nghĩ nghĩ: “Tháng 11 năm ngoái chúng ta có gặp nhau một lần ở nhà Nhiếp Diệc, là căn nhà ở Thanh Hồ, lúc ấy tôi không biết hai người là chị em, nên nhận nhầm cô thành Phi Phi. Chúng ta chỉ là nhìn thoáng qua, cô không nhớ rõ cũng là chuyện bình thường, tôi là Tạ Luân, bạn của Nhiếp Diệc.” Anh ta cười cười: “Cô cùng chị gái mình lớn lên thật sự rất giống nhau, quả thật là giống nhau như đúc.” Lại bổ sung nói: “Đúng rồi, nghe nói Phi Phi hiện tại đang ở Mỹ dưỡng bệnh, thân thể đã khỏe chưa?”

Từ Ly Phi dựa vào bức tường sau lưng, hồi lâu mới hiểu được người đàn ông này đang nói cái gì. Sáng nay cô mới nghĩ tới khả năng Nhiếp Phi Phi còn sống, còn tò mò nếu còn sống thì hiện tại ở đâu, buổi chiều liền có người xuất hiện giải thích nghi hoặc này, quả thực như là trời định sẵn vậy. Nhưng Nhiếp Phi Phi thế nào lại biến thành chị gái cô rồi, bố mẹ cô đều là chết bệnh, cô được bà nuôi lớn, mà cô cũng không có chị gái nào đâu. Sự tình càng ngày càng phức tạp rối rắm, cô trầm mặc hai giây, hỏi người đàn ông: “Anh rất thân quen với Nhiếp Phi Phi sao?”

Người đàn ông nói: “Chính xác là cô ấy với em gái tôi có chút thân thiết.” Nói xong liếc nhìn thời gian, có chút nghi hoặc: “Nhiếp Diệc không phải nói 6 giờ mới tới sao, đến sớm?”

Cô nhấp nháy môi: “Tôi đến cùng bạn, không biết Nhiếp Diệc cũng đến.”

Người đàn ông lúc này mới hiểu ra: “Vậy bạn cô đâu? Hắn còn chưa tới?” Ngay sau đó cười: “Tôi cũng đang định đi vào, bên ngoài gió lớn, không bằng cùng nhau vào trong chờ bọn họ.”

Đi hết tòa lâm uyển là đến một cánh cổng dẫn ra nơi tổ chức, đi sâu vào bên trong, kiến trúc lâu vũ dẫn đến một cái đình uyển lớn, bên trong hoa cỏ um tùm, người đứng ra tổ chức lần này dựa vào chỗ hoa cỏ đó mà bố trí dành riêng ra một hội trường đấu giá độc đáo.

Tạ Luân dẫn Từ Ly Phi lên gian phòng phía tây. Từ trên nhìn xuống, thấy dưới lầu có vài người khách cũng đã ngồi đó.

Gửi xong đầu đầy cho Khanh Nguyên một tin nhắn, Từ Ly Phi ngồi chống cằm nghiêm túc suy xét lại sự việc vừa rồi.

Kỳ thật, vừa rồi Tạ Luân nói rất nhiều lời khó hiểu, ví như hắn nói một năm trước gặp cô ở nhà Nhiếp Diệc, nhưng nguyên tháng 11 đó cô đều ở đảo Trường Minh giáp thành phố K, mà trừ lần này trước nay cô đều không có lui tới thành phố S. Lại ví như hắn nói cô là em gái của Nhiếp Phi Phi, lần này cô tới thành phố S gặp lại hắn liền có thể nhận ra là em gái Nhiếp Phi Phi, có lẽ cũng là do Nhiếp Diệc nói cho hắn biết. Nhưng nếu cô thật sự là em gái Nhiếp Phi Phi, vì sao lúc trước cô hỏi Nhiếp Diệc, hắn lại im lặng không nói?

Cũng đâu phải chuyện gì khó trả lời đâu?

Cô không ý thức được chính mình lúc này lòng mảy đã nhúu chặt lại.

Phòng trà rộng lớn chỉ có hai người bọn họ, Tạ Luân là người có ý tứ, nhìn Từ Ly Phi không muốn nói chuyện, cũng không lên tiếng, tự mình tìm thú vui với bình trà.

Pha xong một bình, hắn thả người xuống ghé nghỉ ngơi thư giãn, khoeo mắt liếc về phía đồng hồ, lại liếc ra bên ngoài, kinh ngạc cảm thán: “Đã được lúc lâu vậy rồi cơ à.” Lại nhìn về phía cô nói: “Nhiếp Diệc tới rồi.”

Mạch suy nghĩ bị cắt đứt, anh mắt nhìn theo hắn tới ngoài sân, quả nhiên nhìn thấy Nhiếp Diệc bước đến hàng ghế dành cho khách quý ngồi xuống. Từ Ly Phi nhớ đến lời kể của Nhiếp Phi Phi trong bút ghi âm, người này khí chất quá mức xuất chúng, vô luận ở đâu đều có thể làm người ta liếc mắt một cái liền chú ý tới. Hơn nữa hôm nay hắn còn ôm trong lòng một bé gái.

Ngồi ở tầng hai có một ưu điểm là có thể quan sát thấy rõ toàn cảnh phía dưới, ánh mắt hơn phân nửa tại hội trường đều là đặt trên hai cha con họ. Nhiếp Vũ Thi lớn lên rất khả ái, trang điểm một chút càng thêm đáng yêu, trên đỉnh đầu đính một viên đá phát quang nho nhỏ, váy ren bông trắng bạc, giống một thiên sứ nhỏ. Tiểu thiên sứ vừa được đặt ngồi lên chiếc ghế cạnh Nhiếp Diệc, lập tức có người phục vụ bưng tới một cốc nước trái cây trẻ nhỏ thường thích uống. Tiểu gia hỏa nhận lấy nước trái cây, nhúu mồm nhìn lúc lâu, phồng má hít sâu một hơi, biểu tình bi tráng mà uống nhanh một ngụm, sau đó nghiêm trang đem nước trái cây đưa cho Nhiếp Diệc, một bộ dáng chăm sóc trẻ nhỏ lặng lẽ cùng Nhiếp Diệc nói hai ba câu gì đó.

Tạ Luân dựa trên ghế mây chống má cười: “Cô đoán Vũ Thi đang nói gì?”

Cô lắc đầu.

Tạ Luân nói: “Nhất định là nói: “Ba ba, con giúp người thử qua rồi, cốc nước trái cây này không lạnh cũng không nóng, uống vừa vặn tốt, baba uống đi?”” mắt thấy Nhiếp Diệc cúi người nhận ly pha lê, hắn cười ra tiếng: “Đứa nhỏ này một khi gặp được đồ ăn gì không thích, sẽ làm bộ giúp Nhiếp Diệc thử độc, sau đó đem toàn bộ đẩy cho Nhiếp Diệc giúp con bé giải quyết phần còn lại, xác suất thành công có thể tới 50%.”

Từ Ly Phi ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người Nhiếp Vũ Thi. Nhiếp Diệc uống xong nước trái cây đem cái ly rỗng trả lại cho cô nhóc, cô nhóc cảm cái ly nghiêm túc xem xét từ trên xuống dưới một lần, đôi má phúng phính lộ rõ vẻ vui vẻ, nhìn khẩu hình tựa hồ là đang nói: “Uống rất khá nha, ba ba.” Cô nhìn không được cũng cười, thuận miệng hướng Tạ Luân nói: “Làm sao xác suất thành công chỉ có 50%? Tôi không tin. Ai có thể cự tuyệt được một cô bé đáng yêu như vậy chứ?”

Tạ Luân nâng tay giúp cô rót thêm trà: “Gặp được đúng thứ Nhiếp Diệc thích, xác suất thành công liền cao, nếu không may đó cũng là thứ Nhiếp Diệc ghét, trên cơ bản kết quả cũng chỉ có thể là chính cô nhóc khóc lóc đem chúng ăn hết thôi.” Hắn nhích nhích cái lưng hơi môi nói: “Chắc cô không biết Nhiếp Diệc rất kén ăn?”

Cô tất nhiên là không biết, trầm ngâm hai giây, nói: “Nhiếp Diệc rất sủng ái con gái mình.”

Tạ Luân nói: “Là con gái của Phi Phi và hắn, chính là kết tinh tình yêu của hai người họ, như thế nào không sủng cho được.” Giương mắt nhìn thấy biểu tình của cô, bật cười nói: “Nghe nói cô năm trước mới về nhà, có thể vẫn có chút lạ lẫm, nhưng dù sao cũng là chị gái cùng anh rể cô, chắc không đến mức cũng nghĩ như lời đồn, cho rằng bọn họ là vì lợi ích hai bên mà kết hôn với nhau đó chứ?” Hắn thật thà nói: “Nếu thật sự là liên hôn vì lợi ích kinh tế, thì không tới lượt chị gái cô đâu nha.”

Tạ Luân chủ động đem đề tài nói tới mức này làm Từ Ly Phi ngẩn người. Nhiếp Diệc và Nhiếp Phi Phi, bọn họ ban đầu bởi vì cái gì mà ở bên nhau, cô vốn vẫn nghĩ là liên hôn là cho lợi ích gia tộc. Mà Nhiếp Diệc rốt cuộc với Nhiếp Phi Phi là cảm giác gì, cây bút ghi âm kia lại không có đáp án cụ thể, mà cô cũng không tìm ra được đáp án.

Từ Ly Phi nhìn ly trà: “Thương nghiệp liên hôn cũng không phải cái gì quá tệ, bắt quá,” cô nhàn nhạt nói, “Nếu ở party của Nhiếp gia đêm đó, người Nhiếp Diệc gặp được lại là một người khác, không phải Nhiếp Phi Phi, có lẽ Nhiếp Diệc cũng sẽ lựa chọn người kia, khả năng cuối cùng cũng sẽ nguyện ý đi thích người kia. Hắn bởi vì vô tình gặp Nhiếp Phi Phi phù hợp với điều kiện của mình, trên thực tế muốn tìm một người phù hợp như vậy không khó, chỉ là buổi tối đó trùng hợp gặp Nhiếp Phi Phi. Hắn cũng không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Quyển 3 - Chương 3

Kỳ thật nói đến đây đã là quá nhiều, chuyện tình cảm như người uống nước ấm hay lạnh tự biết được, chỉ là ngẫu nhiên, cô nhớ tới một đoạn chuyện xưa kia có nhắc đến cả lúc ấy, thay Nhiếp Phi Phi mà cảm thấy đáng tiếc. Đêm hôm hai người hôn nhau ở đảo nhiệt đới, Nhiếp Diệc nói với Nhiếp Phi Phi nguyện ý thử học cách thích cô, mà khi Nhiếp Phi Phi hỏi hân có phải hay không bởi vì cuộc sống của hai người sau này, hân cũng không có phản bác.

Nếu như tình yêu có thể cùng bất cứ ai như vậy, mà lí do là để thích ứng, cô cảm thấy thứ tình cảm đó không đáng giá một xu, cũng không đồng tình với cái gọi là “tình yêu chân chính” từ miệng Tạ Luân kia.

Tạ Luân là người thông minh, lập tức hiểu ra cô đang ám chỉ cái gì: “Ý của cô là, cô cảm thấy Nhiếp Diệc bởi vì thấy thích hợp cùng trùng hợp mới cưới Phi Phi?” Lại hỏi: “Phi Phi không phải cũng nghĩ như vậy đó chứ?”

Cô không trả lời.

Tạ Luân nâng ngón trỏ xoa mũi: “Nếu Phi Phi cũng nghĩ như vậy thì đúng là chuyện lớn rồi a.” Thật lâu sau, hân ngẩng đầu nhìn cô: “Nhiếp Diệc là một thiên tài, mà thiên tài có cái suy nghĩ của thiên tài mà người thường chúng ta không thể lý giải được. Bởi vì cô mới chỉ nhận biết Nhiếp Diệc được sáu năm, nghĩ như vậy cũng không phải là chuyện lạ gì. Đối với hân mà nói, thích hay mến mộ một người là một điều vô nghĩa.” Hân trầm ngâm một chút, khước miệng khẽ nhếch: “Tôi sẽ không nói sâu về cái đề tài này, vì kỳ thực cũng không thể hiểu nổi hân, có lẽ cô nói cũng không sai, Nhiếp Diệc có thể thích hợp cùng trùng hợp mà cười một người, nhưng muốn hân bởi vì thích hợp cùng trùng hợp mà đi yêu một người, điều này là không thể a. Trên thực tế, trước đêm hôm đó hân đã gặp qua chị gái cô một lần, để lại cho hân một ấn tượng không tệ.” Hân hài hước: “Bằng không cô thật sự cho rằng, buổi tối đó ai đụng tới hân hân liền cưới sao?”

Từ Ly Phi đặt ly trà xuống bàn, có chút giật mình: “Bọn họ đã từng gặp nhau trước đó, chẳng lẽ Nhiếp Phi Phi lại không biết?”

Tạ Luân một lần nữa rót thêm trà: “Lần gặp gỡ trước party hôm ấy đại loại là khoảng hai tháng trước đó, chính là ngày kỷ niệm đám cưới bạc(*) một người dì của tôi.”

(*): Kỷ niệm 25 ngày cưới, ngoài ra còn có kỷ niệm đám cưới đồng, vàng, kim cương v.v.

Chiều theo cách nói của Tạ Luân, chính là người tuổi càng lớn càng thích náo nhiệt, đêm đó đi anh ta mở một bữa tiệc rất lớn, khách khứa cũng nhiều, sau đó còn có đầy đủ một vũ hội ở màn cuối, dành riêng cho người trẻ tuổi.

Mấy thứ vũ hội với hân và Nhiếp Diệc mà nói, đều đã tham gia đã đến mức ngán, vốn không định ở lại, nhưng buổi tối đó hai người bọn họ đứng trên ban công tám nhâm quá lâu, không để ý thời gian đã đến lúc khai màn vũ hội.

Trong đại sảnh đã chuyển đến bài thứ tư, Tạ Luân lưu ý đến thiếu gia nhà Phó gia rốt cuộc cũng mời được bạn nhảy, thuận miệng hỏi Nhiếp Diệc: “Kia là cô gái nào? Không biết cái tai tiếng đạo đức của tên Phó Thiếu Vũ đó sao, đừng khi thế nào lại dám cùng hân khiêu vũ.” Thiếu gia nhà Phó thị Phó Thiếu Vũ đầu óc có chút vấn đề, con gái hơi đối tốt với hân một chút liền dễ dàng bị dây dưa không rõ, lúc trước em họ một người bạn gái của Tạ Luân cũng từng là nạn nhân của cậu ta. Cô em họ đó bị đeo bám tới mức phá hủy cả lễ đính hôn với bạn trai, thiếu chút nữa vì đau khổ mà mắc trầm cảm, cuối cùng đành phải trốn đi nơi khác tránh họa.

Nhiếp Diệc đối với việc này đương nhiên toàn không có hứng thú.

Vừa lúc có một người đồng nghiệp ở bệnh viện đi đến, nghe Tạ Luân nhắc tới bạn nhảy của Phó Thiếu Vũ, nhanh nhẩu nói: “Cô gái đó sao, chính là cô con gái một của tổng giám truyền thông Ngân Tự, Nhiếp Phi Phi, là một nhiếp ảnh gia hải dương, hầu hết thời gian đều là ra bên ngoài chụp ảnh, khó có được dịp xuất hiện thế này.”

Tạ Luân nói: “Trách không được lạ mắt.”

Người kia cười nói: “Tuổi trẻ, các tác phẩm đều rất được ca ngợi,《thâm lam • xanh thẳm》còn vì cô ấy mà thêm chuyên mục nhiếp ảnh. Coi là nhân cách của người làm nghệ thuật đi, không quá quan tâm đến mấy thứ đồn thổi, có lẽ là thấy Phó Thiếu Vũ đi mời khiêu vũ lại liên tục bị bà vợ cô gái tìm cơ duyên chuyển cự tuyệt có chút đáng thương.” Nói rồi cảm thán: “Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ là chuyện tốt, chỉ tiếc đồng tình sai người, sau này bị Phó Thiếu Vũ đeo bám thì”

Đề tài đến đây thì dừng, người đó chuyển sang luận bàn với Nhiếp Diệc về một loại vắc-xin nào đó đang trong thời kỳ thực nghiệm lâm sàng ở Nhiếp thị. mấy chuyện chuyên sâu trong lĩnh vực này Tạ Luân không hiểu được, đứng ra một bên hóng gió, thuận tiện xem tình hình dưới sân khiêu vũ.

Vừa vặn lúc này Phó Thiếu Vũ cùng cô gái kia chuyển qua sân nhảy bên cạnh, cách ban công bọn họ đang đứng chỉ vài bước. Cô gái này vóc dáng cao gầy, tóc dài lượn sóng, một thân lễ phục màu nước biển, bộ dạng xinh xắn, ngũ quan tinh xảo, tuy biểu cảm có chút lạnh lùng, thật nhìn không ra lại là một người chân thành nhiệt tình. Phó Thiếu Vũ kỹ năng nhảy rất kém, trong một phút đồng hồ ngắn ngủn, đã dẫm lên chân cô gái ấy ba bốn lần, liên tục nói xin lỗi.

Tạ Luân cảm thấy kiểu mỹ nhân cao ngạo này, khả năng chính là bên ngoài giả bình tĩnh nhưng đã sớm tức đến nghiêng răng mà nuốt vào trong, lại không

ngờ được cô gái kia lên tiếng, không những lên tiếng, mà giọng điệu còn đặc biệt chân thành: “Vị tiền sinh này, không cần khăn trương như vậy, vốn dĩ là tần suất và lực độ giảm lên được kiểm soát khá tốt, chỉ là sau khi giảm anh có thể dùng nghiền nghiền thử xem có phải đúng là giảm không như vậy được không, thật sự là.....”

Cô gái này nói xong, Nhiếp Diệc cùng người đồng nghiệp kia cũng dừng nói chuyện, Tạ Luân cười cười cúi đầu uống rượu, người kia cũng cười: “Không quen thân nhưng nói chuyện lại rất ý tứ.” Hường Nhiếp Diệc nói: “Vói Yee khá giống nhau.” Nhiếp Diệc ngẩng đầu liếc mắt một cái đến sân nhảy, hắn đứng ở góc ban công, nhờ lớp kính thủy tinh cùng lớp rèm buông một nửa mà đem góc tối bên này cùng toàn bộ đại sảnh ngăn cách.

Thật lâu sau, hắn mở miệng nói: “Từ xưa xem qua các tác phẩm của cô ấy, chụp không tồi.”

Người kia kinh ngạc: “Yee, anh cũng biết cô ấy?”

Hắn đem ly nước uống cạn: “Nhưng là lần đầu tiên gặp người thật ngoài đời.”

Người kia đi rồi bọn họ lại uống thêm một ly mới rời đi, kết quả trong khi chờ tài xế ở phía sau đài phun nước, lại lần nữa gặp được Nhiếp Phi Phi. Bọn họ đứng ở đài phun bên này, cô cùng một người bạn ở đầu bên kia, cách nhau một tòa đá cẩm thạch điêu khắc một vị nữ thần ngăn giữa. Trong vườn ánh đèn không tốt, nếu không phải vì cô bạn kia của cô có giọng giảo huấn quá lớn, bọn họ cũng sẽ không thấy được hai người.

Cô bạn kia của cô hao tổn tâm huyết: “Phi Phi a, không phải đã nói bỏ đừng có tùy tiện thấy việc bất bình lại nghĩa hiệp rút đao tương trợ như vậy rồi sao, bỏ sao lại không biết cái tên bỏ giúp kia chính là một con bạch nhãn lang(*) đâu? Vừa rồi mình nghe Lilin kể cậu ta lúc trước đây đưa với một cô gái, thực sự là sồn tóc gáy, nếu sau này cậu ta cũng như vậy bám lấy bỏ thì làm sao bây giờ?”

(*):chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Nếu nói Trung sơn lang là lấy oán trả ơn, thì bạch nhãn lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ hại người, chính là không chút cảm động.

Cô thế nhưng lại rất bình tĩnh: “Không thể bởi vì sợ giúp sai người mà từ giờ liền đứng trơ mắt nhìn được, mình thấy việc này mọi người đều là nghe sao biết vậy, trên đời này lại có loại khoa trương tới vậy sao, chính là họ tự mình dọa mình thôi.”

Người bạn kia sốt ruột: “Bỏ chính là quá tốt tính, thế giới to lớn việc lạ gì cũng có, vạn nhất đúng là khoa trương như vậy thì sao?”

Cô trầm ngâm: “Nếu đúng như vậy à..... Vậy liền phải dạy dỗ một chút rồi.”

Cô bạn kia càng sốt ruột: “Cái nét như vậy làm sao có thể dạy dỗ gì chứ?”

Cô thở dài: “Vậy phải làm gì đó trừng phạt sao.”

Cô bạn quả thực đã sốt ruột đến muốn phát hỏa: “Gi cơ, trừng phạt..... A? Trừng phạt? Trừng phạt..... Là thế nào cơ?”

Cô giải thích: “Đây đưa một lần liền đánh một lần chứ sao.”

Cô bạn kia nghe thấy ngay lập tức bưng kín miệng: “Lại..... Lại đánh? Lỡ đánh cũng không có tác dụng thì sao?”

Cô bình tĩnh: “Vậy tiếp tục đánh, đánh tới khi cậu ta nghe lời mới thôi.”

Cô bạn kia như nhớ ra cái gì, liền kể cô nghe chút thông tin mình lượm được: “Đánh..... Không thể được a, cái này với Phó Thiếu Vũ chính là không thể áp dụng được, bỏ mà đối xử tệ với cậu ta, cậu ta sẽ đòi tự sát đó a, nghe nói trước đây có một cô gái từng làm như vậy, cậu ta liền chạy đi tự sát, sau lại là cô gái kia tinh thần chịu không nổi nữa, xỉu chút nữa cũng tự sát theo, vào viện nửa tháng trời. Bỏ tưởng đánh cậu ta là xong sao, lỡ đâu vì bị bỏ đánh mà cậu ta đi tự sát.....”

Giọng cô ôn hòa: “Vậy thì gửi tới cái vòng hoa đi.”

Cô bạn sững sốt hơn nửa ngày: “..... Tuy rằng cảm thấy có chỗ nào đó rất không hợp, nhưng mà hình như cũng là nên đưa một cái vòng hoa ha.”

Nghe một màn đối thoại khiến Tạ Luân xém nhìn cười đến tắc thở, Nhiếp Diệc tựa hồ cũng cười cười, sau đó tài xế lái xe tới, lúc lên xe còn nghe được Nhiếp Phi Phi cùng cô bạn mình thảo luận phù chân nên bôi thuốc Vân Nam là lợi hay hại.

Sau này nghe nói Phó Thiếu Vũ quả thực đi dây dưa với Nhiếp Phi Phi, ban đầu Nhiếp Phi Phi đối với cậu ta vẫn rất giữ chừng mực, kết quả Phó thiếu gia được voi đòi Hai Bà Trưng, càng ngày càng quá đáng, Nhiếp Phi Phi nói được làm được, liền thật sự nói với người lớn hai lần. Phó Thiếu Vũ sau đó không tự sát, nhưng sau đó không lâu Phó gia tìm lý do rút hợp đồng khỏi truyền thông Ngân Tự của nhà Nhiếp Phi, tìm công ty khác làm hạng mục văn hóa cho Phó thị, tự cho là cho Nhiếp Phi Phi một bài học giáo huấn. Nhưng tiếc là việc này cũng không tính ảnh hưởng thiệt hại gì lớn cho Nhiếp gia, mỗi bên đều lùi một bước, việc này cũng qua đi.

Hắn là Nhiếp Phi Phi không biết lần gặp này của cô cùng Nhiếp Diệc.

Từ Ly Phi ngã lưng lên chiếc ghế mây, trà đã uống xong, cái ly nắm ở trong tay, còn có thể cảm giác được hơi ấm còn sót lại của nước trà qua một lớp sứ. Hóa ra trước màn chào hỏi chính thức kia, cả hai người đều như vô tình mà hữu ý đi ngang qua nhau.

Duyên phận đôi khi thật là kỳ diệu, trong câu chuyện xưa của Nhiếp Phi Phi, Nhiếp Diệc với cô cũng từng chạm mặt nhau, dưới tàng cây, cảnh gặp gỡ dưới màn mưa hoa anh đào giống như khi vườn địa đàng mở ra loại quả trí tuệ cho nhân loại, khiến cô ấy từ một cô gái bình thường, khát vọng được vươn cánh bay lên, phá kén thành điệp. Một cô nhóc mười hai tuổi cùng thiếu niên mười lăm tuổi, tháng tư hoa anh đào dưới tàng cây tương ngộ, nơi đó giữa trưa thường có gió, cánh hoa đào đua nhau rơi xuống, một màn ấy nhất định rất đẹp, đẹp đến xa vời, mới có thể khiến Nhiếp Phi Phi mười hai tuổi cảm giác được chính mình quá đổi bình thường. Nhiếp Phi Phi muốn trở nên hoàn mỹ hơn. Sở dĩ sau này có thể thành công như vậy, là bởi vì cô muốn bản thân có thể có một lần nữa được đứng trước Nhiếp Diệc mà thấy tương xứng. Nhiều năm về sau, không ngờ thật sự có cơ duyên, công sức theo kịp Nhiếp Diệc rồi cuộc phá kén thành điệp, có thể thông dong mà sánh vai cùng Nhiếp Diệc hai mươi sáu tuổi.

Buổi tối đó, hẳn là Nhiếp Diệc đứng ở trong góc ban công cũng nghiêm túc đánh giá một màn nhảy của Nhiếp Phi Phi, hẳn nhất định không biết người con gái tỏa sáng đứng đó là nhờ hẳn mà có được ngày hôm nay.

Khi đó hẳn thấy cô thế nào nhỉ? Nghĩ như thế nào?

Vấn đề này có lẽ Tạ Luân cũng không thể biết được đáp án.

Bình trà trước mặt đã voi đi khá nhiều, Tạ Luân một lần nữa đổi lá trà, chợt nhớ tới cái gì, lại bổ sung một cái kết cục cho chuỗi ký ức kia: “Thật ra sự kiện lần đó vốn không trôi qua dễ dàng như vậy, trên thực tế Phó gia sau đó lại gây ra không ít phiền toái với công ty cha cô, là Nhiếp Diệc ra tay giúp các người, hẳn không hay xen vào việc người khác, chính là giúp chị gái cô vậy thôi.”

Từ Ly Phi nói: “Nhiếp Phi Phi nói hẳn chính trực sáng suốt, lý trí khách quan.”

Tạ Luân cười nói: “Đó không phải nguyên nhân, tôi hỏi qua hẳn như thế nào đột nhiên nhân rồi quản chuyện không đâu, hẳn nói người có chút thiện lương không thể tự lập, người có chút tự lập lại không thể làm việc thiện.” Tạ Luân ngừng lại một chút: “Đó là nói người như chị gái cô rất hiếm có, cũng là có ấn tượng không tệ với chị gái cô.”

Từ Ly Phi cảm ly nắm trong tay thật lâu sau, nói: “Nhiếp Phi Phi nếu biết được chuyện này, nhất định sẽ rất vui.”

Màn đấu giá đầu tiên đã được một lúc, rốt cuộc Khanh Nguyên cũng tới, cô xuống lầu nhập hội cùng hẳn, Tạ Luân cũng tùy ý đi theo xuống lầu.

Dưới lầu đến một nửa khách khi nghe được người bán đấu giá giới thiệu đến bức họa phúc thái liên lúc trước cô xem qua kia, cả hội trường liền tranh đấu kịch liệt, cuối cùng bị Nhiếp Diệc ra một cái giá cao thu về.

Cô đảo mắt về phía Nhiếp Diệc, lại nhìn thấy Nhiếp Vũ Thi quy củ ngồi ở ghế dựa bên cạnh ngủ, Nhiếp Diệc một tay đỡ cô nhóc, để tránh cô nhóc từ ghế trên ngã xuống. Khi đó cô mới chú ý tới bên cạnh Nhiếp Vũ Thi còn có một chỗ trống.

Đại khái là vì ánh mắt cô quá mức rõ ràng, làm Tạ Luân chú ý tới, hướng cô giải thích: “Đó là để chỗ ngồi cho Phi Phi, nhưng ba năm nay cô ấy đều không tới.” Thuận miệng hỏi cô: “Sang năm có thể thấy được cô ấy ngồi đó không nhỉ?”

Cô đương nhiên là không biết, tùy tiện trả lời một câu: “Cũng có thể lắm.” Nói rồi tầm mắt lại dừng trên chiếc ghế trống.

Vừa lúc một tác phẩm nhiếp ảnh khác được chiếu lên, vì sử dụng hiệu ứng 3d nên nhìn qua rất rõ ràng, đèn ở trung tâm đều bị tắt cả.

Trong nháy mắt ánh đèn bị tắt đi, Từ Ly Phi cảm thấy chính mình tựa hồ nhìn thấy bóng dáng Nhiếp Phi Phi. Cô ấy giống hệt như miêu tả của Tạ Luân, vóc dáng cao gầy, tóc dài lượn sóng, ngồi ở chiếc ghế ba năm nay chưa từng ngồi, ngón tay thon dài đặt trên bả vai Nhiếp Vũ Thi, nghiêng đầu liền có thể thấy được khuôn mặt tinh xảo hàm chứa ý cười. Nhiếp Vũ Thi vẫn còn ngủ gà ngủ gật, chuyển mình một cái liền bò đến ôm lấy Nhiếp Diệc, giống một bé mèo lười, cả hai tay đều ôm lấy bả vai Nhiếp Diệc, giống như hận không thể tặng cho hẳn một đồng nước miếng trên tay áo. Nhiếp Diệc quay đầu lại, tay phải nhẹ nhàng thủ đem đầu Nhiếp Vũ Thi nâng lên dựa vào lồng ngực mình. Nhiếp Phi Phi không làm phiền tới hai cha con, giờ tay đặt lên mu bàn tay Nhiếp Diệc, trên mặt biểu tình một mảng ôn nhu.

Từ Ly Phi chống tay lên tay vịn cầu thang, kia rốt cuộc là cái ảo giác gì?

Ánh đèn một lần nữa sáng lên, ảo ảnh đột nhiên tiêu tán, đem chiếc ghế dựa trở về trống rỗng như cũ.

Tạ Luân lo lắng hỏi cô: “Làm sao vậy?” Cô cố giữ trấn tĩnh mà lắc lắc đầu.

Buổi tối trời lại bắt đầu mưa.

Trước giờ ngủ Triệu y tá lại đến đưa thuốc, Từ Ly Phi lơ đãng hỏi: “Năm ngoái tôi đã từng đến đây à?”

Triệu y tá thành thật nói: “Tôi mới tới đây đầu năm nay, không biết a.”

Cô liền thay đổi đề tài: “Nữ chủ nhân hiện tại của nhà này là đang ở Mỹ trị bệnh sao?”

Triệu y tá đưa nước cho cô: “Nghe nói là vậy.”

Từ Ly Phi đến khuya mới ngủ, ngày hôm sau gọi một cuộc điện thoại cho trợ lý Chử, lấy cớ ở quê có việc yêu cầu mình trở về một chuyến. Trợ lý Chử rất cẩn thận, giúp cô sắp xếp hết từ vé máy bay, taxi xe đưa đón, còn cho Triệu y tá đi theo để có thể kịp thời xử lý trong bất cứ tình huống nào.

Buổi chiều máy bay hạ cánh xuống thành phố K.

Giây phút bước xuống máy bay kia, Từ Ly Phi đột nhiên cảm thấy hai ngày này có thể là cô quá nhạy cảm, nghe Tạ Luân nói như vậy, liền bắt đầu hoài nghi chính mình, rõ ràng trong trí nhớ tháng 11 năm ngoái cô ở thành phố K, ký ức của chính mình làm sao có thể lừa chính mình đây, vậy mà vẫn còn muốn đặc biệt bay đến đây chứng thực.

Chứng thực cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 4

Nói không chừng Tạ Luân khi đó ở Nhiếp gia nhìn thấy lại chính là Nhiếp Phi Phi, bất quá là do Nhiếp Diệc trêu đùa. Nếu trợ lý Chử đã nói ông cô lúc trước chính là bạn tốt của Nhiếp Diệc, vậy thì vợ chồng Nhiếp biết sự tồn tại của cô, lấy cô làm một cái chuyện để vui đùa, cũng không phải không hợp logic.

Cô ngồi trên ghế trong phòng khách sạn ngồi suy nghĩ đủ chuyện, cảm thấy chính mình là quá nhàn rỗi rồi, có điều gì cần phải chứng thực chứ. Cô không phải em gái Nhiếp Phi Phi, cùng Nhiếp Phi Phi không có quan hệ gì hết, Nhiếp Phi Phi còn sống, hiện tại ở Mỹ an đường. Suy nghĩ xong xuôi liền hạ quyết tâm không nghĩ nhiều nữa, mắt lại thấy cách giờ chuyển bay về còn sớm, quyết định ra ngoài đi dạo một chút. Triệu y tá muốn đi cùng, lại bị cô uyển chuyển từ chối.

Không ngờ ra ngoài một chuyến lại có thể thu được vô số bất ngờ.

Vòng vèn trong một nửa buổi chiều, lại có thể khiến người ta rơi vào nỗi lo sợ không tên, làm đảo lộn mọi kết luận của cô ở khách sạn.

Đầu tiên là đầu con hẻm về nhà cũ gặp được ông chủ quán bar khi trước cô từng xin vào hát. Cô chủ động lên tiếng chào hỏi, ông chủ từng thuê cô hai năm lại nhìn cô với vẻ mặt mù mịt, hỏi cô là ai, cô nói mình là Từ Ly Phi, từng đi hát cho quán bar của ông, ánh mắt ông chủ lại nhìn cô như nhìn người mắc bệnh tâm thần: “Tôi không quen cô, cũng chưa từng thuê cô mà.” Bộ dáng không giống như đang nói dối.

Sau đó gặp người môi giới lúc trước cô tìm tới giúp bán nhà. Cửa hàng môi giới đó cũng ở đầu hẻm, lúc trước cô từng nghe nói căn nhà cũ kia sắp bị tháo dỡ, thuận tiện qua hỏi thăm. Kết quả cô gái trẻ ngẩng ngẩng nửa ngày, nói chỉ nhớ ông cô, nhưng lúc trước làm thủ tục bán nhà đều là ông cô và một người thanh niên tới làm, chưa từng gặp qua cô bao giờ. Cô vót vát: “Nhưng hợp đồng rõ ràng là tôi kí mà, lúc ấy có cả cô ở đó nữa.” Cô gái đó mang sổ sách ra tra, lại chỉ thấy chữ ký của ông nội.

Thất hồn lạc phách là như thế nào, rốt cuộc hôm nay cô cũng được linh hội, đầu óc mờ mịt đi về căn nhà cũ. Gặp một vài người hàng xóm nhận ra cô. Nhưng những người này lại quả quyết nói cô tháng 12 mới trở lại thành phố K: “Ông nội con bệnh nặng, không cách nào chữa khỏi, cuối tháng 12 đó con chỉ kịp về nói lời từ biệt với ông ấy, sau đó đưa hài cốt về đảo Trường Minh, mệnh ông nội con khổ, con cũng là một đứa bé tội nghiệp a.”

Từ Ly Phi mất ngủ một đêm.

Sáng sớm hôm sau cô đi tìm người bác sĩ chủ trị cho ông nội. Những ký ức kia cứ cho như là cô nhớ sai đi, nhưng cô nhớ rõ, tháng mười năm đó ông nội khám ra bị ung thư phổi, chính cô là người đã đưa ông đi viện, sau đó chính cô cùng với bác sĩ chủ sự đó bàn bạc phương án trị liệu, ngày phẫu thuật cũng chính cô luôn túc trực bên ngoài phòng cấp cứu, sau đó lại ngày ngày bên cạnh chăm sóc.

Bệnh nhân cuối cùng rời đi, lắng nghe cô trình bày nguyên nhân mình đến đây, nhìn cô hồi lâu, lại lấy tay gỡ kính xuống cẩn thận đánh giá cô một lúc: “Nhớ rồi, lúc ban đầu là một người xưng là cháu trai của ông nội cô đến chăm sóc, sau khi tiểu tử đó đi thì cô đến, ngẩng lại, chắc khoảng cuối tháng 12 đó, về sau ông nội cô nói muốn xuất viện, hai người liền làm thủ tục rồi viện về quê.”

Vé máy bay về thành phố S đặt vào buổi chiều, Triệu y tá lo lắng nhìn cô: “Nhìn sắc mặt cô không tốt lắm, không thì chúng ta ở lại thêm một ngày đi, cô nghỉ ngơi cho tốt rồi chúng ta trở về.”

Mất rất lâu cô mới phản ứng lại, gật đầu một cái, nhưng lại mở miệng nói: “Không cần đâu, hôm nay về luôn.”

Triệu y tá càng thêm lo lắng.

Cô đột nhiên hỏi Triệu y tá: “Thay đổi hoàn toàn đi ký ức của một người, y học hiện tại có thể đạt tới trình độ như vậy sao?”

Triệu y tá tỏ vẻ không hiểu cô đang nói gì.

Cô giải thích: “Giống như bộ nhớ của máy tính vậy, mang ký ức ban đầu của một người xóa đi, sau đó đặt một chuỗi ký ức khác vào thay thế, dùng một chút kỹ thuật hiện đại để đưa chuỗi dữ liệu vào bộ nhớ con người.” Cô suy sụp: “Điều này trước đây chắc chắn là không thể.” Ngừng chốc lát, lại nói: “Nhưng hiện tại đã là năm 2023.” Cô dừng lại không nói nữa, như là đang bị tượng tượng của chính mình dọa mất hồn vía.

Triệu y tá trầm ngâm nửa ngày, dù sao cô cũng chỉ là một y tá bình thường, đối với những nghiên cứu y học cao siêu kia hoàn toàn không có chút kiến thức.

Ngồi trên máy bay, Từ Ly Phi nhớ đến một bộ điện ảnh cũ mấy tháng trước đã xem qua, tên là 《Thế giới của Sở Môn》.

Bộ phim nói về một người thanh niên tên Sở Môn bị đưa vào một chương trình được chế tác bởi một công ty giải trí. Cuộc sống gần ba mươi năm đều xoay vòng trong một cái studio rộng lớn, bố mẹ và vợ đều là do công ty sắp xếp, ngoại trừ mình hần ngu ngơ sống một cuộc sống thật sự, những người xung quanh đều là diễn kịch, cậu thanh niên ấy cho rằng mình đang sống một cuộc sống thật sự của con người, nhưng trong mắt người khác lại là một chuỗi truyền hình thực tế, ngoại trừ hần là thật, tất cả mọi thứ còn lại đều là dối trá. Lúc này bỗng nhiên cô thấy mình và Sở Môn có phần giống nhau.

Cô cảm thấy toàn thân rét run. Không lẽ cô chính là một Sở Môn khác? Sở Môn kia chính là người thật sống trong cái thế giới giả dối, còn cô, cô chính là một cái người giả sống trong thế giới thật này. Có lẽ tình huống của hai người họ tương phản, nhưng khi sắp chạm được đến chân tướng, nỗi sợ hãi của Sở Môn và cô có gì khác nhau đâu?

Cô tận lực ép mình phải bình tĩnh.

Nếu mọi ký ức có được trong quá khứ đều là giả dối?

Như vậy có phải đồng nghĩa với cô không hề có cha mẹ chết vì bệnh, cũng không có ông nội, bản thân cô cũng chưa từng thật sự đến những ngôi trường trong ký ức kia, chưa từng trải qua những đau khổ cùng vui sướng kia, chưa từng có lần đầu tiên vẽ ra một bức tranh mà hưng phấn, không có chuyện trong giờ học có lần ngó trộm một người con trai ngoài sân, chưa từng vì nụ cười mỉm của người con trai nào mà rung động, chưa từng có bạn, cũng chưa từng có kẻ thù, chưa từng có lần không hiểu chuyện mà làm chậm trễ tiền đồ và thanh xuân.

Cô vốn không phải là cô, không phải Từ Ly Phi.

Từ trước tới giờ cô chưa từng suy ngẫm về hai từ ký ức, ít nhất không giống như lúc này, mang chính mình ra mà mổ xẻ.

Ký ức là gì? Hần nó chính là thứ tồn tại với khoảng thời gian trưởng thành của một người, nối liền quãng thời gian chân thực một người từng trải qua, đồng thời biến thành thứ phụ thuộc vào quá khứ, cũng trở thành thứ liên hệ với toàn bộ thế giới, là thứ sở hữu của một người con người thức sự.

Ký ức chính là một thứ đồ vật quan trọng như vậy.

Nhưng nếu ký ức trong đầu cô tất cả đều là giả dối, vậy phần ký ức giả dối đó có thể xem là thứ gì đây? Mà thứ thân phận giả dối sau chuỗi ký ức giả dối này là gì? Cô vốn là chính mình, nhưng thật sự phải nên là cái gì mới được?

Dễ dàng như thế, biến một người thành một kẻ khác mà không ai hay.

Cô giờ tay gất gao chống đỡ cái trán đau nhức.

Trở lại thành phố S, việc đầu tiên Từ Ly Phi nghĩ tới là đi tìm Nhiếp Diệc, đi tới đình sen ngắm cảnh ngoài ý muốn đụng phải trợ lý Chử.

Đã là thời gian ăn cơm chiều, có chút sương phủ xuống, ánh đèn ngoài sân chiếu tới, qua lớp sương có chút mờ lung, lại có vài phần thêm mỹ lệ cho cảnh sắc nơi này.

Trợ lý Chử đứng cạnh cây cầu gỗ, nhẹ giọng chào cô, hàn huyên một lúc thì thấy ánh mắt cô hướng phía phòng làm việc của Nhiếp Diệc mà nhìn tới, trên mặt vẫn duy trì nụ cười ôn hòa: “Yee đi công tác, hai ngày này khả năng không thể liên lạc được, tiểu thư có gì cần hỏi, có lẽ tôi cũng có thể giải đáp được.”

Trợ lý Chử không thường lưu lại Nhiếp gia tới tận giờ này, huống hồ Nhiếp Diệc hôm nay còn không ở đây.

Cô sững sốt một chút, phản ứng lại: “Ngài là đặc biệt chờ tôi?” Cơ hồ ngay lập tức đã hiểu ra: “..... Các người cái gì cũng đều biết?”

Trợ lý Chử úp mở nói: “Tiểu thư đột nhiên muốn đi thành phố K, có lẽ là vẫn luôn hoài nghi, Yee kỳ thật hiểu rõ, nhưng cậu ấy không ngăn cản cô. Tiểu thư muốn làm cái gì, muốn đi tới mức nào, cậu ấy đều tùy cô.” Ông ngừng một chút: “Lúc ban đầu làm như vậy dù sao chính là đã sai.....” Ông đem giọng mình trở nên mơ hồ: “Nhưng những gì lúc sau làm đều không phải vì lừa gạt cô, mà vì muốn cho cô có thể như người bình thường mà sống.”

Từ chỗ này ngắm cảnh, có thể nương vào chút ánh sáng từ đèn treo trên cao thấy được bảy cá trong ao đang chen chúc đớp lấy thức ăn.

“Những thứ sau đó đã làm với tôi.....” Cô lập lại. Trợ lý Chử giọng đặc biệt thành khẩn, điều gì cũng không phủ nhận. Thứ thành khẩn này càng làm cho đầu óc cô trống rỗng, hai mươi giây sau mới cảm giác được cả cơ thể như bị cảm giác trời đất quay cuồng vây quanh, cô mở miệng: “Vậy ra tôi đã đoán đúng rồi, các người mang tôi biến thành một người khác.” Thanh thanh cổ họng: “Làm sao có thể?”

Trợ lý Chử trầm mặc một lát: “Nhà nghiên cứu não khoa Tâm lý học quyền uy nổi danh toàn cầu J. N. Lạc chính là bạn của Yee.”

Cô cắn môi, đến khi cảm giác được đau đớn mới buông ra, không biết nói lại ra những suy đoán này có để làm gì: “Cho nên việc tôi sinh ra, người nhà của tôi, tất cả những gì tôi từng trải qua, cho đến tháng mười hai năm ngoái, hết thảy đều là giả sao?” Thanh âm khàn khàn đến chính cô còn thấy khó nghe.

Trợ lý Chử nói: “Chỉ sợ là như vậy.”

Cô chống đỡ trên thành lan can: “Vậy ra tôi không phải Từ Ly Phi.” Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhận được chính miệng trợ lý Chử xác nhận lại cảm nhận được lý trí không thể khống chế được nữa, từng chút một sụp đổ.

Cô không nhịn được mà ho khan: “Tôi không phải Từ Ly Phi.” Cô không thường xử sự theo cảm tính, nhưng trong nháy mắt đó lại không kìm chế được mãnh liệt mà phẫn nộ: “Các người có cái quyền gì mà đem tôi biến thành Từ Ly Phi? Chỉ có kẻ điên mới có thể làm ra được loại chuyện đó” Trợ lý Chử đưa cho cô ly nước, cô không tiếp lấy, mà lấy tay dè lại huyết thái dương: “Vậy tôi rốt cuộc là ai? Các người làm như vậy với tôi là có mục đích gì? Là vì bản thân làm khoa học nên thử nghiệm một chút, muốn thử xem điểm cực hạn cuối cùng của khoa học là cái gì sao.....”

Trợ lý Chử về mặt đầy áy náy: “Cô nói đúng, không có ai có quyền lợi làm như vậy với cô cả.” Ông rũ mắt: “Thực ra, lúc cô đi thành phố K, tôi từng hỏi qua Yee, vì sao không ngăn cản cô đi tìm hiểu chuyện này, nếu cô cả đời không biết có lẽ sẽ sống càng tốt hơn, nhưng cậu ấy nói nếu cô muốn biết chân tướng thì cô hoàn toàn có cái quyền lợi này.” Ông thở dài: “Tôi kỳ thật cũng không tán đồng đem những chuyện vừa rồi nói cho cô, vốn dĩ cô.....” Hàm ý lập lờ: “Tôi không cho rằng cô có thể hiểu được hay chấp nhận sự thật này, theo ý của tôi, cô hãy cứ lấy thân phận Từ Ly Phi tiếp tục sống chính là biện pháp tốt nhất, nếu cô yêu cầu tôi có thể.....”

Sống quen một mình đã dạy cho cô cách lấy lại bình tĩnh lại nhanh chóng, trong lúc ông trả lời cô đã ép buộc mình cất lực bình tĩnh trở lại. Phẫn nộ không có tác dụng. Cô quan sát biểu tình của ông, quan sát cách nói chuyện của ông với mình, quan sát từng cái ngấp ngừng. Trước giờ cô vẫn cho rằng mình tuyệt đối không thể nào là Nhiếp Phi Phi, là bởi vì cô tin tưởng vào ký ức của bản thân, nhưng nếu mọi thứ đã sụp đổ đến mức này, lại căn cứ vào những giả thiết đã nghĩ tới trước đó... Cô cắt ngang lời trợ lý: “Tôi chính là Nhiếp Phi Phi, có phải không?”

Trợ lý Chử kinh ngạc, lại lảng tránh không trả lời.

Ông trầm mặc trong chốc lát, hỏi cô: “Cô lúc này chắc là rất hận Yee vì đã đối với mình như vậy phải không, dù là vì nguyên nhân gì mà làm thế, cô đều cảm thấy cậu ấy điên rồi?”

Cô thẳng thắn nhìn ông: “Bất luận một người bình thường nào gặp tình huống như vậy đều sẽ nghĩ thế.”

Trợ lý Chử lại lần nữa trầm mặc, hồi lâu, nói: “Tôi không biết tiểu thư biết được bao nhiêu về Nhiếp Phi Phi. Tất cả mọi người trên thế giới này cùng với cô đều có thể nghĩ như vậy về Yee, nhưng Nhiếp Phi Phi cô ấy... Cô ấy có lẽ chính là người duy nhất không bao giờ nghĩ vậy. Dù cho cả thế giới với Yee đều hiểu lầm trách móc nặng nề, cô ấy cũng sẽ không ngấp ngừng do dự mà tin tưởng, đứng về phía Yee, lựa chọn tiếp nhận và bao dung cho cậu ấy bất kể như thế nào đi chăng nữa, cô ấy chính là một người như vậy. Dừng một chút, lại nói: “Với cả Yee thật sự vì lý do gì mà trở nên điên cuồng như vậy, trở thành kẻ điên trong miệng cô, nếu cô ấy nghe được lời nói ấy, nhất định sẽ rất đau lòng, mà không phải khinh thường sợ hãi.” Nói xong những lời này sau, ông vỗ cùng nghiêm túc mà nhìn cô: “Cho nên tôi mạo muội cho rằng..... Cô không phải là Phi Phi.”

Từ Ly Phi nhớ không rõ lắm làm sao kết thúc cuộc trò chuyện đó với trợ lý Chử.

Gần bốn mươi tiếng đồng hồ không ngủ nghỉ, cô đã hoàn toàn kiệt sức. Mặc dù thể giới quan đều bị làm cho điên đảo, cơ thể vẫn không thể chống lại được cơn buồn ngủ ập đến.

Y tá Triệu bung túi cho cô cốc nước và thuốc, trong đó có cả thuốc an thần. Vì thuốc này uống lúc đói không tốt, nên cô bị ép ăn trước nửa chén cháo.

Y tá Triệu an ủi cô vài câu, trước khi tắt đèn còn đặc biệt giúp cô đốt một cây hương an thần giúp ngủ ngon.

Bức màn được kéo xuống, ánh đèn phía ngoài thi thoảng lọt vào trong, đầu óc cô trống rỗng nhìn theo tia sáng ảm áp kia, bất tri bất giác theo lớp khói bốc từ cây hương kia đi lên.

Làn khói nhẹ như sương, chảy qua lư hương hình hoa sen, lượn lờ một vòng trong màn, lại lượn tới trước gối, có phần giống với mây thẳng trước khi cô đi hành hương ở một ngôi chùa nọ, cũng ngửi được mùi hương mang đậm vị thanh đạm nơi cửa Phật như vậy.

Cũng là một phần trong số những ký ức chân thật ít ỏi của cô.

Ở độ cao bảy ngàn bảy trăm mét so với mặt biển, không khí loãng hơn nhiều, thực vật phủ một màu xanh thiên thanh, phía xa có những ngọn núi tuyết, sau chùa truyền đến tiếng tụng kinh của những tăng nhân, bên cạnh xây một gác chuông lớn.

Ngơ ngác hồi lâu, đầu óc rốt cuộc cũng tỉnh táo hơn.

Trợ lý Chử nói cô có lẽ không phải là Nhiếp Phi Phi, nhưng cũng không phải là hoàn toàn phủ định.

Nhưng dù cô có là ai, Nhiếp Diệc cũng chính là người đã tước đoạt đi cuộc sống trước đó của cô.

Có phải hay không cô thật sự cũng có cha mẹ, có bạn bè, có người thân? Khi cô mất tích có phải cũng rất đau lòng?

Còn Nhiếp Diệc? Nếu cô là Nhiếp Phi Phi, thì chính là một tay Nhiếp Diệc hủy đi ký ức của Nhiếp Phi Phi, đem cô biến thành một người khác.

Nhưng nếu như theo lời Tạ Luân, rằng Nhiếp Diệc yêu Phi Phi, cũng nói rằng hắn rất nhớ Phi Phi, nhưng nếu cô chính là Nhiếp Phi Phi, một lần nữa đứng trước mặt hắn, lại không nhận ra hắn..... Chẳng lẽ lòng hắn không đau sao?

Cô nhớ lại nửa tháng trước khi hai người gặp mặt nhau, hần đứng cạnh giường bệnh của cô, số lần mở miệng có thể đếm trên đầu ngón tay, hầu hết thời gian là ánh mắt dừng trên người cô, bộ dáng trầm tĩnh, ngay khi cô ngẩng đầu, lại thấy thần sắc lướt qua tia bi thương.

Bộ dáng bi thương đó dừng lại trong đầu cô, thuốc cùng hương an thần rốt cuộc phát huy công dụng, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ của Từ Ly Phi, cảnh tượng một lần trở về hội đấu giá ngày đó, đột nhiên trong lúc ánh đèn tắt đi lần nữa được nhìn thấy Nhiếp Phi Phi.

Cùng ảo giác chiều hôm đó có chút quen thuộc mà lại như không phải. Cô gái kia mặc chiếc váy dài màu nước biển đứng ở cổng trung đình, tựa như một nàng công chúa mặc trang phục long lẫy đang đợi vương tử cùng vào vũ hội.

Hai người thật sự giống nhau như đúc, nhưng dung nhan cô ấy so với cô càng xinh đẹp, mà vẻ mặt cô ấy có thứ cô không đó, là thanh thản cùng vô ưu vô lo.

Trong khoảnh khắc cô ấy quay người, thời gian trong mơ chợt dừng lại, ngoại trừ Nhiếp Diệc và Nhiếp Vũ Thi, hết thảy mọi nhân vật trong hội trường đều dừng hình, chỉ có hoa cỏ trong đình là còn duy trì hơi thở của sự sống.

Tiếng dương cầm từ trong góc đột nhiên truyền tới, Nhiếp Phi Phi nâng váy đi về phía Nhiếp Diệc. Người và vật xung quanh đều lui về làm nền, Nhiếp Diệc lại như không phát hiện ra điểm bất thường, cúi đầu chăm sóc cho Nhiếp Vũ Thi đang ngủ gật một bên.

Từ Ly Phi cảm giác mình giống như một người khách qua đường, đứng ở đầu cầu thang chứng kiến một bộ phim điện ảnh hoang đường.

Cô nghe thấy Nhiếp Phi Phi hỏi Nhiếp Diệc: “Đây là chỗ ngồi giữ lại cho em?”

Nhiếp Diệc không ngẩng đầu.

Cô thấy Nhiếp Phi Phi không chút để tâm ngồi xuống, một bàn tay đặt lên vai Nhiếp Vũ Thi, thanh âm nhẹ nhàng: “Con gái mẹ lớn lên thật xinh đẹp nha.” Nhiếp Vũ Thi nhẹ nhàng động bả vai, cũng không mở mắt. Nhiếp Diệc giờ tay đem Nhiếp Vũ Thi ngủ say sưa ôm vào trong lồng ngực.

Cô thấy Nhiếp Phi Phi đứng dậy đi về phía Nhiếp Diệc, duỗi tay cầm tay phải của hắn, cô bỗng có ảo tưởng như chi là đặt lên. Cô ấy cúi đầu muốn hôn những ngón tay đó, nhưng Nhiếp Diệc lại đột nhiên giờ tay sửa sang lại cho Nhiếp Vũ Thi. Tay hắn tay xuyên qua ngực cô, xuyên qua mấy sợi tóc rủ xuống, lại xuyên qua chiếc váy thủy lam, xuyên qua thân thể cô.

Từ Ly Phi bưng kín miệng, để tránh chính mình kêu ra tiếng.

Cô nhìn Nhiếp Phi Phi cúi đầu ngơ ngác mà nhìn ngón tay của mình, sau đó đột nhiên cười cười, từ bỏ ý định nắm tay Nhiếp Diệc, nghiêng người sang bên cạnh đặt một nụ hôn lên Nhiếp Vũ Thi.

Vì nhìn từ góc này của cô bị khuất nên cũng không biết được cô ấy có thành công không, nhưng Nhiếp Phi Phi lại tựa hồ cực kỳ thỏa mãn đứng lên.

Tiếng dương cầm còn tiếp tục, âm thanh da diết khiến lòng người trở nên ưu thương vô cớ, ánh mắt cô ấy dừng trên người Nhiếp Diệc. Thật lâu sau bỗng nhiên cúi thấp người, môi đưa đến cách trán Nhiếp Diệc một khoảng ngắn thì dừng lại. Cô ấy không đặt môi phủ lên trán hắn, mà chỉ dừng lại đó khiến nó giống như một nụ hôn hư vô.

Nhiếp Diệc đương nhiên không nhìn thấy, cũng không thể phát hiện ra, bởi lúc ấy hắn đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau đó cô lại thấy cô ấy lại gần khuôn mặt hắn, lần này là hướng đến môi, vẫn như vừa rồi dừng lại ở một khoảng.

Cảnh tượng cô độc đau thương đến vậy, nhưng khóe mắt cô ấy vẫn có thể vương một chút ý cười mãn nguyện.

Từ Ly Phi tỉnh lại, ngây ngẩn hồi lâu mới bừng tỉnh, nhìn đến đồng hồ đầu giường, vẫn còn rất sớm.

Đây quả thực là một giấc mộng đúng chuẩn đi, bất luận là cái gì đều không có lý do cùng logic. Một giấc mộng như vậy, vốn khi tỉnh lại nên quên đi, nhưng thế nào vẫn có thể nhớ rõ đến từng chi tiết. Mà thứ khắc sâu nhất trong lòng lại chính là nụ cười của Nhiếp Phi Phi, như là sau khi hít một hơi dài động lại khóe miệng, có một loại cảm giác bất lực không nói nên lời.

Hai người họ lớn lên giống nhau như đúc, nhưng kia chắc chắn không phải là nụ cười của cô.

Nhưng vì sao cô biết được đó không phải là cô cười, chính cô lại không có cách nào lý giải. Dù là cho đến tháng 12 năm ngoái, mọi ký ức có được đều không phải là của cô.

Có lẽ cô cũng đã từng mỉm cười như vậy, chỉ là đã sớm quên mất rồi chẳng.

Cô đột nhiên nhớ tới thứ đồ vật Nhiếp Phi Phi để lại cho mình. Lúc chạng vạng khi trợ lý Chử nói chuyện với cô, nói nếu muốn tìm hiểu thêm điều gì nữa, thì chờ tới khi Nhiếp Diệc trở về. Lúc trước là do cô quá mệt mỏi, quên mất kỳ thật cô không cần chờ Nhiếp Diệc trở về. Chiếc bút ghi âm kia còn một nửa phần chuyện xưa cô còn chưa nghe xong, rất có thể nó sẽ cho cô một cái đáp án.

Trong hoa viên nổi lên cuồng phong, của sổ không được đóng kỹ, gió lớn đánh vào tạo ra những thanh âm có chút đáng sợ.

Cô ngồi trên giường trầm tư một hồi, cuối cùng hạ quyết tâm đưa tay mở đèn bàn, từ ngăn kéo lấy ra bút ghi âm, đeo tai nghe, ấn nút màu bạc mở file ghi âm.

Gió ngày càng lớn, đánh rầm rầm vào khung cửa sổ, tia chớp xẹt ngang không trung, ánh sáng lóe lên nháy mắt đem toàn bộ phòng sáng bừng. Cô đứng dậy đi đóng lại cửa sổ.

Bên ngoài gió lớn ồn ào, không gian trong bút ghi âm lại đặc biệt một mảnh yên tĩnh, giọng nói của cô ấy vang lên, mang theo vị mềm mại của gió biển: “..... Không nhớ là đã từng kể cho anh nghe chưa, mẹ em viết thơ tuy là theo trường phái di phong, thần tượng của bà thực ra lại là Diệp Chi. Trường ca hay thơ ngắn của Diệp Chi bà đều thuộc lòng. Chỉ tiếc đam mê của bà ấy không truyền lại cho em được dù chỉ một chút, từng này năm trôi qua em cũng chỉ nhớ được một câu thơ của Diệp Chi.” Cô ngừng trong chốc lát: “Thế giới này tiếng khóc quá nhiều, người sẽ không hiểu được đâu.” ngoài cửa sổ có tiếng sấm ầm ầm dội tới, cô ấy khẽ than thở: “Thật bi thương a.” Thờ dài một cái, cô ấy dừng lại chừng mười giây đồng hồ, mới nói: “Nhưng là thế giới này vốn chính là có nhiều bi thương như vậy, dù là trên mặt đất hay dưới lòng biển, mỗi ngày sẽ đều có vô vàn những sinh ly tử biệt Em không biết phải làm như nào mới có thể khiến anh không phải đau buồn, em chỉ là hy vọng được như câu thơ ấy, Nhiếp Diệc, em mong những tiếng khóc hay bi thương đó anh đều sẽ không hiểu được.” Ghi âm bút có một đoạn trống vắng im rất dài, tựa như đột nhiên ngừng thở, cũng có thể là là đột nhiên ngừng lại khóc thút thít, một hồi lâu, thanh âm của cô ấy lại lần nữa vang lên: “Anh nói với em rằng nhân sinh không thể biết trước, nhưng có đôi khi em lại nghĩ rằng, nếu như ba năm trước không tham gia buổi tiệc ở căn nhà cũ kia, không có việc gặp gỡ nhau, có khi nào hiện tại anh sẽ tốt hơn. Giống như ba năm trước, anh cứ mãi là một con người đối với thế giới này không có cảm xúc thì tốt. Nhưng đây thực ra là một lời ngụy biện. Cho tới nay em đều mong anh có thể giống như người thường cảm nhận được sự phong phú của thế giới này, hy vọng thứ cảm xúc đó có thể khiến cho anh càng thêm hạnh phúc, nhưng khi anh có thể chân chính lĩnh hội chúng, lại chính chúng mang lại cho anh thống khổ, em phải làm sao bây giờ? Có người từng nói, rằng nhân sinh có hai loại đại bi kịch, một là muốn mà không chiếm được, một là muốn rồi có được sau đó lại mất đi. Nhưng dù sao cũng đã từng có được đã là tốt rồi, có phải hay không? Em không biết sau khi rời đi, liệu anh sẽ không ngay lập tức nhớ đến em đó chứ.” Thanh âm kia nghe như khẽ nấc lên: “Anh nghĩ rằng em nhận tâm bao nhiêu mới có thể bỏ lại anh cùng Vũ Thị, nhưng Nhiếp Diệc, em không thể không làm như thế. Điều em sợ nhất chính là nhìn thấy anh khổ sở, nếu có thể em hy vọng anh có thể sống.” Tựa hồ rốt cuộc không thể nói thêm gì nữa, lại mất một đoạn dài, đại khái một phút đồng hồ, chỉ có thể nghe được tiếng thở phập phồng, thật lâu sau, lại nghe được tiếng thở dài của cô ấy: “Được rồi, vẫn là nói tới chuyện vui của chúng ta đi.” Vừa quyết định như vậy, giống như có thể khiến cô ấy thật sự vui vẻ lên, tựa như những bi thương vừa rồi chưa từng phát sinh qua, lại lắm bả: “Những chuyện vui về a, ài, Nhiếp Diệc, em nói tới đâu rồi ấy nhỉ? Đứng rồi, chính là nụ hôn lần đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 5

Dịch: CP88

Lễ cưới được định sẽ tổ chức vào ngày mùng 7 tháng 10, ngày hoàng đạo, sắc trời cũng rất tốt.

Lễ cưới của hai người chỉ mời những người trong nhà và bạn chí cốt của chúng tôi. Nhờ có mẹ tôi và bà nội của Nhiếp Diệc, toàn bộ lễ cưới đều được hai người chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa đầu vào đấy.

Nhưng việc tôi đột nhiên bị cảm thật sự không thể nằm trong vòng kiểm soát của bọn họ.

Mẹ tôi lo lắng: “Nếu như lúc trao nhẫn cưới nước mũi chị lại đột nhiên chảy ra thì phải làm sao bây giờ? Nếu thật như vậy Nhiếp Diệc cậu ta sẽ không hôn tại chỗ luôn chứ?”

Tôi vừa lấy giấy ăn lau nước mũi, vừa gửi tin nhắn cho Nhiếp Diệc: “Không biết, để con nhắn hỏi anh ấy đã.”

Năm giây sau, mẹ tôi sốt sắng: “Nhiếp Diệc nói thế nào?”

Tôi đưa tin nhắn cho bà đọc: “Nói không sao hết, anh ấy cho phép con mang theo túi giấy ăn.”

Lông mày mẹ tôi nhíu chặt: “Cậu ta cổ vũ chị trước mặt mọi người xì mũi? Hay là để nước mũi chảy như vậy đi tiếp khách? Sau đó ảnh trong cuốn album ảnh cưới của chị sẽ có một tấm, trong lúc Nhiếp Diệc đeo nhẫn cho chị, thì chị ọ một bên xì mũi, hình ảnh như vậy chị cũng chấp nhận được?”

Tôi nghĩ một hồi, nói: “Xem chừng cũng khá khó coi, nhưng có thể làm sao được ạ?”

Mặt mẹ tôi nghiêm túc, đến nửa ngày, nói: “Muốn đẹp, phải nhẫn.”

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng nếu nhịn không được?”

Mẹ tôi về mặt biến đổi liên tục, không biết trong đầu đang nghĩ tới cái gì rồi, xua tay nghiêm trọng nói: “Vậy thì thực sự quá mất mặt, sau này tốt nhất chúng ta nên bớt ra ngoài thì hơn.”

Tôi tràn ngập cảm kích nhìn bà: “Con đúng là con của mẹ rồi.” Nói xong lại hắt hơi một cái, nhanh chóng lấy khăn giấy.

Chuyên gia trang điểm lần thứ N dặm lại phần cho tôi, trên mặt là một vẻ mặt bất đắc dĩ, cười hiền từ, ôn nhu kiến nghị với tôi: “Nhiếp tiểu thư, xì mũi cũng không cần ra diện tích lớn như vậy, như vậy đi, chỉ dạy cho em cách để xì mũi mà không làm ảnh hưởng đến lớp trang điểm.”

Cũng may là sau đó lo ngại tôi trước mặt mọi người xì mũi của mẹ tôi cũng không xảy ra. Có thể là bởi vì niềm tin rất tốt. Vừa nghĩ tới giấy chứng nhận kết hôn đã nắm trong tay, coi như mũi có khó chịu cũng không gây ra trở ngại gì lớn.

Lúc bước lên lễ đài tôi căng thẳng đến cứng đờ cả người. Nhớ đến trước khi hôn lễ bắt đầu, Khang Tổ La nói tôi nhất định phải cẩn thận, phải chuẩn bị tâm lý cẩn thận, vì những năm gần đây những vụ cưỡng hôn sau đó kéo chủ rể chạy mất đang rất phổ biến. Tôi chuẩn bị tâm lý một hồi, cuối cùng đối với những việc này cũng không quá để tâm, cùng lắm một kẻ chạy đến liền đánh một kẻ. Cũng bởi vì là Nhiếp Diệc, nên tôi cũng tin tưởng hẳn sẽ không bị kẻ nào kéo đi dễ dàng như vậy.

Ngày đó nhờ một niềm tin lạc quan như vậy mà tôi đến một chút sợ hãi cũng không có.

Tuy nhiên lúc đối mặt với Nhiếp Diệc vẫn là rất cẩn thận. Cho đến tận khi nghi thức kết thúc đều rất cẩn trọng, ngay cả liếc nhìn hẳn một cái cũng rất kín đáo. Kỳ thực chiếu theo hoàn cảnh ở đó, kể cả tôi có nhìn chăm chăm hẳn mười phút thì hẳn cũng có thể làm gì tôi được đây. Hẳn còn có thể đánh tôi sao?

Nhất định là không thể rồi.

Duyên phận đến tốt cùng là có thể kỳ diệu đến mức nào? Mười năm trước gặp gỡ Nhiếp Diệc như thế nào cho đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in, sau mười năm có nằm mơ tôi cũng không nghĩ rằng mình có thể cùng hắn phát sinh đến mức thế này. Có thể cùng một người sau mười năm kết hôn, cùng bước vào lễ cưới, trở thành một gia đình, sau đó cùng nắm tay nhau đi qua những ngày tháng sau này. Mà người đó chính là người con trai năm ấy tôi gặp gỡ dưới hàng hoa anh đào nữa.

Dù là trong tiềm thức vẫn luôn nhắc nhở cẩn trọng, nhưng hôm nay là một ngày quá mức đặc biệt, chung quy là vẫn không cẩn thận nói ra hai chữ “mười năm”

Nhiếp Diệc nghiêng đầu nhìn tôi: “Gì cơ?”

Người làm tóc hôm nay đặc biệt ưu ái hắn, không biết ngâm cứu bao lâu xong được cho hắn bộ tóc ngày hôm nay, còn đặc biệt khiến cái trán trơn bóng tinh xảo lộ ra ngoài.

Hôm nay quả thực là một ngày quá mức ý nghĩa, cho dù là có bị giật túi xách chắc tôi cũng có thể cười được mất, chỉ là cảm thấy tâm trạng rất tốt, cho dù không phải là chuyện tốt thì cũng có thể biến thành chuyện tốt đẹp.

Tôi trốn mọi người bên trong bữa tiệc đến ngồi ở hậu viện yên tĩnh cạnh đó, ngẩng đầu nhìn trời, tự cười với bản thân, âm thầm nói đừng lo lắng.

Mười năm, con người này rốt cuộc đã làm cuộc đời tôi thay đổi như thế nào, chuyện này không thể nói hết được. Làm sao có thể cho hắn biết được tôi vốn đã có ý đồ với hắn từ rất lâu rồi? Như vậy nhất định sẽ dọa sợ hắn chạy mất, hẳn thật vất vả mới quyết định thử tiếp nhận tôi, một điều tốt như vậy nhất định tôi không thể phá hoại đi được.

Hắn hiển nhiên không chấp nhận câu trả lời của tôi, đi tới ngồi bên cạnh, nói: “Tôi nghe em nói mười năm gì đó.”

Tôi tiếp tục nhìn bầu trời, nói bậy bạ: “Anh chưa từng nghe bài hát kia à, mười năm trước, tôi không quen biết em, em không thuộc về tôi.....” Nói linh tinh một lèo, sau đó khịt mũi một cái, vẫn giữ tư thế như cũ: “Nếu như vòng ôm này không còn có thể níu em lại, đành để em rời đi cái gì gì đó.”

Tôi chăm chú nhớ lại lời bài hát, mãi đến khi nói xong hắn mới một lần nữa mở miệng: “Mười năm trước. Mười năm trước em 12 tuổi nhì.”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, 12 tuổi, vừa mới học năm nhất trung học cơ sở.”

Hắn hỏi tôi: “Lúc 12 tuổi em thế nào?”

Tôi vẫn nhìn bầu trời, không hề nghĩ ngợi nói: “Có thể là như thế nào chứ, vẫn như bây giờ a.”

Hắn ngừng một chút: “Nhiếp Phi Phi, ngẩng đầu mãi như vậy không thấy mỏi cổ à?”

Thời điểm này, quả thật không thể nói dối được.

Quả thật nghe liền phát hiện được là nói dối.

Tôi cười cười: “Nhiếp tiên sinh, bởi vì hôm nay anh ăn mặt quá mức soái, đối với em có lực sát thương không hề nhỏ, em sợ nhìn thêm chút nữa sẽ lập tức.....”

Nhìn thêm chút nữa sẽ lập tức lộ miệng, đem mọi chuyện ra tiết lộ.

Hắn hiểu kỳ: “Lập tức thế nào?”

Tôi cười rộ lên: “Anh nhất định là không muốn biết đâu.”

Hắn nói: “Tôi nghĩ là mình muốn biết.”

Tôi đứng đắn quay đầu nhìn hắn: “Thật?”

Hắn không nói nữa, cứ như vật nhìn tôi, bộ dáng coi chừng ngày hôm nay không nghe được phần sau đó thì sẽ không từ bỏ.

Tôi một tay đặt lên vai hắn, môi dán vào tai hắn nói: “Honey, em sẽ lập tức bày tỏ lòng nhiệt tình của mình, sau đó sẽ ăn anh ngay tại chỗ nhé.”

Ánh mắt hắn rơi lên tay tôi, tôi làm như vô tình rút tay về, nói: “Đấy, sợ rồi.” Nói xong liền tỉnh đứng lên, hắn nắm chặt tay tôi khiến tôi lảo nhảo ngồi xuống.

“Sao không thử xem?” Hắn nói.

Tôi có chút không theo kịp: “Thử cái gì?”

Hắn mặt không biến sắc mở miệng: “Thể hiện nhiệt tình với tôi, sau đó ăn ngay tại chỗ.”

Hắn nói lời này, tay còn đang nắm tay tôi, tôi sửng sốt đến năm giây, sau đó chậm chạp nâng một tay lên che miệng, tôi nói: “Ồi, làm sao anh có thể nói ra như vậy, những lời này thật không nên nha.....”

Lời hắn nhẹ như gió: “Nhiep Phi Phi, em lại bắt đầu giả vờ rồi.”

Tôi lập tức ngồi thẳng lưng: “Được rồi, lời này em chỉ đùa vui chút thôi haha.”

Hắn đột nhiên nhếch miệng: “Không dám?”

Đó là một điệu cười chế nhạo.

Nhiếp Diệc đẹp trai nhất chính là lúc thần sắc lạnh nhạt lộ ra nụ cười chế nhạo này, ngày hôm nay hắn ăn mặc thành như vậy, lại còn cười thế nữa, quả thật khiến người ta không thể nào nhận nhìn được, nhưng cuối cùng tôi lại nhận được, tôi nói: “Em dám, nhưng chính là lúc này chỉ đùa chút thôi.”

Hắn nói: “Ha, chính là không dám.” (bát nương: hay lắm, kẻ khích tướng của tiểu Diệc chỉ có nhất chứ không hơn, giỏi lắm con trai:3)

Tôi nói: “Em thật sự dám đó, nhưng giờ chỉ đùa thôi.”

Hắn đột nhiên tới gần, gió thổi qua hành lang, khoảng cách hai người gần đến mức hai người có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, và cả mùi hương cực kỳ nhạt trên người hắn, tôi biết mùi nước hoa này, chính là loại nước hoa được điều chế từ cây lãnh sam và xô thơm, sau điều chế còn có thêm hương liệu của cỏ thơm và bạc hà.

Hắn thấp giọng: “Không phải nói dám sao, sao lại lùi về sau rồi?”

Tôi thực sự khâm phục sự nhanh trí của mình, bình tĩnh nói với hắn: “Hôm nay trang điểm quá dày, áp quá gần sợ sẽ hù anh, hơn nữa em còn cảm giác trên da mình có dầu, anh chờ chút để em đi tìm Vivian lão sư xử lý cho.....” Nói xong cảm thấy tự nhiên hơn nhiều, muốn đứng dậy lần nữa.

Eo lại bị hắn nắm được, tôi ngã lên lưng hắn, nhanh chóng chống tay nhổm dậy, nhưng tư thế này không dễ chịu cho lắm, cuối cùng co một chân lên. Tôi nói vòng vo, bảo hắn muốn đi tìm chuyên gia trang điểm giúp mình tẩy trang, hắn lại nắm eo tôi thấp giọng nói: “Còn nhớ mỗi khi em nói nhiều là vì sao không?”

Tôi lập tức ngậm miệng. Mỗi khi căng thẳng sợ hãi tôi sẽ lại đặc biệt nói nhiều. Dĩ nhiên chưa có quên.

Hắn nắm chặt cánh tay tôi nhắc ra, như một lẽ dĩ nhiên tôi không còn thứ để chống đỡ cơ thể nữa, một lần nữa ngã lên lưng hắn. Chúng tôi lần thứ hai tiếp xúc cận kề, trong lòng tôi đã sớm loạn thành một đoàn.

Hắn cười: “Sợ chưa?” Âm thanh cơ hồ rơi vào một bên tai tôi: “Vừa nãy ai còn mạnh miệng?”

Tôi cố giữ vững tinh thần, trấn định: “Ai sợ, ai không dám?”

Hắn rử mắt: “Em nói xem?” Tư thế kia giống như là muốn hôn. Chúng tôi cũng hôn không hề ít lần rồi, chỉ là trước đây hắn đều tiến tới quá mức bất ngờ, tôi căn bản không phản ứng lại kịp, càng không có thời gian mà căng thẳng. Kỳ thực tôi hoàn toàn không biết mỗi lần Nhiếp Diệc chủ động hôn tôi là trong lòng nghĩ gì, hắn đã nói là hắn đồng ý yêu tôi, hay đó chính là phép thử nghiệm của hắn đây.

Tìm đập ngày càng kịch liệt. Hấn nói không sai, tôi đang cực kỳ căng thẳng. Trên đời này, chờ đợi chính là một loại khiến người ta không thể vui vẻ nổi, nếu như là tôi chủ động hôn hấn, tôi cũng sẽ không phải căng thẳng thành như vậy. Nếu như đối tượng không phải hấn, tôi cũng sẽ không phải căng thẳng thành cái bộ dáng này. Nhưng nếu đổi lại đối tượng không phải hấn, vậy tôi phải làm sao đây? Nói không chừng tôi liền tặng cho kẻ đó một quả đấm rồi.

Tư thế này nếu như tiến đến một chút nữa liền chạm môi rồi, thế nhưng hấn vẫn dừng ở đó, duy trì một khoảng cách, tay vững vàng ôm lấy eo tôi, cúi đầu nhìn tôi, không tiến lên một bước nữa, cũng không có rời đi.

Tư thế này cũng không mấy thoải mái, tôi nhỏ giọng nói với hấn: “Nhiếp Diệp, em khó chịu.”

Hấn suy nghĩ một chút, buông tay tôi ra lười biếng nằm xuống, tay trái gối đầu, nghiêng người nhìn tôi. Tôi nhân cơ hội này bám vào vai hấn khẽ nhô người lên, tay phải chống lên cằm cô, như vậy có thể khiến bản thân cao hơn hấn một chút. Buông mí mắt nhìn hấn từ đây lại có cảm giác mình trở về giữ quyền chủ động, rốt cuộc khiến cho tâm tình bình tĩnh lại không ít, tôi hít sâu một hơi, cứng nhắc giật giật ngón tay.

Nhiếp Diệp hơi ngửa đầu nhìn tôi, tôi ngồi cạnh hấn, tay chống lên khoảng trống bên cạnh vai hấn, cũng cúi đầu nhìn hấn, chúng tôi cứ giữ tư thế đó nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng tôi chịu thua hỏi hấn: “Chúng ta như vậy là muốn làm gì nhỉ?”

Một làn gió thổi qua, hấn khẽ chớp mắt, dáng vẻ đó có một loại đáng yêu đến kỳ lạ. Từ đáng yêu này xẹt qua tâm trí liền khiến tôi nhin không được đưa tay về phía mặt hấn. Hấn hơi nghiêng đầu, gò má liền vừa vận dần lên lòng bàn tay tôi. Đầu óc tôi nhất thời trở nên trống rỗng, nhưng bản năng vẫn nhớ phải nửa thật nửa giả đối với hấn, tôi cười cười, nhìn hấn nói: “Em sắp không chịu nổi mê hoặc của bác sĩ Nhiếp rồi, dáng vẻ này của anh là.....”

Hấn nói: “Chờ được em hôn.”

Tôi: “Gi cơ?”

Hấn giương mắt: “Em hỏi tôi đang làm gì đó.” Hấn ngừng một chút: “Nhiếp Phi Phi, tôi đang chờ em hôn tôi.”

Tôi nói: “..... Gió lớn quá em chẳng nghe thấy gì cả.”

Hấn nói: “Tôi.....”

Tôi hôn lên môi hấn.

Khoảnh khắc môi chạm môi, tôi thấy hình ảnh của bản thân phản chiếu trên đôi mắt hấn, rõ ràng vô cùng. Tôi đã nói mình không chịu nổi mê hoặc rồi mà, mỗi lần đùa giỡn với hấn, nhìn qua giống như đùa vui nhưng kỳ thực đều là tôi thật tâm cả đấy.

Nhiếp Diệp vì cái gì mà chủ động yêu cầu tôi hôn hấn, tôi không muốn nghĩ nữa, có thể là do hấn đã nhận lời sẽ cố gắng cùng tôi bắt đầu một cuộc hôn nhân như bao người khác, hoặc cũng có thể chỉ vui đùa, treo ghẹo tôi mà thôi. Nếu như thật sự chỉ là vui đùa..... Quên đi, tôi nâng mặt hấn lên, nghĩ hôn cũng hôn rồi, nếu như một giây sau bị hấn đẩy ra, thì tôi cũng đã chuẩn bị sẵn cho mình một nấc thang đi xuống rồi. Tôi có thể nửa thật nửa giả nói với hấn, là do hấn khiêu khích trước, không thể trách tôi được.

Tôi nghiêm túc sẽ đáng sợ như vậy đấy.

Tôi biết môi mình vẫn luôn lạnh lẽo, còn có hai tay run rẩy nâng mặt hấn. Nhưng lần này tôi quyết không buông hấn ra. Mắt tôi mở thật lớn, khát khao bắt được một chút cảm xúc trên khuôn mặt hấn, suy đoán bước tiếp theo hấn làm sẽ là gì. Sâu trong nội tâm của tôi vẫn cảm thấy sớm muộn hấn sẽ đẩy tôi ra thôi. Nhưng cự ly này quá gần, chỉ có thể thấy hai mắt đang nhắm, cùng hàng lông mi đen tuyền kia đôi khi sẽ rung động. Không biết là bắt đầu từ lúc nào, hấn đỡ lấy đầu tôi bắt đầu đáp trả, tôi giật mình cần phải môi dưới của hấn, khi đó hấn đang nhắm mắt, thấp thoáng ý cười. Chóp mũi thân mật chạm nhau, môi hấn hơi rời khỏi. Hấn mở miệng, thanh âm rất nhẹ, cũng rất thấp: “Tập trung một chút.”

Tôi nói: “Em không có.....”

Hấn hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6

Ánh mặt trời trong suốt, từng đám mây trôi lững lờ, bóng cây cột đá bên cạnh chiếu xuống mặt cỏ, kéo dài thành một đường, khiến cho người ta có cảm giác như nó đang ôn nhu ôm từng đóa hoa Mãn Thiên Tinh vào trong cái bóng của mình vậy.

Hai tay tôi ôm lấy cổ Nhiếp Diệp, dùng hết sức của mình mà ôm lấy hấn, thầm nghĩ, đúng vậy, không phải trêu ghẹo, cũng không phải đùa giỡn, đây chính là hấn chủ động yêu cầu hôn tôi. Là chính hấn muốn vậy. Hấn là muốn trở thành thói quen của tôi.

Vô luận như thế nào, hấn đồng ý chủ động thân mật, tôi cầu còn không được. Kỳ thực với tôi thế nào cũng đều được, chỉ cần có thể gả cho hấn là đã quá đủ lắm rồi. Thuần Vu Duy từng làm công tác tư tưởng cho tôi qua những câu chuyện ái tình lãng mạn, cuối cùng tổng kết lại rằng, yêu một người sẽ cảm thấy hấn là tất cả thế gian này. Tôi yêu Nhiếp Diệc, từ nhỏ sùng bái hấn, hấn đối với tất cả của tôi mà nói, có lẽ còn nhiều hơn cả thế.

Sau đó Khang Tổ La cũng từng hỏi tôi: “Nhiếp Diệc ở trong lòng bồ rốt cuộc là chiếm bao nhiêu phần lượng?” Đại khái thời gian là mười ngày sau đó, chúng tôi ở thành phố S đang làm một hạng mục tuyên truyền cho du lịch của thành phố.

Hạng mục này bốn năm mở ra một lần, mỗi lần như vậy sẽ mời những nghệ thuật gia sinh ra trong thành phố góp sức. Nghe nói năm nay vị giám đốc quảng bá này sinh ra ý tưởng mới, ngoại trừ những loại phong cách chân dung và phong cảnh, còn muốn có một bộ ảnh dưới nước làm poster tuyên truyền, vậy là liền tìm đến tôi. Khang Tổ La bị trường học điều tới đây công tác, nhưng thích thú nhiều thứ, ngoại trừ nghiên cứu văn học còn nghiên cứu cả dân tộc học, không chỉ có kiến thức lý thuyết thâm hậu, mà mọi sự ở thành phố S đều bị moi ra tận gốc rễ, trở thành hiền tài cổ vấn cho tôi.

Cổ vấn Khang nhìn thấy tôi, vẻ mặt khiếp sợ: “Bồ không phải là đi Pháp hưởng tuần trăng mật sao? Thành phố cổ đâu, quán rượu, hoàng hôn đâu, vương quốc nhỏ bé của Châu Âu, macaron(*) đủ màu, từng hàng cau theo gió dập chồm, còn có bãi biển Bale des Anges xanh lam!”

(*) 1 loại bánh ngọt của Pháp.

Tôi nói: “Không có macaron, cũng có bãi biển Bale des Anges, tuần trăng mật hủy bỏ, bác sĩ Nhiếp đi công tác rồi.”

“Hủy bỏ? Công tác?” Khang Tổ La vỗ cái rầm lên mặt bàn: “Mời vừa mới kết hôn liền chạy đi mất, Nhiếp Diệc hấn coi bồ là cái gì!”

Hứa Thụ Nhiên ở cuối bàn họp bên kia nhìn sang. Cùng là ở thành phố S nên Hứa Thụ Nhiên lần này cũng được mời đến, làm tổng đạo diễn, bên cạnh còn có mấy người đang ngồi, đều là đoàn đội của anh ta, còn có hai người lúc trước trên đảo cô đã từng gặp qua.

Khang Tổ La lúc này mới nhớ ra đây là phòng họp, nhận ra mình luống cuống, trong lúc vội vàng liền chào kiểu quân đội nói xin lỗi, sau đó ngồi xuống, rút ra điện thoại hạ thấp giọng: “Mình có quen một nữ luật sư chuyên nhận những vụ ly dị rất đáng tin, để mình tìm số điện thoại gửi bồ tham khảo chút.....”

Tôi cũng hạ thấp giọng: “Chỉ vì bên trên sắp xếp khẩn buộc phải đi công tác mà ly hôn, bồ lấy cái đạo lý đó ở đâu ra vậy?”

“A?” Cô ấy mất hai giây tiêu hóa, “Là..... Là, cái tổ chức kia của bồ mình sao? Chỉ thị từ trên xuống?” Lập tức cắt điện thoại đi, đồng tình với Nhiếp Diệc: “Này đúng là không thể không đi rồi, ôi, đúng là người làm khoa học không có dễ dàng nha.” Lại thay tôi lên án: “Nhưng cũng là thời gian tuần trăng mật của người ta mà, sắp xếp cũng thật là không có ý tứ, bọn họ không biết là tuần trăng mật đối với người phụ nữ quan trọng nhường nào sao?”

Tôi nói: “Bọn họ cũng có cái khó của mình, dù sao tranh chấp Nam Hải chưa có phương pháp giải quyết, chủ nghĩa khủng bố vẫn chưa bị tiêu diệt, quốc gia cũng chưa giải quyết triệt để các vấn đề khó khăn kinh tế, mấy vấn đề nhỏ nhặt như tuần trăng mật của bọn mình bọn họ không có thời gian bận tâm tới hoàn toàn có thể hiểu được được.”

Khang Tổ La gật đầu liên tục: “Đúng đúng.” Tu nửa cốc nước, sau đó nói: “Nhưng nếu là mình, chỉ thị thì mặc chỉ thị, nhất định sẽ nháo một trận, tuần trăng mật đó a! Cả đời chỉ có một tuần trăng mật đó! Chung quy thì cũng phải để hấn biết bồ không vui về gì.” Sau đó như ngộ ra gì đó, che miệng nói: “Bồ..... Không phải là sợ Nhiếp Diệc đó chứ? Ày da, Nhiếp Diệc rốt cuộc trong lòng bồ có bao nhiêu phần lượng đây a, bồ vậy mà sợ hấn không vui? Nhiếp Phi Phi bồ chết chắc rồi!”

Tôi nói: “Bồ nên hỏi mình quốc gia trong lòng mình có bao nhiêu phần lượng mới phải a, chúng mình đây cũng là đang hy sinh vì quốc gia nha, không có nước thì sao có nhà? Hy sinh cái lợi ích cá nhân vì lợi ích của tập thể, sách giáo khoa hồi trung học không phải đều dạy như vậy sao? Phải yêu nước chứ Khang đồng chí.”

Khang Tổ La có chút mơ hồ: “Bồ hỏi yêu nước hay yêu nhà? Hỏi thừa, yêu nước là đầu tiên sau đó mới là yêu nhà.”

Cô ấy càng mù mịt: “Mình vừa hỏi cái này hả?”

Tôi nói: “Vâng thưa đại nhân.”

Cô ấy lấy tay ôm trán: “Sao mình cứ thấy cái gì đó sai sai, bồ chờ mình ngẫm lại cái đã.”

Tôi sợ cô ấy nghĩ ra sẽ đánh mình mất, nhanh chóng thẳng thắn nói: “Chính là, chúng ta kỳ thực đang nói vụ tuần trăng mật.”

Cô ấy vỗ tay cái bộp nói: “Đúng ha, chúng ta chính là đang nói cái này mà.” Tức giận chỉ vào mặt tôi: “Nhiếp Phi Phi, bồ dám đánh lạc hướng mình, bồ đáng lẽ nên đi làm nghề thổi miến mới đúng!”

Tôi cẩn thận gạt cánh tay cô ấy sang một bên: “Chị gái Khang ơi.”

Cô ấy nói: “Bồ mới là chị gái, cả nhà bồ đều là chị gái.”

Tôi nói: “Ồ.”

Cô ấy rùng mình một cái.

Tôi tâm trạng cực kỳ tốt nói: “La nhi bé bỏng của mình ơi, bỏ thấy mình không vui, mình đâu có không vui, Nhiếp Diệc đối với mình hết thấy dù là thứ gì trên đời này cũng không so cùng được, mình già được cho anh ấy khó khăn biết bao nhiêu, tuần trăng mật có hay không thì có gì quan trọng nữa.”

La nhi trừng mắt: “Hay lắm, thứ gì trên đời này cũng không bằng được hán ta.” Cốc đầu tôi một cái: “Tất cả mọi thứ trên đời bao gồm cả mẹ bỏ? Cũng bao gồm cả mình nữa?”

Tôi nói: “Không, đương nhiên là không rồi.”

La nhi thỏa mãn cười.

Tôi nói: “Không bao gồm bố mẹ mình, thế nhưng bao gồm La nhi đó.”

La nhi lập tức quyết định tuyệt giao với tôi.

Nhưng tuyệt giao chưa được nửa giờ thì đã vui vẻ chạy đến hỏi tôi với Nhiếp Diệc đã tiến triển được chút nào chưa. Tôi biết cô ấy muốn hỏi gì, đêm tân hôn đó tôi bị cảm, đến thờ cũng thấy khó khăn, Nhiếp Diệc sau lần đó thậm chí còn bị tôi lây bệnh, cũng không khá hơn bao nhiêu, trong tình trạng này quả thật rất khó để có thể có gì đó xảy ra. Khang Tổ La vạn phần thất vọng, liên tục truy hỏi, vậy còn ngày hôm sau?

Ngày hôm sau thì Nhiếp Diệc đã phải đi rồi.

Phong tục ở thành phố S ngày hôm sau sẽ phải lại mặt. Nhớ tới buổi chiều hôm đó ánh mặt trời chiều tà rất đẹp, tôi đích thân đưa hán đến sân bay, tài xế rất cẩn thận, lái xe vô cùng chậm chạp, phong cảnh từ ngoài cửa sổ xẹt qua, mỗi một hình ảnh màu sắc đều thấp phàn rõ ràng.

Trong đoàn người đi công tác còn có vài người nhân viên đi theo, tôi tụt xuống đi bên cạnh một “tiểu bạch kiểm” mặc chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn tán gẫu.

Hàn huyền một lúc thì thấy Nhiếp Diệc ở phía trước đang đứng chờ tôi, liền kết thúc câu chuyện bước về phía hán.

Hán hỏi tôi: “Nói gì vậy?”

Tôi hàm hồ nói: “Nói chuyện phiếm thôi.”

Nhưng tên tiểu bạch kiểm đi sát phía sau lập tức bán đứng tôi, rất thật thà nói với Nhiếp Diệc: “Cô ấy xưng là thư ký của ngài, đang dặn dò với tôi những loại thức ăn bác sĩ Nhiếp hay dùng, nói ngài khẩu vị thanh đạm, thích ăn tôm lột xào với củ ấu, cá phèn hấp, đậu bắp luộc, canh cá ngạnh Tây Hồ, salad hành tây, nhờ chúng tôi quan tâm ngài, bởi vì dù thức ăn không hợp khẩu vị ngài cũng sẽ không nói ra, nhưng vì thế sẽ ăn rất ít.” Nhiếp Diệc nhìn tôi một cái. Tiểu bạch kiểm lại không ngại ngần bán đứng tôi: “Kỳ thực dù tiểu thư không nói thì chúng tôi cũng sẽ hết lòng quan tâm đến sức khỏe của bác sĩ Nhiếp, nhưng quả thật thông tin tiểu thư cung cấp cũng với chúng tôi rất hữu ích, rất cảm ơn tiểu thư.”

Tôi có thể cảm giác được ánh mắt Nhiếp Diệc chưa từng rời khỏi người mình, cúi đầu nhìn gầy ra về không để tâm đến, liền nghe hán nói: “Ồ? Em đều giới thiệu với mọi người như vậy về mình sao? Thư ký của anh?”

Tôi ngại ngùng, nhưng vẫn dày mặt nói: “Đây không phải là vì sợ anh bị người ta đổ kị sao, có thể lấy được một người vợ hiền như em khó khăn như thế nào a, thật sự là phúc phận đến thế nào, để người khác biết được sẽ mang đến cho anh nhiều ghen ghét lắm đó nha.”

Nhiếp Diệc nhếch mép: “Em vẫn còn dám nói.”

Tiểu bạch kiểm ngơ ngác nói chen vào: “..... Chẳng lẽ không phải thư ký?” Lại hướng về phía Nhiếp Diệc: “Nhưng vị tiểu thư này rất hiểu rõ thói quen sinh hoạt hàng ngày của ngài đó.....”

Nhiếp Diệc nói: “Cô ấy là vợ tôi, thường ngày thích nói những nói cười, đừng để ý cô ấy làm gì.”

Tiểu bạch kiểm khiếp sợ: “Vợ?” Hết nhìn hán lại nhìn tôi, liên tục xin lỗi: “Ôi! Là do tôi hiểu nhầm Nhiếp thiếu phu nhân thành thư ký phụ trách sinh hoạt hàng ngày của ngài trước, Nhiếp thiếu phu nhân lại không nhắc tôi thôi ạ. Thật sự xin lỗi, là do cô ấy có thể nói ra những thói quen sinh hoạt hàng ngày của ngài tỉ mỉ tường tận như vậy, chi tiết như là nghề của mình vậy, khiến tôi nhận nhầm thành thư ký phụ trách sinh hoạt của ngài.....”

Ánh mắt Nhiếp Diệc trở lại trên người tôi, nhưng lại hỏi tiểu bạch kiểm: “Cô ấy nói gì mà cậu lại nói quá vậy?”

Tôi dùng sức nháy mắt với tiểu bạch kiểm, ám chỉ hán nói hơi bị nhiều rồi đó, có thể ngậm miệng được rồi, nhưng tiểu bạch kiểm hiển nhiên không thể hiểu được nỗi khổ tâm của tôi, vẫn ngây thơ kẻ lè: “Tôi đâu có nói quá gì ạ, đều là lời nói thật lòng đó, vợ ngài thật sự rất hiểu ngài, cũng rất quan tâm ngài.....”

Nhiếp Diệc lần thứ hai quét một lượt lên người tôi.

Trong nội tâm tôi đã điên cuồng toát mồ hôi, nhân lúc tình hình còn chưa lâm vào mức quá lúng túng, nhanh chóng tự mình cười to vớt vát: “Còn nói là không nói quá, cậu đây là quá đánh giá tôi rồi, kỳ thực tôi cũng không có hiểu gì nhiều, chính là tùy tiện.....”

Nào biết được tiểu bạch kiểm này quá mức thật thà, không cam tâm bị gán tội như vậy, ngắt lời tôi, vừa lật cuốn sổ vừa lên giọng dạy dỗ tôi: “Quan tâm chính là quan tâm, cô sao phải khiêm tốn? Nhìn nè, những gì chúng ta vừa nói với nhau đều ghi lại ở đây.” Lại hướng về phía Nhiếp Diệc nói: “Ngài xem,

trên này tôi đều ghi chép đầy đủ rõ ràng, đều là lời dặn dò của thiếu phu nhân, cô ấy nói ngài uống trà, nhưng không uống hồng trà; rất chú ý bổ sung vitamin, nhưng không ăn quả dương đào và xoài, nếu như ngài muốn ăn thức ăn ngọt thì nói chúng tôi làm cho ngài sinh tố chuối tiêu, quả bơ và thêm sữa bò; còn nói ngài quen ăn cơm trung, thế nhưng trong thức ăn của ngài không thể cho thêm rau thơm và hồ tiêu, nói ngài đến mùi rau thơm còn không chịu được (bát nương: ôi ôi, ta cũng không ăn được rau thơm). Đúng rồi, còn có ít dùng trứng gà làm nguyên liệu nấu ăn vì ngài có chút không thích trứng gà, còn có.....” (bát nương: con trai ta cũng kén ăn quá rồi:3)

Tôi toát mồ hôi lạnh: “Này này, tôi cũng đâu có nói nhiều như vậy.....”

Tiểu bạch kiểm ngược lại không có ý định dừng, không hề chấp đến ánh mắt hình viên đạn của tôi tiếp tục bắn một tràng giang đại hải: “Là cô nói đấy, đều là cô nói cả, nếu không vì vậy thì làm sao tôi ngộ nhận thành thư ký phụ trách sinh hoạt được chứ?” Lại nói với Nhiếp Diệc: “Bác sĩ Nhiếp, ngài thực sự là cưới được một người vợ tuyệt vời đó.”

Nhiếp Diệc không đáp, đứng ở chỗ đó trầm tư. Tôi thở hắt ra một cái, nói với tiểu bạch kiểm: “Sao cậu lại thích nói nhiều như vậy nhỉ, làm nhân viên chính phủ thật không phù hợp, có hay không nghĩ chuyển ngành, làm bà mối đi?”

Tiểu bạch kiểm sững sốt, sợ hãi nhìn tôi, bất giác nói: “Tôi..... nói sai gì rồi sao?”

Tôi hết biết nói gì luôn, định trách móc cậu ta thêm vài câu nữa, Nhiếp Diệc lại đột nhiên nói: “Không sao, cô ấy khi thẹn thùng sẽ thành bộ dạng đó.”

Tôi ghen. Tiểu bạch kiểm bừng tỉnh nói: “Ồ ồ.”

Tôi vẫn không thể nhìn ra trong lòng Nhiếp Diệc rốt cuộc đang suy nghĩ gì, tận lực nhẹ như gió quay sang nói với cậu ta: “Ồ cái gì mà ồ, tôi không có thẹn thùng, chỉ là do trí nhớ của tôi tốt đó thôi, không chỉ có Nhiếp Diệc đâu, thói quen ăn uống của mọi người trong nhà anh ấy đều do một tay gánh vác đó, làm một người vợ thì cũng phải cho ra dáng một người vợ thôi, yêu ai yêu cả đường đi, phải có đạo đức nghề nghiệp.”

Tiểu bạch kiểm lại làm vẻ mặt bừng tỉnh nói: “Ồ ồ.” Ngay thơ làm vẻ mặt khâm phục: “Nhiếp thiếu phu nhân thật lợi hại, quả thật làm như vậy không hề dễ dàng.”

Tôi khiêm tốn nói cũng thường thôi, đúng lúc đó có đồng nghiệp của tiểu bạch kiểm đến bắt chuyện, cậu ta tạm thời chào tạm biệt chúng tôi đi với người đồng nghiệp kia, để lại tôi với Nhiếp Diệc đứng ngơ ra chỗ ấy.

Chúng tôi yên lặng mất một lúc, tôi không chắc chắn mình đã lừa được trót lọt Nhiếp Diệc hay chưa, muốn nói gì đó nhưng lại không nghĩ ra chủ đề gì.

Cuối cùng Nhiếp Diệc mở miệng trước: “Là như vậy sao?”

Tôi sững sốt: “Là như vậy cái gì?”

Hắn lạnh nhạt nói: “Sinh hoạt của mọi người trong nhà đều do em gánh vác cả rồi.”

Trong lòng tôi đánh cái bịch.

Hắn quả nhiên nói: “Vậy nói thử thói quen sinh hoạt của mẹ tôi nghe xem.”

Những kẻ nghiên cứu khoa học theo chủ nghĩa chứng thực quả thật không dễ bị lừa gạt như vậy, đầu tôi trống rỗng mất năm giây, nói: “Mẹ chồng..... không ăn sâu riêng?”

Hắn trầm mặc một chút: “Tiếp tục.”

Trong lòng reo đúng rồi, có chút trấn định lại, tiếp tục thăm dò: “Còn..... còn không thích ăn rau lắm?”

Hắn lại trầm mặc một chút: “Còn gì nữa không?”

Trong lòng tôi nghĩ lại đoán đúng rồi, cả người tự tin lên hẳn, nhưng lại sợ nói tiếp sẽ lộ. Tôi ho một tiếng hỏi hắn: “Đây là đang chơi game à? Đáp xong một câu liền có một câu tiếp?” Giọng nói khiển trách: “Nhiếp Diệc, anh không thể không tin tưởng em như vậy chứ, anh như vậy thật khiến em tổn thương mà.”

Hắn thay đổi tay cầm áo khoác, ngừng một lúc, sau đó nói với tôi: “Đều là đoán mò?”

Tôi nói: “Không..... Không thể nào.” Có một cụm từ gọi là gì ấy nhỉ, đúng rồi, binh bất yếm trá(*).

(*) “Binh bất yếm trá” trong binh pháp Tôn Tử nghĩa là khi dùng binh việc dối trá quân địch là buộc phải làm để đem lại lợi thế, để nhằm giành lấy chiến thắng.

Hắn cười: “Thật sao?”

Tôi vừa nhìn thấy hắn cười, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên đoán mò mà trúng phúc hết.

Lúc này chính là thời cơ tốt nhất để lừa hắn triệt để, tôi ôm ngực nói với hắn: “Quân thượng, thiếp cũng rất quan tâm mẹ chồng, vì sao chàng nhìn ta như

vậy, thật là khiến cho người ta đau lòng, thiếp cảm thấy lòng mình muốn tan nát luôn rồi.”

Hắn nhú mày: “Lại diễn.”

Tôi diễn sâu, tiếp tục ôm ngực: “Thật đấy, tim đau thắt, đau nhói..... muốn chết a.”

Khỏe miệng hắn lộ ra ý cười, tôi còn chưa kịp phản ứng lại đã bị hắn búng một cái lên trán.

Tôi lui về sau một bước, ôm trán nghi hoặc nhìn hắn: “Nhiếp Diệc, anh đánh em?”

Hắn nhàn nhạt nói: “Nếu nghe được mấy lời đó thì mẹ chồng em sẽ tức chết.”

Tôi nhớ ra được mẹ chồng mình trong lời hắn nói là ai, nói: “A, là mẹ hả. Mẹ làm sao?”

Hắn nói: “Loại trái cây bà thích nhất chính là sầu riêng, gia liệu thích nhất là rau thơm với hành.”

Tôi trầm mặc hai giây, cười haha: “..... A! Đoán mò bị trật rồi à..... Mẹ chồng thật là dễ tính trong ăn uống ha.”

Hắn nhìn tôi, ánh mắt có chút khó mà diễn tả bằng lời, mắt hồi lâu, hắn lên tiếng: “Người trong nhà mà em quen thuộc chỉ có tôi.” Là một câu trần thuật.

Tôi cười khan.

Hắn không nói gì nữa, đi đến chiếc ghế chờ gần đó ngồi xuống. Nhắc mắt nhìn tôi đứng đơ chỗ đó, ngón trỏ liền chỉ chỉ chỗ trống bên cạnh ra hiệu tôi ngồi xuống.

Sân bay người đi qua lại, huyền ảo vô cùng nhưng cảm giác như ở rất xa, chúng tôi ở một góc yên tĩnh giống như đang ở một không gian song song vậy, nếu như dùng một bộ phim nào đó để làm ví dụ, có thể kể đến những bộ phim điện ảnh cũ những năm 90 của thế kỷ XX, tên gì ấy nhỉ, đúng rồi, chính là

◇

Nhiếp Diệc mặc chiếc áo sơ mi và quần âu, một bộ dáng nhàn nhã, tư thái ung dung, hơi rũ mắt ngồi ở đó, không biết là đang nghĩ cái gì.

Tôi cũng yên lặng, một lúc sau lấy ví tiền trong túi áo khoác ra, móc một điều thuốc lá hình kẹo que, hít một hơi thật sâu bóc giấy gói kẹo, xé làm hai, trong lòng cảnh báo: hắn biết rồi.

Tôi không phải là một người con dâu kiểu mẫu, người nhà của hắn tôi chỉ quen thuộc mình hắn, chỉ quan tâm mình hắn, lòng tôi chính là chật hẹp như vậy.

Hắn biết rồi.

Phải làm sao bây giờ?

Hai tay tôi chống cằm, nhìn tháp pha lê cao cao phía trước, khoảng 10 giây trôi qua thì hắn lên tiếng: “Vậy là do tôi đặc biệt?”

Hắn với bất kỳ một vấn đề đến bất ngờ nào cũng muốn làm cho rõ ràng, những vấn đề kiểu ba phải như vậy, tốt hơn hết là tránh đi, bởi chúng khiến tôi không thể ung dung cho hắn một câu trả lời. Đáp thế nào mới đúng ý hắn, tôi không biết. Hắn quả thật đã nói để chúng tôi thử bắt đầu một cuộc hôn nhân bình thường, có thể yêu thương lẫn nhau, nhưng tốc độ thế nào mà yêu hắn mới đúng ý hắn, tôi cũng không biết.

Nhưng đột nhiên lúc này tôi có chút khát vọng muốn liêu một phen, tôi nói: “Nếu như em nói anh trước giờ.....”

Hắn nhìn sang

Cái buổi tối bị hắn từ chối lại chạy qua não bộ, tôi lập tức tỉnh táo lại.

Ngôn ngữ chính là chứng cứ phạm tội, nếu như hôm nay tôi thẳng thắn lại không phải đáp án hắn mong muốn, vậy kết quả sẽ là gì? Chấp niệm của tôi với hắn quá lớn, đánh cuộc không thể, nhất định không thể bại.

Hắn hỏi: “Anh xưa nay thế nào?”

Tôi ngâm kẹo que vào miệng, cười cười, nửa thật nửa giả nói: “Xưa nay luôn đặc biệt a, em chính là trông mong vào bộ đường khí đi lặn anh hứa mua cho, anh tất nhiên sẽ trở thành đặc biệt nhất. Tốt với anh thì anh mới có thể đầu tư nhiều hơn cho công cuộc vì nghệ thuật nhân sinh của em chứ?”

Hắn im lặng một hồi lâu, giương mắt nhìn tôi: “Là vì cái này?”

Tôi nói: “Không lẽ lại còn vì lí do gì khác?”

Hắn nhìn dòng người tấp nập qua lại phía xa, một lúc lâu sau mới bình tĩnh nói: “Tôi hi vọng là vì mình đặc biệt trong lòng em.”

Kẹo que rơi xuống, tôi bị sặc ngọt, ho khù khụ nói hắn chờ chút.....

Nhưng hắn lại mở miệng lần nữa: “Em đã nói em thích tôi.”

Tôi chết lặng, lắp bắp nói: “Em..... Em nói rồi?”

Đúng lúc ấy có một người nhân viên đến nhắc nhở thời gian, hắn cầm áo khoác vắt trên ghế dựa lên, đứng dậy đi theo người đó vào check in, ngón tay tôi day day huyết thái dương, gọi với hắn lại nói chờ chút để tôi nghĩ cái đã, hắn đã bước lên hai bước, liền quay lại đứng trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu nhìn hắn, chạm phải ánh mắt, sau đó hắn đột nhiên nở nụ cười, đặt một tay lên vai tôi, hơi cúi người: “Vậy phải nghĩ lại.” Dừng một chút, hơi cúi đầu xuống đặt môi sát tai tôi rồi nói: “Trước khi kết hôn em đã đáp ứng cái gì với tôi. Nhíp Phi Phi, em nhất định phải nghĩ cho thật kỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Nhiếp Diệc rời đi để lại cho tôi câu nói ấy, sau đó tôi suy nghĩ rất lâu, phải đến một tháng có hơn nhưng vẫn không thể nghĩ được mạch lạc, cuối cùng bí quá buộc phải gọi điện cho mẹ tôi.

Tôi hỏi mẹ tôi, nếu có ai đó nói với bà nên ngừng lại một chuyện gì đó, lại còn phải suy nghĩ cho thật kỹ càng, là muốn biểu đạt cái gì? Mẹ tôi với vị trí là một nhà thơ cận đại, suy nghĩ hết hai giây, nói từ góc độ thơ ca mà xem xét, xét về câu nghĩ lại, lại còn phải suy nghĩ thật kỹ càng, đây là chỉnh lại câu, chỉnh là muốn gọt giũa lại câu văn, chỉnh lại ý, củng cố lại đạo lý mình muốn nói, đây chỉ có thể là thuộc phái triết lý, vì thế người này hoặc là một thi nhân triết lý, hoặc là người yêu thơ triết lý, không thể có trường hợp khác được.

Tôi cảm giác chính mình dù thế nào thì đi tán gẫu với những người làm thơ là một việc bất khả thi.

Khang Tổ La thấy tôi ủ rũ bèn chủ động chạy đến nghe tâm sự, khi đó công tác chuẩn bị đã hoàn thành, chúng tôi vừa vặn đến thời gian nghỉ ngơi.

Lần này tất cả tài liệu cho hạng mục tuyên truyền du lịch của thành phố đều là do Hứa Thư Nhiên tổng hợp lại, mục chuẩn bị poster tuyên truyền dưới nước do tôi phụ trách, nhiếp ảnh gia phong cảnh thành danh nhiều năm nhận phụ trách poster phong cảnh và tìm địa điểm. Hứa Thư Nhiên hoàn thành phần phân chia công việc, tiếp theo họa sĩ và nhiếp ảnh gia không ngừng nghỉ đi khắp nơi tìm nguồn sáng tác, ngày hôm nay bản thảo đầu tiên rất cuộc cũng có để tôi và người phụ trách theo đó mà tìm ra phương hướng cho chủ đề của hạng mục, tuần sau là có thể bắt đầu việc quay chụp rồi.

Bởi vì thành phố tìm Nhiếp thị và Tạ thị làm nhà tài trợ, tài chính vô cùng dư dả, bởi vậy nơi đi lại cho mọi người được sắp xếp ở hội quán Hồng Diệp, toàn bộ tầng cao nhất đều được bao để làm nơi làm việc cho tổ làm hạng mục này. Vì vậy tôi và Khang Tổ La hào hứng lên kế hoạch đi vào rừng mưa của hội quán.

Rừng mưa ở chỗ này hạn chế trong hội viên của họ, chỉ mở cho những hội viên ở tầng cao nhất, luôn có rất ít người, là một địa điểm tuyệt vời cho bọn tôi nói những chuyện bí mật.

Tôi buồn bã uống rượu với Khang nhĩ: “Kỳ thực có hai cách giải thích, một là do mình cẩn thận quá mức, hiện tại biểu hiện ra là thích tiền của anh ấy nhiều hơn quá nhiều chính con người anh ấy, làm trái lời hứa sẽ cùng nhau bồi dưỡng tình cảm khi trước, khiến anh ấy mất hứng. Nhưng lời hứa này..... lời hứa này thế nào mình cũng không nhớ rõ, mình cảm giác khi đó là do anh ấy nói ra, nhưng cứ cho là mình đã thật sự yêu anh ấy trước khi kết hôn, anh ấy có thể nghĩ ra cái này sao? Anh ấy không giống là người sẽ quan tâm đến những điều này. Nhưng cũng có thể là..... Bỏ thấy có phải là anh ấy đang ngầm cho phép mình..... chính là có thể cùng anh ấy tiến thêm một bước? Ám chỉ mình có thể danh chính ngôn thuận quan tâm anh ấy, vừa có thể biểu hiện ra yêu thích với anh ấy, vừa có thể nhân đó ăn đậu hũ?”

Khang Tổ La về mặt mơ màng, thế nhưng vẫn liên tục gật đầu.

Tôi uống cạn một ly rượu nữa, nói: “Cách giải thích thứ hai, chính là do mình đã nói sai hoặc đã làm sai điều gì đó rồi, nên anh ấy để mình cẩn thận ngừng nghĩ lại cho thật kỹ. Lại nói..... Anh ấy là muốn mình nghĩ đến lời đáp ứng trước khi kết hôn, có thể trước khi kết hôn mình đã đồng ý với anh ấy cái gì đó? Mình đã đồng ý sẽ không ra tay với anh ấy sao? Vớ vẩn.” Tôi vung tay lên: “Tuyệt đối là không thể nào, mình nhớ khi ấy đã nhắc nhở hắn mình chính là người thích làm theo cảm tính, nói không chừng lúc nào nổi hứng sẽ làm như vậy với anh ấy, để anh ấy nghĩ cho kỹ càng rồi mới quyết định có kết hôn hay không.”

Khang Tổ La tròn tròn mắt, há hốc mồm nhìn tôi: “Lời như vậy mà bỏ cũng nói với Nhiếp thiếu rồi?” Giơ lên ngón tay cái với tôi: “Phi Phi bỏ thật dũng mãnh.”

Tôi khiêm tốn đáp lại cũng thường thôi, lại nhắc nhở cô ấy trọng điểm thảo luận hôm nay của chúng tôi là Nhiếp Diệc hắn có ý gì, không nên lãng phí thời

gian lạc đề.

Khang Tô La gật đầu tán thành, tiếp tục cùng tôi suy tư, không lâu sau liền đưa ra một luận điểm mới: “Có thể cũng là bởi vì bỏ nói mình là người hành động theo cảm tính, nhưng vẫn không hành động theo cảm tính như Nhiếp Diệc mong muốn, khiến hấn rất thất vọng, nên mới nói bỏ cẩn thận ngầm lại chẳng.”

Tôi nhìn cô ấy.

Khang Tô La lập tức cười ha ha nói: “Coi như mình chưa nói gì hết, chỉ là mình thấy không khí ngột ngạt quá nên đùa chút thôi.”

Tôi trầm ngâm nói: “Kỳ thực lời bỏ nói cũng không phải không có đạo lý.....”

Khang Tô La hít không khí đề lại tay tôi: “Không phải bỏ lại coi là thật thiết đó chứ.”

Tôi một hơi đem trọn cả chai bia rót ra cốc, làm về triết lý tổng kết: “Cái gì mà thật với không thật? Nếu mấy loại suy đoán này đều có khả năng như nhau, vậy thì mình rất muốn cái có khả năng nhất là tiến tới luôn, làm người quan trọng nhất là lạc quan, nghĩ là, coi như anh ấy yêu mình thêm một chút thì quá tốt rồi.”

Khang Tô La hiếm khi cẩn thận suy nghĩ, nói: “Phải nhớ là nếu hiểu sai ý, sẽ rất là mất mặt đó Phi Phi.”

Tôi ậm ừ, nói với cô ấy kể từ bây giờ tôi sẽ bắt đầu luyện cho da dày, không biết xấu hổ thì không sợ mất mặt nữa.

Khang Tô La nhìn tôi thật lâu, lắc đầu thờ dài: “Từng bước từng bước đều phải tính toán, còn phải từng bước từng bước diễn như thật, còn phải học cách để không biết xấu hổ, vì sao chuyện tình cảm của bỏ lại gặp ghênh như vậy chứ.”

Nghe cô ấy nói vậy tôi cũng cảm giác chính mình sắp có thể viết sách truyền thụ kinh nghiệm rồi, ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cô ấy lại gần, tôi nói: “Đến đây, La nhi, để chúng ta làm rõ xem người kết hôn với mình là ai. Bỏ xem, mình 12 tuổi liền bắt đầu sùng bái nam thần người ta, thiên tài trong giới sinh vật học, được bộ quân sự bảo đảm hệ thống cung cấp trên đỉnh Everest. Được hàng vạn cô gái sùng bái, dù muốn nói với anh ấy một câu cũng khó, nhưng anh ấy lại lựa chọn kết hôn với mình, mình có cái bản lĩnh gì? Anh ấy không xứng đáng được làm ra vẻ cao cao tại thượng một chút sao?”

Khang Tô La lập tức bị khuất phục, còn biểu hiện như tôi chó ngáp phải ruồi, khó khăn một chút cũng là đứng thôi.

Tôi nhìn thấy cô ấy đã nghĩ thoáng được như vậy, lập tức an tâm gọi phục vụ: “Không cần mang bia ra nữa, giúp tôi đổi thành hai chai Romanee Conti 1990 nhé.” (bất bất: ta chém thôi, nếu thật là 1990 thì La nhi sẽ bám ta ra thành trăm mảnh đó#)

Khang Tô La khóc lóc nói với tôi: “Phi Phi, bỏ mình là quan thanh liêm, mình đây lương còn chưa được phát đâu.”

Uống đủ, chúng tôi lúc chuẩn bị rời đi thì thấy nữ chính cho video tuyên truyền lần này Ung Khả với quản lý đang nói chuyện với nhau. Tôi với Khang Tô La đứng ở khúc quanh, hai người đó đại khái là không chú ý thấy, lúc bọn tôi đến gần còn đang nói chuyện say sưa. Nghe được Ada nói với Ung Khả: “Theo tớ thấy là anh ấy không quên được cậu, không phải sao, vừa nghe cậu về nước liền đến đoàn phim tìm cậu, tài sản riêng cũng mang đến cho đoàn phim mượn, chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra đâu.”

Hai người nói chuyện khá riêng tư, chắc là cho rằng bên trong không có ai. Tôi và Khang Tô La bất động đứng đó hóng chuyện.

Ada tiếp tục nói: “Bởi vì có cậu ở đây nên cho cậu mượn cả nơi này, người như anh ấy quả thật lấy lòng cũng thật là có phong cách, cậu lại không định cảm kích, tớ nói cậu á, quá là bướng bỉnh rồi.....”

Ung Khả ngắt lời Ada: “Nghe nói anh ấy kết hôn rồi.” Dừng lại một chút lại nói: “Tớ không muốn dây dưa với một người đàn ông như vậy.”

Ada ngừng một lúc, cười cười: “Trong lòng cậu thật sự là nghĩ như vậy sao?”

Ung Khả không đáp.

Ada nói: “Hôn nhân của anh ấy tớ từng nghe rồi, nghe nói là bị bà nội buộc tìm bừa một người về đính hôn, trước đó hai người họ còn không biết nhau nữa kìa. Anh ấy là người như thế nào không phải cậu không biết, cũng chỉ là một tờ giấy hôn thú, làm sao lại có thể có cảm tình được?”

Ung Khả vẫn không đáp.

Trong lời nói của Ada rõ vẻ tiếc không thể mài sắt nên kim: “Người ta khi còn trẻ cứ vì giận hờn vu vơ mà lãng phí thời gian của nhau, sau này sẽ phải hối hận, hối hận rồi nhưng lại không thể cúi đầu thừa nhận. Tình yêu chân thành không thể lấy giận hờn ra đánh cược đâu, lấy từng ấy năm làm bài học, cậu vẫn là muốn cùng anh ấy tiếp tục bỏ qua một đời?”

Hai cô ấy vòng tới một chiếc bàn ngồi xuống, tôi và Khang Tô La rón rén đi ra khỏi quán bar.

Khang Tô La đứng trên hành lang tính toán một chút, sau đó hỏi tôi: “Bỏ nói mình có nên mang tin này của Ung Khả bán cho báo chí lấy chút tiền thưởng không?”

Tôi cười, nói lời tạm biệt, nhắc cô ấy tuần sau còn phải phụ tôi chụp ảnh, đại khái là vì đều là chụp ảnh dưới nước, tôi mong cô ấy sức khỏe phải thật

tốt.”

Đang nói thì đụng phải Hứa Thư Nhiên, hấn đánh giá tôi từ trên xuống dưới: “Cô lại không mang theo điện thoại di động? Chiều nay Nhiếp Diệc đến đây, trợ lý tìm cô khắp nơi.”

Tôi đang định chạy như bay lên phòng, Hứa Thư Nhiên gọi tôi lại: “Anh ta chờ cô nửa tiếng, đã đi rồi.” Nhìn đồng hồ, bổ sung: “Đi từ rất lâu rồi.”

Tôi vỗ một cái vào bình hoa trang trí bên cạnh: “Chờ có nửa tiếng vậy.” Kết quả khiến cho cảnh mai lệch sang một bên, vội chỉnh lại như cũ. Hứa Thư Nhiên khoanh tay, liếc mắt nhìn quán bar không xa ở phía sau, nói: “Chưa ăn cơm tối phải không? Tôi cũng đang định đi đến nhà ăn, hai người.....” Lại liếc qua Khang Tổ La: “Hai người cùng đi luôn đi, tiện thể nói về kế hoạch chụp ảnh tuần sau luôn.”

Khang Tổ La xua xua tay: “Đội anh ăn xong rồi bàn bạc cũng không muộn.” Tầm mắt trở lại trên người tôi, khoe miệng kéo ra một nụ cười đầy thâm ý: “Phi Phi có lẽ tâm trạng đang rất bất ổn, lúc này sợ là không có tâm tư bàn luận công việc đâu.”

Hứa Thư Nhiên dừng lại một chút, hướng về phía tôi nói: “Nhiếp Diệc hẳn không phải là cố tình không chờ cô đâu.”

Vừa nghe vậy liền biết anh ta hiểu lầm, tôi nói: “Đừng nghe Khang Tổ La nói bậy, cô ấy chỉ đùa một chút thôi, Nhiếp Diệc bận rộn như vậy hẳn là không có thời gian đợi tôi, tôi cũng không phải là mấy cô gái mười tám mười chín, vì vậy mà giận anh ấy được.” Nói xong hướng về nhà ăn đi đến: “Cùng đi thôi, dù sao cũng phải ăn cơm.”

Khang Tổ La hai bước đuổi kịp tôi, lắc đầu: “Hai người đã một tháng không gặp nhau rồi, cậu cứ hiểu chuyện như vậy thì tình yêu làm sao có thể thuận lợi được.”

Tôi cốc đầu cô ấy một cái: “Còn không ngượng miệng mà nói ra, lúc mình định kiểm Đồng Đồng lấy điện thoại, là ai kéo mình một mạch đến quán bar hả?”

Khang Tổ La ôm đầu oan ức: “Mình đâu có biết Nhiếp Diệc lại đột nhiên trở về mang bất ngờ cho cậu đâu.”

Tôi nhát thời mũi lòng, xoa xoa đầu cô ấy: “Là mình không đúng, mới uống rượu của bồ xong không nên đối xử như vậy với bồ mới phải, ngoan a, không đau không đau.”

Hứa Thư Nhiên đột nhiên bật cười: “Cô đúng là chẳng thay đổi gì cả.” Tôi liền nghĩ rằng người này nhớ đến lần tôi đánh cô hoa khôi của học viện thiết kế đến mức vào viện, chột nói: “Hứa đạo diễn, ngài đây là phê bình tôi tính khí không tốt hơi tí là động thủ đó sao?”

Anh ta nói: “Không vậy thì là gì, gọi tôi Hứa Thư Nhiên là được.” Lại nói: “Không phải phê bình.”

Tôi thở dài nói: “Có thể làm gì được chứ, đều là bị ép thôi, thời đại này làm nhiếp ảnh gia quả thật không dễ dàng, không cẩn thận liền bị ông chủ bắt nạt, người mẫu bắt nạt.” Nhìn Khang Tổ La một chút: “Đến cả cố vấn cũng bắt nạt được.”

Khang Tổ La liền đám tôi một cái, tôi vội vàng nói: “Cố vấn Khang, bình tĩnh bình tĩnh, không phải nói bồ đâu.”

Bọn họ vừa tìm được bàn ngồi xuống, tôi từ trong phòng rửa tay đi ra, dùng điện thoại của phòng ăn gọi cho Nhiếp Diệc. Điện thoại rất nhanh được kết nối, trong nhà ăn đang mở bài đồng thoại <, trong tiếng nhạc thanh thoát, thanh âm của Nhiếp Diệc từ ống nghe truyền tới, nghe như là đang được giảm xuống thấp nhất: “Phi Phi?”

Tôi lập tức hiểu ra: “Đang họp hả? Vậy một lúc sau em gọi lại.”

“Không cần. Chờ tôi một chút.” Hấn giống như là bịt mic lại nói gì đó, một lát sau giọng nói lại vang lên: “Còn đó không?”

Tôi hỏi hấn: “Họp gì vậy?”

Hấn nói: “Họ chờ tôi về liền mở.” Thanh âm nghe có chút uể oải.

Tôi giáo huấn hấn: “Mới vừa xuống máy bay không nghỉ ngơi còn họp cái gì mà họp.”

Hấn giống như đôi bên nghe điện thoại: “Ồ trên máy bay đã ngủ một giấc, cũng không quá mệt, có mấy hạng mục gần như là xong rồi, từ ngay mai có thể nghỉ ngơi một thời gian dài.”

Tôi trầm mặc một chút nói: “Nhưng em lại chuẩn bị phải đi công tác rồi, làm sao giờ, lúc anh đi công tác thì em rảnh rồi, lúc em đi công tác thì anh lại được nghỉ, công đạo ở đâu chứ.”

Hấn không đáp lời tôi, lại nói: “Nghe nói em cho tu sửa lại bể bơi ở biệt thự Mộc Sơn rồi?”

Tôi chột dạ hai giây, nói: “A, việc này.”

Loại chụp poser quảng cáo tuyên truyền du lịch không giống với những loại poster quảng cáo phong cảnh thông thường, tuy rằng cũng có thể đi theo phong cách tự do, nhưng quá hạn chế cũng sẽ mất đi tính chất đại diện, theo phong cách siêu thực có lẽ sẽ tốt hơn nhiều. Chỉ có điều tôi muốn là chụp những bức ảnh thật làm hậu kỳ, sau đó phần nội dung bên trên mới theo chủ nghĩa siêu thực, theo kế hoạch thì đầu tiên phải làm một bộ ảnh phong cảnh

theo chiều dài lịch sử hai ngàn năm của thành phố, dùng nó phóng to dán lên vách của hồ nước, sau đó bơm nước vào hồ, để người mẫu mặc bộ trang phục không thuộc về thời đại đó, lấy phong nền là thành phố nhún chìm trong nước, nhảy múa trong đó, sau đó để tôi chụp ảnh.

Toàn bộ hồ nước trong thành phố tôi đều đã đi xem thủ, cuối cùng phát hiện ra vẫn là bể bơi ở trên núi của Nhiếp gia là phù hợp hơn cả. Nơi này được bao quanh ba mặt đều là núi và thác nước thiên nhiên, có thể ở đó dựng lên thành một cái bể bơi lộ thiên. Muốn tạo ra một toà thành xuyên qua hàng ngàn năm dưới nước, không còn nơi nào có thể thích hợp hơn.

Tôi ngượng ngùng nói: “Bối cảnh em cung cấp đều được dán hết lên vách hồ cả rồi, nếu giờ phải thay đổi vị trí thì em sẽ phải chịu phí tổn thất rất lớn, cũng không kịp thời gian nữa.” Tôi bảo đảm với hắn: “Chờ sau khi chụp xong, trước đây chỗ đó ra sao em đảm bảo sẽ khiến nó trở về y như ban đầu trả lại cho anh có được không?”

Hắn hỏi ngược lại: “Trả lại cho tôi?”

Tôi cuống lên: “Không được sao? Là vì lúc anh đi công tác em không làm sao liên lạc được, em đi xin phép bố chồng, nhưng ông ấy nói núi này là của anh nên phải đi hỏi ý anh, em lại đi hỏi trợ lý Chử, ông ấy nói không làm chủ được, không bằng em cứ tự quyết định.”

Hắn ngừng hai giây, nói: “Chúng ta kết hôn rồi phải không, Nhiếp Phi Phi?”

Tôi nghe không hiểu ý hắn, nhưng theo bản năng vẫn trả lời: “Đúng rồi a.”

Hắn chậm chậm nói: “Vậy nên cũng không có gì là của riêng tôi cả, có cái lý gì mà trả lại hay không trả lại. Tôi mới chính là người thân cận nhất của em, sau này không cần phải hỏi bọn họ mấy thứ đó nữa, cũng không cần hỏi tôi, em nghĩ sao liền cứ vậy mà làm thôi.”

Tôi ôm ngực, mất ba giây, mới nói: “Anh như thế này, em giống như đang được hỏi lớn quá rồi chẳng?”

Hắn nghe như không hiểu, từ bên kia điện thoại hỏi tôi: “Gì cơ?”

Tôi nói: “Tài sản của anh nhiều vậy, em lại không có gì, cũng không biết có thể cho anh cái gì.”

Một lát sau hắn mới nói: “Phi Phi, em muốn cho tôi cái gì?”

Tôi nói: “Em nghĩ cho anh, cái này chắc anh cũng chưa thấy vội vàng đâu.” Hít một hơi, nói: “Anh còn để lại bài tập về nhà cho em, em cũng đã suy nghĩ rất kỹ, anh..... thật ra là đang nói đến việc bồi dưỡng tình cảm phải không? Em cảm thấy.....”

Hắn thế mà lại ngắt lời tôi: “Không vội, cái đó.....” Hắn ngừng một chút: “Chúng ta từ từ rồi nói tới sau đi.”

Lòng tôi loạn cào cào, khuỷu tay không cẩn thận đập vào quầy, tôi nhìn đau truy hỏi hắn: “Anh không phải là muốn đổi ý rồi đó chứ Nhiếp Diệc? Rốt cuộc là muốn nói cái gì, anh đã bao giờ nghe nói tới quân tử nhất ngôn chưa, chúng ta một tháng mới gọi được một cuộc điện thoại, còn từ từ cái gì nữa, không thì liền gặp nhau nói chuyện đi!” Xả xong một hơi tôi mới ý thức được mình vừa nói gì.

Quả nhiên bên kia yên lặng một hồi lâu, cuối cùng hắn nói: “Nhớ tôi rồi?”

(Bát nương: lời nói dài dòng của Phi Phi nhất định phải bắt đúng điểm, không cần phải hiểu hết đâu, giống như tiểu Diệc đó, hiểu được ẻm thích nói hươu nói vượn, nên phải nắm đúng trọng tâm, đúng trọng tâm, chính là cái trọng tâm, điều quan trọng phải nhấn mạnh x3 :-).

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 8

Nói vậy vì đôi khi ta dịch mà cũng không hiểu con gái ta nó nói cái gì nữa:3)

Tôi nghiêm mặt nói: “Không có.”

Hắn không trả lời. Tôi gọi: “Nhiếp Diệc, còn đó không?”

Hắn ừ một tiếng.

Tôi thử thăm dò một chút: “Kỳ thực là, có đôi lúc em cũng có khả năng sẽ.....”

Hắn nói: “Tôi nhớ em.”

Tôi suyt nữa thì làm rơi ống nghe, cổ găng khác chế nhạo tim đang đập kịch liệt, nói” Nhiếp Diệc.”

Hắn đáp: “Tôi ở đây.”

Tôi nói: “Anh lại đang trêu chọc em đó hả?”

Hắn hỏi: “Giống đang đùa giỡn hả? Em đang đùa giỡn với tôi đó sao?”

Tôi lấp bắp nói: “Em..... Em cũng rất nhớ anh, nhưng em không biết anh liệu có không muốn nghe em nhớ anh hay không, anh thật sự muốn em nhớ anh à?”

Hắn dường như đang cười: “Đây là kiểu lý luận gì vậy?”

Tôi nhất thời kích động, không đứt dây thần kinh gì mà bật thốt lên: “Em bây giờ về tìm anh được không?” Tiếng nhạc trong phòng ăn đúng lúc này thì dừng lại, có thể nghe rõ tiếng hít thở bên kia, Nhiếp Diệc ngược lại không trả lời tôi ngay lập tức.

Tay cầm ống nghe có một chút mồ hôi chảy ra, tôi thử thăm dò hỏi: “Không được hả?”

Hắn thấp giọng: “Tôi đang ở Thanh Hồ, cách em rất xa.”

Từ hội quán Hồng Diệp đến Thanh Hồ, dù là không tắc đường thì ít nhất cũng mất hai giờ lái xe.

Tôi lẩm bẩm nói: “Vậy thì đúng là xa thật, mất hai giờ lái xe lận đó.” Nói xong thở dài một cái.

Hắn từ bên kia hỏi: “Hai giờ đã chề xa? Không phải nói nhớ tôi sao?”

Tôi nghĩ lại cũng cảm thấy mình như vậy không ổn, nói nhớ người ta mà hai giờ lái xe đã ngại, thực sự là không ổn, nghĩ nghĩ, lại nói: “Không phải a Nhiếp Diệc, là anh nói xa trước mà, vậy rốt cuộc là anh có để em về không, anh cho em một câu trả lời chắc chắn đi coi nào.”

Sau đó liền nghe được tiếng cười khẽ ở bên kia, hắn nói: “Về tới đây chắc sẽ rất muộn, đi đường tôi không an toàn, ngày mai rồi hãy về.”

Tại tôi đồ lên, nhưng lại nhớ đến lịch trình ngày mai, về mặt đưa đám nói: “Sáng mai phải cùng Hứa Thụ Nhiên đi kiểm tra kết quả sau khi tập luyện của nữ chính, chiều còn phải kiểm tra lại một lượt các đạo cụ, ngày kia thì đi chụp ảnh, lúc quay về có lẽ cũng đã tối rồi.”

Bên kia yên tĩnh một hồi, hắn đột nhiên hỏi: “Mấy ngày này đều là làm việc với Hứa Thụ Nhiên à?”

Hắn lại có thể nhớ tên của Hứa Thụ Nhiên khiến cho tôi vô cùng kinh ngạc, tính toán một chút rồi nói: “Chủ yếu là mấy ngày đầu thôi, nhưng cũng không tiếp xúc nhiều, khi chính thức chụp ảnh có lẽ không phải làm phiền đến anh ta nữa, chúng em phân ra thành ba tổ tự mình đi chụp ảnh. Đáng lý ra thì phần chuẩn bị cũng không cần đến anh ta, nhưng Hứa Thụ Nhiên làm việc gì cũng cẩn thận, nhìn thấy em liền đến hỏi thăm.”

Không biết hắn nắm bắt trọng điểm thế nào, một lát sau hỏi tôi: “Em với..... toàn bộ đoàn quay phim đều ở Hồng Diệp?”

Tôi sững sốt một chút, ăn ngay nói thật: “Anh với Tạ Luân cho hào phóng như vậy, không đến đó thì quá là lãng phí rồi.”

Hắn hỏi: “Sau khi chụp ảnh về cũng sẽ ở đó?”

Tôi đáp: “Đúng vậy.”

Hắn nói: “Em về đây đi.”

Tôi: “A?”

Hắn lặp lại một lần nữa: “Về nhà.”

Tôi nói: “Này không phải là hơi kỳ cục à, mà đang nói chuyện vui về sao bỗng nhiên.....”

Hắn giải thích: “Em muốn chụp ảnh ở Mộc Sơn phải không, vậy thì để cho cả tổ đến Mộc Sơn đi, như vậy thuận tiện hơn.” Dừng lại một chút, lại thấp giọng bổ sung: “Tôi có nửa tháng nghỉ ngơi, có thể ở cùng em luôn.”

Cúp điện thoại đầu óc tôi vẫn còn mịt mờ chưa hiểu ra chuyện gì, đúng lúc Khang Tổ La đi đến, tôi bèn nắm chặt tay cô ấy, gục lên bả vai cô ấy. Khang nhị sợ hãi gần chết, liên tục hỏi: “Phi Phi bỏ làm sao vậy, đau tim sao?”

Tôi chống tay lên vai cô ấy: “Lão Khang, mình cảm thấy đã đi được đến một nửa Vạn Lý Trường Thành rồi.”

Nhưng Khang Tổ La lại hiểu nhầm ý tôi, thở dài nói: “Bắt đầu chụp ảnh mới nói là đi được một nửa, bây giờ còn chưa biết Ung Khả có thể ở dưới nước múa hay không, trong thành phố có đề cử thêm vài người, nếu không được thì có thể đổi, nhưng nếu không thuận lợi thì đúng là đau đầu rồi đây.”

Nội dung câu chuyện nháy mắt bị cô ấy bẻ hướng lệch quá xa, tôi đứng trước quầy bar an ủi cô ấy: “Đau đầu thì được gì, có câu thơ thế nào ấy nhỉ, chính là ‘cứ an lòng đi đừng lo lắng, chờ thế giới tự mình tìm đến’.”

Khang Tổ La làm nghiên cứu văn học kinh ngạc nhìn tôi: “Phi Phi bao lâu nay mình lại không nhận ra bề tính tế như thế, còn đọc < của Thái Qua Nhĩ rồi cơ đấy.”

Tôi nói: “Mình không dám nhận hai từ tính tế, dù là Stengel hay Thái Qua Nhĩ mình đều không biết, nhưng biết làm sao được khi mà nhà mình có một người yêu thích Thái Qua Nhĩ.”

Khang Tổ La lập tức cau mày hỏi tôi: “Bồ nói Stengel là thi nhân của nước nào vậy, mình làm nghiên cứu văn học nhiều năm như vậy sao chưa nghe nói bao giờ?”

Tôi nói: “..... Bởi vì người ta là ca sĩ trên vùng thảo nguyên Nội Mông.”

(*) Tên gọi tắt của khu tự trị Nội Mông Cổ, nằm phía Bắc TQ đại lục, tiếp giáp với Mông Cổ độc lập và Nga.

Ngày hôm sau, bảy giờ hai mươi phút tôi đến bể bơi, trong cái hồ lớn chỉ có hai, ba người công nhân, Tôi và Ninh Trí Viễn trước tiên xuống nước kiểm tra ánh sáng.

Sáng sớm nay, sáu rưỡi Ninh Trí Viễn gõ cửa phòng tôi, phía sau còn có Thuận Vu Duy đang gấp liên tục. Hai người mới từ Lochness bay đến, vừa xuống máy bay, nước còn chưa kịp uống liền chạy đến gõ cửa báo cáo, ai đó nghe nói lần chụp hình này vô cùng căng thẳng, trên phi cơ đã chỉnh lại hiện tượng sinh lý do lệch giờ, thập phần chuyên nghiệp.

Mà tên Thuận Vu Duy chuyên nghiệp kia lúc này đang tựa bên cạnh hồ quan sát Ung Khả thể hiện thử nghiệm vũ đạo dưới nước. Tôi hỏi Ninh Trí Viễn: “Cậu đi Lochness thăm bố mẹ chị có thể hiểu được, còn Duy thiếu kia ở Lochness làm cái gì? Lần này chị chỉ chụp một vài series ngắn, nơi này không cần anh ta, anh ta tới đây làm cái gì?”

Ninh Trí Viễn nói: “Anh ta coi trọng chị gái của em, một đường theo đến Lochness, nhưng chị gái em lại kết hôn rồi, xem như anh ta lần này thật lòng, ngày nào cũng ca thán cái gì mà tình ái quá mệt mỏi, lại gì mà muốn trầm luân vào ly rượu vong ưu, thấy đáng thương quá nên mang về đây cho giải sầu.”

Đồng Đồng bên cạnh tôi ra vẻ mặt khó mà tin nổi, ngón tay run run chỉ về phía Thuận Vu Duy: “Vị Duy thiếu đó, anh ta lại có thể có chân chân chân ... chân tâm?”

Ninh Trí Viễn rất kinh ngạc: “Anh ta vì chị gái tôi mà rờn rã một tuần trời không có một người bạn gái, như vậy vẫn chưa đủ thật lòng sao?”

Tôi đánh giá hết sức khách quan: “Đối với anh ta thì như vậy là quá đủ thật lòng rồi....”

Tôi với Ninh Trí Viễn tiếp tục bàn chuyện công việc, giữa chừng thì Khang Tổ La đến, nói hôm nay rảnh rồi nên qua góp não nhiệt. Thuận Vu Duy mặc dù đang cùng thầy dạy vũ đạo bàn bạc đến sôi nổi, nhưng cũng không quên quay đầu lại hàn huyên vài câu với Khang Tổ La.

Đồng Đồng tập hợp mọi người đến, cho tôi xem đồng hồ: “Đã hẹn là tám giờ, đã tám rưỡi rồi, mọi người cũng đã đến cả, chỉ còn thiếu cái cô Ung Khả đó chưa thấy đâu.”

Tôi nói cô ấy gọi cho trợ lý của cô ta coi sao. Đồng Đồng đang rút điện thoại ra thì Hứa Thư Nhiên và Ung Khả một trước một sau ung dung bước vào, còn có quản lý Ada và hai người trợ lý.

Thuận Vu Duy và Ninh Trí Viễn đều chưa từng cùng Hứa Thư Nhiên gặp qua, tôi giới thiệu sơ lược vài lời, sau đó để cho bọn họ nói chuyện với nhau, quay đầu hỏi Ung Khả: “Sáng nay còn có chuyện gì bận sao?”

Cô ta nhìn tôi một chút, lại nhìn hậu trường: “Mấy người không phải cũng chỉ vừa mới chuẩn bị xong đó thôi sao?”

Tôi nói: “Đã bố trí xong rất lâu rồi.”

Cô ta gờ tay nhìn đồng hồ, lạnh nhạt nói: “Vẫn còn sớm chán.” (bát bát: muốn ăn đòn à =.=?)

Đồng Đồng từng nói với tôi tính khí Ung Khả không tốt đẹp gì. Bởi vì tính khí của tôi cũng không tốt, nên lúc đó không để lời của Đồng Đồng trong lòng, hiện tại gặp mới biết quả thật là không thể so sánh.

Tính khí tôi không tốt, mới bắt đầu gặp khó khăn sẽ mất kiên nhẫn, không nhịn được muốn chửi người, tôi lạnh lùng nói với cô ta: “Thời gian sớm hay không sớm không phải là do cô quyết định, cũng không phải tôi quyết định, mà là giờ trên đồng hồ kia chứng minh kia.”

Cô ta rút cuộc quay đầu lại nhìn tôi, tỏ ra thiếu kiên nhẫn: “Cần phải làm lớn chuyện như vậy sao?”

Tôi đứng đó, móc ra một cây kẹo que: “Tiến vào tổ của tôi thì phải theo quy tắc của tôi mà làm, quy tắc của tôi chính là như vậy.”

Cô ta nhất thời không kịp phản ứng lại, có chút sững sờ.

Ada một bên thấy tình thế như vậy thì mở miệng: “Tôi qua cậu ấy không ngủ được, thân thể không khỏe, đến muộn chỉ có nửa tiếng cũng nên được thông cảm chứ, tổ trưởng cô nói như vậy đúng là không muốn để lại đường sống sao, tương lai còn muốn có hợp tác hay không đây.” Một bên cười cười, lại ý tứ nói: “Trong phòng làm việc này cũng thật nhiều thanh niên tuân kiệt, chúng tôi tuy rằng đến muộn một chút, nhưng tôi thấy ấy à tổ trưởng, cô với bọn

họ..... cũng rất vui vẻ, cần gì phải làm khó dễ chúng tôi như vậy?”

Đồng Đồng và Khang Tổ La đứng cạnh tôi có lẽ đều có thể hiểu ra được ác ý trong lời này. Nhưng hai người đều không giỏi mắng chửi người, đoán chừng sợ nói ra một câu lại càng làm cho tình hình tệ hơn, đứng một bên tức giận đến hai mắt đều đỏ lên.

Loại người này vừa vào tổ liền khiến cho người ta sinh chán ghét, công kích động một chút liền mang chuyện riêng tư ra móc mĩa. Tôi thăm than tác phong của mấy người trong làng giải trí cũng thật khiến cho người ta phiền chán. Tôi xé giấy bọc kẹo. “Yêu cầu mấy người đến đúng giờ là vì muốn lấy ánh sáng tự nhiên, tôi chờ được nhưng mặt trời không chờ được, tôi chụp ảnh có một thói xấu, đó chính là tích cực quá mức với công việc, các người nếu như không phối hợp được,” tôi dứt kẹo que vào miệng, nói tiếp: “Hoặc là tôi đổi mấy người, hoặc là mấy người liền yêu cầu đổi tôi đi.”

Hai người bọn họ im lặng ít nhất là hết năm giây, cuối cùng Ada không tự nhiên cười một tiếng: “Chúng tôi thật ra với hạng mục này cũng rất dóc sức, nếu như tổ trưởng sớm nói vấn đề về ánh sáng như vậy, dù cậu ấy thân thể không khỏe cũng nhất định không đến muộn.”

Thấy trợ lý vây quanh Ung Khả lộ ra bộ dáng phòng bị với tôi, Khang Tổ La nói: “Minh thấy Ung Khả vừa rồi đúng là làm điều ngu xuẩn, còn nghĩ cô ta vào nghề lâu như vậy sẽ không giao du với mấy người dám nói chuyện với bồ như vậy.”

Tôi nói: “Nói thừa, ngu tầm ngu mã tầm mã thôi.”

Đồng Đồng cũng không nhịn được nói: “Trước đây chị Phi Phi cũng từng có hợp tác với Ung Khả, mấy người bọn họ động chút là mĩa mai trâu chọc, nếu không phải là chị ấy dùng cách hung bạo xử lý thì bọn em đã sớm bị tức chết rồi.”

Khang Tổ La kinh ngạc nhìn tôi: “Minh cứ tưởng bồ chỉ chụp ảnh sinh vật biển.”

Tôi gật đầu nói: “Dù là yêu thích động vật, nhưng nếu như gặp phải những tên chủ biên không để ý thể diện muốn mình nịnh nọt hần thì cũng sẽ có loại khát vọng muốn đánh cho kẻ đó một trận.”

Khang Tổ La thổn thức: “Không trách lúc bồ nói cái câu ‘Hoặc là tôi đổi mấy người, hoặc là mấy người liền yêu cầu đổi tôi đi’ lại có phong cách uy hiếp đặc biệt quen miệng như thế.”

Đồng Đồng há hốc mồm nhìn Khang Tổ La: “Chị cho rằng chị Phi Phi là dọa bọn họ không thôi sao, cũng không phải đâu ạ, chúng em trước đó là thật sự từng đổi, nhiều năm như vậy người hợp tác với chúng em không ít.” Nhìn tôi một chút, sau đó sờ sờ mũi: “Đổi người không nhiều nhưng có thì cũng có.”

Khang Tổ La nhất thời không biết nên nói gì cho phải: “Bồ trả lại thật luôn hả trời?”

Tôi nói: “Nói thừa, muốn có tác phẩm nghệ thuật đúng nghĩa, không đổi thì làm gì? Người làm nghệ thuật cần phải một lòng vì nghệ thuật, phải tôn trọng nghệ thuật, hiểu không?”

Đồng Đồng gật lấy gật để, nhưng lông mày lại nhíu chặt: “Có điều hai người này thật sự là đáng ghét, đùa bỡn thì đùa bỡn, còn cho rằng mình luôn đúng, cái gì cũng có thể tìm lý do, từ trước giờ thật sự là chưa từng hợp tác với ai khiến người ta chán ghét đến như vậy.”

Tôi giáo huấn cô ấy: “Trong lúc làm việc không nên ôm quá nhiều tiêu cực với người hợp tác cùng mình như vậy, sao lại thiếu chuyên nghiệp thế hừm?”

Đồng Đồng nhỏ giọng tranh luận: “Có thể bọn họ sẽ thực sự ghét chị đó, chị vừa rồi còn giáo huấn họ mà.”

Tôi nói mình như vậy sao có thể coi là giáo huấn được, tôi đó là phổ biến quy tắc trước khi hợp tác, cũng là vì công việc mà thôi.

Khang Tổ La như là đột nhiên nhớ ra gì đó, tới gần: “Này này, hôm qua mình thăm dò chút tư liệu của Ung Khả, tìm được mấy tin bất quá, cô ta lại chính là học tỷ của chúng ta đây, cùng học ở trường Y (*), bộ phim tham gia đầu tiên là bom tấn Hollywood, tuy chỉ là một vai phụ nhưng biểu hiện tương đối tốt, con đường sau đó đều một mạch thuận lợi không khác gì đi trên đường cao tốc. À, còn nữa, bố cô ta là người kinh doanh đồ điện tử, trong nhà không thiếu nhiều tiền.” Tổng kết nói: “Nhan sắc xinh đẹp, thông minh có, tiền bạc có, sự nghiệp cũng tốt, đi đến đâu cũng được nâng đỡ, đoán chừng là vênh mặt hất hàm sai khiến thành thói, nên những kẻ xung quanh cũng nhiễm cái thói đó.

(*) Ký hiệu X, Y, Z, không phải là trường Y được đâu nha.

Đồng Đồng vừa bị tôi giáo huấn đến ỉu xiu, vừa nghe đến tin bất quá liền nhảy vào: “Bán đồ điện tử? Bán đồ điện tử có thể giàu đến mức nào ạ?”

Tôi nói: “Trong mắt chị Tổ La của em, chính là, giống như nhà của Nhiếp Diệc chính là nhà bán thuốc, em cứ suy ngẫm cho cẩn thận, cẩn thận suy ngẫm ha.”

Đồng Đồng ách một cái, không phục nói: “Nhưng chán ghét thì vẫn là chán ghét, Tạ Minh Thiên cũng có nhan sắc xinh đẹp, gia cảnh cũng khủng khiếp, nhưng chị ấy em mới thích.”

Tôi nói: “Tạ Minh Thiên chỉ là không ở đây thôi, đôi khi cũng có người nói cảm thấy cô ấy đáng ghét đấy.”

Đồng Đồng nói: “Vậy chị thì sao, chị không đáng ghét mà chị Phi Phi, chị cũng xinh đẹp, còn có tài, cũng có tiền.”

Tôi nói: “Ồ, đang hy vọng tháng này chị tăng lương cho đầy hả. Chị chỉ là không đáng ghét trong mắt mấy đứa thôi, với Ung Khả đó biết đâu là rất đáng

ghét đó? Một người như thế nào làm sao có thể tuyệt đối hóa được, chỉ là tùy theo cách nhìn của mỗi người thôi.”

Khang Tổ La thở dài nói: “Bò a, chính là như vậy.” Thiếu nữ tâm hồn văn thơ lại lảng lại phát tác, bổ sung: “Bò ấy à, thật là không thú vị gì cả.” Đứng rồi, Nhiếp Diệc nhà bò có khi còn từng dạy cô ta đấy. Nhiếp Diệc không phải từng được trường Y giữ lại một năm sao? Năm ấy chính là năm Ung Khả vào đó học, khoa của cô ta cũng liên quan đến sinh học đó.”

Tôi suy nghĩ hai giây nói: “Cũng có thể.”

Khang Tổ La nói Ung Khả sự nghiệp vận may c*t chó mà nên, thế nhưng sau một tiếng, tôi cũng phải thừa nhận quả thật Ung Khả có thể coi là có thực lực —— một diễn viên chưa từng có kinh nghiệm bơi lội lại có thể chỉ sau nửa tháng tập huấn làm được như vậy, coi như không uống công tôi tìm đến vận động viên bơi lội chuyên nghiệp đến huấn luyện cho cô ta.

Hứa Thư Nhiên ở được một nửa thời gian thì đi trước, nhân viên thu thập đạo cụ lại chuẩn bị cho bối cảnh tiếp theo. Tôi xem lại ảnh một lượt, tính toán đi kiểm tra trang phục và đạo cụ một chút. Đúng lúc Ung Khả khoác khăn choàng đi về phía này, Ada bên cạnh còn đang nói: “Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu không phải lại đang nổi tính tiểu thư lên đó chứ, anh ấy lúc nào cũng tìm cách dỗ dành cậu, có thể nhìn rõ ràng anh ấy yêu cậu chứ không phải là yêu đoàn kịch này! Cậu cũng nên chủ động một chút để anh ấy có chút hy vọng, hai người cứ với cái tính cách này thì có thể tiến triển đến đâu chứ? Mặc dù nói cậu là mối tình đầu, anh ấy không phải là không có khả năng sẽ nhìn vừa mặt một ai đó khác sau này, nhưng.....” Nhìn thấy tôi đứng ở khúc quanh đang lau tóc, ngay lập tức ngậm miệng lại, về mặt có chút không tự nhiên, dừng một chút: “Tổ trưởng, cô cũng ở đây sao?” Ung Khả lạnh nhạt nhìn tôi.

Tôi vừa lau tóc vừa nói: “Ngày hôm nay cô thể hiện rất tốt, nghỉ ngơi cho tốt, buổi chụp ảnh chính thức cứ theo như hiện tại phát huy là được.”

CP: Đọc chùa là không tốt nha, nếu thấy truyện hay thì ít nhất cũng phải vote chứ. Nếu không ta lại nghĩ mình dịch dở mà drop truyện thì sao

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Hôm qua trong điện thoại tôi có nói với Nhiếp Diệc có lẽ tối mới về đến nhà, nhưng hôm nay đến bữa trưa cũng không có tâm trạng ăn mà trực tiếp lái xe về nhà, năm giờ chiều đã về đến Mộc Sơn. Khang Tổ La theo tôi về, nói là giúp bố cô ấy đến tra chút thông tin về Cố Ân. Cố Ân chính là một cao thủ chơi cờ vây, nhà cũng gần biệt thự của Nhiếp Diệc.

Khang Tổ La lần đầu tiên đến Mộc Sơn, tôi nói dẫn cô ấy vào trong nhà ngồi nghỉ ngơi trước một chút, Khang hai ậm ừ không nói gì.

Tôi vừa tán gẫu với Khang Tổ La về một người quen gần đây đang mở triển lãm, vừa ấn mật mã mở cửa, cuối cùng lại phát hiện ra cửa chỉ khép mà không khóa. Tôi vừa đẩy cửa vừa tán dóc với Khang Tổ La: “Mình ở đây nhìn qua, đồ họa (animation) (<~~ bát bát: chú thích của tác giả) trong phần bản thảo hợp tác với DC so với phần mang ra triển lãm lần này trình độ cao hơn rất nhiều.” Khang Tổ La hỏi: “Vây vì sao cậu ta không mang ra triển lãm? Là vấn đề bản quyền à? Xảy ra chuyện gì với DC sao? ...Nè, Phi Phi bỏ làm sao vậy?” Tôi chẳng làm sao cả, chỉ là nhìn thấy trong phòng khách có mấy người tôi lạ đang ngồi, sừng sốt một chút nói: “Chúng mình đi nhầm rồi.” Lùi lại đóng cửa, liếc mắt nhìn, sau đó lại đi tới đi lui trong sân nghiên cứu một lượt toàn bộ biệt thự. Tôi vô đầu nói: “Không đi sai mà ta.” Lại chuẩn bị đẩy cửa ra lần nữa.

Trước khi mở cửa, tôi còn hỏi lại Khang Tổ La: “Có phải nơi này không nhì?”

Khang Tổ La bị tôi hỏi cho sừng sốt, nói: “Mình lần đầu tiên tới đây làm sao mà biết được.” Còn nói: “Nói không chừng có hai toà nhà xây cạnh bố trí giống nhau? Bảng không chúng ta đi ra bên cạnh nhìn thử?”

Tôi trầm ngâm một chút, nói: “Vừa rồi mình cũng không nhìn rõ là ai trong đó, vẫn là đi vào đó xác nhận lại một lần nữa nha?”

Những lúc như thế này Khang Tổ La thường không có nhiều ý kiến, lập tức gật đầu: “Ừa, nghe theo bò hết.” Tôi liền đẩy cửa ra.

Cửa được mở ra, bàn tiếp khách quả thật đang có một nhóm người ngồi, nhìn kỹ lại thì thấy hơn phân nửa nhìn có quen mắt.

Tạ Minh Thiên đang ôm lấy tay ghế của Tạ Luân, cười đến chảy nước mắt: “Có thể nghĩ mình đi nhầm nhà, Nhiếp Phi Phi cô khiến tôi cười chết rồi.”

Tôi phản xạ có điều kiện: “Cô cũng ở đây à? Cô ở đây làm gì?”

Cô ấy về mặt ai oán: “Ôi ôi, mới mấy ngày không gặp mà cô đã ghét bỏ tôi rồi sao?”

Tôi từ xa lờm Tạ Minh Thiên một cái, sau đó quét mắt quanh một vòng thì thấy chỗ cửa sổ sát đất có bốn người đang ngồi, chia thành hai nhóm chơi bài, Nhiếp Diệc mặc bộ quần áo ở nhà thoải mái, ngồi cạnh cửa sát đất, ánh mắt từ bộ bài nâng lên: “Tôi còn tưởng em sẽ đi gõ cửa nhà Cố Ân luôn.”

Có người nào đó cười haha, ngồi đó ngoại trừ Tạ Luân và Hứa Thư Nhiên thì có một người tôi không quen mặt, xem tình hình thì có lẽ là phó đạo diễn của Hứa Thư Nhiên. Tôi thấy hầu hết là người quen, chẳng thèm kiêng kị gì nữa liền ăn ngay nói thật: “Nếu không phải nhà bên đó cách khá xa thì em cũng qua đó gõ cửa thật rồi.”

Tạ Luân vừa ném bài ra vừa cười nói: “Không phải chứ.”

Nhiếp Diệc lạnh nhạt nói: “Cô ấy thì có thể lắm.”

Tôi nói: “Quân tọa à, giữ lại mặt mũi cho tôi cũng là chừa lại mặt mũi cho ngài đó, để người khác biết vợ ngài không đủ thông minh ngài thấy có ích lợi gì không?”

Nhiếp Diệc một tay chống cằm nhìn tôi: “Không có ích lợi gì, nhưng không có gì không tốt.”

Tôi bất mãn nói: “Anh đúng là nói nhiều.” Nói rồi xin lỗi những người cùng đánh bài: “Thật ngại quá, Nhiếp Diệc nói nhiều nhà chúng tôi khiến cho mọi người chê cười rồi.”

Tạ Luân nín cười.

Nhiếp Diệc hỏi anh ta: “Rất buồn cười?”

Tạ Luân lười biếng nói: “Trước đây thường hay nghĩ ai có thể trị được kẻ tài năng như cậu.”

Nhiếp Diệc chậm rãi nói: “Nhiếp Phi Phi, em mới nói mặt mũi của tôi chính là của em.”

Tôi lập tức nói: “Tạ Luân anh không thể nói như vậy, nhà này Nhiếp Diệc luôn là người lo liệu tất cả, nói Nhiếp Diệc trị em mới đúng.”

Tạ Luân đập bàn: “Hai cái người này ăn ý cũng quá là.....”

Hứa Thư Nhiên đột nhiên nói: “Giờ tôi mới biết hai người đã kết hôn.”

Tôi nói: “Chúng tôi tự quyết định cưới nhau, quả thật không biết công bố thế nào với bên ngoài.”

Khang Tổ La đứng bên cạnh thở dài: “Nhiếp Phi Phi, dù Nhiếp Diệc không làm nhưng mình thật sự muốn đánh bỏ một trận, tự quyết định hay không tự quyết định không phải là vấn đề ở đây đâu.”

Có người cười lên, Tạ Luân cũng cười, Nhiếp Diệc nói: “Xem ra là nên đánh một lần cho chừa.”

Hứa Thư Nhiên ngược lại không cười: “Vi bình thường không thấy Phi Phi đeo nhẫn cưới nên không biết.”

Nhiếp Diệc vừa xếp bài vừa nói: “Cô ấy thường phải xuống nước, sợ làm roi, nên tôi làm cho cô ấy một sợi dây chuyền để xỏ nhẫn vào đeo ở cổ rồi.” Lại nhìn tôi: “Đổi giày rồi tự mình vào phòng bếp tìm thức ăn nhé, trợ lý em nói trưa nay em không ăn trưa.”

Tôi nói thầm: “Đồng Đồng sao lại cái gì cũng nói cho anh biết vậy.”

Khóe miệng hần dương dương: “Đại khái là bởi vì trong nhà tôi là người lo liệu mọi việc (*), nên lời nói của tôi mới có trọng lượng chẳng.”

(*) kiểu như chủ nhà ấy, gọi là cái gì, mà ta tự nhiên không nhớ ra, thôi thì sau này beta lại rồi nghĩ sau v

Tạ Minh Thiên im lặng nãy giờ ngồi một bên bỗng cảm thán: “Xem ra tìm một người thích hợp rồi kết hôn quách đi cũng không tệ lắm.”

Anh chàng ngồi cạnh Tạ Luân cười lác đầu: “Nếu em muốn kết hôn thì ngày mai có thể lập tức đến cục dân chính, em trai anh vẫn luôn một lòng trung trinh với em, trước giờ chưa từng vương vấn thêm ai khác.”

Tạ Luân gõ gõ ngón tay lên bàn: “Cố Ân, đừng chỉ lo trêu chọc em gái tớ, đến lượt cậu rồi đấy.”

Đúng lúc tôi và Khang Tổ La đang ngồi ở cửa đổi giày, tôi bỗng sững sốt một chút, nhỏ giọng gọi Khang Tổ La: “Đó chính là Cố Ân mà bỏ muốn tìm?”

Khang Tổ La vừa đổi được một bên giày, nghe vậy lập tức đứng một chân (*) vui vẻ nói: “A, Cố Ân? Anh chính là Cố Ân? Quá tốt rồi, em là Khang Tổ La, bỏ em kêu em tới đây mượn anh sách dạy đánh cờ!”

(*) Nguyên văn là 金鸡独立 – kim kê độc lập: con gà đứng bằng một chân, cái này là cái động tác rèn luyện sức khỏe gì đó bên Đông Y đó.

Người đàn ông ấy mỉm cười nhìn sang, nhìn không ra bao nhiêu tuổi, khuôn mặt có nét nữ tính nhưng biểu cảm ngược lại rất nghiêm túc: “Ông ấy đã nói với anh rồi.” Thông dong đánh giá Khang Tổ La một chút, ngữ điệu ôn hòa nói: “Khang tiểu thư, trước tiên cứ đổi giày cho xong đã, không vội.”

Khang Tổ La toe toét ồ một tiếng, lại ngồi xuống cạnh tôi đổi giày, tôi hỏi cô ấy: “La nhi, mới đổi giày được một nửa đã đi bắt chuyện với người ta là không lịch sự đâu nha. Bị nhắc nhở rồi nhé, cho mặt mặt chết bỏ.”

Khang Tổ La thần thần bí bí nói với tôi: “Thật ra lần này đến tìm anh ta mượn sách dạy đánh cờ là sắp xếp của bố mình cho mình đi xem mắt, có thể thì kết hôn luôn, nhưng anh ta lại không phải hình mẫu của mình rồi, quá đẹp, bỏ hiểu không?”

Tôi kinh ngạc nói: “Bỏ làm thế là muốn nhìn thái độ của anh ta sao?”

Khang Tổ La thờ dãi: “Nhưng dù thế nào thì cũng không thể xinh đẹp hơn cả mình như thế được, bỏ hiểu không?”

Nói liền hai từ “hiểu không?” thật rất có khí phách, không muốn hiểu cũng nhất định phải nhận là đã hiểu. Khang Tổ La dường như hoàn toàn không muốn cùng tôi thảo luận vấn đề đó ngay tại chỗ này, liền nói lảng sang chuyện khác: “Mình thấy một đường lái xe về nhà bỏ đều tâm trạng như phấn khích quá độ, còn tưởng vừa về liền nhào luôn vào lòng Nhiếp Diệc, sao về tới nơi rồi lại làm ra vẻ rụt rè như vậy?”

Tôi cười nói: “Nếu không vì người ngoài ở đây, bỏ nghĩ mình sẽ không dám sao?”

Khang Tổ La nghiêm túc suy nghĩ một chút, đặc biệt chân thành phát biểu ý kiến: “Mình thấy là bỏ dám.”

Phía bên ngoài cửa là hoa viên, trồng rất nhiều cây nhiệt đới, có cả ôn đới, ngoại trừ cửa sổ sát đất ngoài phòng khách, còn có cuối hành lang cạnh phòng khách cũng có một cánh cửa nhỏ dẫn ra.

Lúc ở trong phòng khách liếc qua mấy cốc trà tôi mới biết hóa ra ngoài bốn người đang chơi bài ở đây thì còn có vài vị khách khác nữa, kết quả lúc tôi và Khang Tổ La đi từ phòng ăn ra liền nghe thấy tiếng nói chuyện nhẹ nhàng từ hành lang truyền đến.

Không lâu sau thì có mấy bóng dáng cao gầy xinh đẹp đi ngược hướng chúng tôi tiến về phía phòng khách, xem ra là vừa đi dạo trong hoa viên về.

Mỹ nữ tóc dài đi phía trước nhìn thấy tôi thì có chút kinh ngạc: “Phi Phi?” Phía sau còn có Ung Khả đang ung dung đi tới, Ada, một trợ lý và một người trợ lý chụp ảnh khác nữa.

Nhìn tình hình này, tôi đoán là tổ làm phim hôm nay cũng vừa đến, tài nguyên và nơi ở đều là do Nhiếp Diệc tài trợ, Hứa Thư Nhiên dẫn theo những người trong hạng mục đến nói lời cảm ơn cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Nhuế Mẫn vì sao lại dẫn đầu xuất hiện ở đây, có lẽ là do trùng hợp.

Khoảng hơn hai mươi ngày trước chị ấy từng gọi cho tôi, còn nói phòng thí nghiệm của bọn họ có thể sẽ hợp tác với Nhiếp thi, đợi chị ấy về nước muốn hẹn tôi gặp nhau tán gẫu, còn nói mới biết được mấy việc mẹ và em gái chị ấy làm với tôi, thay họ nói lời xin lỗi.

Mẹ Nhuế Mẫn chính là di Phùng, em gái không ai khác chính là Nhuế Tĩnh.

Tôi vừa rót nước vừa hướng Nhuế Mẫn hỏi thăm: “Chị Mẫn về khi nào vậy?”

Nhuế Mẫn cười nói: “Muốn bàn chuyện hợp tác với Nhiếp Diệc nên về luôn, đáng lẽ định báo cho em một tiếng, nhưng nghe nói em đang theo một dự án rất bận rộn.” Liền thấy Ung Khả liếc nhìn Nhuế Mẫn một chút, ánh mắt vừa có chán ghét lại có cả khinh thường.

Tôi đang cảm thấy kỳ quái, Ada đột nhiên nói: “Tổ trưởng có quan hệ gì với Nhuế tiểu thư vậy?”

Nhuế Mẫn nghiêng đầu: “Phi Phi sao? Phi Phi là em họ tôi.”

Ada liền cười một tiếng, ý vị sâu xa nói: “À, khó trách.”

Tôi nhất thời không hiểu cô ta đang nói trách với không trách cái gì.

Trợ lý đứng một bên xoa dịu bầu không khí: “Xem ra mọi người đều biết nhau cả rồi, thật tốt, khỏi mất thời gian làm quen.”

Mấy người đàn ông chơi bài, bọn tôi thì ngồi ở bàn tiếp khách tán gẫu, trợ lý nói chuyện với tôi một lúc về việc chụp ảnh, lại hỏi Khang Tổ La về dân tộc học, cuối cùng chuyên qua xem mấy người chơi bài. Tôi vốn định hỏi Nhuế Mẫn mấy câu, nhưng chị ấy lại bị Ung Khả quán lấy. Hai người đang buồn chuyện về chủ đề sinh vật học nào đấy, Ung Khả hiếm thấy nói nhiều như vậy, trong lúc nói chuyện thái độ cũng tích cực vô cùng, nhưng bầu không khí giữa hai người có vẻ lại không tốt cho lắm, Nhuế Mẫn giống như đang bị bọn họ lấy ra làm trò cười.

Tôi muốn gọi Nhuế Mẫn nhưng thấy Ung Khả đang nói cái gì phương pháp phân tích và ứng dụng đến say sưa nên đành gác lại đợi, quay lại ngồi với Khang Tổ La nói mấy chuyện linh tinh. Hồi lâu sau quay sang, thấy Nhuế Mẫn càng ngày càng tỏ mất kiên nhẫn, khiến cho Khang Tổ La cũng phải chú ý, tôi liền chẳng buồn để ý nữa mà dứt khoát cầm cốc nước đứng lên bắt chuyện Nhuế Mẫn: “Chị Mẫn, không phải muốn nói chuyện gì đó với em sao? Em ra hoa viên đi dạo một chút, đi cùng luôn nhé?”

Nhuế Mẫn quả thực là đã bị trêu chọc muốn điên rồi, nghe vậy liền lập tức đứng dậy, nói khách sáo với Ung Khả mấy câu rồi cùng tôi đi ra hoa viên,

chúng tôi cũng chẳng có gì để nói nên chỉ hàn huyên vài chuyện lặt vặt. Chợt Nhuế Mẫn ra vẻ muốn nói lại thôi, sau đó vẫn là nói: “Phi Phi, tấm hình kia em đừng để trong lòng lắm gì, tin vào lòng mình.....” Lại có vẻ lúng túng khó nói: “Hôm nay là do chị đường đột đến tìm, không nghĩ Nhiếp Diệc còn trong thời gian nghỉ ngơi, lúc đứng ở sân gặp cậu ấy lại nghe nói em tối nay sẽ trở về, muốn gặp em nên mới ở lại chờ. Chúng ta ba năm rồi không gặp mặt, lần gặp trước có lẽ là từ tận ngày chị kết hôn ấy nhỉ.”

Tôi biết chị ấy trước khi về nước đã làm thủ tục ly hôn xong xuôi, giờ lại nhắc đến chuyện buồn của chị ấy nên cản lại, sau đó nhớ tới chị ấy vừa nói đến ảnh gì đó, tôi liền hỏi: “Mà tấm ảnh gì cơ chị?”

Chị ấy hơi giật mình: “Em không biết?” Lúng túng nói: “A, vậy thì không có gì, cũng không phải cái gì quan trọng.”

Tôi gật gù, lại nói: “Mà chị đắc tội gì với Ung Khả à?”

Chị ấy có chút mờ mịt, miễn cưỡng cười cười: “Không biết, cô ta đúng là lợi hại, là người trong giới giải trí mà lại có thể nói những vấn đề chuyên ngành rõ ràng như vậy, kiến thức còn có phần hơn hẳn chị. Chỉ là chị không nhớ trước đây từng chọc vào hay làm cô ta ghét chưa, không thì là vì cô ta nhìn chị không thuận mắt nên gây sự?”

Đúng lúc nói tới đây thì thấy Ung Khả từ xa đang đi về phía này, Nhuế Mẫn có lẽ là thật sự bắt đầu có ác cảm với cô ta rồi: “Chị đi xem mấy người chơi bài đây, chỗ đó thì chắc cô ta không dám chạy đến làm khó chị nữa.”

Tôi nghĩ thấy cũng là một ý hay, liền giục chị ấy đi trước.

Ung Khả đúng là không quay lại tìm Nhuế Mẫn, nhưng lại thông thả bước đến cạnh tôi. (bát bát: bệnh dịch, đi đến đâu cũng thấy đáng ghét -.-!)

Vừa qua buổi trưa nên bầu trời nổi ít gió, mùi thơm của hoa cỏ quanh quẩn trong không khí. Hai người im lặng đứng đối diện nhau, cuối cùng tôi mới lờ lửng trước: “Nếu như Nhuế Mẫn lỡ có khi nào đắc tội với cô, vậy thì tôi thay chị ấy nói xin lỗi, cô đừng có đuổi theo dọa chạy chị ấy nữa.”

Có thể thấy Ung Khả tâm tình không tốt, cũng không nói vòng vèo, quả thật so với Ada thì thẳng thắn hơn nhiều.

Cô ta hừ một cái: “Chị họ cô làm sao?!”

Tôi uống một ngụm nước, nói: “Cô không cần phải dùng tài năng của mình đi khiêu khích đả kích chị ấy, cô giỏi rồi, chị ấy thì không, nhưng trong phòng thí nghiệm của bọn họ thì chị ấy vẫn được xếp vào hàng ưu tú.”

Cô ta lạnh nhạt: “Trình độ đó mà cũng được coi là ưu tú?” Khóe mắt sắc bén: “Coi như dung mạo khá giống tôi..... thì cô ta vĩnh viễn không thể nào bằng được, dù là ở phương diện nào.”

Tôi lúc này mới nghĩ lại, khuôn mặt Nhuế Mẫn quả thật đúng là có chút giống Ung Khả, đột nhiên hiểu ra: “Cô đây không phải là quá hống hách rồi? Còn không cho người khác giống mình nữa à.....”

Cô ta ngắt lời tôi, đề tài đột nhiên xoay đi 180 độ: “Nếu cô ta có dũng khí gả cho một người không tương xứng, thì phải chuẩn bị tâm lý sẵn thôi.” Lại khinh bỉ nhìn tôi: “Còn cô? Cũng chỉ là có một người anh rể như vậy, nên liền mạnh miệng nói dối tôi?”

Tôi vừa rồi còn nghĩ là mình hiểu, bỗng nhiên lại thấy mù mịt, tôi dừng một chút, nói: “Anh rể tôi.....”

Cô ta lần thứ hai ngắt lời tôi, khóe miệng hơi cong lên, nụ cười có chút trào phúng: “Chị họ cô không xứng với anh ấy, vĩnh viễn không xứng.” Ánh mắt lại nhàn nhạt đảo qua tôi: “Cô cũng không thể, nếu cô nghĩ rằng mình có thể khiến anh ấy đổi tôi, vậy cứ thử xem.”

Tôi trong đầu thực sự bị cô ta làm cho hồ đồ luôn rồi, nhưng bản năng vẫn nói: “Xứng hay không không đến lượt cô nói, với cả chị và anh rể tôi đã.....” Cô ta không để ý đến tôi, đã xoay người bỏ đi.

Nhưng tôi vẫn đứng đó nói cho hết câu: “Bọn họ ly hôn rồi.” Cô ta đã đi xa cách hơn chục bước rồi, có lẽ không nghe thấy được.

Tôi cảm cốc nước đứng đó đem toàn bộ lời nói của Ung Khả nghĩ lại một lượt, nhớ tới Đồng Đồng từng chửi tục Ung Khả như bị thần kinh, tôi nghiêm túc uống cạn cốc nước, thầm nghĩ thế này sao gọi là có vẻ thần kinh được, mà đúng là bệnh thần kinh mới phải.

Thời điểm trở lại phòng khách, tôi nhìn thấy Khang Tổ La cũng đã vào nhóm chơi bài, người cùng nhóm là Nhiếp Diệc ngồi đối diện. Cố Ân đáng lẽ ngồi đó thì hiện tại đang nhàn nhã tựa vào cạnh ghế dựa của cô ấy, Khang Tổ La mặt mày có chút méo mó nhìn anh ta: “Em không đánh được đâu, em chỉ biết một chút quy tắc, nếu chơi thật thì thua chắc, hay là anh cứ tiếp tục chơi đi.”

Cố Ân cười đến dịu dàng: “Không sao, chơi thử mấy ván, cũng là cơ hội cho em luyện tay luôn.”

Tạ Luân cũng làm vẻ mặt hoan nghênh: “Tớ sớm đã rất bất mãn với cách chia đội này, hai người một là nhà sinh vật học một là cao thủ cờ vây, tư duy chặt chẽ vững chắc như bọ cánh cam, sớm nên đổi Khang tiểu thư vào vị trí của tên Cố Ân này rồi.”

Khang Tổ La vẻ mặt ai oán: “Tạ tiên sinh à anh cũng thật là, còn nói chuyện cái về khách khí như vậy nữa.” Mắt thấy tôi đi vào, ánh mắt sáng lên: “Phi Phi cậu tới rồi.....”

Tôi xua xua tay: “Xin lỗi tớ với mấy cái lá bài đó một chút kiến thức cũng không có, lúc này vẫn nên làm một người trầm lặng thôi.” Nói xong ngồi xuống

cạnh Nhuế Mẫn, đối lưng với Nhiếp Diệc.

Khang Tổ La bữu môi.

Nhuế Mẫn cười nói: “Sao lại vẫn lăm lờ như vậy.”

Tạ Minh Thiên rất có hứng thú, thò đầu qua hóng hót: “Chị, cô ấy khi còn nhỏ cũng như vậy sao?”

Nhuế Mẫn mỉm cười nói: “Em hỏi cô ấy xem.”

Tôi xoa nhẹ mũi nói: “Ài, khi còn bé hã, khi còn bé tôi rất quy củ đó.”

Tạ Minh Thiên không tin: “Không thể nào.....”

Tôi liền nhượng bộ nửa bước nói: “Vây ít nhất thì cũng được một nửa.”

Tạ Minh Thiên lại quay sang Nhuế Mẫn: “Chị, có thật không ạ?”

Ánh mắt Nhiếp Diệc rơi lên mấy lá bài, mở miệng: “Còn có thể định ra một nửa như vậy nữa, không theo quy củ hóa ra là một nửa quy củ cơ đấy.”

Tôi: “..... Ồ?”

Tạ Luân gõ gõ trước mặt Nhiếp Diệc: “Tốt nhất là qua đó nhập hội với bọn họ luôn đi.”

Khang Tổ La lập tức nói: “Vây thì em chết chắc à?” Lại quay đầu nói với Cố Ân: “A ha, nhưng nếu có Cố lão sư chỉ đạo thì lại là chuyện khác.”

Cố Ân khen: “Nhận thức rất tốt.”

Tôi nói: “Mấy người không thể học Hứa Thư Nhiên cách yên tĩnh đánh bài sao?”

Hứa Thư Nhiên nghe vậy ngẩng đầu, cười cười: “Bởi vì Tạ thiếu hôm nay đặc biệt giao phó khiến tôi gánh nặng trùng trùng, thật xin lỗi không thể bồi mấy cô tán gẫu.”

Tạ Luân dường như ngần ra vài giây, nhưng lại không phản bác, Tạ Minh Thiên đột nhiên nhìn Ung Khả, thấy cô ta đang uống trà. Trong phòng khách bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường, im ắng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng báo tin nhắn, Nhiếp Diệc nghiêng đầu nói: “Vào thư phòng lấy hộ tôi tập tài liệu, lát nữa trợ lý Chử qua lấy.”

Nhuế Mẫn ngó người ra: “Tài liệu?”

Nhiếp Diệc hơi kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía tôi, tôi lập tức hiểu là hắn nói với mình, chỉ vì hắn và Nhuế Mẫn có quan hệ công việc nên chị ấy hiểu lầm là đang nói chuyện với mình. Nhuế Mẫn giống như hiểu ra, lập tức đỏ mặt ngại ngùng.

Tôi nói: “Không sao, em biết ở đâu, để em đi lấy.”

Rõ ràng chúng tôi nói không to lắm, nhưng Ung Khả đang ngồi trên ghế salon chăm chú nghe Ada nói chuyện lại nghe được, đứng lên ngăn trước tôi: “Tôi đi lấy.” Tôi nhất thời ngớ ra, cúi đầu lại chạm vào ánh mắt cũng ngạc nhiên không kém của Nhuế Mẫn. Ung Khả nhún vai một cái: “Tôi đang rảnh rồi, mấy cô cứ nói chuyện tiếp đi.” Quay đầu tự nhiên hỏi Nhiếp Diệc: “Đặt trên bàn hã? Mang cho người khác thì chắc là túi có niêm phong?” Nhuế Mẫn cảm chèn trà đặt lên môi, nghiêng mặt không chút biểu cảm làm khẩu hình với tôi: “Bọn họ biết nhau?”

Tôi cũng không biết Ung Khả và Nhiếp Diệc quen nhau, đang trong lúc kinh ngạc thì nghe Nhiếp Diệc nói: “Cám ơn, không phiền đến cô.”

Về mặt lễ tiết thì đúng là không nên phiền phức đến khách, tôi liền đứng dậy đi về phía cầu thang, lại nói với Ung Khả: “Không phiền đến cô, tôi đi là được, chúng tôi cũng không phải đang nói chuyện gì quan trọng.....” Lại bị cô ta ngắt lời. Ung Khả không nhìn tôi, ánh mắt nhìn thẳng Nhiếp Diệc, thanh âm không nghe ra tâm tình gì: “Không muốn phiền đến em nhưng cô ta thì được sao?” Từ “cô ta” này có lẽ là ám chỉ tôi, cũng không đợi Nhiếp Diệc trả lời liền đi lên cầu thang.

Tôi đứng đó không hiểu ra làm sao, còn không biết có nên đi theo nữa không, lại nghe thấy Ada mở miệng giảng hòa: “Coco (*) từ cấp ba, trung học cho đến tận bây giờ tính tình chưa từng thay đổi, Nhiếp thiếu quen biết cậu ấy bao nhiêu năm như vậy chắc cũng hiểu tính tình cậu ấy thẳng thắn, có gì là nói thẳng. Hy vọng anh thông cảm cho cậu ấy.”

(*) nên gọi thân thiết của con nhỏ tiểu tam đó, mấy lần Thất Thất dùng rồi mà ta lười nên chà cho vào. Mỗi lần đến đoạn của bà chỉ muốn cắt hết khỏi dịch ☹)

Nhiếp Diệc còn chưa nói gì thì Tạ Luân đã mở miệng: “Nhiều năm như vậy không thay đổi?” Lại cười: “Không thay đổi không nhất định sẽ là chuyện tốt đẹp gì, cô ta từ nhỏ đã không phải đi mở miệng lấy lòng ai.” Giọng điệu như là trêu chọc, lại như không phải.

Ada khéo léo, lập tức cười cười: “Tạ thiếu, lời này từ anh nói ra không có chút đáng tin nào cả.” Mắt cong cong oán trách: “Cấp ba, trung học phổ thông và đại học đều là anh theo đuổi Coco mà.”

Lời này vừa nói ra, tay cầm bài của Khang Tổ La lập tức dừng lại trên không trung, hỏi: “Thật?” Có thể là đột nhiên nhớ tới vấn đề lịch sự, hỏi lại: “Thật à?”

Ada dương khóe miệng, bỏ qua chuyện chính mà tập trung vào vấn đề nhỏ nhất này: “Tạ thiếu theo đuổi Coco có gì phải ngạc nhiên tới vậy? Coco bốn cấp học đều là hoa khôi, khi đó toàn bộ nam sinh đều thích cậu ấy.”

Tạ Minh Thiên một bên nhàn nhạt nói: “Anh tôi theo đuổi không đến 1000 cũng tới 800, thích trên hoa ghẹo nguyệt, lại không ngờ có người nghĩ thành thật.”

Tạ Luân cười mỉa: “Có em gái nào nói anh trai thành như vậy không?”

Tạ Minh Thiên bóc mẽ: “Anh còn không phải, nên hiện tại dù đã hoàn lương nhưng 10 lời ngọt ngào nói ra thì cả 10 lời chị dâu đều không cho là thật.”

Tạ Luân sờ sờ cái mũi: “Chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài em gái à.”

Ada phút chốc cứng lại, sắc mặt có chút khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 10

Khang Tổ La luôn biết xem sắc mặt người khác, đại khái cảm thấy Tạ Minh Thiên có thể tùy tiện đùa giỡn như vậy xem ra chuyện kia quả thật không đáng nhắc tới, tiếp tục tập trung vào vấn đề bài dù trên căn bản đã sớm mất hết hứng thú. Mấy người đàn ông cũng không mấy hứng thú với đề tài kia, nên cũng quay lại vị trí của mình, thì thoảng nghe thấy mấy lời trò chuyện lật vặt, Nhiếp Diệc ngồi nhàn nhã bên cửa thủy tinh, giống như đang thất thần. Tồi cảm thấy tình hình cũng không có gì để lưu tâm nữa, đứng lúc Vũ Lâm đi làm nước trái cây, liền đi lại đó giúp bà.

Vũ Lâm nhẹ giọng nói chuyện với tôi: “Bắt đầu mùa đông rồi, trời lạnh, không khí cũng khô nên uống nước trái cây rất tốt, tôi có nhờ Đồng tiểu thư mỗi ngày chuẩn bị cho thiếu phu nhân, cô ấy không biết có quên hay không?” Tôi nói Đồng Đồng ngày nào cũng bắt mình uống, hóa ra là do bà ấy dặn dò, thảo nào cô ấy lại đột nhiên nhiệt tình thế. Vũ Lâm lắc đầu: “Thiếu phu nhân và thiếu gia công việc đều bận rộn, nên mới phải đặc biệt bồi dưỡng thân thể.” Lại nói: “Mộc Sơn này sợ là không chuẩn bị cơm được cho khách, phòng ăn với từng ấy người sợ là sẽ chen chúc.” Tôi nghĩ để người đưa họ đi một quán ăn nào đó, không thì ăn ở sân hoặc là trong nhà kính trồng hoa, nhà kính khá rộng rãi, còn có ngăn đầu lên là có thể ngắm sao.

Quyết định xong bữa tối, chúng tôi lại hàn huyên thêm mấy câu, mới biết Tạ Luân hôm nay tìm đến Nhiếp Diệc bàn công việc, Tạ Minh Thiên nghe nói tôi trở về nên cũng theo đến, trước khi tôi về không lâu thì bọn Hứa Thư Nhiên mới đến, mời khách ở lại đánh bài cũng là Tạ Luân.

Lúc mang nước ra thì nhìn thấy Khang Tổ La đã trả lại chỗ cho Cố Ân, hoàn toàn rời khỏi vấn đề, lại đang ở một bên gian khổ dụ Tạ Luân nói ra mối quan hệ của Ung Khả với bọn họ: “..... Nói như vậy, anh, Nhiếp Diệc, và cả Ung Khả đều học cùng trường Y năm đó? Ôi em với Phi Phi sau đó cũng vào trường Y, tuy rằng năm đó Nhiếp Diệc đã về nước nhưng anh lại không, nói không chừng năm đó anh mà về chúng ta cùng trường lại có thể gặp nhau đây.”

Tạ Luân ngả ngón nói: “Chỉ cần lướt qua nhau thôi, Khang tiểu thư xinh đẹp như vậy nhất định để lại ấn tượng sâu sắc với tôi.”

Cố Ân gõ gõ bàn, Tạ Luân nhắc tay phải làm tư thế đầu hàng.

Khang Tổ La cau mày, trịnh trọng nói: “Tạ tiên sinh khi đó thẩm mỹ không tốt như vậy thì cũng khó nói lắm.”

Tạ Luân ghen một hồi, nhú mày nhìn Cố Ân. Cố Ân hòa nhã nói: “Cậu nhìn tớ làm cái gì, Khang tiểu thư nói cũng không phải không có đạo lý.”

Tạ Luân không thêm đề ý đến bọn họ nữa, ngược lại hỏi Nhiếp Diệc: “Nhiếp Phi Phi hóa ra là học muội của cậu đây?”

Liền nghe thấy Nhiếp Diệc nói: “Đại học hả? Tớ tốt nghiệp trung học hai năm cô ấy mới nhập học, cô ấy lên đại học tớ mới về nước, không có cơ hội gặp được.” Dừng lại một chút lại nói: “Nhưng cô ấy đúng là học muội.”

Tôi giật mình nói: “Anh biết?”

Hắn vừa xếp bài vừa nói với tôi: “Làm sao không thể biết?”

Tạ Luân lắc đầu: “Vậy mà hai người lại không gặp được nhau, duyên phận này của hai người cũng thật sự là.....”

Nhiếp Diệc hờ hững nói: “Duyên phận hả, là do cô ấy chân ngắn đi quá chậm.”

Ada có chút do dự nói chen vào: “Tổ trường cô.....”

Lại bị tiếng hô hoán của Khang Tổ La lấn át: “Phi Phi, cậu có nghe thấy không, Nhiếp Diệc nói cậu chân ngắn kia.”

Khi ấy tôi đang nhân lúc bọn họ tán gẫu lấy cốc nước trái cây của Nhiếp Diệc đổi lại với cốc của mình. Vú Lâm đưa cho tôi cốc nước hoa quả đầy đến miệng, so với bọn họ quả thật chênh lệch quá lớn.

Tôi thành công đổi được cốc nước, hơi chột dạ trả lời Khang Tổ La: “À, không sao, chân mình so với chân anh ấy thì đúng là ngắn thật.”

Khang Tổ La oan ức: “Vậy sao mình nói gì động bô chút liền đánh mình, Nhiếp Diệc nhà bô nói sao cũng không bị xử lý tới là sao.”

Tôi nói: “Cái này không so sánh được nha, mình đánh không lại anh ấy đâu.”

Tạ Luân trêu chọc: “Xã hội văn minh bao nhiêu năm rồi mà quy tắc của Nhiếp gia vẫn là lấy bạo chế bạo hả?”

Nhiếp Diệc uống nước trái cây, không đáp, lại quay sang gọi tôi: “Nhiếp Phi Phi.”

Tôi chột dạ: “Hả?”

Hắn nhú mày ra hiệu: “Đưa cốc nước trái cây trong tay em cho tôi.”

Tôi lại chột dạ, nhưng làm bộ không để ý nói: “Giống nhau cả, anh đừng có như trẻ con giữ đồ thế, nước trái cây nào chẳng là nước trái cây, sao cứ nhất định phải uống của em.”

Tức thì hắn lấy cốc nước từ trong tay tôi uống một ngụm, không thèm ngẩng đầu nói: “Đây mới là cốc nước của tôi.” Lại chỉ vào cốc nước hắn vừa đặt xuống bàn: “Đây mới là cốc của em.”

Tôi bị mụ não luôn, chỉ dựa vào uống một ngụm nước mà có thể đoán ra được? Nhưng vẫn liều chết nói: “Cốc nhỏ là của em, cốc lớn của anh, vú Lâm chính là chia như vậy đó.”

Hắn suy nghĩ một chút: “Vậy thì là do vú Lâm nhầm, cốc to này mới là của em.”

Thấy hai chúng tôi tranh chấp mãi cốc lớn cốc bé, Khang Tổ La không nhịn nổi nói: “Nhiếp Diệc anh nhường Phi Phi một chút không được à, dù Phi Phi nhà chúng tôi thật sự rất nghe lời nhưng anh không được khi dễ cậu ấy như thế, không sao, Phi Phi đổi với mình nè.” Nói xong định mang cốc nước trái cây của mình đưa cho tôi.

Nhiếp Diệc cau mày ngăn cản Khang Tổ La: “Trong ly nhỏ đều bỏ thêm dưa, cô ấy hồ đồ rồi đến cô cũng dung túng cho cô ấy luôn hả.”

Tôi ghen, nói: “Em không biết trong cốc nhỏ đều có nước dưa.”

Hứa Thụ Nhiên không hiểu: “Dưa, dưa thì sao?”

Tôi đang định giải thích, Nhiếp Diệc đi trước một bước nói: “Cô ấy dị ứng dưa.”

Tôi nhỏ giọng nói: “Này ăn một chút thôi chắc cũng không sao mà.”

Nhiếp Diệc nhàn nhạt nhìn tôi một chút: “Một chút của em là bao nhiêu tôi còn không biết? Mỗi lần chỉ ăn một chút như vậy mà vẫn dị ứng? Trên mặt nổi đầy mụn đỏ thoải mái lắm phải không?”

Tiếng tôi đã có thể so với muỗi kêu: “Không kìm lòng được mà.”

Hắn gật đầu: “Rất thẳng thắn, vậy nên sau này với những đồ ăn dị ứng, em nghĩ cũng đừng nghĩ được chạm tới.”

Nhìn vẻ mặt hắn không giống như đùa giỡn, tôi suy tư hai giây, sau đó phóng khoáng nói: “Được rồi được rồi, dù sao em cũng không phải đặc biệt thích ăn dưa.”

Khang Tổ La há hốc mồm “Nhiếp Phi Phi, cái bản tính không thể nhượng bộ của bô đi đâu rồi? Coi như không thích, nhưng không phải là bô thích đối nghịch với người khác lắm sao?”

Tôi nói Khang Tổ La đừng có âm mưu bôi nhọ, tôi đâu có khi nào như vậy đâu nha, mặt mày ủ rũ nhìn cốc nước lớn trước mặt không có dưa, nói với Nhiếp Diệc: “Nhưng mà thật sự là không uống được a.” Lại nghĩ hắn vừa rồi nghiêm túc như vậy, nhanh chóng bổ sung: “Cơ mà em sẽ uống hết haha.”

Hắn nghiêng đầu nhìn tôi: “Sao lại tự nhiên dễ nói chuyện thế?”

Tôi lập tức nói: “Bởi vì trong nhà này anh làm chủ hết mà.”

Thấy tôi thức thời lấy lòng, hắn cười chế diễu: “Vừa rồi ai còn nói uống không được mà.”

Tôi thầm nghĩ kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, xoắn xuýt nói: “Là em thấy không thể phụ lòng vú Lâm, bà ấy rất bỏ công sức chuẩn bị a.”

Hắn vôn về bàn tay tôi: “Uống không hết đưa cho tôi là được rồi.”

Tạ Luân gõ mép bàn nhắc nhở Nhiếp Diệc: “Này này, hai người các cậu đây là đang phân biệt chủ khách sao, còn đang trong ván bài đó.”

Tạ Minh Thiên gõ vai anh trai: “Anh vừa rồi tán gẫu với Khang tiểu thư lâu như vậy, chủ nhân nơi này là Nhiếp thiếu cũng đâu nhắc nhở anh.”

Tôi giờ ngón tay cái lên với Tạ Minh Thiên: “Chị em tốt.”

Đúng lúc chúng tôi đang trò chuyện thì đột nhiên vang lên tiếng lách cách, mấy người chúng tôi nhìn sang mới phát hiện là Ung Khả làm đổ chén trà. Chiếc chén sứ đổ ra khỏi khay trà, xung quanh đều là nước, mấy quyển tạp chí bên cạnh cũng bị nước làm cho ướt hết, trợ lý cô ta đang ở một bên nhanh chóng lau dọn, còn cô ta đứng đó, (bất bất: nhục nhé con, ta điên cuồng gõ chữ chỉ để chờ cái giây phút này thôi đó há há) vẻ mặt thần thờ không nhúc nhích, trên mặt còn có vẻ hoảng hốt. Tôi hỏi thăm cô ta có chuyện gì, cô ta cũng không trả lời mà chỉ có người trợ lý nói: “Không có chuyện gì đâu ạ, cốc trà bất ngờ bị đổ. Tổ trưởng không cần bận tâm, đã dọn xong cả rồi.”

Đúng lúc vú Lâm cũng mang mấy dụng cụ quét dọn ra. Ada vẻ mặt khác thường nhìn tôi, thanh âm có chút phức tạp: “Vậy là, Nhiếp thiếu phu nhân là.....” Nói đến đây không hiểu vì sao lại dừng lại.

Tôi sững sờ một chút, hướng về phía cô ta nói: “Sao đột nhiên lại khách khí thế, cô gọi như vậy lại khiến tôi thấy lạ tai, người khác gọi như vậy rồi, đến mẹ chồng cũng gọi tôi là Nhiếp thiếu phu nhân nữa.”

Ada vẻ mặt khiếp sợ: “Đúng là.....” Nhưng ngay lập tức ngậm miệng.

Về mặt và lời nói của cô ta rồi cuộc cũng khiến tôi hiểu ra, mắt nửa ngày tôi rồi cuộc cũng nhớ ra phản ứng lại, dờ khóc dờ cười hỏi cô ta: “Mấy người làm khách ở nhà tôi nửa ngày mà đến bây giờ mới biết tôi là nữ chủ nhân của căn nhà này à? Thật uống công tôi bụng trà rồi nước cho mấy người cả một buổi trưa.”

Ada miễn cưỡng cười một tiếng, nhưng cách hai giây lại nói: “Trước đây không nghe cô nhắc qua.”

Tạ Minh Thiên lười biếng nói: “Hôm nay người giữ lại khách là anh trai tôi, tổ chức đánh bài cũng là anh trai, bữa tối quyết định quán ăn nào cũng là anh ấy với vú Lâm thương lượng, đoán chừng tất cả mọi người nghĩ rằng anh ấy là nữ chủ nhân nơi này luôn rồi.”

Tạ Luân giờ tay muốn đánh Tạ Minh Thiên, Tạ Minh Thiên la oai oái chạy mất. Hai anh em nhà kia thu hút một nửa khách nhìn đến. Tôi ngồi xuống hỏi nhỏ Nhiếp Diệc: “Người ta đến đây làm khách đều là Tạ Luân nhọc lòng mất sức, vậy anh ở nhà làm cái gì vậy?”

Hắn uống nước trái cây cũng thấp giọng đáp: “Tôi không cần làm gì cả.”

Tôi giáo huấn hắn: “Anh là chủ nhân nơi này, thông thường là những chủ nhân đáng tin cậy nhất định sẽ có việc để làm, anh không phải là có thói quen chuyện gì cũng phải tự mình hoàn thành sao?”

Hắn giương mắt nhìn tôi: “Thông thường người ta cũng nói, khi gặp phải tình huống như vậy thì người đàn ông đáng tin trong nhà sẽ phải chờ nữ chủ nhân về để xử lý đại cục.”

Tôi: “.....”

Hắn tựa người vào ghế mây, nói như là chuyện đương nhiên: “Vì vậy nên tôi đang chờ em trở về.”

Tôi bị lời ngụy biện của hắn đánh cho thua không còn manh giáp, nhưng vẫn giả vờ nói: “Nhưng lúc em chưa trở về thì anh cũng phải ra dáng chủ nhân một chút a, dù sao đi nữa Tạ Luân cũng là khách.”

Hắn lắc lắc cốc nước: “Tôi thấy cậu ta cũng rất hưởng thụ mà.”

Vừa bắt đầu quá trình chụp ảnh, bản tính thô lỗ của tôi lại bắt đầu nổi lên, nhìn không được đấm hắn một cái: “Lại vênh váo, đầu sao ở đây thì Tạ Luân vẫn là khách mời.”

Hắn xoa xoa cánh tay: “Ồ, Nhiếp Phi Phi, học được thói bạo hành gia đình rồi.”

Tôi nhìn bộ dạng của hắn, đột nhiên cảm thấy buồn cười, cũng xoa xoa tay hắn: “Vậy sau này anh thay đổi đi, như vậy em cũng không phải đánh anh nữa.”

Hắn nói: “Nghe như vậy là em còn muốn có lần sau nữa? Ai vừa mới nói đánh không lại tôi vậy?”

Tôi nói: “Như vậy chính là do em ý lại rằng anh sẽ không thật sự ra tay đánh em mà, đúng không?”

Hắn đột nhiên đưa tay nâng cằm tôi lên, ngắm nghía một hồi, nói: “Giày.”

Tôi được chiếc bàn phía sau chống đỡ, còn anh ấy ngồi dựa lên cửa sắt đất. Ngoài cửa sổ trời dường như đã tối, nhưng cũng không quá tối nên vẫn có

thể thấy được hoàng hôn phía xa. Bởi vì nơi này ở trên cao, nhìn từ cửa kính lại có cảm giác cảnh sắc ở rất xa, giữa núi mây bay lập lờ, lá cây trong đình viện lay động, tựa như còn có thể thấy gió.

Tôi cũng đưa tay muốn nâng cầm hán, lại bị hán né tránh, tôi mím môi: “Vì sao anh có thể đánh giá em, còn em lại không thể chứ.”

Hán rất quả quyết lắc đầu: “Phi Phi, nhìn em rất không đáng tin, tôi có cảm giác sẽ bị em hành hung.”

Tôi bảo đảm với hán: “Sẽ không, thật sự là không đâu, ngoan nào, để em nhìn chút.”

Hán nở nụ cười, hơi nghiêng đầu nhìn tôi: “Vậy em gần lại đây.”

Lúc này không có ai chú ý đến chúng tôi, Nhuế Mẫn và người trợ lý đứng ở hành lang đang nói gì đó, Hứa Thụ Nhiên có lẽ là đi nhà vệ sinh; đầu bên kia bàn đánh bài Cổ Ẩn với Khang Tổ La đang chụm đầu lại, Cổ Ẩn đang chỉ cho Khang Tổ La phép tích phân gì đó; Tạ Luân tựa ở đầu cầu thang đang giáo huấn Tạ Minh Thiên.

Tôi ho một tiếng, đến gần hơn một chút rồi nâng cầm hán lên, xoay trái xoay phải nhìn nhìn, vài phút sau hán mỉm cười nhìn tôi: “Gầy à?” Âm thanh rất thấp.

Phía góc cửa sổ sát đất có một giàn hoa lê, hoa nở mang một vẻ đẹp thanh nhã, lúc này đột nhiên tỏa ra hương thơm đầy ngọt ngào.

Tôi thu hồi ngón tay như bị bỏng lại, nhẹ giọng nói: “Sao mà không gầy cho được? Mỗi lần công tác về anh đều rất gầy.”

Hán nói: “Lần này được chăm sóc rất tốt.” Cúi đầu nhếch khóe miệng: “Không phải là em đã uy hiếp bọn họ rồi sao?”

Tôi nheo mắt lại: “Tên tiểu bạch kiểm kia lại nói gì với anh nữa?”

Hán suy nghĩ một chút, nhìn tôi: “Cậu ta bảo em đã nói nếu như lần này trở về phát hiện tôi gầy thì sau này bọn họ đừng mong được mang tôi đi lần nữa.”

Tôi ghen hòng một hồi, đúng là tôi đã từng nói lời này, sau đó tôi thậm chí còn nói nếu như bọn họ còn bóc lột Nhiếp Diệc của tôi rồi không cho hán ăn cơm ngon, lần sau dù là lão Thiên cũng đừng hòng tôi giao người.

Tôi đỏ mặt, ngồi đó nhất thời không biết nên nói gì. Hán cũng không nói, ung dung nhìn tôi.

Rốt cuộc một lát sau tôi không chịu được ánh mắt đó, tay cuộn cuộn tóc cổ găng trán định nói: “Chỉ là đùa một chút thôi, bọn họ nếu như lần nữa đến đây đòi người em cũng không có cách nào a, cơ quan quốc gia quan trọng đến nhường nào nha! Thật ra em có nói hay không thì bọn họ cũng thật lòng muốn chăm sóc cho anh thật tốt, chỉ là bọn họ không biết thói quen của anh thôi.” Lại trấn định lại hơn chút nữa, lên giọng giáo huấn hán: “Anh cũng thật là, tại sao có thể kén ăn đến thế, mà kén ăn cũng không tính đi nhưng vì sao không ăn còn không chịu nói ra cho người ta biết.”

Hán đột nhiên nhồm người dậy nghiêng về phía tôi: “Tóc rối rồi.”

Đèn trong phòng khách sáng lên, Nhiếp Diệc lúc này đã ngồi trở về chỗ cũ nhưng bên tai và vai tôi vẫn còn vương lại xúc cảm từ ngón tay hán. Tiếng Tạ Luân đột nhiên ở bên cạnh vang lên: “Hai người các người trốn chỗ này làm cái chi vậy nha?” Giọng điệu trêu tức.

Một giây sau tôi lập tức ngồi thẳng, héch cằm lên vành mặt nói với hán: “Còn có thể làm gì, chúng tôi sau kết hôn lại cách xa nhau cả tháng trời, tôi chính là đang đùa giỡn anh ấy.”

Tạ Luân đánh giá từ trên xuống dưới Nhiếp Diệc một lượt: “Vậy nên bây giờ là cậu đang như một chú cừ non ngồi đây, ngoan ngoan để mặc cho vợ cậu đùa giỡn? Không được rồi Yee, khi thể đàn ông của cậu để đầu hết rồi.”

Tôi nói: “Chú cừ non một mét tám hã, Tạ thiếu à anh cũng quá đề cao những chú cừ non ngày nay rồi.”

Nhiếp Diệc ném cái hộp diêm qua: “Ván bài kết thúc rồi, cậu tránh xa chúng tôi ra một chút.” Tạ Luân bắt được hộp diêm, ném trở lại.

Thanh âm của Ung Khả đột nhiên vang lên, bởi vì bầu không khí trong phòng khách lúc này đang khá ôn hòa, thanh âm kia vang lên thậm chí nghe thành có mấy phần sắc bén, nhưng dù sắc bén cũng là loại lạnh nhạt sắc bén, hướng Hứa Thụ Nhiên từ rất xa nói: “Đạo diễn, tôi cảm thấy cơ thể không thoải mái, có thể về nghỉ trước không?” Ada lập tức đứng dậy đi đến cạnh cô ta, luôn miệng hỏi: “Coco cậu làm sao vậy, chỗ nào không thoải mái?”

Hứa Thụ Nhiên sững sờ một chút, lại không hỏi nhiều mà rất nhanh gật đầu đáp ứng: “Thân thể là quan trọng nhất.” Lại hỏi tôi: “Phi Phi, bên của cô ngày mai phải chụp ảnh hả?”

Tôi từ trong góc đứng lên, thật sự không hiểu nổi lý lẽ của hai người này, nhưng vẫn nhanh chóng quyết định rồi nói: “Thân thể đã không thoải mái thì còn quay về làm gì, chỗ bên kia mấy người cách đây nửa giờ đi xe, trước tiên vào phòng ngủ cho khách nghỉ ngơi một chút đi.” Quay đầu gọi vũ Lâm nói: “Vũ Lâm mời hộ con bác sĩ Trần qua đây một chuyến nhé.” Lại nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của Hứa Thụ Nhiên, nói với anh ta: “Xem bác sĩ Trần nói thế nào đã, nếu như thật sự không xuống dưới nước được thì chỉ có thể đổi lại lịch trình, chờ họ ở trạng thái tốt nhất thì bắt đầu.”

Ung Khả chăm chú nhìn tôi, cứng nhắc nói: “Không cần gọi bác sĩ.” Trong đôi mắt không có chút nhiệt độ: “Cô không cần lo lắng tôi sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của cô Nhiếp Phi Phi, ngày mai tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.” Sau đó ánh mắt dao động đến phía sau tôi thì ngừng lại. Tôi theo hướng đó nhìn theo thì thấy Nhiếp Diệc lúc này đang cau mày nhìn Ung Khả, dường như cảm giác được ánh mắt của tôi liền chuyển ánh mắt lên người tôi, tôi không kịp

giả bộ không nhìn hấn nên tầm mắt cứ như vậy đối nhau, hấn bình tĩnh mà đánh giá hai giây: “Sao nhìn tôi chăm chăm vậy, tôi là đồ ăn à?” Tôi ngược lại đáp một câu không liên quan: “Em cảm thấy vẫn là nên gọi bác sĩ đến kiểm tra một lượt, phòng dành cho khách.....” Cửa lớn bỗng nhiên rầm một cái, tôi bị dọa ngồi phịch xuống, theo bản năng nắm lấy cánh tay Nhiếp Diệc.

Nhìn thấy trên ghế sofa đã hoàn toàn trống trơn mới nghĩ được ra tiếng đóng cửa vừa rồi là tác phẩm của ai, tôi hỏi Nhiếp Diệc: “Cô ta thật là không thoải mái? Sức mạnh đó cũng không giống như là thân thể có vấn đề gì, có điều người đóng cửa cũng có thể là Ada, hay là vẫn mời bác sĩ Trần qua xem một chút?”

Hấn nhìn cánh tay của mình: “Tôi cảm thấy cánh tay này cũng sắp bị em ôm đến bầm tím lên rồi.”

Tôi lôi tay hấn ra lắc lắc: “Nào có yếu ớt như vậy.” Lại tiếp tục hỏi hấn: “Có muốn để bác sĩ Trần qua xem luôn không?”

Hấn thuận miệng nói: “Tùy em quyết định hết.”

Tạ Luân tựa người bên cạnh ghế của Nhiếp Diệc tiếp lời: “Không cần để ý đến cô ta, cô ta chỉ là nóng giận giận cá chém thớt, vẫn nghĩ mình là trẻ con, ai cũng phải nhường cô ta không bằng.”

Tôi không biết nhiều về Tạ Luân, nhưng biết được Tạ thiếu đối với con gái phong độ vẫn luôn rất lịch thiệp, lại nói ra mấy lời đánh giá như vậy với Ung Khả nhất thời có chút giật mình, nửa ngày không biết tiếp lời thế nào. Một hồi lâu sau mới nói: “Tính cách này quả thật rất hiếm có, hồn nhiên thẳng thắn.”

Hấn liền ý tứ không rõ cười cười, không tỏ rõ quan điểm gât đầu: “Hấn là hồn nhiên thẳng thắn, ha.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Bát Bát: Cảnh báo có H3

Đùa thôi :))))

Diện tích Mộc Sơn mấy trăm hecta đều là tài sản riêng của Nhiếp gia, nghe nói là ông nội của Nhiếp Diệc khi còn sống mua về làm nơi dưỡng lão, bởi vậy dù thế giới đang trong thế kỷ của du lịch thì nơi này vẫn không hề bị cải tạo, giữ được vẻ nguyên sơ ban đầu. Thật sự khiến cho người ta vừa bước vào nơi này đã có một cảm giác đi ngược về ngàn năm trước.

Tại một nơi có thể thường thức “ánh trăng chiếu xuống nhân gian tựa dòng suối lấp lánh ánh quang,” coi như dù ở nơi này có nhìn thấy dã nhân Thần Nông Giá (*) có lẽ cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái đi, tất nhiên tiền đề là bọn họ phải có cách nào đó để di chuyển từ Hồ Bắc xa xôi đến thành phố S, hơn nữa trên đường đến rất có thể sẽ bị người Quảng Đông hoặc Tứ Xuyên chặn lấy đem hầm hoặc làm thành món lẩu rồi.

(*) Dã nhân được phát hiện trong khu bảo tồn Thần Nông Giá của tỉnh Hồ Bắc

Túm lại Mộc Sơn này chính là rất nguyên sơ.

Tôi ngồi trong vườn ngắm cảnh đêm. Tạ Minh Thiên ngồi bên cạnh hắt hơi một cái. Sau bữa tối thì mấy người Hứa Thu Nhiên rời đi, Cố Ân đưa Khang Tổ La về tiện thể cho Nhuế Mẫn quá giang một đoạn, cuối cùng chỉ còn lại Tạ Minh Thiên chờ Tạ Luân đã sớm biến mất trước khi bữa tối bắt đầu.

Tạ Minh Thiên vừa hắt hơi vừa chuyên nghiệp tổng kết lại câu chuyện dùm tôi: “..... Chính là như thế này, ban đầu Ung Khả nghĩ rằng người kết hôn với Nhiếp thiếu là chị họ của cô, cho nên mới vất óc nghĩ đủ mọi cách làm khó chị ấy, sau đó phát hiện âm mưu tính toán nửa buổi cuối cùng là nhằm người, phát hiện cô mới là vợ chính thức của Nhiếp thiếu, bị sốc đến choáng váng luôn.” Cô ấy nói mĩa mai: “Cô ta đúng là quá tự phụ rồi, thậm chí tìm hiểu người Nhiếp thiếu cưới là ai cũng chưa từng làm, sau đó thấy được tấm hình trên tin tức bất quá kia liền nhận định luôn là chị họ cô. Ha, nhìn cái biểu cảm của cô kia, không phải là cô còn chưa thấy đó chứ?” Cô ấy rút ra điện thoại lướt lướt một chút, lên tiếng mắng người: “Này có lẽ là cá chết lười rách, tìm mãi không được một tấm ảnh cưới nào của hai người, vừa đúng lúc bắt được chị họ cô với Nhiếp thiếu cùng nhau ra khỏi sân bay, có lẽ thấy hai người họ nói chuyện khá thân mật nên cứ vậy nhận định luôn danh tính cho chị họ cô.”

Tôi đột nhiên nhớ đến chiều nay chị ấy cũng đề cập đến cái bức ảnh gì đó, có lẽ là nói cái này, bưng tỉnh nói: “À.” Lại hỏi cô ấy: “Cô là minh tinh mà cũng rảnh rỗi ghé nhĩ, còn quan tâm đến mấy tin bất quá của chồng tôi?”

Tạ Minh Thiên xụ mặt: “Tôi chỉ xem báo tìm tin bất quái về mình thôi, vô tình lại thấy tấm hình còn lớn hơn cả của mình, phần nộ liếc mắt liền không ngờ lại là Nhiếp thiếu!” Cô ấy nhìn tôi bức xúc: “Cô nói tôi ngậm đắng nuốt cay làm một mình mình cũng không dễ dàng gì, scandal lại không bằng bất quái của cái tên làm khoa học, đạo lý ở đâu? Ở đâu a?”

Tôi nói: “Quả thật là không có đạo lý, Cô cũng sống không dễ dàng gì a.”

Cô ấy gật đầu nói: “Thật sự là không dễ dàng, nhưng thật lòng mà nói chị họ cô có nhiều điểm giống với Ung Khả.” Bồ sung: “Nói không chừng là Ung Khả khi nhìn thấy chị gái cô lại càng đặc ý trong lòng, cho rằng là Nhiếp Diệc không quên được cô ta nên mới tìm một người giống mình thay thế, cô thật sự không cần nghi ngờ điều này, tôi cảm thấy cô ta đủ tự luyện đến mức đó lắm, mỗi lần đụng cô ta thật sự là đều muốn bá phục chịu thua.” Nói xong lại hắt hơi một cái.

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Ý cô là, Nhiếp Diệc..... từng thích Ung Khả? Sao lại có thể?”

Cô dừng lại một hồi lâu, gãi đầu nói: “Chịu à.”

Tôi nói: “Này này, chú ý hình tượng, hết vò đầu lại thò lò mũi, cô còn nhớ mình là mình tinh không đấy.”

Cô ấy lập tức phản bác: “Tôi không có nha.” Lại bĩu mũi: “Mà cứ cho là đúng thì bọn cậu từ cũng không thể ở đây được, cái nơi quý quái này của nhà hai người mà họ cũng có thể tìm được thì hôm nay tôi đã không dám đi theo anh trai mà ở trong nhà luôn cho lành.”

Tôi cẩn thận đánh giá cô ấy: “Cái này này độ khó có vẻ hơi lớn nên tôi không tin lắm đâu, không thì cô ngay bây giờ làm mình họa một cái?”

Cô ấy tức giận nói: “Nhiếp Phi Phi, cô còn muốn nghe bất quái nữa không đấy?”

Tôi nói: “Không muốn.”

Cô ấy đột nhiên đơ người ra, một hồi lâu sau mới luống cuống nói: “Tôi vốn định nói cho cô biết mấy tin tức tôi tìm hiểu được, để cho cô coi như nắm được tình hình, lúc trước những tiểu tam tiểu tứ khác tôi căn bản không cần lo lắng cho cô..... à mà có lẽ Ung Khả cũng chỉ là như vậy thôi. Tôi thật sự không nghĩ tới như thế lại khiến cô khó chịu, xin lỗi nha Phi Phi.”

Tôi nói: “Cô thấy tôi có chỗ nào khó chịu à?” Quay người lấy cho cô ấy một ít khăn giấy, suy nghĩ hai giây lại nói: “Được rồi, kể ra thì cô nói cũng không sai, nói thử nghe nào, bọn họ từng xảy ra chuyện gì?”

Cô ấy nhìn về mặt tôi: “Thật sự không khó chịu?”

Tôi thờ dãi nói: “Thừa dịp tôi còn chưa khó chịu thì cô nói nghe thử coi sao, xem tôi có thể chịu đựng được tới đâu.”

Cô ấy cầm tờ giấy ăn nhớ lại: “Kỳ thực tôi cũng không phải đặc biệt biết rõ mọi chuyện, hồi đó anh tôi và Ung Khả học chung trung học phổ thông, bọn họ chơi với nhau, chính là cô ta quen biết với anh trai tôi nên biết cả Nhiếp thiếu. Sau đó Nhiếp thiếu đến nước A học đại học, không hiểu thế nào mà sau đó lại nghe nói Ung Khả cũng đến nước A học cấp ba với trung học phổ thông. Sau đó Nhiếp thiếu đi học bác sĩ ở trường Y, lại nghe nói Ung Khả cũng thi vào trường Y, sau đó anh trai tôi cũng thi vào đó luôn, ba người đó quan hệ rất tốt, tôi còn từng thấy ba người họ từng chụp ảnh với nhau. Nhưng năm 4 đại học Ung Khả đột nhiên nghỉ học, sau đó Nhiếp thiếu về nước, anh trai tôi hai năm sau cũng về nước. Sau khi về nước anh trai tôi cũng không nhắc đến Ung Khả nữa, lúc ấy tôi nghĩ nếu như Nhiếp thiếu cũng thích Ung Khả, có khi nào anh trai tôi với anh ấy trở mặt thành thù rồi? Mà cho dù Nhiếp thiếu không thích nhưng Ung Khả thích anh ấy nha, anh trai tôi đã rút lui trước rồi nhưng Nhiếp thiếu lại không thể cho Ung Khả hạnh phúc, khiến cho cô ta đi tha hương nơi đất khách quê người, liệu có khi nào anh trai tôi từng đánh nhau với Nhiếp Diệc không ta?”

Tôi với cô ấy cùng nhau rơi vào trầm tư.

Tôi nói: “Giải thích hợp lý nhất đó là anh trai cô thật ra yêu Nhiếp Diệc, Nhiếp Diệc..... cũng rất yêu anh trai cô, Ung Khả sau khi phát hiện chuyện này bị dả kích quá lớn, trong lúc đánh mất lý trí đã tạm xin nghỉ học đi xa tha hương làm ngói sao.”

Tạ Minh Thiên đập tay cái bốp: “Phải không phải không, tôi cũng là muốn nói như vậy đó! Cũng không phải là không có cơ sở! Có thể mấy ngày trước anh trai tôi mới biết Ung Khả về nước..... Mà nhắc mới nhớ, trước đây anh trai từng nói nếu có một ngày Nhiếp thiếu phải kết hôn thì người đó nhất định sẽ là Ung Khả. Cô thấy câu này có nghĩa là gì?”

Tôi cảm giác có gì đó mắc ở cổ, nói: “Minh Thiên, chúng ta vào nhà đã, dù là Nhiếp Diệc thích nam hay nữ thì vị trí vợ chính thức của tôi vẫn không bị lung lay là được phải không? Tôi chống ghế đứng dậy: “Tôi bắt đầu có cảm giác khó chịu rồi, câu chuyện này tạm thời chúng ta dừng lại ở đây đi.”

Tạ Minh Thiên dường như lúc này mới phát hiện ra vừa rồi đã vô tình phi bao nhiêu đao lên người tôi, cuống quýt cứu vãn: “Ôi, Phi Phi cô đừng buồn a, tôi..... tôi chỉ là cảm thấy anh trai tôi nói như vậy sở dĩ là bởi vì Nhiếp Diệc bình thường có rất ít con gái có thể nói chuyện cùng đi.” Cô ấy cắn răng: “Tỉ dụ như tôi này, tôi với Nhiếp thiếu không thiếu lần chạm mặt nhau, anh ấy cũng không có khả năng ghét bỏ gì tôi nhưng mỗi lần gặp đều rất khó nói được mấy câu với tôi. Nên cá nhân tôi nghĩ bọn họ chẳng có gì cả, cá nhân tôi cảm thấy quan hệ của ba người bọn họ, nói anh trai tôi với Nhiếp thiếu còn dễ tin tưởng hơn là Nhiếp thiếu với Ung Khả luôn ấy haha!”

Tôi ngồi lại, nói: “..... Cô xem ra là thật sự rất trung thành với tư tưởng boy love nhì.”

Tạ Minh Thiên không chịu nổi nhiệt độ bên ngoài này nữa, sục sục ôm mũi về nhà kính trồng hoa. Tôi rút từ trong ví ra bao diêm lấy ở bàn chơi bài trước bữa tối, quẹt một cái rồi dùng tay chặn lại chờ nó cháy hết, lại quẹt một cái khác rồi lại chờ cho nó cháy hết. Kỳ thực lúc ăn cơm tối tôi ngẫm nghĩ lại một

lượt lí do vì sao Ung Khả lại nhằm vào Nhuế Mẫn, lại nhớ đến Ung Khả đứng trước mặt tôi đánh giá Nhuế Mẫn, bỗng nhiên nhận ra cô ta có ý gì. Tôi không biết cô ta với Nhiếp Diệc lúc trước lại quen biết nhau, nếu đúng là như vậy thì mối quan hệ của bọn họ là gì? Lúc này cũng chỉ biết được Ung Khả thích Nhiếp Diệc. Nghe Tạ Minh Thiên nói, thì Nhiếp Diệc trước đây rất nguyện ý nói chuyện với Ung Khả.

Buổi chiều đó gặp Nhiếp Diệc ở Hương Cư Tháp, trong phòng trà hân hân cầu hôn tôi, tôi không kiêng kị gì hỏi hắn: “Nhiếp tiên sinh, không phải là anh có gì đó khó nói đó chứ? Tỷ như vấn đề xu hướng giới tính? Hoặc là kỳ thực anh có yêu tha thiết một cô gái nào đó, lại vì nguyên nhân gì mà không thể bên nhau, nhưng người trong nhà lại ép buộc phải kết hôn nên bắt buộc đi tìm một người thay thế?”

Hắn khi đó đã trả lời tôi: “Những vấn đề đó tôi đều không có.”

Nhiếp Diệc chưa bao giờ nói dối, nên xu hướng giới tính của hắn không có vấn đề, mà tôi cũng không phải vật thay thế. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là trong sinh mệnh 26 năm cuộc đời của hắn chưa từng có một cô gái nào bước qua. Nhiếp Diệc không thể yêu, chỉ là những người ngoài cuộc tự thêu dệt ra, hắn chỉ là lười không phù nhận. Khi ở trên đảo V, chúng tôi lần đầu tiên nói sâu hơn về chủ đề tình cảm, hắn khi ấy cũng rất bình tĩnh nói với tôi hắn chưa từng thấy tình yêu có gì tốt.

Diêm đốt tới ngón tay, tôi giật mình thả tay, đặt ngón trỏ vào miệng ngậm một lúc, rồi tự thì thầm với bản thân: “Nhiếp Phi Phi, làm người phải công bằng vì lí gì mà Nhiếp Diệc trong quá khứ không được quen ai trong khi chính mày cũng có một Nguyễn Dịch Sâm? Nhiếp Diệc là ai mà phải giữ mình suốt 26 năm chỉ để chờ mày xuất hiện mà sung ái?” Càng nói càng giận thay hắn, tôi tiếp tục chìm đắm vào những lời phê bình chính mình: “Bài học của Giản Hê mày còn không nhớ sao? Nhiếp Diệc chỉ mới đưa cho mày mấy màu mực đã đòi mở phùng nhuộm, không biết thế nào là đủ. Làm người phải biết chừng mực, cũng không thể không giữ chữ tín như vậy đúng không? Phải biết tri túc thường lạc(*) nha Nhiếp Phi Phi, tri túc thường lạc, không thể vì Trịnh nữ sĩ mấy ngày này không nhắc nhở mày liền quên hết gia huấn như vậy được.”

(*) biết đủ thì được vui mãi

Làm bầm lâu bầu một hồi thật sự là tâm trạng tốt hơn nhiều, nên lại đốt thêm một que diêm, khi ánh lửa bùng lên lại không nhận được cảm khái: “Có điều Nhiếp Phi Phi à, đây thực sự là vận c*т chó gì không biết, tương chừng như Vạn Lý Trường Thành đã đi một nửa, thế mà lại ở đâu lòi ra một Ung Khả, đúng là không muốn người khác sống yên mà?..... Quên đi, tôi đâu hay đó.”

Suy nghĩ một chút, lại âm thầm động viên chính mình: “Hôm qua mày đã nói gì với Khang Tổ La đây?” Tôi ra vẻ nghiêm mặt nhắc lại: “Chiếm tiện nghi nhiều một chút là được rồi, mày cứ ăn đậu hũ của hắn thật nhiều đi, dù cho Nhiếp Diệc đã từng thật sự có gì đó với cô ta thì mày cũng làm được cái gì đâu hà Nhiếp Phi Phi, vẫn là tập trung ăn đậu hũ thôi. Trước khi hôn nhân cũng không chiếm được nhiều tiện nghi rồi. Vừa mới xuất binh mà không chiếm thì mày cũng quá ngốc rồi.”

Nghĩ đến đó tôi bỗng cảm thấy tất cả mọi chuyện đều như được khai sáng, mạnh mẽ nhặt hộp diêm trên mặt đất chuẩn bị quay người đi về, lại nghe được tiếng cười, ngẩng đầu thì thấy Tạ Luân đứng cách tôi mấy bước, hai tay đút trong túi áo gió: “Nhiếp Phi Phi, logic của cô thật sự khiến người ta khó mà xem thường được.” Anh ta hơi rũ mắt, “Có rảnh không, nói chuyện một chút?”

Ban ngày có gió, vào đêm bầu trời đặc biệt thông thoáng. Trên nền trời đen như mực, hàng ngàn chòm sao lấp lánh, đèn vườn cũng đã được bật lên, bóng cây thác nước phía núi đối diện được ánh trăng phủ lên một tầng sáng nhưng lại bị ánh đèn làm cho mờ nhạt đi một phần, lại như có ý vẽ ra một bức tranh thủy mặc.

Đêm mùa đông tháng mười một, dù là không khí thoáng đãng thì vẫn thấy được lạnh lạnh, tĩnh đến mức có thể nghe được thanh âm của gió Bắc.

Tạ Luân đứng cách tôi một khoảng, tay gầy gầy bỏ đi tàn thuốc, nhìn tôi cười cười nói với anh ta: “Xin lỗi, đêm nay tâm trạng hơi không được tốt.”

Tôi một mực giả ngu, nghĩ lại xem mình vừa nói những gì, lại tính toán xem anh ta có thể nghe được bao nhiêu rồi.

Tạ Luân đột nhiên nói: “Cô biết Yee là thiên tài.” Anh ta trầm ngâm một chút: “Có điều, Nhiếp Phi Phi, cô thật sự lý giải được thiên tài là thế nào sao?”

Tôi còn đang nghĩ xem phải trả lời vấn đề của anh ta ra sao, anh ta lại nói tiếp: “14 tuổi học đại học, mười sáu tuổi học bác sĩ, 19 tuổi có được học vị tiến sĩ, sau khi về nước làm những thí nghiệm mà chúng ta mãi mãi không thể hiểu được, hai ba ngày sau lại được một cơ quan cơ mật chúng ta không thể biết mời tham gia vào một hạng mục cơ mật cấp quốc gia, nghe quả thực rất lợi hại đấy, nhưng cô có thực sự cảm giác được không?”

Cuối cùng anh ta cũng để cho tôi trả lời: “Cái gì mới là cảm giác thật?”

Anh ta nghiêng người nhìn tôi một hồi lâu, nói: “Nhìn cậu ta mà xem, có phải cũng sẽ có lúc cô cảm giác cậu ta không giống như con người bình thường?”

Tôi nghiêng đầu nhìn về nhà kính trồng hoa, trợ lý Chử đã đến đây từ nửa giờ trước, đang đứng trước mặt Nhiếp Diệc báo cáo gì đó. Nhiếp Diệc mặc quần áo ở nhà nhạt màu, vẻ mặt lạnh nhạt lười biếng dựa vào thành gỗ bên cạnh, hơi cúi đầu nghe trợ lý Chử nói chuyện, đáng vẻ phi thường yên tĩnh.

Nhiếp Diệc có thể đưa tay là với tới như vậy với tôi chính là một con người bình thường.

Tạ Luân đột nhiên nói sang chuyện khác: “Có nhớ năm ngoái truyền thông đưa tin về một thiên tài vật lý tên là Sabrina Conzalez không?”

Tôi hồi tưởng lại, nghĩ có lẽ là đã từng đọc qua, hỏi anh ta: “Là người 22 tuổi làm nghiên cứu sinh Tiến sĩ ở đại học Harvard, được gọi là Einsein tiếp theo, 14 tuổi dùng thời gian sau những giờ học của mình cùng với trợ lý là ba cô ấy đã chế tạo ra máy bay?” Tôi cảm thán nói: “14 tuổi đã có thể tự mình chế tạo ra chiếc máy bay của chính mình, mà lại còn thành công bay lên, thật sự khiến cho người ta phải thán phục, không thể không nhớ được a.”

Tạ Luân nở nụ cười: “Đây chính là cảm giác thực, cô sẽ vĩnh viễn không cảm thấy cô gái kia là người bình thường bởi vì cô ấy 14 tuổi đã tự tay thiết kế ra một chiếc máy may.” Ngừng một lúc, anh ta hỏi tôi: “Yee có kể cho cô không, cậu ta năm 14 tuổi làm cái gì?”

Tôi thật sự không hiểu lắm vì sao Tạ Luân lại đột nhiên nói với tôi cái này, nhưng vẫn thật thà đáp: “Không có, anh ấy biết tôi hoàn toàn không hiểu sinh vật, nên sẽ không chủ động tán gẫu với tôi mấy chuyện này.”

Tạ Luân yên lặng mấy giây, sau đó nói: “Cậu ta lúc tám tuổi đã tự mình vào phòng thí nghiệm, chính là ở trong tòa nhà này, 14 tuổi cũng chính ở nơi này nhân bản ra một con chó Samoyed, cũng chính năm ấy phòng thí nghiệm Seoul của Hàn Quốc tuyên bố nhân bản chó thành công. Bọn họ tập hợp một nhóm nhóm thí nghiệm, mà lúc ấy chỉ là Yee tự làm nghiên cứu, thành công chậm hơn bên phòng thí nghiệm kia một tuần.

Tôi: “.....”

Anh ta ngẩng đầu hỏi tôi: “Cảm giác được chưa? Còn có thể cảm thấy cậu ta bình thường không? Anh ta nở nụ cười không rõ: “Cậu ta không phải người bình thường, mà là thiên tài chân chính, mà hiện nay trên thế giới nhân bản chính là lĩnh vực ưu tú nhất trong ngành khoa học.”

Tôi: “.....”

Tạ Luân chăm chú nhìn tôi: “Sợ rồi?” Như là có chút hoài niệm nhẹ nhàng nói: “Năm đó Ung Khả biết cũng giống như cô vậy, bị dọa cho sợ đến nỗi tránh Yee ba tháng không dám đụng mặt.” Anh ta lại hứng thú nói: “Còn cô thì sao? Sẽ ly hôn với Yee rồi trốn nhà bỏ đi? (bát bát: ghét rồi nhé, nghĩ Phi Phi nhà tui là ai mà cũng nghĩ tầm thường như con nhỏ Ung -.-!) Nhưng nghĩ lại mà xem.” Anh ta thông tình đạt lý nói: “Nếu như một người có thể thao túng sinh mạng như vậy, có thể giống như ông trời vậy, cậu ta có thể sẽ không bao giờ có khả năng đối xử với người khác một cách bình đẳng, trong mắt cậu ta, có lẽ cô với con cún Samoyed kia cũng không có gì khác biệt, quả thật rất đáng sợ.”

Tôi nói: “Kỳ thực.....”

Thanh âm của anh nhẹ như gió thoảng: “Nhưng đây mới chính là thế giới của khoa học, cùng lắm thì là chúng ta với cậu ta không cùng một loại người, dù có sợ sệt mà trốn tránh thì cũng không có gì để chỉ trích. (bát bát: ai nói cho ta biết đi. Thật ra lão này mới là nv phản diện trong truyện này phải không? Ngờ mình là nam thứ đam mỹ nhưng thật ra chỉ là nam phụ ngôn tình như Minh Thiên babe nói? Uổng công từ đầu truyện tới giờ ta vẫn nghĩ lão là nhân vật support =.=!) Đúng rồi, vừa nãy cô muốn nói gì ấy nhỉ?”

Bởi vì bị anh ta ngắt lời hai lần, tôi cũng định im miệng luôn, đột nhiên lại được anh ta cho phép nói, nhất thời ngơ ra, nghĩ mất ba giây mới nhớ ra mình vừa rồi là muốn nói gì, tôi nói: “Mới lúc đầu quả thật có bị làm cho kinh ngạc, dù sao tôi với sinh vật thật sự đều là mù tịt, chỉ biết là năm 1996 nhân bản ra con cừu đầu tiên, lại không biết hóa ra hơn mười năm trước chúng ta còn có thể nhân bản ra chó.”

Tạ Luân nhìn tôi thật lâu: “Cô không thấy sợ hãi gì sao?”

Tôi không hiểu: “..... Gì cơ?”

Anh ta dờ khóc dờ cười: “Tôi thấy cô không lên tiếng lại tưởng là bị dọa sợ rồi, còn nghĩ mai cô sẽ bỏ nhà trốn đi nữa, tôi có nên vào nhà nhận tội chịu đòn không nhỉ, Yee đúng là không phải không thể làm vậy đâu.”

Tôi nói: “Hả, ý anh sợ là sao?” Tôi khoát tay áo một cái: “Sợ thì không, chỉ là bị giật mình, anh nói xem, Nhiếp Diệc với cái phương diện này ưu tú như vậy, nghĩ tới vạn nhất có một ngày anh ấy tâm huyết sôi trào muốn tán gẫu với tôi chủ đề này, tôi lại không biết đối đáp thế nào, trong lòng liền khoảng rồi.”

Tạ Luân sửa lại: “Là hoảng rồi.”

Tôi nói: “Ừ, hoảng rồi.” Tôi hỏi anh ta: “Lẽ nào nói với anh ấy thật ra tôi còn không biết thời đại này còn có thể nhân bản chó? Đây cũng không phải là chuyện gì khó mở miệng, quả thật chính là.....”

Tạ Luân ôn hòa ngắt lời tôi: “Không chỉ chó đâu, mèo, chuột, bò, thỏ, lã, ngựa đều có thể nhân bản, gần với con người nhất là loài linh trưởng hiện tại cũng có thể nhân bản rồi.”

Tôi nói: “Anh xem, nếu là anh cũng có thể cùng Nhiếp Diệc tán gẫu về phương diện này.” Nhất thời trong lòng như tro tàn: “Thật sự, anh ấy là một nhà sinh vật học vậy mà lại cười về một người mù sinh vật học, thật là không thể chấp nhận được. Nếu như sau này anh ấy phải đi một buổi họp nào đó về khoa học, mang theo tôi sẽ mất mặt vô cùng, không được, thực sự là không thể được a.” Tôi càng nói càng sợ: “Tôi phải đi bỏ tức kiến thức.”

Tạ Luân ngăn cản tôi: “Không cần, nếu như sau này cậu ta tán gẫu cái này với cô, vậy thì cô cứ nói cho cậu ta biết thật ra mình không biết hiện tại nhân loại không chỉ có thể nhân bản cừu mà còn có thể nhân bản chó, tin tôi đi, không chừng cậu ta sẽ cảm thấy cô còn rất đáng yêu nữa.”

Tôi nghiêm chỉnh nhìn anh ta: “Tạ thiếu, xin anh đừng có trêu ghẹo tôi, tôi bây giờ là thật sự vừa trải qua kinh hoảng, trước đây thật sự không biết anh ấy lợi hại như vậy mới dám mồm nói hươu nói vượn trước mặt anh ấy.”

Tạ Luân lần nữa sửa lại tôi: “Kinh hoảng.”(*) Lại gật đầu: “Nhìn cô nói chuyện là có thể cảm giác được cảm giác của cô lúc này rồi.” Anh ta tận lực an ủi tôi: “Có điều cô thật sự không cần phải kinh hoảng, nếu như cậu ta từ đầu muốn cưới một người có thể cùng hắn trò chuyện về chủ đề này thì đã cưới Ung Khả rồi, cô xem đi, Ung Khả có thể kém cô về phương diện gì đây?”

(*) 惊慌 [jīnghuāng] là kinh hoảng, không hiểu sao em Phi Phi lại cứ nói thành [jīngfāng]. Lần thứ nhất vốn định bỏ rồi mà em sai đến lần thứ hai làm ta

cũng bỏ tay phải đi giải thích ☺))

Bạn đang đọc truyện *Tử Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 12

Tôi nói: “Tạ thiếu, tôi cảm thấy không giống như anh đang an ủi tôi, mà giống như đang đá kích thì hơn.”

Tạ Luân liền nở một nụ cười: “Nhưng Ung Khả không có cái duyên phận với cậu ta như cô.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, ngược lại anh ta lại trầm mặc.

Sau đó móc ra điều thuốc, không châm lửa mà kẹp giữa hai ngón tay ngắm nghía hai vòng, sau đó lại cất trở lại: “Ung Khả lúc trốn tránh khỏi Yee ba tháng, còn trốn luôn tôi. Cô ta có lẽ cảm thấy hiện tại Yee không để ý đến cô ta là bởi ngày trước cô ta trốn tránh cậu ta, làm tổn thương Yee đi, cứ vậy thành chấp niệm trong lòng luôn.”

Anh ta dừng lại nhìn tôi: “Sở dĩ nói với cô chuyện này là vì nghĩ Ung Khả nhất định sẽ tìm cô hỏi cái này, cô ta có lẽ sẽ muốn nhìn thái độ của cô, tôi cảm thấy mình nói cho cô biết trước vẫn là hơn để cho cô ta hỏi tới trước.”

Tôi nghĩ mấy giây, đã dần hiểu rõ: “Cô ta là muốn xem người sau đó Nhiếp Diệc chọn có coi anh ấy là quái vật hay không?” Tôi cau mày nói: “Có thể là cô ta cũng học sinh vật học nên khi biết chuyện đó sẽ cảm thấy khủng khiếp đến mức nào. Nhưng tôi không biết mấy cái đó, không biết mức độ đáng sợ đến đâu, nếu như nói nhân bản tạo ra một sinh mệnh mới rất đáng sợ bởi vì sinh mệnh đó đối với người tạo ra nó không hề cảm thấy điều gì thần bí..... Vậy tôi cũng có thể sinh con này, cũng tạo ra sinh mệnh thì có phải là...”

Tạ Luân ho khan.

Tôi nói tiếp: “Mà việc sáng tạo ra một sinh mệnh cũng đâu phải là sẽ khinh thường sinh mệnh đó, tôi không biết là cô ta có phải coi phim khoa học viễn tưởng nhiều quá mà bị những tên khoa học gia biến thái kia ám ảnh hay không, nếu như cô ta hiểu rõ Nhiếp Diệc thì sao lại cảm thấy Nhiếp Diệc đáng sợ được, làm sao có thể nghĩ Nhiếp Diệc cũng sẽ coi cô ta như một con mèo hay con chó? Tính tình Nhiếp Diệc lý trí, chính trực âm áp, cũng rất hiền lành. Tôi cảm thấy cũng không phải là do Nhiếp Diệc với tôi có duyên hơn là Nhiếp Diệc với cô ta, chỉ là tôi.....”

Tôi không nói tiếp. Chỉ là tôi có lẽ so với cô ta yêu Nhiếp Diệc nhiều hơn, một lòng muốn đi khám phá một Nhiếp Diệc chân chính có hình dạng như thế nào.

Tạ Luân im lặng rất lâu, tôi cũng không nói gì nữa. Trong sân lần nữa trở về trầm mặc, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió xào xạc qua những tán cây. Tôi lần nữa quay lại nhìn Nhiếp Diệc trong nhà kính trồng hoa, Nhiếp Diệc vẫn tựa người vào thành gỗ bên cạnh, trợ lý Chử đã ngồi xuống ghế mây, hẩn cúi đầu lật xem tài liệu, đôi khi lại nói gì đó. Rất nhiều lần tôi thấy Nhiếp Diệc đứng còn trợ lý Chử ngồi ghế báo cáo, trợ lý Chử từng cười nói với tôi: “Bởi vì Yee thông cảm cho tôi là người già.” Một Nhiếp Diệc quan tâm săn sóc người khác như vậy, tôi không thể hiểu được vì sao lại có người cảm thấy hẩn không biết trân trọng sinh mệnh.

Cuối cùng, Tạ Luân rốt cuộc mở miệng: “Lại nói, Nhiếp Phi Phi, cô cũng hiểu kỳ với chuyện của Yee với Ung Khả sao?”

Tôi nhìn ngọn núi phía xa nói: “Trước khi nói chuyện với anh quả thật là có chút hiếu kỳ, nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy những điều ấy đã là quá khứ rồi, quá khứ của ba người thế nào không còn quan hệ với tôi nữa. Quá khứ của chính mình là những việc mình trải qua, chính mình tham dự vào quá khứ của người khác là hồi ức, chính mình hoàn toàn không tham dự vào quá khứ của người khác, vậy chỉ có thể gọi là những gì đã qua thôi, những quá khứ của hẩn với tôi với những gì đã qua này có gì khác nhau đâu?”

Tạ Luân lại im lặng một chút, đáp lời tôi: “Nhiếp Phi Phi, có phải những người làm nghệ thuật như cô đều sẽ có những cái quan điểm kỳ quái như vậy để ngăn chặn lòng hiếu kỳ của mình, thay đổi phương thức suy nghĩ, làm méo mó tâm tư của chính mình?”

Tôi nói: “Làm méo mó, từ này nghe có hơi nghiêm trọng quá rồi, nói không chừng lại mới là tâm tư thật sự được phát hiện ra thì sao?” Nói tới đây bỗng nhiên cười một tiếng, nói: “Này không được rồi, tôi lại cũng anh thảo luận tới mức độ triết học mất rồi, chờ một chút Tạ thiếu, anh chờ tôi chỉnh lại một chút rồi quay lại tiếp tục tán gẫu chuyện thể tục với anh.”

Anh ta giờ tay ngăn tôi lại, cũng cười nói: “Không sao, cô có thể tiếp tục dùng đôi tai triết học đó nghe tôi kể một câu chuyện cũ ở mức độ thể tục.” Anh ta dừng lại một chút: “Năm đó Yee với Ung Khả thật ra chưa từng có chuyện gì với nhau hết.”

Tôi sửng sốt một lúc lâu, sau đó kinh ngạc liếc mắt nhìn anh ta.

Anh ta nghịch ngợm bao thuốc lá trong tay: “Khi đó tôi thích Ung Khả, Yee cũng biết, nhưng Ung Khả thích Yee nên năm tư đại học đã ngã bài với Yee, Yee không chấp nhận tình cảm của cô ta. Sau khi về Ung Khả nổi nóng với tôi, hỏi tôi tại sao lại thích cô ta, có biết là vì tôi thích nên đã phá hủy hạnh phúc của cô ta hay không.” Anh ta cười cười: “Đó là lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy yêu thích một người lại có thể vừa thông khổ lại nhảm chán đến

vô vị như vậy.”

Ánh mắt anh ta phóng ra phía xa xa, bên đó có ngọn núi cô tịch nằm lẳng lẳng giữa đêm đông: “Yee khi đó với Ung Khả có tình cảm gì không tôi không biết, tại sao không chấp nhận Ung Khả, ngoài lí do là vì tôi còn vì gì khác không tôi cũng không biết. Chúng tôi lại chưa bao giờ tán gẫu với nhau về chủ đề này.”

Nói tới đây anh ta dừng lại, tôi cảm thấy có lẽ là anh ta đang chờ tôi bày tỏ suy nghĩ.

Tạ Minh Thiên nói anh trai cô ấy đào hoa, Tạ Luân nói Ung Khả cho anh ta biết thích một người vừa thông khổ lại vừa vô nghĩa. Tôi đại khái đoán ra có lẽ đây chính là lí do tại sao Tạ Luân sau này lại xử sự với chuyện tình cảm qua loa như vậy.

Tôi nghĩ một chút, nói với anh ta: “Tôi thật sự không tưởng tượng ra được anh với Nhiếp Diệc mà cùng nhau nói về chuyện này sẽ là cái hình ảnh gì, trước giờ trong mắt tôi luôn là một Tạ thiếu bá đạo ngồi vị trí tổng giám đốc, chuyện yêu đương đều là tùy tiện chơi đùa, làm sao có thể nói chuyện tình yêu chân thành. Anh với Nhiếp Diệc đều bận rộn như vậy làm sao có thời gian tán gẫu chuyện nữ nhân.”

Tạ Luân lần này mới nở một nụ cười thật sự: “Cô nói không sai, nhưng chỉ có tôi là như vậy thôi. Nhiếp Diệc xác thực là không tán gẫu với tôi mấy chuyện nữ nhân, cậu ta chỉ nói chuyện với tôi về cô, vậy nên khi cậu ta và cô kết hôn ngược lại tôi lại không hề bị giật mình.”

Lòng tôi trong nháy mắt run lên, cười nói: “Tôi với anh ấy gặp lần đầu tiên là tháng năm năm nay, sau khi ồn ào một trận liền bận rộn kết hôn, làm gì có chuyện gì mà nói, Tạ thiếu thật biết nói đùa.”

Anh ta nhún mày: “Thật sao?”

Tôi có chút hiếu kỳ hỏi anh ta: “Nhiếp Diệc nói gì với anh sao?”

Tạ Luân nói: “Cậu ta nói lựa chọn cô là việc làm đúng đắn nhất trong cuộc đời hắn.” Một lát sau lại hỏi tôi: “Nhiếp Phi Phi, sao lại không nói gì nữa rồi? Nghe vậy mà lại không thấy cao hứng gì hết?”

Tôi nói: “Đúng vậy nha, anh nói anh ấy đối với tôi là tình yêu chân thành nhưng sao anh ấy không nói với tôi mà lại đi nói với anh?”

Tạ Luân kinh ngạc: “Tôi cảm thấy đây không giống như lời bọc bạch.” Lại lắc đầu: “Xem ra Yee cái phương diện này thật là chẳng ra sao.” Anh ta đồng cảm nhìn tôi: “Nhiếp thiếu phu nhân, cô thật đáng thương.”

Tôi còn đang bối rối: “Nhiếp Diệc không muốn nói những lời này, nhưng nếu cảm thấy tôi được thì cũng phải nói cho người ta biết một câu chứ.”

Tạ Luân đã bị tôi tẩy não, cùng bắt đầu tập trung cùng tôi thảo luận: “Bởi vì tôi hỏi cậu ta cô thế nào rồi, nhưng cô lại chưa từng hỏi có phải không?”

Tôi nói: “Ai lại tự nhiên đi hỏi vậy chứ.”

Hắn chân thành kiến nghị: “Đêm nay cô thử một chút xem, trực tiếp mặt đối mặt hỏi cậu ta, cậu ta không nói nhất định là bởi vì cô không có hỏi, nếu như cô hỏi thì đương nhiên cậu ta sẽ trả lời, đàn ông so với phụ nữ luôn rất thẳng thắn.”

Tôi lắc đầu: “Vậy không được, nghe giống như tôi đang chủ động lấy lòng anh ấy vậy. A, không đúng, sao tôi lại đi thảo luận với anh vấn đề như thế này, muốn thảo luận thì cũng phải đi tìm Tạ Minh Thiên a.”

Tạ Luân thờ dãi: “Con gái các cô thật phiền phức.” Lại cười: “Bởi vì tôi là tình thánh, nên cô theo tôi lĩnh giáo là chuẩn hợp lý rồi.”

Sau khi tiễn Tạ Luân và Tạ Minh Thiên quay lại, Nhiếp Diệc và trợ lý Chử đã đi tới thư phòng, lúc thay vũ Lâm đưa trà qua thì thấy họ đang mở cuộc họp video, trên màn hình có ai đó đang báo cáo: “..... Loạt thuốc mới nhất này vẫn tồn tại rất nhiều vấn đề, hơn nữa đã có vi khuẩn có thể kháng lại thuốc.....” (bất bất: thì thoảng sẽ bị gõ nhầm trợ lý Chử thành Chử, nếu có ai đó thấy thì nhắc hộ ta hen, cả những lỗi chính tả khác cũng vậy.)

Nhiếp Diệc tựa người lên ghế xoay, trợ lý Chử ngồi một bên, phía bên kia ngọn núi gió lớn, còn có mấy cành cây thì thoảng gõ vào cửa kính.

Đặt chén trà xuống, tôi thuận miệng hỏi trợ lý Chử: “Còn bận tới khi nào?” Trợ lý Chử chưa kịp trả lời, Nhiếp Diệc đã nghiêng đầu nói: “Em ngủ trước đi, không cần chờ tôi.”

Tôi nhìn đồng hồ để bàn, lẩm bẩm một mình: “Không phải đã nói là từ hôm nay sẽ bắt đầu nghỉ ngơi dài sao?”

Liền phát hiện ánh mắt Nhiếp Diệc đã rời qua, hắn chống cằm: “Không phải đi Thanh Hồ tức là nghỉ ngơi rồi.”

Mấy người của phòng thí nghiệm còn đang báo cáo, tôi nhỏ giọng: “Suyt, nói nhỏ thôi.”

Trợ lý Chử cười nói: “Không sao, bọn họ không nghe thấy đâu.”

Tôi lén lỏn mặt lên hắn, chỉ vào mắt Nhiếp Diệc nói: “Tối qua chắc lại không ngủ đàng hoàng phải không, hôm nay còn bận rộn như vậy, anh xem, mắt còn bị thâm quầng cả rồi, sao lại liều mạng như vậy?”

Hắn vẫn chống cằm nhìn tôi: “Bởi vì phải kiếm tiền nuôi em.”

Tôi nghiêm mặt nói: “Trách em tiêu hoang?”

Hắn đem ngón trỏ đặt trên môi: “Suyt, Phi Phi, đừng ảnh hưởng tôi nghe báo cáo.”

Tôi làm mặt quỷ, quay đầu lặng lẽ hỏi trợ lý Chử: “Mà hình như là anh ấy nói chuyện trước với tôi mà nhỉ?”

Trợ lý Chử cười gật đầu: “Đúng vậy đấy.” Lại trêu chọc nói: “Có điều muộn như vậy mà cậu ấy còn đang kiếm tiền nuôi thiếu phụ nhân, thiếu phụ nhân cũng đừng so đo với cậu ấy làm gì.”

Tôi suy nghĩ một chút, rồi cười nói: “Bác nói đúng lắm.”

Tắm xong, còn cẩn thận chuẩn bị nước nóng và quần áo ngủ cho Nhiếp Diệc, xong xuôi tôi mới đi sấy khô tóc rồi vào phòng chiếu phim, tìm kiếm nửa ngày mới chọn được một đĩa, ôm chần rồi quần ô ngồi trên sofa xem phim.

Lúc tỉnh lại thấy Nhiếp Diệc đang đứng trước ghế sofa lau tóc, mặc bộ đồ ngủ tơ tằm tôi chuẩn bị cho hắn. Phim còn chưa chiếu hết, xem ra là cũng chưa lâu lắm.

Ánh sáng trong phòng nương theo ánh sáng từ bộ phim lúc sáng lúc tối. Đây là bộ phim từ năm 2015, kể về một thợ săn hoang dã trên đại lục của châu Mỹ, đạo diễn bộ phim dường như rất thích sử dụng ống kính thuyết minh những chi tiết nhỏ, toàn bộ cuộn phim sắc điệu tối tăm nặng nề, không gian hoang dã lại ác liệt.

Đại khái là bởi vì lời thoại quá ít, nên tôi mới xem chán đến mức ngủ thiếp đi.

Khi đó trên màn hình lại dùng ống kính wide, dưới ống kính là dãy núi Rocky phong cảnh tráng lệ. Nhiếp Diệc lau tóc ngồi xuống ghế sofa hỏi tôi: “Sao lại ngồi đây ngủ thiếp đi?”

Tôi còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, co một chân lên, mang theo giọng mũi nói với hắn: “Anh ngồi dịch đây đi, ngồi như vậy không thoải mái đâu.” Nói xong trực tiếp đem cả hai chân co lên, để cho hắn đủ không gian ngồi.

Hắn nhìn tôi một chút, tay kéo chân tôi, tôi ơ một tiếng, chân đã bị kéo qua gác lên đầu gối hắn. Tôi có chút tỉnh lại, theo bản năng rút chân về, miệng lại nói: “Đầu gối anh chịu được sao? Em nặng lắm.”

Hắn dùng tay trái chỉnh tóc, một tay để lại chân tôi: “Có phải em giờ muốn tôi khen một câu không nặng?”

Tôi trừng hắn: “Chê em nặng cũng vô ích, nhà em đều như vậy đấy, con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, không thể trả hàng.”

Hắn lấy điều khiển chỉnh âm lượng phim nhỏ lại: “Tôi thấy cứ trực tiếp đem trả lại là được.”

Tôi nói: “Trực tiếp trả lại thì sẽ mất một nửa giá sản cho em đó nha, anh phải suy nghĩ kỹ càng.”

Hắn quay đầu nhìn tôi, phảng phất như phát ra từ chân tâm: “Em mắc vậy cơ à?”

Tôi nói: “Em nào có biết, từ khi gả cho anh lại thành có giá như vậy đó.” Nói xong nhin không được nhìn hắn: “Đều tại anh đánh thức em đấy, làm sao bây giờ, em bây giờ đã tỉnh hoàn toàn rồi.”

Hắn kéo chân xuống một chút che lại mu bàn chân của tôi: “Vậy cũng tốt, Tạ Luân vừa mới gửi tin nhắn qua đây, khuyên tôi thăng thấn với em một điều, chúng ta có thể dùng thời gian này thảo luận một vấn đề. Vừa rồi ở trong sân em với Tạ Luân đã nói cái gì vậy?”

Tôi: “A.....”

Hắn chỉ chỉ lên hai chén trà: “Nước tôi cũng chuẩn bị rất đầy đủ cho em rồi.”

Trong lòng tôi rên rỉ mắng cái tên Tạ Luân thật bà tám, miệng lại nhanh nhẩu nói: “Không có gì nha, đều là nói chuyện công việc của anh.”

Hắn logic chặt chẽ: “Công việc của tôi có gì hay mà tán gẫu? Còn nói cái gì mà thăng thấn với không thăng thấn?” Hắn kết luận hộ tôi: “Ý tứ thăng thấn, chính là phải thành thật thăng thấn phải không?”

Lừa gạt một nhà khoa học có bao nhiêu khó khăn tôi sớm đã được lĩnh giáo, kỳ thực tôi cũng không biết vì sao phải lừa gạt hắn, nhưng đại não đã đi trước một bước, tôi nói: “Anh trước giờ không nói em biết lúc 14 tuổi đã nhân bản ra một con chó Samoyed nha, em thật sự là rất.....” Tôi chọn lựa từ ngữ để biểu thị cảm giác của nội tâm lúc này: “Thật sự là rất khiếp sợ, lúc Tạ Luân nói đến cái này thật sự cảm giác như mình đang nghe chuyện khoa học viễn tưởng vậy, anh xem, công việc của em anh đều hiểu rõ toàn bộ. Trong nhà chỉ có mình anh làm nhà sinh vật học nhân bản, còn vợ của anh thì vừa nghe hai từ này liền cảm giác là một chuyện khoa học viễn tưởng, thế này nghe có kỳ quái không? Thật sự là không được nha!” Nói đến đây tôi không khỏi cảm phần sục sôi, nhưng bởi vì còn đang nằm nên phần cuối này có chút bị giảm đi khá nhiều.

Hắn hơi rũ mắt, một tay đặt trên đùi tôi, nhìn giống như đang rất chăm chú lắng nghe: “Em hứng thú với cái này sao?” Hắn hỏi tôi.

Tôi đưa ra một cái tay nói: “Anh kéo em lên cái đã.”

Hắn liền lôi tôi lên.

Tôi ngồi xuống, dựa lên gối dựa đằng sau, bày ra tư thế cho một cuộc đàm luận dài, tôi nói: “Nói hứng thú..... Mặc dù hồi đại học chuyên ngành liên quan đến sinh vật biển nên sẽ học một chút về sinh vật học, nhưng bây giờ kiến thức liên quan đến sinh vật đã quên gần như toàn bộ, liên quan đến nhân bản chỉ biết có con dê núi Dolly.....”

Hắn nói: “Là cừu.”

Tôi: “.....?”

Hắn nói: “Dolly là con cừu, lấy gen từ mẹ là một con cừu cái giống cừu Dorset Phần Lan, sau đó được chuyển sang một noãn bào chưa thụ tinh lấy từ một con cừu cái giống Blackface, con cừu sinh ra nó cũng chính là con cừu giống Blackface kia.”

Tôi: “À..... Em vừa mới nói cái gì ấy nhỉ?”

Hắn tư duy rất tinh táo: “Em nói liên quan đến nhân bản chỉ biết con cừu Dolly kia.”

Tôi nói: “Khoan khoan, em đột nhiên quên mất là vì sao lại nói chuyện với anh về Dolly luôn rồi.....” Tôi ôm chầm lấy nhìn hắn nói xin lỗi: “Anh cũng biết em làm nghệ thuật, những người làm nghệ thuật chính là như vậy, không thể nói chuyện theo logic, nói qua nói lại một chút liền có thể dễ dàng bị lạc đề.....”

Hắn không có vẻ gì là bất ngờ, khoan dung nói với tôi: “Không sao tôi quen rồi, trước khi nói đến Dolly, em đã nói với tôi về hứng thú với mấy thứ về sinh vật.”

Tôi nghĩ ngợi một lúc mới mạch lạc lại, nói: “Đúng rồi nha, hứng thú, anh hỏi em có phải cảm thấy hứng thú mới hỏi anh vậy không. Không có đâu.” Tôi liếm môi một cái: “Khả năng em nghĩ hơi xa, chính là em cảm thấy nếu có một ngày em tiếp đón khách thay anh là bạn bè hay đồng nghiệp chẳng hạn, nếu các anh nói về mấy thứ nghiên cứu này, em lại cái gì cũng không hiểu, các anh nói cái gì em cũng bị ngạc nhiên hết nửa ngày, nhất định sẽ làm anh mất mặt lắm!” Tôi buông thông tay: “Anh xem, liên quan đến tri thức căn bản về nhân bản vẫn là Tạ Luân giúp em biết thêm, anh ta nói sinh vật học hiện đại đã có thể nhân bản rất nhiều loài sinh vật, đến cả gần gũi nhất với con người là loài linh trưởng còn có thể nhân bản rồi.”

Hắn đưa nước cho tôi: “Em cũng có thể.”

Tôi kinh ngạc cảm chén nước: “Gì cơ?”

Hắn nói: “Con người cũng có thể được nhân bản!”

Tôi nói: “Người? Có thể được nhân bản rồi? Bây giờ sao?”

Tạ Luân nói không sai, Nhiếp Diệc có khả năng cảm thấy tôi không biết gì thật đáng yêu, khóe miệng nâng lên lộ ra ý cười: “Đã sớm có thể rồi.”

Tôi sừng sốt ba giây: “..... Anh chính là vẫn luôn nghiên cứu cái này sao?” Nhất thời suy nghĩ có chút cổ quái hỏi hắn: “Hay là..... còn từng làm thí nghiệm rồi?”

Nét cười của hắn giảm mất một nửa, tinh táo nhìn tôi, một lát, hắn nói: “Nếu như tôi nói đã từng rồi, em sẽ cảm thấy tôi đáng sợ sao?”

Tôi cũng nhìn hắn. Bộ phim đã kết thúc, màn hình dừng lại ở giây cuối cùng, trong phòng ánh sáng cũng trở nên lơ mơ. Hắn ngồi tựa lên sofa, tóc đã khô một nửa, mặc bộ quần áo ngủ tôi chuẩn bị cho hắn, ánh mắt bình tĩnh, tay phải cầm chén trà kiên nhẫn chờ đợi tôi trả lời.

Tôi kỳ thực có chút không hiểu ra sao, tại sao bọn họ lại cứ phải chấp nhận chuyện này là đáng sợ hay không đáng sợ, lẽ nào với chuyện này tôi thật sự nên sợ hãi? Tôi bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, đi sang ngồi gần hắn hơn, mu bàn chân dán sát với đầu gối hắn.

Hắn đơ ra một lúc: “Nhiếp Phi Phi, chân em rất lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 13

Tôi dừ dừ nói: “Vậy nên anh phải làm ấm cho em, không cho tránh.” Hung hăng xong lại cười lên, chủ động nắm chặt lấy bàn tay hắn. Ngón tay hắn thon dài, lòng bàn tay dù là lúc nào cũng rất ấm áp. Tôi nói: “Không đáng sợ, có thể là bởi vì em quá ngốc nghếch, không biết được chuyện này có cái gì đáng sợ, Tạ Luân cũng hỏi có hay không sợ hãi, nhưng vì sao lại phải sợ?”

“Bởi vì,” hắn trả lời tôi, “Dưới cái nhìn của họ, những khoa học gia yêu thích khám phá những điều huyền bí, mà các nhà khoa học gia ưu tú thông thường chỉ tôn thờ khoa học lý luận. Khoa học lý luận chính là khoa học bản thân, khoa học bản thân thừa nhận khoa học giao cho nhân loại quyền thăm dò cực hạn và những lợi ích cuối cùng. Loại quyền lợi này vượt qua cả luân lý của thời đại, và hầu như là nó cũng phản lại luân lý của xã hội.”

Tôi nói: “..... Anh nói vậy em càng không hiểu được, em học nhân văn, chỉ có tư duy bằng hình ảnh, không có tư duy logic, anh lấy ví dụ đi.”

Hắn suy nghĩ một chút, không biết nghĩ đến cái gì, cau mày nói: “Có thể một ngày tôi nổi nhiệt huyết muốn tạo ra một nhân bản của em, sau đó giết chết em, nhưng bởi vì tổ hợp gien trong nhân bản của em với em hoàn toàn giống nhau, như vậy sẽ không có ai phát hiện ra chuyện này, mà có phát hiện đi chăng nữa thì pháp luật cũng không có cách nào định tội và đưa ra mức hình phạt cho tôi, bởi vì có thể nhân bản đó của em chưa chắc đã thực sự là em” Hắn nhìn tôi: “Hiện tại đã cảm thấy đáng sợ chưa?”

Tôi nói: “..... Anh sao lại phải nhân bản em rồi giết chết em là người bây giờ đang nói chuyện với anh?”

Hắn nói: “Bỗng nhiên nổi hứng.”

Tôi nói: “Sao lại có cái loại nổi hứng liền đi làm chuyện như vậy?”

Hắn nói: “Không biết, có lẽ bọn họ cảm thấy khoa học gia chính là những kẻ điên như vậy.”

Nhưng điều này thật sự kích thích lòng hiếu lý của tôi, tôi hỏi hắn: “Cái nhân bản kia có thể đem em hiện tại sao ra y hệt không? Cũng sẽ quan tâm anh, bảo vệ anh, kể chuyện cười chọc cho anh vui, còn có thể so với em càng trẻ trung xinh đẹp hơn?” Nói tới đây lại tự làm mình ngáy ngẩn: “Chờ chút, tuổi trẻ xinh đẹp?”

Hắn nói: “Cái này còn phụ thuộc vào tế bào.....”

Tôi nhanh chóng nói: “Không được, so với em lại trẻ trung xinh đẹp hơn là tuyệt đối không được, tuyệt đối.....”

Hắn nắm lấy tay tôi, âm thanh rất nhẹ: “Phi Phi, tôi chưa từng thử, cũng sẽ không đi thử.”

Tôi mất hơn nửa ngày mới phản ứng lại, hiểu được hắn là muốn nói mình chưa từng đi nhân bản một người nào cả, cũng sẽ không thử. Tôi nhìn tay hắn, một lúc lâu, tôi nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy anh là trong phòng cá cảnh nhiệt đới ở nhà anh, lúc ấy anh đứng dưới bóng cây tán vĩ quy, mặc áo sơ mi trắng, tay áo được xắn lên, ngón tay chỉ chỉ hỏi em tên mấy con cá, lúc ấy em thật sự đến hình dáng của anh thế nào cũng không nhớ rõ, nhưng trong lòng vẫn cảm thán tay người này thật đẹp. Khi đó cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày anh lại nắm tay em.”

Tôi ngẩng đầu cười hỏi hắn: “Em lại lạc đề rồi? Em chỉ là muốn nói, Nhiếp Diệc, cứ cho là anh từng thử em cũng sẽ không sợ, em sẽ không cảm thấy anh là người điên. Anh làm gì cũng nhất định đều là có lý do của mình.”

Một hồi lâu không thấy hắn lên tiếng, tôi gọi hắn: “Nhiếp Diệc?”

Hắn lúc này mới lấy lại tinh thần: “Sao?”

Tôi mím môi hỏi hắn: “Sao anh không nói gì?”

Hắn cầm chén trà đặt lại lên bàn, chén đặt lên mặt bàn vang lên tiếng lách cách thanh thúy, vẻ mặt tựa như đang suy tư: “Vậy nên chuyện đêm đó, em vẫn còn nhớ?”

Tôi ngáy ngẩn một hồi: “Tối hôm nào?” Trong nháy mắt lại hiểu được, tôi nói: “A, tối hôm ấy há. Bởi vì hiếm thấy có người mặc áo sơ mi trắng đẹp như vậy mà.”

Hắn cong cong khóe môi: “Nhưng em mặc cái váy vàng đó thì lại xấu tệ.”

“Cái váy màu vàng khè đó.....” Tôi nghĩ lại, quả thực là mẹ tôi vì sợ tôi bị nhìn trúng, mới đặc biệt cho tôi mặc bộ lễ phục màu vàng khè xấu kinh người như vậy. Tôi nói: “Vậy sao anh còn bắt chuyện với em?”

Hắn cười: “Có thể là do mắt không tốt.”

Tôi bắt đầu nhìn hắn, ra vẻ tụt hứng: “Cả buổi tối nay em đều là nói lời khích lệ anh, nhưng anh lại đi đá kích em như vậy, đã không còn cách nào nói chuyện vui vẻ với anh nữa.” Nói xong liền đứng từ ghế salon lên: “Cứ vậy đi nha, em muốn đi ngủ rồi.....”

Hắn ngắt lời tôi, đưa tay phải lên: “Kéo anh.”

Tôi bắt bẻ hắn: “Đấy, đá kích em cả buổi tối mà vẫn còn mặt mũi làm nũng với em nữa.”

Kỳ thực tôi mới là người như vậy, mỗi lần oán giận đều sẽ làm nũng. Nếu Khang Tổ La biết được không biết sẽ cười nhạo tôi bao lâu, cô ấy nhất định nói, Nhiếp Phi Phi, bỏ tàn ác như vậy lại có thể có lúc làm nũng?

Nhưng là Nhiếp Diệc nói nhớ tôi, tôi qua thật sự đã nói với tôi như vậy. Mặc kệ là bình thường hắn ra sao, sau khi hắn nói câu nói ấy, khiến tôi muốn ngay lập tức dành hết mọi ôn nhu cho hắn, làm sao còn ngại dung túng cho hắn, làm sao còn ngại quý trọng hắn đây. Cảm thấy đều vĩnh viễn không đủ

hiều.

Tay phải của hắn vẫn vững vàng dừng lại giữa không trung, tay áo trượt ra một đoạn, lộ ra cánh tay thon dài. Ánh sáng vô cùng tối, từ chỗ tôi không thể nhìn rõ về mặt của hắn, chỉ có thể cảm nhận được tầm mắt của hắn rơi vào tôi chưa từng rời đi.

Tôi lắc đầu cười, đứng đó vươn tay trái ra. “Đến đây nào,” tôi nói, “Làm nũng cũng được, ngày hôm nay chắc cũng mệt rồi.”

Hắn nắm chặt tay tôi: “Đúng vậy a.”

Đang muốn kéo hắn lên, tay lại đột nhiên bị kéo, sức mạnh này quá đột ngột, khiến tôi chưa kịp phản ứng lại đã rơi xuống ghế sofa. Lúc ngã xuống còn kéo theo chén trà trên bàn, một tiếng vang lên, nước trà bắn lên mu bàn chân, có lẽ còn làm ướt cả gấu quần.

Tôi vẫn chưa hết sợ nhìn tay hắn, lại phát hiện mình lúc này bị lôi kéo khiến cả người đều ngồi quỵ trên đùi hắn, không thể tin được hỏi hắn: “..... Anh có thật là một không đấy?”

Ánh sáng tuy mờ nhưng ở cự ly gần như vậy đã đủ để nhìn rõ về mặt hắn, tựa như sóng ngầm mãnh liệt lại tựa như không có chút rung động nào, hắn hơi ngửa đầu nhìn tôi: “Em thấy sao?”

Tôi nói: “Em cảm thấy.....”

Nhưng đây cũng không giống là câu hỏi, hắn dường như không hề có hứng thú với đáp án của tôi. Eo bị hắn chế trụ, cả người bị cánh tay kia mạnh mẽ ép dán sát vào người hắn. Hắn luyện Taekwondo, yêu thích vật dĩa, chưa bao giờ là thư sinh yếu đuối cả.

Vải lụa tơ tằm cực kỳ mỏng, toàn thân đều bị nhiệt độ nóng bỏng vây quanh, mặt tôi đỏ lên. Nhưng nghĩ trước giờ tôi vẫn luôn gần gũi với hắn, còn muốn ăn đầu hủ của hắn, liền những giây dựa lưng vào nhau cũng bị bỏ qua, trực tiếp thuận thế dựa lưng vào ghế sofa ở bên trái, một tay vòng qua cổ hắn, một tay đặt trên vai hắn, khiến cả cơ thể đều dán lên người hắn.

Sau đó cảm giác được môi hắn đã tiến tới.

Tôi chống đầu gối hai bên đùi hắn, tư thế này cúi đầu là có thể nhìn thấy đỉnh đầu hắn khiến tôi hơi trấn định lại, nhưng trong nháy mắt đầu óc tôi lại trở nên trống rỗng, hoàn toàn không thể vận hành được nữa. Chỉ là cảm thấy một đôi môi đang ôn nhu trần trọc trên xương quai xanh, dừng lại một chút, sau đó lại trườn đến cổ.

Kỳ thực tôi không biết đó là lướt qua hay là hôn, khi tôi ý thức được đó là môi của Nhiếp Diệc, cùng với động tác kia có thể gọi là loại hành động thân mật, mỗi một nơi cùng hắn đụng chạm đều như có dòng điện chạy qua, còn có lạnh lẽo ở tận cùng nóng rực, thật khiến người ta không thể nào hiểu rõ đó rốt cuộc là loại tiếp xúc gì.

Áo ngủ bị vén lên. Chúng tôi từng hôn môi rất nhiều lần, cũng có thân mật hơn một chút, nhưng như thế này thì là chưa bao giờ. Tiếp theo sẽ phát sinh gì đây? Là gì đây?

Nhiệt độ trong phòng đã có thể thiêu cháy luôn tôi rồi, tôi nhớ là cửa sổ sát đất có để lại một khe hở nhỏ. Gió núi tựa hồ xen với tiếng bò nông vang vọng, từng chút từng chút len lỏi vào trong phòng, còn có tiếng loạt xoạt nhẹ nhàng của trang sách bị gió lật đi. Lúc này đã bắt đầu vào đông, màn đêm phi thường mềm mại yên tĩnh. Tôi nghĩ tới hắn từng hỏi muốn đi trăng mật ở đâu, kỳ thực với tôi nơi nào cũng được, chỉ cần là nơi giống như thế này, chỉ có riêng hai chúng tôi.

Tất cả những điều này đều là tưởng tượng của tôi, đều là khát vọng của tôi, nhưng liệu rằng nó có phải cũng chính là tưởng tượng, khát vọng của hắn không?

Tôi nghe được thanh âm của mình, run rẩy và đè nén, tôi nói: “Nhiếp Diệc, anh đã nghĩ kỹ chưa?”

Ngón tay của hắn nắm chặt cầm tôi để tôi có thể cúi đầu hôn hắn, kể cả nụ hôn ngày hôm nay cũng không giống, như là có phần mạnh bạo hơn rất nhiều, mười phần xâm lược, nhưng đôi khi vẫn sẽ có nét ôn tồn tao nhã. Đôi môi hắn tạm thời tách ra, hỏi tôi: “Em nói..... nghĩ cái gì?” Âm thanh cực thấp, tiếng hắn bình thường vốn dĩ đã cực kỳ dễ nghe, lúc này lại càng mê người.

Tôi liều mạng kéo lí trí của mình về, quyết tâm hỏi cho xong vấn đề này: “Anh không phải đã nói, thụ tinh trong ống nghiệm là được rồi sao? Cùng em..... anh thật sự có thể?”

Động tác của hắn đình trệ một lúc, đột nhiên dừng tay, một lát sau tay cũng rút khỏi eo tôi, để lại tôi dựa trên vai hắn kịch liệt thờ dốt. Dường như khi kéo tôi ngồi xuống đùi mình cũng là không có chuẩn bị từ trước. Cổ áo tôi bị mở ra, mất ít nhất mười giây để bình ổn lại, lúc này tay hắn vẫn đỡ lấy eo tôi, nhưng lại không tiến thêm bước nữa, đáy mắt có vẻ khó xác định. Một lúc lâu sau hỏi tôi: “Tôi nghĩ kỹ rồi, em chưa nghĩ kỹ sao?”

Về mặt hắn bình tĩnh, nhưng thanh âm lại hơi khàn khàn, nhiệt độ từ bàn tay đỡ tôi cũng không bình thường. Có lẽ lúc này tôi cũng không bình thường như hắn vậy, nhưng tôi không biết. Tiếng bò nông đã trở nên xa xôi, gió trong rừng, tiếng rít gào cũng trở nên xa xôi.

Tôi đưa tay vuốt nhẹ gò má hắn, quần áo xốc xếch vô cùng không ra dáng, quần áo của hắn ngược lại vẫn còn chỉnh tề trên người. Ngón tay tôi theo cổ hắn trượt đến xương quai xanh, có lẽ là nhiệt độ trên tay tôi cũng thật sự quá nóng bỏng, khiến cho hô hấp của hắn có chút trở nên bất ổn.

Tôi tới gần hắn, hơi thở đều nóng rực, tôi nói: “Em không có chuyện gì cần phải nghĩ kỹ cả, chuyện gì cũng không cần, Nhiếp Diệc, em đã nói từ trước

rồi phải không, anh có rất nhiều giới hạn còn em thì không. Vậy nên vấn đề này nên suy nghĩ kỹ càng chỉ có anh mà thôi.” Tôi càng tiến gần hẳn hơn, thời điểm mở miệng quả thực vô cùng mê hoặc, tôi hỏi hẳn: “Anh nói mình đã nghĩ kỹ càng, là đã kỹ càng chuyện gì vậy?”

Hắn thấp giọng: “Em hi vọng tôi nghĩ kỹ càng cái gì?”

Em hi vọng anh yêu em, nhanh nhanh yêu em. Nhưng tất nhiên tôi không nói ra.

Hắn nhìn tôi. “Phi Phi,” hắn nói, “Tôi nghĩ là muốn cùng em có một đứa con.”

Tay tôi run lên, không cẩn thận ấn tới điều khiển bên cạnh. Tiếng hát từ trong loa đột ngột truyền ra, giống như là dựa theo tình hình hiện tại của tôi mà hát lên: “... there is no turning back.”

Đầu tôi nóng lên, áp sát hẳn: “Anh có nghe thấy không, hiện tại đã không còn đường rút lui rồi.”

“Em không muốn sao?” Hắn hỏi tôi, tiếng nói này cũng theo tiếng hát nhẹ nhàng hơn, trầm thấp hơn. Bất kể là ca sĩ đang hát kia hay là hắn, đều như sợi lông nhỏ mà lướt qua tim tôi, không khí trong phòng vì thế mà cũng trở nên gọi tình hơn.

Muốn, dĩ nhiên là muốn. Nhưng tôi hoàn toàn quên mất phải trả lời.

Đầu óc đã bị đốt cháy hoàn toàn, tôi hôn lên cổ hắn, từng nụ hôn vụn vặt không có tiết tấu. Tay trái chế trụ cánh tay hắn, không để cho hắn động, đường nhiên dù bất kể là thể lực hay thể trạng tôi đều không thể thực sự lại hắn. Hắn để mặc cho tay phải tôi chế trụ, tay trái tự do cũng hoàn toàn không có động tác gì khác, tôi nghĩ này thuần túy là phối hợp theo tôi. Tôi không có kinh nghiệm gì hết, chỉ là dựa vào bản năng mà hôn hắn, dùng ngón tay lướt nhẹ trên cơ thể hắn, nhất thời cũng không để ý xem phương thức ngây ngô này có khiến cho hắn buồn cười hay không. Tôi lại còn từng bốc phét với hắn, nói mình là bản năng động vật. Hắn tùy ý cho tôi treu chọc. Nhưng ngay khi tay phải tôi thăm dò vào áo ngủ của hắn, nhẹ nhàng xoa lưng, hắn đột nhiên cắn môi dưới của tôi. Ngay sau đó là mãnh liệt hỗn trả lại.

Lúc bị hắn đặt trên ghế salon tôi mới phát hiện ra trên trần nhà không hoàn toàn kín lại, có thể nhìn thấy một khoảng trời đầy sao. Đột nhiên bị đè xuống như vậy tôi lại không bị dọa, mà còn muốn tiến tới cổ hắn. Hắn cười, một tay ngăn tôi lại, hơi ngồi thẳng dậy, một tay khác đặt trên cúc áo muốn mở ra. Tôi mơ màng nhìn hắn, nhìn phong nền đầy ánh sao sau lưng hắn.

Tiếng hát khàn khàn vẫn còn đang tiếp tục.

(?)

Đồng hồ báo thức vang lên một hồi lâu, tôi mơ hồ tỉnh lại, nhắm mắt tắt báo thức, không gian yên tĩnh trở lại, tôi miễn cưỡng mở mắt nhìn đèn giường đang yếu ớt sáng ở đầu giường. Ngây ngẩn đến nửa ngày mới đột nhiên tỉnh lại, rất nhiều hình ảnh đồng loạt tràn vào đầu.

Tôi sững sốt, nhớ lại tôi qua đã xảy ra chuyện gì.

Tôi đem Nhiếp Diệc ăn sạch rồi. (bát bát: thể cơ ^v^!)

Sau đó đầu lại trống rỗng.

Trên trần nhà có một chùm đèn bằng gỗ mộc, ánh sáng âm ấm, phảng phất như có những tia sáng dài le lói. Cửa sổ không đóng kỹ, trong không khí còn có chút lạnh, còn có sự tươi mới ẩm ướt đặc trưng của rừng núi. Tiếng chim hót xuyên qua lớp không khí ướt át tiến vào nhẹ nhàng phá vỡ sự tĩnh lặng. Tiếng chim hót vang, trái lại càng khiến cho bình minh nơi này trở nên tĩnh mịch.

Phía sau truyền đến nhiệt độ của một người khác nữa, còn có một cánh tay vắt qua eo, cảm giác này thật sự rất mới mẻ.

Tôi đem toàn bộ sự việc nhanh chóng tổng kết lại, sau đó trong lòng nói với chính mình: “Hồi rồi Nhiếp Phi Phi.”

Ngừng hai giây, từ đáy lòng lại tiếp tục nói: “Lại thật sự ngủ đi mất, giới lắm Nhiếp Phi Phi.”

Tinh thần đã kéo lại được không ít, tôi dè dặt xoay người đối mặt với Nhiếp Diệc, cũng không biết lấy đâu ra can đảm và dũng khí, hoàn toàn không cảm thấy căng thẳng hay e thẹn, một tay không nhìn được vươn tới. Đèn ngủ bị tôi ngăn lại, chừa lại một mảng mờ nhạt, dưới bóng tối không thể nhìn rõ Nhiếp Diệc, chỉ có thể cảm giác được hô hấp hắn đều đều bên tai. Tôi tới gần hơn, động tác cẩn thận khiến cho cả cơ thể đều kề sát vào lồng ngực của Nhiếp Diệc, cảm giác như nhiệt độ cơ thể của hắn đang từng chút từng chút một truyền sang tôi.

Có ai đó đã từng nói một câu như thế này, mới bắt đầu chỉ muốn một vòng ôm, cuối cùng không cẩn thận lại có thêm một nụ hôn, sau đó là cả cơ thể..... Đây chính là lòng tham và đã tâm tạo ra bởi ái tình. Nhân sinh hết thấy vui vẻ đều là câu cũng không được, nhân sinh hết thấy thống khổ cũng đều là không cầu mà tới, muốn mà không có được căn nguyên chính là do cảm thấy không đủ. Gia huấn nhà tôi chính là biết đủ thì sẽ được vui vẻ, mỗi ngày tôi đều hạn không thể nhắc nhở chính mình 800 lần, nụ hôn tại hội quán Hồng Diệp đó cùng Nhiếp Diệc là đã vượt quá, tất cả đều là trời cao ban ân, mỗi một điều có được đều phải quý trọng, hơn nữa còn phải biết ban ân rồi cũng sẽ có điểm cuối.

Nhiếp Diệc vẫn ngủ rất say. (bát bát *lúc đọc lại*: ủa ta dịch câu này khi nào vậy, không có ẩn tượng gì cả:v)

Lịch trình hôm nay cần phải dậy sớm, tôi tham lam dán vào hắn một lúc mới quyết tâm rời giường. Giống như một kẻ trộm mặc lại quần áo tử tế, lại rón rén đóng cửa sổ, vén rèm để che lại phòng chiếu phim kín như bưng, trở lại đem đèn ngủ vụn tới hơn, rón rén đóng cửa lại, lúc này mới vòng vèo đi vào

phòng dành cho khách rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mặc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Bát Bát: Chương trước có nhắc đến nhân bản chó ở Hàn, và con người sợ hãi nhân bản như thế nào. Hôm qua lúc dịch chương này ta buồn chán mở gg search thì tìm được cái này, cảm thấy rất phù hợp với cả hai điều tác giả muốn nói đó, các nàng trong lúc buồn chán chờ chương mới có thể đọc thử một chút.

Theo lịch trình thì ngày hôm nay sẽ là vô cùng bận rộn, quá trình chụp ảnh sắp sửa bước sang giai đoạn cuối, không chỉ có chụp toàn cảnh mà còn phải chụp riêng từng phần khác nhau. Trước khi bước ra khỏi cửa tôi đã vẽ ra hoàn chỉnh một bản phác thảo về những việc cần làm trong đầu, lại không ngờ tới thế nhưng giữa chừng lại bị hủy đi lịch trình của cả một ngày hôm nay. Mấy tiếng sau, tôi buồn bực ngán ngẩm ngồi vùi trong ghế ở văn phòng của Khang Tổ La, tình trạng vẫn còn mơ hồ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khang Tổ La tỏ ra vô cùng hiếu kỳ: “Sao đang yên đang lành hôm nay bỗng nhiên lại muốn thay nước? Hôm qua không phải còn thỏa thuận đâu vào đây là hôm nay rồi sao? Lại nói, bỗng nhiên không phải là một cái hồ nước tự nhiên sao? Nước chảy đi lại chảy vào tuần hoàn, còn cần đổi nước?”

Thật ra sáng nay gặp Hứa Thư Nhiên tôi mới biết chuyện đổi nước, đó cũng là đêm qua anh ta mới nhận được điện thoại thông báo của trợ lý Chủ, mà anh ta còn nghĩ là tôi biết từ trước rồi mới chết.

Vốn dĩ sau đó định sẽ về thẳng nhà ngay lập tức, cuối cùng đau lòng nghe tin từ vú Lâm nói Nhiếp Diệc nửa giờ trước đã đi ra ngoài rồi, có lẽ là công ty có chuyện gì gấp.

Khang Tổ La gõ gõ ngón tay lên bàn triệu hồi tôi đang thất thần: “Ê, hoàn hồn, mình còn đang hỏi bỗng nhiên đổi nước là sao đấy?”

Chiếc ghế xoay phần dựa lưng về phía cô ấy, tôi dựa cằm lên lưng ghế nhìn cô ấy: “À, có lẽ là do nước vẫn chưa đủ độ tinh khiết?”

Cô ấy lấy tay đè lại cuốn sách văn hóa châu Âu: “Vậy cậu đây là đang được..... nghĩ?”

Tôi gật đầu xác nhận.

Khang hai nhát thời giật mình: “Ồ, được nghĩ như vậy không phải là bỗng nhiên.....” Cô ấy ngừng lại, trong nháy mắt lộ ra khuôn mặt cảm động: “Phi Phi, bỗng nhiên đã kết hôn, hiếm hoi mới được ngày nghỉ lại ngay lập tức tìm tới mình.” Cô ấy ngại ngùng: “Vậy mà hôm qua mình còn nghi ngờ bỗng nhiên lấy chồng sẽ trọng sắc khinh bạn mà không thèm đi tìm mình nữa, mình thật đúng là một đứa tồi tệ.”

Tôi vô cảm nói: “Đứa trẻ ngoan a, tiểu Khang, không nghĩ tới bỗng nhiên mà.....”

Khang Tổ La ngắt lời tôi, ân hận nói: “Phi Phi, mình không phải cố ý nghĩ bỗng nhiên như vậy đâu, mình thật sự rất xấu hổ vì suy nghĩ đó, thật sự lúc này không biết nói sao cho phải, mình thật sự rất thẹn với tình bạn của chúng ta, đúng rồi bỗng nhiên vừa rồi muốn nói gì?”

Tôi nói: “..... Thì ra đây là tiểu Khang thông minh của chúng ta.”

Khang Tổ La nói: “Gì cơ?”

Tôi an ủi cô ấy: “Không cần xấu hổ đâu tiểu Khang, bỗng nhiên ngốc nghếch như cũ là được rồi.” Tôi thật thà nói với cô ấy: “Bởi vì mình thật sự là trọng sắc khinh bạn mà, bỗng nhiên Nhiếp Diệc đi làm nên mình mới tìm đến bỗng nhiên thôi à.”

Khang Tổ La lạnh nhạt nhìn tôi hai giây, thuận tay khép lại cuốn sách ném tới. Tôi cười tránh ra, hỏi cô ấy: “À mà, đường đến hội trường tổ chức tọa đàm sinh vật học mới xây của viện công nghệ sinh học (*) đi thế nào nhỉ Khang lão sư?”

(*) ta chém thôi, lười tra xem trường này ở trung là gì quá ☹

Viện công nghệ sinh học của trường đại học S là nơi lý tưởng số một của Trung Quốc cho những buổi tọa đàm học thuật, hồi tôi còn ở trường, nghe nói

mỗi tuần trong học viện có ít nhất ba buổi tọa đàm. Trong đó lấy hàng loạt những nội dung tọa đàm đang hot nhất, mỗi học kỳ một chuỗi bài về một chủ đề, mỗi chuỗi bài tọa đàm đó lại bao gồm 12 bài tọa đàm, mỗi buổi tọa đàm đều là mời về những giáo sư nghiên cứu nổi tiếng trong và ngoài nước về ngành này.

Để được tham gia vào buổi tọa đàm của những giáo sư nổi danh, phải là danh sách những sinh viên được chính giáo sư của trường đề cử, gọi là 12 kim thoa, nhìn qua cái tên danh sách này có thể thấy được sinh viên trong viện công nghệ sinh học này trung thực thật sự là dở tệ, điều thứ hai, tôi cảm giác các vị giáo sư của họ không vì cái biệt hiệu này mà đánh chết họ cũng thật là rất biết kiềm chế. Hồi còn là sinh viên trong trường tôi đi nghe khá nhiều lần mấy buổi tọa đàm kiểu này, một chữ cũng nghe không hiểu, có thể thấy được trình độ của mấy vị kim thoa không hề tầm thường.

Ở chỗ Khang Tô La đột nhiên nhớ ra cái này, thuận tay tìm kiếm một chút thì phát hiện ra loáng một cái đã năm năm trôi qua, năm nay địa điểm mở màn cho chuỗi tọa đàm của viện công nghệ sinh học vẫn là trong nhà, hơn nữa có một buổi tọa đàm về công trình gen trùng hợp chính vào hai giờ chiều hôm nay, vừa vặn kịp lúc cho tôi một khóa học bổ túc.

Bởi những năm gần đây đại học S thay đổi chóng mặt, đề phòng tôi lạc đường nên Khang Tô La còn tự mình đưa tôi đến tận sảnh của viện.

Liếc qua đồng hồ một cái, vẫn còn chưa đến một rưỡi, vậy mà 500 chỗ ngồi trong đại sảnh đã kín mít, khiến cho Khang Tô La nổi lòng nhiệt huyết quyết tâm trốn việc một buổi ở lại nghe.

Nhìn thời gian vẫn còn sớm, hai chúng tôi đứng ở hành lang buôn chuyện, về mặt Khang Tô La đây vô cùng không cam tâm: “Lần trước học viện của mình tổ chức một buổi tọa đàm về văn học cũng không có đến 300 người tham dự, nơi này tới tận 500 ghế mà lại ngồi kín, mình không tin khoa học tự nhiên chỉ với vài cái cấu trúc tổ hợp so với văn học là thứ tinh thần nhân loại lại sức quyến rũ nhiều hơn hẳn như thế!”

Tôi cũng không phải người văn hóa lai láng, không có cách nào tiếp lời cô ấy về chủ đề này, không thể làm gì khác hơn là thật thà bày tỏ sự nồng nặc của mình hỏi cô ấy: “Tọa đàm này của học viện bỏ là nói về cái gì vậy?”

Khang Tô La nói liền một hơi: “Chính là thảo luận từ quan điểm thẩm mỹ của Edgar Allen. Nghệ thuật xây dựng cốt truyện của tác phẩm ‘Mặt nạ tử thần đỏ’(*) và những lý giải về quan điểm thẩm mỹ với chủ nghĩa tượng trưng dẫn dắt và ảnh hưởng đến thời kỳ đầu của nước Pháp.” Dứt lời ra về rất chờ mong nhìn tôi: “Bỏ cảm thấy chủ đề này thế nào?”

(*) Trong nguyên văn, tác giả nói tên tác phẩm này là ‘Suron núi tử vong’. Mà ta search thử không thấy tác phẩm nào của Edgar Allen tên như vậy, chỉ thấy có một cái tương tự tên là ‘The Masque of the red death’ (tạm dịch ‘Mặt nạ tử thần đỏ’).

Tôi nghe xong ù ù cạc cạc, suy nghĩ hồi lâu chỉ thấy thắc mắc một điểm: “..... Tiêu đề dài như vậy mà cũng có thể cho vào poster tuyên truyền hả?”

Khang Tô La ngượng ngùng nhìn tôi, nói gì mà viện văn học của bọn họ quá nghèo, kinh phí làm poster tuyên truyền căn bản là không có, cũng chỉ làm một cái thông báo ngắn gọn trên cổng thông tin của trường, vòng vèo nửa ngày đề tài lại chuyển qua chủ đề vì sao buổi tọa đàm văn học của bọn họ không thể đầu lại cái buổi tọa đàm môi trường này.

Khang Tô La ngượng ngùng nhìn tôi, nói gì mà viện văn học của bọn họ quá nghèo, kinh phí làm poster tuyên truyền căn bản là không có, cũng chỉ có một cái thông báo ngắn gọn trên diễn đàn của trường, vòng vèo nửa ngày đề tài lại chuyển về chủ đề vì sao buổi tọa đàm văn học của bọn họ không thể đầu lại cái buổi tọa đàm sinh vật học này.

Tôi không thể làm gì khác hơn là khuyên cô ấy nghĩ thoáng một chút, không thể chỉ vì mình yêu văn học liền coi thường sinh vật học của người ta được, dù sao cũng đều có cùng một chữ “học”, vì thế mọi người cũng nên bình đẳng có đúng hay không?

Khang Tô La hiển nhiên không tán đồng với mấy lời vớ vẩn của tôi, đang muốn phản bác lại thì đột nhiên nghe thấy có người gọi tên tôi, thanh âm tựa hồ còn có một chút nghi hoặc, tôi theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, Khang Tô La cũng ngừng lại câu chuyện của chúng tôi nhìn theo.

Ánh mắt chúng tôi không hẹn mà cùng dừng lại ở mỹ nhân cách đó năm, sáu bước.

Tiếng của vị mỹ nhân đó khá nhỏ nhẹ, tóc cắt mái bằng che lại hai hàng lông mày, khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm nhìn đến là tinh xảo, đến gần nhìn tôi cười cười: “Quả nhiên là cô, Nhiếp Phi Phi.” Không chờ tôi trả lời đã nở nụ cười ngọt ngào lộ ra hai má lúm đồng tiền: “Đã lâu không gặp, không ngờ có thể gặp cô ở đây, mấy năm nay vẫn khỏe chứ?”

Tôi suy tư một chút, nói: “Rất tốt.” Cô gái xinh đẹp trước mắt nhìn rất quen mắt nhưng nhất thời không nhớ ra đã từng gặp ở đâu, cũng may những loại như thế này có thể thông qua trò chuyện một lát là ra được đáp án chính xác rồi.

Không ngờ cô ta lại đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Rất tốt? Cô lại vẫn có thể sống thật tốt?” Dừng lại một giây, cười lạnh nói: “Cô thì có tư cách gì mà được sống tốt như vậy?”

Khang Tô La đứng ở một bên choáng váng, mà tôi thì bởi vì quanh năm gặp được đủ kẻ mắc bệnh thần kinh như thế này, đã rèn luyện ra tố chất chống đỡ vô cùng mạnh mẽ và khả năng phản ứng phi thường tuyệt vời, vô cùng lưu loát trả lời vấn đề của cô ta: “Đại khái có thể là do có tài hoa và nhan sắc chẳng?”

Khang Tô La cười ra tiếng, nhưng lại nhanh chóng đưa tay che miệng lại.

Móng tay cô ta bấm vào lòng bàn tay tới mức có thể rạch nát tấm da trâu, nghiêng răng dần ra hai chữ: “Thối nát.”

Tôi bắt đầu hiếu kỳ cô ta là ai, mà hai chúng tôi có thể có cái thâm cừu đại hận gì hay không, đang định mở miệng hỏi thì lại có người đi tới, từ xa đã lên tiếng chào hỏi: “Ồ, Nhiếp Phi Phi, đúng là cô rồi, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm.”

Thấy có người đi đến, cô gái kia giậm chân một cái xoay người đi mất. Tôi đang cố nhìn xem người từ xa kia đang chào hỏi mình là ai nên không kịp nhìn theo cô ta. Khang Tổ La không hiểu thấp giọng nói: “Aida, không phải bồ đã rời trường này được mấy năm rồi sao, sao chỗ nào cũng đụng phải người quen vậy nhì.”

Tôi cũng thấp giọng đáp lại, bạn học cùng khóa với tôi có người ở lại làm nghiên cứu, cũng có người ở lại học nghiên cứu sinh, nên trở lại trường cũ liền cứ như vậy gặp được người quen khắp nơi.

Trong lúc trả lời thì người kia cũng đã đi đến gần.

Hồi đó, nửa thời gian của tôi đều là ngâm mình dưới nước trong câu lạc bộ nhiếp ảnh, bởi vậy rất quen với chủ tịch của câu lạc bộ, dù cho bây giờ cô ấy có đem mái tóc dài cắt đi thành kiểu thời thượng thì tôi cũng có thể ngay lập tức nhận ra. Mà tôi hiện tại đang hàn huyên với vị chủ tịch bát quái nhất của câu lạc bộ này, mà chính xác hơn là cô ấy đang moi bát quái của tôi, vừa vào câu chuyện đã ngay lập tức hỏi: “Em với Ngũ Tư vẫn còn có thể nói chuyện với nhau? Hai người vừa mới nói cái gì vậy?” Quả thật là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời(*), lòng hướng về bát quái của cô ấy có lẽ sẽ vĩnh viễn không bao giờ chết đâu.

(*) Đây bản gốc là ‘Nam triều 480 tự,’ ta hiểu mà cũng như không hiểu lắm trong trường hợp này là ý gì. Thịnh cao nhân :)

Tôi mờ mắt nói: “Ngũ Tư? Ai cơ ạ?”

Chủ tịch kinh ngạc nói: “Hoa khôi học viện thiết kế nha, hai người không phải vừa mới nói chuyện với nhau sao? Cô ta hiện tại đến học viện của chúng ta làm mấy công việc văn phòng.” Lại bổ sung một câu: “Còn nhớ năm đó em đánh người ta đến mức phải nhập viện không?”

Tôi trong nháy mắt nhớ lại, nhanh chóng nói: “Hóa ra là cô ta, thảo nào thấy quen mắt thế.”

Khang Tổ La bên cạnh miệng đã thành chữ O.

Chủ tịch lắc đầu: “Nhiếp Phi Phi, em đúng là khôn nạn, chính năm đó còn đánh người ta, vậy mà cho đến bây giờ cũng không biết tên người ta là Ngũ Tư, hơn nữa bây giờ cũng chỉ mới có mấy năm mà còn không nhận ra người ta nữa.”

Khang Tổ La cũng lắc đầu: “Nhiếp Phi Phi bồ đúng là đồ khôn.”

Tôi không thể làm gì hơn đành phải phối hợp theo bọn họ nói: “Đúng vậy, Nhiếp Phi Phi tớ quả thực là kẻ cặn bã.”

Khang Tổ La hào phóng bình luận: “Không trách cô ta vừa rồi còn hỏi bồ sống có tốt hay không, lại dám nói bồ không có tư cách được sống tốt.” Khang hai logic mượt mà suy luận, lại hiếu kỳ nói: “Nhưng năm đó người sai không phải là cô ta sao, còn cùng cái tên Nguyễn gì gì đó cầm súng cho bồ?”

Tôi tốt bụng nhắc nhở: “Nguyễn Dịch Sâm.”

Chủ tịch kinh ngạc nói: “Ngũ Tư nói em như vậy? Cô ta lại có thể không biết xấu hổ mà nói em?” Lại đập bốp một cái lên vai tôi: “Xem ra là em thật sự không để ý.” Cô ấy thở dài: “Mọi người đều nghĩ em là do quá yêu Nguyễn Dịch Sâm, mà Nguyễn Dịch Sâm lại phản bội em nên em mới nghỉ học đi xuất ngoại. Ôi, lúc ấy ngay cả mấy người trong câu lạc bộ tội này đều không thể liên lạc được với em, còn thương xót thay cho em, nghĩ em tuyệt vọng đến mức nào mới có thể hoàn toàn cùng thế giới bên ngoài cắt đứt liên hệ như vậy chứ. Thiếu nữ tài hoa mới biết yêu lại gặp phải tin sấm sét giữa trời quang như vậy, có thể hay không sẽ lâm đường lạc lối sa vào rượu bia ma túy, chỉ nghĩ thôi cũng khiến tội này sợ toát mồ hôi lạnh. Em còn nhớ lần cuối cùng em đến trường không? Lúc ấy chị từ rất xa nhìn thấy em đi cùng mẹ, em gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, hiện tại nhìn em như vậy cảm giác đúng là yên lòng hơn nhiều.” Cô ấy vui mừng: “Khí ấy em yêu Nguyễn Dịch Sâm như vậy, tất cả mọi người đều lo lắng em không thể thoát ra được cái bóng ma đó, bây giờ em như vậy thật sự rất tốt.”

Tôi với Khang Tổ La nhìn nhau. Tôi hồi gầy gò tới mức chỉ còn da bọc xương vẫn còn nhớ rõ, dù là ai trong vòng hai mươi ngày học xong 25000 từ đơn ôn thi GRE(*) cũng sẽ như vậy thôi, hơn nữa đi chứng sau đó còn rất đáng sợ, sau hai tháng hể chỉ cần nhìn thấy một từ lạ liền sẽ không nhận được phải vọt vào nhà vệ sinh mà nôn mửa.

(*) GRE là bài kiểm tra tiêu chuẩn được sử dụng trong việc xét điều kiện nhập học sau đại học (Master hoặc PhD) ở các chuyên ngành khoa học tự nhiên và khoa học xã hội tại Mỹ.

Tôi mất năm giây mới tiêu hóa xong cái tin thiếu nữ tài hoa vì tình tha hương nơi đất khách quê người được lan truyền rộng rãi kia, thăm dò hỏi chủ tịch câu lạc bộ: “Chị nói mọi người..... là chỉ những thành viên trong câu lạc bộ nhiếp ảnh?”

Chủ tịch về mặt chỉ sợ thế giới còn chưa đủ loạn nói: “Cũng không phải, là cả trường học ấy, mọi người đều nghĩ em quá bí hiểm rồi, sau khi em đi còn đặc biệt lập ra một cái nhóm gọi là đòi lại công bằng cho Phi Phi, quả thật là vô cùng vang dội.”

‘Mọi người’ này cùng ‘mọi người’ trong suy nghĩ của tôi quá mức chênh lệch, tôi nghi hoặc nói: “Em nhớ là ngày trước làm bạn gái Nguyễn Dịch Sâm, phần lớn ‘mọi người’ đều xa lánh cơ mà, em thậm chí vậy bọn họ nên vui mừng mới đúng chứ?”

Chủ tịch về mặt đương nhiên nói: “Bởi vì lúc trước bọn họ cảm thấy em là lucky girl mà, lúc ấy hai người còn tính tới chuyện đính hôn, nhưng sau đó em

lại thăm như vậy.” Cô ấy lắc đầu: “Quần chúng thấy em so với họ còn thăm hơn, nên quay sang yêu thích, hiểu chưa?”

Tôi và Khang Tổ La lần thứ hai nhìn nhau.

Khang Tổ La nghe xong, rất cẩn thận hỏi tôi: “Lúc chuyển đến trường của mình hóa ra bò còn mang theo một vết thương lòng nghiêm trọng đến vậy sao?”

Tôi cảm thấy dễ cho cái này truyền đi cũng không mất mát cái gì, ném đi lương tâm nói: “..... Ừ.”

Khang Tổ La nói: “Hồi đó mình thấy bò cả ngày không trèo lên cây chụp chim thì cũng mò xuống sông chụp cá, vui vẻ còn hơn cả mình a.”

Tôi nói: “..... Đó chỉ là bên ngoài mình cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, thế giới nội tâm đầy chấn cảm lại yếu đuối của mình bò làm sao có thể hiểu được.”

(?)

Còn 15 phút nữa buổi tọa đàm bắt đầu, chúng tôi tiến vào chỗ ngồi, năm tôi vào trường chủ tịch câu lạc bộ đã học năm ba, chuyên ngành là sinh học phân tử, hiện tại làm trong ban tổ chức của nơi này luôn, lợi dụng chút quyền lực lấy cho chúng tôi hai chỗ ngồi cạnh cô ấy, không ngờ đụng phải Ngũ Tử ngồi cách đó năm ghế, cô ta hiển nhiên cũng nhìn thấy chúng tôi, lại trừng mắt một cái.

Chưa ngồi được lâu thì Khang Tổ La bên cạnh tôi ra sức bóp chặt tay mình, tôi nhìn thẳng nói: “Khang Khang, không nên như vậy, chúng ta không thể rời đi được, mình không thể cứ có lỗi mãi với chồng mình được.”

Khang Tổ La vẫn còn nắm tay tôi, tôi nói: “Khang Khang, bò cứ như vậy khiến cho mình khổ tâm lắm, bò không thể ý vào việc bò là người mình yêu thương nhất trên đời liên.....”

Sau đó, nhìn theo ánh mắt khủng hoảng của Khang Tổ La, lướt qua hai bạn học nữ chất phác, tôi thấy được Ada ngồi hàng ghế đầu phía bên phải phòng hội nghị. Mà bên cạnh Ada còn có một cô gái đeo kính đen nguy trang đầy đủ, ngu cũng có thể đoán ra được là Ung Khả.

Tôi thu hồi ánh mắt, quay sang Khang Tổ La: “Hôm nay quả thật là bị ma ám, sao bọn họ lại ở đây nhỉ?”

Khang Tổ La trầm tư suy nghĩ đến nửa ngày, cúi đầu lướt điện thoại: “Chờ chút nha, để mình tra xem có phải Ung Khả đến đây có phải là.....”

Khang Tổ La mở trang web lúc trước mở ra, chủ tịch câu lạc bộ hiện tại là người trong ban tổ chức dẫn giáo sư từ cửa trước đi vào, trong khoảnh khắc tiếng vỗ tay của 500 người trong phòng hội nghị vang vọng khắp góc, Khang Tổ La bị dọa mềm làm rơi điện thoại, nhưng vẫn nhập tâm đợi web load xong, mà tôi sau một giây sững sờ gần ngủi đã nghiêm chỉnh lại cầm lấy túi văn kiện chủ tịch để ở chỗ ngồi, vững vàng che nó trước mặt.

Tôi nói với Khang Tổ La: “Không cần xem nữa, nguyên nhân đến rồi.”

Khang Tổ La lưu luyến ngẩng đầu, ách một tiếng, nhanh chóng nhìn tôi trách cứ: “Sao bò không nói sớm lần này mở màn là Nhiếp Diệc nhà bò, còn khiến mình thắc mắc mãi vì sao một buổi tọa đàm sinh vật học có cái gì hơn người mà vượt mặt cả buổi tọa đàm văn học của tụi mình, hóa ra là nhìn mặt mà đến.”

Trong lòng tôi thầm bổ sung, cho dù không có Nhiếp Diệc thì chỉ cần lấy tiêu đề này cho buổi tọa đàm cũng sẽ vượt thôi, nhưng vì bảo vệ chiếc thuyền nhỏ chờ tình hữu nghị của tôi và Khang Tổ La, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống, nói với cô ấy: “Mình cũng không biết Nhiếp Diệc sẽ tham gia, mình đọc tin thấy có nói sẽ không công bố tên giáo sư của buổi tọa đàm, bởi vì là quá có danh tiếng nên nếu công bố từ trước sẽ dẫn đến sinh viên của học viện và bên ngoài kéo tới cướp vị trí, nhưng có lẽ những kẻ lập dị(*) nghiên cứu công nghệ sinh học ngoại trừ vượt mặt được mấy người nghiên cứu văn học như bò thì còn có thể vượt mặt được ai đây?”

(*) Trong bản gốc tác giả dùng từ Geek. Theo các năng thì dùng kẻ nhằm chán phù hợp hơn hay kẻ lập dị phù hợp hơn?

Khang Tổ La hồ đồ gật đầu, hai ngón tay khều khều chiếc túi đựng tài liệu: “Nhưng bò cũng không cần phải che mặt lại vậy đâu, bò đang giờ trò gì vậy hở?”

Tôi rừ mí mắt nói: “Không phải là vì hôm qua ăn sạch Nhiếp Diệc, bây giờ nhìn anh ấy có vẻ không được phù hợp cho lắm sao.”

Khang Tổ La bỗng nhiên dừng tay, tôi quay đầu nhìn thì thấy cô ấy đang đưa lại nắm đấm vừa rồi quay lại nhét vào miệng mình kìm nén tiếng hét, đôi mắt lóe lên tia sáng lấp lánh, hàm răng đang gặm mấy đốt ngón tay còn không quên phát ra tiếng khâm phục tôi: “Chuyện mạnh bạo như vậy mà bò cũng có thể bình thản như thế mà nói ra, Phi Phi bò rất có khí phách!”

Tôi ậm ừ hai tiếng, ngồi dựa lại ghế, hơi nghiêng chiếc túi văn kiện ra để lộ một con mắt, nhìn thấy Nhiếp Diệc trên bục đang cúi đầu mở máy tính, trên người mặc áo sơ mi trắng quần âu, còn khoác áo lông đen. Áo lông một màu đen nhánh, trên cánh tay được thiết kế thêm mấy đường màu trắng càng làm tăng thêm vẻ thời thượng, đặc biệt nổi bật. Đây là do chính tay tôi lựa đặt trong phòng thay đồ cho hắn, còn cả chiếc mũ hắn đặt trên bàn kia nữa, khi ấy tôi đã nghĩ hắn mặc vào sẽ vô cùng đẹp, nhưng so với nhìn trực diện thế này quả thật vẫn đẹp hơn vạn lần so với tưởng tượng của tôi.

Tôi vẫn đang trốn sau túi văn kiện nhìn hắn. Sau khi kết nối với máy chiếu hoàn tất, hắn vận nắp một chai nước nghiêng người nhìn màn hình chiếu phía sau, đúng lúc này một ông lão đi vào, rất cao hừng vổ vổ bả vai hắn mấy cái. Tôi nhận ra đó là viện trưởng của viện công nghệ sinh học này, chính là lão già bất luận khi nào cũng có thể khoác lên cái vẻ người già vui cười hớn hờ. Hai người lùi về phía mép bàn, nói chuyện gì đó, Nhiếp Diệc lặng lẽ cúi người xuống để phối hợp với chiều cao của ông ấy, phần lớn thời gian là ông ấy nói, hắn không nói chuyện nhiều. Dù là cùng ai nói chuyện, Nhiếp Diệc luôn là

người lắng nghe chăm chú.

Khang Tô La còn đang kích động, thật vất vả mới dồn nén lại được, quay sang hỏi tôi đang nhìn cái gì.

Tôi vui mình trong ghế, chính trực đánh giá: “La nhi, mình cảm thấy, một viên kim cương tiền đồ rộng mở như thế lại bị mình ăn sạch, mình thật sự có bản lĩnh mà.”

Khang Tô La lão luyện yên lòng nói: “Không phải là.....” Từ ‘là’ này chỉ vừa mới phát ra thì chủ tịch cũng quay lại, ngồi xuống ghế cạnh tôi, rất cao hứng giới thiệu người đứng trên buổi tọa đàm ngày hôm nay, mà tôi và Khang Tô La đồng lòng nhất trí cùng nhau ngồi đó nghe truyền thụ về lý lịch làm khoa học của Nhiếp Diệc thân thông quảng đại lại một lượt.

Trong lúc đó lại thấy có sinh viên đi đóng cửa trước và cửa sau của hội trường lại, Khang Tô La hỏi hai câu, chủ tịch chịu đựng hai giây, cuối cùng không chịu được kích thích đã tự mình đốt cháy hứng hực tình yêu với bất quai: “Cái này cũng là bất đắc dĩ thôi.” Cô ấy tận lực khiến bản thân nhìn không quá phản kích: “Năm ngoái bác sĩ Nhiếp cũng đến học viện của chúng ta làm một buổi tọa đàm, kết quả còn chưa nói được một nửa thì lối đi trong hội trường đã đầy ắp người, ngôi sao màn bạc mở concert chắc cũng chỉ có thể được như vậy. Nghe nói là bởi vì có sinh viên chụp một tấm ảnh bác sĩ Nhiếp truyền lên diễn đàn của trường, nên sinh viên của trường mới điên cuồng chạy đến xem. Mà những sinh viên đó 100% là không có hứng thú với nội dung buổi tọa đàm, có lẽ điều họ hứng thú chính là..... nói thế nào nhỉ?”

Người nằm trong bộ phận quanh năm phụ trách cung cấp đề ôn thi Hán ngữ cho người nước ngoài Khang Tô La bình tĩnh tiếp lời: “Vì bị sắc đẹp mê hoặc.”

Chủ tịch gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng, là vì bị sắc đẹp thu hút. Kỳ thực đây cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng đối với bác sĩ Nhiếp là quá không tôn trọng, nhưng ngẫm lại thì, trong một trận bóng, những cô gái trong sân cỏ vũ sẽ có bao nhiêu người là thật sự yêu bóng đá, cũng đều là do khuôn mặt của những ngôi sao bóng đá đó thôi, chỉ cần không gây trở ngại đến những ngôi sao bóng đá kia thì cũng sẽ chẳng có ai thèm quan tâm đến phải không, nghe tọa đàm cũng như thế.”

Chúng tôi gật đầu tán thành.

“Thế nhưng vấn đề chính là...” Chủ tịch giơ lên sáu ngón tay, “Mỗi người đặt câu hỏi trong buổi tọa đàm tổng cộng được hỏi sáu câu hỏi, sau đó người đặt câu hỏi đều là của những cô nhóc mười tám mười chín.” Cô ấy ngừng lại một chút: “Bác sĩ Nhiếp anh có bạn gái chưa? Bác sĩ Nhiếp, tiêu chuẩn chọn bạn gái của anh là gì? Anh lựa chọn vợ có tiêu chuẩn gì không bác sĩ Nhiếp? Bác sĩ Nhiếp có phải là anh cưới một người kém rất nhiều tuổi về làm vợ hay không? Càng về sau thì càng lợi hại, còn hỏi bác sĩ Nhiếp anh thấy em thế nào? Vấn đề này thật sự rất là..... rất là có thể khiến cho một vị khoa học gia cảm thấy trường học của chúng ta không nghiêm chỉnh, thật sự là quá lúng túng.” Tuy rằng trong miệng nói lúng túng, nhưng phòng chừng có lúng túng cũng chẳng phải chuyện của cô ấy, còn rất sung sướng vì mình có thêm thứ mà buồn đùa lê via hề nhún vai: “Vậy nên năm nay mời vị này đến, phải lập ra cả một kế hoạch để tránh những việc đó xảy ra lần nữa.”

Khang Tô La không nhịn được cười to: “Những vấn đề kia cũng rất có ý tứ đấy nha, ha ha ha ha ha, bây giờ mấy người trẻ suy nghĩ thật khác lạ, có thể đem tiêu chuẩn vợ và bạn gái tách ra thành hai, ha ha ha ha ha.”

Chủ tịch cũng không nhịn được cười.

Chỉ có tôi còn có thể giữ yên lặng, hỏi ra vấn đề mấu chốt: “Vậy, Nhiếp Diệc lúc ấy phản ứng thế nào?”

“Người tiếp theo.” Chủ tịch nói.

Tôi hỏi: “Gi cơ?”

Chủ tịch về mặt thần bí: “Hết thảy những câu hỏi không liên quan đến chủ đề của buổi tọa đàm, bác sĩ Nhiếp từ đầu đến cuối chỉ có ba chữ – người tiếp theo.” Đây về kính nể: “Những cô nhóc khác bất khuất đứng lên hỏi những vấn đề tương tự đến năm lần, anh ta liền bình tĩnh mà lặp lại năm lần ‘người tiếp theo’, toàn bộ quá trình không có chút dao động, khiến người ta không khỏi hoài nghi nếu như hết thảy những sinh viên có mặt ngày hôm đó đều hỏi những vấn đề đó, liệu rằng anh ta có phải sẽ dùng ba từ này trả lời cho đến khi kết thúc tọa đàm, sau đó sẽ bình tĩnh mà kết thúc chủ đề rồi xoay người rời đi hay không. Phong độ đó quả thực là..... thực sự là.....”

Vị chủ tịch xuất thân từ chuyên ngành khoa học tự nhiên vốn từ đặc biệt nghèo nàn một lần nữa không tìm được từ thích hợp để hình dung cho cái loại phong độ này.

Khang Tô La coi việc giúp người làm niềm vui lần thứ hai ra cứu viện, trợ giúp cô ấy hoàn thành câu này: “Thật sự là cử trọng nhược khinh(*), làm người ta muốn ngừng mà không được.”

(*) nâng nặng như nhẹ – đại ý dù tình hình căng đến mức nào thì vẫn có thể bày ra bộ dáng nhẹ nhàng như mây trôi, mí mắt cũng không động mà bình tĩnh giải quyết nhanh gọn lẹ (bất bất: ta chémrv)

Tôi: “Tô La!”

Khang Tô La lập tức lấy tay dấm ngực ra về bất đắc dĩ: “Bồ biết những người làm văn học như mình, quá có văn hóa cũng rất khổ sở, động một chút là phải xuất khẩu thành thơ, chính chúng mình còn thấy rất là buồn phiền.”

Chủ tịch liên tiếp lắc đầu biểu thị không thể hiểu nổi mấy thứ buồn phiền này, trên bục viện trường đã bắt đầu giới thiệu Nhiếp Diệc, bên trong hội trường

chốc chốc lại vang lên tiếng thán phục, chúng tôi cũng biết điều dừng lại câu chuyện.

Những tiếng xuýt xoa bị đè thấp tựa như một giai điệu âm nhạc thời miên, tạo ra một loại hoảng hốt không thể gọi tên. Tôi nhớ lại mười một năm trước, cũng là cảnh tượng tương tự, tôi ngồi trong hội trường tọa đàm lần đầu tiên nghe Nhiếp Diệc báo cáo, bên cạnh còn có học tử nhỏ giọng thảo luận người thiếu niên thiên tài trên bục, đúng rồi, khi ấy Nhiếp Diệc cũng chỉ mới có 15 tuổi.

Ánh nắng lười nhác, hoa anh đào nở phủ kín cả một vùng trời, thanh âm của Nhiếp Diệc trong không gian truyền tới, không nhanh không chậm. "Như chúng ta đều biết, công trình gen lấy di truyền học phân tử làm lý luận cơ sở, lấy phương pháp sinh vật và vi sinh vật học phân tử hiện đại làm cách thức tiến hành nghiên cứu, vì vậy, nếu mọi người lựa chọn tới đây nghe tọa đàm, như vậy tôi sẽ cho là kiến thức về di truyền học phân tử, sinh vật và vi sinh vật học phân tử của các vị đã cơ bản nắm bắt được....." (bất bất: hình như mẹ kế cũng đã yêu phải tiểu Diệc rồi...)

So với mười năm trước, kiến thức về sinh vật học tôi căn bản không tích trữ được bao nhiêu, nghe được nửa giờ, toàn bộ thông tin cùng dữ liệu mạnh mẽ tiến vào đại não, mơ hồ quanh quẩn không tìm thấy lối thoát, cuối cùng cũng chỉ tiêu hóa được một điều đơn giản nhất là thời đại này công nghệ nhân bản vô tính không chỉ nhân bản được ra những sinh vật hiện có, mà còn có thể phục chế những sinh vật đã bị tuyệt chủng nữa. Nhìn về mặt Khang Tổ La mờ mịt, phỏng chừng những thông tin hữu hiệu tiếp thu được cũng chỉ có thể giống như tôi.

Ra ngoài nhận điện thoại, trở về đã thấy Ung Khả đứng trên bục báo cáo, lúc này đang viết cái gì đó lên bảng. Nhiếp Diệc đứng một bên cầm chai nước soda nhân nhạ nhìn cô ta viết.

Tôi cúi người lần về chỗ ngồi, Khang Tổ La tận chức thuật lại tình hình cho tôi, tình huống đại khái là tôi vừa mới bước ra khỏi cửa thì Ung Khả giờ tay đưa ra cái giả thiết gì đó, nói liền hai phút, có thể là sợ mọi người nghe không hiểu nên tự mình chạy lên bảng đen trên đài vừa viết công thức vừa giải thích, giải thích liền mười phút.

Trong lúc nghe Khang Tổ La kể lại, Nhiếp Diệc vô tình liếc qua hướng chúng tôi ngồi bên này, ánh mắt dừng lại khoảng chừng hai giây. Vừa rồi nhận điện thoại của Thuần Vu Duy tư vấn cho cậu ấy mấy vấn đề tình cảm, hiện tại tôi chỉ cảm giác cuộc như vậy thật sự quá chân thực, ở đây lại gặp Nhiếp Diệc, cũng không thể giả bộ không nhìn thấy người ta nữa, tôi liền rất hào phóng nhìn lại hắn hai giây, còn cười với hắn một cái. Hắn hơi ngẩn người, sau đó rừ mí mắt, cầm lấy chai soda cúi đầu uống nước giống như muốn che giấu tâm tình gì đó, lại như chính là xấu hổ, bộ dáng kia nhìn qua thậm chí còn có một loại ngây ngô mà gọi cảm đến là kỳ diệu. Cái từ 'ngây ngô' này dùng với Nhiếp Diệc có phải là quá kỳ quái không nhỉ? Có thể trong nháy mắt đó thật sự là thích hợp đi? Tôi sững sờ ngồi đó, đúng lúc hắn lại nâng mắt lên nhìn tôi, có lẽ không nghĩ đến tôi vẫn còn theo dõi hắn nên lại hơi ngẩn người một chút, hoặc có thể là thấy buồn cười, hắn cũng nở nụ cười với tôi, sau đó như không có chuyện gì xảy ra mà quay đầu dời đi chỗ khác. Nụ cười thoáng qua đó lập tức khiến đầu óc tôi nổ đùng đùng như có pháo hoa đang nổ rộ. Pháo hoa đẹp đẽ trong chớp mắt nở rộ, màu sắc rực rỡ vô cùng, tiếng nổ cũng có thể rõ ràng đến vậy, ầm ầm ầm.

Khang Tổ La còn đang ở bên tai tôi oán giận, tư duy hiển nhiên đang phi thường hỗn loạn: "Nhiếp Diệc cũng không biết đang nghĩ cái gì nữa, có phải hắn hứng thú với Ung Khả mới cho cô ta nhiều thời gian như vậy không nhỉ, cũng không bình luận gì cả, nếu có hứng thú thì cũng phải nói một từ 'không sai' chứ." Khang Tổ La xoắn xuýt: "Mình cảm thấy Ung Khả hiểu chủ đề này rất tốt, có lẽ là muốn được nói chuyện với Nhiếp Diệc, lại để cho Nhiếp Diệc thấy được sự thông minh của cô ta, mình thật không thể hiểu được Nhiếp Diệc nhà bồ nữa, hắn có thể không để ý đến Ung Khả được không?"

Trong đầu tôi vẫn còn đang nổ ầm ầm, tôi quay đầu về Khang Tổ La nói mê sảng: "Thật —— sự —— rất —— moe —— a ——"

Khang Tổ La không hiểu mô tê gì: "Cái gì moe?"

Tôi nói: "Cái —— gì —— cũng —— moe —— hết —— a ——"

Khang Tổ La trầm mặt nói: "Bồ mà không nói cho từ té có tin không mình đánh bồ."

Tôi ngay lập tức đứng thẳng lưng: "A, mình vừa không nghe rõ, bồ vừa nói gì hả Khang lão sư?"

Khang lão sư âm điệu không cao không thấp nói: "Bồ mà không nói cho từ té có tin không mình đánh bồ."

Tôi nói: "Không phải câu này, là câu trước..... cái câu rất dài đó."

Khang Tổ La ờ một tiếng, lập tức đổi mặt muốn bóp chết tôi đem toàn bộ lời oán giận với Nhiếp Diệc lặp lại một lần.

Tôi chăm chú nghe cô ấy nói hết, chăm chú cùng cô ấy thờ dài, cuối cùng nói: "Khang lão sư, đồ nhi có cái suy nghĩ này," Khang lão sư liền nhìn tôi khích lệ, "Này có gì mà không hiểu nổi đâu, người làm nghề truyền thụ kiến thức chính là như vậy, cùng với nghề dạy học của lão sư cũng rất giống nhau nên người có thể hiểu mà, không nên có cái nhìn phiến diện với Nhiếp Diệc nhà chúng ta như vậy, Ung Khả đang nghĩ cái gì trong đầu có lẽ anh ấy cũng chẳng hiểu, anh ấy không biết mấy chuyện yêu đương đâu, anh ấy rất đơn thuần đó."

Khang Tổ La lúc này đã thật sự muốn đánh tôi, đang làm nóng người, may mà đúng lúc chủ tịch câu lạc bộ đi đâu mười phút đã vội vã lách qua đám người trở lại, trong tay cầm một chiếc mic và chồng lớn giấy tờ, nhanh lẹ mà đem chúng đặt lên đùi tôi, giao nhiệm vụ: "Hai đưa giúp chị chọn ra bốn câu hỏi trong này, còn có cái mic này không nói được, nhìn hộ chị xem có phải là pin bị lắp ngược hay không nhé, chị đi thu thập câu hỏi ở mấy hàng cuối." 20 phút cuối cùng là thời gian đặt câu hỏi, đại khái là muốn cho câu hỏi sẽ không gây không khí lúng túng nên năm nay tất cả những câu hỏi đều phải quán triệt từ trước, phải kiểm tra lựa chọn cẩn thận trước khi mang lên trên đó. Mà chúng tôi chiếm cứ chỗ này, coi như trở thành trợ lý của cô ấy nên cũng phải giúp chút việc vặt vãnh.

Cần nhắc đến tôi và Khang Tổ La tu dưỡng về sinh vật học đều thấp đến đáng thương, lúc đọc câu hỏi đến cái dấu chấm cũng cảm thấy độ khó không thể xem thường, nên đồng lòng quyết không lãng phí thời gian đi đọc toàn bộ những câu hỏi đó mà tùy tiện rút ra bốn tờ, vô cùng nhanh chóng hoàn

thành nhiệm vụ chủ tịch giao cho chúng tôi. (bất bất: vô trách nhiệm quá con gái3)

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 15

Khi đó là bởi vì tôi và Khang Tổ La không hề cảm thấy buổi tọa đàm này có thể xảy ra điều gì ngoài ý muốn được.

Xác thực là sau khi Ung Khả lên bục chúng tôi đã hoàn toàn ném buổi tọa đàm này sang một bên, tập trung tán gẫu liên miên, nhưng âm thanh trò chuyện của chúng tôi đã ép tới phi thường thấp, nên động tác cử chỉ cũng vì thế mà không có biểu hiện gì lớn.

Kết quả vẫn là có bất ngờ xảy ra. Cảnh tượng hoàn chỉnh chính là như vậy.

Trên đài Ung Khả còn đang chậm rãi nói giả thiết của cô ta, mà chúng tôi với màn biểu diễn của cô ta không hề có hứng thú, Khang Tổ La liền một bên ôm mic một bên tán gẫu với tôi những câu hỏi trong đám giấy lộn kia, rất là khách quan bình luận: “Theo mình thấy, những vấn đề này còn không thú vị bằng cô gái năm trước hỏi ra, sự thật là nhiều người vẫn quan tâm đến chủ đề năm ngoái lắm”

Vừa vặn có tin nhắn của Thuần Vu Duy đến, tôi vừa nhắn tin vừa trả lời cô ấy: “Năm nay bác sĩ Nhiếp là người đã có vợ rồi, những câu hỏi năm ngoái không còn áp dụng được nữa đâu.”

Khang Tổ La hoàn toàn không thèm để ý, mic đặt bên má nghiêng đầu gầy gầy pin: “Bồ cũng thật là nhận thức quá kém, cũng có rất nhiều người đàn ông đã kết hôn vẫn có rất nhiều vấn đề về mặt tinh thần có thể hỏi, tí dụ như bác sĩ Nhiếp của nhà bồ sinh hoạt như thế nào, bình thường cùng vợ tán gẫu cái gì.....” Đúng lúc này, một giọng nữ được mic phóng to gấp mấy lần đột nhiên vang lên, Khang Tổ La đang lú lo lập tức ngậm chặt miệng, toàn bộ hội trường cũng yên tĩnh lại, để lại trong không gian như còn vang vọng lại nửa câu trêu chọc phía sau được mic phóng to lên mấy lần: “..... Bác sĩ Nhiếp của nhà bồ sinh hoạt như thế nào, bình thường cùng vợ tán gẫu cái gì.....”

Khang Tổ La hôn mê năm giây, trong tay cầm mic như đang cầm phải củ khoai lang nóng bỏng tay, vẻ mặt như không còn lưu luyến gì với nhân gian nữa.

Tôi vừa mới giúp Thuần Vu Duy nghĩ ra phương án từng trị Ninh Trí Viễn, kêu cậu ấy lấy mô hình Durotan (*) của anh ta chịu tội thay, lúc này cũng bị sừng sốt mắt ba giây, nhưng xét thấy nhiều năm qua che chở Khang hai thành thói quen, phản ứng nhanh hơn não muốn cướp lấy mic trên tay cô ấy cứu nguy.

(*) Nhân vật trong game World Of Warcraft

Kết quả còn chưa kịp đoạt lấy mic thì Ung Khả trên bục đã mở miệng bỏ đá xuống giềng: “Xem ra vị bạn học này với công trình gen cũng không phải là thật sự cảm thấy hứng thú nhỉ.” Đồi mắt phía sau gọng kính đen hiện lên trào phúng và khoe khoang: “Không phải vậy thì làm sao có thể trong tình huống nghiêm túc như vậy mà hỏi ra mấy vấn đề nông cạn như vậy lãng phí thời gian của mọi người?”

Lập tức có người tán thành, quay lại quảng cho chúng tôi ánh mắt khiển trách, còn có người xì xào bàn tán: “Mấy loại câu hỏi tình cảm nam nữ này, đoán chắc là của mấy sinh viên bên khối văn, thật sự không hiểu trong đầu bọn họ luôn nghĩ toàn cái rác rưởi gì nữa.” Mấy sinh viên ngồi cạnh cũng cười lớn phụ họa.

Tôi ngồi lại ghế, trầm nghĩ không cần hỗ trợ nữa.

Phản ứng của mấy người đó có lẽ khiến Ung Khả hết sức hài lòng, khóe mắt tươi cười, lại khinh bỉ nhìn chúng tôi một chút, một lần nữa cầm lấy bút lông chuẩn bị tiếp tục màn diễn thuyết dài dằng dặc của mình.

Nhưng tất nhiên không thể, bởi vì đã Khang Tổ La ngăn cản rồi.

Khang Tổ La vừa rồi còn ngồi đơ ở ghế như con cá chết trôi, hiện tại đã cầm mic, ngao khí mủi phần: “A, chờ chút, vị bạn học này không phải vừa rồi còn hỏi mình một câu hỏi mà? Theo phép lịch sự thì mình thấy vẫn nên trả lời câu hỏi này mới phải. Liên quan đến vấn đề này, quan điểm của mình chính là, việc nhà việc nước việc thiên hạ, có thể quản lý chuyện nhà tốt mới có thể làm tốt chuyện của đất nước, lớn hơn mới có thể làm tốt việc thiên hạ.” Khang nhị trước giờ ghét nhất mấy cái suy nghĩ xem thường những người học văn bọn họ, tuy rằng dường như bình thường im im lẳng lẳng nhưng ai muốn ở trước gót nhân cô ấy có tình tỏ vẻ khinh thường văn học, trong một giây có thể hóa thân thành thiếu nữ sấm sét, một tay cầm dao thái rau chém dây điện, tạo ra một đường tia lửa mang chớp tiêu chuẩn.

Thiếu nữ sấm sét bám vào hàng ghế trước đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc: “Mình thường nghe người ta nói, gặp một chuyện không thể nói xằng bậy thì chớ nói liều, tại sao mình lại muốn nói như vậy đây, bởi vì ngu dốt thì mới đi nói năng xằng bậy mà, nên thường xuyên khuyên ngăn bạn bè mình không nên tự mình lộ ra sự ngu dốt của bản thân nha!” Khang Tổ La lên lớp thường lạc theo chủ đề trữ tình, đôi lúc tha thiết quá thậm chí còn khiến mình tự cảm động mà rơi nước mắt là chã, bây giờ nhìn cô ấy dường như cũng đã tiến vào trạng thái nào đó rất sâu rồi.

Quả nửa sinh viên trong này rơi vào trạng thái mù mịt, có người tâm trí khá kiên định không xác định hỏi bạn học ngồi cạnh mình: “Tớ nhớ vừa rồi cô ấy là chỉ hỏi đến mấy thứ bất quá cuộc sống riêng của bác sĩ Nhiếp phải không nhỉ?”

Bạn học bên cạnh thì không kiên định được như thế: “Ừ, hình như là?”

Ung Khả có lẽ ban đầu chỉ là muốn thuận miệng chế nhạo Khang Tổ La một chút, cô ta chán ghét tôi, tự nhiên sẽ ghét lây sang Khang Tổ La, chế nhạo Khang Tổ La cũng chính là chế nhạo tôi, dù thế nào cũng sẽ khiến cho Nhiếp Diệc phải lúng túng. Phỏng chừng cô ta coi tôi với Nhuế Mẫn không có gì khác biệt, đều là người không thích hợp, không xứng với Nhiếp Diệc, nhưng không nghĩ tới Khang hai lại đột nhiên nghiêm túc cùng cô ta thảo luận cái việc việc nước với việc thiên hạ ở đây.

Ung Khả mắt đã kết băng, nhìn về phía Khang hai tỏ vẻ phiền phức nói: “Cô đang nói nhầm cái gì vậy? Đây không phải nơi cho mấy thằng hề diễn ảo thuật đường phố.”

Khang hai chưa bao giờ thêm liếc mắt đến những người khoa học gia lúc này cười nhìn Ung Khả: “Minh biết đây là buổi tọa đàm của bác sĩ Nhiếp, bạn có thể lên đó nói tới mười phút không chịu xuống, mình ngược lại chỉ hỏi có một câu hỏi cũng không được? Sao lại có thể phân biệt đối xử như vậy chứ?” Còn hỏi cả sang Nhiếp Diệc: “Không thể phân biệt đối xử như vậy nha bác sĩ Nhiếp?”

Ung Khả bốc hỏa: “Tôi hỏi cái gì, cô nói vậy là có ý gì?”

Chủ tịch không biết đã ngồi cạnh tôi từ bao giờ, ngồi đó lăm bắm: “Sinh viên bây giờ thật sự là khó quản..... Chuyện này thế nào cũng rùm beng lên..... Sao mà năm nào cũng có chuyện xảy ra vậy chứ?”

Tình cảnh này tôi cũng bó tay, không thể làm gì khác hơn là an ủi cô ấy: “Đừng lo, bác sĩ Nhiếp sẽ biết khống chế tình hình.” Với hiểu biết của tôi với Nhiếp Diệc, đột nhiên có hai nữ sinh trong tọa đàm của hắn không rõ nguyên nhân gì đột nhiên giương cung bạt kiếm về phía nhau, hắn sẽ không quá thấy hứng thú, tuyệt đối phía nào cũng sẽ không ưu ái hơn, nhưng trước khi mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt xong nhất định vẫn sẽ cho một lời hợp lý.

Quả nhiên Nhiếp Diệc đã lịch sự lui về phía mép bàn, nhường lại toàn bộ cái bàn, nhìn đồng hồ đeo tay một cái sau đó cho hai người đang tranh chấp một cái giới hạn: “Vẫn còn thời gian, hai người vẫn còn mười phút tự do thảo luận.”

Khang Tổ La lập tức gạt đầu: “Quả thật vẫn là giáo sư văn minh, trong tọa đàm thì không nên có khác biệt nha.”

Ung Khả nhìn Nhiếp Diệc như không quen biết mình: “Cô ta chỉ có thể nói hươu nói vượn thôi chứ có thể thảo luận cái gì với em chứ?” Lại quay đầu nhìn Khang Tổ La đầy khinh bỉ châm chọc: “Không nói đến microRNA, SNP, có lẽ đến bổ sung RNA cô ta có lẽ cũng chẳng biết?”

Lời nói quả thật đậm chất Ung Khả, cô ta vẫn cho rằng mình là thiên tài, thích dựa vào sự thông minh của mình coi khinh người khác, nhưng Khang Tổ La hiển nhiên không làm đối tượng cho trò chơi của cô ta. Khang hai nghiên cứu văn học, có rất nhiều tiếng nói chung với mẹ tôi, trong đó có một cái đó là luôn luôn cảm thấy làm nghiên cứu khoa học là vô cùng thô kệch, không có tính nhân văn, không có linh hồn được thả tự do bay lượn như nghệ thuật gia bọn họ, vì lẽ đó nên sâu trong thâm tâm vẫn nhìn không vừa mắt bọn họ.

Dĩ nhiên Khang Tổ La nhìn ra Ung Khả muốn lấy mấy cái thuật ngữ gen ra đả kích mình, biến mình thành trò cười: “Minh có thể thảo luận gì với bạn sao? Một câu hỏi rất hay.” Nhún vai một cái, nhìn thẳng Ung Khả: “Minh vừa mới nói tới cái gì nhỉ? Là chuyện của đất nước phải không, vậy thì chuyện nước chuyện thiên hạ là cái gì? Trong tình cảnh ngày hôm nay, trong ngữ cảnh này, chuyện nước và chuyện thiên hạ liệu có phải là vấn đề tồn tại của nhân loại hay không? Aiz, bạn không cần nhìn chằm chằm mình như thế, mình không đưa ra giả thiết mà kéo dài nó ra, khiến cho chủ đề buổi tọa đàm này thăng hoa thêm một bậc, đó chính là một cách thức tồn tại của nhân loại. Với vấn đề vừa rồi, phạm trù việc nhà này, liên quan đến gia đình bạn làm sao mà có, làm sao mà quản lý tốt, là thảo luận cái gì đây? Cũng chính là một loại thảo luận đến cách thức tồn tại của nhân loại.”

Khang Tổ La hiển nhiên đã đem nơi này thành khóa phổ cập văn học của mình, phát huy đến mức muốn phi thăng thành tiên luôn: “Nhân loại dù sao cũng chỉ là một từ phẩm chỉ phải không? Sự tồn tại của nó tất nhiên là từ vô số gia đình đang tồn tại mà tạo thành, chúng ta có thể thảo luận một cách tỉ mỉ một gia đình là như thế nào bằng cách miêu tả nó, nhưng trên đời này có bao nhiêu loại người tồn tại, đa dạng vô cùng, vậy nên mình mới mượn đến gia đình của bác sĩ Nhiếp đây, cùng thảo luận để cụ thể hóa nó, để xem sự tồn tại của nhân loại hiện nay là như thế nào, bởi vì tình trạng tồn tại hiện tại của nhân loại cũng chính là căn cơ cho sự tồn tại của nhân loại trong tương lai, vậy thì có gì là không thể đây? Hôm nay không phải là chúng ta đang làm một buổi tọa đàm sao?”

Tôi nhìn tất cả mọi người trong hội trường về mặt đều mù mịt, rất có điểm giống với dáng vẻ “không còn giác quan,” lại có chút như dáng vẻ tìm không ra phương Bắc. Mẹ của thiếu nữ sầm sét làm phê bình văn học châu Âu nhiều năm, đến nay vẫn nằm trong tuyến đầu của vòng phê bình, truyền thống gia đình uyên thâm, bản thân chính thiếu nữ sầm sét dù vùng lên cũng rất có bài bản, chỉ là bình thường không dễ dàng triển ra loại công phu này.

Nhìn mọi người nhất loạt biến thành dạng hôn mê, Khang Tổ La đắc ý tổng kết: “Mọi người thấy đó, vấn đề này chính là như vậy, vị bạn học trên đó vừa mới nói là mình nông cạn tẻ nhạt? Mọi người xem, không thể lấy góc độ khoa học tự nhiên của mọi người để phân tích vấn đề này được, ý nghĩa của nó lớn và sâu sắc đến như vậy, mọi người lại cho rằng tôi từ góc độ khoa học xã hội phân tích nó chính là nông cạn, là nhầm chán, coi góc độ của các bạn là nguyên lý, hôm nay khoa học tự nhiên của các bạn là sân nhà, kỳ thị những người học văn như mình, điều này quả thật là không tốt, rất bất lợi cho việc tìm ra chân lý cho buổi thảo luận, mọi người thấy mình nói có đúng hay không?”

Đã có mấy sinh viên gật đầu liên tục như gà mổ thóc, nhưng gật xong lại tựa như vẫn không nhìn ra trọng tâm của lời nói, một dáng vẻ vô cùng mờ mịt, nhìn qua quả thật khá đáng thương. May mà Ung Khả vẫn còn duy trì được tỉnh táo, không có bị Khang Tổ La dắt mũi đi một vòng, giọng sắc bén chỉ trích cô ấy: “Cô chính là đang quấy nhiễu, đem cái thứ gì đó không hợp lý biến thành.....”

Khang Tổ La tỏ vẻ hết thuốc chữa lắc đầu: “Một thứ không hợp lý nếu như được khách quan xem xét thật sự là không hợp lý, vậy làm sao có thể bị hợp

lý hóa đây? Được hợp lý hóa đi, này chứng minh là nó vốn dĩ hợp lý, mình thật sự không thể hiểu nổi tư duy nói chuyện của vị bạn học này, sao lại có thể nói chuyện tùy tiện như vậy nhỉ?” Nói tới đây đột nhiên tỏ ra kích động đem mic ném về phía tôi, hướng về phía Ung Khả nhất thời chưa biết phản bác thế nào: “Mình thật sự không nên từ đầu cùng bạn thảo luận mới phải, vị bạn học này thật sự là nói chuyện không có biết logic là cái gì, vậy mà còn bỏ công sức giảng giải cho bạn lâu như vậy, thật đúng là lãng phí thời gian.” Lại lẩm bẩm: “Một người đến logic cơ bản cũng không biết thì có thể thảo luận gì với mình cơ chứ?” Ngồi xuống không thêm nói nữa.

Ung Khả: “Cô.....” năm giây sau vẫn không nói được thêm chữ nào. Tôi cảm thấy Ung Khả dường dường là thiên tài khoa học tự nhiên lần này lại bị Khang Tổ La giáo hoạt của khoa học xã hội quát cho khí phách không còn một manh giáp nào rồi.

Trong hội trường nhất thời không có động tĩnh, hơn nữa sinh viên trong này còn đang chìm đắm trong mười phút thảo luận tự do vừa rồi chưa thể phục hồi lại tinh thần. Nhiếp Diệc nhìn đồng hồ một chút: “Tự do thảo luận kết thúc ở đây đi.” Thuận tay mở PPT về trang cuối cùng, liếc nhìn Ung Khả còn đứng trên đài tức giận đến run người, lạnh nhạt nói: “Vị bạn học này, bạn còn hai phút chia sẻ giả thiết của mình với mọi người.”

Ung Khả thể nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú tôi, cô ta đeo kính gọng đen, miệng vẫn mang khẩu trang, tâm tình chỉ có thể nhìn qua đôi mắt đó mà phỏng đoán. Đôi mắt vừa rồi còn nảy lửa hiện tại đã bình tĩnh lại, có thể thấy như đã tìm được lối ra cho hỏa khí của mình, mở miệng nói: “Nếu như có vị bạn học cảm thấy hứng thú với giả thiết của em thì sao, thời gian tự do thảo luận có thể kéo dài thêm hai phút không bác sĩ? Em thấy bạn ngồi hàng thứ ba đang cầm mic kia tựa hồ còn có quan điểm gì đó muốn giao lưu cùng mọi người đấy ạ.”

Toàn bộ ánh mắt trong hội trường nháy mắt tập trung trên người tôi, tôi che miệng không chút biến sắc hỏi Khang Tổ La: “Mình nhìn giống như quả hồng mềm để nắn sao?”

Khang Tổ La cũng không động thanh sắc nhanh chóng trả lời tôi: “Thiên a, bỏ đương nhiên không giống, nhưng cô ta biết bỏ mù sinh vật học. Khẳng định là nói không lại mình nên muốn chia mũi nhọn về phía bỏ, đoán chắc bỏ sẽ không hiểu cái gì, sau đó áp dụng nửa ngày mà ngay trước mặt Nhiếp Diệc mất mặt? Sau đó cô ta sẽ vô cùng cao hứng.” Nói xong liền vịn nắp bình nước khoáng.

Ung Khả trên đài giục tôi: “Vị bạn học này?” Tiếng thúc giục này không phải là thiện ý nhắc nhở, mà có chút ác liệt cùng bức bách.

Tôi nghĩ Khang Tổ La nói cũng phải, quả thật là tôi sẽ chẳng nói được cái gì, cộng với vốn dĩ cũng không phải người có mặt mũi tốt đẹp gì, nghĩ không cần thiết phải bịa cái gì mà để mình ra vẻ hiểu lắm, tôi liền cứ ăn ngay nói thật: “À, mình cũng không có quan điểm gì cả, mình chỉ là giúp người chỉ đạo buổi tọa đàm này của các bạn cầm mic thôi.”

Khang Tổ La đang mạnh mẽ tu nước, phụt một cái bắn toàn bộ nước ra ngoài.

Phòng chừng dựa theo kịch bản của Ung Khả thì hiện tại tôi nên giống như Khang Tổ La phân tích vòng vèo, khiến cho cô ta nhất thời sững sốt, nhưng vẫn theo thói quen trào phúng: “Không có quan điểm, không lẽ là bởi vì căn bản nghe không hiểu gì?”

Tôi liền rất thành thật gật đầu, tôi nói: “Đúng vậy a, kỳ thực mình đến là để dự thính thôi, chồng mình là nhà sinh vật học, nhưng kiến thức về sinh học của mình không quá tốt nên khi nghe nói ở đây có tọa đàm liền đến làm một buổi bỏ tức thôi à.” Nói xong liếc nhìn Nhiếp Diệc một cái, xác nhận hẳn không nhìn tôi mà đang tùy ý dựa người một bên không biết vô tình hay cố ý đang lật xem một tập tài liệu. Tôi liền vô cùng yên lòng mà quay đầu đối mặt với mọi người trong hội trường, tổng kết một câu: “Vậy nên mọi người phải học thật chăm chỉ môn sinh học, nếu không sau này không cần thận lấy phải một nhà sinh vật học sẽ giống mình vậy, lớn tuổi vậy rồi mà còn phải đi bỏ tức kiến thức.” Nói mãi nói mãi thành ra tình cảm trở nên chân thật, tôi bỏ sung: “Đi bỏ tức nhưng nghe cũng không hiểu.”

Tính đi tính lại thế nào cũng không ngờ Nhiếp Diệc lại đúng lúc này mở miệng: “Nghe không hiểu?”

Tôi: “A?..... À, vâng.”

Hắn liền giương mắt nhìn tôi, ôn hòa hỏi: “Vậy đã từng nghĩ tới vấn đề của em vừa xuất hiện liên khiêu chiến chương trình học cấp cao này của tôi hay chưa?”

Tôi: “.....”

Phòng chừng tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe ra ý treu chọc trong câu này, trong hội trường yên tĩnh một giây, sau đó một trận cười bùng nổ, phía sau lưng còn có mấy nữ sinh kề tai nhau nói nhỏ: “Mình không nghe lắm chứ, bác sĩ Nhiếp cũng biết đùa giỡn?”

Bầu không khí buổi tọa đàm sôi động lên không ít, thấy Nhiếp Diệc không quá nghiêm túc, có một cô gái trẻ đánh bạo đề nghị với tôi: “Chỉ có thể nhờ chồng giúp mình bỏ tức nha, chồng chị không phải là nhà sinh vật học sao.” Lại bỏ sung: “Bạn trai em cũng sẽ giúp em bỏ tức môn vật lý, đổi lại em sẽ giúp anh ấy học ngoại ngữ.”

Tôi không để tâm hướng cô ấy trả lời: “Cái này có lẽ mình cần phải về thương lượng với chồng rồi.” Khóe mắt khẽ liếc lên đài. Ngay lập tức nhìn thấy Nhiếp Diệc đang nghiêng đầu nói với Ung Khả câu gì đó, Ung Khả ngoảnh nhìn hẳn hai giây, vành mắt đột nhiên đỏ lên, sau đó vội vã chạy xuống.

Sau đó hội trường lại trở lại yên tĩnh, Ada khoác eo Ung Khả dẫn cô ta theo hành lang phía sau rồi đi. Lúc gần ra khỏi Ung Khả còn nhìn tôi một cái, khóe mắt hơi hồng hồng, đôi mắt ướt át. Khang Tổ La hiển nhiên cũng chú ý thấy, thắc mắc hỏi tôi: “Cô ta khóc rồi? Rõ ràng là do cô ta một mực khiêu khích chúng ta, khiến cho bỏ mất mặt là cũng khiến cho Nhiếp Diệc mất mặt, muốn kích thích Nhiếp Diệc nhìn lại mất chọn vợ của mình, giờ lại như thế chúng ta bắt nạt cô ta, thật buồn cười.”

Tôi nói: “Bỏ ý là thấy Ung Khả chỉ hận không thể nói ‘em yêu anh, trên thế giới này ngoại trừ em cũng không có ai xứng với anh, anh lại đi cưới người

khác, anh mắc lỗi làm nên em muốn anh tận mắt nhìn thấy, muốn chính miệng anh thừa nhận anh đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng đến mức nào' phải không?"

Khang Tổ La nói: "Minh chính là nghĩ như vậy, nói thật là lần đầu tiên trong đời mình gặp được một người bất bình thường như thế, quả thực là bệnh công chúa thời kỳ cuối mà, hoàn toàn không thể hiểu được sao cô ta có thể được thành tựu như ngày hôm nay nữa. Trước đây mình còn cảm thấy Tạ Minh Thiên tùy hứng, nhưng so sánh với cô ta thì Tạ Minh Thiên quả thật là độ hiền lành có thể so sánh với Lưu Tuệ Phương." Lại hỏi tôi: "Bồ có biết Lưu Tuệ Phương không?"

Tôi nói: "Biết, nữ chính < >, bộ phim truyền hình nổi danh một thời thu thập niên 90 của thế kỷ XX."

Khang Tổ La trầm mặc.

Sau đó hai chúng tôi đồng thời tỉnh ngộ: "Những bộ phim truyền hình cũ như vậy chúng ta đều đã xem qua rồi, như vậy làm sao có thể hòa nhập vào thời đại mới muôn hình vạn trạng này nữa đây?"

Bát Bát: Tuần vừa rồi làm xong một project ta liền xin boss nghỉ 2 tuần không nhận pj mới, tranh thủ dịch truyện cho các nàng. Nhưng có mấy ngày có việc đột xuất nên có thể không theo kế hoạch xong bộ này trước cuối tuần này rồi hihihi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Tôi nhớ Nhiếp Diệc đã từng nói với tôi một câu.

Chính là cách mấy ngày trước khi chúng tôi về nước làm lễ cưới. Tôi vẫn bị hai chị em nhà kia ám ảnh, vô cùng tò mò không biết cuối cùng họ sẽ ra sao, trên đường nói liên hồi lải nhải với hần, nói đáng lẽ chúng tôi không nên cứ như vậy rồi khỏi, lại nói có lẽ chúng tôi còn có thể làm thêm cái gì đó nữa.

Nhiếp Diệc bèn ngắt đầu lên từ mấy tờ báo nói với tôi câu nói này: "Những loại bi kịch ấy luân quần quanh hai nguyên nhân, một loại là thời điểm nên tin tưởng thì lại hoài nghi, một loại là thời điểm nên hoài nghi thì lại nguyện ý tin tưởng. Đây là chuyện rất riêng, người ngoài như chúng ta không giúp đỡ được gì cả."

Hần nói đúng, mâu thuẫn giữa người và người, sau đó gây ra xung đột, cuối cùng tạo thành bi kịch, cơ bản là một vòng luân quần, hoặc là thời điểm nên tin tưởng thì lại hoài nghi, hoặc là thời điểm nên hoài nghi thì lại nguyện ý tin tưởng.

Khi đó máy bay vừa vận đang ở độ cao vạn mét, ghé tai gần cửa sổ còn có thể nghe thấy tiếng sương ngưng thành băng yếu ớt.

(?)

Sau sự kiện đó tôi thật sự không muốn tiếp tục gặp thêm một cảnh tượng nào tương tự như vậy nữa.

Nhưng vừa rồi lúc Ung Khả rời khỏi hội trường, khoe mất phẩm hồng cùng lạnh lẽo đó khiến tôi bỗng nhiên nhớ lại câu nói kia, đầu óc nhất thời có chút miên man, tư duy bay xa, vì lẽ đó nên Ung Khả là bởi vì đã từng hoài nghi trong thời điểm nên tin tưởng hay đã tin tưởng trong thời điểm nên hoài nghi đây? Mà lúc trước đến tột cùng là tin cái gì? Hoài nghi cái gì?

Mãi đến tận khi chủ tịch câu lạc bộ vỗ vai tôi hẹn cùng đi ăn cơm, tôi mới từ trong đông câu hỏi liên tiếp đi ra, nhất thời cảm thấy mình rảnh rỗi quá rồi. Dù là không cảm thấy hứng thú nhưng bỏ thời gian ngồi nghĩ mấy thứ đó cũng rất tẻ nhạt.

Đại khái là do Nhiếp Diệc hôm nay trên buổi tọa đàm trêu chọc tôi, khiến cho hình ảnh của hần trong mắt mọi người trở nên thân thiện hơn nhiều, mặc dù tọa đàm đã kết thúc nhưng vẫn bị coi như Bách khoa toàn thư, bị mọi người vây quanh hỏi đủ thứ thắc mắc.

Chủ tịch mời tôi đi quán cà phê của trường ôn chuyện cũ, Khang Tổ La cũng dự định sẽ đi theo.

Khang nhị uống nước liếc mắt về phía Nhiếp Diệc bị vây kín xung quanh, lắc đầu cười: "Bây giờ giới trẻ gan thật lớn, Nhiếp Diệc kia quanh năm mang theo cái vẻ mặt băng sơn ngàn năm người cách xa 300km chớ lại gần như vậy, vậy mà nói hỏi liên thật sự dám chạy đến hỏi."

Tôi xé một thanh kẹo cao su cười mếu cô ấy: “Cái gì mà băng sơn ngàn năm, phải là cao cao tại thượng, nhớ chưa?”

Khang Tổ La lập tức hưng phấn, tràn đầy phấn khởi ghé về phía tôi: “Ta nói cái bí danh này của Nhiếp Diệc cũng quá là....”

Tôi cảm giác ngày hôm nay đã nói chuyện quá nhiều với Khang Tổ La rồi, nhất thời không muốn để ý đến cô ấy muốn đứng lên ra ngoài, đột nhiên nghe tiếng Nhiếp Diệc từ trên đài truyền đến: “Đi đâu vậy?”

Tôi sững sờ dừng chân, nhìn trước nhìn sau một chút, kết quả lại thấy cả phía trước và sau đều đang dừng động tác lại nhìn về phía chúng tôi đứng chỗ này, chỉ có Khang nhị thân kinh khá vững, còn đang nói: “..... Hẳn chắc là còn chưa biết được.....” Có điều đang nói cũng cảm nhận được bầu không khí khác thường bên dừng lại, nhìn trái nhìn phải, sau đó không hiểu ra làm sao nhìn tôi.

Nhiếp Diệc hai tay đều chống trên bục giảng, bốn phía vẫn bị bao quanh bởi những thanh niên nghiêm túc hiếu học. Trên màn chiếu đang dừng lại ở slide cuối cùng, là một tấm ảnh tế bào nào đó tôi không thể nào hiểu được, cậu sinh viên khoảng mười tám mười chín đứng gần hẳn nhất hết nhìn hẳn lại quay sang nhìn chúng tôi.

Tôi lại nhìn về phía sau một lần nữa, sau đó quay đầu lại xác nhận với Khang Tổ La: “..... Gọi mình hả?” Tôi cứ nghĩ là mình đã không chế âm lượng, nhưng cũng có thể là vì bị giật mình nên không khống chế được như ý muốn.

Thành ra Khang Tổ La còn chưa kịp trả lời, Nhiếp Diệc đã mở miệng: “Hỏi em đó, đi đâu vậy?” Về mặt hấn thập phần tự nhiên bình tĩnh, xuyên qua cả một nhóm người, xuyên qua khoảng cách gần mười mét hỏi thăm tôi như vậy, nhìn thế nào cũng không ra là đang hỏi một vấn đề nghiêm túc trong công việc.

Có mấy sinh viên đang định ra khỏi hội trường cũng dừng lại bước chân, mọi người tựa hồ vừa không hiểu lại vừa hiểu kỳ, nhưng thấy tôi không phản ứng mà lại nhìn một lượt họ, có lẽ khiến bọn họ tự cảm thấy lúng túng, bắt đầu giả vờ trò chuyện, cũng vì thế mà không thể dừng lại hoàn toàn ở chỗ chúng tôi. Nhiếp Diệc nghiêng đầu nhìn tôi, trong đôi mắt như đang tìm kiếm gì đó, tôi nhanh chóng trả lời: “Đi uống trà.”

“Vậy lát nữa tôi tìm em ở đâu?”

Bầu không khí trong hội trường trong nháy mắt trở nên quỷ dị an tĩnh, nhưng lại lập tức khôi phục âm thanh nói chuyện râm ran, có người đứng từ xa còn làm bộ lơ đãng đưa mắt tới, còn có người ngồi phía sau cũng làm bộ lơ đãng quay đầu lên phía trước nhìn tôi. Việc này cũng dễ hiểu thôi, mọi người hiếu kỳ. Nhưng bởi vì tôi thật sự không biết chủ tịch đưa chúng tôi đi đâu uống trà, không thể làm gì khác hơn là nhìn sang chủ tịch, mà chủ tịch lúc này dường như còn đang khiếp sợ, hoàn toàn đã bị khóa miệng, chỉ có ánh mắt không ngừng bay qua tôi lại lượn qua Nhiếp Diệc. Tôi nhắc nhở cô ấy: “Học tỷ, địa chỉ quán cà phê.”

Chủ tịch rút cuộc cũng hoàn hồn: “Địa chỉ, à địa chỉ, số 21 đường trường.” Lại liếm môi một cái máy móc bổ sung: “Từ đây đi thẳng ra, gặp ngã ba đầu tiên thì phải, đi khoảng 500 mét, quán đó tên là Diệp Hựu Phi.”

Nhiếp Diệc gật đầu: “Vậy hai mươi phút nữa tôi tìm mấy người.” Lại theo thói quen nhắc nhở tôi: “Đừng có chạy lung tung.” Nói xong thì ánh mắt một lần nữa quay lại tấm ảnh trước mặt, xem như là cuộc đối thoại này đã kết thúc, quay đầu cùng cậu sinh viên vừa rồi tiếp tục giải thích cho vấn đề học thuật của cậu ta.

Bầu không khí trong hội trường trở về tự nhiên như không thể tự nhiên hơn, giống như chưa từng có một trận hỗn loạn kia, chỉ là tiếng bàn luận xôn xao có phần nhiều hơn một chút, hơn nữa đề tài không còn dừng ở buổi tọa đàm, cũng không phải việc đi thư viện hay đi nhà ăn ăn tối nữa.

“Cho nên chị ấy là..... vợ của bác sĩ Nhiếp à..... Chị ấy vừa rồi cũng nói chồng mình là nhà sinh vật học mà.....”

“Biết đâu là thư ký thì sao? Công ty bác sĩ Nhiếp nhiều khoa học gia như vậy, cũng có thể chị ấy gả cho một nhà khoa học gia khác thì sao?”

“Nếu là thư ký của bác sĩ Nhiếp thì sao anh ấy phải đi tìm chị ấy? Còn bảo đừng chạy lung tung? Đầu ra có cái trường hợp boss phải chạy đi tìm thư ký hả?”

“Nói không chừng phong cách làm việc của công ty của người ta nó như vậy, đối với công nhân viên đặc biệt thân thiết.....”

“Ách, nói nhỏ nói nhỏ thôi, chị ấy sắp đi tới rồi.”

Tôi lấy chai Yakult từ tay Khang Tổ La, cầm ống hút chậm rãi uống.

Chủ tịch câu lạc bộ thì vô cùng xoắn xuýt, không chắc chắn hỏi tôi: “Ý của bác sĩ Nhiếp là chúng ta không cần chờ anh ta kết thúc mà có thể đi uống trà trước sao? Nhưng thế này có phải là không hợp quy củ một chút nào sao, dù sao anh ta cũng là nhân vật vô cùng quan trọng học viện mời tới.....”

Khang Tổ La đẩy cô ấy đi tiếp: “Chúng ta ngồi đây hơn hai giờ rồi, cần gấp ra ngoài hít thở không khí trong lành nha.”

Tôi đi bên cạnh Khang Tổ La, vừa vắn nghe thấy tiếng trò chuyện phía sau, có nam sinh dè dặt hỏi: “Bác sĩ, vậy chỉ còn 20 phút nữa để đặt câu hỏi thôi à?”

Nhiếp Diệc nói: “Đúng thế.” Nói tới đặc biệt tự nhiên: “Tôi còn phải về bỏ túi kiến thức cho vợ.”

Tiếng cười vang dội truyền ra.

Tôi lão đảo, Khang Tổ La vội đỡ lấy tôi, tôi nói: “Mình muốn bỏ tức kiến thức sinh vật học, nhưng không muốn thời gian hên hò sau này của chúng mình đều là điên cuồng bỏ tức kiến thức như vậy đâu, mình kỳ thực không thích học bỏ tức như vậy.....”

Khang Tổ La liếc về phía sau, đầy thiện ý an ủi tôi: “Mình đoán là hân chỉ trêu đùa bỏ thôi, không cần sợ.” Nói xong lại phân tích cho tôi nghe: “Người ta hên hò đều là ngắm hoa thưởng trăng, nhâm nhi một ly rượu vang, nếu không khí tốt đẹp còn nổi máu nghệ thuật làm thơ ca hát, không thể nào đến lượt bỏ lại vợ phải nguyệt hắc phong cao(*), vùi thân dưới ánh đèn bàn luận sinh vật học đi, mình cảm thấy Nhiếp Diệc cũng sẽ không tàn nhẫn với bỏ như vậy đâu.” Suy nghĩ một chút, cô ấy không chắc chắn lắm bỏ sung thêm cái phó từ: “Chắc là như vậy đấy.....?”

(*) trời đen gió lớn. Khang nhị thật ra hay nói thành ngữ tục ngữ các kiểu lắm, mà trước đó ta hay đơn giản hóa đi để đỡ phải giải thích, mà chắc từ bây giờ phải chịu khó giữ nguyên :)))

Tôi: “Chắc là?”

Cô ấy xoắn xuýt: “Mấy vị thiên tài mình không thể hiểu được đâu mà.”

Chúng tôi buồn bã trò chuyện chủ đề này đến tận khi bước ra khỏi cửa lớn, lại không nghĩ tới đúng phải Ngũ Tử đang chờ sẵn ở một bên, cũng không biết đã đợi ở đó bao lâu, hai tay khoanh trước ngực, mím môi trừng tôi, khí thế quả thực là rất lớn. Nhưng chúng tôi không có ý định muốn dừng lại nói chuyện cùng cô ta, vòng qua cô ta muốn đi, lúc đi ngang qua lại nghe được tiếng của cô ta có chút kìm nén: “Nhiếp Phi Phi, cô luôn rất gặp may.”

Chúng tôi vẫn..... không để ý tới cô ta, đi thẳng về phía quán cà phê.

Đi được nửa đường, chủ tịch rốt cục cũng hoàn toàn tỉnh táo: “Giời lắm Nhiếp Phi Phi, thế mà lại gả cho Nhiếp Diệc rồi, nghe nói anh ta là một trong những thiên tài thông minh nhất thế kỷ 21 đấy!” Dòng suy nghĩ của cô ấy trở nên mạch lạc vô cùng, còn đầu đó như ẩn như hiện một tinh thần bất quáỉ nhỏ: “Hai người làm sao mà quen biết nhau sau đó lại còn kết hôn vậy? Lại còn cố tình đi cùng nhau tới đây, khả!”

Tôi chuyên nghiệp trả lời lại cô ấy một cách gọn gàng: “Chỉ là người nhà hai người tụi em đều khinh thường tự do yêu đương, một mực tin tưởng hôn nhân cha mẹ sắp đặt là an toàn tin cậy nhất.”

Trên thực tế Nhiếp Diệc đến muộn mất mười phút, đối với hân những nơi này không phải là những nơi bình thường có thể hay đến.

Ánh nắng mơ màng, chủ tịch và Khang Tổ La tự giác biết không nên quấy nhiễu chúng tôi hên hò, ngồi hân huyền mười phút liền đi trước, để lại một mình tôi ngồi ở bàn ngoài trời của quán đeo tai nghe nhạc, miêng ngậm ống hút uống trà Thiết Quan Âm. Âm lượng trong tai nghe ở mức lớn nhất, tiếng hát nữ sâu bi lại lừng lự: “Cứ ngỡ mưa lớn ngày ấy đã dội đi ký ức đôi ta, nhiều năm sau lại từng đoạn từng đoạn rồi rạc ùa về.....”

Chợt có một ngón tay gõ gõ lên mặt bàn trước mặt.

Tôi rút tai nghe ngừng đầu, nhiệt tình chào hỏi hân: “Hắc, Nhiếp tiên sinh anh đến muộn rồi, Nhiếp tiên sinh anh mang theo cái ván trượt kia làm gì vậy?”

Hân buồm mí mắt nhìn tôi: “Tôi nghĩ cảm thứ này đến còn hơn cả một bó hoa, thấy em nhìn chằm chằm nó đến năm phút rồi.” Hân đang trêu chọc tôi.

Tội sặc trà. Bên cạnh quán cà phê có một rừng cây nhỏ, trong rừng có một con đường bê tông uốn lượn vòng vèo, tuy không quá ăn nhập với cảnh rừng nhưng rất hợp với quán cà phê này. Mấy phút trước có một cậu nhóc dọc theo con đường đó trượt ván, tay chân vụng về rất đáng yêu, tôi nhìn cậu bé ấy rất lâu, kể cả ván trượt của cậu bé nữa.

Tôi cúi đầu tiếp tục uống trà: “May là mẹ em dạy em phải thường xuyên chú ý giữ hình tượng, nên người ta sẽ không biết được em đang ngồi đây nhìn lên hehe.”

Hân cười châm biếm: “Nhìn lên? Tôi chỉ hiếu kỳ em có thể duy trì tư thế đó bao lâu thôi.” Ngồi xuống, còn tiện tay rút ống hút trong miệng tôi đi: “Uống trà như vậy không phải là thói quen tốt.”

Tôi đưa tay muốn cướp lại: “Ai ai ai trả lại cho em, không có ống hút không được đâu, son sẽ bị trôi đi đó.”

Hân mặt không cảm xúc rướn người lên. Sau đó thì cảm giác môi bị môi hân nhanh chóng phủ lấy. Nhân viên phục vụ mang iPad đến order đứng bên cạnh không biết nên tiến hay lùi. Hân rất tự nhiên rời khỏi môi tôi, tiếp lấy iPad trong tay nhân viên tùy ý lựa một cái, ngừng đầu nhìn tôi hai giây: “Sao thế?”

Tôi vẫn còn khiếp sợ che môi nhìn hân không biết nói gì, nửa ngày mới nói ra được sáu chữ: “Trả lại ống hút cho em.”

Hân lạnh nhạt nói: “Sạch rồi.” Chỉ chỉ môi tôi bỏ sung: “Son ấy.” Ý tại ngôn ngoại(*) chỉ không cần dùng đến ống hút nữa.

(*) hàm ý chính ở lời nói

Tôi cầm nín năm giây, khó khăn mãi mới thốt lên lời: “Bắt đền anh đấy.”

Hân rất dễ nói chuyện, cầm điện thoại tắt đi tiếng chuông liên tục, ném tới bên cạnh hỏi tôi: “Bồi thường thế nào?”

Tôi lẩm bẩm nói: “Bồi thường thế nào à.....”

Tôi nhìn hấn thật lâu, hấn yên tĩnh chờ đợi, thứ hấn không thiếu nhất cho tôi chính là kiên nhẫn. Thật lâu sau tôi mang về mặt cao thâm khó dò ngoắc ngoắc ngón tay về phía hấn, mà hấn cũng rất phối hợp lại gần theo ý tôi, đúng lúc tôi đang muốn hôn trả lại thì nhân viên phục vụ bùng cả phê đến xen vào giữa: “Tiên sinh cả phê của.....” Đại khái lúc này mới phản ứng lại mình đang làm bóng đèn phá hoại chuyện tốt của người ta, nhanh chóng thu tay về, nhưng bởi vì lùi gấp, cốc cà phê vì thế mà đụng phải ghế, tôi vội vàng lùi về sau, Nhiếp Diệc cũng nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy tôi, kết quả lại thành ra cả phê bắn ra làm ướt một mảng trên tay áo sơ mi của hấn.

Nhân viên phục vụ cuống quýt tìm khăn giấy lau lau lên tay áo Nhiếp Diệc, liên tục xin lỗi: “Tiên sinh xin lỗi, thật sự tôi không cố ý.....”

Nhiếp Diệc xấn tay áo lên nói với hấn không sao. Tôi yên lặng liếc nhìn Nhiếp Diệc lần nữa ngồi trở lại, lại yên lặng nhìn nhân viên phục vụ, không lạnh không nóng nói với cậu ta: “..... Người cậu nên xin lỗi là tôi đây này.” Nhân viên phục vụ không hiểu nhìn tôi, tôi nói: “Cậu phá hỏng chuyện tốt của tôi rồi.”

Nhân viên phục vụ muốn khóc luôn rồi, lại nhanh chóng xin lỗi tôi tới tấp: “Xin lỗi tiểu thư, tôi thật sự không có cố ý.....”

Tôi thở dài, trong lòng ngổn ngang ngồi trở lại ghế, buồn bã ỉu xìu phát phát tay nói không sao, lại nhờ cậu ta mang đến cho mình một cốc cà phê khác.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 17

Nhiếp Diệc có lẽ được phản ứng của tôi làm vui vẻ, cười đến chói lọi. Hấn không bao giờ cười to, chỉ là khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, nụ cười kia thể nhưng lại khiến cho đáy mắt hấn giống như là có hàng vạn tia sáng chiếu tới, thật sự là muốn đòi mạng người ta mà.

Tôi nhìn chăm chăm theo nụ cười đó của hấn.

“Muốn làm lại một lần nữa sao?” Hấn đột nhiên nói. Giọng điệu lại như chúng tôi đang làm chuyện xấu.

Sự việc bất ngờ vừa rồi đã kéo đến không ít sự chú ý của khách xung quanh, tôi nhìn quanh một chút rồi lại nhìn qua hấn, không khỏi tâm như tro tàn nguội lạnh: “Cứ ghi nợ tạm vậy đi.” Ngẩng lại bổ sung: “Em nợ anh một lần.” Suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng lắm, tôi nói: “Phải là anh nợ em một lần.” Kết quả khiến chính mình loạn thành một cục, tôi hỏi hấn: “Em nợ anh hay anh nợ em ấy nhỉ?”

Hấn nhú mày: “Nhiếp Phi Phi, đây không phải là một thuật toán.”

Tôi lập tức tự mình kiểm điểm: “À à, đây không phải là thuật toán, mà em cũng không giỏi toán, may mà em không phải là người trụ cột trong gia đình nếu không thì nhất định sẽ khiến cho nhà chúng ta táng gia bại sản rồi.”

Hấn tiếp tục nhú mày.

Tôi che mặt: “Thôi mà, kiểm điểm lập tức như vậy rồi vẫn còn không được?” Cam chịu nói: “Em nợ anh, em nợ anh là được chứ gì.”

Hấn đột nhiên đưa tay xoa xoa tóc tôi: “Là tôi nợ em.” Ngữ điệu vang bên tai phi thường ôn nhu êm dịu, thế nhưng âm cuối lại có ý cười chế nhạo thì phải. Tôi mặc kệ cho hấn chế nhạo, chỉ muốn ngón tay của hấn cứ xoa đầu tôi mãi như vậy, tôi thật sự yêu chết cái đáng về đó của hấn đi được. Kết quả lại hâm dở gì đưa tay lên muốn cầm lấy tay hấn, nhưng cuối cùng chỉ chạm đến tóc của chính mình.

Hấn rút lại tay không chú ý đến động tác vừa rồi của tôi, tim tôi đập thình thịch. Ánh mắt hấn nhìn cái ván trượt đặt bên phải ghế ngồi rất lâu, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó hỏi tôi: “Có muốn thử một chút không?”

Tôi đề xuống nhịp tim vẫn còn đập thình thịch của mình, ngu ngơ nhìn hấn: “Ván trượt hả?” Vô cùng nghiêm túc suy nghĩ đến vấn đề của hấn, tôi nói: “Em không thích trượt ván.”

Hấn tựa hồ cảm thấy hơi buồn cười: “Thật sao? Vừa nãy thấy còn nhìn rất chăm chú mà.”

Tôi lập tức xua xua tay, nghiêm túc nói: “Em chỉ là hứng thú với nhóc tí đáng yêu kia thôi.” Cúi đầu nhìn ngón tay mình đang hơi run lên, lập tức rút trở về.

Hấn giương mắt nói: “Vậy là tôi nên mua đứa bé kia chứ không phải là ván trượt trong tay nó sao?”

Tôi nháy mắt với hấn: “..... Bác sĩ Nhiếp, anh đây là muốn phạm tội sao?”

Hấn mang ý cười nhìn lại tôi, lặp lại vấn đề vừa rồi: “Thử một chút nhé?”

Chiều đó chúng tôi ở cùng nhau ngoài quán cà phê, trong rừng cây nhỏ trọt vắn, một đường từ phía Đông khu hồ sen sang đến phía Tây thư viện, còn đi thăm cây liễu lúc trước tôi hay ngồi ở khu vườn phía Tây, cuối cùng đi tới nhà ăn sáng trước đây tôi thích nhất giải quyết cơm tối.

Dù sao trước đây cũng đã dành nửa thời gian học đại học của mình ở đây, hiện tại nằm mơ cũng không thể nghĩ có thể có một ngày được cùng Nhiếp Diệc sống vai đi dạo trong vườn trường, bởi vậy cả buổi chiều nhiệt huyết không hề giảm xuống, đi bên cạnh hắn luyện thuyên không ngớt kể hết chuyện này đến chuyện khác hồi tôi còn học ở đây; lớp học ở khu A1 phía Tây dù đi muộn thế nào cũng vẫn còn chỗ ngồi; tòa nhà thí nghiệm lúc nào cũng rất yên tĩnh, là lựa chọn hàng đầu mỗi khi trốn học; hai bên bờ hồ Xuân Viên chính là thánh địa của các cặp tình nhân hẹn hò; khu nhà phía Đông có một cửa hàng sách nhỏ, ở đó có thể thuê được những tập anime Nhật Bản mới nhất.

Sau bữa cơm chiều, lúc đi ngang qua hồ Xuân Viên còn chỉ chỉ bãi cỏ bên bờ hồ nói với hắn: “Chính là chỗ ấy, trước đây em hay nằm đó phơi nắng, tâm trạng tốt liền đeo tai nghe hát mấy bài hát đang hot, khiến cho mấy cặp tình lữ nói chuyện yêu đương quanh đó hận em đến nghiêng răng nghiêng lợi.”

Đúng lúc đó chúng tôi đang đi lên cây cầu sắt thiết kế theo phong cách vô cùng hiện đại thì có một nhóm sinh viên từ phía đối diện đạp xe đạp thành mấy hàng đi tới, Nhiếp Diệc đem tôi che chở ở bên trong, tay phải đút túi quần, tay trái cầm lấy tay tôi. Vóc người hắn rất cao, lại đặc biệt có khí chất, trong đám người có thể dễ dàng nổi bật lên và xuất chúng, dễ dàng thu hút vô số ánh nhìn.

Mà bởi vì là một người từ nhỏ đã nhận vô số ánh mắt tán dương thiên tài như vật, phản ứng của bác sĩ Nhiếp phi thường bình thản, hứng thú rất lớn với lý do vì sao tôi bị các đôi tình nhân căm ghét ra mặt: “Vì sao bọn họ lại hận em? Tôi nghĩ khả năng ca hát của em.....” Hắn cân nhắc một hồi lâu, cẩn thận tỉ mỉ lựa chọn từ ngữ gần nhất để hình dung: “Cũng không tệ.”

Mặt tôi không cảm xúc đáp lại hắn: “Bởi vì em nằm đó hát mấy bài hát lưu hành tiếng Tứ Xuyên.” Nói xong còn hát một đoạn < > nhờ hắn nhận xét.

Mà hắn cực kỳ lạnh khốc nói với tôi: “Bọn họ chưa đánh chết em chứng tỏ còn rất nhân đạo.”

Tôi bị hắn làm cho thương tích đầy mình, mãi mới vực được dậy: “Ôi, ai nói bọn họ không đánh, nhưng muốn là một chuyện và đánh lại được em hay không cũng là một chuyện đó?”

Hắn kiến nghị: “Bọn họ đoàn kết lại thì sao.”

Một tay tôi che ngực, nghĩ đến liền sợ hãi: “May mà bọn họ không có ai thông minh như anh, em chỉ có một thân một mình, mà những đôi tình nhân ở đó số lượng quả thật có thể hợp thành một công đoàn đó.”

Hắn cười lên, nụ cười đến rất đột ngột mà đi cũng rất nhanh, tôi nghiêng đầu nhìn hắn, dư quang ở khóe mắt lại thấy được bên kia bờ hồ có một sùm dốc, còn có rất nhiều cây xanh. Bãi cỏ ở đó không xanh biếc như bên này mà giống như đang ở cuối thu mang một vẻ căn cổ, có một vẻ lạ lẫm mà thần bí. Tôi nhích gần hắn hơn một chút, chúng tôi đi thêm một đoạn, hắn bỗng nhiên lại hỏi: “Sao lại chỉ có một mình?”

Tôi nhất thời không biết phản ứng lại làm sao: “Gì cơ?”

Hắn nói: “Mấy câu chuyện em kể hồi còn ở đây, giống như lúc nào cũng chỉ có một mình vậy.”

Tôi tỉnh ngộ, gật đầu nói: “Là một mình, vì khi đó chưa gặp Khang Tổ La mà, sau khi em chuyển tới đại học Y mới gặp được Khang Tổ La, vì em không trọ ở trường, cũng không quá thân quen với ai, người khá quen thuộc cũng chỉ có một người, anh có lẽ cũng biết đấy, hiện tại chị ấy chính là người trong ban tổ chức hôm nay, hồi ấy là chủ tịch câu lạc bộ nhiếp ảnh của em.” Tôi thở dài: “Có lẽ chính là vì em quá tàn bạo nên người ta không muốn xã giao chẳng, mà em cũng chẳng để tâm đâu, trước giờ em không thích tụ tập đông người, chỉ cảm thấy sống một mình như vậy cũng rất tuyệt.”

Lời này vốn dĩ là muốn trêu đùa với hắn, mỗi khi tôi muốn chọc cười hắn thì có tám phần sẽ thành công, nhưng lần này không biết hắn nghĩ gì, cũng không hề thấy khóe miệng hắn cong lên một vòng mê người như bình thường. Hắn im lặng rất lâu, sau đó nhún mày: “Bạn trai thì sao, anh ta không ở cùng em à.”

Tôi ngờ ra một hồi, mới nhớ ra là mình từng có một người bạn trai tên là Nguyễn Dịch Sầm, mà tôi lại hoàn toàn quên mất việc này.

Nói mới nghĩ đến, tôi đã sớm không còn nhớ rõ mình với Nguyễn Dịch Sầm đến cùng là bên nhau mấy tháng. Nhưng sau khi phân tích kỹ lại thấy mình với Nguyễn Dịch Sầm dường như lúc ấy không thể tính là người yêu gì được.

Năm tôi học đại học S, mấy người trẻ tuổi hồi đó nói chuyện yêu đương đã không còn quá đơn thuần nữa rồi nên mấy khách sạn xung quanh trường học làm ăn vô cùng tốt, mẹ tôi từng cảm thán, nói đến mấy đứa nhỏ trong nhà trẻ còn hôn nhau rồi chứ nắm tay đã là cái gì, đại ý là rất lo lắng Nguyễn Dịch Sầm sẽ làm gì đó tôi. Mà tôi lúc ấy lại nghĩ rất thoáng, đồng thời cũng tin tưởng trình độ đánh nhau của mình, lúc ấy chỉ nghĩ nếu như anh ta muốn làm gì tôi thì chúng tôi có thể mang nắm đấm ra xử trí. Thắng là vua thua là gã, đánh rồi sẽ ra kết quả thôi, dù không tình nguyện thì tôi cũng sẽ ép cho phải tình nguyện.

Nhưng phỏng chừng Nguyễn Dịch Sầm cũng biết tôi thích dùng bạo lực, nên rất biết thủ mình, chưa từng dám đối với tôi có gì đó quá giới hạn.

Khi đó nơi chúng tôi thường đến nhất là lớp học và nhà ăn, quả thực so với một cặp đôi cùng ăn cơm thì không có gì khác biệt. Mấy tháng trôi qua vẫn luôn giữ ở giai đoạn “không hề có” bất kỳ một tiếp xúc thân mật nào, nắm tay cũng không có luôn. Một lần tiếp xúc thân mật nhất là hai người cùng đi đến lớp học, trong trường mọi người đi xe đạp rất nhanh, có người lái chiếc xe đạp vô cùng vội vàng cho kịp tiết suất chút nữa đừng phải tôi, may mà lúc ấy Nguyễn Dịch Sầm nổi lòng tốt kéo tôi một cái, tôi theo quán tính va vào người anh ta, thành một cái ôm.

Chính là không giống như mấy bộ phim thanh xuân chiếu trên TV, sau việc đó quan hệ của chúng tôi cũng chẳng hề có một bước tiến triển nào, hậu quả

duy nhất đó là... tôi bị chặn lại một lần. Phòng chừng là các cô gái thời giờ đọc truyện tranh thiếu nữ của Nhật Bản hơi nhiều, nên học theo chặn tôi ở trước cửa WC nữ, cầm đồ lau sàn và thùng đựng nước trong phòng chứa định giáo huấn cho tôi một trận, không ngờ còn chưa đựng vào được một sợi tóc của tôi thì bị bác gái chuyên đi quét mấy phòng học bắt gặp được, cảm thấy bọn họ làm bung bét hết cái phòng chứa lên, khiến cho bác gái ấy tức giận cầm chổi đuổi theo họn họ chạy hết ba tòa giảng đường.

Tôi khi ấy chưa từng nghĩ xem mình có thích Nguyễn Dịch Sầm hay không, hay là có yêu hay không. Chúng tôi không có bất cứ một tiếp xúc nào nhưng tôi ngược lại không hề cảm thấy lo lắng. Nếu như khi đó tôi không đơn thuần như vậy, thiết khi tôi nên hoài nghi anh ta là xu hướng giới tính có chút đặc biệt mới phải. Nhưng lúc này tôi mới để ý nghĩ ra tôi chỉ là thật tâm thích những nơi mà anh ta đưa đi ăn cơm. Bởi anh ta có gu ẩm thực vô cùng biết thưởng thức, hết thấy đồ ăn đều hợp với ý tôi, hơn nữa còn đều là anh ta trả tiền. Có lẽ khi ấy tôi nghĩ anh ta là một người bạn ăn cơm vô cùng hoàn hảo đi. Nhưng có lẽ anh ta cũng không thích tôi, chúng tôi là vì hai nhà làm mối, có lẽ cảm giác sau khi kết thân cũng không cảm thấy đối phương đáng ghét nên cứ như vậy mà bắt đầu bên nhau, sau đó bởi vì mối liên kết là ăn cơm mà có liên quan đến nhau, mà cứ ăn cơm như vậy liên trôi qua mấy tháng. Đây đại khái chính là toàn bộ những gì chúng tôi có.

Dù tôi trầm mặc rất lâu nhưng Nhiếp Diệc cũng không hề nhắc nhở. Lúc hoàn hồn tôi nói: “A, Nguyễn Dịch Sầm, em với anh ta chỉ là bạn cơm thôi, ngoại trừ cùng nhau ăn cơm thì những thời gian khác không hề đi cùng nhau.” Nói xong mới đột nhiên nhớ ra là tôi từng nói với Nhiếp Diệc mình có một người bạn trai cũ tên Nguyễn Dịch Sầm. Chính là lúc hắn đưa tôi đi rừng mưa, lúc ấy tôi cho rằng đó là lần hẹn hò cuối cùng của chúng tôi nên mới không suy nghĩ nhiều mà nói với hắn như vậy.

Mà hiển nhiên hiện tại tôi lại đổi giọng không đầu không cuối nói như đinh đóng cột rằng anh ta chỉ là bạn cơm.

Tôi ngắc ngứ hai giây mới cân nhắc từ ngữ nói: “Em với Nguyễn Dịch Sầm là do hai nhà giới thiệu, anh biết mà, tục lệ phong kiến để cho cha mẹ sắp xếp..... kết thân, sau đó..... Em và anh ta đều cảm thấy đối phương làm bạn cơm cũng khá lý tưởng, cứ như vậy trải qua mấy tháng..... Không có lý gì lại có thể hẹn hò với bạn cơm phải không?” Thấy hắn trầm mặc không trả lời, tôi không hiểu sao bỗng trở nên sốt ruột, lập tức vội vàng bỏ sung một câu: “Hồi đại học em không hề nghĩ nhiều đến mấy chuyện yêu đương, chưa bao giờ thật sự hẹn hò với ai, thật đấy, anh phải tin em!”

Khóe miệng hắn rớt cuộc cũng lộ ra một chút ý cười, nhưng như vẫn có chút ảo não: “Em biết tôi cũng đâu có chất vấn gì em đâu.” Hắn lộ ra cái vẻ mặt này, giống như muốn nói hắn cũng không thể không chế được quá khứ của tôi. Dừng lại một chút, lại nói: “Mà dù có chất vấn thì cũng không phải là chất vấn em.”

Tôi nói: “Em biết em biết, anh là đang chất vấn Nguyễn Dịch sầm, nhưng anh ta cũng không có cái gì để trách móc đâu, anh ta cũng chỉ là bạn cơm thôi chứ còn cái gì đâu a.”

“Không phải,” giọng hắn vô cùng ôn hòa, vuốt vuốt mũi, hắn nói: “Phi Phi, cũng không hiểu vì sao tôi lại tự nhiên hỏi vậy nữa.”

Tôi quay đầu lại, hồ đồ nhìn hắn, thử thăm dò nói: “Có lẽ là anh cảm thấy em khi ấy thật đáng thương, nên cảm thấy em nên có một người hẹn hò? Anh đúng là người tốt mà, nhưng thực sự là em không có đáng thương như vậy đâu.....”

Hắn cười: “Hồi đại học tôi cũng chỉ có một mình, bắt luận là đọc sách làm thí nghiệm hay là viết luận văn, đi viết dã, tôi không hề cảm thấy mình đáng thương, cũng không nghĩ tới mình cần phải có ai đó để hẹn hò.”

Tôi nói: “À..... À, vậy chúng ta đều là thích hưởng thụ cảm giác cô độc ha.”

Hắn không để ý tôi nói vớ vẩn, nhưng bàn tay nắm lấy tôi thì nắm lại chặt hơn, sau đó buông ra, như là không chắc chắn nói: “Nhưng hiện tại có lẽ tôi lại muốn cùng em làm hết tất cả những việc này, vậy nên bỗng nhiên hi vọng chúng ta có thể được gặp nhau sớm hơn một chút.”

“À..... À..... Ca này khó quá, anh nhảy lóp như vậy thì em có cười tên lừa cũng khó mà đuổi kịp a..... A?”

Hắn hơi cúi đầu, nhưng ánh mắt không đặt trên người tôi mà như là đang suy nghĩ cái gì, hai giây sau hỏi tôi: “Hồi học đại học bạn bè của em hẹn hò như thế nào?”

Lúc này tôi còn có thể bình tĩnh trả lời lại là hoàn toàn dựa vào bản năng rồi, tôi trả lời hắn: “Xem phim, đi dạo quanh trường, cùng nhau đi thư viện tự học, còn ăn.....” Nói đến đây chợt chợt dạ, nhanh chóng đổi đi: “Đi nhà ma chơi.”

Hắn trầm ngâm: “Xem phim chúng ta làm rồi, vừa rồi cũng đã đi dạo một vòng quanh trường, về nhà tôi có thể giám sát em tự học sinh học.” Hắn giương mắt nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Xem ra là chỉ còn đi nhà ma, chúng ta cần phải lập tức bù vào thôi.”

Tôi lập tức đứng thẳng: “Cái đó thì không cần nha.”

Hắn nói: “Tôi biết em sợ tôi, cũng sợ quý.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm: “Đúng vậy, vậy nên chúng ta về nhà đi, anh xem, bây giờ sắc trời cũng không còn sớm.....”

“Lần trước em vì sợ tôi mà chủ động ôm lấy tôi,” dừng một chút, hắn buồn cười nhìn tôi, “Tôi cảm thấy có thêm một cơ hội như vậy cũng không nên bỏ qua.”

Mỗi khi hắn có vẻ mặt đó sẽ ám chỉ hắn chỉ đang nói đùa, hắn biết tôi là sợ thật nên sẽ không đưa tôi đi.

Nhưng có lẽ hắn không biết chuyện cười này của hắn trong nháy mắt khiến tôi ngây người, chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn có thể cũng không phải là thật sự thích tôi chủ động ôm hắn, đó đương nhiên chỉ là một câu nói đùa, nhưng thật ra tôi lại muốn có rất nhiều cơ hội để chủ động ôm hắn. Hơn nữa đi đến nhà ma đó cũng có điểm hay, dù tôi có thật sự bị dọa sợ hay không, thì cứ làm bộ như bị dọa cho sợ mà vô lý lấy hắn, đêm nay nhất định phải giả bộ sợ hãi, bằng mọi giá biến hắn thành cái gối ôm mà mà ôm đi ngủ. Chuyện này quả thực quá là tuyệt vời mà còn hợp tình hợp lý.

Hắn đã từng nói chúng tôi cần bồi dưỡng tình cảm, đúng vậy, chúng tôi nhất định cần một chút sự kiện để bồi dưỡng tình cảm nha.

Tôi cảm nhận khí thế hung hăng quyết tuyệt của mình, nhưng may là trước đó suy nghĩ dùng từ vẫn còn rất cẩn thận cân nhắc để có liên quan đến câu trước của hắn, tôi ra vẻ tích cực: “Anh sao lại có thể khẳng định lần này em sẽ bị dọa như vậy nữa? Có thể gần đây em đã tiến bộ không ít đấy?”

Hắn nhú mày: “Vậy?”

Tôi đi lên phía trước, đưa lưng về phía hắn giờ tay phải lên vẫy vẫy: “Đi thôi, em nhất định sẽ cho anh ấy, tuy là em sợ bóng tối lại còn sợ quỷ nhưng thực ra hồi đại học nơi em muốn đến nhất chính là nhà ma.....”

Trong lòng tôi còn vui mừng vì kế hoạch của mình tiến hành đến là thuận lợi, nhưng tính toán thế nào cũng không ngờ được đi đến giữa đường thì trời mưa, nên cuối cùng chúng tôi vẫn không thể nào đi nhà ma.

Nhưng dù sao đây cũng là việc Nhiếp Diệc đã đáp ứng, dù cho là bởi vì lão thiên mà không thể thực thi, trên đường về nhà hắn vẫn bị tôi thuyết phục đến phải gật đầu đồng ý xem như là nợ tôi một lần đi nhà ma thám hiểm, hôm nào đó sẽ sắp xếp thời gian đưa tôi đi. Tôi tính toán, đợi thì đợi, Nhiếp Phi Phi tôi không thiếu nhất chính là thời gian.

Trước khi ngủ tôi uống một cốc sữa bò, Nhiếp Diệc đang tắm, qua cánh cửa gỗ truyền tới tiếng nước, tôi chỉnh đèn đầu giường tối đi, tổng kết một ngày hôm nay vì đàm luận mấy chuyện yêu đương này mà dùng hết cả đồng chất xám của mình tính toán, quả thật là liều mạng.

Bát Bát: Vừa rồi ta gõ nhầm chữ bát thứ hai thành nát. Bát nát. Tự nhiên ta thấy nickname đó cũng rất hợp với ta, haha.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 18

Dịch: CP88

Có câu thể này ‘khi buông cung thì chẳng còn cách nào lấy mũi tên trở lại’.

Thuần Vu Duy ngồi bên bể bơi tán gẫu với người dạy võ đạo cho Ung Khả, giọng trầm thấp hòa nhã: “XXX chúng ta làm nghề này, chính là khi buông cung thì chẳng còn cách nào lấy mũi tên trở lại.”

Đồng Đồng ngồi cạnh tôi muốn nói lại thôi. Bởi vì khi ấy công tác chuẩn bị đã gần như hoàn thành rồi, chỉ còn chờ Ung Khả hóa trang nữa thôi, mọi người có thể có chút thời gian nói chuyện phiếm, tôi hỏi Đồng Đồng làm sao, cô ấy suy nghĩ mãi mới lặng lẽ đi đến gần ghé vào tai: “Chị gái Ninh Trí Viễn từ Pháp bay về nước, nghe nói là đi công tác ở thành phố S. Tối qua sang đây thăm Ninh thiếu, lại vừa vụng gặp em.....”

Tôi ra hiệu kêu cô ấy tiếp tục nói.

Cô ấy hơi lếc một cái về phía Thuần Vu Duy, thanh âm giảm đến thấp không thể thấp hơn, một tay còn che miệng: “Chị chắc không biết, chị gái Ninh thiếu..... với Ninh thiếu gần như giống nhau như đúc.

Tôi: “A?”

Đồng Đồng sốt ruột nói: “Chị không hiểu à, không phải nói Duy thiếu điên cuồng mê luyến chị gái của Ninh thiếu, trước đây thất tình mỗi ngày đều trầm luân trong rượu sao? Nhưng chị gái Ninh thiếu với anh ấy lớn lên lại giống nhau như vậy.....”

Tôi cuối cùng cũng rõ ràng, kinh hãi đến biến sắc: “..... Không đến nỗi chứ?”

Đồng Đồng làm vẻ mặt cao thâm khó dò nói cái này khó nói lắm. Hai chúng tôi đang nói chuyện thì Ninh Trí Viễn đi kiểm tra ánh sáng về, mái tóc ướt nhẹp bước về phía này: “Đang nói chuyện gì vậy?”

Chúng tôi nhanh chóng ngậm miệng lại.

Ninh Trí Viễn lại nhìn Thuần Vu Duy đứng cách đó không xa, tiếp tục giữ nước trên tóc hỏi chúng tôi: “Anh ta ở đây cũng chẳng làm được cái việc gì. Có cần em đuổi quách anh ta đi không? Lần nào đến cũng trêu ghẹo mấy nữ nhân viên của chúng ta, quả thật là ảnh hưởng rất lớn đến công việc.”

Tôi nói: “Không ảnh hưởng, không ảnh hưởng.” Lại nhìn Đồng Đồng, Đồng Đồng lập tức nói: “Duy thiếu có thể khuấy động tinh thần của mọi người, anh nhìn thành quả mấy ngày nay của anh ấy xem, đều tốt vô cùng, bảo đảm vẫn dùng tốt, nên là vẫn cần anh ấy ở đây, anh ấy đã muốn đi cùng anh như vậy..... Chúng ta không thể làm phụ lòng của người ta như vậy đúng chứ.” Nói xong còn nhìn Ninh Trí Viễn cười to một cái.

Tôi vỗ vỗ vai Đồng Đồng, Ninh Trí Viễn hí hóp mắt nhìn chúng tôi đang nháy mắt cho nhau, sau đó quay đi lấy máy ảnh, tay vẫn còn giữ giữ nước trên tóc.

Ung Khả diện váy áo rực rỡ đi ra, hiện tại là bảy rưỡi sáng, ánh nắng cũng chỉ mới chiếu xuống không lâu, xuyên qua tầng mây phủ kín nửa vách núi. Nước hồ phản chiếu từng đường nét của ngọn núi, đồng thời lại được phủ bởi một lớp ánh nắng vàng kim khiến cho nó càng trở nên sinh động. Dùng ánh sáng đó để chụp ảnh ở độ sâu ba mét so với mặt nước tuy là vẫn cần bù thêm ánh sáng nhưng hẳn vẫn sẽ có thể cho ra một bộ ảnh gần như là hoàn mỹ rồi.

Ninh Trí Viễn dẫn theo trợ lý mới Daniel từ văn phòng cậu ta cùng đi kiểm tra ánh sáng, chúng tôi mặc bảo hộ đầy đủ đứng một bên bàn bạc xem góc chụp nào tốt nhất, cùng với đèn thời điểm nào thì nên bù thêm ánh sáng. Lúc này nếu như Ung Khả qua đây thì có lẽ sẽ bỏ đi được một việc, có thể không phải nhắc lại với cô ta kế hoạch chọn góc độ chụp ảnh. Nhưng cô ta đứng cách đó mười bước nhìn xung quanh một hồi lâu, nhìn qua không có vẻ gì là muốn đi qua đây.

Chụp ảnh đã gần được một tuần, chỉ cần thêm một ngày có nắng nữa là công đoạn chụp ảnh này gần như là đã hoàn toàn xong xuôi. Nếu như Ung Khả không nổi nóng thì chúng tôi có lẽ sẽ kết thúc được sớm hơn một chút.

Từ sau lần ở tọa đàm hai chúng tôi đối đầu nhau, gần một tuần nay Ung Khả giờ đủ chiều trò, đầu tiên là cố ý bỏ qua thời gian chụp ảnh khiến cho Đồng Đồng phát điên, sau đó mỗi lần chụp ảnh đều phải từ 3 giờ đi khắp nơi tìm người, may là Mộc Sơn không lớn nên mới có thể tìm được. Nhưng thật vất vả mới mang được người đến phim trường, mặc quần áo tử tế, hóa trang xong, Ung tiểu thư nhất định không chịu phối hợp chụp ảnh, tình hình trở nên vô cùng kì dị, điều này đến cả Ada cũng phải cảm thấy ngạc nhiên. Một lần nghỉ trưa nào đó tôi còn ngẫu nhiên nghe được Ada khuyên nhủ cô ta: “Nhiếp thiếu ngày nào cũng ở đây, cậu đừng khiến anh ấy cảm thấy cậu tính khí trẻ con như vậy chứ, này ầu trĩ đến mức nào, Coco lúc trước cậu có bao giờ như vậy đâu.” Ung Khả phản ứng rất đậm chất Ung Khả: “Gi mà ngày nào cũng giả bộ cùng vợ mới cưới dính liền như sam chứ, anh ta chính là cố ý chọc giận tớ.” Ada thờ dãi: “Cậu như vậy..... như vậy..... Ôi, đừng quên chỗ này còn có kẻ thích đâm chọc, sẽ lấy đó mà bắt bớ cậu, đừng để cho cô ta nắm được nhược điểm của chúng ta Coco.” Ung Khả vẫn phản ứng lại đậm chất Ung Khả như cũ: “Cô ta còn đối được tớ nữa sao?”

Đồng Đồng lúc ấy cũng đứng bên cạnh tôi, nhìn có vẻ như muốn chạy ra đánh cho cô ta một trận rồi, lắm bầm gì mà quả thực là không thể yêu thương nổi. Còn tôi đối với việc này thái độ vẫn tương đối lạc quan, đêm đó liền gọi điện cho đại tiểu thư trong giới diễn viên, tiểu hoa đán Tạ Minh Thiên, người đã từng đoạt huy chương vàng bơi lội, hỏi cô ấy có muốn đến Mộc Sơn một chuyến giúp kẻ bắt tài là tôi chụp một bộ ảnh chân dung dưới nước hay không, bởi vì Ung Khả gần đây bệnh ngời sao quá nặng thành ra tôi có một ngày rảnh rồi không có việc gì làm. Tạ tiểu thư đã sớm muốn chụp một bộ ảnh chân dung dưới nước nghe vậy thì mừng như điên, ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã chạy đến. Bởi vì Ung Khả lại đến muộn, chuyên gia trang điểm và phụ trách trang phục ngồi rảnh rồi không có việc gì làm đều chạy cả đến giúp Tạ Minh Thiên hóa trang. Chúng tôi chụp được một nửa thì Ung Khả mới ung dung đi đến. Đến gần hồ thì chúng tôi cũng vừa chụp xong, gặp Tạ Minh Thiên từ trong hồ đi ra nhiệt tình cảm ơn tôi, còn cảm ơn cả một lượt nhân viên, về mặt Ada lúc này đã có thể so với đêm đen rồi. Tạ Minh Thiên thu xếp công việc bớt chút thời giờ đến một chuyến đã tạo ra một thành quả phi thường rõ rệt. Ngày hôm sau, công việc của chúng tôi đã có thể theo được tiến độ bình thường.

Sau lần đó Ung Khả tuy rằng đã bớt đi không ít cái tính khí khó chịu nhưng có cơ hội thì cô ta vẫn luôn tận dụng, chủ yếu là hi vọng tôi không thoải mái, thí dụ như ngày hôm nay chẳng hạn, căn bản là không tạo ra ảnh hưởng gì lớn nhưng cũng gây khó chịu cho mọi người không hề ít, mọi người thấy tôi nhin, cũng đành nhìn theo. Đồng Đồng còn rất biết tự an ủi: “Dù sao cũng hơn là phục vụ ngài cá heo lưng gù, khoanh vùng rồi lại chờ đợi, chờ đến mấy ngày trời, không biết đến bao giờ mới xuất hiện, Ung Khả cô ta mỗi ngày đến có thể đúng giờ xuất hiện là quá tốt rồi phải không?” Ninh Trí Viễn đại biểu cho những người bị con cá đó đặt vật cảm thấy cô ấy nói vô cùng có đạo lý, liên tục gật đầu.

Vì công việc mà mấy ngày hôm nay chúng tôi hoạt động trong không gian phi thường chật hẹp, cơ bản là quanh quẩn quanh cái hồ bơi thiên nhiên sau biệt thự này. Thiết kế cho bể bơi Mộc Sơn lần này là mời một kiến trúc sư trẻ tuổi am hiểu tạo hình y sơn. Bể bơi này có ba mặt núi vây quanh, men theo vách núi dựng lên một vòng hành lang theo kiến trúc của nền văn minh Maya, nối liền với hoa viên của biệt thự. Cuối hành lang dựng một chòi nghỉ lớn mà rộng rãi, bên cạnh có cây vầu tùng um tùm, liếc mắt nhìn qua rất tự nhiên lại có phong vị, giờ nghiêng ngẫm kỹ mới thấy quả thật là đã tốn kém không ít.

Nhiếp Diệc không có việc gì bận sẽ từ hoa viên đi tới đây, trên bệ đá ngồi một lúc xem chúng tôi quay chụp. Bởi vì hiện tại là thời gian hán nghỉ ngơi nên thời gian không có việc cũng chiếm đa số, đa số thời gian tôi chụp ảnh đều có thể liếc thấy hán ngồi chỗ đó. Chúng tôi ở phía trước quay chụp, hán ngồi bệ đá đợi, thi thoảng Cố cữu ở sát vách cũng sẽ đến tìm hán chơi cờ, trợ lý Chử cũng sẽ thi thoảng xuất hiện báo cáo gì đó, hiếm hoi lắm còn có thể mang đến một hai vị khách hoặc một vài nhân viên nữa; khi không có ai đến thì sẽ thấy hán ngồi đó đọc sách hoặc cầm mấy tập tài liệu gạch gạch viết viết cái gì đó.

Khang Tổ La tuy rằng đã triệt để hoàn thành công tác cổ vấn, nhưng rảnh rồi vẫn sẽ qua đây xem trò vui. Chính là một ngày sau khi mời Tạ Minh Thiên đến thăm Mộc Sơn, giữa trưa Khang nhị mò tới, nhìn thấy Nhiếp Diệc ngồi đó, một bộ dáng người già đường lão thì chắc lười: “Bỏ xem, chẳng cần biết có những thứ khác hay không, chỉ có ăn sạch mới là hữu hiệu nhất, mình cảm thấy Nhiếp Diệc hiện tại đã khá là mê luyện bò, bỏ đi đâu hán đều theo, bỏ làm việc hán cũng ngồi một bên xem.”

Tôi liếc Nhiếp Diệc cách đó không xa đang cúi đầu viết viết vẽ vẽ cái gì đó một cái, thành thật nói với Khang Tổ La: “Không gặt bò Khang Rock tiểu thư, lúc đầu mình cũng nghĩ giống hệt như vậy, nhưng sau đó đi hỏi vú Lâm, vú Lâm nói hán mỗi lần về Mộc Sơn đều sẽ thích ngồi ở đó.”

Khang Rock trầm mặc năm giây, an ủi tôi: “Không nên nản lòng a, không phải cũng đã ăn sạch rồi sao? Lúc trước chúng ta còn không nghĩ tới có ngày bò có thể chiếm tiện nghi của bác sĩ Nhiếp mà, bây giờ tiến được đến giai đoạn này không phải là quá kỳ diệu rồi sao?”

Tôi lẩm bẩm nói: “Đúng vậy đó, thuận thế mà mần thêm mấy lần nữa mới là mục tiêu cần quan tâm nhất hiện tại.”

Mắt Khang Tổ La bỗng nhiên mở lớn: “Bồ nói như vậy, vậy là sau lần đó không phải là hai người..... hai người.....?” Cô ấy chăm chú quan sát tôi: “Hai người không làm gì nữa?”

Tôi nói: “A, không phải vậy đâu.”

Khang Tổ La: “Vậy còn nằm chung giường không?”

Tôi trả lời: “Còn nha.”

Khang Tổ La nói: “Ôm không?”

Tôi đáp: “Có a.”

Khang Tổ La hỏi: “Hôn thì sao?”

Tôi đáp: “Có.”

Khang Tổ La hỏi dồn: “Bình thường có thể hôn bao lâu? Tối một phút không?”

Tôi: “Bồ muốn chết à?”

Khang Tổ La liền đỏ mặt nói: “Ặc, xin lỗi nha, mình thấy bồ trả lời thoải mái như vậy còn tưởng là cái gì cũng hỏi được cơ.” Sau đó lập tức an ủi tôi: “Không sao không sao đâu, bồ xem bồ xem, mấy ngày nay bồ làm việc vất vả như vậy, hần không thể nào đến đêm lại khiến bồ mệt nhọc được, đoán chừng là xót thay cho bồ đó à.” Không biết nghĩ đến cái gì, mặt bỗng nhiên đanh lại: “Có điều cũng có khả năng.....” Cô ấy trong lòng run sợ hỏi tôi: “Có phải vì tôi ấy bồ biểu hiện quá kém?” (bát bát: ~O.O~)

Tôi phun ra ngụm nước chanh muối vừa mới uống được, vừa vắn phun lên mặt Ninh Trí Viễn vừa đi đến, Ninh Trí Viễn không phản ứng lại, để nguyên gương mặt đầy nước chanh muối hỏi tôi: “Ung Khả nói đầu hơi nhức, muốn nghỉ ngơi 20 phút, xử lý thế nào đây chị Phi Phi?” Đồng Đồng đi bên cạnh nổi lên tình mầu tử dạt dào dùng tay áo giúp Ninh Trí Viễn lau mặt, cau mày nói: “Em thật không thể hiểu được, Nhiếp thiếu còn đang ở đây đợi đây, cô ta chẳng lẽ không muốn trước mặt Nhiếp thiếu biểu hiện thật tốt sao, thế nào vẫn cứ thói cũ sinh sự?!”

Khang Tổ La cười nói: “Đại tiểu thư kiêu căng phách lối, bệnh ung thư công chúa giai đoạn cuối rồi, chị cảm thấy Ung Khả kia chính là không đem chị Phi Phi của các em để vào trong mắt, ở trong thế giới của cô ta chỉ có cô ta và Nhiếp Diệc tương thân tương ái thôi.”

Đồng Đồng lần nữa cảm thấy chán ghét tột bậc mà cau mày, Ninh Trí Viễn lau nốt giọt nước cuối cùng trên mặt, trong lòng tôi không yên nói: “Được rồi, mọi người nghỉ giải lao 20 phút đi.”

Thừa dịp hai người bọn họ đi xa, chúng tôi ngay lập tức tiếp tục chủ đề vừa rồi, tôi nói: “Không đến nỗi chứ, mình nhớ buổi tối hôm ấy mình biểu hiện vô cùng tốt mà.” (bát bát: *toát mồ hôi* tự tin quá là không tốt con gái à. Với lại Tạ thiếu nói chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài con còn nhớ hay không? =. =!)

Khang Tổ La cười hề hề, vận dụng hết khả năng bát quái của mình lại: “Vậy sao? Bồ biểu hiện như thế nào?”

Tôi: “Bồ muốn chết?”

(?)

Trong lúc làm việc tôi bình thường không nghĩ quá nhiều chuyện riêng, dù nhận thấy chuyện này vô cùng quan trọng nhưng sau khi tán gẫu xong với Khang Tổ La, quay trở lại công việc lập tức bị ném sang một bên, hết sức chuyên chú với máy ảnh trong tay. Sau hai ngày vội vã chạy qua chạy lại, cũng đã đến lúc sắp kết thúc công việc rồi.

Lần này chụp ảnh bởi vì chỉ cần đến ánh nắng buổi sáng sớm, bởi vậy ước chừng mười giờ sáng đã có thể kết thúc công việc, mọi người nhanh chóng trở về ngủ bù, Hứa Thư Nhiên mang theo tôi làm phim bản giao công việc —— hiếm thấy có ngày tôi kết thúc công việc sớm, thường ngày không dùng được phòng trong nước lên sân khấu, liền chạy đến quay chụp lưu trữ lại một chút.

Nhiếp Diệc khi ấy đang chơi cờ với Cố Ân trên thềm đá. Đằng sau có mấy người công nhân đã mặc sẵn quần áo bảo hộ và chuẩn bị hoàn tất hệ thống cấp nước. Nửa giờ sau tôi thay quần áo, từ trong phòng thay đồ đi ra, tay cầm khăn lau tóc, phát hiện cờ trên bàn đã thay đổi ván mới. Không biết trận vừa rồi cuối cùng Cố Ân là thắng hay thua, mà lúc này Hứa Thư Nhiên ngồi ở vị trí của Cố Ân, bên cạnh còn có một người mặc âu phục ngồi, ba người đang trò chuyện gì đó. Nhiếp Diệc nghiêng đầu nhìn thấy tôi, nhú nhú mày. Tôi lập tức hiểu về mặt sâu xa này của hần là thế nào, vội vàng nói: “A, làm khô tóc đã.” Vừa nói vừa lau tóc vừa lui lại, hần cười cười, không nói gì.

Hứa Thư Nhiên và người mặc âu phục bên cạnh cũng ngừng đầu, trong lúc vô tình nhìn người mặc âu phục kia liền thấy người đó đang nghi ngờ nhìn tôi,

về mặt như có chút kinh ngạc. Tôi đứng ở một bên lau tóc nghĩ đến ba giây đồng hồ, người kia nhìn tầm hai tám hai chín, so với Hứa Thư Nhiên chừng chạc hơn một chút, mặt mày sáng sủa, tôi không nhớ là biết anh ta hay từng gặp anh ta hay chưa.

Tóc được sấy khô, lúc trở ra lại mang máng nghe thấy người đó lười biếng nói: “..... Hai người lần này cộng sự, chính là có thể cận thủy lâu thai(*) như vậy, nhất định phải nhân.....” Lại bị Hứa Thư Nhiên ngắt lời: “Hà Du cậu nói những nói cuối gì đó?”

(*) thành ngữ ‘cận thủy lâu thai’, đại ý là bởi vị trí gần nhau mà được ưu tiên cơ hội.

Hứa Thư Nhiên là người đào hoa, dù là đã có một cô bạn gái cố định nhưng những người quen thuộc với anh ta không ai thấy nếu như giữa chừng có một vài khúc dạo ngắn là không thể cả. Công tử đào hoa so với những người bình thường trên thế giới này chính là luôn buông thả tự do hơn một chút.

Hai người bọn họ nói chuyện rôm rả, Nhiếp Diệc cúi đầu ngồi đó uống trà tựa như không quá cảm thấy hứng thú, người kia a một tiếng, còn trừng mắt tỏ vẻ không hiểu. Bình thường Nhiếp Diệc tiếp khách không cần tới đến tiếp đãi. Nhưng đột nhiên nhớ đến phải nhớ Hứa Thư Nhiên sắp xếp cho tôi chứng tôi thời gian này nọ, lại hiếm có cơ hội gặp được, lại nhìn bọn họ, đoán chừng cũng không phải tán gẫu cái gì liên quan đến công việc liền đi thẳng đến chỗ Hứa Thư Nhiên, lịch sự nói xin lỗi rồi nói Hứa Thư Nhiên ra bên cạnh nói chuyện một chút.

Bàn bạc xong xuôi với Hứa Thư Nhiên, đang muốn rời đi thì lại nghe được người kia gọi: “Hắc, tiểu sư muội, không tới ngồi một chút đã đi luôn rồi sao?”

Tôi sững sờ thật lâu, nói: “Tiểu sư muội? Ai cơ?”

Hứa Thư Nhiên ngồi xuống ghế mây, nhìn tôi ngơ ngác thì giải thích: “Hà Du tốt nghiệp khoa y trường đại học S, là đồng học với cô, lần này bay về đây tìm Nhiếp thiếu bàn chuyện công việc, chúng tôi cũng là tình cờ chạm mặt nhau.”

Hà Du đá anh ta một cước: “Chẳng lẽ cậu không phải đồng học của em ấy?” Quay đầu hướng về phía tôi: “Không nghĩ tới tiểu sư muội em lại cộng tác với Sách Nhiên.” Lại nhìn Nhiếp Diệc: “Càng không nghĩ tới có thể tại nơi của Nhiếp thiếu gặp được hai người, đúng là duyên phận.” (bát bát: tính năng tay trên vợ người ta đấy à mà? =.!)

Dù là đồng học nhưng tôi vẫn không làm sao nghĩ thông suốt vì sao cái người tên Hà Du này có thể nhận ra mình. Liếc thấy Nhiếp Diệc lấy một chén trà mới rồi rót trà vào, tôi liền đi qua bọn họ ngồi xuống cạnh hắn đáp lại Hà Du: “Kỳ thực đã là lần thứ hai cộng tác với Hứa đạo diễn rồi.” Tay bóc mấy quả nho trên đĩa trái cây.

Hà Du cười đến cao thâm khó dò: “Nghe Sách Nhiên nói lần này hai người chỉ là có hạng mục hợp tác, chỉ là em không cần nhắc một chút đến việc hợp tác lâu dài với tổ của Sách Nhiên sao?”

Tôi là một nhiếp ảnh gia hải dương, với một đạo diễn phim thì có cái gì mà hợp tác, lẽ nào Hứa Thư Nhiên sau này sẽ quay loại phim gì ở biển sao, nhưng dĩ nhiên là không thể hỏi thẳng như vậy, tôi vừa lột nho vừa tiếp tục đáp lại anh ta: “Tôi làm sao dám hợp tác với Hứa đạo diễn chứ.”

Hà Du như thể vô cùng hứng thú với chủ đề này: “Có gì mà không dám, Sách Nhiên nhà chúng tôi thời đại học rất thích mấy thứ tranh ảnh nghệ thuật, còn sưu tầm rất nhiều bộ ảnh của em đấy, hợp tác.....”

Hứa Thư Nhiên đột nhiên gọi tên anh ta: “Hà Du.”

Nhiếp Diệc ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ một chút. (bát bát: chua chua chua chua chua)

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 19

Tôi cảm thấy vị Hà tiên sinh này nói chuyện quá mức khoa trương, hỏi học Hứa Thư Nhiên học đại học tôi cũng chỉ là mới xuất đạo, mà khi đó Hứa Thư Nhiên đã danh tiếng vang dội rồi, có thể chú ý với tôi mới là gặp phải quý. Hà Du cả lơ phát phờ nói: “Ồi, tiểu sư muội, em thấy sao?”

Tôi thực sự không biết nên nói gì, cười cười nói đùa: “Ồ, hóa ra là Hứa đạo diễn hâm mộ tôi?”

Hứa Thư Nhiên liếc mắt tôi một cái, lạnh nhạt nói: “Không thể nào, đừng nghe cậu ta nói bậy.”

Hà Du lập tức nói: “Này này, chuyện này làm sao là nói bậy được.....” Liền lập tức kể lại chuyện cũ thời học đại học của hai người họ.

Nhìn anh ta nói rất hăng say, thấy tôi cũng không cần phải tiếp lời làm gì nữa liền cầm lên một đĩa nho đã bóc vỏ đặt trước mặt Nhiếp Diệc, lặng lẽ hỏi hắn: “Sao hôm nay im lặng thế?” Bình thường lúc nói chuyện với người khác Nhiếp Diệc cũng nói ít, nhưng sẽ không như hôm nay đặc biệt ít, mà lại còn nhiều lần nhú mày (bát bát: là vì anh ghen ghen ghen ghen mà <3.<3). Nhiếp Diệc đảo mắt qua Hứa Thư Nhiên rồi trở về trên người tôi, định thản: “Hà?” Tôi tiếp tục suy đoán: “Mệt hay làm sao? Đúng rồi, tôi qua anh đọc sách rất muộn.” Hắn lắc đầu: “Không có gì.” Nhìn hắn không động đến một quả nho nào trên đĩa, tôi hỏi hắn: “Không phải rất thích ăn nho sao? Làm sao? Hôm nay em lột vỏ không đẹp sao?” Hắn cười cười: “Không có, trình

độ của em bây giờ đã rất chuyên nghiệp rồi.” Tôi ngỡ vực nói: “Hay là chua quá?” Hấn thấp giọng nói: “Không biết, em ném thử xem?” Tôi liền thử một quả, quả nhỏ vào miệng rồi mới nhớ ra có một cái răng đang rất bị ê buốt, trong giây phút nhồi lên một cái, vợi vàng tìm nước uống, hấn lại như thấy tôi buồn cười: “Uống chén của tôi đi, chén kia của em vẫn còn nóng.” Tôi nhận lấy uống một hơi, lúc đặt xuống mới nhìn đến Hà Du và Hứa Thư Nhiên, thấy bọn họ đều đang nhìn về phía chúng tôi.

Hà Du về mặt phức tạp nói: “Tiểu sư muội.....”

Tôi đoán là anh ta muốn hỏi mình làm sao, vừa chỉ chỉ hàm răng bên phải vừa nói: “Có cái răng mấy hôm nay bị buốt, mấy ngày nữa là ổn rồi, cũng không phải chuyện lớn gì.” Nhớ lại gì đó quay đầu nói với Nhiếp Diệc: “Nho này thật ra không quá chua, độ chua vừa phải, là khẩu vị của anh đó.”

Một hồi lâu, Hà Du cười nói: “Nghe nói Nhiếp thiếu mới kết hôn, không phải đối tượng lại chính là tiểu sư muội của chúng ta đây chứ? Sao vừa rồi không giới thiệu? Hại tôi còn tưởng là tiểu sư muội đến giờ vẫn còn độc thân.”

Hứa Thư Nhiên nói: “Là cậu quá ồn ào, vừa bắt đầu đã không cho ai cơ hội giới thiệu.”

Tôi cười nói: “Mới bắt đầu cũng chỉ là muốn qua đây bàn bạc với Hứa đạo diễn chút việc công thôi.”

Hà Du nhìn Hứa Thư Nhiên một chút, ngược lại lẩm lẩm liệt liệt nói với Nhiếp Diệc: “Nhiếp thiếu thật sự là vợ được món hời rồi, anh có biết tiểu sư muội của chúng tôi ở trường học rất nổi tiếng không? Bảng bình chọn mười nhân vật nổi danh nhất đại học S thuở đó chỉ có mình tiểu sư muội là nữ, nam sinh và nữ sinh thâm mến cô ấy có thể xếp thành hàng dài đấy.”

Nhiếp Diệc dường như rút cuộc cũng thấy hứng thú với câu chuyện của anh ta, nhìn tôi một cái rồi nói: “Cái này Phi Phi chưa nói với tôi.”

Tôi có chút mờ mịt, lại có chút không hiểu ra làm sao nói: “Đại học S còn có bảng xếp hạng này sao? Lại có cả nữ sinh thâm mến tôi?”

Hà Du cười nói: “Còn có cả nam sinh nữa.” Đột nhiên ý tứ sâu xa: “Trong phòng ký túc xá của anh cũng có một người đấy, nhưng lúc ấy em đã có bạn trai rồi.”

Tôi vội vàng nhìn Nhiếp Diệc một chút, Nhiếp Diệc đang thêm trà, nhìn qua không có phản ứng gì lớn. Hà Du giả vờ giật mình: “Tiểu sư muội đây là đang căng thẳng? Tiểu sư muội tài hoa như vậy có bạn trai cũ cũng là chuyện bình thường, Nhiếp thiếu anh sẽ không ghen chứ?”

Nhiếp Diệc nhếch khóe miệng: “Cũng không đến nỗi vậy.” Mà tôi cực kỳ vui mừng vì trước đó đã làm rõ với Nhiếp Diệc về vấn đề của Nguyễn Dịch Sâm, gán cho anh ta cái mác bạn com.

Hà Du tiếp tục nói với Nhiếp Diệc: “Lúc ấy tiểu sư muội cầm máy ảnh đi khắp nơi chụp ảnh, dù có ai bắt chuyện cô ấy cũng không đáp lại, có thì cũng nói rất ít, lãnh khốc đến mức đi đến đâu nổi gió lạnh đến đó, không ngờ cuối cùng lại bị anh lừa về, ôn ôn nhu nhu giúp anh lột vỏ nho, chuyện này mà truyền ra chắc chắn sẽ không có ai tin đâu.” Anh ta cười cợt nhả, lại nhìn về phía Hứa Thư Nhiên: “Sách Nhiên, cậu còn nói là không phải? Cái duyên phận này cũng thật là.....”

Hứa Thư Nhiên đột nhiên nói: “Tôi còn có việc phải đi trước, mọi người từ từ nói chuyện.”

Hà Du xoa xoa mũi, cười mà như không cười, kéo dài âm điệu nói: “Vây có nói nữa cũng vô ích à.”

Hứa Thư Nhiên đi rồi, Nhiếp Diệc cùng anh ta bắt đầu nói chuyện chính sự, tôi ngồi nghe, bọn họ nói gì đó về hạng mục thí nghiệm lâm sàng hợp tác của bệnh viện bố Hà Du với Nhiếp thị. Tôi ngồi đó lột vỏ hết nho sang cam, hết cam đến bưởi, đến cuối cùng không còn gì để lột vỏ nữa rút cuộc cũng được Nhiếp Diệc cho về trước.

Vũ Lâm làm bữa trưa, tôi đứng cạnh phụ mấy việc vặt, giữa chừng thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Khang Tổ La quen thông thạo vòng xe vào trong, vừa đổi giày vừa lải nhải bên tai tôi, đại ý là bố cô ấy sai cô ấy mang qua cho Cố Ân tài liệu khẩn gì đó, xe trực trực giữa đường nhưng vẫn phải đánh thẳng tới đây, kết quả Cố Ân lại không có nhà, 7 rưỡi cô ấy lại có lớp nên định mang tài liệu qua để nhà tôi, để đến khi Cố Ân về thì tự mình qua lấy, lát nữa nhờ xe tôi về trường.

Không lâu sau Nhiếp Diệc quay lại, tôi nhìn sau lưng hấn khó hiểu hỏi: “Hà Du không ăn cơm trưa với chúng ta à?”

Hấn như đang nhập tâm nghĩ gì đó, hơi hột đáp lại tôi: “Không cần để anh ta tới quấy rầy chúng ta, người bên phòng thư ký sẽ tiếp đãi anh ta từ từ.”

Khang Tổ La từ sau ghế sofa ló đầu ra, lo sợ đến tái mét mặt mày: “Thật ngại quá, Phi Phi mời tôi ăn cơm trưa tôi đã đồng ý rồi, tôi quấy rầy hai người? Hiện tại lần đi còn kịp không nhỉ?”

Tôi ném lát cóc qua ý bảo cô ấy ngậm miệng.

Sau bữa trưa tôi lái xe chở Khang Tổ La về đại học S. Nhiếp Diệc không có việc nên đi cùng chúng tôi luôn, đến nơi cũng đã năm giờ, tôi đưa Khang Tổ La vào trong, vừa đi vừa tán gẫu quên trời quên đất. Lúc quay trở lại, định mở cửa xe thì nhìn thấy Nhiếp Diệc đã đổi sang ngồi vào ghế lái, một tay gác lên vô lăng một bên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ như lại đang ngăn người suy nghĩ cái gì đó, hôm nay hấn có vẻ thường xuyên lộ ra cái vẻ mặt này.

Tôi không lên xe mà hơi cúi người trêu ghẹo hấn: “Anh đẹp trai gì oi, hôm nay nhìn anh sao u buồn thế? Đàm phán công việc có vấn đề gì sao?”

Hắn quay đầu, ánh mắt rơi trên người tôi, chậm rãi nói: “Công việc không thuận lợi mà tôi có thể đi tới đây cùng em à.” Nói rồi ra hiệu cho tôi lên xe, tôi nghĩ cũng có lý.

Chiều tối nhiệt độ đột nhiên giảm mạnh, gió bên ngoài thổi vù vù, lúc này mới cảm thấy tay tê dại, vừa hà hơi xoa xoa tay vừa mở cửa leo vào xe, còn không quên tiếp tục hỏi hắn: “Vậy thì xảy ra chuyện gì? Hôm nay tâm trạng anh nhìn như không tốt lắm?”

“Nhìn tôi hôm nay không vui sao?” Hắn hỏi tôi, như là vì chính mình cũng không chú ý đến.

Tôi đến gần tỉ mỉ xem xét hắn, năm giây sau ra kết luận, nói: “Bác sĩ Nhiếp, anh có tâm sự.”

Hắn nắm chặt tay tôi giúp tôi làm ấm, lơ đãng nói: “Tôi có thể có tâm sự gì được?”

Tôi nghĩ hai giây, đoán bừa: “Có phải là vì nghe nói hồi đại học em được hoan nghênh, lại còn được nữ sinh yêu mến nên đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm? Cảm thấy sau này không những phải phòng nam mà còn phải phòng cả nữ sinh, cảm thấy nhân sinh quá gian nan rồi?”

Có lẽ là về mặt tôi quá thận trọng, hắn trả lời cũng rất thận trọng: “Đúng vậy, nhân sinh quá gian nan, vậy nên.....” Hắn dừng một chút.

Tôi nghiêng đầu hỏi hắn: “Vậy nên?”

Hắn nở nụ cười: “Vậy nên em phải đối với tôi tốt hơn một chút.”

Tôi bủn xỉn: “Em như vậy còn chưa đủ tốt sao? Anh không nghe Hà Du nói đấy à, đến lượt vô nho em cũng làm cho anh rồi.”

Không biết chuyện này khiến hắn nhớ đến cái gì, nụ cười phút chốc tắt lịm, một hồi lâu sau hắn đột nhiên hỏi tôi: “Em thích ở cùng tôi sao?”

Vấn đề đột ngột như vậy khiến tôi theo bản năng mà trả lời, nhưng bởi vì bị đột kích quá đột ngột nên nhất thời cả lăm trả lời hắn: “Vui..... vui..... thích chứ.”

Hắn cũng không để ý đến việc tôi cả lăm: “Vậy còn anh ta thì sao?”

Tôi không hiểu ra sao: “Anh ta nào?”

Hắn ngừng một chút mới nói: “Mối tình đầu.”

Tôi trong giây phút khẩn cấp điên cuồng tìm kiếm xem mình đã kể với hắn thế nào về mối tình đầu của mình, lại mất kha khá công sức nghĩ xem vì sao hắn đột nhiên hỏi tôi chuyện này, cuối cùng vẫn nghĩ không ra đành hàm hồ nói: “Đây đã là chuyện rất lâu trước kia rồi.....”

Hắn không tỏ rõ ý kiến gật gật đầu, chăm chú cho câu trả lời của tôi: “Tôi từng nói với em rằng có những người không đủ tốt, không thích hợp, khuyên em nên quên đi.” Hắn ngừng một chút, ánh mắt trầm tĩnh nhìn tôi: “Có điều có thể anh ta không tồi tệ như tưởng tượng của chúng ta, mà lại là tôi ép buộc em làm ra một quyết định sai lầm thì sao.....” Nói tới đây dừng lại như muốn chờ tôi trả lời.

Tôi nói: “Em thật sự không hiểu ý anh lắm, mà cũng không nhớ là anh đã từng ép em quyết định cái gì.....”

Hắn rũ mắt cười cười: “Được rồi, không phải là ép buộc.” Lại giương mắt nói: “Là giả dụ, tôi dụ dỗ em gả cho tôi.”

Hắn cứ làm một bộ lạnh nhạt cảm dục như vậy mà bình thản nói ra từ “dụ dỗ”, đồng tử còn phủ một màu hồng phấn nhìn gọi cảm chết người, thật sự khiến đầu óc tôi hôn mê, một giây phút không kiểm soát nổi bản thân liền rướn người hôn một cái lên mắt hắn.

Hắn sững sờ ngồi đó thật lâu, nói với tôi: “Phi Phi, chúng ta đang thảo luận một vấn đề rất nghiêm túc.”

Tìm tôi đập thình thịch, nhưng vẫn có thể làm về mặt bình tĩnh trả lời hắn: “Anh nói vấn đề nghiêm túc gì cơ, em nghe lại không hiểu gì cả, nhưng mà hôn phạm quy à?” Tôi tự biên tự diễn trả lời: “Không phạm quy nha, trước đó đã nói với anh rằng em là người như vậy, anh cũng biết rồi mà.” Nhìn hắn không nói gì, tôi ngồi về chỗ, rất nghiêm chỉnh hỏi hắn: “Được rồi chúng ta vừa nói đến đâu rồi? Nói đến đoạn anh dụ dỗ khiến anh gả cho em hả? Thế là sao hả? Nè nè, anh gả cũng đã gả rồi.....” Ngẫm lại thấy không đúng lắm, tôi sửa lại: “Anh cưới cũng cưới rồi, còn muốn đổi ý sao?”

Hắn nhìn ngón tay tôi, lập tức dừng lại động tác vuốt góc áo lập đi lập lại.

Dáng vẻ của hắn nhìn như rất bất đắc dĩ, nắm chặt tay tôi nói: “Phi Phi, tôi không phải là muốn làm khó em.” Ngừng hai giây lại nói: “Em thích ở cùng tôi phải không?”

Rất hiếm khi trong một đoạn đối thoại mà hắn hỏi tôi những hai lần cùng một vấn đề, tôi không tài nào đoán ra được quy luật đặt câu hỏi của hắn nhưng vẫn dùng sức gật đầu. Hắn liền ôm lấy tôi: “Được rồi, những vấn đề kia..... vẫn còn sớm. Không cần phải thảo luận gấp.”

Tôi vô cùng mờ mịt: “Em không hiểu..... Chúng ta rốt cuộc là định thảo luận cái gì ấy nhỉ?”

Hắn ngừng một chút trả lời tôi: “Khả năng một ngày nào đó em sẽ cần phải giải quyết với tôi một số chuyện.”

Hắn trả lời như vậy lại khiến cho tôi cảm giác một trận hoảng hốt, tôi không kim được ôm chặt lấy cánh tay hắn như người sắp chết đuối vớ được cọc

gỗ. Thế nhưng lời của hắn quá khó hiểu, tôi không tài nào hiểu được, lại càng không biết phải đáp làm sao. Nén lại hoảng hốt trong lòng, tôi thân mật nói với hắn: “Chúng ta như bây giờ tốt vô cùng.” Lời ra khỏi miệng khiến tôi ổn định hơn không ít: “Em muốn chúng ta cứ như bây giờ ấy.”

Hắn nhìn tôi, đáy mắt có chút gì đó suy tư, một lúc sau ôn hòa nói với tôi: “Ừ, chúng ta như hiện tại vô cùng tốt.” Thuận tay xoa tóc tôi, lúc sau mở miệng đã hoàn toàn chuyển sang một chủ đề khác: “Giờ mới chỉ 5 rưỡi, có muốn đi đâu không?”

Tôi vuốt lại mái tóc bị hắn vô loạn lên, thực sự không hiểu cuộc nói chuyện vừa rồi để làm cái gì, nhưng nhìn Nhiếp Diệc sau đó cũng đã khôi phục lại bình thường, không còn đắm chiêu hay thất thần suy nghĩ gì đó nữa, tôi bèn nói với hắn: “Chúng ta lại đến đại học S rồi nè! Còn nhớ anh vẫn còn nợ em một lần đưa đi nhà ma không?”

Bát Bát: Gần đây quạt mát lap của ta hình như bị hỏng rồi, ta có thói quen tì cổ tay lên máy tính, thật sự rất nóng, không biết có phải nóng nung chín xương ta luôn rồi không mà mấy hôm nay cổ tay đau ghê ấy.

Tạm thời ta phải dùng một xấp dây giấy ăn kê tay lên tạm, có lẽ chờ mấy ngày nữa ra ngoài mua đồ ăn sẽ phải mang đi sửa thôi T.T!

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Trường đại học nào cũng sẽ có một vài tin đồn kỳ quái vườn trường. Tin ma quái được đồn thổi nhiều nhất ở đại học S là học tỷ váy trắng ở tòa giảng đường Bắc nhị.

Trường đại học S được thành lập nhiều năm, diện tích cực lớn, thêm nữa thế kỷ trước chưa sáp nhập mấy khu vực quanh trường, tu đi sửa lại nhiều lần thành ra bốn phương Đông Tây Nam Bắc đều là các khu giảng đường. Tòa giảng đường Bắc Nhị là tên gọi tắt của tòa nhà thứ hai trong khu giảng đường phía Bắc, đại học S sinh viên đông đảo, phương pháp giáo dục cũng khá là..... khá là tiết kiệm, bởi vậy nơi được gọi là nhà ma Bắc nhị ban ngày vẫn được dùng để dạy học, chỉ là buổi tối không mở ra cho sinh viên đến tự học thôi.

Theo như đồn thổi thì chuyện này đã có từ rất lâu, toàn bộ chi tiết đều trùng lặp hoàn hảo với bộ phim điện ảnh 《成长教育》(*). Kể rằng có một học tỷ nào đó bên khoa luật quen biết một người bạn trai vô cùng trầm ổn chín chắn, luôn tin rằng đây là tình yêu chân chính nên sau khi có thai còn dự định đến việc kết hôn, nhưng sau khi làm thủ tục nghỉ học xong xuôi mới phát hiện ra bạn trai là người đã có vợ, học tỷ đó bị đã kích uống thuốc độc tự sát, chính là ở ngay tòa Bắc nhị này, sau đó từ tòa giảng đường Bắc nhị người ta thường nghe thấy tiếng hát truyền ra lúc nửa đêm, nghe nói là người con gái đó dùng tiếng Quảng Đông không lưu loát lắm chậm rãi hát bài 《Ngỡ như cổ nhân đến》, cái gì mà “Ngoài trời gió thổi mưa rơi nặng hạt, gió lùa qua song cửa, ngỡ như người xưa đến”(**), thì thoảng còn có thể nghe được tiếng cười của trẻ con. (Bát Bát: Mấy chương trước ta có nói nhà ma nhì, đây không phải là nhà ma trong mấy khu giải trí đâu mà là mấy chỗ kì dị có đồn ma ám trong trường học ấy. Mấy chương trước vì chưa chắc lắm nên ta gọi chung là nhà ma, sau này beta sẽ chỉnh sửa lại hì hì)

(*) An Education, phim của Anh

(**) Bản vietsub mượn của monster09gaga, các nàng có thể search bài Ngỡ người xưa đến – Anita Mui bản vietsub của bạn này đăng lên, trải nghiệm thử cảm giác đó ☺)))

Tôi và Nhiếp Diệc đã ăn xong cơm tối, hiện tại đang đứng trước tòa giảng đường Bắc nhị.

Không khí nơi này quả thật vô cùng cô quạnh, mặt trăng ẩn vào tầng mây, chỉ để lại chút ánh sáng hiu hắt từ cột đèn bên cạnh. Chính là loại đèn kiểu cổ nhất, ánh sáng u ám phủ lên hết thảy đồ vật nơi đây tạo ra một tầng lạnh lẽo, mà những phòng học cũ kỹ nhìn qua cũng mang theo một vẻ chiêm chằm mới có, quỷ khí âm trầm.

Nhiếp Diệc đánh giá đây lớp học một chút, hỏi tôi: “Thật sự muốn vào?”

Kỳ thực tôi mới chỉ đứng đây nhớ lại tin đồn của học tỷ váy trắng mà đã cảm giác muốn chết tới nơi rồi, nhưng vẫn cứng lưỡi gật đầu, học theo tông giọng trầm của hắn: “Ừ.” Muốn thân mật với hắn cũng phải đi theo tiến độ của hắn mà làm, tôi đặc biệt là người không tinh táo, suy nghĩ mình nên cần

thận phối hợp với tiến độ của hắn, vạn lần không được nóng vội, nếu không trong thời điểm không tỉnh táo lại bất chấp mọi thứ chiếm tiện nghi của hắn thì sao. Ngày qua ngày trong đầu tôi đều suy tính, luôn muốn tạo ra một cơ hội gì đó để đẩy nhanh tiến độ mà không hù đến hắn, sau đó có thể thỏa mãn tôi.

Hắn ngừng một chút, tựa như suy nghĩ cân nhắc gì đó, sau hỏi tôi: “Xác định sẽ không bị dọa khóc?”

Lòng tôi nghĩ bị dọa khóc là tốt nhất, trong miệng lại nói: “Có anh ở đây, em làm sao bị dọa khóc được?”

Hắn cười: “Cân nặng em là bao nhiêu?”

Tôi ngờ vực nhìn hắn: “Anh hỏi cân nặng của em? Vấn đề này với kế hoạch của chúng ta hiện giờ có liên hệ gì sao?”

Hắn đánh giá tôi: “Tôi nhất định phải tính toán thật kỹ, xem xem nếu như em té xỉu tôi có thể đủ sức lực mà bế em đi ra hay không.”

Tôi hếch lông mày lên cao: “Rất trọng nghĩa, không nghĩ tới việc ném luôn em ở trong đó sao?”

Hắn không tỏ rõ ý kiến: “Nếu như quá nặng thì cũng không phải là không có khả năng.”

Tôi nói: “..... Nặng liền ném em đi? Tục ngữ không phải có câu ‘một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa’ hả?”

Hắn tựa như khá hiểu kỳ: “Không phải thì sao?”

Tôi nín thở hai giây rồi nói: “Coi như không thể bế, thì có thể cõng mà, nếu như cõng cũng không được thì.....”

Hắn đúng là hiểu ý rất nhanh: “Kéo?”

Tôi nghĩ một hồi lâu, lập tức cảm thấy nếu thật như vậy sẽ rất đau, nhanh chóng xua tay nói: “Vậy anh nên ở lại cùng đồng cam cộng khổ với em mới phải.” Lại bổ sung: “Đây chính là đạo vợ chồng đó, là vợ chồng thì phải như vậy.”

Hắn rũ mí mắt: “Phi Phi, tôi ít đọc sách, nhưng em cũng không nên gạt tôi.”

Tôi cho rằng mình là người theo trường phái hành động, lập tức tập trung chuyên môn vào vấn đề này, nói với hắn rằng tôi không hề lừa hắn, đồng thời còn ân cần giảng giải cho hắn đạo vợ chồng là như thế nào, chính là phụ xướng phụ tùy(*), gặp chuyện nguy nan thì phải bé chạy ra, nếu như bé không được đi thì cõng đi ra, nếu như cõng cũng không được nữa thì phải ‘không sinh cùng nhau nhưng nguyện chết cùng huyết.’

(*) chồng hát vợ khen hay

Tôi đang nói tới khí phách vô cùng lắm liệt, nghiêng đầu lại thấy đôi mắt lấp lánh ý cười của hắn, tôi lập tức ngậm miệng.

Được rồi, thói xấu của tôi chính là lúc sợ sệt sẽ thành lảm lòi.

Nhưng tôi vẫn giả như không để ý đến ánh mắt vạch trần đó của hắn, mà hắn nhìn qua lại như có điểm buồn phiền: “Vừa sợ lại vừa muốn đi xem, đúng không?” Hắn nắm tay tôi dặt dỏi: “Vậy thì tốc chiến tốc thắng đi.”

Chờ đến khi tôi hiểu rõ tốc chiến tốc thắng là như thế nào, thì tôi với Nhiếp Diệc trong vòng 15 phút đã đi quanh Bắc nhĩ một vòng, không bỏ sót một góc ngách nào. Cũng không thể không nhắc đến chiếc điện thoại của Nhiếp Diệc, có người nói điện thoại này là thành quả mới nhất của một người bạn của bác sĩ Nhiếp ở MIT(*), bởi vì mục đích làm ra nó là cho những người yêu thích mạo hiểm khám phá rừng rậm nguyên sơ, nên điện thoại có hai chức năng đặc biệt, một là dù ở nơi hoang vắng nhất của rừng rậm thì tín hiệu cũng không thể mất, hai là chỉ cần mở chức năng đèn pin thì lập tức có thể dùng nó làm một chiếc đèn pin chính hiệu siêu sáng.....

(*) có ai chưa đọc Mãi mãi là bao xa không? Chính là trường của giáo sư Dương đó:3

Có thể tưởng tượng thế này, khi chúng tôi bước vào tòa giảng đường Bắc nhĩ, kế hoạch thám hiểm nhà ma không hề như trong tưởng tượng của tôi. Chúng tôi mang theo một đèn pin siêu sáng như vậy, giống những chỉ cần có ma quỷ xuất hiện cũng có thể lập tức chiếu vào khiến nó tan thành mây khói; mà bên cạnh còn có một nhà khoa học già trẻ tuổi thông dong như vậy, cảm giác nếu là thật sự có cái gì kì dị phát sinh thì hắn hoàn toàn có thể cùng tôi ngồi trên nền nhà biến nơi đó thành buổi tọa đàm về các hiện tượng vật lý và tâm lý luận. Thêm nữa, có thể là vì ban ngày nơi này vẫn được dùng để lên lớp, tuy rằng toàn bộ dãy lớp học nhìn từ bên ngoài có chút gió thâm mưa sâu, nhưng trong phòng học đôi khi sẽ có bóng đèn chưa lau khô hoàn toàn và chút đồ ăn vặt còn thừa sinh viên không mang đi, vẫn có thể mang đến cho người ta một chút cảm giác ấm áp. Hơn nữa Nhiếp Diệc còn nắm tay tôi. Dưới tình huống như vậy dù nhất gan nhưng cũng không cảm giác được sợ hãi, giả bộ cũng không có cách nào để làm.

Mặc dù là tốc chiến tốc thắng, nhưng bác sĩ Nhiếp cũng vẫn đi bộ rất nhàn nhã: “Chỗ này cũng không đáng sợ như em miêu tả.”

Tôi cúi đầu ủ rũ nói: “Đúng vậy đấy, em nhớ rõ rằng năm ngoái diễn đàn của trường miêu tả chỗ này là: không gian tràn ngập không khí ẩm mốc, trên vách tường kín những tảng mốc meo, gió lùa lạnh lẽo, bước lên cầu thang sẽ có những bụi gỗ mục nát bay lên, âm thanh kéo kẹt khiến người ta sồn tóc gáy, cảm giác khủng bố không thua kém gì những bộ phim kinh dị Nhật Bản.” Nói xong tôi dùng sức dậm chân, đầu nhói một cái, cầu thang xi măng phi thường rắn chắc. Tôi oán hận: “Tên lừa đảo, còn dám nói khoác mà không biết ngượng, còn nói nếu như vô cùng kém vận may còn có thể tiếng hát của học tỷ vấy trắng.” Trí tưởng tượng của tôi rất phong phú, vừa nói xong từ hát liền run rẩy, xấu hổ nói: “Kỳ thực như vậy cũng rất đáng sợ ha.”

Hắn bật cười: “Em rốt cuộc là hi vọng bị hoảng sợ ở chỗ này hay là trải nghiệm an toàn vậy?” Chúng tôi đã đi xuống đến tầng hai, phía trái có một bộ cửa sổ, mà ánh sáng từ tay hắn chiếu cả một đoạn hành lang dài đến sáng trưng, lại giống như thánh đường của Moses, con đường này đem chúng tôi bảo vệ hướng thẳng đến thiên đường của Canaan.

Tôi thuận miệng nói: “Tốt nhất là có thể khiến cho em sợ run nhưng không đến nỗi ngất đi, tốt xấu gì cũng là đi thám hiểm nhà ma nha, buổi thám hiểm này hơi bị êm đềm quá mức rồi.”

Hắn nghĩ ngợi một chút, tựa như cười mà không cười nói: “Tôi có thể để em một mình đi dạo quanh chỗ này.”

Tôi nói: “Vậy có gì khác?”

Hắn xem xét hành lang phía trước một chút: “Đây là tầng hai, tôi đi ra ngoài trước chờ em, em có thể dùng năm phút đi dạo một chút rồi tự mình đi xuống?”

Miệng tôi cứng ngắc nói: “Nhưng thế này cũng.....” Lời nói còn chưa kết thúc thì nguồn sáng trong tay hắn đã tắt lịm, chỉ nghe thấy hắn bên tai tôi lặp lại một lần nữa: “Cho em năm phút.” Âm cuối trầm thấp, tựa như còn mang ý cười, sau đó hắn buông lỏng tay tôi, còn có tiếng bước chân rời đi.

Tôi sửng sốt mất một lúc, đại khái là qua chừng 30 giây, chờ đến khi tầm mắt thích nghi với bóng tối, dựa vào ánh sáng của trăng ở bên ngoài để phân biệt ra con đường đi, lúc này tôi cảm giác mình đã bắt đầu có chút cứng đờ rồi.

Thử thăm dò: “Nhiếp Diệc?” Không nghe thấy hắn đáp lại.

Tôi lại thử thăm dò gọi hắn một lần nữa, cười khan nói: “Em vừa rồi chỉ nói đùa thôi.....” Một trận gió lạnh lẽo đột nhiên từ cửa sổ lùa vào, thổi đến mức tôi cứng cả lưỡi. Như là bỗng nhiên có khí lạnh phía sau gáy, tôi vịn vào chân tường, cảm giác chân mình trong nháy mắt mềm nhũn. Chỉ cảm thấy tiếng gió càng ngày càng lớn, tay tôi run lẩy bẩy rút điện thoại từ trong túi áo ra, càng đáng sợ hơn là dù đèn pin trong điện thoại sáng lên thì bầu không khí cũng không tốt hơn bao nhiêu, ánh sáng trắng xám yếu ớt càng làm nổi bật lên cái quanh quẩn ở góc cửa sổ bên này, mà tia sáng khó có thể chiếu đến tận cuối hành lang, nhìn từ phía này giống như là có một con quái vật đang ẩn nấp.

Mới chỉ có hai phút mà dãy lớp học này đã chân chính trở thành tòa nhà ma trước mắt tôi rồi.

Tôi nắm chặt điện thoại, lại thử gọi hắn một lần nữa: “Nhiếp Diệc, anh còn ở đó không?” Có thể cảm giác được từ cuối cùng phát ra run rẩy lợi hại, tôi thật sự muốn đánh chết cái đầu ngu của mình, rõ ràng là sợ tối, vậy mà vừa rồi lại tự tìm đường chết? Trong tòa nhà an tĩnh không hề nghe được bất kỳ một câu trả lời nào của Nhiếp Diệc. Bác sĩ Diệc nói được làm được, có lẽ đã thật sự xuống lầu rồi. Lúc nhận ra điều này tôi thật sự muốn hôn mê luôn. Lại nghĩ đến hắn nói sẽ chờ tôi ở cửa. Tôi đưa điện thoại ra xa một chút, nhìn thấy phòng học phía đối diện cửa lớp đã được sơn mới, chữ trắng trên nền đỏ như máu, ghi 201, mà câu thang đi xuống tầng một chính là qua chỗ đó. Thăm nghĩ, 201, con số này quả thật là có chút quen thuộc.

“Liều mạng chạy xuống thôi.” Tôi tuyệt vọng nghĩ.

Nhưng đúng lúc cầm điện thoại định chạy qua đoạn hành lang này vọt xuống tầng một, thì lại có một mẫu ký ức nào đó đột nhiên xông vào đầu, trong phút chốc hiểu ra vì sao lại thấy 201 quen như vậy. Tin đồn thổi trên diễn đàn đó nói học tỷ năm đó tự sát không phải chính là trong phòng 201 này đó sao?

Sau đó tôi ngồi bệt xuống đất không đứng dậy nổi nữa.

Vừa lúc này trên bộ cửa đột nhiên vang lên tiếng lạch cạch, tôi nghe thấy mình hét lên một tiếng, sau đó phản xạ có điều kiện bắt đầu thờ hồn hèn. Đối với hết thảy những hoảng sợ với bóng tối chính là do từ tâm mà ra, tựa hồ trong nháy mắt từ đó mà lan tràn ra tứ chi. Bộ cửa sổ lại vang lên hai tiếng gõ nhẹ, một nhẹ một mạnh, như là có ai đó đang gõ có tiết tấu lên cửa sổ, tôi căn bản là không dám quay đầu xác nhận nữa rồi, sợ quay lại sẽ nhìn thấy một khuôn mặt đầy máu hoặc là một cánh tay toàn xương. Không cách nào chống đỡ được cơ thể nữa, trong lòng từng trận tê dại, trước mắt đã biến thành màu đen.

Cửa sổ lại bắt đầu vang lên tiếng gõ có tiết tấu đó, tôi nắm chặt ngón tay đã sớm tê dại, tim đập thình thịch, đập đến mức chính đầu mình choáng váng..... Sau đó..... Sau đó tựa như một thời gian rất dài trôi qua, lại tựa như chỉ trong một chớp mắt, ánh sáng bỗng nhiên tràn ngập trước mắt, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nhiếp Diệc ngồi xổm trước mặt tôi.

Khi đó trong đầu tôi trống rỗng, cả người mồ hôi đầm đìa, dù thấy Nhiếp Diệc trước mắt nhưng không thấy được rõ dáng vẻ và vẻ mặt của hắn. Mà tiếng nói của hắn cũng tựa hồ ở rất xa truyền tới, truyền vào màng nhĩ và thần kinh của tôi, tiến thẳng vào não.

“Phi Phi.” Hắn một tay ôm tôi vào trong lòng, một tay khác phủ lên trán tôi.

“Không sao rồi.” Tay phải hắn vỗ vỗ nhẹ lên lưng tôi, vai và cổ cứng ngắc của tôi dần dần dần ra, môi hắn kề sát cái trán đang cháy mồ hôi lạnh rùng rùng của tôi.

Chờ đến khi mắt có thể nhìn rõ cảnh vật, cả người tỉnh táo lại không ít, đối với bộ dáng bị dọa sợ thành thế này tôi nhất thời cũng bị sợ ngây người. Đoán chừng bộ dạng đó cũng dọa sợ Nhiếp Diệc, hắn cứ như vậy ôm lấy tôi, để vai tôi dán sát vào hông vai hắn, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng tôi an ủi.

Có lẽ hắn chưa từng dỗ dành con nít bao giờ, dù muốn khiến tôi trấn định lại cũng chỉ có thể lặp đi lặp lại một câu nói đó: “Không sao rồi.” Tựa hồ tôi còn nghe được hắn nói: “Ngoan, không sao rồi.” Tôi núp trong ngực hắn, vênh tai lên muốn nghe xem có phải thật sự hắn nói câu đó hay không, liền cảm thấy môi hắn lần nữa dán sát lên đỉnh đầu của tôi, thanh âm nhẹ đến mức như đang nỉ non: “Ngoan, không sao rồi.”

Hốc mắt chợt đỏ, nhưng chuyện này hoàn toàn không phải là sợ đến mức khóc, chỉ là không hiểu vì sao đột nhiên lại muốn khóc như vậy nữa. Trong lòng tôi âm thầm nói, Nhiếp Phi Phi, mày như vậy là không được, bị dọa đến mềm nhũn cả chân còn chưa đủ mất thể diện hay sao mà còn muốn để Nhiếp Diệc phát hiện ra mày sắp khóc tới nơi, sau này mày làm sao còn mặt mũi mà đứng trước mặt hắn nữa? Thời khắc mấu chốt có thể không chế đi được không?

Nhưng hắn đã nhanh chóng buông tôi ra, đại khái là muốn xem tình hình của tôi thế nào.

Tôi vội vàng lấy tay che hai mắt.

Hắn nhẹ giọng: “Phi Phi.”

Tôi nói: “Em không sao, chỉ là..... chỉ là ánh sáng chói quá.” Lúc mở miệng lại phát hiện còn mang theo tiếng nước nở. Tôi lập tức ngậm miệng, thật sự là mất thể diện chết mất.

Hắn yên lặng một hồi lâu, sau đó nắm chặt tay tôi: “Phi Phi, tôi không biết em sẽ sợ đến mức đó, là tôi không tốt.”

Tôi một bên cảm giác mình muốn độn thổ cho xong, một bên gắng gượng nói thật nhanh: “Em không khóc cũng không có sợ.” Tốc độ nói phi thường nhanh, tiếng nước nở vì thế nên cũng không thấy nữa.

Hắn nắm tay tôi, cầm đặt trên đỉnh đầu tôi, giọng nói ôn hòa lặp lại lời của tôi: “Được được, không khóc, cũng không có sợ.” Bộ dáng phi thường ôn nhu.

Nếu như ngày thường hắn ôn nhu như vậy sẽ khiến cho tôi cao hứng đến chết, nhưng hôm nay trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một suy nghĩ: gì mà bị kính sợ nhỏ nhỏ sẽ tạo ra tình thù, nhìn xem Nhiếp Phi Phi, mày bây giờ mắc cười đến mức nào, bị dọa sợ đến nổi mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hô hấp còn khó khăn, trề mồm giáo gan cũng to hơn mày, vậy mà mày còn tự khoe khoang là muốn cái gì mà trải nghiệm chân chính, lại còn tức giận một trận, mày thật sự là mất mặt.

Lúc Nhiếp Diệc đỡ tôi đứng lên, chỗ cửa sổ lại truyền đến tiếng vang, thân thể của tôi lập tức không khống chế được run lẩy bẩy. Nhiếp Diệc nhận ra, ôm tôi, môi đặt lên thái dương của tôi: “Không sao, là gió quá lớn, chỉ là cành cây gõ vào bệ cửa sổ thôi.”

Tôi đã xấu hổ đến mức muốn đi tìm chết rồi, không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể tiếp tục yếu ớt vô lực nhắc lại: “Em không có sợ.....” Kết quả không để ý dẫm lên điện thoại trên mặt đất, một khắc sau đã nhào vào lòng ngực của Nhiếp Diệc. Hai chúng tôi duy trì tư thế ôm nhau đó, tôi không biết về mặt hiện giờ của mình là gì, nhưng hắn hơi nhủu lông mày, hai người chúng tôi có lẽ lúc này đều rất lo lắng, vì hình như tôi đã đụng vỡ món đồ sứ nào đó rồi. Tôi lẩm bẩm: “Em thật sự không có sợ.....” Hắn thở dài: “Được rồi, không sợ.” Dùng tay đỡ eo tôi, đoán chừng là đang cân nhắc đến lòng tự ái của tôi, ngập ngừng một chút mới dần dần hỏi: “Chân có phải nhũn ra rồi, đứng được không?”

Mà dù cho câu này của hắn có bao nhiêu ôn tồn, lòng tự ái của tôi vẫn không nhịn được bùng nổ, không biết lấy từ đâu ra dũng khí và khí lực, lập tức đẩy hắn vào vách tường. Tôi nhón chân, tay phải run rẩy siết chặt áo hắn, cắn răng nói: “Em không khóc, không sợ, cũng không có run chân, em hiện tại rất ổn.” Kỳ thực là vì do lúc ấy tôi không biết phải làm thế nào mới có thể rửa hết nỗi nhục đêm nay, không biết phải làm gì mới có thể che lấp để không bị hắn nhìn ra mình đang giận dữ và xấu hổ, coi như hắn vô cùng trung thực nhưng cũng không thể làm cho tôi lúng túng, nên chỉ có thể phò trương thanh thế kiên cường chống đỡ, đồng thời lặp lại một lần nữa: “Em hiện tại vô cùng ổn.”

Hắn bị tôi ép đến vách tường, nhưng bàn tay vẫn đỡ lấy eo tôi, giống như là lo lắng tôi một khắc run chân sẽ té ngã, mà hắn lúc này đang khẽ cau mày, có chút bất đắc dĩ, cái dáng vẻ không có ý định phản kháng lại đó của hắn quá sức mê người, quý thần xui khiến tôi liền bật ra một câu: “Ồn đến mức có thể chế ngự anh, thậm chí cường hôn anh!” Sau đó tôi liền thật sự cường hôn hắn.....

Rất lâu sau đó tôi vẫn không thể lý giải được khi ấy trong đầu mình đến tận cùng là đang suy nghĩ cái gì. Tôi đem chuyện này kể cho Khang Tổ La, cùng cô ấy phân tích kế hoạch đầy mưu trí của mình, khi đó đầu tiên tôi rõ ràng là sợ hãi thật, sau đó là xấu hổ, hỏi cô ấy rốt cuộc là đầu óc làm sao lại đột nhiên cường hôn hắn? Khang Tổ La trầm mặc rất lâu, sau đó ánh mắt lóe sáng nói với tôi: “Phi Phi, bỏ..... bỏ..... Trong tình huống đó lại có thể cường hôn Nhiếp Diệc, bỏ..... bỏ cũng quá là khủng bố rồi, thật đấy, trong những loại trường hợp đó hiếm người còn có thể làm ra loại chuyện đó, nói đầu óc có vấn đề là còn quá nhẹ rồi, thật sự là phát bệnh thần kinh rồi ấy chứ, bỏ quá là khủng bố rồi.” Tôi bình tĩnh lặp lại: “A, mình quá khủng bố sao.” Sau đó không nhớ là đã nói với cô ấy tiếp cái gì.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, tôi thật sự là quá khủng bố rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 21

Ngày đó tôi đi đôi giày đế bằng, thấp hơn Nhiếp Diệc tới tận mười sáu phân, lúc ép hắn vào vách tường mới phát hiện dù tôi có nhón chân và ngược đầu lên thì vẫn cách hắn một khoảng ngắn nữa. Mà Nhiếp Diệc lúc ấy có lẽ cũng bị tôi làm cho hồ đồ rồi mới để cho tôi dễ dàng vịn lấy cổ hắn kéo hắn

xuống thấp hơn, sau đó thuận lợi găm môi hắn.

Đây là một tòa nhà ma, điện thoại của Nhiếp Diệc có đèn pin siêu sáng lúc này yên tĩnh nằm bên chân chúng tôi, chiếu ra một chùm sáng khiến cho nơi này giống như một sân khấu nhỏ, hơi thở tỏa ra có chút lạnh như băng, mà trong hơi thở lại có vị thơm mát khiến tôi ngất ngây, theo bản năng nhắm mắt lại cảm nhận đôi môi của Nhiếp Diệc đang dần trở nên ấm áp, cảm giác được hắn khẽ hé môi ra để đầu lưỡi của tôi có thể thành công tiến vào đoạt đất. Tôi ngậm lấy môi dưới của hắn, khẽ cắn đầu lưỡi của hắn, nghe được tiếng thờ dốc của chính mình hòa trộn với tiếng thờ khẽ của hắn. Tiếng thờ cực kỳ nhậy thế nhưng lại khiến cho tôi trong nháy mắt mất kiểm soát, chỉ cảm thấy trong cơ thể nóng hừng hực, ngón tay cũng nóng bỏng. Tôi theo đầu lưỡi của hắn triển miên, tay bắt đầu lần mò vào bên trong áo lông của hắn, một đường hướng lên trên. Mà lúc này của sở đột nhiên ầm một tiếng, tôi hoảng sợ nhảy ra khỏi người hắn.

Mở mắt liền thấy hai con người sâu thẳm của Nhiếp Diệc tựa hồ muốn cuốn lấy tôi hút vào. Lòng tôi nảy lên một cái, rồi mắt khỏi đó thì phát hiện môi hắn đã bị tôi cắn đến ướm ất ừng hồng, cổ áo cũng bị tôi dầy vò đến là lộn xộn, còn như ần như hiện lộ ra xương quai xanh. Tôi khó khăn nuốt nước bọt, đáng về đó của hắn quá mức gợi cảm, tú sắc khả xan(*).

(*) đẹp đến nỗi nhìn ngắm cũng no rồi khỏi cần ăn cơm

Nhưng tất nhiên không thể ngay tại chỗ này ăn sạch hắn rồi.

Hắn cứ đứng đó nhìn tôi, trên mặt không có vẻ mặt gì đặc biệt, cũng không nói câu nào.

Tôi hơi cách xa hắn thêm một chút: “Em em.....”

Hắn khàn khàn nói: “Lại muốn nói là em nhất thời kích động, không cẩn thận bị mê hoặc?”

Ách, quả thật tôi thường lấy đó làm cái cớ cho mình.

Nhưng hôn cũng đã hôn rồi, chúng tôi còn là vợ chồng hợp pháp, tôi còn cần nói xin lỗi hay sao? Đại khái là trong lúc này đột nhiên hứng thú chơi ác nổi lên, ám muội cười cợt, ôm lấy sau gáy hắn hôn một cái lên cổ hắn, tôi nói: “Nhiếp Diệc, chúng ta như vậy thật giống vampire với huyết nô nhi?” Ngón tay còn khẽ trêu chọc sau gáy hắn.

Hắn không trả lời.

Trêu chọc xong tôi cảm thấy mình bình tĩnh hơn nhiều, tay vỗ vỗ lên bả vai hắn, ho một cái rồi nói: “Chà, được rồi, chúng ta ra khỏi đây th.....”

Nhưng lời nói còn chưa nói hết đã cảm nhận một luồng sức mạnh kéo lại, cả người mất thăng bằng ngã về phía sau.

Lần này đến lượt tôi bị Nhiếp Diệc ép vào tường, hai tay còn bị hắn chế trụ trên đỉnh đầu.

Nhìn ra ngoài cửa sổ có thể thấy được mặt trăng to tròn vành vạnh, những cành cây khô tháng mười một hướng về phía bầu trời đen hun hút, từng tầng mây chìm sâu trong bóng tối tối như thể lúc nào cũng có thể rơi xuống, toàn bộ đều nhìn vô cùng thần bí, heo hút lại lạnh lẽo, thật sự là giống với đang ở thế giới của huyết tộc.

Tôi nhìn Nhiếp Diệc, lại nhìn hai tay bị hắn khóa lại, tôi nói: “Anh đây là.....”

Hắn đột nhiên nói lòng chiếc cà vạt thắt trên cổ áo sơ mi. Trên mặt không lộ ra là biểu cảm gì, nhưng trong ánh mắt đen kịt lại có chút ướm ất, nhìn như sương trên hoa, mông lung, một bộ dáng thật sự là vô cùng xinh đẹp.

Hắn hơi hột tháo xuống chiếc cà vạt trói chặt hai tay tôi, mà tôi bởi vì mãi nhìn hắn nên có chút thất thần, mãi đến khi hai tay cảm giác kỳ lạ mới phát hiện ra mình đã bị trói chặt, hoàn toàn không hiểu được đây là cái loại sự tình gì. Tay phải của hắn buông hai tay đã bị trói của tôi ra. Chiếc cavat trói vô cùng chặt, không thể gãy ra, tôi cũng không nghĩ phải thoát ra nhưng đáng về như vậy quả thật quá không tiện, hoặc là hai tay bị khóa trên đỉnh đầu, hoặc cũng chỉ có thể vòng qua cổ hắn.

Tôi còn đang do dự thì hắn đã nghiêng đầu đánh giá, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, bàn tay phải không phải chế trụ hai tay tôi nữa mon trớn lên động mạch trên cổ tôi. Tay trái vẫn giữ chặt eo, đến tận bây giờ tôi mới cảm giác được bàn tay giữ chặt eo tôi có bao nhiêu sức mạnh.

Ngón tay hắn nóng rực, sức mạnh trên cổ tôi cũng dần dần gia tăng, tôi không nhịn được hừ một tiếng, hắn đột nhiên cúi đầu cắn mạnh vào cổ tôi một cái, tôi kêu thành tiếng, thanh âm vỡ vụn, tôi hít một ngụm khí lạnh: “Nhiếp..... Nhiếp Diệc, dừng.....” Mọi chuyện qua cảm tôi, âm thanh cực kỳ thấp: “Như thế này mới giống huyết nô này.” Nói xong đã chuyển đến môi tôi, thời điểm môi chạm môi, hắn đột nhiên gia tăng sức mạnh, tôi không hiểu ra làm sao, hai tay vô lực buông xuống vòng qua cổ hắn, tư thế kia giống như tôi đang nín kéo nụ hôn này. Ngón tay hơi lạnh của hắn mon trớn đến eo, tôi không kim được run rẩy, lại khiến nụ hôn của hắn càng thêm hung bạo hơn.

Chỉ cảm thấy cả người nóng lên, trên trán mồ hôi tuôn ra như thác nước. Ngón tay của hắn lướt từ dưới lên trên xoa xoa xương bả vai của tôi, tôi khó chịu hừ nhẹ, nói: “Nhiếp Diệc, thả em ra.....” Hắn thở gấp thấp giọng ngắt lời tôi: “Đừng có mơ.” Tôi tránh né môi hắn: “Là..... vì sao?” Hắn ngậm môi dưới của tôi: “Đừng mơ tôi cho em cơ hội tôi quạt gió thổi lửa lần nữa.” Tôi run rẩy nói: “Nhưng thế này..... thế này rất không thoải mái.” Ngón tay hắn tìm tới bụng tôi, môi cắn vào cổ tôi một cái, tôi run rẩy càng lợi hại, hơi né tránh, tôi nói: “Không nên.....” Hắn nhẹ giọng: “Ngaoan.”

Chúng tôi căn bản đã quên mất đây là một tòa nhà ma, gần như cảm thấy Nhiếp Diệc muốn ở ngay chỗ này muốn cho tôi một bài học, lúc này dưới lầu đột nhiên truyền tới tiếng hét “Aaaa” cực kỳ chói tai, là tiếng nữ, nghe vô cùng thâm trầm. Như là đang từ trên thiên đường lại bị dội cho một gáo nước lạnh,

hết thấy dục vọng kiểu diễm nhảy mắt tất lịm, hàm răng tôi run cầm cập hỏi Nhiếp Diệc: “Này..... Đó là?” Tiếp theo lại một tiếng thét nữa vang lên. Nhiếp Diệc dừng lại giúp tôi sửa lại quần áo, giọng nói khàn khàn: “Tôi đi xem thử.” Tôi lập tức nắm chặt tay hắn: “Đừng..... đừng đi.” Nhưng hắn tựa hồ lý giải sai ý của tôi, quay đầu rất tự nhiên ôm lấy vai tôi, một lần nữa hôn lên khóe môi tôi, tôi đứng đơ ở chỗ đó: “Tôi là nói, tôi với em cùng nhau..... cùng nhau đi xem thử.”

Nửa giờ sau, Nhiếp Diệc, tôi, và hoa khôi học viện thiết kế đã từng bị tôi đánh đến mức nhập viện – Ngũ Tur, ba người chúng tôi ngồi với nhau trong nhà ăn của trường đại học S uống trà sữa. Trong góc kia treo một màn hình led lớn, Nhiếp Diệc một chút cũng không động đến cốc trà sữa trước mặt, vừa đùa nghịch bật lửa vừa xem tin tức tài chính phát trên đó. Ngũ Tur nâng cốc trà sữa hút một ngụm ôn định tâm tình, tôi thì ngồi một bên nhìn mấy viên trân châu trong cốc trà sữa của cô ta.

Sự tình là như thế này, ma nữ kêu thảm thiết ở tầng một vừa rồi chính là bạn học Ngũ Tur này. Theo như lời kể của Ngũ Tur, hồi tối cô ta thấy tôi với Nhiếp Diệc đi với nhau, cô ta được một lòng căm phẫn trong lòng khích lệ đi theo chúng tôi, thẳng một đường đến tòa giảng Bắc nhị. Uy danh của Bắc nhị không ai trong trường là không biết, cô ta không dám tiếp tục đi theo vào mà đứng ở ngoài cửa chờ. Nhưng sau một thời gian ngắn chúng tôi đi vào, cô ta không nhìn được muốn đi vào xem chúng tôi còn ở trong hay không, kết quả còn chưa kịp đi vào hành lang thì nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng đứng một mình trong nhà vệ sinh, bị dọa thét lên. Đương nhiên sau đó chúng tôi phát hiện ra, này là do Ngũ Tur không phân biệt được phương hướng rẽ nhầm sang bên phải có nhà vệ sinh, mà những WC trong trường học trước nay thiết kế cũng không có gì quá mới lạ, dù là của WC nam hay nữ luôn sẽ có một tấm gương lớn. Ngũ Tur lầm đường lạc lối, hôm nay lại mặc một chiếc váy trắng, bị chính cái bóng của mình trong gương dọa đến mức gào thét ầm ĩ, đúng là có một không hai.

Lúc tìm ra Ngũ Tur thấy cô ta đã mềm nhũn không còn chút sức lực, trước đây tôi học một năm rưỡi ở đại học S, với phòng y tế nơi này hiểu rõ như lòng bàn tay, bọn họ ngoại trừ có thể trị đau bụng ra thì bất luận thứ gì cũng bất lực, bởi vậy tôi và Nhiếp Diệc không hề nghĩ ngợi mà đưa Ngũ Tur tới nhà ăn gần nhất với tòa Bắc nhị, còn mua cho cô ta một cốc trà sữa an ủi tinh thần cho cô ta.

Nửa giờ nữa, Ngũ Tur rốt cuộc tỉnh táo, nắm chặt cốc trà sữa trống rỗng bình tĩnh nhìn mặt bàn. “Cô thật sự sống rất tốt.” Cô ta nói, ánh mắt dừng trên người tôi bán khoán, nhìn một vòng lại thêm một vòng.

Tôi không hiểu vì sao đột nhiên cô ta nói thế, đâm đâm trân châu trong cốc của mình nhìn cô ta không trả lời.

Im lặng chừng năm giây, ánh mắt của cô ta lại một lần nữa nhìn tôi một lượt, nhếch nhếch khóe miệng: “Nhiếp Phi Phi, Dịch Sâm từng một lần nhắc đến cô với tôi.”

“.....?”

Khóe miệng cô ta kéo cao hơn, dáng vẻ như đang cố gắng muốn câu ra một cái cười lạnh, nhưng vừa rồi bị kinh hãi quá mức nên có lẽ không thể không chế hoàn toàn được biểu cảm khuôn mặt, ngược lại còn nhìn có điểm hoảng hốt: “Anh ấy nói cô nhìn như nhiệt tình, sôi nổi với mọi người, nhưng thực chất trên thế gian này không ai có thể lạnh lùng hơn cô nữa, không có tâm, cũng không hiểu yêu là gì, cô không yêu anh ấy, càng không muốn bị ràng buộc gì với anh ấy, thật sự là không thể nói mấy thứ đạo lý, cô là người trên đời nàykhông thể nói đạo lý nhất.”

Tôi: “.....?”

Cô ta rốt cuộc cũng thành công cười gằn một cái: “Anh ấy nói cô như vậy đấy, tức giận không?”

Nhiếp Diệc vẫn đang hồ hững xem tin tức tài chính kinh tế, như là cũng không mấy quan tâm đến câu chuyện của chúng tôi, nhưng cự ly gần như vậy, tôi dám chắc chúng tôi nói gì hắn cũng có thể nghe được hết. Tôi nói: “Không thể nói như vậy nha, năm đó chúng tôi kỳ thực chỉ là bạn com, đều là không quá để tâm đến đối phương, anh ta có cái nhìn không tốt lắm về tôi thì tôi cũng chẳng có quyền gì can thiệp.”

Cô ta vậy mà cười lạnh thành tiếng: “Nhiếp Phi Phi, cô vẫn có thể giả vờ giả vịt? Kỳ thực trong lòng cô vô cùng khó chịu đúng không? Cô năm đó yêu Nguyễn Dịch Sâm như vậy, cô dám nói.....”

Tôi ngắt lời cô ta: “Dừng dừng, Nguyễn Dịch Sâm chính mình cũng hiểu rõ tôi với anh ta không có ý đồ gì không an phận, làm sao đến lượt cô lại biến thành.....”

Cô ta đột nhiên nói: “Anh ấy yêu cô, Nguyễn Dịch Sâm khi ấy thật sự rất yêu cô.”

Ánh mắt Nhiếp Diệc rốt cuộc cũng dời qua. Tôi nhất thời không biết trả lời ra sao: “..... Ha?”

Ngũ Tur cắn môi: “Nhiếp Phi Phi, cô không phải là cho đến bây giờ vẫn nghĩ rằng tôi là người thứ ba chen chân phá hoại tình cảm của các người? Chuyện năm đó, liệu cô có phải hoàn toàn là người bị hại? Mà cô, tôi, Nguyễn Dịch Sâm, mối liên hệ giữa ba chúng ta, sau khi cô đi thì mối liên hệ đó liên kết thức triệt để? Càng nói, cô không hề chớp mắt mà vất bỏ Nguyễn Dịch Sâm, bởi vì cô cho là anh ấy không đáng? Tất cả những hồi ức của cô với Nguyễn Dịch Sâm, liền có thể dùng một từ ‘không đáng’ là kết thúc?”

Tôi cảm thấy toàn bộ một lời dài dòng này của cô ta, ngoại trừ lý giải về Nguyễn Dịch Sâm có chút vấn đề, thì bản chất cuộc thảo luận này chính là sự thật, tôi nghĩ nghĩ, sau đó hỏi cô ta: “..... Không phải sao?”

Về mặt cô ta tựa như không thể tin, một lúc lâu nói: “Anh ấy chỉ lợi dụng tôi.”

Tôi: “.....?”

Cô cười khẽ một tiếng: “Dịch Sầm chỉ là lợi dụng tôi, anh ấy muốn nhìn thử xem cô đối với anh ấy rốt cuộc có bao nhiêu quan tâm, cũng không ngờ tới cô nhìn anh ấy một cái cũng không nhìn, quay đầu liền đi tới nước A rồi.” Cô ta ngẩng đầu nhìn tôi: “Nghe nói khi ấy hai người sắp đính hôn.” Cô ta đánh giá tôi, trong lời nói lại lộ một điểm mê man: “Hiện tại cô biết anh ấy là yêu cô thật lòng rồi, cũng không hề phản bội cô, mà khi ấy nếu như không phải cô quá gấp gáp xuất ngoại, hai người có thể không vì vậy mà bỏ lỡ lẫn nhau, cô có thấy tiếc nuối không?”

Tôi mất rất lâu để tiêu hóa thông điệp trong lời nói của cô ta, lại mất thật lâu để tiêu hóa câu hỏi của cô ta, thực sự không lý giải ra động cơ của cô ta là gì, nhớ tới cô ta dường như vẫn rất thích quanh co, tôi không thể làm gì khác hơn là đi thẳng vào vấn đề, thương lượng với cô ấy: “Bạn học Ngũ này, cô có thể nói cho tôi mục đích câu chuyện này chút không? Mục đích cô muốn hôm nay là gì, hoặc là muốn tôi làm cái gì, cô có thể thẳng thắn hơn một chút không?”

Cô ta lặp lại lời nói của tôi: “Muốn cô làm gì.....” Trong nháy mắt về mặt lại càng mờ mịt, một hồi lâu mới mở miệng: “Dịch Sầm cho tới bây giờ chưa từng được vui vẻ, tôi biết anh ấy vẫn luôn nhớ đến cô, có lẽ vẫn luôn chờ đợi cô, mà cô.....” Cô ta nhìn Nhiếp Diệc một chút: “Cô lại kết hôn rồi, nhìn qua không hề có chút gì buồn phiền, cô làm sao lại có thể sống tốt như vậy, là vì cô nghĩ rằng mình là người bị hại sao? Bởi vì cô nghĩ rằng mình bỏ qua là một người không xứng đáng? Tôi rất hiểu kỹ, nếu như cô biết được hết những điều này, liệu còn có thể tiếp tục không tìm không phôi mà tiếp tục sống tốt được như vậy hay không, cô sẽ tự xử như thế nào đây? Những chuyện năm đó kỷ thực vẫn chưa kết thúc.” Nói tới đây tựa hồ như cô ta đã tìm ra được mục đích cho mình, không khỏi kích động lên: “Bởi vì cô vẫn chưa kết thúc những chuyện đó hoàn toàn, nên Dịch Sầm mới vẫn bị những chuyện kia ràng buộc, cô hỏi tôi muốn cô làm gì phải không, tôi muốn cô hiểu được rõ năm đó là xảy ra chuyện gì, muốn cô tự mình kết thúc triệt để chuyện năm đó, để Dịch Sầm có thể đi ra, như vậy tôi cũng..... tôi cũng.....”

Cô ta “tôi cũng” nửa ngày, nhưng vẫn không nói ra được sau “tôi cũng” đó là gì, tôi đẩy cốc trà sữa còn lại một nửa sang một bên, tựa lưng về phía sau, nói: “Nguyễn Dịch Sầm làm sao mà yêu tôi được, lại còn chờ gì nữa, cái này tôi không tin, Ngũ Tư cô và Nguyễn Dịch Sầm lúc ấy đến cùng là xảy ra chuyện gì tôi cũng không có hứng thú.” Cảm thấy trong đầu Ngũ Tư là nhiều thứ tình tiết phim Hàn quá rồi, đối với Nguyễn Dịch Sầm càng không hiểu gì. Mà hai người bọn họ năm đó diễn một màn tình yêu vườn trường, lại biểu diễn thêm một cái kết cục, cũng có chút khiến người ta kinh ngạc, tôi đang muốn mở miệng qua loa vài câu, lại nghe bác sĩ Nhiếp vẫn trầm mặc xem tin tức một bên đột nhiên nói: “Chỗ này sắp đóng cửa rồi.”

Tôi và Ngũ Tư hơi sững sốt, mới phát hiện đèn phía trước quả nhiên đã tắt gần hết, mấy sinh viên ngồi đó cũng đang lục đục kéo về. Nhiếp Diệc cầm cốc trà sữa của tôi đứng lên, tôi cũng đi theo hắn, Ngũ Tư vội vàng ngăn cản tôi: “Nhiếp Phi Phi, cô vẫn chưa trả lời tôi.”

Tôi nhất thời không nhớ ra là phải trả lời cô ta cái gì, Nhiếp Diệc đã cúi đầu nhìn cô ta một cái, lạnh nhạt nói: “Phi Phi đã kết hôn, chuyện của các người cô ấy sớm không liên quan gì nữa rồi.” Coi như giúp chúng tôi kết thúc cuộc đối thoại này.

Ngũ Tư còn muốn nói gì đó, nhìn Nhiếp Diệc lại không dám mở miệng.

Bác sĩ Nhiếp ít nói, luôn luôn chủ trương phàm là nói chuyện phải có vấn đề để giải quyết. Khả năng là hắn cảm thấy cuộc trò chuyện vừa rồi của tôi và Ngũ Tư vừa không logic vừa không có ý nghĩa, còn vô cùng lằng nhằng, hoàn toàn không giải quyết được vấn đề gì, có thể ngồi bên cạnh tôi gần nửa giờ đã là cực hạn của hắn rồi.

Tôi và Nhiếp Diệc đi ra khỏi nhà ăn, Ngũ Tư vẫn còn ngơ ngác ngồi đó.

Quay đầu lại nhìn, trong đại sảnh rộng lớn lúc này chỉ còn lại vài chiếc đèn trần, nhất thời cảm thấy không gian quạnh hiu.

Hai tay tôi rút trong túi áo lông, trong đầu chậm rãi rì rua lại tất cả những chuyện phát sinh trong tối hôm nay, bắt đầu là từ căn nhà ma đó, vốn dĩ là tính toán tôi và Nhiếp Diệc sẽ có thêm bước tiến mới, nhưng giữa chừng lại gặp đường một Ngũ Tư, thật là khiến người ta buồn bực không thôi. Mà lời giải thích của Ngũ Tư năm đó, góc độ giải thích cũng quá mức mới mẻ độc đáo, khiến cho người ta khó có thể tin tưởng. Chỉ có một điều duy nhất có thể chắc chắn đó là tình cảm của cô ta với Nguyễn Dịch Sầm đủ sâu đậm, đến nay vẫn không dứt ra được, cũng là một câu chuyện tình buồn. Nhưng nếu là bàn về cái này, cô ta đối với Nguyễn Dịch Sầm đảm bảo không đuổi kịp tôi với Nhiếp Diệc.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ nên bước chân có chút chậm chạp, không để ý tới Nhiếp Diệc phía trước vài bước đã dừng bước chân, hắn hơi nghiêng người nhìn tôi: “Sao lại đi chậm vậy?” Con đường này có một cây ngô đồng nhỏ. Hôm nay có trăng tròn, có gió, lại có lá rụng từ cây ngô đồng, hắn đứng đó thân thể như ngọc, bóng người giống hệt với người con trai lúc tôi vén lên tấm rèm che ở Hương Cư Tháp kia, cũng giống hệt với người con trai phía bên kia bể cá cảnh nhiệt đới tôi gặp ở Nhiếp gia. Trên đời sao lại có thể có một người như vậy nhỉ.

Có lẽ là tôi quá mức say mê nhìn hắn khiến hắn không hiểu vì sao, nhưng hắn cũng không biết nói gì, chỉ nhíu mày một cái rồi đưa tay ra nhẹ giọng gọi tôi: “Lại đây.”

Lúc về Nhiếp Diệc lái xe, tôi vui người ở ghế cạnh tài xế, qua cửa sổ nhìn theo ánh đèn lao vun vút qua, những ánh sáng lóe lên rồi chạy qua khiến tôi thấy buồn ngủ. Tôi nghĩ vấn đề này của Ngũ Tư cũng nên nói rõ với Nhiếp Diệc một lần, năm đó chuyện như thế nào Nhiếp Diệc không hề biết, mà Ngũ Tư lại nhất định muốn tôi quay lại với Nguyễn Dịch Sầm, khó tránh khỏi cũng khiến Nhiếp Diệc hồ đồ Nguyễn Dịch Sầm với tôi rốt cuộc là cái gì. Không nói đến Nhiếp Diệc, ngay cả tôi nghe xong cô ta tình cảm dạt dào kể một câu chuyện như vậy cũng muốn trở nên hồ đồ rồi. Nhưng nhìn gò má Nhiếp Diệc lúc lái xe, con buồn ngủ ập đến, cảm thấy lúc này không phải là thời cơ tốt, đồng thời tựa hồ không hiểu vì sao lại phải nói thế. Con buồn ngủ kéo đến ngày càng dồn dập, không biết từ lúc nào đã ngủ đi mất, về đến nhà được Nhiếp Diệc đánh thức mới tỉnh dậy.

Vú Lâm còn để cửa cho chúng tôi, vì vẫn còn buồn ngủ nên tôi mơ mơ màng màng theo hắn tiến vào phòng khách, giày cũng quên không đổi. Hắn không bật đèn mà trực tiếp đi rót nước.

Ánh trăng chiếu vào phòng khiến cho căn phòng có chút lạnh. Tôi vẫn đi theo hắn, không để ý đụng đầu vào lưng hắn, ôm đầu a một tiếng, lúc này mới nhớ ra phải đổi giày, chuẩn bị quay lại thì bị hắn nắm chặt tay kéo về. Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, lại nhìn tay đang nâng ly nước đỏ vào miệng. Hắn đặt lại cốc lên quầy bar sau đó cúi đầu nhìn tôi, ngừng một chút hỏi: “Có phải muốn nói gì với tôi?”

Tôi lập tức tỉnh táo, vốn dĩ là tôi muốn suy nghĩ kỹ rồi mới giải thích với hắn sau, nhưng bị hỏi đột ngột nên lập tức bật ra một câu khiến ngay cả tôi cũng phải giật mình, tôi hỏi hắn: “Anh có để ý chuyện vừa rồi không?”

Hắn hình như cũng hơi sững sốt, ngón tay chạm vào miệng ly. Không chờ hắn trả lời tôi đã tới gần, lẩm bẩm nói: “Lời Ngũ Tử đều là nói vậy, Nguyễn Dịch Sâm với em căn bản là không có gì, anh ta mà thích em mới là gặp quý, em cũng không thích anh ta, anh không thể vì vậy mà hiểu lầm em nha.” Nói xong còn nắm tay hắn lay lay: “Em mới phát hiện ra chúng ta đang rất tốt rồi, em vô cùng thích chúng ta như hiện tại, nên anh không thể hiểu lầm em được.” Tôi vừa lăm nũng vừa khâm phục mình từ khi nào lại lăm nũng giỏi như thế.

Hắn bị tôi làm cho ngỡ ngàng, thuận thế nắm chặt hai tay tôi. Bên cạnh quầy bar có một cái ghế, hắn ngồi xuống, xoa xoa tay tôi. “Tôi không để ý.” Hắn rót cuộc mở miệng, “Nhưng cô ta có thể cũng không phải nói vậy.” Hắn ngẩng đầu nhìn tôi: “Thật ra tôi không hi vọng nhìn thấy em có thêm lựa chọn, tôi không hy vọng lựa chọn của em ngày càng nhiều lên.”

Trong nháy mắt tôi hiểu được hắn nói lựa chọn là gì. Xét theo lời giải thích của Ngũ Tử, cô ta một lòng yêu Nguyễn Dịch Sâm, mà Nguyễn Dịch Sâm lại một lòng một dạ yêu tôi, đến nay vẫn ghi lòng tạc dạ không quên được. Ý của hắn là tôi bây giờ còn có Nguyễn Dịch Sâm cũng có thể thành một lựa chọn. Nhưng mà Ngũ Tử cũng nói tôi là kẻ vô tình vô nghĩa, đêm nay cô ta nói rất nhiều, chỉ có duy một điều này là đúng, tôi đối với người ngoài quả thật là có thể gán cái mác vô tình vô nghĩa.

Lùi 1 vạn bước, coi như Nguyễn Dịch Sâm thật sự yêu tôi đi, thì cũng có ý nghĩa gì với tôi đâu?

Tôi đây chính là nghĩ sao nói vậy. Bên cạnh Nhiếp Diệc còn một chiếc ghế khác, tôi ngồi xuống nhìn chăm chú một mảng màu rỉ sét ở phòng khách, nhẹ giọng hỏi hắn: “Cứ cho là Nguyễn Dịch Sâm yêu em, thì có thể thế nào chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 22

Quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, không hiểu vì sao đột nhiên thấy việc này có chút buồn cười. Nếu nói như vậy, Nguyễn Dịch Sâm với tôi cũng có thể coi là cầu mà không được, tôi đối với Nhiếp Diệc cũng là cầu mà không được sao? Tôi chưa từng nghĩ tìm tới Nhiếp Diệc giúp tôi giải thoát, cho dù tôi yêu Nhiếp Diệc, yêu đến mức có thể vì hắn mà làm khổ mình, nhưng sao có thể ép buộc hắn đây? Nhân duyên giữa người với người chính là như vậy, mỗi người đều có một con đường, cũng có những nỗi khổ khác nhau, hiểu thông suốt sẽ tự mình thấy thỏa mãn, tự mình cứu rỗi cho chính mình.

Mà tôi thì một mực ở lý trong này không muốn giải thoát hay muốn được cứu rỗi.

Tôi thích người này, tính tình hắn trầm ổn lại an tĩnh, nhân cách ảm áp lại chân thành, tôi đối với hắn chính là ngưỡng mộ trùng trùng, sùng bái từ trong xương tủy, vì sao phải giải thoát?

Tôi nói tiếp: “Mẹ em khi còn trẻ một lần từ chối một người theo đuổi bà còn đặc biệt làm một bài thơ, ‘tặng bạn một áng mây, để bạn có thể lấy nó làm một cây phát trần, quét sạch những tình ý u buồn này’. Em không có khả năng văn thơ như bà, cũng không bày tỏ được sự đồng cảm như vậy, để người theo đuổi bà vừa phải từ bỏ trong tiếc nuối lại vừa tôn trọng bà. Giả như thật sự có ai yêu thích em.....” Tôi dừng lại chỗ đó, cũng không thể trước mặt hắn mà tuyên bố quá trần trụi. Giả như thật sự có ai đó yêu thích tôi, tôi muốn cảm ơn sự đánh giá cao của bọn họ với mình, nhưng tôi thậm chí ngay cả một áng mây cũng không thể đáp lại bọn họ, bởi vì thời điểm tôi yêu một người liền chỉ muốn đem tất cả tôi có, tất cả những gì của tôi, thậm chí là ngay cả áng mây trên đầu, cũng toàn bộ muốn đưa cho người đó.

Tôi ngồi đó do dự rất lâu, nghĩ nên làm sao để hoàn thiện câu nói đó mà không khiến hắn nghi ngờ, Nhiếp Diệc ngẩng đầu lên, tôi không khiến hắn đợi lâu nói: “Giả như thật sự có ai đó yêu thích em, em chỉ có thể cảm ơn bọn họ đã xem trọng, những cái khác em thật sự không nghĩ ra nữa.”

“Vậy còn tôi thì sao?” Hắn hỏi tôi.

Tôi hơi sững sốt: “Sao cơ?”

Trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, hắn tựa lưng vào quầy bar, đột nhiên nói: “Tôi trước đây đã nghĩ, em phóng khoáng, thông minh, cũng tài hoa, cho dù có mối tình đầu hay bạn trai cũng không có gì là không bình thường cả, tôi cũng không cảm thấy những điều đó có đáng phải tính toán.”

Tôi nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn nói: “Biết tôi hiện tại nghĩ gì không?”

Tôi lắc đầu.

Hắn lạnh nhạt nói: “Tôi hi vọng em chưa từng có mối tình đầu hay bạn trai nào cả.”

Tôi: “Anh nói gì cơ?”

Hắn yên tĩnh lặp lại một lần: “Tôi hi vọng em chưa từng có mối tình đầu hay bạn trai gì hết, tôi hi vọng trước tôi, trong sinh mệnh của em chưa từng có một ai khác.”

Ánh trăng mềm mại phủ kín phòng khách, giống như đang ở thật sâu dưới đáy biển, ảm đạm mà yên tĩnh, lại tựa như có làn sóng phản chiếu trên da, làm cho cả cơ thể trong nước đang chìm nổi, tôi đã sớm quên mất làm sao để hô hấp.

Hắn lại tiếp tục hỏi tôi: “Phi Phi, con người gọi cái này là gì?”

Tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực rút cuộc cũng kéo tôi về hiện thực, con người gọi đó là gì sao? Tôi không thể nhận biết những thứ tình cảm nhỏ bé này, đây không phải là thích sao? Hay là yêu? Hay chỉ là ham muốn sở hữu? Tôi vô cùng muốn nói cho hắn biết con người gọi đó là yêu, nhưng nếu tôi nói như vậy, không có ai so với tôi rõ ràng hơn, tôi chỉ là muốn hướng hắn nói ra từ mấu chốt đó, nhưng cũng không hẳn là như vậy. Lỡ đâu hắn đối với tôi chỉ là ham muốn sở hữu. Trước tiên phải có ham muốn sở hữu, sau đó mới có thể thích, sau đó nữa là yêu.

Tôi nói: “Con người..... con người gọi đó là ham muốn sở hữu.”

Hắn cười cười: “Vậy sao, ham muốn sở hữu.” Hắn vẫn duy trì trầm ổn và bình tĩnh: “Tôi không biết, những việc này em am hiểu hơn tôi nhiều.” Sau đó không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt không hề động, nhưng ánh mắt an tĩnh này lại đặc biệt khiến cho người ta có cảm giác khắc sâu, tôi không hiểu những thứ đó là gì, trong lòng chỉ còn lại kích động.

Bởi vì quá kích động nên nói chuyện bắt đầu không có kết cấu, bắt đầu quên mất cái gì có thể nói cái gì không thể, tôi hỏi hắn: “Nhiếp Diệc, không phải là anh đã có chút thích em rồi đó chứ?” Lời ra khỏi miệng mới cảm thấy hoảng hốt.

Hắn trầm mặc một chút: “Em muốn cảm ơn tôi đã coi trọng?”

Tôi mới nhớ vừa nãy mình đã nói gì với hắn, nói nếu có ai yêu thích tôi thì tôi chỉ có thể cảm ơn bọn họ đã coi trọng, những cái khác không muốn nhắc đến.

Chiếc ghế nhỏ tôi ngồi có thể xoay, tôi xoay người mình qua đối mặt với hắn, tay phải đặt trên đùi hắn khẽ nghiêng người qua, thân thể nửa quỳ trên đầu gối hắn, hắn ngẩng đầu nhìn tôi, tôi vịn vai hắn nói: “Anh không giống với họ.” Tim đập thình thịch, nhưng tôi nhất quyết không lùi lại. Tôi liếm môi một cái, một lần nữa lặp lại, nhấn mạnh: “Miễn là anh thì đều không giống nhau, nếu như anh thích em.....” Nói tới đây đột nhiên than thầm không được, Nhiếp Diệc đối với tôi thế nào chính hắn còn không xác định được, còn cần tôi chỉ điểm, dẫn dắt cho hắn. Nói yêu thích vẫn còn là quá sớm, hắn có lẽ vẫn còn đang tìm tòi nghiên cứu chính mình, phân tích chính mình, thử lý giải phần tình cảm có chút không tầm thường của chính mình.

Tôi vuốt ve khuôn mặt hắn, nói: “Em nói là nếu như, nếu như anh thích em, em sẽ thích anh lại gấp bội.” Chúng tôi dựa sát vào nhau như vậy, đôi mắt của hắn rũ xuống chăm chú nhìn tôi, tâm tình tựa như có chút bất ổn, tôi nghĩ có lẽ mình đã ép làm hắn đau, vội vàng rút vội lực đi.

Dáng vẻ mờ mịt được phủ một tầng sáng từ ánh trăng đỏ khiến người ta say mê, tôi ổn định chính mình nói: “Bây giờ anh không hiểu cũng không sao, sau này, sau này có lẽ anh sẽ hiểu.....” Nhìn dáng vẻ nghi hoặc đến hồ đồ của hắn, nội tâm tôi trở nên mềm mại, hắn sao lại có thể làm ra cái vẻ mặt đó cơ chứ, giọng điệu của tôi phút chốc giống như dỗ dành trẻ con, không nhìn được đến gần hơn bọc bạch với hắn: “Nếu như anh thích em, em cũng sẽ thích anh, em trước giờ cũng chỉ có anh, chỉ có mình anh, anh với bọn họ không thể so sánh được.”

Hắn nhắm mắt lại.

Tôi lập tức tỉnh táo lại, hắn thích tôi cũng là do tôi nói ra, có thể còn chưa thích đến mức đó? Tôi lại không khống chế được bản thân mà biểu hiện quá mức nhiệt tình? Tôi sẽ không dọa đến hắn chứ?

Cả cơ thể tôi cứng đờ, cố gắng nở nụ cười nói: “Chính là như vậy đấy.” Nói xong liền trấn định lại, buông tay muốn rời khỏi người hắn.

Hắn thế nhưng lại ôm chặt eo tôi không buông. Tôi đã sớm được lĩnh giáo sức mạnh của hắn, nhất thời chỉ có thể tiếp tục dựa trên người hắn tiến thoái lưỡng nan, hắn giương mí mắt lên, cùng tôi mắt đối mắt, hắn nói: “Vì sao phải giả dụ?” Hắn nói không nói rõ ràng hoàn chỉnh, nhưng tôi lại lập tức hiểu ra hắn là muốn nói cái gì. Vừa rồi tôi đã nói nếu như hắn thích tôi, nếu như hắn thích tôi, giả dụ như hắn thích tôi.

Tôi im lặng.

Hắn đột nhiên thờ dài, hơi nhú mày nói: “Nhiếp Phi Phi, tôi chính là thích em, đây không phải là rất rõ ràng sao?”

Tôi mờ mịt hết gạt rồi lại lắc đầu, cả người đột nhiên hoảng hốt thành bong bóng xà phòng, tôi hỏi: “Cái gì cơ?”

Hắn nhìn tôi, chăm chú quan sát vẻ mặt của tôi, sau đó hỏi: “Phi Phi, tôi là đặc biệt, không phải là em thuận miệng nói đúng chứ?”

Tôi lẩm bẩm trả lời hắn: “Không, tất nhiên là không phải rồi.”

Nhưng hắn tựa hồ cũng không để ý, ngừng một lúc, dần dần nói: “Em đáp ứng với tôi sẽ cùng nhau bồi dưỡng tình cảm, hiện tại tôi cho em biết tôi thích em rồi, vậy em muốn đối với tôi thế nào đây?”

Tôi nhìn hắn, không biết về mặt hiện giờ của mình như thế nào, tuy là hắn đã nói hắn thích tôi, tôi cũng hi vọng hắn có thể thích tôi, nhưng cũng chỉ là

mong muốn trong tiềm thức, bởi xưa nay tôi chưa từng thật sự hi vọng điều này có thể trở thành hiện thực. Vì vậy hiện tại đúng là hấn đang nói thích tôi sao?

Chính tôi cũng không biết sau đó mình trả lời hấn cái gì, mơ mơ màng màng lăm bầm lầu bầu nó thế này quá nhanh rồi.

Như vậy thật sự so với dự tính của tôi nhanh hơn quá nhiều. Mà có lẽ dự tính của tôi chính là cả đời này cũng không thể phát sinh chẳng. Tôi cũng không biết nữa.

Một hồi lâu sau lại nghe hấn nói: “Phi Phi, tôi cũng không phải muốn ràng buộc em hay là bức bách gì em, đêm nay.....” Hấn dừng một chút: “Cứ cho là tôi lỡ lời đi, em cũng có thể coi như không nghe thấy gì.” Hấn xoa xoa mi tâm của mình: “Tôi không nên sốt ruột, chúng ta vẫn là nên chậm một chút.....”

Tôi nói: “Đã rất chậm rồi.”

Lần này đến lượt hấn không hiểu ra sao: “Cái.....”

Tôi giờ tay ôm lấy cổ hấn hôn lên, trong nội tâm có bao nhiêu tình cảm không thể nói ra hết, toàn bộ biến thành lưu luyến dây dưa hôn lên môi hấn.

Tôi vừa hôn hấn vừa cuống cuống thổ lộ với hấn: “Anh rất chậm, còn muốn chậm thế nào nữa, em cũng thích anh, em thích anh nhất.....” Tôi không nhớ được sau đó mình còn nói linh tinh gì khác không, chỉ nhớ rõ khi ấy hấn ôm tôi rất chặt, khuôn mặt đẹp đẽ của Nhiếp Diệc mơ hồ còn toát ra ôn nhu. Khi tôi lao đảo từ trên người hấn rời ra muốn kéo hấn lên lầu, đột nhiên nghe được một góc phòng khách vang lên tiếng vang nhỏ, nhưng chúng tôi không có tâm trí quan cái thanh âm kia, vừa hôn môi vừa vịn cầu thang đi lên tầng.

Đêm đó ánh trăng rất sáng.

Hôm sau lúc ăn sáng nghe vú Lâm nói tới qua Ung Khả đến, hình như có chuyện gì tìm Nhiếp Diệc, dù chúng tôi không có nhà nhưng vẫn một mực chờ ở phòng khách, hỏi chúng tôi hôm qua có gặp hay không. Nhiếp Diệc không hề tâm ngồi một bên giúp tôi pha mật ong với sữa bò, mà tôi lại nhớ đến tiếng vang nhỏ trong phòng khách ngày hôm qua, trong nháy mắt nội tâm không biết nên cảm giác ra sao.

Vú Lâm nói: “Sáng nay lúc ra cửa thấy khoảng đất đỏ phía sau núi có nốt gầy cao gót. Ung tiểu thư có lẽ là sau nửa đêm mới rời đi, không gặp thật sao?” Sau đó như nghĩ ra cái gì vú Lâm lại hiển từ giải thích: “Nửa đêm có mưa, đất ở đó mềm nên lưu lại dấu gầy, nên đoán là nửa đêm mới rời đi. Kỳ quái thật, nếu như ở lại đến tận lúc ấy, Ung tiểu thư ở lại không lẽ là ở trong phòng dành cho khách.”

Tôi cảm thấy hơn nửa là hôm qua lúc tôi với Nhiếp Diệc ở trong phòng khách Ung Khả đã ở đó, tôi với Nhiếp Diệc nói nhiều chuyện riêng tư như vậy có lẽ tám chín phần đều lọt vào tai Ung Khả rồi. Nhất thời giận đến mức cười ra tiếng, người này thật sự là có giáo dưỡng, lại trốn ở một góc như vậy nghe lén. Tôi lúng túng cầm cốc nước đá bên cạnh định uống, lại bị Nhiếp Diệc cướp đi, lấy cốc sữa bò đưa cho tôi, lại nói với vú Lâm: “Sau này nếu như tôi và Phi Phi không có nhà mà có người ngoài đến thì đừng để bọn họ vào.”

Vú Lâm hơi sững sốt: “A, là tôi suy nghĩ không chu toàn, càng già càng hồ đồ rồi.”

Nhiếp Diệc lạnh nhạt nói: “Không phải lỗi của ai cả, dù sao từ trước cũng không có quy định này.”

Tôi suy tư hai giây, sau đó vững vàng nói với vú Lâm: “Khang Tổ La nếu như đến thì vẫn là nên cho cô ấy vào ngồi chờ.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Rất nhanh cũng chờ được một ngày có nắng, toàn bộ công cuộc quay chụp đều hoàn mỹ, thời gian đóng máy cũng kết thúc như mong đợi. Hứa Thu Nhiên thuận lợi tiếp nhận phong dưới nước ở bên này. Dù dao cũng là một video tuyên truyền nên có vô kể thiết bị, nhân viên, bể bơi sau tòa biệt thự người ra người vào như cá gặp nước. Tôi và Nhiếp Diệc cũng triệt để từ bỏ ý định quay về hội quán Hồng Diệp.

Tôi vừa nghĩ đến chuyện sắp tới đây, cả một đội công tác đi làm hậu kỳ ở riết trong một căn phòng mười ngày nửa tháng, khi trở ra liệu Nhiếp Diệc có ly hôn tôi luôn không, nhất thời trên trán mồ hôi lạnh như mưa rơi. Khang Tổ La nghe vậy bèn hiến kế cho tôi: “Hội quán Hồng Diệp trước kia là là sắp xếp theo tài trợ của Nhiếp Diệc mà biến nơi đó thành nơi xử lý hậu kỳ, bây giờ bỏ để cho Ninh Trí Viễn dẫn theo đội hậu kỳ qua Hồng Diệp đóng quân là xong rồi không phải sao?”

Tôi làm theo lời Khang Tổ La. Mọi người nghe tôi chuyển tới địa điểm mới thì cũng rất vui vẻ rời đi, chỉ là tối hôm đó Đồng Đồng cầm cuốn sổ nhỏ đến tìm tôi, mặt mày ủ rũ chỉ vào con số khá là lớn trong đó nói với tôi: “Tổ hạng mục trong thành phố bên kia nói chưa từng nghe tới làm hậu kỳ cũng phải làm ở Hồng Diệp, vậy nên không xem xét đến, chi phí lớn như vậy không lẽ chúng ta lại phải tự bỏ ra sao ă? Lần này làm việc nửa tính chất là công ích, vậy mà trong thành phố lại vẫn cho thế này là nhiều?”

Tôi cầm cuốn sổ nhỏ của cô ấy xem cẩn thận, thốt thốt: “Phòng khách phổ thông của Hồng Diệp cũng mắc như vậy.”

Đồng Đồng ngượng ngùng chọc hai ngón tay với nhau: “Đúng vậy đó.”

Tôi nói: “Cái này, vậy thì để chị bán xe đi đi.”

Nhiếp Diệc mặc áo ngủ, đứng lúc này đi từ trên lầu xuống.

Đồng Đồng nhanh chóng tăng âm lượng: “Chị Phi Phi, chị là nói muốn bán xe ă?”

Nhiếp Diệc giương mắt: “Bán xe gì cơ?”

Đồng Đồng nhìn tôi tủi thân: “Nhiếp thiếu, chị Phi Phi cũng là vì anh nên mới dẫn toàn bộ đội hậu kỳ đến Hồng Diệp, nhưng bên này giá phòng thực sự là quá đắt đỏ, trong thành phố lại không cung cấp cho chi phí nên chị Phi Phi định bán xe đi.”

Nhiếp Diệc nói: “Vậy sao.”

Đồng Đồng nháy mắt một cái: “A? Không..... Không phải là thật sự muốn chị Phi Phi bán xe đó chứ ă?”

Nhiếp Diệc gật đầu một cái: “Có vẻ cô ấy không phải vì tiền mới gả cho tôi.”

Đồng Đồng mặt mày ủ rũ nhìn tôi: “Chị Phi Phi này, chị..... chị đưa chìa khóa xe cho em.”

Tôi cười mắng: “Đưa cho cái đầu em ấy, cảm hóa đơn đi tìm trợ lý Chử, chị đây hầu hạ hoàng thượng liên lụy chính mình còn chưa tính, lại còn muốn liên lụy đến xe của chị? Em nói phủ nội vụ này có còn lý lẽ không hả?”

Đồng Đồng vui vẻ ra mặt mang theo sổ nhỏ nhanh chóng rời đi.

Nhiếp Diệc mở một văn kiện, ngồi xuống cạnh tôi, hững hờ hỏi: “Làm sao còn ngồi bất động ở đây?”

Tôi cầm cốc sữa bò sừng sốt: “Động? Động cái gì? Động làm cái gì cơ?”

Hắn duỗi hai chân thẳng tắp đặt lên đầu gối tôi, trên tay vẫn lật đồng giấy tờ: “Đắm chân.”

Tôi: “A?”

Một tay hắn đặt trên tập tài liệu, một tay khác chống trên ghế sofa, hơi nhấc cằm lên: “Không phải vừa mới nói phải cố gắng hầu hạ tôi sao?”

Tôi vâng dạ đáp lại, sau đó một tay đưa vào trong ống quần pyjama của hắn, ngừng một lúc, xoa xoa cẳng chân, lại ngừng một lúc, xoa đến mắt cá chân, Nhiếp Diệc đã đọc được mười trang tài liệu ngẩng đầu hí mắt nhìn tôi: “Nhiếp Phi Phi.”

(?)

Theo kế hoạch thì Hứa Thư Nhiên bên kia quay cảnh phải cuối tháng mười hai mới kết thúc, ước chừng tới lúc đó phải hai tháng nữa. Mà tôi với người kiểm duyệt thì chỉ cần đảm bảo hai bộ này của chúng tôi hoàn thành trước khi bên anh ta xong việc là được, bởi vậy thời gian xử lý hậu kỳ là vô cùng thoải mái.

Đồng Đồng cảm thán: “Trước đây chỉ cần bắt đầu khâu xử lý hậu kỳ là chị Phi Phi liền ở lý trong phòng làm việc không ra khỏi cửa, mười ngày nửa tháng không nhìn thấy ánh mặt trời là chuyện bình thường, hiện tại mỗi ngày chỉ qua bên đó bốn giờ rồi về luôn, người kết hôn thật là thay đổi nhiều quá.”

Tôi được cô ấy nhắc nhở bỗng chốc tỉnh táo, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Như thế xem ra thời gian hậu kỳ ước chừng sẽ phải kéo dài gấp ba, chi phí cũng ít nhất tăng gấp ba?”

Đồng Đồng gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng vậy đó.”

Tôi đề nghị: “Chi phí phát sinh này chúng ta cũng nên đi tìm trợ lý Chử gánh vác giúp chứ nh?”

Đồng Đồng vô cùng phấn khởi: “Rất nên, rất nên ă.”

Nhiếp Diệc cách đó vài bước đang cắt tia một chậu hoa, nghe vậy quay đầu nhìn tôi: “Nhiếp Phi Phi, bây giờ em đã biết tính toán đến trợ lý Chử rồi nhỉ, rất có tiền đồ.”

Tôi làm mặt quỷ với hắn.

Tuy là tôi nói như thế nhưng hậu kỳ cũng không kéo dài lâu đến vậy. Bởi vì hai tháng nữa phải đi một chuyến sang châu Úc chuẩn bị tác phẩm cho buổi triển lãm cá nhân năm tới, bởi vậy cần phải nhanh chóng hoàn thành tác phẩm lần này, thời gian còn lại còn phải để chuẩn bị cho ngày đi công tác.

Gần một tháng trôi qua nhanh như một cơn gió, thời tiết không nóng cũng không lạnh, trên đảo âm u mà tĩnh lặng, có cảm giác như không thể xác định được thời gian. Lá phong(*) từ màu vàng đã dần ngả qua màu đỏ sẫm, mới chỉ hai mươi ba mươi ngày mà đã đem toàn bộ hồ trong đảo nhuộm thành một mảnh đỏ rực, khiến cho người ta không thể không nhận ra mùa thu đã gần kề.

(*)Hồng Diệp là lá phong nhé

Tròn một tháng, bởi vì cả hai người đều không phải đi công tác nên cơ bản là không có ngày nào phải đi xa, may là trên đảo cái gì cũng có, ngay cả trường đua ngựa hay võ quán cũng có thể đến bất kỳ lúc nào. Trên cơ bản đây cũng là lần đầu tiên tôi thật sự tiến vào giai đoạn sinh hoạt sau kết hôn, vô cùng có quy luật, mỗi sáng bị Nhiếp Diệc kéo từ giường xuống cùng hắn chạy bộ, sau đó hai người cùng ăn điểm tâm, ăn xong thì mỗi người một ngả đi làm việc, nếu trời đẹp thì chiều sẽ ở trường đua ngựa tập luyện cưỡi ngựa bắn cung, nếu là thời tiết âm u sắp mưa thì sẽ đến võ quán.

Phía sau hội quán Hồng Diệp có một rừng phong tạo thành một trường đua ngựa rộng bao la. Nhiếp Diệc ở đó có nuôi hai con hãn huyết mã, một đen một xám. Bác sĩ Nhiếp đam mê tất cả các loại vận động mạo hiểm, trong mấy mục kỹ thuật cưỡi ngựa yêu thích loại cưỡi ngựa vượt chướng ngại vật nhất. Người này khí chất trầm tĩnh, nhưng khi chơi mấy trò vận động nhiệt huyết đầy kích thích thì lại có một vẻ hoàn toàn trái ngược. Tôi không biết cưỡi ngựa, đi theo hắn như một tay mơ đến nghiên cứu khoa học trái đất, về cơ bản cũng chỉ có thể ngồi trên lưng ngựa chậm rãi lắc lư đi chuyển, Nhiếp Diệc đôi với điều này thì rất là nghi hoặc: “Dây thần kinh vận động của em cũng không tệ, làm sao lúc ngồi trên lưng ngựa nhìn lại ngốc đến thế nhỉ?” Tôi lúc này đang kinh hồn bạt vía, nhưng vẫn giả vờ cười lại: “Chúng quy thì cũng phải có một môn nào đó em đặc biệt không giỏi, như vậy thì anh mới trở nên đặc biệt lợi hại, sau đó khiến cho em đặc biệt sùng bái anh.” Bác sĩ Nhiếp có lẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ, cười cười: “Chỉ có một môn đặc biệt không sợ trường?” Tôi sờ sờ môi không nói, hắn liền hơi nhếch lông mày: “Ngoại trừ bơi lội, còn có cái môn thể thao nào em giỏi lắm sao?” Mắt tôi giật giật đáp hắn: “Karate này.” Hôm sau liền bị hắn nhanh vô cùng dụ dỗ kéo đến võ quán, sau đó Karate của tôi không một chút nghi ngờ bại dưới Taekwondo của hắn. Nhưng sau đó tôi như tìm được nguồn sống thường xuyên kéo Nhiếp Diệc đến võ quán đánh một trận.

Khang Tổ La từng đến võ quán tìm tôi một lần, nghe nói tôi thua liền tiếp mà vẫn quán lấy Nhiếp Diệc so tài thì hết sức kinh ngạc: “Nếu đánh thế nào cũng không lại, ngay cả dễ hãn nhượng bỏ mà vẫn không lại thì bỏ cũng nên từ bỏ đi chứ, thế nào lại tự mình tìm ngược à?” Tôi hí hửng nhìn Nhiếp Diệc đang cầm khăn lông lau mồ hôi, hạ thấp giọng nói với Khang Tổ La: “Bỏ không thấy bác sĩ Nhiếp cả người ướt đầm mồ hôi như vậy rất là tẻ nhạt(*) sao?” Khang Tổ La sợ hãi mặt mày tái mét run rẩy trả lời tôi: “Thần..... Nô tì không cảm thấy như vậy.” Tôi tiếp tục hạ giọng nói: “Quan trọng là có thể bằng con đường bạo lực mà tiếp xúc tứ chi với anh ấy, cảm giác phi thường tốt, mình thấy là, loại trải nghiệm này phải thường xuyên thực hiện mới được,” Khang Tổ La lúc này ánh mắt đã chai lì cảm xúc nhìn tôi: “Bỏ..... Bỏ.....” Có thể thấy là đang không biết phải nói sao cho phải. Tôi ngược lại thì rất trấn định mở bình nước trong tay, sau đó vô cùng cao hứng uống một hớp lớn.

(*) đã giải thích một lần, là nhìn thôi đã không ăn mà no đó :)))

Cuối tháng mười hai Nhiếp Diệc bắt đầu bận rộn, trợ lý Chử sáng sớm đến đưa đi, tối mới mới trở về. Mà tôi thì sau tết Nguyên Đán mấy ngày cũng sẽ rời khỏi thành phố S, đến đảo Key Largo ở Florida giúp một người bạn của Hứa Thư Nhiên chụp một bộ poster điện ảnh dưới nước. Trước khi đi châu Úc lại có thể nhận về một mối làm ăn nên Đồng Đồng rất vui vẻ, bởi vì lần này công việc cũng không khó khăn, thù lao lại không tệ. Tôi cũng hứng thú vì loại chụp poster cho phim điện ảnh hai tháng trước đã từng làm thử một lần, cảm giác vô cùng mới mẻ, thuận tiện đến đó có thể chụp thêm một bộ ảnh rửa biển chỗ đó cũng tốt, cảm giác rất được lợi.

Thứ hai tuần sau đó thì Ung Khả xảy ra chuyện.

Mấy ngày sau Khang Tổ La gọi điện tôi, nói chính sự xong thì lơ đãng nhắc đến với tôi: “Hôm qua tình cờ gặp Tạ Minh Thiên, nghe cô ấy kể lại chuyện, tự mình cảm thấy Ung Khả có thể là đã tự sát.”

Tôi lúc ấy đang mở nước vào bồn chuẩn bị tắm, bị tiếng nước chảy róc rách nên nghe Khang Tổ La nói câu được câu chăng, còn nghĩ mình nghe nhầm hỏi lại: “A?”

Khang Tổ La ở bên kia Thái Bình Dương kinh ngạc: “Ung Khả say rượu suýt chết đuối trong bể bơi nhà hai người, hôn mê ba ngày đến tận chiều tối hôm qua mới tỉnh lại, tin tức hot vậy mà bỏ không biết?”

Tôi không đọc mấy tin tức giải trí, cũng không hay lướt web, gần đây bận đến nỗi liên lạc với bạn bè còn hiếm thì sao mà biết được; mà mỗi ngày gọi điện cho Nhiếp Diệc cũng không hề thấy hắn nhắc đến. Tôi trầm mặc năm giây, sau đó hỏi cô ấy: “Ung Khả? Say rượu rơi xuống bể bơi? Còn là ở ngay nhà mình?”

Khang Tổ La trả cho tôi mười lăm chữ: “Ừ, rơi ở nhà hai người, chính xác trăm phần trăm, mình tận mắt nhìn thấy.”

Sau đó kể lại một lượt, rằng giai đoạn quay chụp 10 ngày cuối cùng của Hứa Thư Nhiên cuối cùng cũng kết thúc nên nghĩ tới cũng nên làm cái gì đó chúc mừng.

Mà bởi vì cảnh cuối cùng là quay ở bể bơi Mộc Sơn nên làm luôn ở đó một bữa tiệc đứng. Trời tối nên không có ai để ý thấy Ung Khả rơi xuống, chờ

đến khi Ada nhớ đến đi tìm, thấy cô ấy đang ngủ lịm trong hồ, lúc cứu được thì hồ hấp đã vô cùng yếu ớt.

Khang Tổ La nói chính mắt nhìn thấy bởi vì đêm ấy nhà tôi không có ai ở nhà, lúc Ada kêu cứu cũng chỉ có cô ta và Cố Ân nghe thấy tiếng chạy ra giúp cô ta mang Ung Khả đến bệnh viện.

Khang Tổ La nói chuyện đêm đó thật sự quá mức hỗn loạn, việc truyền ra ngoài cũng không có chút nào phải ngạc nhiên. Công ty quản lý của Ung Khả cũng ngay lập tức tổ chức họp báo, nhưng chỉ nói khi đó đêm tối, Ung Khả trượt chân ngã xuống bể bơi, mà bởi vì trong quá trình quay ban ngày quá mức mệt mỏi nên dù kỹ năng của cô ấy có tốt cũng không thể tránh một kiếp nạn đó. Nhưng Khang Tổ La tận mắt nhìn thấy cạnh bể bơi còn có mấy chai rượu lã lốc, bên cạnh còn có một ly rượu vỡ nát, đoán Ung Khả uống say nên mới không thể tự cứu mình.

Khang nhị cảm thán với tôi, khi đó cô ấy chỉ nghĩ Ung Khả là uống say nên trượt chân, nhưng hôm qua nghe Tạ Minh Thiên kể chuyện xảy ra chiều đến đó thì lại cảm thấy có lẽ chính mình nhầm rồi.

Nghe cô ấy kể, xé chiều hôm đó Tạ Luân đến Mộc Sơn tìm Ung Khả. Tạ Minh Thiên bởi vì hôm ấy không bận, lại nghĩ phải giúp chị dâu đi trông chừng anh hai mình nên cũng đi theo. Tạ Luân chờ ở trường quay một hồi rồi cuộc cũng có thể chờ được Ung Khả có thời gian nói chuyện cùng anh ta, hai người nói được một lúc thì âm ỉ lên. Tạ Minh Thiên lúc ấy đang đứng tán gẫu với Hứa Thư Nhiên, cách bọn họ cũng không xa, có thể mơ hồ nghe được đàm ba câu. Lúc ấy có lẽ là hai người đang nói đến cướp món đồ gì đó, bản lĩnh làm người ta tức điên lên của Tạ Luân... nhận thứ hai thì đảm bảo không có ai dám nhận thứ nhất, nhủ mảy chế giễu: “Tôi không cho rằng cướp đồ của người khác là cái việc gì đáng phải tự hào cả.” Ung Khả đáp lại câu gì đó, Tạ Luân lại nói tiếp: “Cũng chưa chắc thứ cô muốn cướp nói cướp là có thể cướp được.” Ung Khả lạnh lùng trả lời: “Cái gì mà cướp? Vốn dĩ là của tôi.” Bởi vì lúc ấy cô ta nâng cao âm lượng nên Tạ Minh Thiên mới miễn cưỡng nghe được một câu này. Đại khái cũng đều là người biết ý tứ, lúc sau hai người đều hạ thấp âm lượng xuống. Sau đó Ung Khả đột nhiên đi đến hoa viên phía trước, biến mất khoảng nửa giờ, sau khi trở lại sắc mặt rất tệ. Tạ Luân không đến tìm cô ta nữa, đứng đó thêm khoảng mười phút thì dần theo Tạ Minh Thiên rời đi, trước khi đi cũng rẽ qua hoa viên phía trước tạm biệt Nhiếp Diệc trong phòng đang mở một cuộc họp video trong thư phòng.

Khang Tổ La hỏi tôi: “Mình nói với bò nhiều như vậy rồi, bò đã ngộ ra được cái gì chưa?”

Bởi vì lượng thông tin quá lớn, trong một lúc không thể xử lý toàn bộ được, tôi bảo cô ấy: “Bò chờ mình một chút.”

Khang Tổ La chỉ tiếc mải sát không nên kìm: “Chờ gì mà chờ, Phi Phi sao bò lại không có chút mẫn cảm gì vậy hả? Hiển nhiên là Ung Khả muốn cướp người, sau khi bị Tạ Luân làm phiền liền đi tìm Nhiếp Diệc nhà bò, sau đó có thể Nhiếp Diệc nói gì đó tổn thương đến cô ta, cô ta không chấp nhận được liền đi tự sát. Không hổ là từng diễn qua nhiều bộ phim điện ảnh, không hợp ý liền chạy đi tự sát, may mà cuối cùng vẫn được cứu.” Lại trách móc tôi: “Trong lúc mấu chốt như vậy mà sao bò lại có thể đi mất rồi yên tâm để Nhiếp Diệc một mình ở lại trong nước vậy cơ chứ?”

Tôi nói: “..... Phải kiểm tiền nuôi gia đình nha.”

Nghe hai giây sau đó đề xuất một ý khác với cô ấy: “Ung Khả với Tạ Luân nói chuyện cũng không nhất định phải là vấn đề tình cảm mà, sau động từ ‘cướp’ có thể dùng được có rất nhiều danh từ đấy.”

Khang Tổ La thở dài: “Bò ý thức nguy cơ một chút thì chết à!” Hai giây sau lại nói: “Có chuyện này không biết có nên nói cho bò biết không?”

Tôi nói: “Nghe đã biết không phải chuyện tốt đẹp gì rồi.”

Cô ấy hiếm thấy không phản bác lại, lại ngừng hai giây rồi mới nói: “Buổi tối Ung Khả nhập viện Nhiếp Diệc cũng tới, tuy là trên mặt không biểu hiện gì nhiều nhưng mình thấy hần vẫn là rất quan tâm Ung Khả.” Cô ấy thăm dò: “Phi Phi, hay là bò cứ về một chuyến đi? Cũng chỉ có mười giờ bay thôi mà.”

Tôi trầm mặt một chút rồi nói: “Không được, lần này so với lần trước chụp ảnh cho bộ phim của Hứa Thư Nhiên không giống nhau, nữ chính là thợ chụp ảnh hải dương, toàn bộ đồng poster tuyên truyền đều phải chụp dưới nước, lượng công việc vô cùng lớn. Hiện tại mình còn đang phải cân nhắc có nên nói Ninh Trí Viễn dời lại thời gian chuyển đi chụp ảnh tự do sang châu Úc không đây, thời gian đâu mà quay về.”

Khang nhị tức đến giậm chân: “Mấy người cuồng công việc này! Đợi Nhiếp Diệc bị cướp đi rồi thì bò đừng có mà ngồi khóc!”

Tôi nói: “Nhiếp Diệc nhà chúng ta quả thật là đẹp trai mà, không thể tránh được cũng sẽ bị dòm ngó đến, chỉ vì vậy mà mình chạy về thì còn ra cái thể thống gì. Nếu như trước đây Nhiếp Diệc chưa nói thích mình thì có khả năng mình cũng cảm thấy sợ hãi, nói không chừng có thể thật sự bỏ lại công việc mà chạy về, sau đó làm mấy chuyện vô nghĩa. Cuối cùng không chỉ khiến cho Nhiếp Diệc cảm thấy mình không hiểu chuyện, mà mình bỏ về như vậy khả năng còn có thể khiến công việc bị lỡ dở, chi phí phát sinh tốn thêm vô số, như vậy mình còn biến thành một người phá của nữa. Nhiếp Diệc đã nói anh ấy thích mình, mà mình cũng thích anh ấy, mỗi ngày đều gọi điện hỏi thăm tình hình của đối phương, không khí vô cùng tốt, khiến cho mình cảm thấy vừa hạnh phúc lại vừa như được ăn mật ngọt. Thật sự không nghĩ ra được vì sao mình lại phải phá vỡ cuộc sống tốt đẹp hiện tại chứ.”

Khang Tổ La nghe xong, tự tin đã giảm chín phần: “Này..... Này quả thực không ra dáng ha, cũng không có nghĩa khí, chỉ là..... chỉ là hôm qua Ung Khả tỉnh lại, nghe Tạ Minh Thiên nói Nhiếp Diệc trong phòng bệnh của cô ta.....”

Tôi giảng giải cho cô ấy: “Nếu như một trong hai chúng ta có chuyện, chúng ta là bạn bè của nhau, như vậy nhất định cũng sẽ phải quan tâm một chút phải không, bỏ nghĩ khách quan một chút đi nào.”

Khang nhị còn đang do dự: “Bạn thì tất nhiên phải quan tâm, nhưng Ung Khả xem Nhiếp Diệc là bạn sao?”

Tôi nghĩ đến Tạ Minh Thiên từng nói với tôi, Nhiếp Diệc, Tạ Luân và Ung Khả, ba người họ xác thực có một khoảng thời gian quan hệ rất tốt, mà đó cũng là đoạn thời gian tôi không biết đến.

Tôi nói với cô ấy: “Cứ cho là như vậy đi.”

Tám giờ sáng thứ hai, đúng giờ điện thoại của Nhiếp Diệc gọi đến. Ánh mặt trời ảm áp, phía trước mặt có biển xanh cát trắng, sau lưng có cánh rừng xanh rì, bên cạnh còn có từng hàng cọ làm mái che, không khí phải nói là vô cùng trong lành. Tôi đeo kính râm lên ngồi trên lớp cỏ trong trạm dừng chân gọi video với Nhiếp Diệc.

Tôi qua Khang Tổ La biết được tôi và Nhiếp Diệc mỗi ngày đều duy trì một giờ trò chuyện thì cảm thấy vô cùng vui mừng, đồng thời cũng phi thường hiếu kỳ tôi với Nhiếp Diệc đều nhạt nhẽo như thế thì trong suốt một giờ đồng hồ thì nói những cái gì. Tự nhiên cảm thấy khó nói bởi mỗi lần tôi chỉ cần nhìn thấy Nhiếp Diệc là sẽ bắt đầu nói lảm nhảm, chỉ là tự mình báo cáo 24 giờ vừa qua mình làm những cái gì, cứ như vậy hết nửa giờ, sau đó tôi sẽ kể cho Nhiếp Diệc nghe chút tin tức thời sự ở nước A, còn hắn thì theo đà của tôi kể về tin tức thời sự trong nước.

Khang Tổ La nghe vậy thì cảm thán: “Này không phải là làm chương trình《bản tin thời sự》cho nhau sao? Hai người đúng là một đôi thần kinh mà.” Lại hỏi tôi: “Trước đây bỏ cũng không phải là thích nấu cháo điện thoại, mà Nhiếp Diệc chắc chắn không phải tụy người rảnh rồi, bỏ còn nói điện thoại đi động của hắn đều là do trợ lý Chữ giữ.” Tôi lờ đi ý nhiều mà giải thích nghi ngờ cho cô ấy: “Bởi vì mình đang ở trong thời kỳ yêu đương nồng nàn, còn bác sĩ Nhiếp thì đang học cách yêu đương nha.”

Người phục vụ mang bữa sáng đến đúng lúc tôi đang cầm điện thoại của Đồng Đồng cho Nhiếp Diệc xem con chim cốc mào kếp hôm qua tôi chụp được.

Tấm ảnh này chụp được chính là đúng khoảnh khắc chim cốc bắt được cá, con cá kia dài cũng phải tới 20cm.

Tôi lải nhải không ngớt: “Nghe nói loại chim này vô cùng yêu thích nước biển, thật là đáng tiếc, rõ ràng bên chúng ta cá nước ngọt mới là mỹ vị, đáng tiếc người Mỹ không hiểu được mỹ thực, chim nước Mỹ cũng không hiểu được. Trưa qua Ninh Trí Viễn làm cho em một bát canh cá pecca hồi hương ướp vị chanh cực lớn, hương vị ấy thật sự là.....”

Nhiếp Diệc tựa lên ghế sofa xem văn kiện, đặt iPad trên đầu gối, nhìn quang cảnh xung quanh thì có lẽ là hắn trong phòng làm việc ở Thanh Hồ, gật đầu nói: “Có thể cảm nhận được tình yêu của em với món ăn này, tên dài như vậy mà cũng có thể nhớ được.”

Tôi hất mặt lên với hắn: “Về nhà làm cho anh ăn.”

Hắn nhàn nhạt nói: “Ngoại trừ đậu chiên giòn, những món khác em làm còn có thể ăn sao?”

Tôi gãi đầu nói: “Vậy thì cũng có thể học mà.”

Hắn lắc lắc đầu: “Nếu thật sự thích đến vậy thì kêu Ninh Trí Viễn viết công thức cho tôi, về nhà tôi làm cho em ăn.”

Tôi ngại ngại vội vàng gửi tin nhắn cho Ninh Trí Viễn, nhắn gửi xong mới kinh hãi: “A, bác sĩ Nhiếp, anh có thể nấu ăn sao?”

Hắn chống cằm cười: “Tôi cũng rất tò mò làm thế nào ở nước ngoài nhiều năm như vậy mà lúc trở về em lại chỉ biết làm đậu chiên giòn.”

Tôi nhìn dáng vẻ đó của hắn, trong nháy mắt đầu óc mơ mơ màng màng, cũng chống cằm đối mặt với màn hình, tôi nói: “Anh đừng cười như thế nữa, anh mà còn làm cái bộ dạng đó thêm một lần em thật sự sẽ không quản cái gì mà chạy về mất.”

Hắn dừng một chút: “Vậy thì về thôi.”

Tôi nghiêm túc: “Sẽ phải bồi thường tiền đó.”

Hắn làm một bộ dạng hôn quân bán nước hại dân, mí mắt cũng không thèm nhúc: “Vậy thì đền thôi.”

Tôi nói: “Ày, dù gì cũng là Hứa Thu Nhiên giới thiệu, cũng phải nể mặt mũi anh ta một chút chứ.”

Hắn im lặng hai giây không lên tiếng, bên ngoài đột nhiên có người bung khay thức ăn đi nhanh đến ngồi bên cạnh: “Chị Phi, chuyện ngày hôm qua đã có phương án gì chưa?”

Tôi úp chiếc iPad xuống, dùng khẩu hình nói với người đó: “Lâm đạo diễn, nửa giờ sau rồi bàn ok không?”

Vị đạo diễn râu quai nón hơi sừng sốt một chút, sau đó ánh mắt rất có ẩn ý nhỏ giọng trêu chọc tôi: “Hắc, bọn họ nói thời gian này trăm phần trăm là chị đang gọi video với chồng, em còn không tin.....”

Tôi chấp hai tay làm cái tư thế cầu xin cậu ta mau đi cho, Lâm đạo diễn bung khay thức ăn lên cười to, sau đó còn cố ý phóng đại âm thanh lên: “Em nói nè chị Phi, chồng chị quản chị chặt ghê ấy.....”

Tôi thật sự lúc này đúng là mất hết mặt mũi không dám lật lại iPad, nhưng rốt cuộc vẫn hơi ngó mắt nhìn một cái, liếc sắc mặt của Nhiếp Diệc sau đó vội vàng nói: “Là tôi, là tôi quản anh ấy, chuyện của chồng tôi cậu không phải quan tâm, Lâm đạo đi nhé, không tiễn.”

Lúc đem iPad lật lại vừa lúc nhìn được Nhiếp Diệc đang cười nhạo, tôi gãi đầu lảng sang chuyện khác: “A, vừa nãy em nói tới đâu rồi ấy nhỉ?”

Quyển 3 - Chương 24

Hắn dù bận nhưng vẫn ung dung, tiếng nói cũng rất ôn nhu: “Tôi không biết, em tự nghĩ đi.” Trợ lý Chử đúng lúc tiến vào, nhìn về mặt có chút sốt ruột, nhưng vẫn rất chuẩn phép tắc lên tiếng chào hỏi tôi, sau đó nói nhỏ vào tai Nhiếp Diệc cái gì đó. Khuôn mặt xinh đẹp của Nhiếp Diệc cũng hơi nhú lại.

Tôi hiểu ý đem gong kính trên mặt hơi đẩy lên, lại gần màn hình nói với hắn: “Đến đây đến đây nào, hôn một cái, anh có việc gì thì cứ xử lý đi, em ăn xong điểm tâm cũng phải đi làm việc rồi.”

Hắn hơi há hốc miệng, trong đôi mắt có ý cười, rất ngoan ngoãn nhận mệnh: “Hôn đi.”

Tôi thật sự hôn một cái lên màn hình, sau đó nói: “Lạnh quá.”

Hắn liền thở dài: “Bao giờ thì em về?”

Tôi mỉm cười: “Nhớ em rồi?”

Hắn vẫn rất bình thản gật đầu: “Ừ, nhớ em.” Ngừng một giây, lại bổ sung thêm một câu: “Vô cùng nhớ.” Nói xong cũng không hề xấu hổ mà nhìn chăm chăm tôi.

Tôi nhất thời không kiểm soát được mình, cảm thấy cái bộ dạng này của hắn cũng quá là quyến rũ, không hề suy nghĩ đồng ý với hắn: “Em sẽ làm việc thật nhanh, chợp xong rồi sẽ về ngay, đợi thêm.....” Tính toán một chút rồi nói: “Đợi thêm nửa tháng.”

Ngón tay hắn gõ mấy cái lên màn hình, vị trí đó đoán chừng là trán tôi, hắn nói: “Đừng làm mình vất vả.”

Tôi như ăn một miếng bánh ngọt: “Muốn chạy về gặp anh mà.”

Hắn hơi giương mắt: “Vậy cũng đừng làm mình quá vất vả.”

Không khí này thật sự quá tuyệt vời, tôi không nhận được bắt đầu suy nghĩ vô trách nhiệm: “Xong lần này không nhận dự án mới nữa, ngày ngày ở nhà với anh được không?”

Hắn nhún mày: “Không phải còn muốn sau đó lập tức đi châu Úc?”

Tôi lại vô cùng vô trách nhiệm phát phát tay: “Hoãn lại sau này rồi làm cũng được, không thì khỏi làm luôn.” Sau đó nghiêm túc bổ sung: “Giúp chồng dạy con quan trọng nhất.”

Hắn nói: “Dạy con?” Đuôi mắt hơi nhếch nhìn tôi: “Con ở đâu ra vậy?”

Câu này nghe là biết đùa giỡn, nhưng có lẽ hắn không biết tất cả những câu đùa giỡn của hắn đều sẽ tạo cơ hội cho tôi chiếm tiện nghi, những chuyện như vậy căn bản tôi không có dây thần kinh xấu hổ, lập tức “nhất châm kiến huyết(*)” cổ vũ hắn: “Vậy nên anh còn phải nỗ lực nha.”

(*) lời nói sắc bén

Hắn ra vẻ cao thâm khó dò nhìn tôi, tôi lập tức đổi giọng: “Không phải, ý em là anh đã rất cố gắng rồi, là vì em còn chưa đủ nỗ lực mà thôi, là em phải cố gắng gấp bội.” Lời nói xong mặt lập tức đen lại, câu này nghe thế nào cũng thấy không đúng lắm.

Hắn cười cười, vô cùng yên tĩnh nhu hòa: “Em nói rất đúng, chỉ dựa vào tôi nỗ lực không là không đủ, việc này cả hai ta cùng phải nỗ lực.”

Tôi nghếch mặt ra: “Được, cùng nhau nỗ lực.”

Hắn một tay chống bên thái dương, đột nhiên nói: “Phi Phi, muốn nhìn em đỏ mặt thật là khó khăn.”

Tôi lập tức bị vạch trần, mặt đỏ bừng: “A a a a a đổi chủ đề đi.” Nhìn đồng hồ: “Ách, không phải anh có việc phải logout sao, chúng ta lại buồn đùa lâu như vậy rồi!”

Hắn lắc đầu: “Không sao, để bọn họ chờ một lát cũng được.” Thay đổi tư thế nói: “Nói chuyện tiếp đi, 20 phút nữa?”

Mặt tôi không cảm xúc nói: “Anh biết hôn quân không?”

Hắn rũ mi mắt: “Tôi như vậy sao?”

Tôi gật đầu: “Đúng.” Chỉ chỉ hần: “Không quan tâm chính sự chính là hôn quân.” Lại chỉ chỉ chính mình: “Mê hoặc vua thì gọi là gian phi.” Vô cùng vui vẻ tổng kết với hần: “Chúng ta thực sự là quá xứng đôi.”

Hần nói: “Em là hoàng hậu.”

Tôi khoát khoát tay: “Không không không, em lựa chọn vị trí của mình rất chính xác đấy, hoàng hậu là phải làm một bộ dạng mẫu nghi thiên hạ hiền lương thực đức nha, ngày nào anh mà không vào triều liền tức khắc đi can gián, ề, không đúng nha, can gián là dùng cho ngự sử, ầy, tóm lại là cũng tương tự như vậy đó, em không muốn khuyên anh vào triều đâu, em chỉ muốn mê hoặc rồi quán quyết ở bên cạnh anh thôi à!”

Hần bên kia nghe tôi nói lung tung vô vắn, chân mày vẫn tràn ngập ý cười, giống như là dù tôi làm nhảm cái gì thì cũng có thể khiến hần cảm thấy thú vị. Lúc gần hết thời gian tôi nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi hần: “Chuyện của Ung Khả em đã biết, cô ta hiện tại thế nào rồi?”

Hần sững sốt một chút, hơi nhú mày, dừng một lúc mới nói: “Không biết thì có gì không tốt đâu.”

Việc này rõ ràng hần không muốn nhắc đến, tôi cũng không quá quan tâm Ung Khả, nên trực tiếp không hỏi nhiều nữa.

Đó là lần duy nhất tôi đề cập đến Ung Khả với Nhiếp Diệc.

Không tới mấy ngày sau Hứa Thụ Nhiên đột nhiên xuất hiện ở đoàn kịch, nói là video vừa quay xong và bộ phim lần trước đều lấy L. A. làm hậu kỳ, vừa vận rảnh rồi liền đến thăm chúng tôi. L. A. nằm ở vùng biển phía Tây nước A(*), chúng tôi lại ở vùng biển phía Đông, bay một chuyến ít nhất phải mất năm giờ. Lâm đạo diễn vô cùng cảm động, chỉ thiếu mức khóc lên. Cũng đúng thôi, nếu là tôi có chừng này thời gian thì nhất định sẽ đi spa làm đẹp, làm gì có chuyện sẽ từ ngàn dặm xa xôi bỏ ra đi thăm viếng bạn chí cốt.

(*) ở đây nước A là American (Mỹ), L. A. là Los Angeles

Hứa Thụ Nhiên ở đây một ngày rưỡi thì buổi chiều hôm đó đụng phải tôi đi chụp mấy tấm làm báo ảnh, rảnh rồi đến phát chán liền mặc nguyên một bộ đồ lặn vào nước làm trợ lý ánh sáng cho tôi. Trợ lý chụp ảnh tôi chỉ mang theo Ninh Trí Viễn, một người khác là vốn là của đoàn làm phim, hiện tại đổi thành Hứa Thụ Nhiên, bởi vì cũng không phải là tôi trả tiền nên tôi không phản đối. Chỉ là lúc đội mũ vào thì nửa đùa nửa thật nói với anh ta: “Hứa đạo diễn, anh muốn nhân dịp này chụp cho mình một tấm sao không nói sớm, anh bỗng nhiên chạy tới đòi làm trợ lý cho tôi, thật sự muốn hù chết tôi rồi.”

Hứa Thụ Nhiên hiềm thấy dễ tính cùng tôi đùa cợt: “Thật ra tôi lại nghĩ kỹ thuật của mình còn chưa bằng một nửa cô, thừa dịp lần này vụng trộm học lên bí quyết, nói không chừng nếu lần sau lại cần chụp đề tài dưới nước, không cần mời đến cô nữa, có thể tiết kiệm một khoản tiền lớn.”

Hứa Thụ Nhiên nói trộm liền cứ vậy trộm rờn rã một tuần lễ, gần như giúp tôi làm hết một nửa phần việc. Lâm đạo diễn dễ nói chuyện, Đồng Đồng dần dà quen thuộc không phân biệt lớn nhỏ với cậu ta nữa, có sáng sớm nào đó còn thân thân bí bí hỏi Lâm đạo diễn: “Hứa đạo diễn đây là rốt cuộc coi trọng người nào? Ở đây bảy ngày rồi cũng không thấy nhắc đến phải về L. A..”

Lâm đạo diễn vô cùng đường hoàng trả lời vấn đề này: “Nghe nói vừa mới chia tay với bạn gái, đại khái có lẽ là tâm tình không tốt lắm.”

Đồng Đồng kinh ngạc: “A? Chia tay rồi? Là chia tay với cái cô kia sao?”

Lâm đạo diễn có chút không theo kịp tiết tấu của cô ấy, vẻ mặt hơi mờ mịt.

Đồng Đồng giải thích: “Hứa đạo diễn không phải quanh năm vô số bạn gái sao? Ngoại trừ cái cô bạn gái chính thức Erin kia, mấy cô bạn gái gặp dịp thì chơi.....”

Liếc thấy Lâm đạo diễn vẻ mặt lúng túng, tôi ngắt lời Đồng Đồng: “Sao lại bát quái lắm thế nhỉ?” Nói rồi sai cô ấy đi giúp tôi pha cốc nước chanh.

Lâm đạo diễn trầm mặc rất lâu, sau đó đột một điều thuốc thỏn thức với tôi: “Nghe nói là cùng với tất cả bạn gái đều chia tay cả.”

Mặc dù cũng hơi ngạc nhiên nhưng trực giác nói cho tôi biết tốt nhất không nên bình luận nhiều về vấn đề này, chỉ là hơi bất ngờ Erin tính khí hung bạo như vậy không cùng Hứa Thụ Nhiên đồng quy vu tận mà còn thả cho anh ta bay đến tận nước A, thật sự là khiến người ta phải nhìn với một con mắt khác xưa.

Hứa Thụ Nhiên có lẽ là thật sự chịu tổn thương không hề nhẹ, thấy anh ta gần đây trạng thái luôn không bình thường, không chỉ đột nhiên thể hiện hứng thú với chụp ảnh hải dương mà khi nghe nói năm sau tôi mở triển lãm còn thăm dò hỏi tôi có thể cho anh ta cùng làm hay không. Nói là từ khi chuyển sang nghề đạo diễn anh ta chưa từng làm triển lãm, nhưng mấy năm nay đều vẫn âm thầm chụp được mấy bộ tác phẩm, vẫn luôn muốn tìm cơ hội công bố ra ngoài.

Tuy rằng tôi cảm thấy vô cùng không đáng tin, khi còn là nhiếp ảnh gia Hứa Thụ Nhiên đi theo chủ nghĩa siêu thực, tác phẩm chụp ra không có giai điệu u buồn hay cảm xúc gì cả, mà toàn bộ là theo đuổi những hiện thực nhân loại trên vũ trụ mà chụp lại, như vậy là đã vô cùng có lỗi với giáo viên hướng dẫn Peter Henry – Ngải Mặc Sinh của tôi, chứ chưa nói gì đến cùng nhau làm triển lãm cá nhân. Nhưng khi nghĩ tới anh ta và bạn gái vừa mới chia tay, hần là chịu nhiều kích thích lắm, liền đánh liều đồng ý, dù sao có thể cùng mở triển lãm với người có danh tiếng như vậy cũng không thiệt gì.

Tin tức Nhiếp Diệc rời khỏi thành phố S sau đó vẫn là Hứa Thụ Nhiên làm người truyền tin cho tôi.

Hứa đạo diễn tóm tắt ngắn gọn, nói tôi qua tôi làm roi điện thoại, lại bị anh ta nhặt được, vốn định sáng hôm sau đến trả nhưng không ngờ nửa đêm

Nhiếp Diệc gọi tôi.

Tôi qua đoàn kịch mở tiệc thịt nước bên bờ biển, tôi bị Lâm đạo diễn chuốc say, sau khi được Đồng Đồng diu về phòng liền rất nhanh bắt tỉnh nhân sự không biết trời trăng gì nữa, theo lẽ tự nhiên cũng không thể nghĩ ra mình đã quên lấy điện thoại. Tôi xoa xoa huyết thái dương cảm ơn Hứa Thư Nhiên, ngẫm một chút lại hỏi anh ta bác sĩ Nhiếp còn nói gì nữa không.

Hứa Thư Nhiên ngồi đối diện tôi cầm một cái thìa nhỏ khuấy cà phê trong cốc, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Cô không nói với Nhiếp Diệc là tôi cũng tới đây rồi sao?”

Tôi nói: “Hả?” Không hiểu làm anh ta hỏi vậy là có ý gì.

Anh ta nói: “Nhiếp Diệc có vẻ như rất kinh ngạc khi biết tôi ở đây.”

Tôi nghĩ nghĩ, thấy việc không nói cho Nhiếp Diệc là Hứa Thư Nhiên ở đây cũng không phải là chuyện lớn gì, liền tùy ý ậm ừ một cái.

Tôi nghĩ lại một lượt, tay xoay xoay điện thoại lần thứ hai hỏi Hứa Thư Nhiên: “Nhiếp Diệc thật không nói gì khác nữa sao?”

Anh ta đột nhiên cười rộ lên, nhú mồm: “Anh ta đương nhiên sẽ không nhiều lời với tôi.”

Sau khi chào tạm biệt Hứa Thư Nhiên hồn vía tôi nhanh chóng lên mây, tìm một góc yên lặng rồi gọi cho Nhiếp Diệc, bên kia đã sớm tắt máy. Lúc gọi cho trợ lý Chử thấy ông ấy cũng đang kinh ngạc: “Bốn tiếng trước Yee lên máy bay rồi, lần này bọn họ mời người thật sự là rất vội vàng, chỉ thấy nói là phòng thí nghiệm nào đó xảy ra chút vấn đề, muốn nhờ Yee qua xem một chút. Mấy người đó đột nhiên đến công ty, chúng tôi cũng không kịp chuẩn bị gì cả.” Nghe trợ lý Chử miêu tả thì chắc chắn đây không phải là hạng mục thí nghiệm nào đó của Nhiếp thị mà là cái thí nghiệm mật kia, người đã bị bọn họ đưa máy bay đến đón đi mất biệt tăm biệt tích, còn không biết là bao giờ mới trở về.

Tôi hỏi hận muốn chết, nếu như hôm qua không để quên điện thoại ở lại đó thì đã không bị lỡ mất cuộc gọi của hắn, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi trợ lý Chử: “Anh ấy không nhắn gì lại cho tôi sao ạ?”

Trợ lý Chử nói: “Có quà Tết Yee đã chuẩn bị, vốn định ngày đầu năm mới sẽ tận tay đưa cho cô, nhưng có lẽ năm nay không có cách nào về đón năm mới được rồi.”

Tôi lại càng hối hận hơn vì sao tôi qua lại say rượu cơ chứ, ôm trán cau mày: “Là quà gì ạ? BMW, nước hoa, mỹ nhân?” Thật sự nhìn không được oán giận: “Thật vất vả mới nhanh chóng làm được một nửa công việc, đã nghĩ sẽ về sớm cho anh ấy ngạc nhiên một phen, vậy mà lại đi mất rồi, làm sao bên trên lại cứ nhắm anh ấy mà mời chứ? Cả cái đất nước rộng lớn này mà lại thiếu khoa học gia nghiên cứu sinh vật học đến vậy sao?”

Trợ lý Chử rất lạc quan: “Vậy nên ngoài Yee cũng mới thêm cả những học giả khác nữa.” Lại bật cười nói: “Không phải BMW, nước hoa hay mỹ nhân, mà là một đơn đặt hàng với công ty Archeron của nước Úc, bọn họ đã thành lập xong một đội nghiên cứu khoa học rồi, chỉ còn cần cô chỉ dẫn thêm vài thứ thôi.”

Tôi ôm trán nghĩ ngợi mình còn chưa tỉnh rượu: “Ông vừa mới nói cái gì nghiên cứu khoa học cơ? Cái này sao lại cần tôi chỉ điểm?”

Trợ lý Chử vững vàng trả lời: “Đúng vậy, bởi vì đó là thiết bị dưỡng khí dùng khi lặn của cô mà, cần lặn tới độ sâu bao nhiêu mét so với mặt nước biển, cần đến chức năng đặc biệt gì, mỗi một điều đó đều ảnh hưởng đến việc chế tạo ra bộ thiết bị dưỡng khí đó, vậy nên rất cần cô chỉ điểm.” Trợ lý Chử cũng đã giúp tôi sắp xếp thời gian ôn hòa: “Năm sau cô muốn đi một chuyến đến châu Úc nên vừa vặn có thể gặp tổ nghiên cứu bên đó, hoặc là nếu như thời gian này cô có thời gian tôi cũng có thể sắp xếp một cuộc hội nghị video để có thể bắt đầu hạng mục này sớm hơn một chút.”

Tôi theo bản năng nói: “Không cần đâu ạ, không cần tổ chức hội nghị video làm gì, cái này để đi châu Úc rồi nói sau.” Lại sừng sốt một chút, sau đó hỏi: “Đây là quà Tết của Nhiếp Diệc sao?”

Trợ lý Chử nói: “Đúng thế.”

Tôi ngồi đó thất thần, đã rất lâu rồi tôi không đề cập đến chuyện thiết bị lặn này với Nhiếp Diệc.

Tôi cho rằng tuy là hôn nhân này bắt đầu dựa trên giao dịch, tôi kết hôn với hắn, hắn mua cho tôi thiết bị lặn. Nhưng hiện tại hắn đã bắt đầu tập trung vào việc vun đắp tình cảm cho cuộc hôn nhân này, đã vậy thì hắn cũng không cần phải bồi thường cho tôi một khoản tiền lớn như vậy mới phải.

Sau này Khang Tổ La hỏi tôi, hỏi có phải tôi cũng từng thật sự suy nghĩ đến hay không? Nghĩ nhà chồng tương lai của Nhiếp Diệc có khả năng mua thiết bị lặn cho tôi, có phải vẫn nghĩ cuộc hôn nhân này là giao dịch? Rằng có phải hay không tôi cũng không phải đặc biệt khổ sở không cao hứng? Cảm thấy như vậy là vũ nhục tình yêu này của tôi cho hắn? Đã từng nghĩ sẽ tay không hủy đi thiết bị lặn rồi ném lên đầu hắn? Còn nói cô ấy biết nội tâm mấy nữ chính như tôi rất phong phú, thích mấy thứ xoắn xuýt kiểu như vậy.

Tôi nói không, thật sự là không có, hắn dù có đưa cho tôi đồng tiền lên đến chín con số thì tôi vẫn sẽ cảm thấy vô cùng lãng mạn, chứ đừng nói tôi là thiết bị dưỡng khí dùng khi lặn. Chín con số lặn đó, nói đùa liền đùa, người khác làm sao tốt được như vậy chứ.

Khang Tổ La nhất thời không biết làm sao để tiếp tục đánh giá kế hoạch của tôi.

Thật ra khi đó đến khi tôi kịp phản ứng lại, trong lòng vô cùng lo lắng, còn hỏi trợ lý Chử: “Ngài nói, năm nay Nhiếp Diệc anh ấy đưa cho tôi quà lớn như vậy, tiêu chuẩn cao như vậy, sang năm làm sao có thể chỉ đưa tôi một cái phong bao lì xì nữa? Hoặc là một trăm cái phong bao lì xì cũng không

được đâu? Ít nhất phải mua một cái đảo tư nhân ở Ấn Độ Dương thì mới theo đúng chuẩn tiêu chuẩn của năm nay phải không? Tôi thật lo ngại sâu sắc cho anh ấy!”

Trợ lý Chủ ngừng hai giây, sau đó hỏi tôi: “Cô muốn tôi ám chỉ với Yee ngoại trừ yêu thích thiết bị lặn thì còn thích cả đảo tư nhân ở Ấn Độ Dương?”

Tôi lập tức nói: “Được được.”

Trợ lý Chủ: “.....”

Sau đó tôi lại nói với Khang Tổ La: “Thật đấy, khi đó mình mới cảm nhận được gả cho Nhiếp Diệc quả thật là quá tốt, giống như gả cho thần đèn Aladin. Cậu kia nói gì ấy nhỉ, tình nguyện ôm thần đèn Aladin khóc, cũng không muốn ôm vương tử Arab cười.”

Khang Tổ La bày tỏ mình chưa bao giờ nghe đến câu này, đồng thời rất tò mò: “Các vương tử Arab cũng rất nhiều tiền mà?”

Tôi thở dài: “Nhưng bọn họ không phải cái gì cũng có thể có được, mà bọn họ còn cưới mấy trăm người vợ, gả cho bọn họ quả thật giống như gả cho mười bộ《Hậu cung chân hoàn truyện》ấy.”

Rạng sáng ngày hôm sau Hứa Thụ Nhiên đến chào tạm biệt tôi, nói công ty làm hậu kỳ bên kia xảy ra chút vấn đề, anh ta nhất định phải chạy qua đó một chuyến. Khi ấy tôi vẫn còn một nửa chìm đắm trong nỗi bi thương không gọi được cho Nhiếp Diệc, một nửa chìm đắm trong niềm vui lấy được chồng tốt, căn bản không có tâm tư mà nhiệt tình chào tạm biệt anh ta. Nhưng tốt xấu vẫn là ăn cùng nhau một bữa sáng ở nhà ăn của khách sạn.

Hứa Thụ Nhiên thâm ý sâu sắc nhìn tôi, giống như hậu kỳ phim của anh ta xảy ra vấn đề là hoàn toàn do tôi không bằng. Oan ức này đương nhiên tôi không thể gánh, cười nói Hứa đạo diễn không phải là do tôi động tay động chân với hậu kỳ của anh ta để đuổi anh ta trở lại đâu.

Anh ta nâng cốc cả phê lên, cười đùa: “Nhưng lại chính là chồng cô làm ra đó, đây rõ ràng là không muốn chúng ta bên cạnh nhau từng giây từng phút.”

Tôi nói: “Hứa đạo diễn, anh đây là đang có ý đồ vu khống cho nhà chúng tôi đúng không, đổ oan cho tôi không được liền quay sang đổ cho Nhiếp Diệc nhà tôi?”

Anh ta cười cười không lên tiếng.

Sau khi bị dẫn đi tham dự cái hạng mục cơ mật kia, đã rất lâu không có tin tức gì về hắn.

Bởi vì giai đoạn đầu gấp rút đuổi nhanh nên sau khi xong công việc nhìn đến thời gian, so với kỳ hạn ban đầu là sớm hơn mười ngày.

Ngày kế sẽ trở về nước, đêm cuối cùng ngủ ở khách sạn lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Tử Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 25

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Đồng Đồng nói Ung Khả đợi tôi ở một nơi hướng Tây khách sạn, từ đây đi tới bờ biển cách chừng hai ngàn mét. Tôi hỏi cô ấy đó là cái nơi quý quái gì, là quán bar hay quán cà phê, Đồng Đồng ôm đầu suy nghĩ rất lâu: “Hình như là cái gì cũng đều không có, chỉ là một cái bãi biển vắng vẻ thôi.” Tiếp tục nói: “Chọn cái nơi kỳ quái như thế không phải là cô ta muốn đầu solo với chị đó chứ?” Tôi vừa thay quần áo vừa trả lời cô ấy: “Cô ta nếu như thật sự quyết đoán như vậy thì chị cũng không thể phụ lòng một hán tử được.” Đồng Đồng rõ ràng rất lo lắng: “Vẫn là nên gọi cho Ninh thiếu để anh ấy đi cùng chị.....” Tôi nhéo cổ cô ấy một cái: “Nghĩ gì thế? Thân thủ của Ninh thiếu nhà mấy người bảo vệ chị thì còn coi được, nào phải động đến những chuyện phức tạp thì sao nổi, phòng chừng ngôi sao lớn chính là muốn tìm một nơi yên tĩnh không người để để nói chuyện thôi.”

Mặc dù là mùa đông mà hòn đảo nằm cạnh Đại Tây Dương này không khí vẫn tươi mát như mùa xuân, nhưng khó tránh vào đêm vẫn sẽ có gió biển thổi vào.

Tôi choàng cái áo khoác lên người, thuận tay cầm theo hai chai bia đi tới điểm hẹn.

Cây cối nhiệt đới dọc theo đường ven biển thẳng tắp thành một hàng dài bất tận, đèn đường cùng lúc sáng lên, sóng biển hết lớp này đến lớp khác vỗ vào bờ cát, trên bờ cát thì thoảng còn có thể nhìn thấy mấy đôi nam nữ dặt tay nhau sóng vai đi dạo. Lúc đi ngang qua một vịnh nhỏ còn nhìn thấy một đám

thanh niên ngồi trên cát vừa uống rượu vừa cười to tán gẫu, bên cạnh có chiếc loa đang bật mấy vũ khúc samba. Đây quả thực là một đêm điển hình của hòn đảo Bắc Mỹ này, mỗi tác không khí đều là nhàn tản, nhưng cũng pha lẫn cả mùi vị của sức sống bùng bùng.

Càng đi về phía trước người đi qua lại càng ít. Theo một đường đi tới, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một cô gái bị người ta trêu chọc. Đi lại gần thêm vài bước, nương theo ánh sáng từ trăng thấy được ba tên thanh niên đang vây quanh Ung Khả ở giữa. Cô ta đang vô cùng hoảng loạn giãy giụa khỏi một cánh tay của một trong ba tên đầu gấu đó, mũ và túi xách đều rơi trên mặt đất, hai thanh niên bên cạnh cột nhà những lời khó nghe, nghe giọng và tư thế giống như là uống say. Đây là một bãi biển công cộng nên thật sự không an toàn, thêm nữa chỗ này có đủ loại người đến đây chơi, thì thoảng sẽ có những người trẻ tuổi ôm theo mấy nữ tổ chức party ở ngoài bãi biển, uống say rồi khó tránh khỏi gây ra chuyện.

Ba người, một cao một thấp, một không cao cũng không thấp, tôi thầm nghĩ đều uống say cả rồi, chỉ cần bọn họ không mang theo dao thì khi đánh tôi chắc chắn nắm phần thắng lớn hơn.

Ung Khả đột nhiên hét ầm lên, tên thanh niên cao nhất trong đó kéo tay cô, thổi khí bên tai nói cùng cô ta câu gì đó, hai người kia thì đứng bên cạnh cười vang, đại khái là cảm thấy Ung Khả chơi rất vui, cũng đi đến muốn trêu chọc.

Tôi cầm theo hai chai bia đi tới, Ung Khả liếc nhìn tôi, cũng không biết là có nhận ra tôi hay không, bộ mặt kinh hoàng kêu cứu.

Ba người thanh niên kia dừng lại động tác lôi kéo Ung Khả, ba người tập hợp lại lắc lư đi tới, tên cao nhất mở miệng đùa giỡn tôi: “Úi chà, lại tới thêm một cô em nữa này, càng đông càng vui nha ——”

“Đứng vậy đứng vậy, càng đông càng vui.” Tôi nói xong, đặt hai chai bia xuống đất, nhấc chân đạp tới. Tên thấp nhất bị một cước đạp lăn một vòng trên mặt đất. Hai người kia sững sốt một chút mới phản ứng lại, hùng hăng hồ hồ vung nắm đấm lên muốn đánh về phía tôi. Nhìn thấy bọn họ chỉ là gió ra nắm đấm mà không phải loại vũ khí gây sát thương gì thì lúc này tôi mới trấn định lại, hai cái tên ma men lơ lơ mà không đối phó được thì thật uống công thắng trước mỗi ngày đều cùng Nhiếp Diệc đánh tôi đánh lui trong võ quán rồi.

Bỏ ra chút thời gian đập cho cả ba tên đều lăn lông lốc, nhìn bọn họ nằm trên mặt đất không dậy nổi nữa, lúc này tôi mới mặt không cảm xúc gật đầu với Ung Khả sững sờ một bên: “Nhặt giúp tôi chai bia rồi đi thôi.”

Đại khái là bị dọa cho sợ khiếp vía, lúc trở lại phòng ăn khách sạn Ung Khả vẫn run rẩy. Nhân viên phục vụ mang đến một cốc nước chanh, cô ta ôm cốc nước hồi lâu mới tỉnh táo lại. Tôi đánh giá cô ta nửa khắc, thấy cô ta tuy là vừa rồi bị dọa mặt mày tái mét, nhưng uống nửa cốc nước đã có thể hồng hào trở lại, so với lúc trước gặp cũng không có gì khác. Ý tôi muốn nói, không giống như là từ trong bệnh viện liễu mạng trốn ra rồi bay đến nước A tìm tôi tán gẫu, như vậy thì tốt rồi, không nghĩ phải khách khí với cô ta nữa.

Chúng tôi ngồi im lặng không nói gì ít nhất năm phút đồng hồ, thần sắc cô ta phức tạp nhìn tôi: “Nhiếp Phi Phi, tôi cho là cô chán ghét tôi.”

Tôi rừ rứt uống bia của mình nói: “Đứng vậy nha.”

Cô ta không lên tiếng, một hồi lâu lại nói: “Tôi cũng chán ghét cô.” Dừng một chút rồi nói: “Nhưng vừa rồi cô giúp tôi giải vây.”

Tôi nhấc mí mắt: “Thuận tay thôi.”

Cô ta đột nhiên nổi giận, đẩy cốc nước sang một bên: “Vậy thì để cảm ơn cô tôi sẽ không giận, cũng sẽ không cảm ơn.” Tựa hồ ý thức được âm lượng của mình hơi cao, bèn thoáng liếc mắt nhìn xung quanh một chút.

Tôi thật sự là mất một hồi lâu để lý giải loại ngữ pháp khó hiểu này của cô ta. Câu nói này chắc tính là cảm ơn tôi rồi nhỉ. Tôi nhìn về mặt và động tác của cô ta: “Lúc này đã qua mười giờ, phòng ăn giờ này thường là không có ai, kỳ thực nếu cô muốn nói gì thì hẹn tôi ở đây là được rồi, tuy rằng so với bên ngoài không yên tĩnh bằng, nhưng đảm bảo an toàn hơn rất nhiều.”

Cô ta mím chặt môi: “Cô đang chế nhạo tôi đấy sao? Cô thì biết cái gì, cô cho rằng những người phục vụ này sẽ không chú ý đến tôi, sẽ không hiểu kỳ tôi và cô nói chuyện gì sao?”

Tôi cười cười, nhớ lại cô ta quả thật là muốn tìm tôi nói chuyện quan trọng gì đó, nếu không thì cũng không phải cần trọng đến mức này, nhưng làm sao bây giờ, tôi lại không phải là loại người có thể hiểu ý mà phối hợp người khác. Tôi nói: “Đúng nha, tôi không quản được những người phục vụ này quan tâm cô, nhưng cô có chuyện gì thì hoặc nói luôn ở đây hoặc là tôi cũng không có ý chuyển địa điểm đâu.”

“Cô!”

Nhìn cô ta bị tôi nói đến nghẹn không ra lời, tôi chuyển lại cốc nước vừa bị cô ta đẩy sang một bên đến trước mặt cô ta, ra hiệu cô ta uống một ngụm nước tỉnh táo một chút. Nhiều lúc tôi cũng không thể hiểu được cái cô Ung Khả này, mỗi lần đều bị tôi làm cho tức giận không nói ra lời, xong rồi nhưng lại luôn muốn chủ động khiêu khích tôi, tôi thật không biết cô ta rốt cuộc là yêu thích tôi hay Nhiếp Diệc nữa luôn.

Cô ta ngồi đó điều hòa hơi thở một hồi lâu, đột nhiên nói: “Tôi đang tránh truyền thông, cô biết chứ?”

Tôi nói tôi không biết.

Cô ta nghẹn, biết nếu như còn dây dưa không dứt cái chủ đề này thì sẽ không còn thời gian nói chuyện chính nữa, cắn răng nhanh chóng điều chỉnh về mặt, hơi nghiêm túc nói: “Không, nói đúng hơn là rút khỏi giới diễn viên, tôi sẽ về đại học Y tiếp tục theo học, sau đó lại tiếp tục học nghiên cứu sinh tại đó luôn, giáo viên hướng dẫn là giáo sư đã từng dạy Yee, ông ấy đối với đề tài nghiên cứu của tôi rất có hứng thú.” Cô ta ngừng một chút, gương mặt

hỏi: “Cô có biết vì sao tôi quyết định như vậy không?”

Tôi nhấp một ngụm bia nói không biết lần thứ hai.

Cô ta trừng tôi một cái: “Ban đầu tôi từ bỏ việc học là vì Yee, hiện tại bắt đầu lại từ đầu cũng là vì Yee. Đối với tôi mà nói cái gì cũng không quan trọng, ở lại giới diễn viên cũng không có gì là không thể, nhưng Nhiếp gia sẽ không tiếp nhận một người đang ở trong giới giải trí làm con dâu.”

Đêm nay cô ta nói rất nhiều, giọng điệu rất ngạo mạn. Tôi đem mấy lời của cô ta xử lý một lần, hơi khó tin hỏi cô ta: “Cô nói Nhiếp gia, là chỉ bố mẹ chồng tôi ấy hả?”

Cô ta hơi nghiêng đầu, nhẹ như mây gió nói: “Chỉ có từng trải qua sinh tử mới biết được bản thân là chân chính muốn cái gì. Trước kia là tôi quá ngây thơ cứ luôn ngang ngạnh không chịu thua, hiện tại hiểu được hiểu lắm muốn được hóa giải chung quy cũng là cần phải có nỗ lực, mà vì một số việc đã sai từ quá lâu, cần phải có một người đứng ra để đưa nó về quỹ đạo ban đầu.”

Việc này tuy là hoang đường nhưng tôi nghĩ mình không có lý giải sai ý của cô ta, tôi nói: “Chờ chút, sau khi trải qua sinh tử cô liền cảm thấy điều chân chính cô muốn là tới cướp chồng của tôi? Ý cô là thế này ấy hả? Cô không cảm thấy thần kinh trong não của mình có vấn đề sao?”

Mặt cô ta nhất thời trắng bệch, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại khuôn mặt không cảm xúc, nghiêng răng nhả từng chữ một: “Nhiếp Phi Phi, hai người vì sao mà kết hôn chính cô trong lòng phải rõ ràng nhất.” Cô ta tăng thêm giọng điệu, cũng không biết là đang thuyết phục tôi hay đang thuyết phục chính bản thân cô ta: “Mà đây cũng không phải là cướp, Yee vốn dĩ là nên bên cạnh tôi, cô mới là người đến sau.”

Lâm đạo diễn lựa chọn khách sạn này là vì nó mới được xây từ năm ngoái, toàn bộ thiết kế đều mang theo hơi thở hiện đại, đặc biệt là phòng ăn, trên những bức tường bằng kính được khắc mười mấy chiếc lá cọ, đường nét vô cùng tinh tế mà sắc sảo, nhìn như thật. Nhờ đó chừa ra một vùng không gian, hợp với những người đàn ông thích lạnh lẽo cứng rắn, đến khi có thêm ánh đèn mỏng lung, lại hợp ý với những người phụ nữ yêu thích lãng mạn.

Tôi một bên ngồi thưởng thức thiết kế bên trong phòng ăn, một bên câu được câu chẳng nghe Ung Khả kể chuyện quá khứ.

Trước khi nghe câu chuyện xưa của Ung Khả tôi đã từng nghe hai phiên bản của hai anh em Tạ Luân và Tạ Minh Thiên. Có điều phiên bản của cô ta với phiên bản của bọn họ có một chút không giống nhau lắm. Trong phiên bản của cô ta, Nhiếp Diệc và cô ta từng có một đoạn ký ức khác.

Nội dung đại khái là cũng gần giống với câu chuyện anh em nhà Tạ Luân miêu tả, đơn giản là một ngày vị hoa hoa đại thiếu gia nào đó điên cuồng theo đuổi một cô gái kiêu căng nào đó, đuổi mãi không buông, cô gái thiên kim kiêu căng kia vậy mà lại yêu bạn tốt của hoa hoa đại thiếu gia, một đường truy tìm dấu chân của vị thiên tài đi đến nước A học cấp ba. Thật vất vả mới ở đại học Y cùng bị bác sĩ thiên tài – người cô ta yêu hội tụ, vận mệnh trên người, hoa hoa đại công tử kia cũng thi vào đại học Y học đại học. Bởi vì đều là những người ưu tú và thông minh nên cô gái ấy cùng với người cô ta yêu nảy sinh tình cảm, nhưng hoa hoa đại công tử kia vẫn không từ bỏ mà muốn chen vào một chân, đi đâu cũng là ba cái bóng không tách rời. Nhưng dù có là ba người đi với nhau thì hai người vẫn luôn ngầm hiểu ý đôi phương, đôi khi thân thể lơ đãng còn đụng một cái, chỉ là không ai chịu nói trực tiếp bằng lời ra thứ tình cảm này mà thôi. Mà thiên tài kia vương phải đạo bạn bè với vị hoa hoa đại thiếu gia kia nên vẫn không chịu biểu lộ tình cảm với cô ta, cho đến khi cô gái kia không nhận được bọc bạch hết nổi lòng với hắn, sau khi trầm mặc thật lâu, hắn vẫn quyết tâm đẩy cô gái ấy ra. Cô gái ấy yêu sinh hận nên bảo lưu kết quả học tập đi làm ngời sao mần bạc, nhiều năm sau đó cùng người cũ tương phùng, nhưng không nghĩ tới người còn mà lòng đã đổi.

Cô gái kiêu căng trong câu chuyện kia là Ung Khả, vị hoa hoa đại thiếu gia siêu cấp kỳ đà can mồi đáng nhận mấy vạn viên gạch kia là Tạ Luân, mà cái vị thiếu niên thiên tài được cô gái kia dành cho vô vàn tình yêu kia chính là Nhiếp Diệc. Tôi nghe xong cảm giác giống như mình vừa trôi lênh bênh trong một bộ drama Hàn Quốc ngược tâm day dứt.

“Tôi là mối tình đầu của Yee.” Ung Khả cuối cùng tổng kết với tôi.

Tôi đã uống hết một chai bia, tận lực khách quan đánh giá câu chuyện này của cô ấy, tôi nói: “Nghe cô nói vậy, thì hai người cũng chưa từng chính thức ở bên nhau, nhiều lắm thì được coi là có hảo cảm với nhau, mà biết đâu đấy là do cô tự biên tự diễn.” Nói xong bèn mở nắp chai bia thứ hai.

Ung Khả nhìn tôi một hồi lâu, nói: “Nhiếp Phi Phi, thừa nhận tôi là mối tình đầu của Yee khó khăn với cô vậy sao? Hay là cô vốn không muốn chấp nhận sự thật này mà thôi?” Không chờ tôi trả lời, như đột nhiên nhớ lại cái gì đó lại nói: “Kỳ thực mấy năm đầu ở nước A tôi vẫn rất khó quen với đồ ăn của phương Tây. Mùa đông năm ấy có một lần tôi nói với bọn họ tôi vô cùng nhớ hương vị của món tôm xào đậu bắp. Chủ nhật tuần đó dù đã báo có bão tuyết, nhưng Yee vẫn liều lĩnh lái xe đi ngoại thành đến siêu thị bán đồ châu Á mua được đậu bắp, rượu gia vị và tôm lột.” Trên mặt cô ta lộ ra một nụ cười. Ung Khả cũng không phải là hay cười, trước mặt tôi phần lớn là cười gằn, có thể cười thoải mái như vậy đúng là lần đầu tiên, khiến cho người ta có cảm giác rất kinh điển.

Tôi tiếp tục uống bia, không phát biểu ý kiến. Nhiếp Diệc quả thật là biết nấu ăn, mới đây tôi cũng vừa mới biết.

Cô ta nhắc đuôi mắt nhìn tôi: “Sao không nói lời nào?”

Tôi đặt chai bia xuống, bình tĩnh nói: “À, tôi đang nghe đây, cô cứ tiếp tục.”

Cô ta sừng sốt: “Tiếp tục cái gì?”

Tôi giương mắt nhìn cô ta: “Không phải cô còn muốn nói cho tôi biết, sau khi trải qua lần nằm viện này phát hiện Nhiếp Diệc vẫn rất quan tâm cô, hai người thật ra là hai bên tình nguyện, sau đó liền khuyên tôi nên sớm tự giác lui đi sao?”

Trên mặt cô ta lúc đỏ lúc trắng, một hồi lâu, lạnh mặt hạ giọng nói: “Tôi sẽ không nói mấy lời như vậy với cô, Nhiếp Phi Phi, chính cô rất rõ ràng cô có

thể có cảm tình với Yee, nhưng hôn nhân của hai người từ ban đầu vốn dĩ là không phải vì tình yêu, anh ấy có thể cũng có một chút cảm tình với cô đấy, nhưng không hề sâu.”

Có thể thấy được đêm đó ở phòng khách mấy câu tôi nói với Nhiếp Diệc đều bị cô ta nghe được hết, lại còn vô cùng rõ ràng. Tôi xoay chai bia cười cười: “Cô nói rất đúng, cho nên?”

Cô ta cau mày: “Kỳ thực ở một mức độ nào đó lời cô nói vừa rồi cũng không sai, lần này tôi nằm viện đã khiến anh ấy rất lo lắng, mỗi ngày đều tới thăm tôi.” Cô ta nhìn theo từng biểu hiện của tôi, nói tiếp: “Tôi biết anh ấy vẫn chưa hề quên tôi, tình cảm của anh ấy với tôi vẫn luôn còn đó.”

Tôi nói: “Cô nói mấy lời này.....”

Cô ta đột nhiên đem điện thoại đặt trước mặt tôi: “Lần gần đây nhất anh ấy đến bệnh viện, tôi còn chụp ảnh của anh ấy lại đây này.”

Tôi liếc qua một cái, không đón lấy cũng không đẩy đi, tôi nói: “Mấy câu chuyện này của cô tôi đều không cảm thấy hứng thú, Ung tiểu thư, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một câu, người đàn ông cô nghĩ tới này đã kết hôn rồi.”

Cô ta cứng đờ, nhưng vẫn hừ một tiếng: “Nhiếp Phi Phi, cô đây là đang sợ hãi sao?”

Tôi nói: “Cô cũng thật là có giáo dưỡn.”

Đêm nay cô ta tìm tới tôi ngả bài, phỏng chừng là chưa từng làm những chuyện như vậy, thêm nữa vừa rồi bị mấy con ma men dọa cho sợ gần chết nên mở miệng nói chuyện với tôi trong tiềm thức vẫn là có chút căng thẳng, vô tình còn có thể có mấy động tác bất thường, tỷ như lúc cho tôi nhìn điện thoại của cô ta. Nhưng cho tới lúc này cô ta giống như đã trấn định lại, một lần nữa lấy lại loại khí thế hùng hổ dọa người từ trước, tư thế ngồi thoảng nghiêng về phía trước, trong ánh mắt còn có điểm hứng thú, hướng về phía tôi nói: “Cô đúng là đang sợ hãi.”

Người này một khi bình thường lại sẽ rất khó mà yêu thương nổi, tôi cười cười hỏi cô ta: “Vậy sao, tôi lại không biết mình có gì để sợ đây?”

Cô ta hít một hơi: “Bởi vì cô biết bản thân cùng anh ấy không hề xứng đôi, lại nói, Nhiếp Phi Phi, ngoại trừ chụp ảnh, công việc của cô thì có thể hiểu được gì về anh ấy? Cô cái gì cũng không hiểu. Một khi anh ấy được điều đi tham gia một hạng mục của quốc gia, đến cả việc anh ấy đi đâu cô cũng không biết có phải không? Hàng năm anh ấy đều phải tốn vào đó rất nhiều thời gian, đây là công việc của anh ấy, cũng là cuộc sống của anh ấy, cô lại không có cách nào đi vào thế giới đó.” Cô ta giơ tay lên vuốt nhẹ tóc mình, khí chất nhất quán với động tác, có một vẻ lạnh nhạt dịu dàng. “Nhưng tôi thì có thể,” lại nói “Tôi có thể cùng anh ấy đồng thời được mời tham gia các hạng mục này, tôi có thể hàng ngày hàng giờ ở bên cạnh anh ấy, giúp đỡ anh ấy, thậm chí là trợ thủ cho anh ấy. Chỉ có thiên tài mới đi vào được thế giới của thiên tài, Nhiếp Phi Phi, cô còn chưa đủ để trở thành thiên tài.”

Ung Khả luôn luôn ngạo mạn như vậy, mà cô ta quả thật là có cái để ngạo mạn, đáng cao ráo xinh đẹp, kỹ năng diễn xuất không thể đùa được, lại thông minh, vừa làm một ngôi sao màn bạc lại vừa có thể làm nghiên cứu khoa học, bất kể là trong hay ngoài nước vẫn luôn xếp hạng một. Đối mặt với một tình địch ưu tú như vậy, dù là ai cũng sẽ phải cảm giác một áp lực vô cùng lớn.

Tôi uống thêm hai hớp bia, nói: “Kỳ thực trong lòng cô vẫn là hi vọng tôi chủ động rút lui chứ gì? Nếu không phải vậy thì sao lại phải bay xa như thế đến tận đây lãng phí thời gian nửa ngày với tôi. Tôi cho cô lý sự một hồi, cuối cùng thấy chính là cô hi vọng tôi chủ động rút lui vì hai nguyên nhân chính, một là Nhiếp Diệc yêu cô nhiều hơn yêu tôi, hai là Nhiếp Diệc phải đứng với thiên tài thì mới xứng đôi.” Tôi nhìn về mặt của cô ta nói: “Không cần phải nghiêm túc như thế, nói chuyện là phải xem xét đến bản chất của sự việc, phải logic, Nhiếp Diệc đã dạy tôi như vậy đấy.”

Cô ta lạnh nhạt nói: “Không cần cô phải nói, tôi so với cô hiểu anh ấy gấp bội.”

Tôi đặt chai bia xuống: “OK, coi như là cô hiểu anh ấy nhiều hơn tôi đi.” Tôi tiếp tục: “Nếu như là cái nguyên nhân thứ nhất, tôi cần phải chờ quay lại tự mình hỏi Nhiếp Diệc cái đã, nếu như anh ấy thật sự là đối với cô tình cũ khó quên.....” Tôi cười cười với cô ta: “Tôi cũng sẽ không làm khó người có tình. Còn cái nguyên nhân phía sau, tôi cảm thấy mình cũng rất thiên tài, không có chỗ nào không xứng với anh ấy cả.” Nói xong lại mỉm cười nhìn cô ta.

Sẽ không làm khó người có tình. Tôi còn rảnh rỗi suy nghĩ xem có phải tôi đã từng nghe tới câu này ở đâu hay không. À, chính là ngày Tạ Minh Thiên bị tôi đánh bại tại Tạ gia mang Nhiếp Diệc say rượu rồi đi, lúc ấy cô ấy đã nói với tôi câu này.

Tôi thất thần hai giây, lúc ngẩng đầu lại nhìn thấy Ung Khả đang nhìn mình. “Nhiếp Phi Phi,” cô ta nói, “Cô không phải nghĩ rằng tình cảm là thứ rất dễ dàng phá vỡ, con người cũng rất dễ dàng hiểu được sinh vật? Rằng mỗi người đều có thể biết được chính mình chân chính muốn cái gì, hay đều sẽ thành thật mà biểu đạt ra tình cảm của mình?”

Tôi nói: “Ý cô là, Nhiếp Diệc có thể vẫn yêu thích cô, nhưng luôn từ chối cô là bởi vì có cảm giác trách nhiệm với cuộc hôn nhân này?” Tôi bùng tỉnh: “Vì lẽ đó nên mới đến tìm tôi mà không phải đi tìm anh ấy?”

Cô ta không trả lời.

Tôi nói: “Ha, tôi lại chẳng quá quan tâm đến những thứ này. Tôi mặc kệ anh ấy trong suy nghĩ của cô là như thế nào, tôi chỉ quan anh ấy tỏ thái độ thế nào với tôi trong việc này thôi.”

Cô ta trầm mặc, sau đó đột nhiên cười lạnh: “Tôi còn cho là những người làm nghệ thuật đều có nội tâm mãnh cảm yếu đuối, muốn một thứ tình yêu thuần túy chứ.”

Tôi đút một tay vào túi quần: “Cô nghĩ tôi là người có nội tâm mãnh cảm yếu đuối? Vậy cơ à?” Lòng tôi chính là có mãnh hổ, bảo thủ, ngạo mạn, chỉ là có

duy nhất với đóa tường vi này mới ôn nhu mà dỗi như vậy.

Chỉ với đóa tường vi này, tôi dỗi với nó vô cùng tận yêu thương và khoan dung, không muốn cũng sẽ không bao giờ trách móc nặng nề. Tôi còn cảm thấy như vậy là vô cùng lãng mạn.

Cô ta vậy mà nghe không hiểu, cũng không tiếp tục thảo luận với tôi nữa, giọng nói bỗng nhiên trở nên bất chấp: “Cô tốt nhất là nhớ kỹ lấy lời của mình, sẽ không làm khó người có tình.” Dứt lời cũng không nói thêm gì nữa, cầm túi xách xoay người rời đi, để lại một bóng lưng thẳng tắp.

Tôi không đứng luôn dậy mà ngồi đó uống sạch đồng bia trên bàn, sau đó gọi phục vụ bung tôi một cốc nước đá tiếp tục uống cạn. Quay đầu nhìn ra cửa sổ, trên kính nhìn thấy phản chiếu của mình. Tôi liền quay lại đó cười với nó, dù sao đó cũng không phải là một cái gương thật sự, cũng không thể nhìn rõ được nụ cười ấy còn cất giấu cái gì.

Không ai hơn chính bản thân có thể hiểu rõ tiềm thức của mình.

Lúc nhận được tin nhắn của Hứa Thư Nhiên, tôi và Đồng Đồng đang ở sân bay, Ninh Trí Viễn phải về Pháp một chuyến nên đã đặt vé máy bay buổi chiều. Phong cách viết tin nhắn của Hứa Thư Nhiên và phong cách nói chuyện của anh ta thật sự không sai lệch xíu nào, mười bốn chữ đã bàn giao xong công việc: “Jacob đến chỗ tôi, có thời gian thì bay đến đây uống rượu đi?” Đính kèm còn có một bức ảnh chụp anh ta mà ông chú đẹp trai mắt xanh đang dùng bữa sáng với nhau. Tôi một chút cũng không do dự, lời ít ý nhiều trả lời anh ta: “Được, tối gặp.” Quay đầu sai Đồng Đồng: “Đặt hai tấm vé máy bay đi L. A., đi ngay lập tức ấy.”

Đồng Đồng rất sợ hãi: “Không về nước nữa ă? Mẹ em mới sắp xếp cho em đi xem mặt, em vừa xem ảnh còn vô cùng hài lòng.” Thốt lên những lời đó xong liền ý thức được mình vừa nói ra một bí mật động trời, mặt nhanh chóng đỏ ửng, cả người thấp thỏm không yên.

Tôi xoay xoay điện thoại: “Vậy thì đặt một vé thôi, chị đi L. A., em về nước đi.”

Đồng Đồng đỏ mặt, làm bộ do dự: “Không thì cứ để em đi với chị đi, còn ăn mặc, ở, đi lại chị phải làm sao?”

Tôi tiếp tục xoay xoay điện thoại trong tay: “Chị cũng không phải trẻ con đến cả sinh hoạt đơn giản cũng không thể tự làm, em về với bà mẹ kính yêu của mình đi, những chuyện kia điện thoại của chị cũng có thể làm được.” Vừa dứt lời chiếc điện thoại đang bị tôi xoay qua xoay lại trượt một cái rơi xuống đất.

Chúng tôi đồng thời trầm mặc nhìn về phía đối phương.

Đồng Đồng đau lòng nhất lên chiếc 7Plus mới mua cho tôi, khước miệng giật giật: “Không bật lên được nữa.” Vừa lặng yên đi đặt vé máy bay khách sạn cho tôi vừa giọng lâm bầm: “Còn nói mình không phải trẻ con.”

Tôi nhéo cô ấy một cái, Đồng Đồng rụt cổ nhỏ giọng xin tha: “Đừng đừng, chị Phi Phi, em mới là trẻ con.”

Trước khi lên máy bay Đồng Đồng vẫn còn liên tục dặn đi dặn lại tôi phải đi mua điện thoại ngay khi xuống máy bay, nhưng sau khi xuống máy bay, mất một giờ kẹt xe mới đến được khách sạn, đến lúc gặp được bọn Hứa Thư Nhiên đã là hơn tám giờ, thành ra không còn thời gian đi giải quyết chuyện điện thoại di động.

Jacob Duran là người Pháp, là một trong những nhiếp ảnh gia thiên văn nổi tiếng nhất hiện tại, thành danh nhiều năm, là bạn thân của giáo sư hội đại học của tôi Jacques Evans. Khi Evans còn sống Duran đã từng mấy lần đến New Heaven thăm ông ấy, bởi vì khi ấy tôi cũng khá có hứng thú với nhiếp ảnh thiên văn nên cũng từng tìm đến thỉnh giáo ông ấy một trận, xem như là một nửa đệ tử của ông ấy.

Không hiểu vì sao Hứa Thư Nhiên biết tôi và Duran quen biết nhau, nghĩ đến có lẽ là anh ta và Duran là có quan hệ thế nào đó, cùng kể chuyện với nhau về lĩnh vực nhiếp ảnh, sau đó lơ đãng tán gẫu đến tôi, mới phát hiện mọi người đều quen biết nhau cả, có thể gặp nhau uống ly rượu.

Hứa Thư Nhiên đặt bàn ở một chỗ khá yên tĩnh, tôi đến cuối cùng, nhìn thấy bọn họ đang ngồi một góc thấp giọng trò chuyện. Lần gần đây nhất gặp Duran là trong tang lễ của Evans. Lúc ấy tôi còn nghĩ, giữa những người phương Tây chỗ đó có lẽ Duran không phải là anh tuấn nhất, nhưng... là có phong độ nhất, loại phong độ nổi lên từ bên trong, âm trầm mà bảo thủ, không giống một nghệ thuật gia hay một nghị viên quốc hội. Mấy năm trước có một bộ phim tên là 《Mật vụ Kingsman》, diễn viên Colin Firth trong phim đóng vai một mật vụ làm việc cho Kingsman – tổ chức tình báo ngầm có lịch sử lâu đời tại nước Anh, khí chất đó với Duran có chút giống hệt nhau.

Duran nhìn thấy tôi thì đứng lên, trên mặt tươi cười, tính tình ông vốn nghiêm cẩn hiếm khi cười, tôi nghĩ mấy năm qua ông ấy sống cũng không vui vẻ gì, nên dù là bày ra một khuôn mặt tươi cười nhưng vẫn mang theo nét u buồn man mác. Tôi thật sự rất kích động có thể gặp lại thấy ông, đi đến ôm ông ấy một cái vô cùng nhiệt tình. Hứa Thư Nhiên có vẻ hơi kinh ngạc, đại khái là chỉ biết tôi và Duran thân thuộc, nhưng không biết thân tới mức độ đó.

Hàn huyền một hồi lâu, tất cả loại chủ đề đời thường đều được nói tới một lượt, sau đó Hứa Thư Nhiên đột nhiên có điện thoại, đi ra một góc nghe. Duran lấy ra một phong thư lớn đặt trước mặt tôi: “Mở ra nhìn thử đi.”

Mở ra nhìn thì là năm tấm ảnh nhỏ đều là về Thâm hải thủy mẫu(*), tôi thốt lên: “650 triệu năm chi hoa.”

(*) một động vật thuộc họ sứa

650 triệu năm chi hoa, là chủ đề cuối cùng khi Evans còn sống đã theo đuổi. Ông bỏ ra thời gian tám năm đi hết các hải dương trên thế giới, chụp lên mấy trăm bức ảnh về sứa, đó là một sự nghiệp vĩ đại, hứa hẹn mang đến ảnh hưởng vô cùng lớn cho lĩnh vực nhiếp ảnh, có thể cho vào sách giáo khoa.

Đó có lẽ là thời kỳ hoàng kim rực rỡ nhất cuộc đời Evans.

Sau đó ông yêu Chu Bái. Sau đó mọi chuyện trở nên tồi tệ, hàng ngày phải ứng phó với vô số vấn đề xuất hiện trong sinh hoạt với tiểu tình nhân, không còn tâm tư đâu mà làm triển lãm, sau đó nữa thì tai nạn xe mà qua đời.

Nhưng tôi vẫn còn nhớ vô cùng rõ cuộc triển lãm huy hoàng này, 650 triệu năm chi hoa, những bức ảnh khiến cho người ta chấn động cả tinh thần, như là đã dùng cả linh hồn của Evans mà nuôi dưỡng, khiến cho giới nhiếp ảnh gia hải dương toàn bộ nước A sau đó không có một cuộc triển lãm nào có thể vượt qua được nó. Evans luôn tự mình lựa chọn từ những bức ảnh chủ đạo đến từng tấm ảnh nhỏ, mà mỗi một tác phẩm sẽ chỉ tập trung vào một chủ đề, từng bức ảnh được in ra sẽ không giữ lại dữ liệu, vậy nên mỗi bức ảnh đều là độc nhất vô nhị không thể xuất bản nữa. Tôi nhớ sau đợt triển lãm đó phần lớn các tác phẩm đều được Evans quyên tặng cho viện bảo tàng, một bộ phận cực nhỏ sau đó mang ra bán đấu giá, cuối cùng ông chỉ giữ lại cho mình chừng mười bức.

Nội tâm tôi chấn động, ngẩng đầu nhìn Duran, ông nói: “Rất nhiều tác phẩm của cậu ấy đều để ở chỗ tôi, lần này trở về đất nước của cậu ấy cũng là muốn giúp cậu ấy tìm ra một người thích hợp, tiếp tục thay tôi lưu giữ.”

Tôi không còn tâm tư lý giải ý nghĩa của những lời này nữa, lúc này chỉ nhìn thấy vẻ mặt của ông dưới ánh đèn âm ỉ mà trở nên gầy gò u ám. Đột nhiên nhớ lại tang lễ của Evans ngày đó, khi ấy trong lòng tôi vô cùng phẫn nộ vì Chu Bái nhu nhược đến cả tang lễ của người cậu ta yêu mà cũng không dám đến tham gia nên không có tâm tư nào mà quan tâm đến xung quanh. Nhưng đột nhiên trong đầu hiện ra, quả thật lúc ấy tôi đã nhìn thấy bóng lưng của Duran, nhìn rất cô quạnh cô đơn, giống như chỉ cần đụng nhẹ một cái thôi là sẽ không chống đỡ nổi nữa mà ngã xuống. Đúng rồi, khi đó trong tang lễ nhìn thấy ông kỳ thực tôi đã hơi kinh ngạc, bởi vì cũng đã rất lâu ông không đến thăm Evans. Ngẫm lại chính là sau khi Evans và Chu Bái ở cùng nhau, Duran liền không thấy xuất hiện ở New Haven(*) nữa.

(*) là thành phố lớn thứ nhì bang Connecticut, lớn thứ 6 ở New England, nằm ở quận New Haven, tiểu bang Connecticut, Hoa Kỳ. Thành phố nằm trong Vùng đô thị New York, ở New Haven Harbor, bên bờ bắc của Long Island Sound.

Tôi cảm giác như chính mình đã phát hiện ra cái gì mà lại như không phải.

Ông không nói nữa, rũ mắt trầm ngâm suy nghĩ.

Tôi cuối cùng cũng mở miệng, đẩy mấy bức ảnh trở lại giữa bàn, tôi nói: “Những thứ này quá quý giá, tôi cũng không biết giáo sư có muốn tôi thay ông ấy bảo tồn hay không, mà có lẽ ông ấy càng mong được ngài bảo quản giúp.”

Ông ấy nói: “Nếu như tôi còn thời gian.....”

Tôi hơi ngỡ ngàng.

Ông ấy lại đột nhiên cười cười: “Nếu như cậu ấy không gặp tai nạn xe thì mọi chuyện đã không giống như bây giờ.” Có lẽ là đã rất lâu mới tìm gặp được người có cùng hoài ức về vị bằng hữu này, ông trầm ngâm một chút, tiếp tục nói: “Tôi luôn chú ý đến tin tức của cậu ta, biết cậu ta sống không hề tốt, nếu như ở lại đây tương lai cũng sẽ không có gì tốt đẹp, tôi nói cậu ấy đến Pháp, cũng đã chuẩn bị sẵn một phòng làm việc cho cậu ấy. Nếu như cậu ấy còn muốn tiếp tục làm giảng viên đại học, ý tôi là, cậu ấy rất yêu nghề dạy học này, yêu quý bọn nhỏ, tuy là không giống tôi, nhưng tôi cũng có thể giúp cậu ấy tìm một chỗ phù hợp.. Ngày cậu ấy xảy ra tai nạn là một ngày sau khi phản hồi lại tôi, nói cậu ấy muốn đến nước Pháp.”

Tôi đột nhiên nhạy cảm hơn: “Hai người.....”

Ông ấy nhìn tôi hai giây, có chút thoải mái, lại như lúng túng, ông ấy nói: “Tôi là người bạn tốt nhất của cậu ấy.” Dừng lại một chút mới thêm một câu: “Cậu ấy vẫn luôn cho là như thế.”

Tôi không biết phải nói gì, những đột nhiên nhớ tới ông ấy nói đến thời gian gì đó, tôi hỏi: “Ngài nói không còn thời gian là sao?”

Ông ấy như không hề để ý lắm: “Giãn phế quản, đã tiến triển sang thể bội nhiễm”

Tôi che miệng lại.

Ông ấy lại nói: “Có thể rất nhanh sẽ nhìn thấy cậu ta đối với tôi mà nói chính là một chuyện vô cùng đáng giá.” Lúc nói ra những lời này mắt ông ấy còn cong cong vui vẻ. Duran năm nay hơn bốn mươi tuổi, nhưng dung nhan vẫn được bảo dưỡng rất tốt, trên khuôn mặt không hề để lại nhiều dấu ấn của năm tháng, cười lên như vậy lại đặc biệt nhìn có tinh thần, cả người tràn trề sức sống, hoàn toàn không thấy được là bệnh nhân mắc bệnh nan y.

Không lâu sau thì Hứa Thư Nhiên cũng trở lại, hai người tán gẫu mấy hoạt động mạo hiểm gần đây, còn có cả mấy thử thách nhiếp ảnh đặc biệt. Đề tài nào cũng vô cùng thú vị nhưng tôi vẫn không có cách nào tập trung tinh thần tiếp lời bọn họ. Hiển nhiên là Hứa Thư Nhiên không biết tình trạng của Duran, lần gặp gỡ ngắn ngủi này đang có chiều hướng kéo dài đến đêm. Tôi lấy cớ đi đường mệt mỏi rút lui, lúc này Hứa Thư Nhiên mới nhớ đến tìm taxi cho tôi về trước.

Đêm đó rất muộn tôi mới đi ngủ, lúc ngủ thiếp đi tâm trạng cũng vô cùng thấp thỏm. Tất cả chuyện hôm nay giống như bản thân đang rơi vào một chuỗi mộng cảnh lạ lẫm.

Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, nhớ đến Duran hôm qua nhắc đến chuyến đi lần này, đã nói xế chiều hôm nay sẽ rời L. A., tôi nhanh chóng gọi điện thoại đến phòng ông ấy, không có người nghe, lại gọi cho quầy tiếp tân, nghe nói ông ấy đã trả phòng.

Dù là tình cảm hay là bệnh tình của Duran đều khiến tôi cảm thấy một sự khổ sở khó có thể diễn tả bằng lời.

Tôi đột nhiên vô cùng nhớ Nhiếp Diệc, muốn tâm sự với hắn chuyện này, muốn nghe hắn lại dạy tôi đạo lý sinh lý tử biệt, nhân gian thế sự vô thường. Nhưng tôi không có điện thoại, mà tôi cũng không biết tìm hắn ở nơi nào. Thật giống như mẹ tôi từng viết một bài thơ: “Thế gian này không lờ như thế/ có núi có sông có biển/ tách chúng ta khỏi nhau/ người tôi yêu ơi/ tôi không tìm được con đường tìm đến cạnh người/ hoặc là cho người đến cạnh tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 26

Dịch: CP88

San Francisco cách L. A. mấy trăm km, bay một chuyến gần nửa giờ, bên trong có một viện bảo tàng châu Á rất lớn. Lúc lên mạng xem lướt qua thì phát hiện có một nhiếp ảnh gia chuyên chụp ảnh hoa, chim và núi rừng Nhật Bản đang chuẩn bị mở triển lãm các tác phẩm được tuyển chọn vô cùng kỹ lưỡng, tôi liền lên kế hoạch đi xem. Lúc đi ăn cơm tối gặp Hứa Thư Nhiên. Hứa đạo diễn muốn làm tròn trách nhiệm của chủ nhà, dò hỏi lịch trình sau đó của tôi, nghe nói tôi định đến San Francisco xem triển lãm thì cũng bực lộ rõ hứng thú.

Kết quả buổi chiều ngày hôm sau đụng trúng Hứa Thư Nhiên ở nơi trưng bày triển lãm, lúc ấy anh ta đang đứng trước một bức ảnh phong cảnh rừng núi mây mù, tầm mắt dừng ở hình ảnh trên bức tường lớn, ánh mắt như là đã phiêu du ở một nơi nào đó rất xa, bộ dạng giống như hồn ở trên mây, tôi đứng cạnh hồi lâu mà anh ta không phát hiện ra, lúc lùi lại còn suýt chút nữa đụng phải tôi. Lúc vội vàng nói lời xin lỗi phát hiện ra là tôi, anh ta sững sờ mất vài giây mới đột nhiên như trút được gánh nặng gì đó đi đến một bước, cười nói: “Tôi nghĩ có thể sẽ gặp cô, không nghĩ tới là thật sự gặp.”

Tôi cũng nhìn anh ta cười, lại nhìn quanh anh ta: “Hứa đạo diễn đi một mình sao?”

Anh ta gật đầu: “Một mình.” Rốt cuộc phản ứng lại tôi là đang ám chỉ cái gì, dở khóc dở cười nói: “Cô nghĩ rằng tôi dẫn theo bạn gái?”

Tôi tiếp tục cười, ra vẻ hiểu rõ vô vô vai anh ta: “Không cần đề phòng tôi, tôi không phải người nhớ lâu nên trở về nhất định sẽ nói linh tinh đâu, anh cứ tiếp tục enjoy(*).” Nói xong lui hai bước nhảy nhảy mất với anh ta một cái, chuẩn bị rời đi.

(*)Nguyên bản gốc của tác giả, nghĩa: thưởng thức

Đi chưa được hai bước thì anh ta đuổi kịp tôi, một tay dứt túi quần, nhìn phía trước nói: “Không nói với cô không phải bởi vì có bạn gái không tiện, mà bởi vì trưa nay tôi mới xác định mình có thời gian qua đây, vốn nghĩ là cô bay qua từ sáng rồi.” Dừng một chút lại nói: “Tôi ngại ngần ở cửa vậy mà mất nhiều thời gian vậy rồi.”

Tôi kinh ngạc liếc mắt nhìn anh ta. Không thấy một hoa hoa thiếu gia Hứa Thư Nhiên đã một thời gian, thật không ngờ chia tay với bạn gái lại có thể khiến cho anh ta tôn trọng lâu như vậy, có thể thấy anh ta đối với Erin là không hề tầm thường. Có thể thấy nếu không muốn buông ra thì sao lại nói chia tay, mà mười phần là bởi vì Erin đá anh ta rồi. Thế giới của những hoa hoa thiếu gia quả thật người thường như tôi không thể hiểu nổi.

Anh ta hỏi tôi: “Xem xong triển lãm còn muốn đi đâu nữa không?”

Tôi vừa sợ vừa kinh ngạc liếc anh ta, sau đó nói: “Không đi đâu cả, đi dạo lung tung xung quanh thôi.”

Anh ta gật gù đầu.

Tôi không hiểu anh ta là có ý gì, liền hỏi thẳng: “Có chuyện gì sao?”

Anh ta nói: “Đi dạo cùng nhau luôn đi.”

Tôi càng kinh ngạc, nói: “Hiếm được một chuyến tới đây, một mình thanh niên độc thân như anh lại đi theo tôi là một người đã có chồng, quán bar hay quán ăn đêm đâu đâu cũng có hàng tá cô em xinh đẹp đấy.”

Anh ta cau mày: “Trong lòng cô hóa ra hình tượng của tôi là như vậy sao?” Dừng một chút mới nói: “Tôi không thể đến mấy chỗ đó.”

Tôi nói: “Giả mà hình tượng này hình tượng kia, quán bar hay mấy quán ăn đêm có gì không tốt, trước khi kết hôn tôi vẫn thường đi, có sao đâu.”

Anh ta không lên tiếng, chúng tôi đi được thêm mấy phút, anh ta lại đột nhiên nói: “Tôi không thể đi dạo cùng cô sao?”

Tôi thấy anh ta hôm nay là quyết tâm bằng được, liền tùy ý nói: “Anh không chê tôi tẻ nhạt thì chẳng có vấn đề gì cả, có người giúp tôi xách đồ tôi cầu còn không được.”

Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi: “Xách đồ?”

Tôi nói: “Đúng vậy nha, lát nữa tôi muốn đi dạo mấy khu thương mại, mua cho Nhiếp Diệc mấy bộ quần áo, ày..... anh đi nhanh như vậy làm cái gì? Phụ nữ đi dạo chính là đi shopping đó! Chứ anh cho là đi đâu chứ?”

Đêm đó đi mua điện thoại di động, mua quần áo chất nứa cái vali, Hứa Thư Nhiên không đi cùng, phỏng chừng nghe theo đề xuất của tôi đi đến mấy nơi kia rồi. Vừa trở lại khách sạn thì nhận được tin nhắn của Đồng Đồng, nói có chuyện gấp mau gọi cho cô ấy.

Tôi liền nhanh chóng ấn gọi đi.

Điện thoại vang chưa đến hai hồi chuông, Đồng Đồng đã nhắc máy dồn dập hỏi tôi: “Chị Phi Phi, chị với anh rě có liên lạc không?”

Tôi ngay lập tức hiểu được anh rě trong lời nói của cô ấy là ai, cả người ngồi thẳng dậy: “A a a?”

Đồng Đồng nức nở nói: “Vậy là không liên lạc rồi?”

Cô ấy kể ngọn nguồn sự tình cho tôi nghe, nói là vừa về nước thì điện thoại nhà nhận đến một dãy số lạ, cô ấy tưởng là giao bán gì đó nên dập máy, cứ như vậy tới cả chục lần, đối phương lại gọi liên tục không tha. Cô ấy nổi hứng thú muốn biết đối phương rốt cuộc là công ty nào mà rảnh rỗi như vậy, kết quả vừa nhắc ông lên nghe thì biết là Nhiếp Diệc, sợ đến mức lần từ trên giường xuống đất.

Tôi gấp gáp chết, nhanh chóng ngắt lời cô ấy: “Là như thế này Đồng tiểu thư, chị đối với quá trình của em một chút cũng không hứng thú, nói trọng điểm ok? Nhiếp Diệc trở về sao? Hay là lại đi rồi? Hay là anh ấy xảy ra chuyện gì?” Tư duy méo mó bay đến tận đây, tôi ôm trán, cảm giác mồ hôi lạnh của mình đang điên cuồng chảy ra.

Đồng Đồng ngó ra: “A, cái này là ngược lại, anh rě còn đang ở trong hạng mục. Nghe giọng không giống như xảy ra chuyện gì, có lẽ là bên trên khai ân cho tất cả nhân viên nghiên cứu khoa học có một ngày liên lạc về với gia đình đi, sau đó anh ấy không gọi được cho chị nên đã gọi về cho em, hỏi có phải em đi cùng với chị không. Em nói chúng ta mới tách ra, em trở về nước, còn chị đi đến L. A. tìm Hứa Thư Nhiên chơi rồi, điện thoại của chị rơi vỡ mất, nhất định là còn chưa đi mua mới, sau đó em cho anh ấy số điện thoại của khách sạn và Hứa đạo diễn.”

Đồng Đồng nói nhanh như một cơn gió, đầu óc tôi cũng theo đó mà bị xoay như chong chóng.

Có thể Nhiếp Diệc đã gọi cho Hứa Thư Nhiên hoặc khách sạn rồi nhưng bọn họ đều không nhận được cú điện thoại kia? Có thể thời gian cấp bách nên sau khi trò chuyện với Đồng Đồng thì Nhiếp Diệc cũng không còn thời gian gọi đi tìm tôi nữa?

Vì sao tôi lại không nghe lời Đồng Đồng cơ chứ, vì sao xuống máy bay lại không đi mua điện thoại luôn?

Tôi đó hẳn thử liên lạc với tôi khả năng chính là thời điểm tôi đang vô cùng nhớ đến hắn, còn ngồi đó buồn phiền nên đi đâu tìm hắn, không nghĩ tới hắn vậy mà khắp nơi tìm tôi, sao mà chúng tôi lại bỏ lỡ mất rồi chứ?

Tôi hỏi Đồng Đồng: “Cuộc điện thoại này em có ghi âm không?”

Đồng Đồng lập tức muốn lạy tôi: “Em không đùa với chị đâu chị Phi Phi, Nhiếp thiếu thật sự là gọi một cú điện thoại đó mà.”

Tôi tức đến nổi phổi: “Còn khoe khoang! Chị chỉ muốn nghe tiếng của anh ấy một chút, vậy mà em lại không có ghi âm lại?!”

Đồng Đồng ngập ngừng nói: “Không..... Không.....”

Tôi thở dài.

Đồng Đồng muốn khóc: “Sau này mỗi cuộc điện thoại của Nhiếp thiếu em đều sẽ ghi âm lại, em thật sự không biết, chị Phi Phi, em không biết chị lại nhớ Nhiếp thiếu đến thế.”

Tôi mất ngủ cả đêm, sáng ngày thứ hai thức dậy ngỡ ngác gọi điện cho trợ lý Chử, quanh co lòng vòng tìm hiểu gần đây công ty bọn họ có công vụ nào phải đến nước A hay không, tỷ như bố chồng tôi có muốn qua một ngày nào đó.

Trợ lý Chử tận lực làm tròn chức trách: “Là có thiết bị hay hành lý gì không mang hết được lên máy bay sao?”

Tôi hàm hồ nói cũng không có nhiều thiết bị hay hành lý gì nhiều như vậy.

Trợ lý Chử dừng một chút. “Vậy sao, vậy chính là có cuộc điện thoại gì đó không muốn bỏ qua.....” Không biết nghĩ đến đâu. “Điều này quả thật là rất quan trọng.” Ho một tiếng nói: “Có lẽ tuần sau hoặc sau nữa chủ tịch sẽ bay đến Newyork, thời gian cụ thể tôi sẽ gửi cho tiểu thư sau nhé.”

Tôi thở dài thườn thọt.

Liên tục bỏ lỡ hai cuộc gọi của Nhiếp Diệc, tôi đã thật sự không còn tin tưởng vào vận may của mình nữa, nếu như dùng máy bay bình thường về nước, nói không chừng trong hơn mười giờ đó Nhiếp Diệc lại gọi điện thoại cho tôi. Về với Nhiếp tổng chỉ ít tôi sẽ không phải tắt điện thoại nữa, dù là chậm lại mấy ngày cũng không có gì là không tốt, dù sao thời gian này tôi rảnh rỗi cũng không có việc gì đặc biệt quan trọng.

Chờ thẳng đến hơn một tuần lễ mà vẫn không thấy bố Nhiếp Diệc bay đến, mà chị họ Nhuế Mẫn của tôi lại đến trước một bước. Nửa tháng trước Nhuế Mẫn chính thức bước chân vào Nhiếp thị, được sắp xếp ở phòng nghiên cứu Thanh Hồ, cụ thể là chức vị nào tôi cũng không rõ lắm, lần này nghe nói là tới đây để tới một phòng thí nghiệm nào đó bàn bạc muốn tiến cử một hạng mục độc quyền cô ấy đang theo.

Xế chiều hôm đó tôi và Nhuế Mẫn ngồi uống trà chiều ở khách sạn, tán gẫu tình trạng của đôi phương gần đây, sau đó lại nghe cô ấy nhắc đến Ung Khả.

Đại khái là bởi vì sự kiện ở Mộc Sơn ngày đó nên vẫn khiến Nhuế Mẫn hơi ngượng ngùng: “Cô ta thật phóng khoáng, đường đường là một ngôi sao màn bạc sống vui vẻ sung sướng lại không nói một lời lui khỏi giới diễn viên. Gần đây ngập tràn tin tức đều là về cô ta, nào là lui khỏi giới, nào là tiến vào Nhiếp thị, mỗi chuyện đều huyền ảo sôi sùng sục, năm nay sợ là không có một nữ minh tinh nào có thể đánh bại đề tài của cô ta được nữa.”

Tôi nói: “Vào Nhiếp thị sao?”

Nhuế Mẫn kinh ngạc: “Em không biết sao? Chính là phòng thí nghiệm T7 mà Nhiếp Diệc phụ trách ở Thanh Hồ.”

Tôi hỏi cô ấy: “Không phải là nghe nói cô ta phải về đại học Y tiếp tục theo học sao?”

“À, cái này ầy hà,” Nhuế Mẫn giải thích, “Nói đúng hơn là Nhiếp thị đối với một cái đề tài nghiên cứu khoa học của cô ta cảm thấy hứng thú, đồng ý cung cấp cho cô ta nhân lực và tài lực nghiên cứu nó, hỗ trợ hoàn toàn đề tài này của cô ta, đổi lại nếu như đề tài này ra thành quả thì cả công ty và cô ta đều giữ độc quyền sáng chế. Đây vốn là phong cách của phòng thí nghiệm Thanh Hồ trước giờ, đặc biệt rất xem trọng những nhân viên nghiên cứu khoa học còn trẻ, còn toàn lực hỗ trợ.” Cô ấy cười gượng tôi: “Là công ty của nhà hai người mà còn bắt chị đến giải thích cho em, không lẽ lúc bình thường một chút tin tức em cũng không quan tâm sao?”

Tôi cười dò xét cô ấy: “Không có tâm tư, cũng không có hứng thú, lại còn không có sức lực, làm sao mà quan tâm đây?”

Cô ấy che miệng: “Nếu xét ra thì nhất định em sẽ đứng hạng ...nhất vô tâm, ...nhất không có khí thế.”

Tôi nhắc nhở cô ấy: “Ày, đừng quên còn có mẹ em nữa mà.”

Nhuế Mẫn cười gật đầu tán thành, lại tiếp tục đề tài vừa rồi: “Nghe nói Ung Khả cũng là vì chuyện này hai ngày trước mới được quyết định xong, chị thấy cô ta có lẽ cũng là vì thế mà hoãn lại kế hoạch về trường.”

Tôi ồ một tiếng.

Nhuế Mẫn muốn nói lại thôi, hồi lâu sau nói: “Đề tài lần này của cô ta thật ra Nhiếp thị cũng không phải là nơi duy nhất cô ta có thể hợp tác, đến nước A nói không chừng cô ta còn tìm được một tài nguyên tốt hơn. Cô ta một lòng một dạ muốn đến Nhiếp thị, tám chín phần.....” Cô ấy ngừng một chút: “Em chắc còn nhớ chị với Jeremy ly hôn là vì nguyên nhân gì.”

Chồng trước của Nhuế Mẫn – Jeremy là người Mỹ, năm bọn họ kết hôn cũng chính là năm tôi tốt nghiệp khoa chính quy, không lâu sau Jeremy được điều đi nước khác công tác. Hai năm trời cách xa mỗi người một phương, có thể là không chịu được cô quạnh nên bắt đầu ngoại tình với chính đồng nghiệp cùng văn phòng của mình, cứ âm thầm phát triển đến tận khi Nhuế Mẫn ly hôn.

Nhuế Mẫn nói: “Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt(*), càng không nói đến cô ta trước đó còn biết tới bệnh viện nhà họ Nhiếp rồi.” Cô ấy thờ dài. “Trước khi đi công tác bác sĩ Nhiếp thường đến nhĩ viện, chị còn từng quá giang anh ấy một lần.” Cô ấy hơi ngập ngừng, nhưng vẫn chậm rãi nói: “Ung Khả hiện tại ở nhĩ viện.”

(*) Câu này nghĩa là nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng, trong tình huống này ta nghĩ là muốn nói kiểu như người trong nước nên Nhiếp thị ở trong nước được lợi trước.

Tôi nhấp một ngụm trà, nghiêng đầu nhìn cô gái đang đàn một khúc dương cầm, nói: “Cô ấy tên là Catherine, từng biểu diễn ở trung tâm nghệ thuật KS, bài sở trường nhất là *«Hồi ức của Don Juan»* của nhà soạn nhạc Liszt.”

Nhuế Mẫn sâu sắc nhìn tôi: “Không được đánh trống lảng.”

Tôi cười nói: “Em không hiểu piano lắm, chị thì biết khá rõ nên muốn xin chị chút lời bình thôi.”

Nhuế Mẫn thờ dài, ngừng thật lâu mới giương mắt nhìn tôi: “Thôi, chị nói những lời ấy cũng không phải muốn gây xích mích mối quan hệ vợ chồng của hai người, chỉ là muốn nói cho em biết, Phi Phi, đừng cứ mãi ở bên ngoài mặc kệ thế sự. Cứ cho là hai người đã kết hôn, nhưng quan hệ hôn nhân cũng không phải không có gì phá nổi giống như em nghĩ đâu.”

Có lẽ là thật hiếm mới có được một khoảng thời gian mang cả người thoát khỏi công việc nên thân thể tương đối thả lỏng, mấy ngày nay trải qua đặc biệt chậm chạp lại cảm giác có chút mệt mỏi, ngủ bao nhiêu cũng đều không đủ. Chúc ngủ ngon xong Nhuế Mẫn rồi cũng leo lên giường đi ngủ, mãi đến khi nghe được tiếng chuông điện thoại. Những cuộc điện thoại gần đây đều là thập phần hệ trọng, nên cho dù nửa mê nửa tỉnh thì tôi vẫn có thể chuẩn xác tìm được điện thoại di động, hít mắt nhìn màn hình, là Khang Tổ La.

Rèm cửa sổ che kín mít, cây nến hương hoa lan đã cháy được một nửa, ánh đèn bị bóng tối nuốt chửng nhỏ bé chỉ bằng một hạt đậu, hương thơm quấn quýt trong không gian.

Tôi đặt điện thoại vào một bên tai rồi đi rót nước, Khang Tô La đầu bên kia đại dương đi thẳng vào vấn đề: “Nghe Đồng Đồng nói Ung Khả đi tìm bồ? Cô ta vậy mà vẫn còn mặt mũi đi tìm bồ? Cô ta đã nói gì với bồ?”

Tôi uống xong nửa cốc nước mới cảm thấy khổ họng đang khàn đặc đã khá hơn, trả lời cô ấy: “Còn có thể nói gì nữa.” Vừa mở cửa sổ sát đất ra vừa lựa chọn một vài phần còn sót lại trong bộ nhớ kể cho cô ấy nghe.

Sắc trời không còn muộn, nơi đường chân trời chỉ còn có thể nhìn thấy một vòng tà dương đặc trưng của mùa đông, được hoàng hôn tô thêm mấy phần mơ hồ mỹ lệ, giống như phượng Tây miêu tả sắc hoa vùng hoang dã khi đêm đến. Màu vàng nhạt theo một góc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy đang từ từ đậm hơn, vàng sẫm, cam tím, sau đó là xanh đen. Tôi và Khang nhị thông minh chỉ mới nói tới một nửa mà tất cả màu sắc đã hòa vào màn đêm đen kịt yên tĩnh.

Ánh sáng và hình phản chiếu cuối đường chân trời, cứ như vậy trong một thời gian dài biểu diễn ra một đêm đông đại lục văn thơ mà hoa mỹ.

Khang nhị luyện thuyền nửa ngày, nói một tràng phần nộ, nào là Ung Khả không biết cái gì là xấu hổ, nào là ảo tưởng sức mạnh, mắc bệnh tâm thần, nói chung là đủ đủ cả, cuối cùng mới dè dặt hỏi tôi: “Mà này, cô ta..... Lời của cô ta bồ có tin không?” Không chờ cho tôi trả lời đã lập tức cất cao âm điệu: “Hừ, mình tin dù cho cô ta có tới tìm bồ thì cũng sẽ không chiếm được cái tiện nghi gì đâu, bồ tàn bạo như vậy cơ mà, bồ làm cho cô ta tức chết mình còn tạm tin được, nhưng mà..... nhưng mà trong lòng bồ có phải là nghĩ ngợi rất nhiều? Có phải bồ cũng không vui?” Sau đó còn cậy mạnh vỗ ngực: “Không sao đâu, Phi Phi, bồ cứ nói với mình đi, có chuyện gì không vui mình giúp cậu nghĩ cách!” Tôi ở đầu bên này đều có thể tưởng tượng ra cô ấy bên kia rất lo lắng cho mình nhưng vẫn nghĩa hiệp mà muốn bảo vệ tôi, muốn cho tôi vui lên.

Tôi ngồi trên ghế sofa rất lâu, sau đó đưa tay tới công tắc của chiếc đèn bên cạnh, bật rồi tắt, tắt rồi lại bật, tôi nói: “Khang nhị, ngoại trừ cha mẹ, ông nội, ông bà ngoại, còn có Nhiếp Diệc, trên đời này mình yêu cậu nhất đấy.”

Khang Tô La hừ mạnh một cái: “Mình nhỏ vào nhé.”

Tôi cười nói với cô ấy: “Ung Khả này thật sự là khiến người ta chán ghét, vừa tự luyện vừa kiêu ngạo. Nhưng vì mình cũng có cái tật xấu này nên đây chỉ là đối phó vì thành kiến thôi. Có điều chán ghét thì vẫn cứ là chán ghét, nếu nói cô ta có ý lừa gạt mình thì ngược lại mình thấy không có khả năng lắm. Có thể là cảm giác đối xử khác biệt đó từ Nhiếp Diệc chỉ là do cô ta đơn phương ảo tưởng, hoặc giả như cô ta không phải là đơn phương..... Dù sao tất cả đều là suy đoán của riêng cô ta, hỏi mình có tin suy đoán đó của cô ta hay không, mình cảm thấy thà chủ động đi hỏi Nhiếp Diệc còn hơn.”

Khang Tô La lập tức nói: “Đứng đứng, xã hội hiện đại rồi, có hiểu lầm gì mà không thể gọi một cuộc điện thoại đi để giải quyết được đây? Nếu như có, thì gọi hai cuộc.” Nói xong lập tức trầm mặc: “Mà cậu đã liên lạc được với Nhiếp Diệc chưa?”

Cô ấy nói một câu mà làm trái tim tôi đau đớn, tôi ôm ngực nói với cô ấy: “Không thể.....”

Cô ấy lại nói: “Nếu tạm thời không liên lạc được với Nhiếp Diệc, vậy mình hỏi bồ thêm một câu nhé, trong tiềm thức của bồ là có khuynh hướng tin tưởng suy đoán của Ung Khả hay là.....”

Tôi: “..... Khang nhị bồ có tin mình tuyệt giao với bồ ngay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khang nhị kinh hãi: “A? A! Xin lỗi nha Phi Phi, mình không biết bồ không muốn nói chuyện này, vừa rồi mình thấy bồ có vẻ vô cùng lí trí, một chút tâm tình cũng không biểu hiện ra nên tưởng rằng chúng ta có thể bỏ thêm chút thời gian phân tích vấn đề này cho kỹ lưỡng hơn.”

Tôi nói “Kỳ thực.....” Dừng lại một chút rồi nói nhanh: “Nhiếp Diệc nói không chừng đã từng thích Ung Khả, có điều đây đều đã là chuyện đã qua, dù sao trong quá khứ mình cũng đã từng thích.....”

Khang Tô La ngắt lời tôi: “Cậu ai cũng chưa từng thích, Nhiếp Diệc là mối tình đầu, sau đó bồ và mối tình đầu kết hôn.” Cô ấy kiên quyết: “Tình cảm của bồ chính là đặc biệt dài lâu hiếm thấy trên thế giới này.”

Tôi há miệng, sau đó khó khăn nói: “Được rồi, là mình không đúng. Mấy ngày trước thật ra mình đúng là có chút nghĩ bậy.”

Rốt cuộc tôi cũng lấy dũng khí can đảm thẳng thắn với Khang Tô La, tôi nói: “Phần lớn là mình hoàn toàn tự tin, mình cảm thấy dù là Nhiếp Diệc cũng từng đánh giá cao Ung Khả đi chăng nữa thì hiện tại cũng tuyệt đối không có tư tình gì với cô ta, anh ấy hiện tại là thích mình nha. Nhưng có đôi khi cũng sẽ sợ, lo sợ khi liên lạc được với anh ấy rồi, sau đó anh ấy nói mọi lời nói của Ung Khả đều là sự thật, vậy thì chúng mình thật sự là có thể kết thúc ở đây chăng.”

Khang Tô La không an ủi tôi mà hỏi. “Nếu như điều này thật sự xảy ra thì bỏ sẽ làm gì?” Giọng điệu còn pha lẫn chút dụ ngọt, thông minh lý trí bất ngờ thật không giống cô ấy.

Một hồi lâu sau tôi mới trả lời. “Nếu đã như vậy thì mình cũng không làm khó người có tình.”

Khang Tô La ngập ngừng nửa ngày, cuối cùng nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta tổng hợp lại một chút. Nếu như hẳn lựa chọn Ung Khả, bỏ sẽ ly hôn với hẳn ta; nhưng nếu như hẳn thừa nhận bản thân đúng là không có cách nào hoàn toàn quên Ung Khả, mà hẳn cũng thích bỏ, muốn tiếp tục với bỏ.....” Nói tới đây có lẽ Khang Tô La cũng cảm thấy như vậy là quá cận bã, yếu ớt nói: “Được rồi, mình vẫn là nên bỏ qua cái giả thiết này đi.”

Tôi ngược lại hứng thú với cái giả thiết đó vô cùng, tôi nói: “Vậy thì nhất định phải tiếp tục rồi.”

Khang Tô La khiếp sợ: “Bỏ không đùa?”

Tôi vô cùng tỉ mỉ cùng cô ấy phân tích: “Kỳ thực hồi mới bắt đầu mình không nghĩ tới muốn anh ấy yêu mình mà phải không, ước nguyện ban đầu của mình chỉ là muốn ở bên cạnh anh ấy. Mà dựa theo giả thiết này thì anh ấy vẫn nguyện ý ở cùng nhau, hoàn toàn không vi phạm ước nguyện ban đầu khi gả cho anh ấy mà. Vì vậy nên mình chỉ cần đem mong muốn trong lòng đối với cuộc hôn nhân này một lần nữa reset về cấp độ bốn tháng trước là được rồi, cũng không tệ lắm.”

Cô ấy lẩm bẩm: “Nghe bỏ nói thì cũng thấy có đạo lý đấy, mình hiện tại không có cách nào phản bác lại được, có điều, ‘bốn tháng trước’ là cái cột mốc gì sao?”

Tôi nói: “Bốn tháng trước tụi này kết hôn đó.”

Tôi bốp trán nói với cô ấy: “Lúc tụi mình kết hôn mình thực sự chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày anh ấy lại nói thích mình, có thể là vì gần đây anh ấy nói thích mình, mình liền.....” Tôi cười cười, nói: “Chuyện này giống như là mở chiếc hộp pandora(*), lập tức đã khiến mình trở nên tham lam hơn, nhưng bỏ còn nhớ năm ngoái khi tụi mình đính hôn không? Mình thì lại vô cùng nhớ tâm trạng của mình khi ấy. Lúc ấy mình đối với anh ấy không hề đòi hỏi gì hết, cảm thấy chỉ nói với anh ấy thêm hai câu là đã vô cùng mãn nguyện, mỗi ngày trải qua vô cùng hài lòng vui vẻ.”

(*) đây là một sự tích trong thần thoại hy Lạp. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp của nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được Zeus dặn kỹ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống. (theo Wikipedia)

Khang Tô La nghiêm túc ngắt lời tôi: “Phi Phi, bỏ vẫn luôn vô cùng không có cảm giác an toàn.” Trần giọng nói: “Đều là lỗi của Nhiếp Diệc.”

Tôi kinh ngạc nói: “Không, đây không phải là lỗi của anh ấy, cảm giác an toàn gì đó mình không nghĩ tới. Có lẽ là vì bốn chữ anh ấy thích mình nếu như nói ra sẽ khiến mình có cảm giác rất không chân thực, nên đối với loại yêu thích này, nói thể nào nhỉ, mình cảm thấy là đặc biệt giống như muốn nhìn thấy một loài sinh vật đẹp đẽ nào đó không biết tên giữa biển rộng, tuy nhiên lại cảm thấy thập phần huyền ảo, vậy nên dĩ nhiên là sẽ cảm thấy rất tốt, tốt cực kỳ, cũng không có..... Nói chung là không thể có một từ ngữ nào có thể nói rõ cái cảm giác tốt đẹp đó ra đâu.”

Khang Tô La lần thứ hai ngắt lời tôi: “Bỏ còn rất bi quan.”

Tôi và Khang nhị đã có sáu năm tình bạn, lần đầu tiên trong đời bị cô ấy nói cho cứng họng.

Một lúc lâu sau, tôi nói: “Cái này gọi là sống theo phong cách thanh bản vui đời đạo(*), là một loại quan niệm về cuộc sống mà thôi.” Lại giảng đạo lý cho cô ấy nghe. “Chuyện của Nhiếp Diệc mình quả thật cũng có nghi hoặc, đôi khi còn có cả nóng vội, nhưng tình yêu không phải là đều như vậy sao? Chỉ là gần đây không hiểu sao mình không thể khống chế nổi bản thân, ngày càng muốn nhiều hơn.”

(*) nói chung là sống thanh nhàn như mấy lão đạo sĩ ở ẩn đó :))

Khang Tô La nói: “Bỏ đang tổn thương, Phi Phi.”

Tôi nói: “..... Đêm nay bỏ nói chuyện thật là khiến người ta khó theo nổi.”

Cô ấy nói: “Bỏ không phát hiện ra sao, đêm nay bỏ nói những lời này với mình, còn nói rất nhiều. Tất cả đều nói rõ là bỏ đang tổn thương.”

Tôi kéo cửa sổ ra, một trận gió lạnh lẽo của đêm đông theo đà phá vào mặt, đem đầu óc tôi thổi cho tỉnh táo lại. Ngừng một chút, tôi nói: “Nếu như nói về chuyện tình cảm, trên đời này người duy nhất có thể tổn thương mình chính là Nhiếp Diệc, nhưng anh ấy hiện tại không biết ở nơi đó đang bận bịu nghiên cứu cái đề tài khoa học gì, cái gì cũng không biết, chúng ta không thể đối xử không công bằng với anh ấy như thế được.” Tôi thở dài, cười cười nói: “Ha, đột nhiên mình cảm thấy mấy ngày nay là mình nghĩ quá nhiều rồi, trường hợp xấu nhất bất quá là Nhiếp Diệc đã từng thích Ung Khả, nhưng mình cảm thấy anh ấy bây giờ đối với Ung Khả không thể có cái gì được, càng không có lựa chọn nào giữa chúng mình cả.”

Khang Tô La ừ liên tục: “Bỏ nghĩ được như vậy là tốt nhất.”

Không lâu sau khi tôi nằm trong bệnh viện rảnh rỗi không có việc gì làm, hồi tưởng lại toàn bộ tình cảm và tâm tình với Nhiếp Diệc trong thời gian này, không thể không thừa nhận Khang Tô La trong lúc vô tình đã nói đúng, đó quả thực là một loại bi quan.

Liên quan đến tương lai của tôi và Nhiếp Diệc, tôi chưa từng muốn có một khoảng thời gian bi quan như vậy. Bởi nó thật giống như lũ côn trùng đã thủ

có một trực giác thần bí nào đó với một tương lai tồi tệ không biết trước, giống như là con kiến di chuyển trước khi núi lửa phun trào, hay là con cóc đi tản đi nơi khác trước khi động đất xảy ra.

Khi ấy vì sao trong tiềm thức của tôi lại tự nói với chính mình rằng cảnh tượng huyền ảo đó cuối cùng rồi sẽ biến mất thôi, sau đó bản năng bắt đầu tự thu mình lại?

Khang Tổ La từ vịn dấm bên kia đại dương gọi điện thoại qua giúp tôi phân tích tâm lý cả một đêm, chúng tôi nghĩ ra vô số giả thiết, giả thiết rằng Nhiếp Diệc sẽ gọi điện thoại cho tôi, nói chúng tôi dừng lại ở đây, hoặc là Nhiếp Diệc gọi cho tôi, nói với tôi quả thật anh ấy đối với Ung Khả khó có thể dứt bỏ hoàn toàn, nhưng lại không muốn ly hôn với tôi.

Nhưng thực tế vẫn là lệch hẳn ngoài dự liệu, mà so với tình hình bết bát nhất tôi nghĩ ra còn thảm thương hơn gấp bội.

Đó là ngày đêm ngược thứ hai trước ngày tôi về nước, trợ lý Chử gọi điện thoại tới, nói Nhiếp Diệc muốn ly hôn với tôi.

Thật ra lúc ấy tôi cũng chỉ vừa mới khai thông phía mẹ tôi xong xuôi, thương lượng với bà lịch đón Tết năm nay, còn câu được câu chăng ra về oán trách năm nay phòng chừng năm nay Nhiếp Diệc sẽ không về nhà ăn Tết.

Mẹ tôi ngay lập tức an ủi, nói đàn ông đều như vậy, còn nói tôi so với làm vợ quân nhân còn tốt hơn rất nhiều. Kể rằng một người bạn là vợ quân nhân của bà hai mươi năm trước ngày cả sinh con cũng không có chồng bên cạnh, lúc trở dạ cũng là hàng xóm giúp đưa đến bệnh viện.

Bởi vì cuộc đối thoại với mẹ quá mức ám áp yên ổn, nên khi đột nhiên nghe đến những lời của trợ lý Chử nhất thời không thể phản ứng lại.

Sau khi cúp điện thoại, tôi vừa nói với trợ lý Chử những gì đều không nhớ rõ, chỉ nhớ được cú điện thoại này có vô số thông tin, mà tôi thì lại thu được vào đầu rất ít.

Tôi lại ngồi thêm nửa giờ, sau đó một lần nữa gọi cho trợ lý Chử, tôi nói: “Tôi thật sự không hiểu chuyện này là như thế nào, đang yên đang lành tự nhiên sao lại ly hôn, Nhiếp Diệc trở về rồi? Tôi có thể gọi điện trực tiếp cho anh ấy hay không?”

Trợ lý Chử đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, mới nói: “Những lời này vừa rồi cô đã hỏi rồi mà, cô không nhớ sao?” Giọng nói của ông rất ôn hòa.

Tôi nói: “À? Vậy sao?” Tôi dùng sức nuốt những lời muốn nói trở lại.

Trợ lý Chử vẫn rất ôn hòa, lần thứ hai trả lời tôi: “Yee chưa về, chỉ gọi điện bàn giao cho tôi làm chuyện này.”

Tôi nói: “Thế này cũng quá.....” Tôi tìm mãi không được từ thích hợp, bèn nói: “Tôi không thể nghĩ ra được vì sao anh ấy đột nhiên nói ly hôn, chúng tôi vẫn đang rất tốt, không phải là anh ấy.....” Trong đầu tự động hiện ra nguyên nhân, tôi nói: “Không phải là anh ấy xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Tôi bị suy nghĩ đó dọa cho hoảng sợ, cổ họng nghẹn ứ, trên trán đổ mồ hôi lạnh: “Đến tận cùng là anh ấy làm sao vậy ạ?”

Trợ lý Chử trầm mặc thật lâu mới mở miệng: “Yee không xảy ra chuyện gì cả, tôi biết cô sẽ cảm thấy đột ngột, Yee chỉ nói là.....”

Tôi ngắt lời ông ấy: “Không được gạt tôi, nếu như anh ấy không xảy ra chuyện gì thì làm sao lại thế.....”

Trợ lý Chử nói: “Cậu ấy nói đã đến thời điểm thả cô đi.”

Tôi lập tức bị đóng băng nơi đó không nói ra lời.

Trợ lý Chử nói: “Tôi cũng rất kinh ngạc lúc cậu ấy đưa ra quyết định này, nhưng sau đó.....” Ông ấy dừng một chút rồi nói: “Tôi không biết hai người là có kẻ ước hôn nhân, cậu ấy nói hai người từng có một thỏa thuận, đến thời điểm thích hợp sẽ thả cho đôi phương rời đi.” Nói tới đây trợ lý Chử thở dài: “Mấy người trẻ tuổi hiện giờ thật là làm bừa, hôn nhân đại sự lại có thể coi như chuyện đùa vui vậy sao?” Nghe ra giọng trách cứ, nhưng sau đó ông ấy lại nhanh chóng cảm thấy áy náy: “Xin lỗi, là tôi lỡ lời, chỉ là việc làm này của hai người thật sự là không ổn.” Trợ lý Chử khi còn trẻ từng làm rất lâu ở vị trí trưởng phòng quan hệ xã hội của Nhiếp thị, nói chuyện luôn rất kín kẽ không một lỗ hổng, lúc này có thể vô tình lộ ra mấy lời trách cứ, có thể thấy được là đã thật sự rất thất vọng.

Nếu ông ấy không nhắc thì trong thời khắc vô cùng hỗn loạn này của mình có lẽ tôi đã quên mất đoạn hôn nhân này có động cơ không trong sáng.

Trợ lý Chử tiếp tục nói: “Cậu ấy biết cô có bao nhiêu cổ chấp với thiết bị dưỡng khí, vậy nên trong thỏa thuận ly hôn còn có cả thứ này, cô cứ cân nhắc xem còn muốn yêu cầu gì nữa không thì nói ra để tôi cho luôn vào.”

Tôi nói tôi không có.

Trợ lý Chử đột nhiên: “Tôi không hiểu, nghe giọng của cô giống như rất khó chấp nhận.”

Bởi đây là một cuộc hôn nhân theo thỏa thuận, vậy nên trong mắt người ngoài thì dù chồng tôi có muốn ly hôn tôi cũng không có gì để phải khổ sở cả. Hôn nhân hợp đồng mà, bất quá cũng chỉ là để lừa gạt mấy người trưởng bối muốn có con cái nối dõi, an gia lập nghiệp. Lừa dối người già đã không nói, huống hồ cuộc hôn nhân này tôi còn định ra một cái giá khá cao – thiết bị dưỡng khí dùng cho bơi lặn lên đến chín con số, tôi có lý do gì phải hoảng hốt khổ sở đây?

Tôi hít một hơi thật sâu, nói: “À, không có, chỉ là hơi kinh ngạc.” Sau đó còn chủ động cùng ông ấy xác nhận kế hoạch và thời gian cùng Nhiếp chủ tịch

về nước.

Trợ lý Chủ nói: “Không có chuyện gì là tốt rồi, hai người đều rất lý trí như vậy, không khiến cho người khác phải lo lắng.”

Tôi kỳ thực không lý trí được như vậy, rờn rã ba ngày sau tôi một không hề ra khỏi khách sạn, luôn cảm thấy sinh hoạt của mình đột nhiên giống như một giấc mơ mơ không chân thực.

Ngày thứ ba Hứa Thư Nhiên gọi điện thoại nói sắp đến Newyork một chuyến, lịch trình là ngày mai, nói nếu tôi chưa có kế hoạch về nước thì đi uống trà với anh ta.

Tôi mơ mơ hồ hồ nghe anh ta ở bên đó nói.

Hứa Thư Nhiên vô cùng nhạy bén đã nhận ra: “Phi Phi, cô rất kỳ lạ.”

Tôi quả thật là rất kỳ lạ. Mấy ngày nay tôi đều không có cách nào vận hành não, 90% trong đầu đều là trống không, giống như có một tầng mây dày lượn lờ. Mặc dù đã dùng sức gạt chúng đi nhưng sau tầng mây cũng chỉ ngập tràn lớp không khí trống rỗng lạnh lẽo, tư duy vì thế mà trở nên chậm chạp trì trệ, uống một chút rượu sẽ say, nhưng điểm tốt chính là chỉ cần uống một chút là sẽ có thể được ngủ yên bình.

Đối mặt với trạng thái cơ thể như vậy, tôi cảm thấy mình cũng không còn cách nào khác, vậy nên liền ba ngày đều trong khách sạn, chỉ uống một chút rượu, cảm giác say rồi liền lập tức mê man ngủ đi, khi bị đói bụng tỉnh dậy thì gọi phục vụ phòng mang lên thức ăn, dù khẩu vị đáng ghê tởm cũng vẫn tận lực cố gắng ăn một vài miếng.

Tôi nghĩ nghĩ ngơi thật tốt mới có thể dùng đầu óc suy nghĩ cho thật cặn kẽ, sau đó có thể nghĩ cho rõ ràng nên làm sao đối mặt và xử lý đại sự đột nhiên xuất hiện này, có thể thấy rõ ràng hơn tương lai sẽ như thế nào, nên là ra sao.

Hứa Thư Nhiên lo lắng nói: “Tôi mai gặp nhau cùng ăn cơm tối đi, cho tôi địa chỉ khách sạn của cô, tôi bảo trợ lý sắp xếp phòng ăn ở đó luôn.”

Tôi thật ra một chút cũng không muốn ra ngoài, nhưng lại cảm thấy có lẽ ra ngoài lúc này mới có lợi cho trạng thái của mình, bèn cùng anh ta hẹn thời gian.

Nửa đêm hôm ấy lại nhận được điện thoại của Ung Khả, tựa như cười mà không phải cười nói với tôi: “Nhiếp Phi Phi, nghe nói gần đây Yee đang làm thủ tục ly hôn với cô.” Tôi không lên tiếng, cô ta nói: “Cô sẽ ngoan ngoãn phối hợp chứ? Tôi nhớ là cô đã từng đáp ứng sẽ không làm khó người có tình.” Tôi nói: “Ồ, tôi nói được làm được, chúc hai người hạnh phúc.”

Ngắt điện thoại đi mới cảm giác được tay mình đang run lên, bởi vì buổi tối không ăn gì nên lúc này chỉ có thể nôn ra mật xanh mật vàng. Tôi đỡ bồn cầu đứng lên, cảm giác cả người choáng váng, chờ nó qua đi mới trở lại phòng ngủ rót cho mình một cốc nước. Nước trong suốt âm ỉ, từ từ dâng lên theo từng vòng lan ra tận thành cốc.

Rốt cuộc lúc này tôi đã hiểu vì sao Nhiếp Diệc đột nhiên muốn ly hôn, giống như giữa một đám dây len rối thành một cục cuối cùng tôi cũng thành công rút ra một cái đầu mối. Có lẽ là vì Ung Khả. Tôi cũng không biết nữa.

Tôi chỉ hy vọng được một đời sống vui vẻ tự do phóng khoáng, bởi vậy đối với vô số khiêu khích trước giờ của Ung Khả đều chỉ cười cho qua chuyện. Tôi căm ghét phải tranh giành, cho dù là đến bây giờ, mặc dù Nhiếp Diệc muốn ly hôn với tôi bởi vì Ung Khả thì tôi cũng vẫn hy vọng đây chỉ là vấn đề của tôi và hắn, là vấn đề tình cảm. Một đoạn tình cảm sắp sửa kết thúc, có nguyên nhân có kết quả vô cùng rõ ràng, không có lừa dối cũng không có phản bội, mặc dù kết cục không hoàn mỹ, nhưng nó cũng có thể coi là đơn giản tốt đẹp, đáng giá để ghi nhớ cả đời, nhiều năm sau nhớ lại có thể coi như một đóa hoa thơm ngát của quá khứ, có thể mang theo đau thương và tiếc nuối kể cho bạn bè. Người kia có một người hân yêu hơn tôi, mà tôi lại không phải người chính xác, đoạn thời gian làm bạn bè chính là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất, cuối cùng phải rời xa, cũng chính là cái bi thương cùng cực của nhân sinh.

Tôi ghét Ung Khả dùng cái giọng điệu đó để nhắc đến Nhiếp Diệc, tôi với cô ta trong giọng điệu đó có cảm giác giống như chúng tôi không phải là cùng một đoạn cảm tình mà là một cuộc chiến sống còn, mà Nhiếp Diệc trở thành chiến lợi phẩm cho kẻ thắng. Trong ngôn ngữ của cô ta, đây không giống như một đoạn tình cảm theo ý trời hợp ý người mà giống như chiến đến người sống ta chết, mặc kệ là ai đúng ai sai, người trải qua đều phải chịu tổn thương, giống như là một cuộc chiến tranh chắc chắn phải chém giết mới có thể cướp đoạt, thắng làm vua thua làm giặc. Khuôn mặt này có một loại khôn kẻ đáng ghét.

Tôi không muốn lại suy nghĩ đến người này.

Cảm nước nóng trên tay ngăn người một thời gian rất dài, mãi đến khi cảm giác nước trong ly ấm đến độ thích hợp mới đặt lên môi uống từng ngụm từng ngụm. Dạ dày dần dần trở nên ấm áp, nhưng tay chân vẫn lạnh lẽo đến mất cảm giác, dù đắp bao nhiêu chăn cũng vô dụng. Tôi co rúc trên giường không thể ngủ lại nữa, ánh mắt dừng lại ở trần nhà đen kịt, đếm cừu đến con thứ 1,000 rốt cuộc phải bỏ dậy dốc cạn một ly rượu lớn.

Cảm giác đầu óc bắt đầu chuyển choáng, đây quả thật là trạng thái tốt nhất để đi vào giấc ngủ.

Đang ngủ thì nghe được tiếng điện thoại di động reo báo có cuộc gọi đến. Tôi thò tay từ trong chăn ra, mơ mơ hồ hồ ấn nghe, dùng giọng mũi ừ một tiếng, không nghe được tiếng trả lời bên kia mà chỉ nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng thanh đạm. Mà tiếng hít thở ấy không phải của tôi.

Tiếng hít thở ấy cũng thật là giống với Nhiếp Diệc. Trong cơn mơ mơ màng màng, tôi thầm nghĩ, đây hẳn là mộng rồi.

Nhiếp Diệc rút cuộc cũng gọi điện thoại tới, gọi đến trong giấc mộng của tôi.

Nhiếp Phi Phi, mày đê nén bao nhiêu ngày, mày đau đớn tuyệt vọng bao nhiêu ngày, đã đợi bao nhiêu ngày điện thoại của hắn?

Tôi nhắm mắt lại mở miệng hỏi hắn: “Nhiếp Diệc, anh vẫn khỏe chứ?”

Hắn không trả lời.

Đây là mộng, hắn đương nhiên không thể trả lời được.

Ngừng một hồi lâu, mặc dù đã có đáp án nhưng tôi vẫn muốn hỏi hắn: “Vì sao chúng ta lại phải ly hôn?”

Hắn vẫn không trả lời.

Tôi biết hắn vì sao không trả lời, bởi vì đây là do tôi đang nằm mơ, vậy nên nếu muốn hắn nói gì đó thì cũng là do tôi nghĩ để hắn nói ra, nhưng liên quan đến vấn đề này, tôi thật sự không biết nên để hắn trả lời thế nào.

Tôi nghe được tiếng nghẹn ngào của chính mình, từ nghẹn ngào sau đó chuyển thành khóc nức nở, tôi đặt môi lại gần micro hơn. “Không phải đã nói em là người thân thiết nhất trên đời này của anh sao?”

Nhiếp Phi Phi, mày thật là vô dụng mà.

Thế nhưng tiếng hít thở bên kia đột nhiên trở nên nặng nề.

Tôi tiếp tục hỏi hắn: “Làm sao anh lại không cần em nữa rồi?”

Tôi ôm lấy ngực, nhỏ giọng lầm bầm: “Em thấy rất khó chịu.”

Đây chỉ là giấc mơ mà thôi, Nhiếp Phi Phi, không cần phải cạy mạnh che giấu gì nữa, sự tình đã đến nước này rồi thì còn có thể tệ hơn thế nào nữa, mày hãy cứ nói thứ mà nội tâm mày mong muốn nhất đi, yếu đuối cũng được, mất mặt cũng được, oán giận cũng được, khóc lóc cũng chẳng sao. Không phải mày vẫn rất muốn khóc rống lên một trận hay sao?

Tôi bị tiềm thức coi như trong mộng đầu độc, dần dần khóc ra thành tiếng, cuối cùng ngay cả nói chuyện cũng chỉ có thể khóc thút thít.

Tôi nắm chặt chiếc gối, chỉ cảm thấy chiếc gối đã ướt đầm một mảng, vô ý lầm bầm: “Em thấy khó chịu lắm, Nhiếp Diệc, vì sao anh lại không cần em nữa, em không hề kiên cường một chút nào, anh không cần em nữa rồi, em nên làm gì bây giờ?”

Tôi không nhớ rõ mình khóc bao nhiêu lâu, điện thoại không hề bị cắt đứt, nhưng cũng không có tiếng đáp lại.

Tôi nghĩ, có thể là vì tôi khát vọng hắn lắng nghe tôi, chứ không hề cần hắn cho tôi đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 28

Khi tỉnh lại tôi đã hoàn toàn không còn nhớ ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, cũng không để ý đến cùng mấy điểm kỳ lạ trong căn phòng, chiếc rèm cửa che lại một đêm mơ hồ, thêm một mảng ẩm ướt đầu giường, và cả một chút hương hoa lan còn lưu lại trong không khí. Tôi bật đèn vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn người trong gương không ra cái dạng gì, tóc loạn như một lán cỏ khô, hai mắt sưng như hai quả đào. Tôi đi vào phòng tắm bật chiếc vòi hoa sen, để cho nước ấm dội một hồi lâu mới bắt đầu có một chút cảm giác chân thực, nhớ lại gần đây mình là đang sống trong tình cảnh gì, cuối cùng nghĩ tới hôm nay có hẹn với Hứa Thư Nhiên.

Tôi tìm được chiếc điện thoại dưới gối đã cạn pin, vừa tìm dây sạc vừa liếc đồng hồ đầu giường nhìn thời gian, bốn giờ chiều, cũng không ngủ quá mức nhiều lắm. Tôi ngồi cuối giường, thử suy nghĩ lại một chút, nhưng đầu lại bắt đầu đau như bị kim châm. Hay là bỏ đi, gì cũng đừng nghĩ nữa, tôi liền tự sắp xếp cho mình một cái lịch trình, trước tiên cứ đi ăn cơm tối với Hứa Thư Nhiên cái đã.

Có thể ra ngoài một chút tình trạng sẽ tốt hơn thì sao.

Hai phút sau mở điện thoại nhìn thấy một cuộc gọi nhỡ, còn có hai tin nhắn của Hứa Thư Nhiên. Hiếm thấy anh ta nhắn không hề ngắn gọn như bình thường, nói rằng xuống máy bay gọi cho tôi mà tôi tắt máy nên nhắn tin báo cho tôi địa chỉ nhà ăn, nói sau khi mở máy thì gọi lại hoặc nhắn cho anh ta một cái tin hồi đáp. Tôi vừa nhắn tin trả lời vừa gọi phục vụ phòng, sau đó kéo rèm cửa sổ lên, ngồi xuống bắt đầu trang điểm.

Đúng năm rưỡi tôi bước ra khỏi phòng khách sạn, đi đến cửa thang máy mới nhớ ra mình quên không mang theo di động, lại quay trở về. Rút điện thoại

khỏi dây sặc, đột nhiên nhớ đến giấc mộng nửa đêm hôm qua. lại nhớ đến lúc rời giường là tìm được chiếc điện thoại ở dưới gối. Tôi chưa bao giờ để điện thoại dưới gối cả.

Cả người trong nháy mắt hoảng hốt, là mơ sao? Hay cũng không phải?

Ngón tay run rẩy mở lịch sử cuộc gọi, dừng lại một chút mới dám nhìn lên màn hình, dưới biểu tượng màu đỏ đánh dấu cuộc gọi nhờ của Hứa Thư Nhiên là một dãy số không có tên, thời gian cuộc gọi là 3 giờ 54 phút sáng, cuộc trò chuyện kéo dài 14 phút 52 giây. Tất cả những gì tôi vừa nhớ được về cuộc điện thoại này là vài đoạn vụn vặt ngắn ngủi, những hình ảnh vụn vặt đó là cảnh tôi khóc lóc không ngừng, mà đối phương hoàn toàn không đáp lại một câu nào cả.

Trong quán rượu không khí vô cùng ẩm áp nhưng tôi cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Tôi nắm chặt chiếc điện thoại mà run rẩy. Tôi tình nguyện đó là một giấc mơ, bởi vì như vậy thì tôi còn có thể tự lừa dối chính mình rằng 14 phút 52 giây dài đằng đẳng này hẳn không hề đáp lại một câu là bởi vì tôi không nghĩ tới hẳn nên nói cái gì, hay để cho hẳn nói cái gì.

Nhưng nếu như đây không phải mộng, lại nghe được tôi trở nên yếu đuối như vậy mà hẳn không có một lời đáp lại, đây là đại diện cho cái gì?

Đúng rồi, hẳn không phải là người thích dây dưa dài dòng, nếu đã quyết định tôi không còn là người xứng với hẳn thì sẽ không muốn lãng phí dù chỉ một chữ để cho tôi ôm ấp hy vọng, dây dưa đưa đưa như vậy cũng không phải là một chuyện tốt đẹp gì.

Chỉ là, tôi đáng lẽ không nên trước mặt hẳn lộ ra yếu đuối của bản thân, càng không nên khóc đến thương tâm như vậy.

Có phải hẳn ban đầu chỉ định gọi cho tôi một cú điện thoại nói một câu từ biệt, thế nhưng tôi lại luống cuống như vậy, giống như muốn dính chặt lấy. Tôi từng âm thầm thề trong lòng nhất định sẽ cho hẳn một tình yêu vô cùng tuyệt vời. Kỳ thực đến bây giờ tôi vẫn chưa biết được tình yêu vô cùng tuyệt vời có hình dáng như thế nào nhưng nhất định không phải là biểu hiện như hôm qua trước mặt hẳn.

Cảm giác dao găm bắt đầu đâm sâu hơn, nhờ đó có thể tỉnh táo suy nghĩ đến vài việc rõ ràng hơn.

Con người của tôi thật sự là có chút kỳ quái.

Như Khang Tổ La từng nói, thứ tình cảm này của tôi dành cho Nhiếp Diệc rốt cuộc là sẽ có kết cục ra sao, tôi kỳ thực vẫn rất bi quan, chỉ là tỏ ra bên ngoài vẫn luôn lạc quan, lại còn có một chút gan dạ lừa dối, vậy nên dù biết là thiếu thân lao đầu vào lừa nhưng cũng chỉ lo cánh của mình không đủ vững chắc, không đủ để chống đỡ bản thân bay được đến nơi hóa diễm sâu xa nhất mà nguy hiểm nhất kia. Tôi yêu Nhiếp Diệc vậy nên chưa bao giờ hối hận sự lạc quan và gan dạ lừa dối này của mình. Nhưng tôi nhất định là người tự phụ... nhất trên đời này, nên mới ở lúc ban đầu khi nhận được ly hôn của hẳn mới cảm thấy kinh ngạc đến vậy, còn có thể cho là hẳn xảy ra chuyện gì mới kiên trì muốn ly hôn với tôi mà chưa từng nghĩ đến là do hẳn đã thật sự đối mặt với nội tâm của chính mình – rằng hẳn kỳ thực còn yêu người xưa, yêu đến không thể dứt bỏ, bởi vậy cảm thấy những người như tôi trong sinh mệnh của hẳn chỉ là một người bạn tốt.

Hiện tại đã qua bao nhiêu ngày rồi nhỉ? Rốt cuộc thì tôi cũng có thể đối mặt với hiện thực này.

Tôi một mực lơ đi quá khứ của hẳn, luôn cho rằng với mỗi người thì hiện tại mới là quan trọng nhất. Có lẽ đó chỉ là bởi vì tôi không đề cao quá khứ như vậy thôi.

Tôi hận cái từ quá khứ này chết đi được, nhưng quá khứ thì có gì sai chứ? Tôi chỉ có thể tiếc nuối sau lần đầu tiên năm 12 tuổi gặp hẳn, lần thứ hai tương ngộ tôi đã mất một thời gian quá dài.

Đã từng cùng nhau có khoảng thời gian vui vẻ đến nhường nào thì hiện tại có bấy nhiêu đau đớn. Đây chính là cái giá phải đánh đổi.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi bước xuống lầu, trong đại sảnh gặp phải Catherine đánh đàn dương cầm trong phòng cà phê dưới lầu bốn. Những cô gái phương Tây trời sinh vô cùng nhiệt tình, cô ấy thân thiết kéo cánh tay tôi: “Fei, cô còn ở lại khách sạn à, tôi còn tưởng là cô đã đi rồi, nếu còn ở đây vì sao không đến nghe tôi đánh đàn vậy?”

Tôi nói: “A..... A, gần đây có một chút chuyện.”

Cô ấy đột nhiên chăm chú quan sát khuôn mặt tôi: “Fei, khuôn mặt của cô rất tiêu tụy.” Cô ấy chỉ vào viền mắt của mình: “Khóe mắt đều đỏ cả rồi.”

Tôi cũng chỉ chỉ vào hốc mắt của mình: “Cái này hà, là kiểu trang điểm hot trend gần đây đó.”

Cô ấy bán tín bán nghi.

Tôi cười với cô ấy: “Đêm nay mình phải đi hẹn hò, ngày mai sẽ tới nghe cô đánh đàn.”

Hứa Thư Nhiên đặt phòng quả thật rất gần, đi qua hai quảng trường là đến. Nơi này tương đối phồn hoa đông đúc, sắp vào đêm nên có rất nhiều người đi trên đường dạo chơi.

Tôi vẫn có chút mất tập trung, bước đi lại nhanh, đi tới cầu thang đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng thét kinh hãi: “Cuóp!” Bản năng quay đầu nhìn lại thì thấy một người phụ nữ mặc áo bành tô màu hồng nhạt đang từ cuối cầu vượt bên kia chạy tới, vừa chạy vừa hô hoán âm ỉ: “Chặn hẳn ta lại, chặn hẳn ta lại!” Tôi còn chưa kịp phản ứng lại, thân thể đột nhiên bị một lực lớn đẩy đi.

Thời gian cả người từ trên bậc thang ngã xuống không đến hai giây, đầu tiên là phần lưng truyền đến đau đớn, ngay sau đó bụng truyền đến cảm giác nhức nhối. Từng đợt đau nhói từ bụng lan tràn ra, có người cao giọng hét lên: “Cô gái kia chảy máu!” Mọi người xung quanh lập tức vây quanh, tôi không nhớ rõ là ai nâng tôi dậy, bụng đau đến mức cả người co giật, còn có cảm giác máu từ dưới thân tuôn ra, tứ chi cũng bắt đầu phát lạnh, cứng đờ.

Hơi thở tôi yếu ớt, không hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì, tiếng nói chuyện xung quanh trở nên mơ hồ, trên trán còn có mồ hôi lạnh liên tục chảy ra, trước mắt một mảng đen dần dần lan rộng, lúc nghe được tiếng xe cứu thương rút cuộc không chịu được nữa mà bất tỉnh nhân sự.

Hai ngày sau rút cuộc tôi cũng tiếp nhận được một sự thực rằng bên trong bụng mình có một hài tử đã đến tám tuần, mà hiện tại nó đã chết.

Tôi chưa bao giờ biết mình đã có thai, cũng không biết bên trong cơ thể mình có một khối u nang buồng trứng. Hứa Thụ Nhiên nói tôi từ trên bậc thang ngã xuống đã khiến cho u nang bị vỡ, gây ra xuất huyết nghiêm trọng, đứa con trong bụng không thể bảo vệ được, thậm chí ngay chính tôi lúc ấy cũng đang nguy hiểm đến tính mạng, bởi vậy bác sĩ đã phải tiến hành khẩn cấp phẫu thuật cắt bỏ khối u nang và một nửa buồng trứng của tôi. Phẫu thuật rất thuận lợi nhưng cần phải nằm viện thêm một khoảng thời gian để quan sát. Anh ta do dự bỏ sung, phẫu thuật này sẽ không ảnh hưởng đến việc mang thai sau này của tôi, chỉ là khả năng mang thai bị hạ thấp xuống.

Nghe nói lúc tôi xảy ra chuyện là Hứa Thụ Nhiên gọi điện thoại đi, sau đó bệnh viện liền theo đó mà mọi chuyện đều liên lạc với anh ta. Từ khi tỉnh lại từ cuộc phẫu thuật biết được tin sảy thai tôi vẫn luôn tự thu mình lại khiến bác sĩ muốn trao đổi với tôi đều vô cùng khó khăn, bởi vậy phần lớn mọi việc đều đổ lên đầu anh ta. Mãi đến khi tôi từ trong thế giới của mình khôi phục lại như cũ bình thường mới phát hiện ra vậy mà anh ta đã ở bệnh viện chăm sóc cho tôi hai ngày rồi.

Hứa Thụ Nhiên ngồi ở góc giường bệnh: “Tôi gọi cho Nhiếp Diệc nhưng đều không liên lạc được.” Anh ta nhún mày: “Anh ta vẫn chưa về sao?”

Tôi gật gật đầu.

Anh ta lại nói: “Đối với những người khác, tôi không biết là cô có muốn cho bố mẹ biết hay không nên không giúp cô liên lạc.”

Tôi đồng ý với anh ta: “Không nói cho bố mẹ tôi là đúng, không nên để cho bọn họ lo lắng. Anh đã giúp tôi rất nhiều, nếu như không có anh ở đây thì có lẽ.....”

Anh ta ôn hòa nói với tôi: “Không có tôi thì những bác sĩ ở đây cũng sẽ tận lực cứu cô, chỉ là có thêm một người bạn ở đây thì cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Tôi nghĩ là anh ta có ý tốt không muốn khiến tôi lúng túng, cũng không hi vọng tôi cảm thấy nhận từ anh ta quá nhiều tình nghĩa, liền cười cười với anh ta: “Anh có thể giúp tôi liên lạc cho trợ lý của tôi, mặt khác.....” Tôi ngừng một lúc.

Anh ta hỏi: “Mặt khác?”

Tôi nói: “Chuyện tôi sảy thai, anh có thể giúp tôi giữ kín không nói cho ai biết được không?”

Anh ta cau mày: “Ai cũng không nói ý là.....”

Tôi trả lời: “Tôi hy vọng người biết chuyện này chỉ có anh, tôi, còn có trợ lý của tôi.”

Anh ta nhìn tôi một lúc: “Phi Phi, cô và Nhiếp Diệc đã xảy ra chuyện gì sao?”

Dừng năm giây, tôi nói: “Chúng tôi đang chuẩn bị ly hôn.”

Có thể thấy Hứa Thụ Nhiên rất khiếp sợ, một lát sau trên mặt anh ta vẫn giữ nguyên vẻ mặt khó có thể tin được: “Tôi còn cho rằng cô rất yêu anh ta.”

Tôi nằm đó, nhắm mắt lại, cười cười: “Đúng vậy nha, tôi rất yêu anh ấy.” Sau đó thở dài: “Tôi rất yêu anh ấy, nhưng mà thế gian này quá mức phức tạp.”

Hứa Thụ Nhiên không nói gì thêm, chừng một phút sau, tôi nghe thấy tiếng chân anh ta rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh hoàn toàn trở về yên tĩnh, tôi cảm giác ở khóe mắt nổi lên ướn ắt.

Khi còn nhỏ tôi thường xem mấy bức tranh tình yêu thiếu nữ, đặc biệt mong chờ khi nhìn thấy người con gái kia sau đám cưới nghênh đón đứa con trai đầu lòng của bọn họ, bởi vì bất kể là người đàn ông có nghiêm cần lạnh nhạt đến mấy thì khi đó đều sẽ nhất định biểu hiện ra một sự cao hứng khôn xiết, phảng phất thế giới này chỉ có vui vẻ và mãn nguyện, người trong thế giới này giống như đều đang sống trên vườn địa đàng chỉ toàn hạnh phúc. Tôi yêu chết đi được cái cảm giác hạnh phúc ngập tràn kia.

Tôi còn nhớ đêm ấy ở Mộc Sơn, tiếng gió thổi xào xạc trong khu rừng, gió đêm trên núi giống như thì thầm khẽ lật giở mấy trang sách, Nhiếp Diệc hơi ngẩng mặt nói với tôi: “Phi Phi, tôi muốn có một đứa con với em.”

Tôi tin tưởng khi ấy là hẳn thật sự muốn cùng tôi có em bé. Tôi tin khi ấy hẳn là thật lòng.

Tôi còn tưởng tượng nếu như con của mình và Nhiếp Diệc sinh ra thì mình như thế nào, mà hẳn sẽ thế nào. Những vọng tưởng hư vô kia bắt đầu từ một khắc bác sĩ nói cho tôi biết mình có thai dần dần được tưởng tượng cẩn thận tỉ mỉ. Khi biết được tin đó tôi vô cùng nấn nuyến, cảm thấy nhân sinh chỉ cần như vậy thôi là quá đủ viên mãn rồi; tôi từ chối tất cả công việc, duy trì khẩu phần ăn hàng ngày đầy đủ dinh dưỡng, tập một vài động tác thể dục

thích hợp, còn mua rất nhiều hoa trồng trong vườn, thậm chí nghĩ chúng nó sẽ trở thành những người bạn bằng tuổi đầu tiên của con mình. Nhiếp Diệc cũng rất cao hứng, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nét cười của hắn, tuy là rất bận nhưng vẫn sẽ sắp xếp được ra rất nhiều thời gian cùng tôi đi tản bộ, trồng cây, đi khám thai, cũng sẽ giống như những người trẻ tuổi sắp được làm cha trên TV, tình cờ còn tỏ ra ngốc nghếch kể sáo bưng tôi muốn nghe âm thanh của tiểu bảo bối trong bụng.

Trước khi ngủ tôi nghĩ đến những thứ đó một lượt, sau đó trong lòng vô cùng ngọt ngào thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

Khi đó vô luận là thế nào tôi cũng không nghĩ đến sự xuất hiện của đứa con này thật ra có lẽ sẽ khiến tôi rơi vào một hoàn cảnh khôn đồn, mà lúc này có lẽ Nhiếp Diệc cũng không trông mong nó nữa rồi.

Có thể đứa nhỏ này cũng biết điều đó nên mới lựa chọn rồi đi. Hồi tưởng lại một đoạn cảm tình này mới biết thật ra nó đã là một đoạn đường rất dài, lại vô cùng đơn thuần giản đơn. Khi còn trẻ tôi thích Nhiếp Diệc, vì hắn mà không phụ lòng chính mình mười năm dài đắng đắng, thập phần nỗ lực mới trưởng thành trở thành con người hiện tại, đến nỗi khiến cho tôi còn thích chính bản thân mình. Sau đó ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi và hắn kết hôn, bởi vì chỉ là một hợp đồng hôn nhân nên chúng tôi đã đáp ứng đến thời điểm thích hợp sẽ buông tha cho đối phương. Bây giờ hắn tìm được lại người hắn thích, cảm thấy đó mới chính là người bạn đời hoàn hảo của mình, tôi hẳn là nên hết lòng tuân thủ cam kết, đồng thời chúc phúc cho hắn. Hắn vẫn rất tốt với tôi, là một người vô cùng dịu dàng, mặc dù hắn không yêu tôi, nhưng tôi cũng chưa bao giờ nghĩ mình đã sai khi yêu người này.

Những việc đó tôi đều có thể nghĩ thông suốt đến rõ ràng, vậy nên tất cả những thứ này tôi tin rằng chỉ cần có đủ thời gian, bản thân nhất định có thể tiếp thu đồng thời chịu đựng được.

Chỉ là, tại sao phải bắt tôi mất đi đứa bé?

Là trời cao đối với tôi không đủ tín nhiệm? Không tin tưởng tôi dù có sinh ra đứa bé này cũng sẽ không đi quấy rối Nhiếp Diệc? Không tin tưởng tôi dù có chỉ một mình cũng có thể chăm sóc nuôi dưỡng đứa nhỏ này lớn lên thật khỏe mạnh vui vẻ? Hay là vì trên đời này đã có quá nhiều người bị tổn thương, trời cao thương xót người dưới trần, không muốn có thêm một sinh mệnh phải buồn phiền nữa?

Nếu như đứa trẻ này được sinh ra, nó sẽ trông như thế nào, cười lên sẽ thế nào, lúc nói chuyện sẽ thế nào đây?

Tôi không có cách nào không chế bản thân không tiếp tục suy nghĩ chuyện này, nhưng mỗi một lần lại một lần nghĩ đến, bị thương ngày càng sâu. Tôi vốn cho rằng bản thân mình có đủ kiên định, từ trước đến giờ cũng đã gặp qua vô số chuyện tàn nhẫn, nhưng hiện tại cả tâm trí đều lạc vào một thế giới kỳ lạ, tôi đã không bảo vệ tốt đứa bé này, mất đi nó, đối với đời tôi chính là chuyện tàn nhẫn khó có thể chống đỡ nhất.

Tôi ôm bụng cái bụng bằng phẳng của mình, đột nhiên khóc không thành tiếng: “Mẹ yêu con, mẹ đã rất vui về khi biết có con, tại sao lại không cho mẹ một cơ hội?”

Ngoài cửa phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân, tôi hạ thấp giọng xuống. Tiếng bước chân kia lập tức dừng lại, rất lâu sau vẫn không gõ cửa đi vào.

Có lẽ là Hứa Thư Nhiên.

Chiều hôm sau Đồng Đồng đã chạy tới, thông qua cuộc điện thoại trước của chúng tôi có lẽ cô ấy đã đại khái hiểu được tình huống, nhưng khi nhìn thấy tôi vành mắt vẫn đỏ hồng. Ninh Trí Viễn thường trêu chọc cô ấy, nói cô ấy giống như một động vật nhỏ, mềm yếu lại còn dễ lừa, nhất gan. Cậu ta nói Đồng Đồng như vậy là bởi vì tiểu cô nương này tất cả tin tưởng đều đặt lên người tôi.

Sau khi Đồng Đồng đến mọi chuyện dần dần trở nên có trật tự hơn, thí dụ như tích cực cùng bác sĩ nói về tình hình của tôi, tính toán thời gian xuất viện của tôi, nghiêm túc ở trước mặt mẹ tôi kiểm soát cho tôi trượt lọt qua mặt bà một lần không thể về nước ăn Tết; lại thí dụ như lên kế hoạch cho thời kỳ dưỡng bệnh của tôi, vô cùng có quy luật cùng Ninh Trí Viễn sắp xếp công việc cho năm sau.

Thời gian cô ấy bận rộn dần dần qua đi.

Trước mấy ngày xuất viện, không ngờ tôi lại gặp được Duran ngoài sân cỏ của bệnh viện.

Cách bữa tối lần trước mới chỉ hơn nửa tháng mà cả người ông so với lần trước chúng tôi gặp mặt đã gầy gò khô héo đi rất nhiều. Hiếm có một ngày có nắng, nhưng bởi vẫn là trong mùa đông nên thảm cỏ ố vàng, cây khô đá lờm chờm, mặc dù có ánh sáng mặt trời chiếu lên nhưng cảnh vật nơi đây vẫn phủ một cảm giác tiêu điều. Ông ấy ngồi trên xe lăn, đầu gối đắp một chiếc chăn len, đứng phía sau là một hộ sĩ người châu Á thanh tú xinh đẹp. Có lẽ là vì tôi đứng đó che mất ánh nắng mặt trời nên ông ấy mới hơi ngẩng đầu, nhìn thấy tôi thì hơi kinh ngạc. Nhưng phong độ của ông trước giờ vẫn luôn giữ rất tốt, cũng không tỏ ra quá mức kinh ngạc, ngược lại còn rất tự nhiên cười với tôi.

Tôi quỳ một chân trên đất, bàn tay nắm chặt tay vịn xe lăn của ông ấy, quên mất cả chào hỏi, bật thốt lên “Tôi còn tưởng.....” Tôi còn tưởng dù là bệnh nan y giai đoạn cuối thì ma ồm cũng không thể nào phá hủy cơ thể của ông ấy nhanh đến như vậy được, tôi cho rằng khoảng cách với cái chết cũng không phải là một thời gian ngắn, một năm, chỉ ít cũng phải một năm chứ.

Chủ đề này thật sự khiến lòng người bị thương, còn theo bản năng muốn tránh né.

Ông ấy nhìn qua suy yếu lại già nua, nhưng giọng nói vẫn như trước lịch sự tao nhã mà bình thản “Có thể gặp cô lần nữa, dù là trong bệnh viện vẫn khiến tôi vô cùng vui mừng.”

Tôi nói: “Lần trước gặp nhau nhìn ngài vẫn rất có tinh thần.”

Ông ấy giải thích ngắn gọn với tôi: “Tôi cũng cho rằng mình còn một khoảng thời gian, nhưng sau khi ngất xỉu ở khách sạn rồi được đưa đến nơi này.....” Ông ấy cười cười “Bác sĩ nói rằng xuất viện không có lợi cho tôi.” Ông ấy nhìn tòa nhà bệnh viện một hồi: “Có lẽ nơi này sẽ là trạm cuối của tôi rồi.”

Chúng tôi đều rất rõ ràng trạm cuối trong lời nói của ông ấy là có ý gì. Những lời muốn nói nghẹn ứ ở cổ.

Ông ấy hơi nghiêng đầu nhìn tôi: “Làm sao mà cô cũng mặc đồng phục bệnh nhân thế này?”

Tôi ngừng một chút, nói: “Bất ngờ sảy thai, phải làm một cuộc phẫu thuật nhỏ.”

Ông ấy chăm chú nhìn tôi, sau đó đưa tay nắm chặt tay tôi, ngón tay của ông ấy lạnh lẽo lại khô gầy, dù đã nắm chặt nhưng vẫn không có cảm giác được sức lực. Nhưng cái nắm tay này cũng đã là một loại an ủi, ông ấy nói: “Fei, xem sắc mặt cô rất tệ. Đừng nên thương tâm quá, sinh mạng đi hay tới đều là có đạo lý của nó cả.”

Tôi lúc đầu nói mình không hề thương tâm, lại hỏi thăm tình trạng bệnh của ông ấy.

Ông ấy chỉ cười cười: “Tôi sao?” Lặp lại câu nói kia một lần nữa, giọng điệu phi thường trầm tĩnh: “Sinh mạng đi hay đến đều là có đạo lý của nó.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 29

Mấy ngày cuối cùng ở bệnh viện, phần lớn thời gian tôi đều ở trong phòng bệnh của Duran.

Duran là cao thủ cờ vua, tinh thần tốt thì sẽ cùng tôi hoặc Đồng Đồng chơi cờ, nếu tinh thần không tốt lắm thì chúng tôi lại luân phiên nhau kể những câu chuyện trinh thám cho ông ấy nghe, đôi khi Hứa Thư Nhiên cũng sẽ gia nhập. Có một buổi chiều sẩm tối tôi và Hứa Thư Nhiên đóng vai cùng nhau trở về phòng bệnh, đến nửa đường đột nhiên anh ta hỏi tôi: “Bệnh tình hiện tại của Jacob.....” Anh ta lựa chọn từ ngữ một hồi lâu: “Cô cho rằng bác sĩ đã cung cấp phương pháp trị liệu tốt nhất cho ông ấy hay chưa?”

Tôi trầm mặc, sau đó trả lời anh ta: “Là tự ông ấy cự tuyệt.”

Hứa Thư Nhiên giật mình: “Vì sao?”

Tôi trả lời: “Ông ấy chắc chắn là không có cách nào chữa khỏi, không muốn chỉ vì một khả năng quá nhỏ mà cố gắng kéo dài sinh mạng, để cho bản thân không còn một chút hình tượng cảm đầy ắp các loại trên người mà rời khỏi nhân thế.”

Hứa Thư Nhiên im lặng hai giây, nói: “Vạn nhất phát sinh kỳ tích thì sao. Người thiên tài như ông ấy, cả một đời huy hoàng, sáng tạo ra bao nhiêu kỳ tích cho lĩnh vực nhiếp ảnh.” Sau đó quay đầu nhìn tôi: “Ông ấy không tin bản thân có thể tạo ra kỳ tích cho sinh mệnh của chính mình sao?”

Tôi biết Hứa Thư Nhiên rất sùng bái Duran, anh ta kỳ thực vẫn không thể tiếp thu được hiện thực rằng một nhiếp ảnh gia vang danh thế giới lại khô héo khiến người ta không nhớ nhìn cứ như vậy sắp ra đi.

Tôi cười khổ: “Chuyện đó tôi không có cách nào khuyên ông ấy, đây là lựa chọn của ông ấy.”

Hứa Thư Nhiên thở dài.

Sau khi xuất viện tôi và Đồng Đồng vẫn ở lại gần đó, mỗi ngày đến bệnh viện thăm Duran, Hứa Thư Nhiên đột nhiên biến mất rồi hai ngày sau lại xuất hiện, cũng gia nhập vào đoàn người đi thăm bệnh. Bố mẹ Duran mất sớm, ông ấy lại chưa kết hôn nên không có con cái, họ hàng huyết thống gần chỉ còn lại anh trai và chị dâu, nhưng có vẻ như quan hệ của họ cũng không tốt lắm, ở bệnh viện lâu như vậy mà từ đầu đến cuối đều không gặp anh trai và chị dâu ông ấy đến thăm. Vừa rồi ông ấy sốt cao hôn mê, sau khi tỉnh lại bác sĩ điều trị chính đến nói chuyện với ông ấy rất lâu, ngày hôm sau thì thấy bác sĩ từ của ông ấy dẫn theo một đoàn người từ Pháp vội vã bay tới.

Lúc chúng tôi đến gần phòng bệnh thì bị hai người mặc vest đen ngăn cản, đúng lúc có một người đàn ông trung niên từ trong phòng bệnh đi ra, có lẽ là luật sư của Duran. Cửa phòng một lần nữa mở ra, người thư ký mái tóc đã điểm bạc đi ra đưa tôi vào trong, lại quay sang tiếp tục nói chuyện với Duran. Bọn họ không hề kiêng kỵ tôi, đề tài nói chuyện đều là sắp xếp cho buổi tang lễ.

Về mặt người thư ký phi thường nặng nề, trong lúc nói chuyện còn có mấy lần không nhìn được nghẹn ngào. Duran nửa ngồi nửa dựa vào đầu giường, biểu hiện lại vô cùng thanh nhàn. Chung quy là không hề sợ hãi cái chết đang đến gần.

(*)

Một ngày, Đồng Đồng đột nhiên mang theo về mặt khó lường đến tìm tôi, điện thoại nắm chặt trong tay, môi đã bị cắn đến mức để lại dấu răng mà không hề biết. Lúc đi đến phòng bệnh tôi thường không mang theo túi xách hay điện thoại gì, hiện tại điện thoại trong tay Đồng Đồng chính là của tôi.

Giọng cô ấy cứng nhắc: “Trợ lý Chủ nói đơn ly hôn đã hoàn thành, được gửi đến hòm thư, nói chị nhìn qua một lượt xem có cần phải chỉnh sửa gì hay không.”

Tôi nói: “À, chuyện này.”

Cô ấy lại nói tiếp: “Nghe nói Nhiếp thiếu đã trở về.” Sau đó ngẩng đầu nhìn tôi: “Đã về được mấy ngày rồi.”

Tôi ghen ứ một hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ thốt ra được một tiếng: “À.”

Mắt cô ấy lập tức đỏ lên: “Không phải là anh ấy còn chưa gọi điện thoại cho chị đó chứ?”

Tôi nói: “Cũng không có cái đạo lý nào bắt anh ấy nhất định phải gọi cho chị nha.”

Đồng Đồng nghiêng răng nói từng chữ: “Chị mang thai con của anh ấy, bị sảy thai, suýt chút nữa còn mất luôn mạng, anh ấy nhất định sẽ phải hối hận.”

Tôi nói: “Cũng không có nguy hiểm đến vậy, với lại anh ấy cũng đâu có biết.”

Đồng Đồng ngừng một lúc, rồi cuộc nói: “Em chưa từng hỏi chị, nhưng mà chị Phi Phi, rốt cuộc là vì sao chị không nói cho Nhiếp Diệc biết chứ? Anh ấy cần phải biết.”

Tôi nói: “Anh ấy là một người rất có trách nhiệm, nếu như nói cho anh ấy biết nhất định cuộc hôn nhân này sẽ không ngừng lại, nhất định chịu trách nhiệm với chị đến cùng.”

Đồng Đồng mở to hai mắt: “Đây không phải là rất tốt sao? Cho nên mới nói không phải càng nên.....”

Tôi nói: “Nói như vậy chính là cuối cùng đều không có ai được hạnh phúc.”

Cô ấy không hiểu lắm: “Nhưng chị Phi Phi, bây giờ chị cũng đâu có hạnh phúc, khiến cho anh ấy cũng không được vui vẻ, như vậy không phải rất công bằng sao?”

Thời điểm tâm tình của tôi còn rất kích động đầu óc không thể nghĩ được nhiều, động một chút là khóc, tôi cũng đã từng nghĩ đến vấn đề này. Nói cho Nhiếp Diệc rồi sao nữa? Sau đó ép hẳn cả đời ở bên tôi? Hẳn nhất định sẽ đáp ứng. Nhưng đây không phải là một cách hay, hạnh phúc nếu cưỡng cầu sẽ chẳng một ai có được, chúng tôi hành hạ lẫn nhau chỉ càng thêm thống khổ, cuối cùng vĩnh viễn không thể giải thoát.

Tôi thờ dãi, vỗ lên bả vai Đồng Đồng làm công tác tư tưởng cho cô ấy: “Chị không muốn cả đời sống không được vui vẻ.”

Người hiểu biết sẽ biết làm thế nào để từ trong quá khứ đi ra, sau đó mới có thể gặp được một tương lai mới.

Buổi chiều hôm đó, Duran đột nhiên ngồi tán gẫu với tôi về Evans.

Evans từng kể với tôi lần đầu tiên gặp Duran là lúc ông ấy mười tám tuổi, bọn họ học cùng nhau trong một trường đại học, ông ấy học khoa nhiếp ảnh, mà Duran thì đang vô cùng chăm chỉ làm nghiên cứu sinh ở khoa thiên văn học. Gặp nhau là lúc hai người cùng gia nhập một câu lạc bộ. Nhưng câu lạc bộ này không hiểu sao, dù không liên quan gì đến thiên văn hay nhiếp ảnh, mà là chuyên quan sát lại giống thực vật, hơn nữa lịch sử gần gũi, có người nói Evans gia nhập lúc câu lạc bộ này mới thành lập được hai năm, ngoài ra bình thường cũng không có hoạt động gì, căn bản không biết mọi người gia nhập rốt cuộc là làm cái gì. Nhưng hàng năm sinh viên của trường đều tranh nhau đến sát đầu mê trấn, lý do cũng chỉ vì câu lạc bộ này lấy khu biệt thự độc lập lớn nhất của trường học làm nơi hoạt động, có thể cung cấp một địa điểm cho việc sáng tạo không mất phí.

Nghe nói mấy người trong ban điều hành đều có một phòng riêng trên tầng cao nhất, khi đó Duran ở một mình trong một căn phòng ở đó.

Evans từng nói ông ấy gia nhập câu lạc bộ này nửa năm sau mới phát hiện ra không hiểu vì sao câu lạc bộ lại có thể chiêu mộ được Duran. Khi đó Duran 21 tuổi, trong giới nhiếp ảnh danh tiếng đã rất vang dội, tuổi trẻ anh tuấn lại tài hoa hơn người, nên khi nghe đến tên ông ấy còn có cảm giác ông ấy là một người cao ngạo khó tiếp cận. Mặc dù Evans trong câu lạc bộ có quan hệ rất tốt với mọi người, như cá gặp nước, cũng không tìm được ai có thể mang theo ông đến giới thiệu cho Duran. Nhưng vì quá muốn kết bạn với vị tuổi trẻ thiên tài này nên cuối năm đó, tại một tiệc đứng trong ngày lễ Noel, mượn rượu lấy bạo gan mò lên trên tầng bốn gõ cửa phòng Duran. Nhưng ngay sau khi gõ cửa xong lại nghĩ muốn bỏ chạy, tiếc là vừa nhích được nửa bước thì Duran đã mở cửa, mặc quần áo ngủ đứng cạnh cửa có chút nghi hoặc nhìn ông. Phía sau ông ấy là một không gian rất rộng, đầu cuối bên kia còn có một cánh cửa to sát đất, ngoài cửa sổ tuyết đang rơi.

“Cậu ấy uống say.” Duran vừa hồi tưởng lại vừa kể cho tôi nghe: “Lỡ tay gõ cửa tôi, lúc tôi mở cửa thì đứng đó nhìn chăm chăm tôi một hồi lâu, sau đó hỏi tôi là ai, hỏi vì sao tôi lại ở trong phòng cậu ấy? Không chờ tôi trả lời liền trực tiếp đi đến, dù đã say đến mức bước đi ngã nghiêng nhưng lại giống như rất quen thuộc phòng tôi tự mình đi rót nước, dựa vào tường uống xong thì ngồi lên giường của tôi.”

Toàn bộ câu chuyện này tôi đều đã được Evans kể qua, thật sự là một đoạn ký ức thú vị. Lúc này hồi tưởng lại đoạn quá khứ đó lại nhìn Duran rất vui vẻ, khiến cho tôi cũng vui vẻ theo, ồm ồm nước hỏi ông ấy: “Vì sao lúc ấy ngài không đuổi thầy ấy ra ngoài?”

Ông ấy ngược lại vô cùng nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, sau đó nói: “Cô chưa từng nhìn thấy Jacques năm mười tám tuổi.” Trầm ngâm một lúc lại thay đổi đề tài: “Học viện nghệ thuật của bọn họ mỗi học kỳ đều sẽ tổ chức triển lãm các tác phẩm chụp bởi các sinh viên, tôi nhìn thấy tác phẩm của cậu ấy, phi thường rực rỡ đặc sắc. Mà cậu ấy cũng rất thích đi đến mấy buổi tiệc đứng.” Ông ấy dừng một chút: “Khi đó tôi không hay đi đến mấy nơi như vậy,

nhưng mỗi lần đi đều có thể thấy được bóng dáng của cậu ấy.” Ông ấy nói: “Cô vẫn biết là tướng mạo của Jacques rất thanh tú.”

Tôi gật đầu.

Ông ấy miêu tả cho tôi nghe: “Khi đó cậu ấy một nửa tóc nuôi dài, mặt mày tinh xảo xinh đẹp, lúc nói chuyện sẽ khiến cho người khác thấy được là một người thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết tràn đầy sức sống, đặc biệt xinh đẹp đến chói mắt.”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Tôi nghĩ ngài cũng không có nói quá.”

Ông ấy ưu nhã nhún mày, bên môi mang theo một tia cười cười: “Giờ thì cô có thể hiểu được vì sao tôi không đuổi cậu ấy ra ngoài rồi chứ.”

Ông ấy tiếp tục nói: “Cậu ấy ngồi mép giường, một bộ dạng muốn cùng tôi tán gẫu, nhờ giọng oán giận những chuyện xui xẻo gần nhất cậu ấy gặp phải. Bởi vì uống say mà nhắm nước súc miệng thành rượu đổ xuống, một hơi uống hết cả bình, sau đó bạn cùng phòng phải vội vàng vàng đưa đi viện cấp cứu; còn có thức đêm viết luận văn ngủ quên, sau đó không cẩn thận bị kẹp cao su dính chặt lên tóc mái, vốn định lấy kéo cắt bả kẹp cao su cắt đi, tay run đã cắt hòng cả mái tóc.” Ông ấy dừng một chút, giọng điệu ôn nhu mà hoài niệm: “Cảm giác ấy rất kỳ diệu, hôm ấy là lễ Giáng Sinh, cậu ấy đột nhiên xuất hiện trong phòng tôi muốn tán gẫu, dù tôi không nói lời nào nhưng vẫn có thể một mình luyên thuyên đến hải lòng, giống như chỉ cần tôi đứng đó tức là biểu thị đồng tình rồi. Nhưng mỗi chuyện của cậu ấy thật sự là rất buồn cười, khiến cho người ta nguyện ý ngồi nghe cả đêm không muốn đứng dậy. Sau đó cậu ấy nói mệt, không để ý gì mà ngủ thiếp đi mất.” Nói tới đây có lẽ là hơi mất sức, ông ấy điều chỉnh tư thế nằm một chút, tôi tiến lên trợ giúp, giúp ông ấy kê thêm hai cái gối sau lưng, ông ấy hơi nhắm mắt lại.

Một đoạn này tôi cũng đã nghe Evans kể, ông ấy nói khi đó thật ra là vô cùng tỉnh táo, tỉnh táo đến mức còn có thể phân biệt được loa bluetooth trong phòng đang phát một bài hát tôn giáo. Duran vẫn không nói một lời, giống hệt như trong truyền thuyết cao thâm khó dò, khiến trong lòng ông ấy gấp gấp muốn chết. Ông ấy sợ mình bị đuổi ra ngoài, bởi vậy không thể làm gì hơn là giả bộ nói chuyện, làm bộ chính mình thật sự say đến mức không biết trời trăng gì nữa, nói đến khi không còn gì để nói nữa liền nằm ở giường giả bộ ngủ thiếp đi, mà không nghĩ tới giả bộ một chút như vậy cuối cùng lại thành ngủ thiếp đi thật.

Sau lần gặp phải Duran đó, ông cũng không cần phải đứng trong góc âm thầm lo lắng không có ai có thể giúp ông dẫn đến giới thiệu nữa. Mỗi lần gặp đều có thể rất tự nhiên mà chào hỏi, sau đó tán gẫu linh tinh.

Sau đó bọn họ dần dần xây dựng lên một tình bạn.

Evans nói với tôi những lời này là bởi vì khi ấy tôi hiểu kỳ tính cách quái gở của Duran như vậy, làm thế nào mà ông có thể trở thành bạn của Duran được. Lúc đem đoạn ký ức này kể ra đã có Chu Bái ở cùng, nhưng ông cũng hoàn toàn không kiêng dè gì cả mà còn nói đùa Duran là người duy nhất trên đời này ông phải dùng trăm phương ngàn kế theo đuổi, bởi vậy ông không chỉ là bạn của Duran, mà còn là bạn tốt nhất của Duran, không có một trong. Khi đó sắc mặt Chu Bái trở nên trắng bệch, nhờ giọng hỏi tôi Duran là ai. Nhưng chúng tôi không để ý đến lắm, Evans thì ngồi tựa trong ghế cười: “Đúng thật, cậu ta ấy à, không thể coi là con người được nữa, cả đời chỉ thích Muse, coi nhiếp ảnh là vợ.”

Trong phòng bệnh yên tĩnh rất lâu, Duran rốt cuộc cũng có sức lực tổng kết lại duyên phận của ông ấy và Evans: “Có thể cùng cậu ấy quen biết hoàn toàn là do ngẫu nhiên, sau đó có thể trở thành bạn thân của cậu ấy, đối với tôi mà nói chính là may mắn cả đời này.”

Tôi đấu tranh trong đầu một hồi lâu, nói: “Cũng không phải là ngẫu nhiên đâu.”

Ông ấy hơi nghiêng đầu: “Gi cơ?”

Tôi nói: “Đêm đó không phải là ngẫu nhiên, thầy đã từng kể cho tôi nghe, thầy ấy luôn mong muốn được gặp ngài, khổ nỗi mãi không có thời cơ. Đêm hôm đó là do thầy cố ý đó.”

Trong phòng yên lặng rất lâu, Duran không nói, ngồi đó ngẩn người.

Lòng tôi bỗng nhiên phát lạnh, tôi nói: “Tôi không biết trong lòng thầy đối với ngài là loại tình cảm gì, tôi chỉ muốn nói, ngài đối với thầy ấy vô cùng quan trọng, ngài luôn là xếp ở hàng quan trọng ưu tiên hàng đầu, sở hữu hết thầy yêu mến của thầy.”

Hồi lâu trong phòng bệnh mới vang lên tiếng của Duran: “Là chúng tôi đã từng bỏ qua nhau hay chưa từng đây. Sự thật thì đoạn tình cảm này đã ôm trọn lấy cuộc đời tôi, nhưng vẫn nghĩ không được đáp lại. Tôi nếm mùi vị của sự đổ kỵ, chán nản, nhẫn nại, bị ai, cũng trải qua hạnh phúc và vui sướng. Hết thầy những thứ đó đối với tôi mà nói đều rất mới mẻ.”

Tôi nói: “Tôi cũng không muốn khiến ngài thương tâm.”

Ông ấy đột nhiên thờ dài, rất ôn hòa nhìn tôi: “Tôi không có thương tâm.”

Ông ấy hỏi tôi: “Cô có biết trên trái đất này tổng cộng có bao nhiêu người không?”

Tôi không chắc lắm “Hơn bảy tỷ?”

Ông ấy gật đầu: “Trong số hơn bảy tỷ người này, có rất nhiều người cả đời không được chân chính yêu một người, cô cảm thấy, đến cùng có loại trải nghiệm này là may mắn hay là không trải nghiệm mới là may mắn?”

Tôi sững sờ nhìn ông ấy, một hồi lâu mới trả lời: “Tôi nghĩ là về trước đi, có thể có thời điểm.....” Tôi liếc môi một cái: “Giống như lời ngài nói, tình yêu

khiến cho người ta đổ kỵ, chán nản, nhẫn nại, thậm chí là bi ai.”

Ông ấy cười cười: “Thế nhưng bất luận là cô yêu loại người gì, hay là chỉ có mình cô yêu người, vẫn sẽ làm cho cô bước vào một thế giới hoàn toàn mới, vô cùng bất đồng.”

Tôi lẩm bẩm: “Đây là điều tốt sao?”

Ông ấy gật gù: “Rất tốt đẹp.” Lại nói: “Không phải từ đầu cô vẫn luôn thấy là rất tốt hay sao?”

Tôi xoa xoa huyệt thái dương cười cười: “Có lẽ gần đây tôi hơi mất niềm tin một chút.”

Ngày hôm sau trước khi ngủ tôi nhớ đến bản ly hôn của trợ lý Chử Bền mở ra xem.

Thật là mạnh tay. Tôi đọc mà sững sờ.

Người làm nghề bác sĩ rốt cuộc có thể kiếm được bao nhiêu, tôi cảm thấy cuộc ly hôn này của mình cũng quá có lời rồi.

Cả đêm cũng không ngủ ngon, sau đó còn gặp mộng, trong mơ gặp được Nhiếp Diệc.

Hôm sau Duran thấy tôi vành mắt thâm quầng liền hỏi thăm, tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy không việc gì phải kiếm cớ làm gì, có chút ngán ngạo kể cho ông ấy con số tài sản không lỗ trong đơn thỏa thuận ly hôn.

“Có một căn biệt thự,” tôi nói: “Xây trong một ngọn núi, ngọn núi đó vốn là tài sản riêng nhà anh ấy, vậy nên căn biệt thự kia đặc biệt yên tĩnh.....” Tôi dùng một chút: “Cũng đặc biệt mỹ miều. Xuân có cảnh lá sum suê/ Hạ có trăng thanh gió mát/ Thu kết sương trên lá/ Đông có tuyết trắng mênh mang.”

Duran: “Cô như là đang đọc thơ ấy nhỉ.”

Tôi gật đầu: “Đó chính là một nơi xinh đẹp nên thơ như thế, chúng tôi đều rất thích.”

Ông ấy ngừng một chút: “Hai người? Cô và chồng mình sao?”

Tôi đáp: “Nói chính xác thì chẳng mấy chốc nữa sẽ thành chồng cũ rồi.” Tiếp tục nói: “Sau khi biết anh ấy đem toàn bộ biệt thự này cho tôi, đêm đó tôi liền nằm mơ mình về đó, nhưng mà lại bị khóa bên ngoài. Tôi leo tường vào đến trước cửa, nhưng không có biện pháp nào vào trong phòng, đành phải đứng ngoài cửa phòng khách.”

Tôi giờ tay quơ loạn lên miêu tả cho ông ấy: “Phòng khách có một cánh cửa sát đất hướng về sân trước của nhà chính, tôi đứng đó có thể nhìn thẳng vào phòng khách. Sau đó tôi nhận ra nơi đáng ra quầy bar không biết từ khi nào đã bị sửa thành một nhà bếp mở.”

Tôi thất thần mất mấy giây, Duran hỏi tôi: “Sau đó thì sao?”

Tôi đi đến ghế sofa: “Sau đó sao, sau đó tôi thấy anh ấy và cô gái anh ấy thích thân mật dựa vào nhau nấu cơm, cảnh tượng rất ảm áp tự nhiên, khiến cho người ta sinh ra ước ao. Nhưng trong lòng tôi lại phát lạnh, cúi đầu không biết từ bao giờ tờ giấy ly hôn đã ở trong tay, mờ mịt nhớ lại phần thỏa thuận này tôi có bao nhiêu tiền, liền an ủi chính mình: có cái gì phải tuyệt vọng hả Nhiếp Phi Phi, không còn tình yêu và hôn nhân, chí ít mấy vẫn còn có tiền.”

Duran giương mắt nhìn tôi: “Nếu đã có thể nghĩ như vậy rồi, cô còn phải đau khổ vì cái gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 30

Tôi trầm mặc hai giây, nhẹ giọng nói: “Tôi nghĩ anh ấy thích tôi, nếu như không thích thì sao phải cho tôi nhiều tiền như vậy, cho tôi thứ ban đầu đã thỏa thuận là đã quá đủ rồi. Anh ấy luôn luôn rất lý trí, chưa bao giờ kích động làm ra một quyết định gì bộp chộp cả. Nhưng sau khi anh ấy dẫn đo suy nghĩ vẫn cảm thấy cho tôi tiền là xong rồi, anh ấy chỉ muốn ở bên một người khác. Tôi khổ sở không phải vì anh ấy lựa chọn người khác, mà là anh ấy phải dẫn đo suy nghĩ sau khi lựa chọn người khác, tôi đang nghĩ, tương lai liệu sẽ có một ngày nào đó anh ấy sẽ hối hận hay không.”

Duran cau mày: “Cô đang ngồi đây oán giận đó sao.”

Tôi ngăn ra, phủ nhận: “Không, anh ấy cũng không làm sai gì hết, anh ấy có lẽ khá là, có lẽ cảm thấy là tôi không quan trọng như thế, không.....” Tôi nói: “Kỳ thực tôi cũng có một chút quan trọng, chỉ là không quan trọng tới mức đó thôi. Anh ấy có thể cứ như vậy mà cho rằng lựa chọn đó cũng có thể khiến tôi thất vọng, cũng có thể khổ sở, nhưng dù sao tôi cũng có quyền lợi đó mà phải không? Những điều này tôi luôn rất rõ ràng, vậy nên tôi không hề oán giận, tôi chỉ là.....”

Tôi chỉ là thế nào đây?

Một lát sau tôi cười khổ nói: “Ngài nói rất đúng, có lẽ trong tiềm thức của tôi thật sự là có oán giận mà không khống chế được, trong tâm tư tôi.....” Tôi dừng một chút, có chút mờ mịt nói: “Trong tâm tư tôi thậm chí còn hi vọng anh ấy sẽ phải hối hận, muốn anh ấy chịu dần vặt, sao tôi lại có thể như thế chứ.....”

Duran trầm mặc, hơi lo lắng nhìn tôi.

Một lúc lâu sau, tôi nói: “Anh ấy thật ra sẽ không hối hận đâu phải không?”

Duran yên lặng hai giây, hỏi tôi: “Cô muốn tôi trả lời thế nào đây?”

Tôi không nói gì.

Ông ấy khách quan nói: “Nếu cậu ta đã suy tính lâu như vậy, thì tương lai khả năng hối hận sẽ rất nhỏ.” Nhìn tôi một lúc, đột nhiên hỏi tôi: “Nếu như tương lai cậu ta hối hận, cô sẽ thỏa mãn một chút sao?”

Tôi xuất thần, trong nội tâm trống rỗng, nhưng trống rỗng này cũng không phải là mờ mịt, mà như nước chảy ngang chặn lại ánh trăng trên vách núi chiếu xuống, vừa rất hiển nhiên lại vừa vô cùng bất đắc dĩ. Tôi nói: “Bất luận tương lai thế nào chung quy cũng không có cách nào thay đổi quá khứ, bất luận là tình cảm của tôi với anh ấy như thế nào cũng không có ý nghĩa gì cả. Chỉ là cái kết này.....”

Duran kiên nhẫn chờ đợi phần sau câu trả lời của tôi.

Hồi lâu, tôi nói: “Kỳ thực kết quả này cũng rất tốt, chúng tôi cùng chấp nhận chia tay, đều không có oán hận gì với nhau. Nếu như không gặp được anh ấy thì có lẽ đến bây giờ tôi vẫn không hiểu được mùi vị của ái tình là như thế nào. Gặp anh ấy đã cho tôi biết được yêu một người là như thế nào, có bao nhiêu người không biết cảm giác yêu một người là như thế nào cơ mà.” Tôi miễn cưỡng cười cười: “Chuyện này vẫn cứ quấy nhiễu khiến tôi khó chịu lâu đến vậy không chịu tính lại, có thể là bởi vì.....” Nói tới đây, tôi bỗng nhiên không biết phải làm sao, trong lúc nhất thời không biết nên hoàn thành câu này như thế nào.

Duran bình tĩnh mà bổ sung cho tôi: “Là bởi vì cậu ta quá quan trọng, tuy là cô đồng ý ly hôn, cũng cảm thấy ly hôn mới là đúng đắn nhất, nhưng cô cũng là không cam lòng.”

Tôi không có cách nào không chế kinh ngạc của mình, trong đầu có chút choáng váng, tôi cảm thấy đây quả thật là đáp án chính xác nhất, không còn là một vấn đề khó có thể giải đáp nữa, thế nhưng nội tâm lại đột nhiên sinh ra một cảm giác bất lực to lớn không thể nói nên lời.

Duran chậm rãi nói: “Chúng ta không thể có được hết thấy những thứ chúng ta muốn, tiếp thu chuyện như vậy cũng cần có thời gian nên cô không cần phải bức ép bản thân ngay lập tức tính lại, nên cho mình thêm chút thời gian. Thế nhưng.....” Trên mặt ông ấy hiếm thấy lộ ra vẻ mặt do dự.

Tôi theo bản năng hỏi ông ấy: “Thế nhưng?”

Ông ấy thờ dãi: “Fei, cô cần nhớ rõ điều này: bất kể là cô nhận được những gì từ cậu ta, cô đối với cuộc đời của cậu ta đến đây đã kết thúc, đã trở thành dĩ vãng, bằng không tôi thật sự không biết được bao giờ cô mới có thể lần thứ hai đứng dậy.”

Tôi ngăn người ngồi đó, Duran tựa hồ hơi mệt, động viên vỗ vỗ mu bàn tay tôi, sau đó nhắm mắt không nói nữa.

Đêm đó tôi gửi hồi đáp lại cho trợ lý Chử, tiếp nhận một chút tiền và một ít bất động sản có trong danh sách, cộng thêm bộ dưỡng khí trong thỏa thuận ban đầu kia, còn lại đều chuyển từ chối hết.

Sau đó không nhận lại một phản hồi gì của trợ lý Chử nữa.

Hai tháng nhanh chóng trôi qua.

Trong một đêm mưa đầu tháng tư, Duran trút hơi thở cuối cùng.

Mùa xuân đến, cây khô nhú lên mầm non, tôi tựa như cũng nghe được tiếng gió đập lên từng phiến lá. Nhưng thật ra cửa sổ có hiệu quả cách âm rất tốt, không thể nghe được bất kỳ một tiếng mưa gió nào.

Ban ngày chúng tôi từng có một cuộc nói chuyện ngắn ngủi, khi đó ông ấy còn rất tỉnh táo, nhưng loại trò chuyện này giống một lời từ biệt hơn. Ông ấy nói cảm ơn tôi nói thời gian cuối cuộc đời có tôi bên cạnh bầu bạn thật sự cảm thấy rất may mắn. Tôi biết thời gian này ông ấy rất vui vẻ, chúng tôi thường hỏi tường về những ký ức với Evans, ông ấy được biết thêm rất nhiều chuyện liên quan đến Evans mà trước đây chưa được biết đến, ông ấy nói chúng rất có ý nghĩa với mình. Nhưng kỳ thực ông ấy không cần phải cảm ơn tôi, ông ấy cũng đã giúp tôi rất nhiều. Nếu như không có ông ấy bên cạnh, tôi thật sự không biết được quãng thời gian này mình sẽ sống ra sao nữa.

Trước khi tiến vào hôn mê Duran còn an ủi tôi: “Tôi cảm giác chẳng mấy chốc sẽ có thể nhìn thấy Jacques, có lẽ vì thế cũng không cảm thấy cái chết có bao nhiêu đáng sợ.”

Tôi miễn cưỡng cười với ông ấy: “Đây là lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy Evans đi trước là một việc tốt, có thầy ấy ở đó giúp đỡ ngài nên tôi cũng bớt

cảm thấy lo lắng.”

Ông ấy hít một hơi dài lấy sức, mới nói: “Khi cậu ấy đi tôi đã rất thống khổ, tôi nghĩ cậu ấy khi đó nhất định sẽ rất sợ hãi, bên kia cũng không có người nào mà cậu ấy tin nhiệm có thể ở bên cạnh làm bạn với cậu ấy nữa.”

Tôi nắm chặt bàn tay của ông ấy: “Vì vậy nên thầy ấy nhất định sẽ rất vui vẻ khi nhìn thấy ngài.”

Ông ấy nhẹ giọng nói: “Đúng thế.”

Bác sĩ nói tình trạng của ông ấy vô cùng không tốt.

Tôi và thư ký vẫn một mực canh giữ ở bên giường.

Ông ấy hôn mê rất lâu.

Nửa đêm lúc ông ấy tỉnh lại, nhìn thấy tôi thì rất vui vẻ. “Fei, cô cũng ở đây.”

Tôi nói đúng vậy nha, tôi vẫn ở đây.

Ông ấy hơi mỉm cười nói: “Hiện tại cô thấy cậu ấy chưa.”

Tôi nói: “Ai cơ?”

Thanh âm ông ấy càng ngày càng nhẹ: “Jacques mười tám tuổi.”

Tôi cố nén trái tim đau thắt lại, cũng nhẹ giọng nói: “A, đúng rồi, tôi nhìn thấy thầy ấy rồi, một nửa mái tóc vàng được nuôi dài, mặt mày tinh xảo xinh đẹp, lúc nói chuyện khiến cho người khác thấy được là một người thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết tràn đầy sức sống, đặc biệt xinh đẹp đến chói mắt.”

Ông ấy nhắm mắt gật gật đầu, sau đó nói: “Chúng tôi phải đi rồi.”

Nước mắt tôi rơi lên ngón tay gầy gò của ông ấy, nhưng tôi không có ghen ngào mà rất bình tĩnh nói lời tạm biệt cuối cùng với ông ấy, tôi nói: “Ừ, tạm biệt.”

(?)

Tang lễ của Duran được cử hành ở New Haven, ngày hôm ấy trời trong xanh, ánh nắng ấm áp rực rỡ, gió thổi nhẹ nhàng.

Bạn bè của ông ấy từ trên khắp thế giới đều đến, mặc vest đen, ai cũng bày một vẻ mặt buồn bã. Đồng Đồng cho tôi xem tin tức trên mạng, truyền thông liên tục đăng tin chia buồn. Có một kênh truyền thông của Pháp gọi ông là vị vương giả cùng với chiếc ống kính của mình đã thăm dò cả một bầu trời rộng lớn, ngày đó mọi lời lẽ hoa mỹ nhất đều được đem ra để dành cho vị nghệ thuật gia vĩ đại này; bức ảnh kèm theo là một tấm ảnh chụp Duran đứng dưới một gốc cây thông liễu, người nghiêng sang một bên, chỉ lộ ra một bên mặt, tay phải giơ lên nhàn tản vò tóc, có một ngọn gió lướt qua hất tung lên một góc áo chắn gió của ông ấy, dáng vẻ giống như muốn rời đi mà lại không nỡ. Trùng hợp tôi lại biết tấm ảnh này, chính là khi Evans còn sống đã chụp.

Tuy là số lượng người đến buổi tang lễ bị hạn chế, nhưng toàn bộ giới nhiếp ảnh đều bị bao phủ một mảnh đau thương, nghe nói ở Lochness – cố hương của Duran, rất nhiều người đã thấp nền vì ông mà trắng đêm túc trực bên linh cửu.

Nhưng có một tờ báo nhỏ chỉ qua loa chia buồn, sau đó quay ngoắt sang lãnh khốc phỏng đoán sau khi Duran qua đời những tác phẩm của ông sẽ càng tăng thêm giá trị, mà những tác phẩm giá trị liên thành kia lại đang ở nơi nào

Còn có những người không ưa ông ấy còn đưa ra dị nghị, nghi vấn vì sao ông ấy lại lựa chọn chết rồi hỏa táng ở nước ngoài.

Ngày Duran được chôn cất, dường như mỗi một ngày trôi qua của con người vĩ đại tầm cỡ thế giới này đều được truyền thông lấy để đưa tin, giống như một cái cáo phó, lại giống một tin tức, có người thật lòng là tiếc nuối đau lòng, có người là theo trào lưu mà bày tỏ bi thương, có người trên truyền thông tùy ý nói mấy câu xã giao sau đó lập tức lãng quên, có người lấy đó như là một ít chuyện lý thú giật tít kiếm chút giá trị rẻ tiền.

Trên thế giới này khi một người ra đi có thể sinh ra một vài nguyên nhân cho người ta gây rối nhưng chung quy cũng sẽ không bị nhắc đến quá lâu. Sinh mệnh có giá trị đến nhường nào chỉ với những người coi trọng nó biết được, còn đối với những người khác mà nói, lại phù hợp cho người ta chút lợi ích, so với... giá trị thật sự của chính sinh mệnh kia đã bị coi nhẹ đi rất nhiều.

Phảng phất như thời khắc này toàn bộ thế giới đều dành sự quan tâm cho cái chết của vị đại nghệ thuật gia ấy, nhưng đến cùng so với cái đau thương to lớn được biểu hiện ra đó, khiến cho tôi cảm thấy châm chọc là, rốt cuộc có được bao nhiêu đau thương là thật lòng vì ông ấy mà sinh ra đây?

Duran, trên thế giới này, bọn họ hoặc là sùng bái ngài, hoặc là hạ thấp ngài, nhưng bất luận thế nào, bọn họ nhắc đến ngài nhưng thực sự không có ai chân chính đi quan tâm ngài. Không có ai chân chính đi quan tâm chúng ta.

Đương nhiên, tôi biết tất cả những thứ này ngài cũng sẽ không quan tâm. Bởi vì ngài đã sớm rời khỏi đây rồi.

Vậy cũng tốt, vậy thì tôi cũng sẽ không quan tâm nữa.

Đồng Đòng lặng lẽ đẩy nhẹ tôi, định thần lại mới chú ý tất cả những người đến hành lễ đều đang hướng về phía tôi gật đầu. Tôi nắm lấy bài thơ viết tay trong tay đi đến phía người điều hành buổi lễ bên cạnh. Đó là một bài thơ của thi nhân Neruda người Chile. Khi tinh thần Duran còn tốt đã đưa nó cho tôi, sau đó nói với tôi: “Jacques thích nhất là thơ, tôi không có đặc biệt thích một bài thơ ngắn nào, tôi nghĩ nếu là cậu ấy ở đây, nhất định sẽ hi vọng được dùng bài thơ này kết thúc tang lễ của tôi.”

Lúc bắt đầu đọc bài thơ này, tôi thấy phía trước có một cô gái trẻ bắt đầu rơi lệ.

“Em yêu anh ngay cả khi trầm mặc,

như khi anh không có mặt nơi này,

tiếng nói em không chạm tới được anh,

anh nghe em từ nơi nào xa lắm.

Tưởng chừng đôi mắt anh đã tung cánh bay đi,

tưởng chừng như trên môi anh nụ hôn nào khoá chặt.

Hồn em phủ lên trên mọi vật,

còn anh hiện ra, lấp đầy linh hồn em.

Anh là tất cả linh hồn em,

như một cánh bướm cô độc trong giấc mộng,

Và anh cũng tựa như hai chữ ‘muộn phiền’.

.....

.....

.....”(*)

(*) Bài thơ là bài thơ tình thứ 15 trong ‘Hai mươi bài thơ tình và một bản tuyệt vọng ca’ (1924) của nhà thơ Pablo Neruda – nhà thơ Chile đoạt giải Nobel Văn học năm 1971.

Bản dịch được tham khảo từ dịch giả Thân Trọng Sơn và chỉnh sửa lại bởi CP88.

Tang lễ kết thúc, ánh mặt trời vẫn rực rỡ và những tầng mây vẫn trôi lững lờ. Một góc trời đột nhiên có đàn chim bồ câu bay lên, phát ra những âm thanh vui vẻ hân hoan.

Tôi đột nhiên hiểu được vì sao Evans thích bài thơ này, nhưng tôi không chắc liệu Duran có biết hay không.

Tôi nhớ đến chiều tối ngày hôm đó, bên trong phòng bệnh ông ấy thấp giọng nói với tôi, bất luận là tôi yêu loại người gì, hay là chỉ có mình tôi yêu hân, thì tình yêu đó vẫn sẽ giúp tôi bước vào một thế giới vô cùng mới mẻ.

Duran, có muốn đoán một chút khi Evans đọc bài thơ này là đang nhớ đến ai hay không.

Tôi đoán là thầy ấy đang nhớ ngài.

Giống như tấm hình thầy ấy chụp cho ngài kia.

Hết thấy những tác phẩm của những nghệ thuật gia vĩ đại đều biểu lộ vô cùng rõ ràng một thứ tình cảm thật sự nào đó của mình.

Mà bên trong tấm ảnh ông ấy chụp lại, ý nghĩa trong đó có lẽ chính là “anh cũng như hai chữ ‘muộn phiền’”.

Mùa đông trôi qua, mùa xuân năm 2018 đến, bên cạnh tôi đã có quá nhiều sinh mệnh lần lượt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 31

Dịch: CP88

Sáng sớm Từ Ly Phi tỉnh dậy, rời giường mở bút ghi âm, sau đó cả một ngày tai nghe đều cắm trong tai không ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, y tá Triệu chăm sóc cho Từ Ly Phi gọi điện thoại cho trợ lý Chử, chậm rãi báo cáo: “.....Trạng thái của Từ tiểu thư từ lúc ở thành phố K đã không được tốt, ngày hôm sau trở về lại gặp mặt ngải, sau đó sắc mặt của cô ấy càng kém hơn, buổi tối trước khi ngủ còn phát sốt. Tôi cho cô ấy uống thuốc, tuy là rất nhanh nhiệt độ đã giảm nhưng dường như cô ấy ngủ không được tốt cho lắm, sáng sớm đã tỉnh dậy. Cả ngày hôm qua cô ấy đều không ra ngoài, luôn đút tai nghe nghe cái gì đó, ba bữa cơm đều đứng giờ ăn đầy đủ nhưng chỉ ăn hai món, hơn nữa còn ăn không được nhiều. Khoảng chiều tối cô ấy dùng máy tính, dùng tầm hai tiếng, sau đó cô ấy không nói với tôi một câu, cũng không nói với ai một tiếng, cứ ngồi trước cửa sổ cả một đêm, hiện tại vừa mới ngủ.”

Trợ lý Chử thờ dãi nói: “Đề tôi báo vú Trương chuẩn bị cho cô ấy một chút đồ ăn dễ tiêu hóa, sau khi cô ấy tỉnh lại thì cho cô ấy ăn.” Dừng lại một chút, lại nói: “Nếu như cô ấy không chịu ăn thì nói cho cô ấy biết Yee đã trở về, nếu như cô ấy muốn gặp thì phải ăn cho hết đã.”

Y tá Triệu gật đầu đáp ứng, rất có nguyên tắc nhớ kỹ lời dặn dò của trợ lý Chử, không hề hỏi thêm một vấn đề không nên hỏi nào. Y tá Triệu tuy là tuổi trẻ, nhìn lại giống một cô gái nhỏ chưa trưởng thành nhưng làm việc rất ôn hòa, cảm số tiền lương cao gấp mấy chục lần so với chăm sóc ở những nhà bình thường rõ ràng rất biết giới hạn, biết cái nào là trong phận sự, cái nào là ngoài bốn phận.

Đầu giờ chiều trợ lý Chử nhận được điện thoại của Từ Ly Phi, qua điện thoại nghe giọng của cô không có bất kỳ một sự bất thường nào. Cô ấy nói muốn gặp Nhiếp Diệc, có thể giúp cô ấy sắp xếp hay không. Trợ lý Chử có một giây khựng lại. Bất luận là Nhiếp Diệc nghĩ thế nào, nhưng ông vẫn luôn cảm thấy Từ Ly Phi có nhiều chỗ rất giống Nhiếp Phi Phi, thí dụ như loại bình tĩnh lúc đối mặt với những đại sự như thế này.

Y tá Triệu báo cáo cho ông sinh hoạt mấy ngày nay của Từ Ly Phi. Cô ấy có lẽ đã gần đoán ra được thân thế của mình, mà thân thế này, dù là đối với bất cứ ai cũng có thể đủ để làm sụp đổ cả cuộc đời của bản thân họ. Đối mặt với loại chuyện như vậy dù có phát điên thì cũng không có gì là quá, nhưng hầu hết thời gian cô ấy lại chỉ ngẩn ngơ. Có lẽ cô ấy cũng cảm hận, mâu thuẫn, phản kháng, nhưng cô ấy cảm hận, mâu thuẫn, cũng có phản kháng, chỉ là đều làm trong yên lặng.

Thế này thật sự rất giống với Nhiếp Phi Phi.

Những người quen thuộc với Nhiếp Phi Phi đều nói cô ấy mạnh mẽ, quả quyết, lại làm việc hấp tấp, sẽ không có ai bình luận cô là một Nhiếp Phi Phi điềm đạm nho nhã, dịu dàng ôn nhu cả.

Có một lần trợ lý Chử ở nhà cũ tham gia tiệc âm nhạc đứng của Nhiếp phu nhân tổ chức gặp Nhiếp Phi Phi, ở đây có rất nhiều vị tiểu thư thân thiết với phu nhân, mà ông bởi vì có việc cần chờ Nhiếp Diệc nên cũng được Nhiếp phu nhân thuận tiện mời đến tham gia.

Không lâu sau thì nhìn thấy Nhiếp Phi Phi, cô mới từ một hội tám chuyện trên lầu bước xuống, mái tóc dài màu nâu được uốn xoắn, khoác chiếc áo choàng dệt len dài vàng nhạt, bên trong mặc bộ suit công sở màu đen, đi đôi giày oxford vải, vóc người cao gầy, từ lúc tiến vào phòng khách đều là đi nhanh như gió khiến cho một đám phu nhân tiểu thư mặc dạ hội trở mặt một hồi lâu. Nhiếp phu nhân khẽ trách yêu cô: “Làm sao lại mang theo cái bộ dạng này đến thế này.” Cô ấy cũng không để ý chút nào, đi đến chỗ nhân viên phục vụ lấy một cốc Champagne, vẻ mặt tươi cười: “Bởi vì sợ không đến kịp xem mẹ biểu diễn đó ạ.” Nhiếp phu nhân ngày thường luôn rất phép tắc cũng bị cô chọc cho một câu cười lên: “Nếu thật sự hiếu thuận như thế thì buổi chiều đừng đi mở mấy cái buổi họp làm gì, lại còn mở muộn như vậy.”

Có hai cô gái trẻ ngồi gần đó nhỏ giọng thảo luận, cô gái tóc ngắn kinh ngạc: “A? Cô ấy chính là người gả cho Nhiếp Diệc đó sao? Vóc dáng rất cao, nhìn cũng thật sự mạnh mẽ, một chút cũng nhìn không ra vẻ ôn nhu dịu dàng quyền rũ gì, không phải nghe nói Nhiếp phu nhân thích con dâu ôn nhu yên tĩnh sao?”

Cô gái tóc dài nói: “Nhưng mà con trai bà ấy lại thích nữ cường nhân hơn thì biết làm thế nào được.”

Cô gái tóc ngắn không để ý lắm: “Là nhiếp ảnh gia hả? Thật sự là mạnh mẽ quá đi, lại còn xinh đẹp đến như vậy, trước đây mình còn luôn tò mò nếu chiếu theo tiêu chuẩn chọn con dâu của Nhiếp gia thì sẽ chọn ra người như thế nào.” Thận trọng cười nói: “Nhưng người làm nghệ thuật mà, cái tên con trai thứ hai vô dụng nhà Trần gia mà chúng ta đều biết ấy, đột nhiên ở Newyork mở một phòng thiết kế thời trang, thiếu kể ra được mấy bộ quần áo liền được bạn bè của hắn ta thổi phồng lên, sau đó liền tự cho mình là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, mấy người này.....” Nói xong bĩu môi một cái.

Cô gái tóc dài nhấp một hớp rượu: “Người này với tên nhà Trần gia kia căn bản là không giống nhau. Người ta là nhiếp ảnh gia có giải thưởng nhiếp ảnh quốc tế, còn làm triển lãm ở vô số các quốc gia, trên tạp chí chuyên ngành còn có một chuyên mục của riêng cô ấy.” Nói rồi cười cười: “Cái vị đạo diễn Hứa Thư Nhiên mà cậu rất yêu thích kia ấy.....” Chép miệng một cái: “Nghe nói còn đi theo cô ấy học tập kinh nghiệm chụp ảnh dưới biển.”

Cô gái tóc ngắn kia a một tiếng rồi há hốc miệng: “Thật á? Làm sao lại có thể?” Hoài nghi nói: “Nhìn cô ấy rất trẻ, làm sao có thể có một cái lý lịch khủng bố như vậy chứ?”

Cô gái tóc dài khẽ vuốt vành tai, tựa như cười mà không phải cười: “Cậu không phải hiểu kỳ Nhiếp gia chọn con dâu như thế nào sao? Yêu cầu của Nhiếp gia rất cao, đó chính là phải chọn một người con dâu thiên tài.”

Cô gái tóc ngắn trầm mặc rất lâu, có lẽ là không biết phải nói gì, cuối cùng đành hậm hực chuyển sang đề tài khác, nói chuyện thêm một lúc thì hai người một trước một sau đứng dậy rời đi.

Đúng lúc này Nhiếp Phi Phi từ xa đi đến chào hỏi trợ lý Chử, giọng điệu ung dung đùa giỡn với ông: “Rốt cuộc thì ngày hôm nay ngài cũng chịu thả cho Nhiếp Diệc nghỉ ngơi rồi sao?” Chỉ cần có ông ở bên cạnh Nhiếp Diệc là quá nửa Nhiếp Diệc đang làm việc cho nên cô mới có thể hỏi ông như thế, không nói Nhiếp Diệc thả cho ông nghỉ ngơi mà lại nói ông thả cho Nhiếp Diệc nghỉ ngơi, đây cũng chính là một phần trong tính cách tốt đẹp của cô.

Trợ lý Chử cũng đùa giỡn: “Là hoàng thượng cho tôi một ngày nghỉ, phải tôi cái trang đi vi hành xem xét tình hình.”

Cô vui vẻ ngồi xuống bắt đầu cùng ông ấy trò chuyện, một lúc mãi cho tới khi Nhiếp phu nhân đi đến cô mới đứng dậy, sau đó nghe thấy Nhiếp phu nhân hướng về Nhiếp Phi Phi giới thiệu cho cô một vị nhạc sĩ được mời đến, sau đó lại khẽ nhắc yêu: “.....Cả ngày đều không thể ngồi yên, thật không biết đến bao giờ mới có thể yên tĩnh xuống được.....”

Đường như Nhiếp Phi Phi khiến cho tất cả mọi người một cái ấn tượng là một người không thể ngồi yên. Cô không nhu hòa cũng không hề trầm tĩnh. Hết thấy những chuyện gì liên quan đến chữ tĩnh đều khó mà đem cô ra so sánh cùng. Một cô gái có được khí thế như vậy cũng là khó có được trên đời này, có lúc loại khí thế này giống như là một cây bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, chỉ cần đứng đó thôi cũng khó nén lại sự sắc bén nó mang theo, mà bản thân nó có lẽ cũng không tự ý thức được loại sắc sảo này, hoặc là nó đã sớm khắc sâu thành thói quen, nên không hề mang vẻ kiêu căng, mà là giống hơn với hai chữ coi mở.

Nhưng trợ lý Chử biết, thật ra cô cũng có những lúc rất an tĩnh.

Ông cũng đã từng lĩnh hội qua sự yên tĩnh của cô. Đó là trước đây rất lâu, khi ông gọi điện thông báo cho cô Nhiếp Diệc muốn dự định cùng cô ly hôn, khi ấy cô cũng rất yên tĩnh. Sau đó ông mới biết được lúc đó cô đã yêu Nhiếp Diệc, vì chuyện đó mà chịu một đả kích rất lớn, thế nhưng nghe qua điện thoại lại rất thoải mái không hề lộ ra bất kỳ dấu hiệu gì. Chỉ là cô nói chuyện rất ít, không có dù chỉ một chút xú biểu hiện không kìm chế được tâm trạng, tất cả quá trình đều duy trì phong độ tự nhiên phong khoáng.

Mà loại phong độ này thật giống ai?

À, không!

Phải là ai bây giờ có điệu bộ giống hết phong độ của cô chứ?

Từ Ly Phi.

Vì vậy nói Từ Ly Phi, rốt cuộc cô ấy có phải là Nhiếp Phi Phi hay không?

Từ Ly Phi đã từng hỏi ông câu đó, trợ lý Chử nhớ lại.

Nhưng ông đáp lại cô ấy một câu giải thích ba phải qua loa, ông thậm chí còn không biết có thể tính đó là một câu trả lời hay không. Vấn đề này dĩ nhiên vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết và lý luận nhận thức theo logic, ông là thật sự không có gì để trả lời.

Ông nhớ tới đêm đông đó mình tới mang Từ Ly Phi từ thành phố S về, cũng là tháng mười hai năm ngoái. Ông nỗ lực an ủi Nhiếp Diệc: “Không phải là thí nghiệm đã thất bại, thực nghiệm này rất thành công, chỉ là cậu không chịu tin cô ấy là Phi Phi, bởi vì không tin nên bắt luận có tiến hành thí nghiệm bao nhiêu lần nữa cũng sẽ không thể thành công. Yee.”

Nhiếp Diệc ngồi trong góc tối của phòng khách, chiếc bàn bên cạnh lẩn lút một chai rượu trống không.

Từ lượng hần không hề tốt, uống cả một chai rượu lớn như vậy hiển nhiên là đã say, nhưng nhìn hần lại vô cùng tỉnh táo, xoa nhẹ thái dương lạnh nhạt, khẳng định: “Không, là thí nghiệm thất bại, Phi Phi cô ấy.....” Nói ra cái tên này xong hần lại thất thần rất lâu, sau đó mới nói: “Cuối cùng nhất định sẽ có một ngày tôi mang cô ấy trở về.” Đưa cánh tay lên che lại hai mắt mình: “Tôi đã đáp ứng cô ấy.”

Có lúc trợ lý Chử đã nghĩ, Nhiếp Diệc không phải là không có khả năng không biết bản thân không thể mang Nhiếp Phi Phi về được nữa, bởi vì đêm ấy, giọng nói bình tĩnh của Nhiếp Diệc cho ông cảm giác được một sự tuyệt vọng, mà sự tuyệt vọng này giống như làm nền, thực tế còn hơn cả thế, là ép cho người ta không thể thờ nổi.

Kỳ thực chỉ có lừa gạt chính mình mới có thể sống trong hương vị hạnh phúc của thiên đường, khi mà con người ta quá khó khăn sẽ đặc biệt cần đến sự lừa dối đó làm gia vị cuộc sống, khiến cho lý trí người ta muốn chối từ cũng không được.

Năm giờ chiều vú Trương tự tay dẫn Từ Ly Phi qua thư phòng của Nhiếp Diệc.

Lúc đi đến gần sân trước thì nghe thấy tiếng của bé gái cười vui vẻ: “Chú Cố, con muốn đi xuống đó bắt con cá lớn nhất kia, chú phải ôm chặt con nhé.” Sau đó nghe được giọng nữ chen vào tiếng cười vui vẻ đó: “Chú ấy không ôm chặt con đâu, mà sẽ đem con ném vào hồ nước đó.” Bé gái không trả lời ngay, mà đổi lại là giọng của một người đàn ông chậm rãi vang lên, mang theo một điểm cung chiêu: “Khang Khang, đừng hù dọa con bé.”

Vú Trương không chút biến sắc quay gót chân hướng về một con đường khác.

Ở đây đã hơn nửa tháng, tuy là cũng không hay đi dạo xung quanh nhưng đường đi của tòa nhà trên sườn núi này Từ Ly Phi về cơ bản vẫn có thể nắm

được rõ ràng. Dọc theo hành lang sân trước đi đến cuối đường, sau đó rẽ phải, đó là con đường gần nhất để đi đến thư phòng của Nhiếp Diệc, vú Trương đột nhiên đổi hướng đi có lẽ là vì không muốn để cho cô và Nhiếp Vũ Thi chạm mặt nhau. Bé gái bốn tuổi thích nhất là nô đùa trong sân, tuy là cô cũng thường ở đó tản bộ nhưng rất hiếm khi đụng phải, trước đây cô cũng không nghĩ nhiều, nhưng hiện tại nghĩ lại, có lẽ là có người biết chuyện cố tình làm ra.

Một tia ác ý đột nhiên nảy ra trong đầu, Từ Ly Phi nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy cô bé kia là khi đưa nhỏ bốn tuổi kia nóng nảy phân bua với một cô gái cứ liên tiếp phủ nhận cô nhóc còn nhớ đến bóng dáng mẹ mình, nói mình có mẹ. Cô bé ấy mặc dù còn nhỏ nhưng có thể nhớ rõ dáng vẻ của mẹ. Vậy thì nếu như để cho cô nhóc ấy nhìn thấy mình, thấy một người giống mẹ mình như đúc thì sẽ thế nào nhỉ? Cô bé ấy sẽ làm thế nào? Mà Nhiếp Diệc sẽ biểu hiện như thế nào?

Cô ấy đưa tay dứt vào trong túi áo khoác đi nhanh về phía sân, vú Trương ngay lập tức ở phía sau nhắc nhở cô ấy: “Từ tiểu thư, lối này.” Cô ấy không dừng bước, vú Trương chạy theo, giọng nói trước giờ vốn luôn vững vàng đã thấy xuất hiện một tia hoang mang: “Từ tiểu thư, con đường này không.....” Đột nhiên ngừng miệng, kéo cô ấy muốn trốn về sau núi già, nhưng có thể vì đã lớn tuổi nên không đủ sức kéo cô hoàn toàn vào trong mà ngược lại cả hai người đều như vậy bị ép bại lộ trước mắt của đôi nam nữ trẻ tuổi.

Từ Ly Phi đứng bên cạnh núi đá, ánh mắt lạnh nhạt dừng lại chính xác trên người đôi nam nữ đứng cạnh Nhiếp Vũ Thi. Người đàn ông vóc dáng rất cao, nhìn qua chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt phi thường tuấn tú, thậm chí là có thể miêu tả bằng từ thanh tú. Người con gái đứng bên cạnh vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, mái tóc dài uốn thành từng lọn sóng ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, không nhìn ra tuổi là bao nhiêu, bụng còn hơi nhô lên, hiển nhiên là đang mang thai. Từ Ly Phi nghĩ một chút, xác định bản thân chưa bao giờ gặp hai người này, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn cô thật sự rất kỳ quái, đặc biệt là cô gái tóc dài kia, kinh ngạc nhìn cô ấy, sau đó nhanh chóng chuyển qua lạnh lùng, mà cái lạnh lùng đó giống như còn chứa đựng cả một sự đau thương.

Trong vườn hoa nhất thời trở nên yên tĩnh, trong không gian trầm mặc đó rốt cuộc cũng có một người từ trong kinh ngạc vui mừng tỉnh lại: “Mẹ, là mẹ đã về!” Bé gái nhận nhầm cô ấy làm mẹ của mình, khuôn mặt ngọt ngào lộ ra sự vui vẻ ngây thơ, vừa vui vẻ vừa vội vàng muốn thoát khỏi bàn tay đang dắt tay mình hướng về phía cô ấy nào đó.

Từ Ly Phi thả mắt xuống nhìn thấy bé gái, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Rốt cuộc mục đích hôm nay của cô ấy là gì? Đúng rồi, là muốn đi hỏi Nhiếp Diệc cho rõ ràng mình là ai, hoặc là, mình là cái gì. Mà vì cô sao lại bỗng nhiên nảy lòng tham muốn để Nhiếp Vũ Thi nhìn thấy mình vậy? Đúng rồi, bởi vì cô ấy cũng không muốn để Nhiếp Diệc nhẹ nhàng như vậy đối phó với mình, giống như với những vật thí nghiệm không có gì khác biệt. Cô ấy muốn cho hắn gặp một chút phiền toái, cho hắn biết muốn thao túng một người không hề là một chuyện dễ dàng đương nhiên. Nếu như hắn không muốn để cho con gái của mình nhìn thấy cô ấy thì cô ấy liền muốn hắn phải ngay trước mặt chính con gái của mình giải thích rõ cô ấy là ai, hoặc là, cô ấy là cái gì. Cô bị tổn thương, mà thương thế này đã quá nặng, đến nỗi không còn không chế được chính mình đi gây thương tổn cho người khác. Chỉ cần có thể thương tổn được hắn thì đi làm tổn thương những người khác xung quanh hắn cô ấy cũng không hề e ngại, chẳng có gì sai cả, bởi vì bọn họ tất cả đều biết chuyện này nhưng chỉ trơ mắt đứng nhìn nó phát sinh mà không chịu nỗ lực ngăn cản, vậy thì hết thấy bọn họ đều là đồng lõa.

Nhưng là, cô ấy vì sao lại có thể đi thương tổn một đứa bé chỉ mới bốn tuổi đây?

Từ Ly Phi có chút mờ mịt lùi về phía sau một bước. Cũng không chờ cô ấy lên tiếng phủ nhận, người đàn ông phía sau đã giữ lại Nhiếp Vũ Thi đang bồng bồng khi thể muốn chạy lên, cô gái tóc dài kia thân mật xoa xoa gò má của cô bé ấy, nhẹ giọng nói: “Đây không phải là mẹ, mà là dì của Vũ Thi, Vũ Thi không nhớ dì hay chụp ảnh suơu tầm về những màn biểu diễn dân ca sao? À nha, dì đã rồi đi gần một năm rồi nên Vũ Thi không nhớ tới là phải.”

Một năm, kể từ năm ngoái thì cô đã ở nơi này một năm, mà khi đó cô còn chưa phải là Từ Ly Phi, chuyện này gần đây cô mới biết được. Vậy là hiển nhiên cô gái trước mặt này cũng biết chuyện, bằng không sẽ không bật thốt lên từ ‘một năm’ này chuẩn xác như vậy. Cô ấy tuy là ôn hòa ngồi đó giải thích cùng Nhiếp Vũ Thi về một người là dì này, khi nói ra từ dì cũng rất gần gũi thân thiết, chỉ là khi ánh mắt của cô gái ấy lơ đãng lướt qua cô ấy thì lại không hề che giấu ý lạnh dưới đáy mắt.

Nhiếp Vũ Thi ngồi trên cánh tay của người đàn ông vẫn về môi của chính mình, vành mắt hơi đỏ lên, nhưng không hề khóc mà chỉ thất vọng lúng túng nhỏ giọng: “Nhớ dì chứ, dì với mẹ rất giống nhau.” Dụi dụi mắt sau đó nghiêng đầu nói: “Dì về rồi, có phải mẹ cũng sắp về rồi?”

Cô gái ấy điểm điểm ngón tay lên chóp mũi cô bé dụ dỗ: “Đúng rồi, mẹ nhất định là cũng sắp trở về rồi.”

Bé gái lập tức vui vẻ trở lại: “Vậy thì chú Cố thả Vũ Thi xuống đi, Vũ Thi muốn đến chào dì, dì cũng như mẹ vậy, Vũ Thi cũng yêu quý dì.”

Nụ cười trên khuôn mặt của cô gái ấy lập tức cứng lại, rất lâu mới miễn cưỡng nói: “Dì có việc phải rồi đi rồi, Vũ Thi đã làm dì mất thật nhiều thời gian dừng chân lại rồi, lần sau dì rảnh rồi gặp lại đi rồi chào hỏi sau được không nào.”

Bé gái muốn nói gì đó, nhưng cô gái ấy đột nhiên cau mày: “Ai da, dì Khang Khang lại quên mất bình nước trong căn phòng nhỏ vừa này rồi, Vũ Thi và chú quay lại giúp dì cầm về được không nhỉ?”

Bé gái không hề nghi ngờ cô gái ấy, không chút do dự gật đầu, còn bĩu môi: “Khang Khang thật là hậu đậu.” Người đàn ông nở nụ cười, hiểu ý mang Nhiếp Vũ Thi rời đi. Chờ cho hai người hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, cô gái ấy mới quay lại đi về phía Từ Ly Phi.

Nhìn tình hình này Từ Ly Phi có thể hiểu được là cô gái ấy muốn nói chuyện riêng với mình, vú Trương biết ý đứng tránh sang một bên. Từ Ly Phi liếc mắt nhìn vú Trương đứng ở bên cạnh rất xa đang giả bộ xem xét một khóm hoa. Mà cô gái kia đứng trước mặt cô lại trước tiên hướng về phía đó, phương thức nói chuyện giống như hai người cũng không hoàn toàn có liên quan gì: “Vú Trương đứng là cẩn thận ghê, có phải là vì làm việc luôn cần trọng như vậy mới có thể xứng làm một quản gia của toà nhà chôn giấu hàng tá những bí mật này?”

Sau đó không nói tiếp nữa, đôi hàng lông mày nhú chặt, một khuôn mặt trẻ con vì vậy mà trở nên trưởng thành hơn rất nhiều, im lặng nửa ngày mới nói: “Tôi không tới đây nói chuyện phiếm với cô.” Giọng điệu lạnh lùng mà thận trọng: “Tôi chỉ tới đây nói cho cô biết, cô không thể xuất hiện trước mặt Vũ Thi, sau này xin cô đừng làm như vậy nữa.”

Đứng trước mặt cô gái bày ra dáng vẻ ngênh đón địch đến là hồ báo ấy, Từ Ly Phi cùng chỉ nở nụ cười nhẹ: “Tôi nhớ là cô vừa rồi còn nói như chém đinh chặt sắt với Vũ Thi tôi là di con bé, em gái của Nhiếp Phi Phi, đúng không nhỉ?”

Nghe được cái tên đó, cô gái ấy thoáng run lên một cái, chân mày càng nhú chặt hơn, môi cũng mím thành một đường, cơ hồ còn mang theo cả phần hận ngắt lời cô ấy: “Cô đương nhiên là không phải.”

Cô ấy nhìn cô gái kia một lúc lâu mới nói: “Quả nhiên là cô cũng biết tất cả mọi chuyện.” Sau đó tựa như thờ dãi: “Vì vậy nên cô cũng biết tôi là.....” Cô ấy dừng lại, không nói ra từ kia mà hỏi lại cô gái kia: “Cái trò chơi khám phá ra cực hạn của khoa học này, thú vị không?”

Sắc mặt cô gái kia trong nháy mắt trắng bệch, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Chuyện này dù là với ai đi thì cũng không phải là một trò chơi, tôi không có cách nào cản mà cũng không muốn biết cô suy nghĩ về chuyện này như thế nào, nhưng chắc cô cũng đã biết chẳng qua là cậu ấy.....” Cô gái kia không nói ra phần còn lại, tựa hồ là chỉ cần nói ra thì sẽ không thể chịu được nữa, cô ấy thay đổi sang cách thuyết phục khác: “Cô cũng đã biết quan hệ của mình với cậu ấy, vậy thì tôi cũng cầu xin cô đừng xuất hiện trước mặt những người yêu thương cậu ấy tha thiết như chúng tôi, chuyện này đối với chúng tôi mà nói chính là một loại dằn vặt, tôi thật sự không chịu được mỗi khi nhìn thấy cô mang bộ dáng của cậu ấy.....”

Từ Ly Phi đột nhiên cười thành tiếng khiến cho cô gái kia dừng lại, tựa như cũng đã ý thức được mình vừa rồi hơi gay gắt, bèn không nói tiếp nữa, cúi đầu nói xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 32

Từ Ly Phi nhàn nhạt nhìn về phía cô gái kia: “Xin lỗi cái gì đây? Tôi kỳ thực vốn cũng không quá chắc chắn, nhưng mà hiện tại.....” Cô ấy nhẹ giọng nói: “Đây thực sự là ly kỳ.” Như không phải cô ấy đang nói đến chuyện của chính mình, ngữ điệu khách quan lại trông rõ ràng: “Thực sự là quá ly kỳ mà.”

Từ Ly Phi nghĩ, trong cái hành lang uốn khúc này rốt cuộc có bao nhiêu người hoàn toàn hiểu rõ lai lịch của cô ấy? Nói không chừng nó cũng không còn là bí mật gì cả, chỉ ít thì là trong phạm vi của cái khu vườn này? Nói không chừng mọi người ở đây đều hiểu, chỉ có bản thân cô lại không biết? Cô ấy nghĩ tới khả năng này, trong lòng lại càng kinh ngạc hơn, nhưng nội tâm lại càng bình tĩnh.

Vú Trương dừng bước trước cửa thư phòng đang đóng chặt, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng nhạc. Vú Trương gỡ ba cái không mạnh không nhẹ lên cánh cửa, nghe được tiếng đáp lại của Nhiếp Diệc bên trong mới cẩn thận đẩy cánh cửa ra, ra hiệu cho Từ Ly Phi một mình đi vào.

Một bức bình phong thủy mặc đem không gian bên trong căn phòng cách ra một đoạn với cánh cửa. Từ Ly Phi đi vòng qua tấm bình phong, đập vào mắt là một không gian cực kỳ mở rộng, nói là thư phòng, không bằng nói là một cái tầng thư viện. Giá sách bằng gỗ hoàng hoa lê(*) đặt sát vách tường, ngoại trừ cửa sổ thì có thể nói là đã chiếm hết toàn bộ các vách tường xung quanh, quét mắt một lượt có thể cảm giác được lượng sách và hồ sơ khổng lồ có ở nơi này; ngoài ra trong phòng cũng chỉ có một dãy bàn điều khiển đặt bên cạnh cửa sổ sát đất.

(*) gỗ sưa

Sắc trời đã tối mà bên trong không hề bật đèn, nguồn sáng duy nhất đến từ chiếc bàn điều khiển, Từ Ly Phi suy đoán mặt nghiêng kim loại kia hẳn là lớp màn hình tinh thể lỏng. Mà người cô ấy muốn tìm hiện tại đang đứng trước bàn điều khiển, tay còn đang thao tác gì đó, sắc mặt vô cùng chăm chú, giống như là đang tìm kiếm món đồ gì đó. Tiếng nhạc không biết là đến từ đâu, như có như không, ngỡ ngàng là một giọng hát đã già, mà lời hát thì không thể nghe được rõ là như thế nào.

Từ Ly Phi đứng cạnh một cái ghế tựa dài không nhúc nhích đánh giá Nhiếp Diệc. Hắn giống như là luôn mang trên mình vẻ anh tuấn lạnh nhạt lại bình tĩnh đó, giống như không muốn biết vì sao cô ấy lại đến tìm hắn, hay hắn và cô ấy có quan hệ gì; lại giống như hắn chưa bao giờ từng tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết trên người cô ấy, cũng chưa từng sáng tạo ra rồi thăng tay hủy đi cuộc đời cô ấy.

Đây là người đàn ông mà Nhiếp Phi Phi dành cả một đời để yêu, Từ Ly Phi nghĩ. Trong lòng cô hẳn gần như là hoàn mỹ, cô tin tưởng hắn ôn hòa sẵn sốc, âm áp chính trực, lý tính sáng suốt, siêu linh sùng bái hẳn ái mộ hẳn, ngay cả khi hai người tách ra cũng vẫn tin tưởng bản thân chưa bao giờ yêu sai người. Vậy Nhiếp Phi Phi đã từng bao giờ nghĩ tới có một ngày người đàn ông gần như hoàn mỹ trong lòng cô này vất bỏ mọi tín ngưỡng khi xưa của mình? Hẳn đã cùng với cô ở Mộc Sơn đàm luận lý luận nhân sinh và lý luận khoa học, hẳn nói lý luận khoa học chính là khoa học bản thân, khoa học bản thân thừa nhận khoa học giao cho nhân loại quyền khám phá cực hạn cuối cùng của con người, đó là tín ngưỡng của rất nhiều khoa học gia điên cuồng. Khi đó là hắn chưa gặp phải bất hạnh nên cam tâm tình nguyện không thay đổi lý luận nhân sinh, nhưng đây cũng không nhất định là vĩnh viễn. Nhiếp Phi Phi là chưa từng nghĩ tới, cô rồi đi sẽ khiến cho vị thiên tài này mất hết niềm tin với lý luận nhân sinh, biến thành một kẻ điên lãnh huyết vô tình? Cô có lẽ là đến tận lúc chết cũng chưa từng nghĩ đến đi?

Cô ấy nhắm mắt lại, luôn có một người phải mở miệng trước. Mà lúc này tiếng nhạc mơ hồ dao động trong không khí rồi cuộc cũng có một câu truyền đến tai cô ấy, giọng hát lạnh lẽo thể lương của một người phụ nữ: “.....Nuôi tiếc đã không lưu lại gì, chỉ nguyện anh sống tốt.....”

Thanh âm của cô ấy cùng lúc vang lên trong không gian rộng lớn: “Tôi nên xưng hô với anh thế nào?” Như là một cục đá ném vào mặt hồ phẳng lặng. Hần ngẩng đầu lên. Ngón tay cô ấy nắm chặt chỗ tựa lưng của ghế, khớp xương vì dùng sức mà trắng bệch, không chờ hần trả lời, tiếp tục tự lâm bầm: “Là chồng, hay là cha đây?”

Tầm mắt hần rơi vào người cô ấy, lại tựa hồ không hề có chút kinh ngạc nào với vấn đề bất thành hình cô ấy hỏi ra, chỉ bình tĩnh nhìn cô ấy hai giây sau đó nói: “Trợ lý Chử cho rằng cô hoài nghi chính mình là Phi Phi, nghi ngờ là tôi đã thay đổi trí nhớ trong quá khứ của cô, xem ra là ông ấy đoán sai rồi.”

Hần mặc dù không hề trực tiếp trả lời vấn đề liên quan đến giả thiết về thân thể của cô ấy, không trực tiếp thừa nhận nhưng cũng không hề phủ định. Dù là trước khi tới cô đã thật sự chắc chắn giả thiết này lên đến 95%, nhưng vẫn muốn nhận được một cái kết luận cuối cùng từ phía hần, tựa như tuy là cô đã thấy căn cứ chính xác mình có được đã đầy đủ hết nhưng vẫn muốn kéo về cho mình một tia hy vọng cuối cùng, nhưng hần lại chỉ dùng một câu nói mà đánh đổ toàn bộ. Hiện tại đây, ngay cả một cộng cô cuối cùng có thể kéo cô ấy ra khỏi cái cảnh ngộ buồn cười mà hoang đường này cũng đã không còn nữa.

Cô ấy không kìm được lâm bầm: “Quả thật tôi cũng từng hoài nghi, hoài nghi chính mình là Nhiếp Phi Phi.” Cứng nhắc thừa nhắc lên khóe miệng: “Bọn họ nói anh yêu cô ấy, lúc tôi còn nghĩ mình có thể là Nhiếp Phi Phi đã từng nghĩ, quả thật nếu như bọn họ nói là anh yêu cô ấy, vậy khi anh biến cô ấy thành bộ dạng này, khiến cho cô ấy trở thành một Từ Ly Phi không liên quan gì đến Nhiếp Phi Phi, chẳng lẽ anh không đau lòng sao?” Cô ấy thở dài tự tổng kết: “Tôi thật sự nghĩ không thông. Có thể.....” Cô ấy nhìn hần, đột nhiên cười như điên dại: “Phát hiện bản thân giống một người như đực, mà bản thân lại cứ liên tục đụng phải những người xung quanh của người đó, bất luận là ai đi chăng nữa cũng sẽ nghĩ đến bản thân chính là người đó, hoặc không thì ít nhất cũng sẽ nghĩ mình là quan hệ huyết thống gì đó với người đó chứ? Có ai lại có thể nghĩ được bản thân mình lại là người nhân bản đây? Đây không phải là quá ngược đời sao?”

Người nhân bản, rốt cuộc cô cũng nói ra được ba chữ này, trong lòng thoáng chốc trở nên khản trương.

Có bao xa vượt khỏi lẽ thường. Lần đầu tiên nghe được từ nhân bản này là từ trong bút ghi âm của Nhiếp Phi Phi, nội tâm của cô ấy khi đó đã có một sự run rẩy nhẹ nhưng cũng không hề nghĩ sâu hơn về nó. Tìm đọc tư liệu trên Internet về Nhiếp Diệc chỉ biết được hần là một nhà sinh vật học ưu tú, lý lịch chỉ ghi chép lại những cống hiến thiên tài cho ngành sinh vật học phủ đầy hào quang của hần chứ không hề có bất kỳ một tư liệu nào nói đến sự liên hệ của hần và nhân bản. Nhưng trong bút ghi âm cô ấy nghe được Tạ Luân đã từng nói với Nhiếp Phi Phi, hỏi cô có biết vì sao bọn họ gọi hần là thiên tài? Bởi vì chỉ mình hần năm 14 tuổi nhân bản ra một con chó samoyed, mà hần là một trong những khoa học gia xuất sắc nhất trong lĩnh vực nhân bản trên thế giới. Cô ấy còn mơ hồ nhớ được Nhiếp Phi Phi từng mô tả hòn đảo V bên trong Ấn Độ Dương kia, có một cái diễn đàn nghiên cứu gì đó liên quan đến loài người, Nhiếp Diệc trước giờ đều là ngôi ở hàng khách quý. Nhiếp Phi Phi hiện tại thế nào, mà cô là ai? Nghi hoặc bao lâu nay của cô ấy khi đó tựa như rốt cục tìm được lối ra, một mạch kích lệ cô ấy đi sâu vào cánh cửa đó mà nghiên cứu.

Thời điểm đặt xuống bút ghi âm, tay của cô ấy run rẩy đến lợi hại, trong lòng còn suy nghĩ đây không thể nào là sự thật. Như vậy buồn cười đến cỡ nào chứ, nhưng cuối cùng vẫn là không nhận được mà hỏi mượn ý tá Triệu máy tính.

Cô ấy chỉ tra được những tư liệu vụn vặt, nhưng như thế cũng đã quá đủ để khiến cho thế giới tươi đẹp trước mắt cô ấy biến thành màu đen.

Năm 1996, con cừu Dolly nhân bản đầu tiên được sinh ra ở nước Anh, mục tiêu nhân bản động vật có vú của nhân loại trở thành hiện thực; năm 2000, chú khỉ Tetra nhân bản được sinh ra tại Mỹ, mục tiêu nhân bản loài động vật linh trưởng có quan hệ ... gần gũi nhất với con người trở thành hiện thực; năm 2002, một nữ khoa học gia người Pháp tuyên bố nhân bản thành công bé gái tên Eve, tuy rằng trường hợp đó rất nhiều người không tin nhưng cũng có ai dám chắc chắn rằng chuyện này sau này không thể thành hiện thực đâu?

Hiện tại đã là năm 2023, kỹ thuật nhân bản sau 21 năm phát triển, mà trước mắt cô ấy lúc này lại là một khoa học gia thiên tài khó tìm được trong lĩnh vực này, làm sao cô ấy có thể cảm thấy buồn cười với giả tưởng mình chính là một nhân bản chứ? Làm sao còn có thể cảm thấy nó xa không thể với tới, như là một bộ phim khoa học viễn tưởng nữa đây?

Cô ấy là nhân bản do chính tay hần chế tạo ra, đã không còn gì để nghi ngờ nữa.

“Kỳ thực trước khi đi vào,” một lúc lâu cô ấy mới lên tiếng, một tay ôm trán, “Tôi còn ôm 5% hy vọng chuyện này sẽ có chuyển biến tốt, có thể là không thực sự đáng sợ như vậy, tôi cũng không nhất định đúng là một vật được chế tạo ra trong phòng thí nghiệm.” Cô ấy rốt cuộc không thể chống đỡ nổi nữa, tựa người vào lưng ghế: “Nhưng trước giờ các trường hợp thành công, không phải tất cả những.....sinh vật được tạo ra đều là cơ thể sơ sinh sao? Nếu như nói từ khi Nhiếp Phi Phi.....” Trên thực tế Nhiếp Phi Phi còn sống hay đã chết không còn ai rõ ràng, cô ấy không biết nên dùng từ thế nào, đành chỉ nói: “Dù là ngay sau khi cô ấy rời đi anh liền ngay lập tức.....nhân bản tôi, này cùng lắm là có ba năm thôi, nhưng hiện tại tôi đã thành một cơ thể thành niên.” Cô ấy ngẩng đầu nhìn hần: “Anh.. làm sao mà làm được?”

Hần trầm mặc hồi lâu mới từ bàn điều khiển mở ra mấy bức ảnh. Tầm mắt của hần rơi lên mấy tấm hình đó: “Thai nhi từ trong cơ thể mẹ, từ thời điểm trứng được thụ tinh đến khi sinh ra bình thường cần đến 40 tuần, trong khoảng thời gian này cơ thể thai nhi dần phát triển. Tốc độ phát triển cân nặng của người trưởng thành gấp khoảng 125 đến 250 lần của trẻ sơ sinh, cách xa rất lớn so với bội số bốn trăm triệu lần của thai nhi. Nếu như cơ thể từ thời kì đầu của thai nhi đã được duy trì tốc độ phát triển của người trưởng thành, như vậy thì từ trẻ sơ sinh phát triển thành cơ thể trưởng thành thậm chí không cần đến một tuần.” Hần sử dụng thứ ngôn từ mà cô ấy cũng có thể nghe hiểu được thuật lại thí nghiệm nghịch thiên trái lẽ thường khủng khiếp đó, trong đôi mắt lại không nhìn ra dù chỉ là một chút xiu biến đổi: “Dựa trên cơ sở lý luận ra sức tìm kiếm thì có thể làm rõ được. Tìm ra biện pháp là cần một chút thời gian, nhưng cũng không mất quá dài.”

Rất lâu sau cô ấy mới có thể lý giải hàm ý trong lời nói của hần, cúi đầu nhìn từ móng tay, ngón tay, đến làn da mịn màng, bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn: “Vì vậy nên anh tạo ra tôi chỉ hết 41 tuần?”

“Không, 50 tuần.” Hấn nói: “Quy luật tạo hóa cũng không thể dễ dàng phá giải như vậy, tôi cũng không thể tái tạo lại tốc độ hoàn mỹ cho chu kỳ sinh trưởng thai nhi từ trẻ con thành người trưởng thành luôn được, khổng chế thời gian trong vòng mười tuần đã là hết khả năng rồi.”

Nói những câu như vậy mà từ đầu đến cuối trên mặt hấn đều không biểu lộ chút gì dao động, giống như đây chỉ là một cái thí nghiệm thông thường mà mỗi ngày hấn phải làm. Nhưng như thế này làm sao có thể coi là thí nghiệm thông thường được đây?

50 tuần. Từ Ly Phi cúi đầu đánh giá chính mình, cơ thể trưởng thành này hóa ra chỉ dùng đến 50 tuần để tạo ra, không tới một năm. Vậy thì có thể tổng hợp lại thế này, sau khi Nhiếp Phi Phi rời đi thì Nhiếp Diệc cũng bắt đầu phục chế ra cơ thể này, đồng thời tìm được một nhà khoa học tâm lý quyền lực nào đó, không biết là dùng phương pháp kì dị như thế nào đã có thể đặt ký ức của Từ Ly Phi vào trong não cô ấy, sau đó lại mạng cô ấy tới đảo Trường Minh.

Nhưng cô ấy không tài nào hiểu được, nếu nhân bản ra cô ấy chỉ để biến cô ấy thành một người khác như vậy thì hấn cần gì phải tiêu tốn nhiều thời gian tâm huyết đến vậy vào việc nhân bản cô? Thật sự không thể hiểu được. Trong đầu cô lướt qua từng loạt suy nghĩ vô nghĩa, trước mắt giống như đang có sương mù phủ kín.

Không, còn có một khả năng nữa.

Cô ấy yên tĩnh một hồi lâu, đột nhiên mở miệng: “Thật ra anh đã sớm rõ ràng Nhiếp Phi Phi đã chết, vĩnh viễn không thể trở về nữa có phải không?” Như là dùng hết sức kéo cho ngữ điệu chậm lại, mỗi một chữ phát ra đều có thể đâm sâu vào trong từng tế bào nơ ron khiến cho người ta không thể nào bình tĩnh được.

Khuôn mặt gần như hoàn toàn đóng thành băng rốt cuộc xuất hiện một vết rạn nứt.

Cô ấy tiếp tục nói: “Vậy nên anh mới nhân bản ra tôi, vốn dĩ là anh tin tôi sẽ trở thành cô ấy.” Có một thanh âm đồng thời phát ra từ trong lòng, không sai, như vậy thì hợp lý rồi.

Cô ấy âm thầm giật mình, logic càng thêm trôi chảy, tâm tư như ngựa hoang đứt dây cương chạy loạn, suy luận và giả thiết lúc trước bị cho là vô căn cứ lúc này lại như nước chảy thành sông xuất hiện trong đầu, kết thúc tại một đáp án duy nhất có thể tồn tại lúc này.

Nhưng đáp án duy nhất này bị phơi bày lại càng khiến cho người ta đau thương đến khó tiếp nhận, cô ấy cắn mạnh môi ép cho mình tỉnh táo: “Có thể dù là tổ hợp gen tương đồng, diện mạo và cơ thể cũng giống nhau, nhưng rốt cuộc cũng sẽ khác. Tôi không thể nào được nhân bản thành một Nhiếp Phi Phi hoàn hảo.” Cô ấy nhìn thẳng vào Nhiếp Diệc: “Sau đó anh phát hiện tôi không phải cô ấy, vậy nên mới cho tôi một thân phận giả, sau đó đưa tôi đến nơi các người không thể nhìn thấy, không thể nào quấy rối cuộc sống của các người.....” Buổi chiều cô ấy từ thành phố K trở về, khi mà cô ấy đang chìm ngập trong tức giận đến mức choáng váng cả người thì gặp được trợ lý Chử, lúc đó ông ấy chỉ rừ mắt thờ dãi: “Cô hấn là rất hận Yee vì đã làm ra những việc này.....”

Sao có thể không hận? Khi biết mình cũng chỉ giống như một cái chậu rửa mặt, một cục pin, một chiếc bóng đèn tròn, ở trên một dây chuyền sản xuất bởi vì phát hiện có khuyết điểm nên bị cho là phế phẩm mà bỏ đi.

Mà sự thật cô ấy từ đầu đến cuối chỉ như một cái chậu rửa mặt, một cục pin, một chiếc bóng đèn tròn.

“Tôi đoán đúng thật rồi sao?”

Lúc hỏi ra vấn đề này kỳ thực cô ấy cũng không nghĩ cần nhận lại câu trả lời của hấn, cô ấy nghĩ hấn có lẽ nếu còn một chút lòng thương hại thuộc về con người thì sẽ giữ yên lặng, để cho cô ấy tự mình chuốc khổ, tự mình thương hại mình..... Mà tốt nhất là hấn nên rời đi ngay lập tức, biến mất khỏi tầm mắt của cô, đi ra khỏi cuộc sống hiện tại của cô.

Nhưng hấn lại mở miệng: “Cô đoán đúng rồi.” Giọng điệu bình tĩnh giống như là đang trả lời một vấn đề học thuật gì đó, thái độ này chính là không tích cực cũng chẳng tiêu cực, mà là trung lập khách quan mà phân xét, càng khiến lòng người trở nên giá lạnh.

Hấn ý và thù hận đột nhiên dâng lên trong lòng cô ấy: “Anh là ác quỷ.” Cô ấy nói: “Anh là ác quỷ.”

Người đàn ông chỉ nhàn nhạt nhìn cô.

Sắc mặt tái nhợt của cô ấy đối diện trực tiếp với hấn, vốn dĩ hiếm thấy được khi cô ấy tức giận, nhưng lúc này toàn thân lại bị tức giận đến run rẩy: “Anh tạo ra tôi nên tôi chỉ có thể có hai lựa chọn, nếu như không trở thành Nhiếp Phi Phi thì cũng chỉ là một thứ đồ vật, không thể nào trở thành con người? Tôi chỉ là một thứ đồ vật thôi phải không? Vậy nên một chút áy náy với tôi cũng sẽ không có, đối xử tôi như với một thứ đồ vật, anh có cảm thấy một chút nào tội lỗi với tôi không? Trong lòng anh có không dù chỉ là một chút hổ thẹn? Nhiếp Phi Phi yêu sự chính trực lý tính, ôn nhu thiện lương của anh, vì thế nên cô ấy đi rồi, anh cũng đem toàn bộ chúng ném cho chó tha rồi sao? Anh có thể phớt lờ cảm giác của tôi vì tôi chỉ là một thứ đồ vật thí nghiệm, nhưng cô ấy anh cũng không muốn quan tâm nữa sao? Anh không nghĩ rằng chính mình của hiện tại sẽ khiến cô ấy phải thất vọng đến nhường nào?”

Hấn vậy mà lại bật cười, sắc mặt trắng bệch càng phối hợp hoàn hảo với ý cười lạnh lẽo thấu xương, khiến cho người nhìn cảm giác như đứng giữa Nam Cực mà đóng băng: “Chính trực lý tính, ôn nhu thiện lương.” Hấn lặp lại tám chữ này, sau đó nói: “Cô ấy chưa bao giờ nói cho tôi biết là cô ấy yêu sự chính trực lý tính, ôn nhu thiện lương của tôi cả.” Thuận tay đóng lại mấy tấm ảnh, hấn nhìn cô ấy rồi bình thản nói: “Từ một khắc đưa ra quyết định nhân bản cô, rất nhiều thứ tôi cũng đã đều vứt bỏ. Cô nói không sai, tôi có tội với cô, nhưng những phẩm chất tốt đẹp cô hy vọng nhìn thấy từ trên người tôi kia, cảm giác tự trách, hổ thẹn, tội lỗi, tất cả tôi đều đã sớm vất bỏ rồi.”

Cô ấy nhất thời ngẩn người chôn chân nơi đó.

Mà hần tựa như cũng không để ý phản ứng của cô, chỉ nói: “Cô vừa nói tôi sẽ khiến cho cô ấy thất vọng? Nếu như hết thấy những gì tôi đã làm này khiến cho cô ấy thất vọng thì cô ấy nên đến tìm tôi, nói cho tôi biết tôi đã làm sai.”

Cô ấy lẩm bẩm: “Sao có thể, anh cũng biết là cô ấy đã chết rồi.”

Hắn nói: “Tôi không biết.” Lúc trả lời vấn đề này hắn vẫn bình tĩnh như cũ, cô thật sự muốn biết lòng dạ của người này được làm từ cái gì? Hắn lại có thể với Nhiếp Phi Phi là chân ái sao? Hay là thật ra hắn cũng không biết yêu là gì? Cô ấy vốn cho rằng nhắc đến Nhiếp Phi Phi có thể khiến hắn tổn thương, cô ấy thật sự muốn cho hắn đau lòng đến chết đi, nhưng xem ra hắn cũng không hề để tâm nhiều như vậy, vẫn một bộ dạng không gì có thể đánh gục.

Hắn xoay người đi đến bàn điều khiển bên cạnh bể nước, tiếng nhạc không biết đã ngừng lại từ lúc nào, một lát sau đột nhiên có tiếng đồ vật rơi trên mặt đất, truyền đến tiếng loảng xoảng nhức ọc.

Cô ấy còn chưa kịp phản ứng, lúc hoàn hồn lại mới phát hiện Nhiếp Diệc đang chống một tay trên bàn điều khiển, bộ dạng có chút chật vật, trên đất tán loạn những thiết bị điều khiển, chiếc bút cảm ứng lăn lóc. Cô ấy nhìn hắn cau mày chống tay trên mặt bàn như đang tìm kiếm gì đó, khóe miệng còn thấp thoáng như có một vệt đỏ kỳ lạ. Hắn rất nhanh tìm được giấy ăn, lập tức che miệng ho khan một tiếng, mà cũng chỉ có một tiếng đó. Cô ấy bỗng nhiên phản ứng lại cái thứ màu đỏ đó là gì. Máu. Cô giật mình lùi lại một bước, mà hắn đã mở miệng lần nữa: “Cô nói cô ấy không còn trên đời này?” Hạ thấp giọng nói tiếp: “Sau này không được nói những lời như vậy nữa. Tôi chưa từng được gặp cô ấy một lần cuối, nếu như chúng tôi còn chưa nhìn thấy nhau lần cuối, thì cô ấy nhất định.....” Hơi thở có chút hỗn hển, còn có thể thấy được từng giọt mồ hôi lạnh chảy trên trán.

Cô ấy dời đi bước chân đã tê dại.

Lần thứ hai lấy lại tinh thần là khi nghe thấy tiếng khóc đứt quãng của trẻ con, cô theo hướng tiếng khóc ấy nhìn tới, Nhiếp Diệc nằm trên đất, mà Nhiếp Vũ Thi lúc này đang nằm nhàoai bên cạnh người Nhiếp Diệc khóc thút thít, cô gái tóc dài trông chừng cho Nhiếp Vũ Thi lúc trước nói chuyện riêng với cô lúc này đang sốt ruột gọi điện thoại. Không đến hai phút sau thì trợ lý Chử mang theo nhân viên chăm sóc chạy tới, tiếng bước chân hỗn loạn, trong đầu cô ấy mọi thứ cũng trở nên mơ hồ. Cuối cùng đến khi trong phòng chỉ còn lại mình cô ấy, lúc này cô ấy mới nhận ra trong bể nước lớn của Nhiếp Diệc hóa ra là nuôi mấy con sứa lớn, đang di chuyển chậm chạp trong tầng sáng mờ nhạt, như một bông hoa không có rễ nở rộ trong làn nước, nhàn nhã lại tự tại.

Lúc cô gái tóc dài xinh đẹp kia quay lại đã là rất lâu sau, khi đó Từ Ly Phi đang ngồi chờ ra trong thư phòng, phần nộ cùng ác ý rối loạn ở đáy lòng vừa rồi đã như thủy triều rút đi không còn vết tích, trong nội tâm cuối cùng chỉ còn lại uể oải và bi ai, cả người cảm thấy sự vô lực trước nay chưa từng có. Cô ấy cũng không biết mình rốt cuộc ngồi chỗ đó làm gì, chỉ là cứ ngồi như vậy, chỉ ít thì chiếc thảm lông cừu phía dưới có thể cho cô ấy một cảm giác thoải mái.

Cô gái kia ngồi xuống cạnh cô ấy, đột ngột mở miệng: “Tôi chưa từng giới thiệu cho cô về mình nhỉ, mà cũng là do cô không hỏi thôi. Nhưng hiện tại tôi lại muốn nói chuyện với cô một chút, tôi họ Khang, Khang Tổ La, là bạn tốt của Phi Phi.” Cô ấy ngừng một chút: “Là bạn tốt nhất.”

Từ Ly Phi đánh giá cô gái ấy một lúc lâu, tinh thần chậm rãi khôi phục, chợt nhớ ra cô gái ấy là ai, trong bút ghi âm có nhắc tới, Khang nhị, Khang Khang, Khang Tổ La, Khang lão sư, thiên kim nhà Khang thị trưởng. Chỉ là trong bút ghi âm của Nhiếp Phi Phi miêu tả Khang Tổ La khiến cho người nghe có cảm giác tươi vui năng động, mà bây giờ, Khang Tổ La đang đứng sờ sờ trước mặt, cô ấy lại chỉ có thể nhìn được tang thương trong mắt cô gái kia.

“Cô và Nhiếp Diệc nói với nhau cái gì đại khái là tôi có thể tưởng tượng được, có phải là cô muốn hắn tiếp thu hiện thực rằng Phi Phi đã rời đi khỏi thế giới này?” Khang Tổ La ngập ngừng một chút: “Xin cô lần sau đừng kích thích hắn như vậy nữa.”

Từ Ly Phi bùng tỉnh, nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo, cuối cùng chỉ hỏi: “Anh ta có khỏe không?”

Khang Tổ La cau mày: “Cũng không phải vấn đề gì quá lớn, là bệnh cũ ở dạ dày tái phát, có một thời gian hắn uống quá nhiều rượu đến nên bị xuất huyết nghiêm trọng.”

Từ Ly Phi gật gù đầu, qua hai giây lại như bùng tỉnh, liếc Khang Tổ La một cái, nói: “Cô còn muốn tôi làm cái gì nữa, vậy một lần này nói luôn cho hết đi thôi.”

Khang Tổ La bị đột ngột không hiểu rõ cô ấy nói gì, về mặt trong nháy mắt mờ mịt: “Gi cơ?”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 33

Khuôn mặt Từ Ly Phi trống rỗng cười cười, học theo giọng điệu của Khang Tổ La: “Cô không thể xuất hiện trước mặt Vũ Thi, xin cô sau này đừng làm như vậy nữa; cô nói với Nhiếp Diệc chuyện gì tôi cũng có thể đoán ra, xin cô sau này đừng kích thích hắn như vậy nữa.” Ánh mắt nhàn nhạt của cô ấy

roi trên người Khang Tổ La: “Chúng ta gặp nhau hai lần, cô yêu cầu tôi hai việc, thật ra tôi một chút cũng không muốn cùng mấy người yêu Nhiếp Phi Phi tha thiết các người chạm mặt, vậy nên.....” Khoe miệng cô ấy hơi giương lên: “Cô nếu như còn yêu cầu gì khác nữa thì cứ nói với tôi, tôi sẽ lựa chọn xem cái nào có thể tận lực tuân thủ.”

Khang Tổ La run rẩy, nghĩ Từ Ly Phi có lẽ cảm thấy sự bài xích của mình với cô ấy. Khang Tổ La yêu quý Nhiếp Phi Phi, coi cô như người thân ruột thịt. Từ Ly Phi sử dụng nguyên si câu nói của Khang Tổ La hai giờ trước nói với cô ấy, mà ý cười trào phúng nơi khóe miệng lại có thể giống Nhiếp Phi Phi như đúc. Nhưng sự bài xích này thật không công bằng, Từ Ly Phi làm gì sai chứ? Cô ấy có thể chọn được hình dạng của mình lúc đứng trước mặt người khác sao? Nhưng mỗi lần thấy cô ấy sững sờ đứng trước mặt đều khiến cả người Khang Tổ La phát lạnh, sự tồn tại của cô ấy một lần lại thêm một lần nhắc nhở rằng Phi Phi đã qua đời, người bạn thân như chị em ruột thịt tuổi còn trẻ đã sớm rời đi khỏi thế giới này.

Khang Tổ La rù mi mắt “Tôi không còn gì cần cô phải làm nữa.” Cười khổ một cái: “Có phải là cô đang nghĩ rằng tôi không có tư cách yêu cầu cô? Cô nghĩ quả thật rất đúng, nếu như cô muốn gặp Vũ Thi thì cô có cái quyền đó, chỉ là.....” Giọng Khang Tổ La chua chát: “Tôi là trịnh trọng thỉnh cầu cô, đừng tiếp tục kích thích Nhiếp Diệc nữa.”

Từ Ly Phi đỡ trán, về mặt thần thờ, qua rất lâu sau, giống như cảm thấy buồn cười: “Không phải cô nói là lần này anh ta chỉ xuất huyết dạ dày thôi không có gì quá đáng lo sao?” Tựa hồ chỉ cần nhắc đến cái tên Nhiếp Diệc liền mở ra phần nộ cát giấu trong lòng cô ấy, cô ấy thật ra chưa khi nào thích đi nói kiểu trào phúng mỉa mai với người khác, chỉ là đối tượng là người sáng tạo ra cái thân thể này cho cô, sau đó ném bỏ cho cô ấy một số mệnh hỗn loạn, cô ấy quả thật không thể không chế được lòng mình.

Khang Tổ La cau mày nhìn cô ấy lạnh nhạt nói: “Tôi không cho là anh ta mỏng manh đến vậy chứ, tôi thì có thể kích thích anh ta cái gì đây? Nhiếp Phi Phi không phải đã nói anh ta nổi tiếng lý trí bình tĩnh sao?”

Ngữ điệu ngày càng trở nên trào phúng: “Cao lĩnh chi hoa(*) đúng không? Chỉ cần có phần lý trí lạnh lùng này là anh ta có thể biến hết thảy đau thương thành vô hình, thật sự giống như bách độc bất xâm rồi.” Nói tới đây trong đáy lòng thù hận đã ngập tràn lý trí, cô ấy quay đầu lại, ánh mắt tối tăm: “Vậy thì tôi lại càng muốn làm anh ta phải đau thương, anh ta làm chuyện như thế với tôi.....” Ngón tay bấm vào lòng bàn tay đã hiện ra hình trăng khuyết, cô ấy không nói tiếp nữa.

(*) Nghĩa trên mặt chữ là bông hoa cao cao trên dãy núi. Nếu là hoa trên núi cao, chính là chỉ có thể phóng mắt từ xa nhìn. Vậy nên nghĩa rộng là một sự vật hay con người tốt đẹp, mỹ hảo khó tiếp cận. Là chỉ một loại cảm giác cao quý, cảm giác không có cách nào chạm tới, đẹp nhưng cách cuộc sống hiện thực quá xa. (Nguồn: baidu)

“Lý trí lạnh lùng,” Khang Tổ La giống như thật sự suy nghĩ cặm từ này, đón lấy lời của cô ấy. Sau đó nghiêng đầu nhìn cô ấy, trong ánh mắt tràn ngập bi ai: “Cô nói là lý trí lạnh lùng?”

“Có một loại người,” không chờ cô ấy trả lời đã nói luôn: “Không phải là cứ như vậy tức là không bị thương, mà bên trong còn bị thương nặng hơn, sâu hơn, dù trên mặt vẫn là biểu hiện rất ổn.” Ngừng một chút, lại nói: “Ba năm trước Phi Phi rời đi tôi còn nhớ rất rõ, đó là ngày 26 tháng 11 năm 2020, là tôi giúp cậu ấy rời đi, tôi giúp cậu ấy chuẩn bị xe, quần áo và đồ dùng hàng ngày, còn giúp cậu ấy tránh đụng mặt Nhiếp Diệc. Khi đó tôi còn tưởng Nhiếp Diệc làm gì khiến cậu ấy buồn, cậu ấy rút cuộc cũng ra cái quyết định dạy dỗ cho hắn một bài học.”

Khang Tổ La nhớ lại chuyện cũ, cười cười: “Cô không biết Phi Phi, cậu ấy thăm mền Nhiếp Diệc nhiều năm, có thể kết hôn với Nhiếp Diệc đã khiến cho cậu ấy luôn cảm thấy mình vớ được một món hời lớn, chuyện cưới xin hay gì cũng đều nghe theo Nhiếp Diệc, có lúc tôi cảm thấy cậu ấy thật sự rất thiết thời nên khi cậu ấy nói muốn cho Nhiếp Diệc một bài học tôi liền không do dự mà găt đầu tán thành, sau đó còn vô cùng cao hứng giúp cậu ấy lo trước lo sau đầy đủ không thiếu cái gì, đảm bảo một mình cậu ấy có thể đi giải sầu mà không phải lo nghĩ. Lúc cậu ấy đi còn nói với tôi ‘bạn tốt, nhớ phải giúp mình giữ bí mật đó’, khởi động xe xong còn thò cánh tay ra khỏi cửa sổ làm kí hiệu chữ V với tôi. Cô ấy làm cái kí hiệu V ấy, sau đó liền không trở về nữa. Lúc ấy dù là một chút thôi tôi cũng không hề cảm thấy có điểm khác lạ. Không hề cảm nhận được đó là lần cuối chúng tôi gặp nhau.”

Khang Tổ La thất thần nhìn vào bề cá cảnh: “Mãi đến tận khi Nhiếp Diệc đến tìm tôi, tôi mới biết là cậu ấy mắc một chứng bệnh hoàn toàn không có cách nào chữa khỏi. Chính là vô phương cứu chữa.” Sờ sờ môi: “Tôi biết vì sao cậu ấy không nói cho tôi, năm đó nhà chúng tôi gặp chút khó khăn, có lẽ cậu ấy cảm thấy tôi không thể chịu áp lực nào thêm nữa. Nhưng vì sao đến cuối cùng cũng không nói cho tôi biết chứ? Cũng có lúc tôi oán giận cậu ấy, nhưng lại không có cách nào trách cứ cậu ấy, có thể cậu ấy chỉ là không muốn lần gặp mặt cuối cùng của chúng tôi chỉ toàn nước mắt.” Vành mắt Khang Tổ La ửng hồng, giọng nói hơi nghẹn ngào, cô ấy ngừng lại, hai giây sau liếc Từ Ly Phi một cái, nói xin lỗi: “Thật ngại quá, lỡ nói xa quá rồi, có lẽ cô cũng không muốn nghe những chuyện quá khứ dù chỉ một chút cũng không liên quan đến cô như thế này.”

Từ Ly Phi trầm mặc, một hồi lại lắc đầu nói: “Không, cô tiếp tục đi.”

Khang Tổ La ôm trán áp chế lại tâm tình bất ổn một lúc mới nhẹ giọng tiếp tục: “Hôm đó là ngày 29 tháng 11, Nhiếp Diệc đến nhà tôi ấn chuông cửa. Tôi không biết phải miêu tả bộ dạng hắn khi đó như thế nào mới đúng” Cô ấy nói: “Cô cũng thấy rồi đấy, bình thường hắn lạnh nhạt đến mức nào. Tôi quen biết hắn một thời gian rất dài nên có thể đảm bảo với cô bộ dáng lạnh nhạt đó không chỉ dành cho riêng cô. Phần lớn thời gian hắn đều là giữ cái bộ dạng đó, cho tới tận bây giờ lần duy nhất tôi nhìn thấy hắn luống cuống chính là ngày đó hắn đứng trước mặt tôi, khàn giọng hỏi tôi có biết Phi Phi đi nơi nào không, một bộ dạng mệt mỏi tuyệt vọng, dùng từ hôn bay phách lạc cũng không phải là quá, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể ngã quỵ. Cả đời này có lẽ đó cũng là lần duy nhất Phi Phi làm tổn thương hắn. Nhìn hắn của hiện tại, có đôi lúc tôi lại cảm thấy Phi Phi cậu ấy không nên làm tổn thương hắn bằng cách đó, nhưng sau đó tôi lại nghĩ, Phi Phi cậu ấy có thể làm được gì chứ, năm đó Phi Phi.....” Vành mắt Khang Tổ La lần thứ hai ửng hồng, ôm ngực một hồi lâu mới nỗ lực bình tĩnh lại: “Phi Phi đã trải qua những điều gì, cuối cùng vì sao lại đưa ra quyết định như vậy.....” Tầm mắt dừng trên người Từ Ly Phi: “Tôi nghĩ cô cũng không quan tâm, nhưng những việc sau đó nên trách ai, là bởi vì nguyên nhân gì mà dẫn đến kết quả này, tôi nghĩ.....”

Trong lòng Từ Ly Phi đột nhiên trào lên tức giận: “Cô thao thao bất tuyệt này giờ chính là muốn thuyết phục tôi thông cảm cho Nhiếp Diệc dù là anh ta làm ra bất cứ loại chuyện gì sao, tôi nên thông cảm và tha thứ cho anh ta, ý của cô là như vậy?”

“Không.” Khang Tổ La nhắm mắt, một lúc lâu mới mở miệng: “Tôi cũng không có ý thuyết phục cô gì cả, cô cũng không cần phải tha thứ cho hần, hoặc không tha thứ cho bất kể ai cô không muốn tha thứ cũng là quyền của cô. Tôi chỉ muốn thỉnh cầu cô đừng kích động hần nữa, đừng khiến hần một lần nữa sụp đổ.”

“Tại sao?” Từ Ly Phi hỏi.

“Tại sao à.” Khang Tổ La lặp lại câu nói đó của cô ấy. Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, cho đến tận khi Từ Ly Phi tưởng rằng Khang Tổ La sẽ không trả lời vấn đề này nữa thì cô ấy đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút mơ màng: “Liên quan đến bệnh của Phi Phi, nếu như một mình cô ấy ở bên ngoài thì đại khái là trong khoảng mười ngày sẽ không thể chịu đựng nổi, sau khi cậu ấy mất tích chúng tôi không tìm được nữa. Nửa tháng tìm kiếm vô vọng, trên căn bản là đã có thể kết luận cậu ấy đã.....” Cô ấy đưa một tay đỡ cái trán, tiếp tục nhớ lại: “Thời gian ấy cảm xúc của Nhiếp Diệc rất bất ổn, ngày qua ngày cúi đầu chờ đợi trong phòng bệnh của Phi Phi, không ngủ, không nói chuyện với bất cứ ai, sau đó bắt đầu say rượu, cuối cùng bị đưa vào bệnh viện. Khi đó Vũ Thị còn nhỏ, Phi Phi đi rồi, mà hần cũng gục ngã, trong nhà trống không như một căn nhà hoang. Bà ngoại của Vũ Thị đến đưa con bé về chăm sóc, lúc đi cũng mang theo hết thảy những đồ vật của Phi Phi, hi vọng khi hần tỉnh lại có thể tiếp nhận sự thật. Sau khi trở về từ bệnh viện, Nhiếp Diệc nhìn qua quả thật rất bình thường, lúc phát hiện đồ đạc của Phi Phi đều bị mang đi ánh mắt cũng không có bất kỳ gợn sóng gì. Chúng tôi đều nghĩ hần là một thiên tài như vậy, nhất định có thể lý trí mà tiếp nhận sự thật, hoặc là hai tháng dài đằng đẳng sa sút tinh thần trong bệnh viện có thể nghĩ thông suốt rồi, vậy nên cũng không cảm thấy bất thường. Nhưng mà.....” Khang Tổ La quay đầu nhìn Từ Ly Phi, trong giọng nói chứa ý lạnh đáng sợ, hỏi cô ấy: “Cô có biết sau đó xảy ra chuyện gì không?”

Từ Ly Phi giật mình.

Khang Tổ La nói: “Hần biến mất, cứ như vậy mất tích mười một tháng, không ai biết hần đi đâu, thế nhưng mười một tháng sau.....” Nhà từng chữ từng chữ: “Hần dần theo cô trở về.” Sau đó thâm trầm nhìn cô ấy, cười khổ một cái: “Tôi cầu xin cô đừng tiếp tục kích thích Nhiếp Diệc, không phải không tôn trọng cảm xúc của cô, mà là bởi vì.....” Trong giọng nói đã chìm trong bất lực: “Một thiên tài đã sụp đổ, thứ lãnh khóc điên cuồng sau khi đã từ bỏ hoàn toàn lý trí sẽ đáng sợ đến nhường nào tôi nghĩ chắc cô là người hiểu rõ nhất.”

Nhìn thấy cô ấy thất thần, Khang Tổ La thở dài một cái thật nhẹ: “Hay là Nhiếp Diệc hần vẫn là một khoa học gia hoàn mỹ đây, sau khi từ bỏ một số nguyên tắc, so với lúc trước càng xứng đáng với cái tên khoa học gia thiên tài.” Khang Tổ La chỉ chỉ vào đầu mình: “Thế nhưng lý trí hiện tại của hần.. yếu đuối đến mức không chịu nổi một đòn.”

(?)

Khoảng hai ngày sau thì Nhiếp Vũ Thị xuất hiện một lần nữa trước mặt Từ Ly Phi.

Khi đó y tá mang thuốc đến cho cô ấy, vừa đẩy cửa ra thì lại bị một cái bóng nho nhỏ lách qua phi vào bên trong trước, nhìn lại, hóa ra là Nhiếp Vũ Thị. Cô nhóc xiêu vẹo chạy đến trước mặt cô ấy, kéo kéo vạt áo, cái miệng nhỏ gọi cô ấy đi ơi đi, vành mắt đỏ ửng hỏi cô ấy có thấy baba hay không, nói con bé không biết baba đi đâu rồi.

Từ Ly Phi còn đang sững sờ thì vú nuôi chăm sóc Nhiếp Vũ Thị đã gõ cửa đi vào, nói xin lỗi rồi bế cô bé ấy lên, lúc đóng cửa còn có thể nghe thấy tiếng khuyển nhủ nhỏ nhẹ: “Baba không phải là mất tích, baba hiện tại đang ở tòa nhà Tinh Vân nên hôm nay không thể ăn sáng với Vũ Thị được, Vũ Thị phải ngoan, để cho baba không phải bận lòng.” Nhiếp Vũ Thị nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Vậy con cũng muốn đến tòa nhà Tinh Vân.”

Vú nuôi tiếp tục dỗ dành: “Baba còn phải tiếp một vị khách, Vũ Thị nên thông cảm cho baba, không nên quấy rầy baba.”

Ngày đầu tiên bước vào tòa nhà này Từ Ly Phi đã nghe trợ lý Chử giới thiệu cho cô về tòa nhà Tinh Vân quán, là lúc đứng ở sân trước thuận miệng nhắc đến. Nghe nói đó là một cái đài thiên văn nhỏ nằm ở góc tây bắc của sân trước nhà. Trong đó có kính hiển hình quang học có thể chiếu ra một bầu trời sao mô phỏng lúc ẩn lúc hiện, giống như một nơi cất giữ cả một thư viện tranh ảnh về bầu trời vô cùng đẹp đẽ. Khi đó cô ấy chỉ hiểu kỳ, cảm thấy sở thích của những người có tiền thật sự là kỳ quái, sao lại có thể nghĩ đến xây trong chính vườn hoa nhà mình một tòa thư viện thiên văn thu nhỏ vậy chứ. Về sau khi đã hiểu rõ hơn về Nhiếp Phi Phi, có một lần đi qua tòa nhà Tinh Vân, cô chợt cảm thấy có lẽ đây cũng là một tòa nhà có quá khứ của riêng nó, mà đến tận cùng quá khứ đó là gì thì cô lại chưa từng nghe qua.

Lúc này một lần nữa đứng trước cửa của tòa nhà, trong lòng Từ Ly Phi run rẩy rất lâu. Cô ấy muốn nghĩ thử xem rốt cuộc là mình đi đến nơi này là muốn làm cái gì? Là để nhìn Nhiếp Diệc sao? Là vì ngày đó cô ấy nhìn thấy hần ngã xuống sắc mặt tái nhợt có bao nhiêu đáng sợ, nên bây giờ muốn nhìn một chút xem hần đã tốt hơn chưa? Cô ấy lại có thể nổi lòng trắc ẩn với hần? Hiếm khi cô ấy có những lúc do dự, nhất thời không nắm rõ là mình rốt cuộc đang nghĩ gì, cũng không nắm chắc được có thật sự muốn đẩy cửa bước vào hay không.

Trong lúc còn đang do dự thì cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện, nghe như là giọng của trợ lý Chử, bàn tay đặt trên tay cầm vô thức xoay.

Bước chân vào không gian tối tăm, Từ Ly Phi vẫn còn mơ hồ không rõ ràng. Cô ấy nhận ra được hôm nay mình thật sự rất kỳ quái, vì sao cô ấy lại phải trốn trợ lý Chử chứ.

Đứng phía sau cửa một lúc, lúc định mở cửa rồi đi thì trong phòng truyền đến tiếng động nhẹ. Từ Ly Phi dừng chân, theo phương hướng phát ra ánh sáng u tối bước vào trong phòng, bàn tay vừa vén lên tấm màn cửa da màu đen, cả một vũ trụ mênh mông đột nhiên không báo trước nhào tới trước mặt cô ấy.

Sau khi sững sờ qua đi Từ Ly Phi mới dành thời gian quan sát kỹ, nhận ra nơi này thật ra là có đặt ở giữa một thiết bị hiển hình quang học chiếu lên bốn tấm gương trong phòng. Kính hiển hình quang học lấy sân nhà làm trung tâm của bầu trời cùng với bốn vách tường làm màn sân khấu, hình chiếu chậm chậm di chuyển. Nơi xa nhất của bầu trời xanh là những ngôi sao vĩnh hằng, ánh sao bao trùm cả dưới chân, khiến cho không gian nơi này càng trở nên

mênh mông mà cô đơn.

Ánh mắt Từ Ly Phi dừng lại ở một góc của không gian bao la đó, thấy Nhiếp Diệc một chân gấp một chân duỗi ngồi dựa lưng vào góc tường, tay phải đặt trên đầu gối, đầu hơi ngửa dựa lên bức tường phía sau. Bầu trời đầy sao tựa như đom đóm lấp lóe trong rừng rậm mùa hạ, sáng rực rỡ nhưng bé nhỏ li ti, những ánh sáng kia chỉ có thể phác họa ra những hình ảnh mờ nhạt của đồ vật, nên không thể nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của Nhiếp Diệc.

Từ Ly Phi đứng chôn chân ở chỗ đó nửa giờ. Cô ấy không biết Nhiếp Diệc liệu có nhận ra sự xuất hiện của cô ấy hay không. Trong nửa giờ đó người đàn ông ấy vẫn giữ nguyên tư thế dựa vào vách tường, mà nhìn cũng ra là tư thế đau khổ sa sút. Cảnh tượng như vậy nếu như đặt ở các tạp chí ảnh thì có lẽ sẽ khiến cho người ta thấy một loại lãng mạn đẹp đẽ, nhưng Từ Ly Phi đứng ở cửa nhìn khung cảnh này lại chỉ cảm thấy được một sự ngọt ngào bao trùm.

Cô ấy đột nhiên nhớ tới trong bút ghi âm của Nhiếp Phi Phi... ngay ở phần đầu có nói: “Tôi hi vọng mỗi bận lòng của mình với anh ấy là vĩnh hằng chứ không phải là một cái kết giả lạnh, mỗi bận tâm mong muốn anh ấy sống thật tốt. Tôi không muốn những câu nói này mang đi chôn cùng tôi dưới biển sâu, tôi hy vọng một ngày nào đó anh ấy có thể nghe được, sau đó anh ấy sẽ biết đến tốt cùng là tôi đã để lại cho anh ấy điều gì.” Một chớp mắt kia Từ Ly Phi đột nhiên không biết nói làm sao với điều Nhiếp Diệc đã phải đối mặt. Cô ấy muốn mình sẽ không vì Nhiếp Diệc mà cảm thấy đáng tiếc, cô ấy đồng cảm với Nhiếp Diệc, vậy ai đồng tình cho cô ấy đây?

Nhưng trong khoảnh khắc đó cô ấy vẫn không nhận được nghĩ đến, khi mà ba năm trước Nhiếp Phi Phi lưu lại chiếc bút ghi âm kia có lẽ đến cả chính bản thân cô cũng không thật sự biết được liệu mình đã để lại cho Nhiếp Diệc cái gì.

Cô để lại cho Nhiếp Diệc, ngoại trừ tình yêu của mình, ngoại trừ những mối bận lòng lo lắng, cô đã từng có hay chưa tuyệt vọng. Hoặc giả sử như biết trước rõ ràng rằng cô sẽ làm hấn tuyệt vọng, nhưng cô còn cách nào khác sao, cô còn có thể làm sao đây?

Tuyệt vọng. Đây thực sự là từ ngữ tàn nhẫn nhất trên đời. Đằng sau từ tuyệt vọng đó là gì? Từ Ly Phi vô cùng hiểu rõ, chính là đau đớn thấm sâu vào trong da thịt không có cách nào thực xuất nó ra ngoài. Mà sau từ đau đớn đó lại mang nghĩa gì? Cô ấy cũng đã từng tự mình tìm cách giải thích, nhưng chính là không có cách nào tìm ra một con đường có thể tuyệt vọng hơn nữa. Đây là một con đường cụt, người đang ngơ ngác đứng ở giữa chặng đường đó căn bản là không có cách nào tìm được con đường thoát ra.

Từ Ly Phi đưa ra quyết định rời đi là một tuần sau đó. Nhưng dĩ nhiên không ai dám để cô ấy rời đi.

Ngoại trừ y tá Triệu, trợ lý Chử còn sắp xếp ba người mặc áo đen khác lúc nào cũng canh giữ ở cửa. Sau hai ngày bị quản chặt chăm sóc, Từ Ly Phi bắt đầu từ chối uống thuốc. Cách này quả thật hữu dụng, xé chiều đó trợ lý Chử lập tức xuất hiện trước mặt cô ấy.

Một người đã trải qua bao năm sương gió, trí tuệ tích lũy mấy chục năm lúc này đang khuyên nhủ cô, bộ dạng muốn nói lại thôi, một hồi lâu sau mới thờ dãi nói: “Cô có lẽ còn chưa hiểu hết được tình trạng bệnh của mình, hệ miễn dịch của cô.....”

Một tay cô ấy chống cằm nhìn cửa sổ, ngắt lời trợ lý Chử: “Là giống với bệnh của Nhiếp Phi Phi, thiếu hụt trong hệ miễn dịch, muốn sống sót chỉ có thể sử dụng một lượng lớn thuốc kháng sinh..... Tôi thật ra không còn bao lâu để sống nữa có phải không?” Cô ấy không quay đầu lại, tiếp tục nói: “Xét về mặt sinh lý, Nhiếp Diệc thật sự là đã sao chép hoàn hảo lại bộ gen của Nhiếp Phi Phi cho tôi.” Thanh âm của cô ấy tựa như hơi mơ hồ xa xăm: “Vậy nên kết cục này tôi cũng không được lựa chọn, lúc trước Nhiếp Phi Phi chết thế nào thì bây giờ tôi cũng sẽ giống như vậy mà chết đi.”

Trợ lý Chử nhất thời không biết nên nói gì, một hồi lâu mới nói: “Cô ở lại đây thì Yee còn có thể có khả năng chữa khỏi cho cô, nếu như cô rời đi thì thật sự.....”

Sắc mặt cô ấy lạnh nhạt, vẫn duy trì nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ba năm trước anh ta chẳng có cách nào chữa khỏi cho Nhiếp Phi Phi, ba năm sau anh ta cũng không thể chữa khỏi cho tôi được.” Tâm mắt dường như đã vượt qua khung cửa sổ, chìm trong lớp sương thu đã sớm nhuộm hồng một mảnh vườn phía sân trước tòa nhà chính, hơi nhắc cằm lên nói: “Phía bên kia chắc là phòng chống khuẩn của tòa nhà chính? Ý chữa trị trong lời của ông nói chắc là mang tôi nhốt vào trong đó, nhờ biện pháp cách ly với vi khuẩn cho tôi sống lâu hơn một chút đúng chứ? Nhưng phương thức tồn tại này.....” Cô ấy nhẹ nhàng đưa ra ví dụ: “So với bảo quản tiêu bản trong formalin có khác nhau không?”

Trợ lý Chử không trả lời. Cô ấy nhận ra được sự yên tĩnh đột nhiên trong căn phòng, bèn quay đầu lại nhìn về phía ông. Về mặt ông lúc này tràn đầy hồ thẹn. Giữa hai hàng lông mày của cô ấy hơi giật giật, đột nhiên nói: “Trợ lý Chử, chúng ta nói chút chuyện phiếm nhé.” Không chờ cho trợ lý Chử trả lời đã chống cằm lẩm bẩm: “Có lẽ ngài đã đại khái hiểu được trong một tuần này tôi đã suy nghĩ những gì, vì sao lại muốn rời khỏi.” Nhìn vào không gian trống trải trước mặt: “Gần đây tôi xem một bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng, thấy mọi người cứ nhất quyết phải soi mói xem người nhân bản được tạo ra sẽ ra sao, thế giới này sẽ biến thành thế nào, mà xa hơn nữa là chúng tôi sẽ khiến xã hội loài người này biến thành cái dạng gì. Tôi không biết những hàm nghĩa sâu xa hay ảnh hưởng to lớn kia. Thế giới, xã hội loài người, những danh từ này đối với tôi là quá xa vời, mà tôi thì chỉ là tiếp xúc với một vài những sự kiện nhỏ nhặt, một vài cảm xúc tầm thường.” Cô ấy nghiêng đầu, trong giọng nói bỗng lộ ra một thứ cảm giác trống rỗng hoang tàn: “Giống như một mình tôi nhận lấy bi thương này đây.” Cô ấy dừng lại một hồi lâu, trợ lý Chử đứng đó, cũng không có ý định ngắt lời cô ấy.

Cô ấy hơi thất thần, sau đó tiếp tục nói: “Tôi rất rõ ràng Nhiếp Diệc tạo ra tôi từ đau khổ và tuyệt vọng thế nào, anh ta hy vọng tôi là Nhiếp Phi Phi. Nhưng đây thật sự là một nghịch lý, bởi vì trong nội tâm của anh ta kỳ thực từ đầu đã không tiếp nhận tôi là Nhiếp Phi Phi, các người cũng vậy.” Cô ấy nhắm mắt nói: “Tôi đi đến thế giới này nguyên bản chính là để tiếp tục sinh mệnh của Nhiếp Phi Phi, nhưng nếu như tôi nói muốn giành về cha mẹ bạn bè của cô ấy, muốn giành về chồng và con của cô ấy, muốn giành về mình hết tất cả những gì từng thuộc về cô ấy, thực hiện đúng theo sứ mệnh của tôi là tiếp tục sống cuộc đời của cô ấy, sợ là khi ấy sẽ không có một ai trong các người chấp nhận, đúng chứ?” Cô ấy đột nhiên bật cười: “Nhưng tôi lại không thể trách các người, ai ai trong số các người cũng đều đau khổ, ai ai cũng đều có lời biện minh cho chính mình. Sau khi nghĩ thông suốt tất cả những vấn đề này, tôi đột nhiên phát hiện hết thấy những người và mối quan hệ trong câu chuyện này đều khiến tôi không thể oán hận, cũng không có đủ tư cách để yêu thương.”

Trợ lý Chử nhìn cô nói: “Nếu để cô tiếp tục nghĩ mình là Từ Ly Phi thì cô sẽ sống tốt hơn chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 34

Cô ấy cúi đầu tựa như đang rơi vào trầm tư, năm giây sau mới nói: “Có thể.” Rồi lại nhàn nhạt nở nụ cười: “Nhưng cũng không còn ý nghĩa gì nữa.” Cô ấy quay đầu về phía trợ lý Chử: “Nhờ ngài chuyển lời cho Nhiếp Diệc, cầu anh ta tác thành cho tôi trở thành con người một lần, lấy phương thức đặc biệt đó đi vào thế giới này, chút thời gian ngắn ngủi còn lại tranh thủ trải nghiệm mùi vị của cuộc sống này.....” Trong thanh âm tựa như chứa đựng rất nhiều tâm sự, lại tựa như không có gì cả: “Cuộc đời tôi luôn ngập tràn hoài nghi, cô độc, hoang sơ và đau khổ, vui vẻ chỉ là một vài khoảnh khắc, tất cả mọi việc tôi đều không có lựa chọn khác.” Cô ấy dừng một chút: “Anh ta hẳn hiểu rõ cô độc và tuyệt vọng là như thế nào, vậy thì đó cũng chính là cảm nhận lúc này của tôi, một sinh mệnh ngậm mình trong thuốc cùng bốn vách kính đối với tôi không hề có chút ý nghĩa gì cả, nếu như hiện tại hỏi tôi còn muốn gì không, vậy thì điều cuối cùng tôi mong muốn chính là có được tự do, hưởng thụ chút quyền lợi cuối cùng như một con người.” Cô ấy thở dài: “Nhờ ngài chuyển lại như vậy cho anh ta, tôi nghĩ anh ta phải hiểu được.”

Ngày hôm sau lúc thức dậy Từ Ly Phi phát hiện mấy người mặc đồ đen canh giữ ngoài cửa đã rời đi, y tá Triệu dáng vẻ ngập ngừng đứng cạnh nhìn cô ăn hết bữa sáng. Đúng giờ trợ lý Chử xuất hiện, mang đến cho cô ấy phản hồi từ Nhiếp Diệc, nói cô ấy có thể rời đi, đồng thời đưa cho cô ấy một túi thuốc lớn và một tấm thẻ. Từ Ly Phi nói cảm ơn rồi nhận lấy, cô tình bỏ qua vẻ mặt lo lắng của trợ lý Chử. Y tá Triệu lặng lẽ đưa cho cô ấy một tờ giấy gấp gọn, cô ấy mở ra xem, phát hiện bên trong được viết vô cùng nắn nót những ghi chú cách dùng thuốc và những đồ ăn phải tránh. Y tá Triệu là người duy nhất luôn sớm tới ở với cô hơn một tháng nay nhưng kỳ thực giữa họ không hề có bất kỳ một cuộc nói chuyện thân mật nào. Thế nhưng trước khi đi lại nhận được sự quan tâm gián tiếp thật lòng này khiến cho khuôn mặt Từ Ly Phi thoáng xúc động. Bất kể ra sao, cuối cùng cũng sẽ phải rời đi. Ngoài công đã sớm có xe và tài xế đứng chờ, cô ấy quay lại nói lời từ biệt với hai người đi theo tiễn mình: “Đừng nói gặp lại làm gì.” Về phần vì sao không thể nói vậy những người ở đây đều hiểu được trong lòng cả rồi. Vành mắt y tá Triệu thoáng ửng hồng, cô ấy đi lên hai bước ôm y tá Triệu hai giây, sau đó quay đầu ngồi lên xe, không nói thêm lời thừa thãi.

Tài xế đưa Từ Ly Phi đến rạp chiếu phim lớn nhất trong thành phố. Cô ấy giữ một tấm thiệp mời đến buổi công chiếu của bộ phim điện ảnh về tình yêu thời thanh xuân vào lúc hai giờ chiều nay, nữ chính là ngôi sao điện ảnh nữ Phó Thanh Thanh, nghe nói hôm nay cũng là buổi tuyên truyền chính thức đầu tiên.

Cô ấy cũng không phải là muốn đến xem Phó Thanh Thanh, chỉ là nghĩ Nguyễn Dịch Sầm hôm nay sẽ xuất hiện nên mới nhờ trợ lý Chử giúp mình kiếm một tấm thiệp mời này.

Trong những ngày gần đây, cô ấy vì chuyện thân phận của cơ thể này mà đau khổ rối loạn, đôi khi Từ Ly Phi còn có cảm giác như toàn bộ thế giới đều dừng lại, chỉ có nỗi đau thấu tim gan của cô là còn sống sò sò đó. Nhưng sự thực là thế giới này cũng không hề dừng lại, mà những ngày qua đã có rất nhiều chuyện xảy ra, liên quan với cô ấy cũng có một sự kiện, là cuối tuần trước Nguyễn Dịch Sầm và Phó Thanh Thanh kết hôn. Nghe đồn đó là một lễ cưới hết sức xa xỉ, khách khứa đông đảo, truyền thông đưa tin đây chính là hôn lễ đồng thoi lãng mạn nhất thế kỷ này. Tuy sau đám cưới vì công việc mà cả hai người không đi hưởng tuần trăng mật, nhưng tình cảm thì đã sớm chân chính tiến vào thời kỳ trăng mật. Có người nói bất cứ nơi nào Phó Thanh Thanh xuất hiện đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Nguyễn Dịch Sầm, hai người gắn bó keo sơn, như hình với bóng.

Bốn ngày trước Từ Ly Phi mới đọc được tin tức này, nhưng bởi vì khi bắt đầu có tin Nguyễn Dịch Sầm và Phó Thanh Thanh đính hôn thì cô đã sớm biết bọn họ sớm muộn cũng sẽ kết hôn nên tâm tình cũng không có mấy xao động, chỉ là cảm giác trống trải gần đây hay xuất hiện lại một lần nữa trào lên trong lòng. Thời gian sống của cô ấy vốn đã ngắn ngủi còn hơn cả những đứa bé, chỉ yêu duy nhất một người, nhưng kết quả cuối cùng điệp ly kiếm bội (*), trong lòng không tránh được cảm thấy bi ai.

(*) chỉ vợ chồng hoặc người yêu phải chia lìa (ly trong ly khai, bội trong quay lưng). Ngược lại với ‘Kiếm điệp tình thâm’ dùng để chỉ 2 người nam nữ gắn bó không tách rời nhau. Kiếm là loại chim trong truyền thuyết của Trung Quốc, chỉ có 1 bên cánh, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, nếu muốn bay được chúng phải kết hợp với nhau. ‘Điệp’ hay Bì Mục Ngư là loại cá bon, đặc điểm của cá bon là có 2 mắt cùng nằm trên 1 mặt phẳng bẹt ở 1 bên, nếu muốn cử động 2 con cá phải dính cơ thể sát vào nhau. Trong bài thơ Trường hận ca của Bạch Cư Dị, câu thơ “trên trời nguyện làm chim liền cánh” là lấy ý từ đây.

Nhưng đau thương thì cũng chỉ mình cô ấy trải qua. Bởi vì cuộc đời Từ Ly Phi quá ngắn ngủi, mà hết thấy đoạn thời gian ngắn ngủi đó là cũng Nguyễn Dịch Sầm trải qua, nếu như nhớ về quá khứ thì ngoài anh ta cũng không còn ai khác để hồi tưởng nữa rồi. Hồi ức là một thứ gông xiềng khiến con người ta lâm vào một mối cùng cực. Nhưng cô ấy trong cuộc đời của Nguyễn Dịch Sầm mà nói, có lẽ căn bản cũng chỉ là một đoạn phong cảnh bên lề đường. Mà dù là một đoạn phong cảnh thì cũng chỉ là một đoạn phong cảnh mờ nhạt không mấy đáng nhớ, Nguyễn Dịch Sầm làm sao có thể vì cô ấy mà đau khổ đây?

Tình yêu thật sự rất kì diệu, bạn có thể vì yêu một người mà muốn thương tổn người đó. Mà cô ấy cho rằng đây cũng chính là khác biệt lớn nhất giữa mình và Nhiếp Phi Phi. Nhiếp Phi Phi chưa bao giờ nghĩ tới muốn làm tổn thương Nhiếp Diệc, khiến cho Nhiếp Diệc đau lòng, nhưng khi cô ấy nhớ đến Nhiếp Dịch Sầm, lại nhớ đến thứ tình yêu mình ôm ấp với anh ta, cô ấy giận mình là một phần, nhưng càng muốn hơn cả là đi thương tổn Nguyễn Dịch Sầm, làm anh ta đau.

Nhưng hết thấy những tốt đẹp xấu xa, vui vẻ thống khổ này, trước một sinh mệnh đã sắp chấm dứt thì còn có ý nghĩa gì chứ?

Tiếng ồn ào náo động ngày một lớn dần, người hâm mộ đứng hai bên thảm đỏ gào thét cũng ngày một lớn. Từ Ly Phi đứng từ một góc cầu thang cách đó mấy chục mét, nghe được thì quay đầu lại nhìn về phía thảm đỏ. Người trong đoàn phim từng người từng người bước lên, đều là những người nhìn quen mắt bởi luôn cũng thường xuyên xuất hiện trên ti vi. Khi mà vóc dáng yêu kiều của Phó Thanh Thanh kéo theo cánh tay của nam diễn viên chính bước lên thảm đỏ thì Từ Ly Phi phát hiện ra Nguyễn Dịch Sầm đứng ở bên ngoài đoàn người đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên. Từ Ly Phi nghĩ, anh ta quả nhiên là cũng đến.

Thật ra nơi này cách đó một khoảng khá xa, nhưng Từ Ly Phi vẫn có thể nhìn thấy rất rõ vẻ mặt của Nguyễn Dịch Sầm. Gương mặt vẫn luôn rất tinh xảo anh tuấn như trước đây, mà trong lúc nói chuyện không ý thức được thì thoáng hơi nhếch môi lên. Đó chính là động tác mỗi khi anh ta bắt đầu hết kiên nhẫn, có lẽ là vì đề tài nói chuyện với người đàn ông kia cũng không khiến anh ta cảm thấy hứng thú đi.

Liên quan đến những cử chỉ thói quen này của Nguyễn Dịch Sầm, với mỗi một loại hàm ý của các cử chỉ đó, cô ấy vẫn luôn nhớ như in trong đầu. Từ Ly Phi nghĩ, hoặc là do trí nhớ của cô ấy quá tốt, hoặc là khoảng cách biệt ly của bọn họ còn chưa đủ dài. Bốn tháng, quả thật là chưa đủ dài.

Người đàn ông như có linh cảm mạch bảo, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía cô ấy. Từ Ly Phi kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai xuống che đi đôi mắt, cúi đầu nở nụ cười, sau đó quay đầu rời khỏi góc tối đó. Động tác xoay người gọn gàng dứt khoát, không chần chờ dù chỉ một phút, giống như là đã được diễn thử trước cả nghìn lần.

Cô ấy cũng không biết vì sao mình lại cười, giống như là trước đây, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta cùng vẻ mặt của anh ta.

Đó là một ngày cuối xuân trên đảo Trường Minh, ngày đó ánh tà dương đỏ như máu, anh ta xuất hiện trong tiệm ảnh nhỏ của cô ấy, vẻ mặt mờ mịt, lầm bầm gọi Phi Phi. Bốn tháng trước Từ Ly Phi đã hiểu được đó Phi Phi đó không phải là gọi cô, nhưng hôm nay nhớ lại vẫn thấy anh ta khi đó rất đáng yêu. Vậy là đủ rồi.

Nếu như Từ Ly Phi còn thêm nhiều thời gian để sống hơn, vậy có lẽ cũng sẽ có một ngày cũng giống như là anh ta vậy, cô ấy có thể đem chút tình cảm này buông xuống. Có lẽ cô ấy sẽ trở lại đảo Trường Minh, sau đó lại yêu thêm một ai đó, cùng người đó lên kế hoạch cho tương lai. Có thể lắm cô ấy sẽ lại tìm được thứ suy nghĩ đơn giản trong sáng như trước kia, mỗi ngày chỉ cần lo lắng ngôi nhà mình ở có đủ rộng rãi hay không, có cần phải tu sửa lại gì đó phòng khi trong nhà sắp đón thêm một thành viên mới hay không.

Chỉ là, cô ấy đã không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Cô ấy yêu một người, mà đoạn tình yêu ấy lại kết thúc một cách thê lương. Từ Ly Phi trải qua một đoạn nhân sinh, mà kết cục của đoạn nhân sinh này cũng sẽ là bi thương. Cõi đời này không có người thân cũng không có người yêu.

Như vậy cũng tốt, Từ Ly Phi nghĩ, như vậy mới không có lưu luyến hay chấp niệm, như vậy lúc rời đi mới sẽ không phải như Nhiếp Phi Phi đau đớn cùng tiếc nuối.

Nguyễn Dịch Sầm chắc chắn người mình vừa nhìn thấy chính là Từ Ly Phi.

Dù là cô ấy đã kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống che khuất hơn nửa khuôn mặt, nhưng ngoại trừ Từ Ly Phi ra thì ai có thể mặc khoác bờ rách kết hợp với áo ba lỗ bên trong vô cùng ý nhị đến vậy đây? Đúng rồi, Nhiếp Phi Phi cũng có thể mặc phong cách này đẹp để thành như vậy, nhưng anh ta chưa bao giờ thấy Nhiếp Phi Phi mặc áo khoác bờ rách, mà lúc Nhiếp Phi Phi đội mũ lưỡi trai dường như cũng sẽ không thể đội đến quy củ như Từ Ly Phi. Mà loại quy củ như kia mới thật sự phù hợp với gu thẩm mỹ của anh ta. Đại khái là cảm nhận được tầm mắt của anh ta, Từ Ly Phi cũng ngừng đầu nhìn lại. Bởi vì phần lộ ra không nhiều nên anh ta chỉ có thể nhìn thấy sống mũi thẳng và đôi môi của cô ấy, anh ta thấy được hôm nay cô ấy dùng loại son môi màu sắc trang nhã. Sau đó anh ta thấy cô ấy rất nhanh cúi đầu xuống, ngón tay thon dài lần thứ hai kéo mũ xuống. Nhờ đó mà anh ta chú ý đến Từ Ly Phi không còn đeo chuỗi vòng tay đàn hương khi bọn họ ở cùng nhau cô ấy thường hay đeo nữa. Anh ta không tự chủ được bước lên phía trước một bước, cô ấy liền lập tức xoay người rời đi, động tác vô cùng dứt khoát không chút lưu luyến.

Cả buổi chiều đó Nguyễn Dịch Sầm luôn có vẻ mất tập trung. Anh ta mơ hồ biết mình là vì sao mà mất tập trung, nhưng anh ta lại không muốn nghĩ cho thật kỹ.

Từ Ly Phi đi về phía Tây, xuống máy bay liền dùng tiền mà sau đó thư ký Chử cho để thuê một chiếc xe việt dã, còn mua tích trữ một ít đồ ăn, lại mua mấy bộ quần áo. Mấy bộ quần áo chất đầy một chiếc túi nhỏ, cũng chỉ là vài bộ quần áo mùa đông. Những quần áo cho mùa khác cô ấy nghĩ có lẽ cũng sẽ không cần đến. Lúc bỏ tất cả mọi thứ về sau cốp xe mới phát hiện trong cốp còn chưa lại hơn nửa trống rỗng, đây chính là gia sản cả một đời của cô ấy.

Lúc Từ Ly Phi chuẩn bị đi ngủ thì nhận được điện thoại của trợ lý Chử gọi đến nhà nghỉ của cô. Ông có thể nhanh như vậy nắm giữ được hành tung của cô ấy nhưng cũng không khiến cô ấy bất ngờ, cô ấy biết từ khi mình rời khỏi thành phố S thì vẫn luôn có người đi theo. Tuy không biết đó là ý của Nhiếp Dịch hay chỉ là của riêng trợ lý Chử, nhưng đây là đi theo thiện ý nên cô ấy cũng cảm thấy không quá cần phải để ý tới.

Trong điện thoại, Từ Ly Phi nghe được ngữ điệu lo lắng của trợ lý Chử, đối với việc cô ấy lựa chọn ở một thành phố trên cao nguyên ở độ cao 3,700 mét so với mặt biển thì không đồng ý: “Tháng mười một lại đến cái nơi như vậy, rất nhiều người bình thường còn không chịu được hướng chi là thân thể của cô, chỉ cần một trận cảm vặt liền có thể nguy hiểm đến tính mạng, như vậy so với người ta đi tự sát thì có gì khác nhau không?”

Trợ lý Chử nghiêm nghị như vậy thật ra là vì quan tâm cô ấy. Nhưng đây là nơi cô ấy nghĩ đến, Từ Ly Phi chỉ là muốn có một nơi để đến, dù cho chỉ có thể ở nơi này một ngày. Giống như khi trước Nhiếp Phi Phi nhất định phải trở về nơi biển rộng tìm cái chết vậy. Chấp niệm của những người sắp chết, một người đang khỏe mạnh vĩnh viễn không thể hiểu được. Cô ấy trầm mặc hai giây, đáp lại trợ lý Chử: “Thân thể của tôi đã giống như người già đứng trước bờ sinh tử rồi, cứ theo ý trời đi vậy.”

Mà ý trời đối với cô ấy xem như cũng không bạc.

Từ Ly Phi ở đó hai tháng, đi tới 30 ngôi chùa.

Hầu hết thời gian bầu trời cao vời vợi nơi đây được khoác một lớp áo xanh lam tinh khiết, mây trắng như chui lên từ mặt đất, cùng cánh đồng tuyết gần bó làm bạn, nơi xa còn thấp thoáng ngọn núi tuyết uy nghiêm như nơi ở của thần. Tiếng tụng kinh không ngừng vang vọng, đèn trường minh được thắp ngày đêm trước tượng phật thả ra từng luồng khói xanh mờ màng. Nơi này không phải nơi trần thế mà cô ấy quen thuộc kia. Nơi này tựa hồ cũng không phải là trần thế. Nơi này bọn họ không ai hỏi bạn sẽ ở đâu hay đi đâu, chính bạn cũng sẽ không phải suy nghĩ xem mình sẽ phải đến nơi nào, hết thấy đều mặc đến nguyên thủy, cái gì là yêu là hận, cái gì là may mắn hay tai họa, hết thấy đều hướng về thần linh nguyện cầu.

Tuyết rơi đầu mùa ngày đó, cô ấy đến một ngôi chùa sâu trong ngọn núi.

Nơi này giống như là một bức tranh xanh biếc tinh tế mỹ lệ mang phong cách thời Đường. Bồ Tát ngồi ở trên đài sen, vẻ mặt từ bi, hai mắt buông xuống. Cô ấy hướng về phía tiểu hòa thượng đang chầu đèn trước hương án, hỏi cậu ta Bồ Tát ở nơi này quản cái gì? Tiểu hòa thượng nề nếp trả lời: “Quản đau khổ và phiền muộn của chúng sinh.”

Cô ấy cảm thấy bộ dạng của tiểu hòa thượng có vẻ thú vị, bèn hỏi cậu ta: “Đau khổ và phiền muộn của chúng sinh, cậu biết thế nào gọi là đau khổ phiền muộn hay không? Chúng sinh vì sao lại phải đau khổ phiền muộn?”

Tiểu hòa thượng nhìn cô ấy một cái, vẫn trả lời một cách rất nề nếp: “Tìm không ra là đau khổ phiền muộn, cũng vì tìm không ra nên mới đau khổ phiền muộn.”

Đây giống như là đáp án chuẩn mực trong sách giáo khoa, cô cười nói: “Tại sao lại tìm không ra?”

Tiểu hòa thượng dùng ngón tay chỉ vào trái tim mình, vẻ mặt nghiêm túc. “Nghĩ ngợi quá nhiều nhưng nghĩ ra lại quá ít, không có dẫn dắt, lại không tìm được điểm quy lại, vậy nên tìm không ra, ắt phải buồn phiền.” Tiểu hòa thượng nói xong, bình tĩnh tiếp tục chầu đèn.

Cô ấy lặp lại câu nói đó trong lòng ba lần, đứng ở đó xuất thần.

Chầu đèn xong, tiểu hòa thượng nhìn tuyết rơi ngoài cửa miếu, nghiêng đầu hỏi cô: “Khách hành hương có muốn dùng một chén trà nóng hay không?”

Ở tuần thứ ba của tháng mười hai, bệnh tình của Từ Ly Phi chuyển biến xấu, người mà trợ lý Chử âm thầm cho đi theo lúc này bắt đầu phát huy tác dụng, đảm bảo mỗi khi cô ấy phát bệnh có thể ngay lập tức đưa đến bệnh viện tốt nhất của mảnh cao nguyên này.

Ngày hôm sau trợ lý Chử tự mình đến giúp Từ Ly Phi chuyển viện, cô ấy mới tỉnh lại từ hôn mê không lâu, bình tĩnh ngăn cản ông ấy, chỉ nói nếu như có thể, thì nhờ ông ấy mời Nhiếp Diệc đến đây một chuyến, cô ấy có một thứ đồ muốn chuyển cho hắn.

Đêm đó Nhiếp Diệc xuất hiện trong phòng bệnh của cô ấy.

Từ Ly Phi tỉnh lại lập tức phát hiện ra Nhiếp Diệc. Ngoại trừ ánh đèn ngủ lơ mờ thì trong phòng đều không có nguồn sáng nào khác.

Nhiếp Diệc ngồi trên chiếc ghế sofa đơn đối diện giường bệnh, cô ấy thật ra chỉ có thể nhìn cái bóng của hắn, nhưng từ sau khi được trợ lý Chử sắp xếp người chăm sóc thì người xuất hiện trong phòng bệnh của cô ấy ngoại trừ Nhiếp Diệc cô ấy cũng không thể nghĩ đến ai khác nữa.

Lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy Nhiếp Diệc cũng là ở trong phòng bệnh, khi đó hắn tới là để giúp cô ấy chuyển viện, lần cuối cùng gặp hắn cũng là trong phòng bệnh, trong lòng cô ấy mơ hồ nghĩ đó cũng là một cái kết đầu cuối tương ứng cho cuộc đời của Từ Ly Phi đi.

Đây tất nhiên là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt, cô ấy có thể cảm giác được thời gian của mình đã không còn nhiều. Cõi đời này không ai có thể tính toán được khi nào mình sẽ ra đi, chỉ là khi tử vong tới gần thì ai cũng sẽ đều cảm nhận được.

Cô ấy nâng tay lên chỉnh ánh đèn trên đầu giường, nhưng mức sáng lớn nhất cũng chỉ có thể nhìn rõ được một bên mặt của Nhiếp Diệc. Nhiếp Diệc ngồi đó, một chân gác lên chân trái, tay phải chống cằm nhìn về phía cửa sổ, vẻ mặt lạnh nhạt, phảng phất giống như đã mất hết hứng thú với cuộc đời này. Từ Ly Phi nhớ đến lần đầu bọn họ gặp mặt, khi đó khuôn mặt anh tuấn này của hắn dù là cũng lạnh nhạt, nhưng ít ra mỗi lần nhắc đến Nhiếp Phi Phi thanh âm của hắn cũng sẽ vô thức ôn nhu, vẻ mặt thoáng vẻ bi ai. Mà bi ai cũng là một thứ biểu lộ sức sống. Cô ấy có chút hoài niệm Nhiếp Diệc của khi đó.

Vì sao phải gặp Nhiếp Diệc, cô ấy nhớ là cô ấy phải trao trả lại thứ mà Nhiếp Phi Phi đã để lại cho hắn, cũng muốn nói với hắn một câu: ‘Tôi không hận anh.’ Dù là có lẽ Nhiếp Diệc cũng không buồn để ý cô ấy có hận hắn hay không. Trong mắt Nhiếp Phi Phi hắn là người hiền lành nhất thế giới này, nhưng hắn cũng đã sớm nói với cô ấy, từ giây phút quyết định phục chế Từ Ly Phi, rất nhiều thứ hắn đã vứt bỏ, lý trí, sáng suốt, thiện lương, chính trực.

Nhưng cô ấy vẫn muốn nói với hắn câu nói kia, có lẽ sự tha thứ của cô ấy là sao cũng được với hắn, nhưng đối với bản thân cô ấy mà nói thì nó rất quan trọng.

Cô ấy dùng sức kéo nửa người ngồi lên, tự mình đặt đệm về sau lưng. Nghe được động tĩnh phía này, Nhiếp Diệc quay đầu lại. “Cần giúp không?” Hắn khách khí hỏi.

Cô ấy lắc lắc đầu: “Không cần.” Lúc mở miệng mới phát hiện ra giọng nói của mình vậy mà khàn khàn.

Nhiếp Diệc ra hiệu nói cho cô biết ở bên cạnh giường có nước ấm, cô ấy nâng chân sau đó cẩn thận rót một cốc nước uống cho nhuận họng. “Đầu tháng mười một tuyết bắt đầu rơi,” cô ấy nói, “Trong lúc vô tình tôi đi vào một ngôi chùa, sau đó gặp một tiểu hòa thượng. Chúng tôi ngồi uống trà với nhau. Tiểu hòa thượng nói với tôi, bởi vì tìm không ra nên người ta mới đau khổ phiền muộn. Tôi nghĩ bản thân cũng là tìm không ra. Tiểu hòa thượng nói, tôi tìm không ra là bởi vì cái gì tôi cũng không tin.”

Nhiếp Diệc không trả lời, chỉ hơi ngẩng đầu nhìn cô ấy. Khóe miệng Từ Ly Phi kéo ra một nụ cười: “Khi đó tôi cảm thấy câu nói ấy hoang đường biết bao nhiêu, muốn giải thoát khỏi phiền muộn đau khổ của nhân thế lẽ nào chỉ cần hai chữ tin tưởng đó là xong sao? Nhưng sau đó hình như tôi đã nghĩ thông. Quả thật là chỉ cần hai chữ đó thôi. Tiểu hòa thượng nói cậu ta tin tưởng Phật trong lòng mình, hết thấy những đau khổ trên trần thế Phật đều đã trải qua, hết thấy đạo lý đều có trong trí tuệ của Phật. Bởi vậy nếu như nói như cậu ta thì thế gian này cũng không có những chuyện mới, cũng không có cái gì là không thể giải thoát khỏi thống khổ. Tôi dĩ nhiên vẫn cảm thấy cậu ta vẫn là quá trẻ, nhưng là không thể không thừa nhận rằng lý luận kia thật sự rất có khả năng khiến cho người ta thông suốt. Chỉ cần bạn tin thì rất nhiều chuyện sẽ không cần phiền não nữa, lúc đối mặt với chúng tự nhiên sẽ có những biện pháp xử lý.”

Cô ấy trầm mặc một chút: “Hoài nghi là tốt, nhưng tự biện mình chỉ khiến cho tâm trí mình thêm lung lay, lạc vào một mớ hỗn độn, cũng là căn nguyên của phiền muộn, không phải sao?” Lại tự lầm bầm: “Con người cần tin tưởng vào một thứ gì đó, hoặc là có một tín ngưỡng gì đó.”

Từ Ly Phi kỳ thực hơi kinh ngạc khi bản thân có thể nói những câu nói đó trôi chảy đến vậy, trong quá trình suy nghĩ lại một lượt, phần lớn đều càng khiến chúng hỗn loạn bên trong, giống như ký ức đã từng bỏ qua rất nhiều điều quan trọng, thiên biến vạn hóa, không hình không dạng. Nhưng lúc này chúng đột nhiên từ trong miệng cô trôi chảy nói ra như vậy, so với lời của tiểu hòa thượng thì có lẽ đây là nhờ có một loại chỉ dẫn của cõi u minh rồi.

Cô ấy nhìn Nhiếp Diệc, lần đầu tiên đối mặt với hắn mà thờ dài một tiếng từ tận đáy lòng: “Anh thông minh như vậy, nhất định đã hiểu được trước cả tôi, rằng anh cần bản cũng là bởi vì không chịu tin tưởng.” Cô ấy dừng một chút: “Kỳ thực anh cũng không tin tưởng bản thân có thể mang Nhiếp Phi Phi về, cũng không tin anh không thể mang cô ấy về. Nếu là tin chắc có thể mang về thì nên làm nhiều thí nghiệm hơn, như vậy sẽ không rảnh bận tâm đến bất kỳ thống khổ nào. Nếu là tin chắc không thể mang cô ấy về, vậy thì đó chính là nên cho mình một cái quay đầu nhìn thoáng hơn, sau đó nghĩ xem tiếp theo nên làm gì, anh bây giờ như vậy.....” Cô ấy nghiêng đầu: “Chỉ bị động chờ đợi trong tuyệt vọng mà thôi, như vậy có ý nghĩa gì chứ? Chẳng lẽ anh còn khờ dại khát vọng vào kỳ tích phát sinh, chờ đợi một ngày cô ấy có thể tự mình trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 35

Cô ấy nhớ đến Khang Tổ La đã từng nói những câu nói kia, mà hiện tại dưới góc nhìn của Từ Ly Phi thì cô ấy đã chọn lựa những từ ngữ ... nhẹ nhàng nhất rồi. Cô ấy không biết nội tâm Nhiếp Diệc có vì thế mà bị kích thích hay không. Về mặt của hắn quá mức bình thản không chút gợn sóng, yên tĩnh ngồi trên ghế sofa, tư thế từ đầu đến cuối đều không có gì thay đổi. Thậm chí sau ba giây cô ấy nói ra những từ ngữ nặng nề kia, hắn còn có thể ôn hòa đáp lại: “Tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải bàn luận lại chủ đề này.” Tiết tấu cũng được kiểm soát đến đều đặn.

Cô ấy cũng không mong những câu nói này có thể lập tức đánh động đến hắn, bởi vậy thờ dài thườn thượt một hơi: “Tôi chỉ muốn nói, tôi không hề hận anh, bởi vì tôi đã tìm được đáp án của mình. Còn anh thì sao, Nhiếp Diệc? Đến bao giờ thì anh mới chịu tiếp thu đáp án của anh, bắt đầu một cuộc sống mới?”

Vẫn là tiết tấu đều đều trả lời lại: “Đối với tôi mà nói đây chính là một mệnh đề rất khó giải đáp, bởi vậy sẽ không có đáp án. Dù là tôi có thật sự khát vọng kỳ tích phát sinh.....” Giọng nói có chút lãnh khốc cùng chán ngán: “Thì cũng không liên quan đến bất cứ ai cả.”

Từ Ly Phi hồ hạp có chút không thông, hai giây sau mới nói: “Nếu đó đã là lựa chọn của anh.....” Cô ấy không nói hết câu mà nhìn chằm ở dưới tay, hơi hột chuyển đề tài: “Dù là thế nào thì cuộc nói chuyện này vẫn có ý nghĩa.” Cô ấy ngừng một lúc, khóe miệng kéo ra một nụ cười: “Kỳ thực tôi cũng không tin tưởng thứ tình yêu không thay đổi đến chết, tôi yêu một người, khi quay đầu lại chỉ muốn anh ta phải đau khổ. Có thể anh yêu Nhiếp Phi Phi, chỉ là hai người không chịu tin tưởng.” Cô ấy ngẩng đầu nhìn hắn: “Vậy thì cứ như thế đi, anh cũng không cần phải quay trở lại.” Nhìn hắn nghi hoặc mà cau mày, cô ấy nghe giọng bổ sung: “Nếu như trở mặt mà nhìn tôi rồi khỏi nhân thế, có thể đối với anh cũng giống như nhìn thấy Nhiếp Phi Phi ngay trước mặt anh một lần nữa biến mất có phải không?” Cô ấy nhắm mắt lại: “Tôi nghĩ như vậy là quá tàn nhẫn, vậy nên anh tốt nhất là không cần phải quay lại nữa.”

Trong không gian hoàn toàn yên tĩnh rộng lớn này, bọn họ tựa hồ có thể nghe được âm thanh của bụi sáng nhảy nhót.

Từ Ly Phi mở mắt ra, nhìn thấy Nhiếp Diệc ngẩn người ngồi đó, ánh mắt hoảng hốt rơi vào trong mắt cô ấy, cơ hồ còn có chút luống cuống. Cô ấy cười cười: “Có lẽ đây là ... khoảnh khắc giống cô ấy nhất của tôi rồi?” Cô ấy thậm chí còn chống mắt lên nhìn lại: “Là tôi lần đầu tiên toàn tâm toàn ý lo lắng cho anh, có phải đặc biệt giống với Nhiếp Phi Phi? Khoảnh khắc duy nhất đời này của tôi giống cô ấy, hắn là hiện tại đi?” Cô ấy biết vấn đề này mỗi một câu một chữ đều vô cùng tàn nhẫn, cô ấy cũng không phải muốn kích thích hắn, chỉ là muốn hắn tiếp thu sự thực mà hắn là người rõ ràng hơn ai hết kia, rằng cô ấy có thể giống Nhiếp Phi Phi, nhưng không phải; ai cũng có thể giống với Nhiếp Phi Phi, nhưng ai cũng không phải Nhiếp Phi Phi.

Cô ấy nói: “Tôi nghĩ lúc Nhiếp Phi Phi rời đi cũng không cảm thấy không thể giải thoát được khỏi đau khổ.” Cô ấy nhìn hắn: “Bởi vì ở trên đời này cô ấy tuyệt đối có một người tin tin tưởng vào. Tín ngưỡng của cô ấy là anh, anh là hòn đá sinh mệnh của cô ấy, anh là người dù cô ấy có rời đi thế giới này

cũng sẽ ở một bên bờ của một thế giới khác chờ đợi. Sẽ không bao giờ có người thứ hai có thể như cô ấy được.”

Ánh mắt Nhiếp Diệc trong nháy mắt vỡ vụn, lại giống như thứ đồ vật trang trí thủy tinh đặc biệt lạnh lẽo mà tinh xảo đột nhiên rơi xuống nền đá hoa cương. Hắn ôm trán, bàn tay che đi đôi mắt.

Từ Ly Phi nghe thấy âm thanh ồn ào bên ngoài, nghiêng đầu thì nhìn thấy tuyết lớn bên ngoài cửa sổ. Tuyết lớn như lông ngỗng bay lượn trong màn đêm tĩnh lặng, nhìn thuần khiết lại tươi đẹp đến nhường nào. Cái bóng lơ của Nhiếp Diệc mờ được đèn chiếu rọi lên cửa sổ thủy tinh. Cô ấy yên lặng nhìn cái bóng kia, cảm giác cái bóng đáng đó quá bi thương, giống như một bài ca dao đặc biệt đa cảm, lại như một bài thơ tình thâm thiết sâu thương.

“Tôi sẽ không quay lại,” hần thấp giọng nói: “Ít nhất thì có một điểm cô nói rất chính xác, đó chính là tôi không thể nhìn cô ấy ở trước mặt mình rồi đi.”

Từ Ly Phi nhìn hắn, đây là Nhiếp Diệc mạnh mẽ, cũng là Nhiếp Diệc yếu đuối; đây là một Nhiếp Diệc dũng cảm, cũng là một Nhiếp Diệc nhút nhát; đây là Nhiếp Diệc thông minh nhất thế gian, những cũng là Nhiếp Diệc ...ngốc ngếch nhất trần thế. Nhiếp Phi Phi, là cô đã biến Nhiếp Diệc thành một người như vậy, nếu như cô ở trên trời có linh, có phải sau khi nhìn thấy hết thấy những thứ này sẽ ngày ngày gào khóc đến tê tâm liệt phế?

Trong đêm tuyết nặng nề cô tịch của cao nguyên này, Từ Ly Phi cảm nhận được một thứ điểm lệ đau lòng đến thâm thiết.

Sáu ngày sau khi Từ Ly Phi mất trong bệnh viện, lúc chuẩn bị đến đó, trợ lý Chử giao chiếc bút ghi âm cho Nhiếp Diệc, di ngôn khá mơ hồ, chỉ nói đó là thứ đồ vật duy nhất cô ấy để lại, nhờ hắn bảo quản cho thật tốt.

Trợ lý Chử làm theo nguyện vọng của cô ấy, đem cô ấy an táng ở một nghĩa trang trên đảo Trường Minh. Nghĩa trang này nằm ở một nơi đặc biệt hẻo lánh trên đảo, địa chỉ lại như một dãy số đặc biệt may mắn, số 8 đường Thọ Nhân; số thứ tự ngôi mộ của cô ấy cũng rất may mắn: số 68.

Nhiếp Diệc cũng không đến, nhưng sau tang lễ kết thúc vẫn tiếp nhận chiếc bút ghi âm trong tay trợ lý Chử bỏ vào một chiếc hộp gỗ nhỏ, đặt ở căn phòng bảo tồn trong vườn hoa cô ấy đã từng đi qua tại biệt thự Thanh Hồ, cũng không hề thử mở nó ra.

Nguyễn Dịch Sâm tìm đến trợ lý Chử đã khiến ông hơi kinh ngạc. Đó là một tháng sau tang lễ của Từ Ly Phi, bọn họ gặp nhau ở phòng khách của Nhiếp thị. Người đàn ông lễ độ mà khách khí, dò hỏi ông có thể dành ra ba phút cho anh ta hay không. Trợ lý Chử đoán ra được anh ta đến đây là vì ai, chần chờ một giây sau đó đáp ứng.

Bọn họ ngồi trong quán cà phê cạnh tòa nhà, người đàn ông nhắc lên từng đề tài đều vô cùng tao nhã, không hề gấp gáp hay nóng nảy, giống như là một người thương nhân kinh nghiệm dày dặn, khiến người ta nhất thời trong nửa khắc không thể nào đoán ra ý đồ của anh ta.

Nhưng dù sao ba phút cũng rất nhanh sẽ hết, hai người trò chuyện khá sôi nổi, đến cuối người đàn ông lại như lơ đãng hỏi ra: “Gần đây Từ Ly Phi là ở nhà Nhiếp Diệc sao? Có một số việc muốn tìm cô ấy nhưng không thể nào liên lạc được.”

Trợ lý Chử lập tức dừng lại.

Trên khuôn mặt người đàn ông vẫn còn mang theo một chút ý cười, trợ lý Chử biết rõ người đàn ông này cũng không phải là một người ôn hòa gì, nhưng lúc này giọng điệu của anh ta lại vô cùng ôn hòa đúng mực: “Làm sao vậy trợ lý Chử? Trà không hợp khẩu vị sao?” Phong thái vẫn duy trì như một thương nhân lão luyện. Trợ lý Chử nhớ tới nửa năm trước có điều tra về Nguyễn Dịch Sâm, nghe nói thời anh ta học kinh doanh rồi tỉnh rồi mù, lại nghĩ thầm, đây cũng đâu phải là quá tệ?

Bởi vì trước mấy ngày Từ Ly Phi ra đi cũng là ông ở bên cạnh trông nom nên cũng có rất nhiều việc riêng cô ấy đều nhờ đến ông. Cô ấy từng nói với ông về nghĩa trang, di vật, nhưng cũng không có nói đến có mang tin tức cô ấy đã qua đời cho Nguyễn Dịch Sâm biết hay không, cô ấy thậm chí còn không hề nhắc đến Nguyễn Dịch Sâm. Trợ lý Chử đoán chừng nguyên nhân là do mối quan hệ của bọn họ cũng khá lúng túng nên khiến cô ấy khó mở lời, một lúc lâu sau ông mới điều hòa hơi thở cười cười, úp mở nói: “Một tháng trước cô ấy đã rời đi, hiện tại không còn ở Nhiếp gia rồi.” Đây là lời nói thật.

Người đàn ông cúi đầu trầm ngâm một lúc, cũng không hỏi ông có biết địa chỉ của cô ấy hay không, giống như là hiểu rõ nói thẳng: “Thật sự là có một chút chuyện rất quan trọng muốn nói với cô ấy.” Nói xong gò má còn mơ hồ hơi đỏ lên, sau đó lại giống như nói câu xin lỗi nào đó.

Trợ lý Chử không rõ là Nguyễn Dịch Sâm muốn nói gì với Từ Ly Phi, cũng đoán không ra, chỉ càng cảm thấy tình trạng này thật sự khiến ông luống cuống tay chân. Trầm mặc hai giây mới nói: “Tôi cũng không rõ lắm địa chỉ bây giờ của cô ấy là gì.”

Người đàn ông mặt hơi đỏ sẫm, một hồi lâu sau mới bóng gió nói: “Tôi biết cô ấy có lẽ không muốn gặp tôi, giữa chúng tôi quả thật là có hiểu lầm lớn, lần này là tôi rất nghiêm túc, vậy nên nhờ.....”

Trợ lý Chử mơ hồ cảm giác được Nguyễn Dịch Sâm là muốn tìm Từ Ly Phi làm gì, ông có chút khó có thể tin nhìn anh ta, ánh mắt đó khiến cho Nguyễn Dịch Sâm nghi hoặc. “Có vấn đề gì sao?” Anh ta hỏi.

Trợ lý Chử hơi lắc đầu, đúng lúc nhìn thấy Nhiếp Diệc đang đi vào. Cảm nhận được ánh mắt khác thường của trợ lý Chử, Nguyễn Dịch Sâm thuận thế nhìn lại, giọng điệu đột nhiên lạnh nhạt hẳn đi: “Nếu như cho tôi địa chỉ của Phi Phi cũng cần đến sự cho phép thì tôi sẽ đích thân đi hỏi anh ta vậy.”

Quán cà phê cũng không lớn, Nhiếp Diệc lại cách bọn họ không xa nên hắn là nghe được câu nói kia, một tay cầm cốc nước rất nhanh đi về phía bọn họ, cũng không biết là đang hướng về phía ai hỏi: “Là muốn biết địa chỉ mới của Từ Ly Phi?”

Trợ lý Chử khó khăn gật đầu một cái.

Nhiếp Diệc thuận tay cầm lấy một tờ giấy ăn trên bàn, hơi cúi người viết địa chỉ lên đó rồi đưa cho Nguyễn Dịch Sầm.

Trợ lý Chử nhìn rõ ràng trên đó viết địa chỉ là: Số #68, đường Thọ Nhân, đảo Trường Minh.

Mí mắt ông giật giật mấy cái.

Nguyễn Dịch Sầm tựa như cũng không nhận ra điểm bất thường từ đây địa chỉ này, gấp giấy ăn lại bỏ vào túi sau đó hỏi Nhiếp Diệc: “Số điện thoại hiện tại của cô ấy anh có biết không?”

Nhiếp Diệc rất tự nhiên đáp lại anh ta: “Không biết.”

Người đàn ông có vẻ hơi thất vọng, miễn cưỡng cười cười: “Anh không muốn nói, tôi cũng có thể hiểu được.”

Nhiếp Diệc cũng không để ý lắm, nhìn đồng hồ trên tay một cái rồi nói hẳn phải đi họp rồi dẫn trợ lý Chử rời đi trước.

Ngày tiếp theo trợ lý Chử nhận được điện thoại của Nguyễn Dịch Sầm, giọng nói của người đàn ông qua điện thoại có vẻ khó hiểu: “Đây là trò đùa quái đản hay là Nhiếp Diệc ghi nhầm địa chỉ rồi? Số 8 đường Thọ Nhân? Tôi vừa mới đến, rõ ràng nơi này là một cái nghĩa trang.”

Trợ lý Chử à một cái nặng nề, một lúc lâu mới nói: “Địa chỉ không sai.”

Giọng nói của Nguyễn Dịch Sầm tựa như càng thêm mơ hồ: “Ông nói không sai là.....”

Trợ lý Chử dừng một chút: “Từ Ly Phi được an táng ở chỗ đó.”

Có đến 30 giây trợ lý Chử không nghe được từ trong ống nghe truyền đến bất kỳ một âm thanh gì.

Ông lên tiếng hỏi thăm: “Nguyễn tiên sinh, ngài còn đang nghe không?” Trong loa đột nhiên vang lên một tiếng “Rầm”, giống như là có va chạm gì đó vô cùng mạnh, trong lòng ông hơi hồi hộp, lại lên tiếng: “Nguyễn tiên sinh? Nguyễn tiên sinh? Không sao chứ?” Vẫn không có ai đáp lại ông, điện thoại của đối phương giống như là từ trên cao rơi xuống, rất nhanh tín hiệu máy bận vang lên.

Nhiếp Diệc nghe được tin Nguyễn Dịch Sầm tai nạn xe từ miệng trợ lý Chử là hai ngày sau đó, nghe nói là xe đâm phải cây, may mà trên trán chỉ phải khâu ba mũi, đầu bị va chạm nhẹ, ngoài ra cũng không có gì đáng lo ngại. Trợ lý Chử vô cùng hồ thẹn: “Tôi không biết khi đó Nguyễn tiên sinh đang lái xe nên mới tùy tiện nói về chuyện của Từ tiểu thư, nếu không thì cậu ấy cũng không gặp phải tai nạn, chuyện này xem ra đã dả kích rất lớn đến cậu ấy.”

Nhiếp Diệc đang lật xem mấy tập báo cáo số liệu, lo đang đáp lại: “VẬY HẮN LÀ ĐÃ CẢM THẤY RẤT ĐAU KHỔ RỒI.”

Trợ lý Chử không rõ hàm ý trong câu nói đó của hắn, vẫn còn đang chìm đắm trong cảm giác tội lỗi: “Sớm biết thì khi đó ở quán cà phê tôi đã nói cho Nguyễn tiên sinh chân tướng, may là người cũng không bị thương nặng gì.”

Nhiếp Diệc vẫn còn đang xem báo cáo, lại nói: “Nếu vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

Trợ lý Chử mất thật lâu mới hiểu ra, đột nhiên nói: “Yee cậu là..... có ý? Cậu cố ý nói dối cậu ấy, để cậu ấy đến nghĩa trang đó.....” Trên khuôn mặt ông ấy xuất hiện khiếp sợ: “Tôi còn nghĩ là cậu sẽ không quản những việc riêng này của người khác.”

Nhiếp Diệc vẫn hờ hững, lật tiếp một trang: “Tôi cũng chưa làm được gì cho cô ấy, nếu cô ấy đã nói muốn khiến Nguyễn Dịch Sầm đau đớn thì tôi cũng có thể thỏa mãn tâm nguyện này, muốn anh ta đau, vậy thì để cho anh ta tận mắt nhìn ngôi mộ của cô ấy là được rồi.”

Trợ lý Chử nhìn hắn một hồi lâu, mới nói: “Đôi khi lời của con gái nói ra cũng không phải là suy nghĩ thật sự trong lòng của bọn họ.”

Nhiếp Diệc cúi đầu cười cười: “VẬY SAO, CHUYỆN NÀY TÔI LẠI KHÔNG BIẾT ĐƯỢC.” Sau đó thuận thực ký tên lên báo cáo rồi đưa lại cho trợ lý Chử.

Lúc cầm bút vào trong nắp, hắn đột nhiên ngừng đầu hỏi trợ lý Chử: “Ngài nói xem, Phi Phi cô ấy có phải cũng là muốn khiến tôi phải đau khổ?”

Trợ lý Chử nhìn hắn: “Cậu chưa bao giờ phụ lòng Phi Phi, cô ấy sẽ không muốn cậu như vậy.”

Hắn khép mí lại: “Ngài quên rồi sao.....” Hắn tựa đầu lên chiếc ghế da, nhẹ giọng nói: “Tôi từng phụ cô ấy, nói cô ấy ký vào thỏa thuận ly hôn.”

Trợ lý Chử im lặng.

Hắn nhẹ giọng hỏi ông: “Khi ấy ngài gọi điện cho cô ấy, nói dự định ly hôn của tôi với cô ấy. Khi đó chưa từng hỏi ngài khi đó cô ấy trong điện thoại như thế nào, có khóc hay không?”

Trợ lý Chử nhớ lại cú điện thoại này, trong cổ họng tắc nghẹn, chỉ nói: “Cậu biết mà, cô ấy rất kiên cường.”

VẬY MÀ NHIẾP DIỆC LẠI LẮC ĐẦU: “CÔ ẤY KHÔNG KIÊN CƯỜNG.”

Trợ lý Chử nhìn hắn ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại hồi tưởng: “Thật ra có một buổi tối mấy ngày sau tôi đã gọi cho cô ấy, cô ấy uống say, khóc vô cùng thương tâm, hỏi tôi vì sao không cần cô ấy nữa, nói cô ấy rất khó chịu, khi đó tôi.....”

Hắn không nói gì thêm.

Trợ lý Chử thờ dài một tiếng, đi tới chiếc đèn bàn làm việc chỉnh tối đi, thấp giọng nói: “Cậu nghỉ ngơi một lúc.”

Chờ đến khi ông mở cửa ra, đột nhiên tiếng của Nhiếp Diệc vang lên: “Đưa cho Nguyễn Dịch Sâm chiếc bút ghi âm kia của Từ Ly Phi đi, có lẽ ngài nói rất đúng.....” Hắn dừng lại một chút: “Cho dù có hận và oán giận thì có lẽ Từ Ly Phi vẫn mong di vật của chính mình sẽ có thể được chuyển đến tay anh ta.”

Trợ lý Chử đáp một tiếng được, lúc đóng cửa nhìn thấy Nhiếp Diệc xoay chiếc ghế xoay về phía cửa.

Đêm nay ngoài cửa sổ lại có trăng tròn.

Chỉ mong người lâu dài, ngàn dặm cùng thiên quyên.(*)

(*) hi vọng bản thân cứ vậy yên yên ổn ổn mà nhớ người thật lâu, mặc kệ là cách xa thiên sơn vạn thủy thì vẫn có thể cùng nhau ngắm ánh trăng sáng.

Trăng tròn đáng lẽ nên là thời khắc đoàn tụ với người thân.

Nhưng đối với một số người mà nói, dưới vòng trăng tròn này, dù họ không cần phải bên người lâu dài, hay ngàn dặm thiên quyên, dù họ chỉ là đơn giản muốn một chút tiếc nuối với người phương xa, cũng không được.

Nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ và bóng lưng của Nhiếp Diệc, trợ lý Chử chợt cảm nhận được một thứ cảm giác bất lực đối với vận mệnh.

(Kết thúc màn thứ ba)

Bạn đang đọc truyện *Tử Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 1

Hồi IV: Bài lấp chỗ trống(*)

Dịch: CP88

Nhiếp Diệc biết rất nhiều chuyện của Nhiếp Phi Phi. Ví như khi còn bé cô cực kỳ nghịch ngợm, một tuổi học đi, hơn hai tuổi leo cây, ba tuổi cầm theo súng bắn nước đuổi theo tiểu Tùng nhà bên, bốn tuổi ra về ta đây đường đường chính chính đuổi theo tiểu ca ca xinh đẹp trong khách sạn. Đó đều là mẹ của Nhiếp Phi Phi – Trịnh nữ sĩ nói cho hắn biết.

Nhiếp Diệc cũng nắm rõ rất nhiều thói quen của Nhiếp Phi Phi. Khi cô đặc biệt căng thẳng sẽ lặp đi lặp lại một động tác nào đó, khi sợ hãi sẽ nói rất nhiều, lúc vô cùng khổ sở sẽ một mình ngâm nga một bài hát nào đó, lúc thật sự thương tâm sẽ trốn đến một nơi nào đó không người khóc thầm. Nụ cười trên mặt cô có thể có hai loại hàm nghĩa, cực hạn vui vẻ và cực hạn thương tâm, nếu muốn nhìn cho rõ thì khi cô cười phải quan sát ánh mắt của cô. Ngoại trừ thói quen lúc cô khản trương sợ sệt, hết thấy những thói quen kia đều là Nhiếp Diệc tự mình quan sát được.

Còn có những bài hát Nhiếp Phi Phi thích nghe Nhiếp Diệc cũng đều biết hết, 《Eversleeping》《海上花》《城里的月光》《暗涌》(*). Nhiếp Diệc vẫn còn nhớ dáng vẻ khi Nhiếp Phi Phi bắt chước Vương Phi hát “Sinh mệnh của tôi trong cuộc đời này, càng mỹ lệ hơn bất cứ thứ gì tôi không thể chạm tới”, cô hơi cúi đầu, khoe miệng mang theo nụ cười có chút ngạo mạn, loại dáng vẻ lười biếng lại lạnh nhạt kia khiến người ta nhớ tới một thứ xúc cảm lạnh lẽo mà mềm mại: tựa như tuyết tan đầu xuân, giọt sương đọng trên tán lá phong, ánh trăng đêm đông; những thứ đó đều rất đẹp, và cô cũng như vậy. Nhưng đa phần cô đều chỉ hát được một nửa đã nhíu mày hừ hừ: “Ồi chao, mình quên lời rồi.”

Nhiếp Diệc ngồi trên sofa một lúc lâu, sau đó mở máy hát, xoay người rót cho mình một chén trà.

Trợ lý Chử trở lại văn phòng của Nhiếp Diệc, nghe được tiếng hát mơ hồ từ trong truyền ra. Tuy là nửa giờ trước ông đã dặn dò Nhiếp Diệc nghỉ ngơi một chút, dường như đề mồi rưới sẽ tham gia cuộc họp video, nhưng ông cũng đoán được hắn sẽ không nghe lời mình. Lúc chuẩn bị gõ cửa, tiếng hát bên trong bỗng truyền vào trong tai: “Ánh trăng trong thành soi rọi những giấc mơ, xin hãy sưởi ấm trái tim người ấy. Đã nhìn thấu mọi sự hợp tan chốn nhân gian, có thể nào kéo dài thêm một đoạn đường vui vẻ?” Bàn tay phải đang nắm lại của trợ lý Chử dừng lại giữa không trung. Đó là giọng của Nhiếp Phi Phi, là giọng hát của Nhiếp Phi Phi. Trợ lý Chử nhớ tới một năm nào đó vào dịp sinh nhật của Nhiếp Diệc, vì muốn đặc biệt hơn người nên Nhiếp Phi Phi đã thu hết mấy bài hát sở trường của mình vào một chiếc đĩa sau đó tặng cho Nhiếp Diệc. Nhiếp Diệc rất thích, còn sao chép ra thêm vài bản khác, đặt ở trong xe, còn có cả trong máy hát của văn phòng.

Sau khi Nhiếp Phi Phi đi, có một thời gian Nhiếp Diệc rất bất bình thường, nhốt chính mình trong phòng bệnh của Nhiếp Phi Phi, từ chối bất kỳ liên hệ nào từ bên ngoài, trong phòng bệnh chỉ có duy nhất giọng hát của Nhiếp Phi Phi truyền ra. Sau khi Nhiếp Diệc gục ngã bị đưa vào trong bệnh viện, mẹ của trợ lý Chử đến căn biệt thự ở sườn núi đó lấy đi hết thấy những gì có liên quan đến Nhiếp Phi Phi, bao gồm cả đĩa hát kia. Tuy là có bản sao chép

còn lưu trữ lại, nhưng sau khi Nhiếp Diệc xuất viện cũng không còn nghe thấy những bài hát kia được hân bật lên nữa.

Trợ lý Chử đứng bên ngoài một lúc, cuối cùng vẫn không gõ cửa đi vào. Ông không hiểu vì sao Nhiếp Diệc lại bắt đầu nghe những bài hát này.

Ông nhớ đến nửa giờ trước Nhiếp Diệc nói hán đã từng phụ lòng Nhiếp Phi Phi, hết thảy, là bởi vì hồi tưởng lại bản thân đã lãng phí rất nhiều thời gian vốn là để cho bọn họ bên cạnh nhau mà cảm thấy hối hận, hay là chỉ đơn thuần là vì nhớ nhung cô, bởi vì quá nhớ mà không khống chế được lại đi tìm kiếm sự an ủi từ trong tiếng hát của cô?

Trợ lý Chử không biết.

Nhiếp Phi Phi đi rồi, Nhiếp Diệc kỳ thực cũng rất ít khi nói đến cô trước mặt người khác, đại khái có thể là đối với Nhiếp Diệc mà nói, hồi ức về Nhiếp Phi Phi là một chuyện rất riêng tư.

Nửa giờ trước Nhiếp Diệc hỏi ông, năm đó khi ông gọi điện thông báo cho Nhiếp Phi Phi quyết định ly hôn với cô của hán, cô đã phản ứng thế nào. Đây là lần đầu tiên trong ba năm qua Nhiếp Diệc chủ động hỏi ông một vấn đề liên quan đến Nhiếp Phi Phi.

Thứ gọi là phụ lòng này trong miệng Nhiếp Diệc rốt cùng là chuyện gì, kỳ thực chính người đã trực tiếp làm chuyện giúp bọn họ ly hôn này là trợ lý Chử cũng không quá hiểu rõ.

Đó là một đoạn chuyện cũ, cứ như vậy đã qua năm năm.

Trợ lý Chử nhớ rõ đó là mùa đông năm 2018, đại khái là buổi tối một ngày đầu tháng hai, Nhiếp Diệc bật vô âm tín ở một phòng thí nghiệm nào đó đột nhiên gọi tới, dặn dò ông dành ra chút thời gian xử lý giúp hán chuyện ly hôn của hán với Nhiếp Phi Phi. Cuộc điện thoại này không dài, Nhiếp Diệc lời ít mà ý nhiều nói ngắn gọn mấy phần phân chia tài sản trong thỏa thuận ly hôn, dặn dò ông nếu Nhiếp Phi Phi có yêu cầu khác thì toàn bộ đều ý theo cô, không cần phải báo lại cho hán, chuyện này nên sớm làm cho gọn gàng thỏa đáng.

Trợ lý Chử lúc ấy có hơi khiếp sợ, nhưng vẫn rất chuyên nghiệp nhanh chóng xác định những điểm chính qua điện thoại với Nhiếp Diệc. Nếu là những chuyện khác, từ trước đến giờ Nhiếp Diệc dặn dò trợ lý Chử làm ra sao thì ông đều theo đó mà làm không chút ý kiến, chỉ là chuyện này, trợ lý Chử châm chước mấy giây, cuối cùng vẫn không nhận được nhiều lời hỏi một câu: “Sao đột nhiên lại.....” Phía bên kia trầm mặc trong chốc lát, sau đó thanh âm của Nhiếp Diệc cũng không nghe ra là tâm trạng gì: “Cô ấy là vì công việc mới gả cho tôi, hiện tại là thời điểm thả cho cô ấy đi rồi.”

Ngày hôm sau trợ lý Chử gọi cuộc điện thoại này cho Nhiếp Phi Phi, cô nghe được tin tức này, liền rất lịch sự mà hỏi ông có phải Nhiếp Diệc đã trở về hay không, có thể cho cô nói chuyện với hán một chút. Ông giải thích với cô Nhiếp Diệc chưa trở về mà chỉ gọi điện thoại tới bàn giao cho ông xử lý giải quyết chuyện ly hôn cho hai người mà thôi. Cô như là đã nghe hiểu, trầm mặc một hồi, nhưng sau đó lại giống như hoàn toàn quên mất 30 giây đối thoại vừa rồi của bọn họ mà lặp lại câu hỏi đó, hỏi Nhiếp Diệc có phải đã trở về hay không, liệu cô có thể gặp mặt anh không. Khi ông nhắc nhở cô rằng câu hỏi này cô vừa rồi đã hỏi rồi, phía bên kia hình như kinh ngạc rất lâu. “À, vậy sao?” Giọng nói của cô lướt nhẹ như không phải là cô đang nói chuyện. Nhưng ngoài lần đó ra thì tất cả đều rất bình thường, khi ông nhắc đến vấn đề cô có muốn bổ sung thêm gì vào thỏa thuận ly hôn hay không, ngữ điệu của cô nghe có vẻ khô khốc, giống như là khổ sở mà trả lời. “Không có.” Trong lòng ông khi đó đột nhiên có chút kích động, ngập ngừng một chút sau đó hỏi cô: “Nghe giọng của cô giống như rất khó chấp nhận?” Cô ở đầu dây bên kia một lần nữa điều chỉnh lại ngữ điệu: “À, không có, chỉ là hơi kinh ngạc.” Thanh âm nghe vào tựa như đúng như cô nói, chỉ là bị làm cho kinh ngạc.

Từ khi Nhiếp Diệc về nước rồi tiến vào Nhiếp thị, trợ lý Chử cũng liền bắt đầu làm trợ lý của hán, dù là chuyện công hay tư thì mọi sắp xếp của Nhiếp Diệc trợ lý Chử đều có thể ngay lập tức làm theo. Nhưng lần này chuyện Nhiếp Diệc giao xuống là việc ly hôn của hán và Nhiếp Phi Phi, sau khi kết thúc trò chuyện với Nhiếp Phi Phi ông thậm chí còn bỏ ra một canh giờ suy nghĩ, cuối cùng quyết định tạm thời gác nó lại. Có những lúc người trong cuộc u mê, dù là trong công việc Nhiếp Diệc có rất ít sai lầm, nhưng chuyện tình cảm riêng tư, ông nghĩ Nhiếp Diệc cũng không nhất định là chuyện nào cũng có thể phán đoán chuẩn xác. Dù mối quan hệ của bọn họ chỉ là từ một thỏa thuận hôn nhân, nhưng trợ lý Chử đứng ngoài quan sát một thời gian dài, cũng không cảm thấy hai người không có cảm tình. Ngược lại đã là có cảm tình thì bất luận có hiểu lầm gì cũng không đến nỗi phải làm vào tình cảnh ly hôn tan rã.

Sự việc lần này là trợ lý Chử có tư tâm, nhưng Nhiếp Diệc quá mức nhanh nhẹn, hai ngày sau khi xác nhận Nhiếp Phi Phi không có yêu cầu gì khác với chuyện ly hôn của bọn họ liền ký tên luôn vào thỏa thuận ly hôn của bọn họ chiều ngày sau đó. Luật sư Lâm ngồi trong phòng ông cảm thỏa thuận ly hôn xem qua một lần, khó nén nổi kinh ngạc: “Thứ cho tôi nói thẳng, nếu lần này Nhiếp thiếu và Nhiếp tiểu thư ly hôn thành công, tôi tuyệt không kiến nghị cậu ấy đời này nên cưới thêm một lần nào nữa, một lần mà đã phân ra nhiều gia sản như vậy.....” Lại nhìn kỹ các khoản phụ đi kèm: “Tuy là thỏa thuận này hoàn toàn không có lợi gì với chúng ta, nhưng cũng không có vấn đề gì, chỉ cần đưa nó cho Nhiếp tiểu thư ký tên, sau đó tôi lại chuẩn bị thêm vài tài liệu khác là có thể đi hủy mối quan hệ hôn nhân của bọn họ rồi.” Nói xong chính sự, ông ta còn nói đùa: “Đến lúc đó Nhiếp thiếu hán sẽ lại trở thành người đàn ông độc thân được chào đón nhất thành phố này, trở thành người trong mộng của tất cả những cô gái.”

Trợ lý Chử không tiếp lời, một lúc lâu mới thở dài nói: “Tôi nghĩ, việc lần này vẫn là nên hoãn lại một chút.”

Luật sư Lâm hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn ông, nhưng cũng không nói lời thừa mà chỉ cười cười rồi nói: “Cũng được. Chỉ là đến lúc đó Nhiếp thiếu có trách cứ tôi làm việc chậm chạp thì lão gia ngài nhất định phải giúp tôi đỡ lời đó.”

Sau đó Nhiếp Diệc cũng không liên lạc cho ông, trợ lý Chử cũng giữ lại thỏa thuận này không gửi cho Nhiếp Phi Phi ký tên, mà Nhiếp Phi Phi ở nước A xa xôi cũng không có tin tức gì. Trong khoảng thời gian này, có một ngôi sao lớn mới vào Nhiếp thị được gán một tháng tên Ung Khả có làm như vô tình đến hỏi về chuyện ly hôn của Nhiếp Diệc và Nhiếp Phi Phi. Trợ lý Chử không biết cô ta lấy đâu ra tin tức đó, giả vờ kinh ngạc nói: “Yee dự định ly hôn? Tôi không biết, tôi thấy Yee và Phi Phi tình cảm vẫn rất tốt, vì sao Ung tiểu thư đây lại nói thế?” Sắc mặt của Ung Khả có thay đổi mấy lần, cuối cùng cũng là không tiện nói thẳng ra, đành phải nói: “Tôi cũng là quan tâm bạn bè thôi.” Sau đó tựa như tất đi ý cười trào phúng trên miệng không nói nữa. Trừ lần đó, tựa hồ cũng không ai biết Nhiếp Diệc và Nhiếp Phi Phi đang làm thủ tục ly hôn. Tháng 2 năm 2018, đây đáng lẽ là tháng gia đình đoàn tụ,

nhưng từ trước Nhiếp Diệc vẫn thường xuyên vì công việc mà vắng mặt nên già trẻ Nhiếp gia đã sớm quen, chỉ là đối với sự vắng mặt của Nhiếp Phi Phi năm nay cũng khiến cho chủ mẫu là Nhiếp phu nhân trách móc mấy câu, nhưng may là cũng không quá để bụng. Hai tháng biển êm sóng lặng cứ như vậy mà trôi qua.

Hai tháng sau, Nhiếp Diệc rốt cuộc cũng trở lại thành phố S, thân thể gầy đi trông thấy, nhưng hắn có tật xấu là có quá nhiều thứ không thể ăn, thời gian dài bên ngoài cơm nước không hợp khẩu vị nên gầy đi cũng không phải là chuyện gì khiến người ta phải thấy kỳ quái.

Nhiếp Diệc không hề hỏi tới Nhiếp Phi Phi.

Vẫn là giờ nghỉ trưa ngày thứ ba, trợ lý Chử chủ động thành thật với Nhiếp Diệc: “Thỏa thuận kia tôi còn chưa gửi cho Phi Phi, tài sản trong đó quá lớn, tôi nghĩ vẫn là phải xác nhận lần nữa với cậu. Và lại vẫn là còn muốn hỏi ý kiến lần thứ hai của Phi Phi, xem cô ấy có muốn tiếp nhận những tài sản đó không. Việc này thật sự là không thể tiến hành hấp tấp.” Ông kiểm một cái cổ.

Bàn tay đang thêm trà của Nhiếp Diệc hơi dừng lại một chút, hắn đổ toàn bộ lá trà trên chiếc thìa cà phê vào trong, lại cúi đầu châm nước, xong toàn bộ các quá trình này mới nói: “Vẫn chưa làm sao?” Lại nói: “Có những lúc cô ấy quả thật rất cố chấp.”

Trợ lý Chử không đoán được Nhiếp Diệc đang nghĩ gì, nhưng sau đó ông vẫn liên lạc với Nhiếp Phi Phi. Nhận điện thoại là trợ lý của Nhiếp Phi Phi, khi ông đề cập đến thỏa thuận ly hôn đã được gửi vào hộp thư điện tử của cô, không ngờ cô trợ lý nhỏ kia lại phẫn nộ với ông: “Sớm muộn gì Nhiếp Diệc cũng sẽ hối hận! Các người sau này đừng có gọi tới nữa.” Không chờ ông nói thêm gì liền cúp điện thoại.

Nhiếp Diệc sớm muộn cũng sẽ hối hận. Là vậy sao?

Khi đó trợ lý Chử nghĩ, đây thực sự là một chuyện không thể nói trước được.

Nhiếp Phi Phi cũng rất nhanh phản hồi lại bản thỏa thuận, tựa như thật sự coi thời gian trước đó cùng với Nhiếp Diệc là một khế ước hôn nhân, bỏ ra bao nhiêu công sức liền lấy từng đó thù lao. Ngoài nhận lấy một ít tiền mặt, bất động sản và bộ dưỡng khí trong kế hoạch kia thì mấy thứ khác đều cự tuyệt, câu chữ khiêm tốn, nói nếu là bù đắp thì những thứ đó này đã vô cùng đủ rồi. Còn cảm ơn vì đã phiền hà ông.

Bù đắp. Cô dùng từ này. Có sai lầm mới đi bù đắp. Cô mất cái gì? Mà Nhiếp Diệc chuyển lại tài sản là để đền bù cái gì? Nhưng trong đó cô cũng không nói rõ.

Trợ lý Chử chuyển phản hồi của Nhiếp Phi Phi cho Nhiếp Diệc, xin quyết định của hắn xem hắn muốn cứ như vậy ký tên bản thỏa thuận gửi cho Nhiếp Phi Phi, hay là theo đề nghị của cô mà gửi cho cô một bản thỏa thuận mới.

Nhưng ông không nhận được phản hồi của Nhiếp Diệc.

Vậy là chuyện này cứ như thế bị gác lại.

Đầu tháng năm đó, Nhiếp Phi Phi về nước.

Sự tình sau đó tiếp diễn như thế nào, trợ lý Chử cũng không rõ ràng nữa.

Câu chuyện này từ đầu đến cuối cũng giống như một cái bí mật lớn, trợ lý Chử còn cho rằng đáp án đoán chừng chỉ có hai người trong cuộc là Nhiếp Diệc và Nhiếp Phi Phi mới hiểu rõ, nhưng thực ra, Từ Ly Phi cũng biết.

Trong chiếc bút ghi âm của Nhiếp Phi Phi có đề cập đến chuyện này.

Chuyện lớn chuyện nhỏ mỗi ngày phát sinh trong thế giới này, đại sự liên quan đến những dân tộc nạn sống sót sau chiến tranh ở một vùng đất xa xôi, chuyện nhỏ liên quan đến một bề bối của ngôi sao bạc nào đó đã kết hôn. Các phu nhân và tiểu thư trong vòng xã giao của thành phố S không thích thú với việc tám chuyện về chính trị, cũng không quan tâm đến ngôi sao màn bạc, những gì bọn họ quan tâm chỉ là những câu chuyện nhỏ trong vòng xã giao này: nhà ai có ý định kết thông gia với nhà ai, nhà ai mới công bố có con gái nuôi nhưng thật ra đó chính là con rơi lưu lạc ở bên ngoài, hay là một tên tiểu tử vô dụng nhà nào đó khóc nháo muốn cưới một tiểu minh tinh gọi cảm.

Tháng 4 năm 2018, tin đồn khiến tất cả những vị phu nhân từ nói chuyện phiếm không ngừng đến sùng sốt và các vị tiểu thư trở nên mong chờ của thành phố S chính là tin từ phòng thí nghiệm của Nhiếp thị: không ai nói được rõ tin đồn này xuất phát từ đâu, rằng đại thiếu gia nhà Nhiếp gia dự định sẽ ly hôn với vị phu nhân đương nhiệm, cũng không biết tin tức từ nơi nào truyền đến, nói là cô nàng ngôi sao lớn kiêu căng vừa mới vào Nhiếp thị Ung Khả có thể có liên quan. Chuyện như vậy dĩ nhiên khó có thể tìm ra chứng cứ, huống hồ dù gì đây cũng là chuyện của Nhiếp thị, mọi người chỉ có thể vu vơ tìm ra một ít lời biện minh: tí dụ như Nhiếp Diệc và Nhiếp Phi Phi xác thực đã có một quãng thời gian dài chưa từng xuất hiện tại các bữa tiệc xã giao; lại tí dụ như trong một buổi tiệc đứng tư nhân nào đó của Nhiếp phu nhân, người giúp Nhiếp phu nhân chủ trì bữa tiệc không phải là con dâu Nhiếp Phi Phi, mà ngược lại chính là Ung Khả không có thân phận gì tại Nhiếp gia.

Trong cái tin đồn này, bởi vì không có đủ chỉ nửa người biết chuyện, nên mọi người càng thêm hăng say suy đoán không biết mệt. Mà những suy đoán này hơn nửa sau đó đều cảm thấy đồng cảm thay cho Nhiếp Phi Phi. Có người nào đó nói Ung gia cũng là nhà có tiền tài, Ung Khả lớn lên xinh đẹp, học lực tốt, lại là một ngôi sao lớn, đang trong thời gian đỉnh cao của sự nghiệp lại quyết định rút lui khỏi giới diễn viên tiến vào Nhiếp thị. Bọn họ đoán già đoán non, đây chính là có mục đích nhất định muốn đạt được, mà mục đích nhất định muốn đạt được này là gì, mọi người đều ngầm hiểu ý. Lại có người nào đó nói có quen biết với quản lý lúc trước của Ung Khả, cô quản lý đó nói Ung Khả và đại thiếu gia của Nhiếp gia thời đại học từng là bạn bè, hai người vốn dĩ là có tình cảm từ hai phía, nhưng bởi vì hiểu lầm nên mỗi người một ngã, Ung Khả lần này trở về là muốn cứu vãn tình yêu chân thành, tình cảnh của Nhiếp Phi Phi quả thật rất đáng lo. Còn có người nào đó nói từng đụng phải Nhiếp Phi Phi trên một con phố ở Newyork, cô trước đây phong

quang cũng không tệ, nhưng hiện tại sắc mặt tiêu tụy; một lời nói như thế là thật đó khiến cho các tiểu thư nửa năm trước vì Nhiếp Phi Phi gả cho Nhiếp Diệc mà căm ghét hiện tại cũng không khỏi nghiêng về phía cô, đồng tình cô gặp phải một kẻ địch lớn mạnh như thế, sợ là vụ việc kết hôn chưa được nửa năm đã ly hôn này, dù là cuối cùng có được chia một lượng tài sản khổng lồ thì cũng phải trở thành trò cười cả đời ở thành phố S.

Dù sao luân quần trong cái vòng này, hôn nhân xưa nay không phải là hôn nhân, mà hôn nhân là một cuộc chiến giữ gìn những cái đã có.

Số lượng các bà cô chị quan tâm đến chủ đề này ngày càng đông đảo, thật thật giả giả, giả giả thật thật, vấn đề duy nhất mọi người không mang ra tranh luận đó là tất cả đều tin tưởng Nhiếp Phi Phi đã chịu đủ kích nộ nề hiện tại vô cùng tiêu tụy trốn ở nước ngoài chữa lành vết thương; đồng thời, bọn họ đều nhất loạt kiên nhẫn chờ cho Nhiếp Phi Phi có thể sớm ngày từ nước A trở lại thành phố S, lấy lại tinh thần mở ra một cuộc chiến bảo vệ hôn nhân. Dù sao trong vòng xã giao của thành phố S nhỏ nhỏ này, cũng đã lâu không có chuyện mới.

Ngày mùng 2 tháng 5 năm 2018, Nhiếp Phi Phi trở lại thành phố S. Nhưng cuộc chiến bảo vệ hôn nhân với Nhiếp thị mà các phu nhân và tiểu thư trong lúc rảnh rỗi thảo luận không ngừng không thấy đâu, mà Nhiếp gia hai bên cũng đều rất bình thản.

Tuần thứ tư của tháng này, tiêu đề tờ báo của thành phố S phát ra một tin tức: liên quan đến triển lãm nhiếp ảnh Nhiếp Phi Phi mang về thành phố S ——《Màu lam ở giữa thế giới》. Người viết bài rất chuyên nghiệp, kể lại tường tận bối cảnh của cuộc triển lãm này, ngọn nguồn và ý nghĩa của tên chủ đề, cũng không hề đề cập đến chuyện cá nhân của Nhiếp Phi Phi.

Người viết bài gọi đây là triển lãm liên hợp toàn cầu các tác phẩm nhiếp ảnh của vị nhiếp ảnh gia hải dương quá cố Jacob · Evans và nhiếp ảnh gia thiên văn vừa mới qua đời tháng trước Jacques · Duran; điểm dừng chân thứ nhất là ngoại thành New Haven vào trung tuần tháng tư, tiếp theo là ngoại thành Lochness vào hạ tuần tháng tư; một là quê hương của Jacob · Evans, một là quê nhà của Jacques · Duran. Bài báo còn trích dẫn những bình luận và đánh giá của truyền thông nước ngoài với hai cuộc triển lãm lần này, nói đây là vì có người thực hiện di chúc của vị nhiếp ảnh gia khi còn sống, sau đó sẽ có rất nhiều tác phẩm được quyền góp hoặc tặng, bởi vậy tuần triển lãm lần này cũng chính là cuộc triển lãm hoàn chỉnh và phong phú nhất trưng bày các tác phẩm của cuộc đời hai vị nhiếp ảnh gia; lại nói bởi sau này những tác phẩm này sẽ rải rác khắp nơi, đại khái cũng sẽ không bao giờ có lại một chuỗi triển lãm hoàn mỹ như vậy dành cho người đời về hai vị nhiếp ảnh gia thiên tài này nữa, có thể nhìn ra người thực hiện cuộc triển lãm có bao nhiêu đề tâm, tôn kính cũng yêu thương đối với hai vị nhiếp ảnh gia.

Mà đề cập nhiều nhất của mọi người bên cạnh chuỗi triển lãm này chính là Nhiếp Phi Phi. Bài báo đưa tin cũng dùng một dấu mốc nhỏ chú thích phía dưới một bản tin ngắn gọn bằng một bức ảnh không lớn cũng không nhỏ của Nhiếp Phi Phi, có thể thấy là được chụp ở sân bay. Cô mặc chiếc áo dạ, quần ống rộng, chân đi giày đế bằng, đội chiếc mũ rộng vành đen và một chiếc kính râm lớn che gần hết khuôn mặt, trên cổ đeo chiếc máy ảnh, vẻ mặt thoải mái, giống như đang chờ ai đó.

Sáng sớm Tạ Minh Thiên ngồi cùng chị dâu Trịnh Nghi ngồi uống cà phê, liền đọc được tin tức đó.

Hai người lúc trước cũng nghe được mấy lời đồn đại kia, Tạ Minh Thiên bĩu môi: “Người người đều chờ Phi Phi trở về sau đó nhìn cô ấy biến thành trò cười.” Ngáp một cái: “Dù bọn họ có ly hôn thật thì Phi Phi cũng sẽ không trở thành trò cười cho bọn họ, nhưng em thật sự là bị mấy người này phiền chết, mỗi ngày đều muốn xem trò vui, không biết rằng mấy kẻ vô tích sự ngồi rảnh rỗi mới là một câu chuyện hài lớn nhất sao?”

Trịnh Nghi hơi ngạc nhiên: “Bọn họ thật sự có thể ly hôn?” Suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh trai em có từng nói gì không?”

Tạ Minh Thiên muốn nói lại thôi: “Anh em làm sao biết được gì chứ, anh chỉ nói Nhiếp thiếu thời gian này tâm trạng cũng không tốt cho lắm.” Lại đột nhiên tức giận: “Còn cái cô Ung Khả kia nữa, cũng quá là nóng vội rồi. Gần đây Nhiếp Diệc xuất hiện chỗ nào cũng đều có mặt cô ta, không biết là thanh cao lên sẽ tốt hơn sao! Phi Phi nhìn thấy thì làm sao bây giờ!”

Trịnh Nghi cũng nhìn tin tức trên báo một chút, mím đôi môi thanh tú cười cười: “Chị thấy, thế giới của Nhiếp Phi Phi cũng khá rộng lớn đấy, em không cần quá lo lắng.”

Tạ Minh Thiên chần chờ hai giây: “Chị dâu, chị cũng đừng để bụng chuyện Ung Khả, anh của em ấy mà, đó chẳng qua cũng là chuyện trước đây mà thôi.”

Trịnh Nghi nhìn cô: “Chị cũng có một thế giới rất rộng lớn.”

Vừa vặn một tháng, bỏ qua vô số những chuyện xảy ra ở giữa, lần thứ hai Nhiếp Phi Phi nhìn thấy Nhiếp Diệc, là ngày mùng 4 tháng 5 năm 2018.

Triển lãm nhiếp ảnh lưu động toàn cầu tưởng nhớ Evans và Duran, Nhiếp Phi Phi cũng không phải người phụ trách toàn bộ, ngoài ra còn có đoàn đội của Duran toàn lực phối hợp, Hứa Thư Nhiên dù là người bận rộn nhưng cũng rất trọng nghĩa dành ra thời gian đến hỗ trợ. Vì là mỗi một cuộc triển lãm đều có thay đổi nhỏ về cách thức, ngày thứ ba sau khi trở lại thành phố S, Hứa Thư Nhiên mời cô đến tòa cao ốc cao nhất tên Từ Ngọc trải nghiệm buổi triển lãm về vũ trụ mới xây dựng không lâu ở đó, để giúp cô tìm linh cảm.

Nhiếp Phi Phi gặp được trước là Ung Khả, sau đó mới đụng phải Nhiếp Diệc.

Đó là ở một gian phòng nhỏ thay giày dành cho khách tham quan ở cửa vào phòng triển lãm.

Để phối hợp với bầu không khí triển lãm nên trong phòng không bật đèn, chỉ có màn hình tinh thể lỏng gắn trên tường đang chiếu một đoạn video ngắn về thiên văn, nhờ đó mà trong phòng mới có một chút ánh sáng yếu ớt. Bởi vì phần lớn khách tham quan lúc đó đều vây quanh Ung Khả, nên Nhiếp Phi Phi vừa đẩy cửa vào liền chú ý tới cô ta, tia sáng mờ lung giúp cô nhìn thấy Ung Khả để tóc dài cũng không hề cài trang. Tình hình này có thể dễ dàng đoán được là thế này, ngôi sao lớn không cài trang gì tới xem triển lãm, không cần thận lại bị người ta nhận ra, sau đó được người hâm mộ nhiệt tình vây lấy trong căn phòng nhỏ. Cũng vì bọn họ không gây ra ồn ào quá lớn, chỉ là vây quanh cô ta xin ký tên hoặc bày tỏ chút tình cảm mến mộ, nên nhân viên

của phòng triển lãm cũng mất nhấm nhắt mở cho qua, chỉ ở một bên lịch sự nhắc nhở: “Phiền mọi người đổi giày xong lần lượt đi vào trong.”

Nhiếp Phi Phi tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống đổi giày, vừa ngồi xuống thì phát hiện ra Nhiếp Diệc ngồi ở gần đó cũng đang đổi giày. Nhiếp Phi Phi lúc này mới bừng tỉnh, hiểu ra nguyên nhân Ung Khả xuất hiện ở chỗ này. Tuy là ánh sáng yếu ớt, lại cách một khoảng ngắn, người kia còn cúi đầu, nhưng đương nhiên là cô vẫn có thể nhận ra đó là Nhiếp Diệc. Cô cũng không quá cố che giấu mình, nhưng Nhiếp Diệc tựa hồ cũng không hề phát hiện ra cô, thay xong giày liền tiến vào phòng triển lãm.

Nhiếp Phi Phi ngẩng đầu liền nhìn thấy Ung Khả trong đám người quay đầu nhìn về phía Nhiếp Diệc rồi đi, trùng hợp đoạn video chiếu tới xích đạo và mười hai chòm sao tương ứng với các cung hoàng đạo, những chòm sao lấp lánh trong nháy mắt chiếu sáng cả một căn phòng, cũng chiếu lên gương mặt mất hứng của Ung Khả. Nhiếp Phi Phi cúi đầu tháo dây giày, đại khái đoán ra nguyên nhân Ung Khả mất hứng. Theo như hiểu biết của cô với Ung Khả, thì Ung tiểu thư hẳn là đang trách móc Nhiếp Diệc không chờ cô ta cùng đi vào trong phòng triển lãm. Nhiếp Phi Phi còi giày ra, ngón chân được thả tự do cảm thấy khoan khoái, nghĩ thầm lòng tham của con người đúng là không có đáy, muốn người, lấy được rồi nên phải quý trọng mới đúng, làm cái gì mà lại không ngừng đi xoi mói trách móc như thế. Nhiếp Phi Phi đúc kết xong không khỏi tự nhủ thầm, Nhiếp Diệc chọn cô có phải là đã khác rồi không.

Hứa Thư Nhiên gửi tin nhắn tới, nói xe bị chặn ở khu tài chính, không chắc là có thể đến kịp, nói cô đừng chờ anh ta. Nhiếp Phi Phi rất biết nghe lời mà đổi giày, sau đó một mình đi vào phòng triển lãm.

Phòng triển lãm rất lớn, kính hiện hình quang học ở chính giữa chiếu ra một không gian bao la trời sao, khiến cho người ta có cảm giác như toàn bộ vũ trụ đều được kéo đến trước mắt. Giữa không gian cao rộng đó, những khách tham quan trở nên cực kỳ nhỏ bé, nên dù là người trong phòng triển lãm không ít, nhưng nhìn qua vẫn thật nhỏ nhai.

Nhiếp Phi Phi thờnhẹ trong lòng một cái, tìm một chỗ trống gần cửa rồi ngồi xuống, ngược nhìn bầu trời sao rộng lớn được mô phỏng trước mắt.

Khoảng chừng nửa giờ sau, cảm giác có người ngồi xuống bên cạnh cô, khoảng cách khá gần. Cô nghĩ rằng đó là Hứa Thư Nhiên đến muộn, bởi vậy cũng không cúi đầu, chỉ hơi cử động người, nửa người trên hơi nghiêng về phía người kia nói nhỏ: “Vừa rồi tôi đang nghĩ, triển lãm kế tiếp ở nước K, chúng ta nên cân nhắc việc hợp tác với viện bảo tàng thiên văn của nước họ.” Cô thờ dài, giọng nói rất nhẹ: “Phải chân chính lĩnh hội qua vũ trụ bao la này, mới có thể càng hiểu hơn những tác phẩm đầy tâm huyết của Duran.” Cô vẫn ngược đầu, hơi nhếch miệng, tiếng than thở xuất phát từ nội tâm: “Sao anh có thể nghĩ tới mời tôi đến đây chứ, Thư Nhiên anh đúng là thiên tài thật.”

Thế nhưng Hứa Thư Nhiên không trả lời cô.

Mà cô cũng không mấy để tâm, chỉ là tiếp tục dựa đầu về vách tường, mắt khép hờ dõi theo bầu trời sao trong phòng dưỡng thần.

“Đây là chòm sao Nam Thiên.” Người ngồi bên cạnh cô đột nhiên nói.

Nhưng đây không phải giọng nói của Hứa Thư Nhiên. Cô đột nhiên mở mắt ra.

Nhiếp Diệc cong gối ngồi bên cạnh cô, vai sánh vai, cánh tay chạm cánh tay. Hắn hơi cúi đầu suy nghĩ, tầm mắt cũng không đặt trên bầu trời sao, thấp giọng nói: “Chòm sao đáng để tâm nhất của Nam bán cầu là chòm sao Nam Thập Tự.”

Nhiếp Phi Phi cảm thấy lời thoại này đặc biệt quen thuộc, nghĩ mất hai giây, mới nhớ ra đó là vào mùa hè năm ngoái ở đảo V, Nhiếp Diệc dạy cô phân biệt tọa độ sao Nam Thiên, lúc đó hắn còn nhắc đến Dante trong bài thơ 《Thần khúc》 đã miêu tả chòm sao Nam Thập Tự như thế này: Tôi đưa linh hồn mình đến một nơi xa xôi ngoài thế giới, nhưng hình như chỉ có những người trước đó mới có thể gặp được bốn ngôi sao sáng. Tôi đó là lần đầu tiên cô được nắm tay Nhiếp Diệc lâu đến thế, lúc buông ra trong lòng bàn tay đều là mồ hôi vì căng thẳng, nhưng trong nội tâm nhảy nhót như có một ngàn con chim bay lượn xung quanh. Nhiếp Diệc ngồi với cô hai giờ, lúc chuẩn bị rời đi cô đã nói với Nhiếp Diệc: “How time flies.” Thật ra lúc nói ra những lời đó cô cũng không cảm thấy tiếc nuối, chỉ muốn nói rằng dù là sau đó bọn họ có tách ra không bao giờ có thể gặp nhau nữa, thì hai giờ này đã đủ cho cô tích lại thành hồi ức vui vẻ cả một đời.

Bây giờ nghĩ lại những thứ này không thể nói là không có cảm xúc gì được, cô cũng thấp giọng, lặp lại lời khi đó của anh: “Tìm được chòm sao Nam Thập Tự liền có thể dễ dàng tìm được các chòm sao xung quanh. Phía trên là chòm sao Nhân Mã, bên cạnh chòm sao Nhân Mã là chòm sao Bò Cạp. Phía trên chòm sao Bò Cạp có mấy vì sao xếp thành hình vuông, là chòm sao Thiên Xứng.”

Nhiếp Diệc quay đầu nhìn cô: “Em còn nhớ.”

Cô biết Nhiếp Diệc đang nói gì, ý nghĩa trực tiếp đó là cô còn nhớ lời nói của hắn. Đó là một câu trần thuật, không phải để biểu đạt kinh ngạc, cũng không phải dùng để xác nhận. Tựa hồ chỉ là cảm thấy trùng hợp, em xem đi, những câu nói kia chúng ta đều còn nhớ tới. Thiên tài nhớ lại sự việc là dựa vào bản năng, Nhiếp Diệc không biết sở dĩ cô còn nhớ tới những câu nói kia, là bởi vì khi đó mỗi câu nói hắn nói với cô, cô đều sẽ quý trọng đặt trong đáy lòng sau đó nhiều lần mang ra nghiền ngẫm mấy chục lần, giống như một căn bệnh thần kinh, say mê đến điên cuồng. Có thể một loại tình ý to lớn đến thế, đối với bất kỳ ai mà nói sẽ trở thành một loại gánh nặng đi.

Cô cười cười, giống như không quan tâm lắm: “Khi đó anh dạy em phân biệt các chòm sao, thứ này khá ý nghĩa. Mấy chuyện thú vị em đều sẽ nhớ được một ít.”

Nhiếp Diệc nhìn cô, bao gồm cả nụ cười và sự hững hờ của cô.

Nhiếp Phi Phi nhìn thấy cái bóng của mình trong mắt Nhiếp Diệc, nhưng cô cũng không rõ lắm hiện tại bản thân mình trong mắt hắn có bộ dạng gì. Cô chỉ là nhớ, gặp được ở đây cũng tốt, có thể nói một tiếng tạm biệt cũng là tốt lắm rồi.

Ánh sao chiếu xuống người bọn họ, ánh sáng mềm mại lại lạnh nhạt, tựa hồ như thứ ánh sáng từ vũ trụ xa xôi kia xuyên qua nghìn tỉ năm bắt diệt chỉ để dành riêng cho bọn họ.

Hai người thoáng chốc trầm mặc. Nhiếp Phi Phi chà khuôn mặt mình khiến nó thả lỏng ra, khoe miệng kéo lên thành một nụ cười hết sức tự nhiên, cô đứng lên, chìa tay về phía Nhiếp Diệc: “Anh bồi thường cho em nhiều như vậy trong thỏa thuận ly hôn, liền nhân ngay lúc này nói lời cảm ơn và cũng là tạm biệt đi. Chúc anh hạnh phúc, Nhiếp Diệc.”

Cô cũng không thấy trong lời này có chỗ nào không thích hợp, nhưng khoảnh khắc bàn tay anh chạm đến kia lại phát hiện ra vẻ mặt Nhiếp Diệc khi ngẩng đầu dường như thấp thoáng nét đau thương không kịp che giấu.

Môi hắn mím chặt, cũng không đáp lại cô. Ngón tay hắn thật lạnh.

Tạ Luân biết Nhiếp Diệc và Nhiếp Phi Phi trong lúc đó đã xảy ra một chuyện, chỉ là cụ thể thế nào thì anh ta cũng không rõ lắm. Nhiếp Diệc chưa bao giờ có sở thích tâm sự chuyện cá nhân với bạn bè.

Tạ Luân theo dõi một thời gian, phát hiện việc này rất thú vị. Nhiếp Phi Phi trở về thành phố S đã hơn một tuần lễ, có người nói rằng cô vẫn luôn ở lại Hồng Diệp, chưa từng về Nhiếp gia; mà Ung Khả lại nóng lòng liên tục đeo bám Nhiếp Diệc, chỉ hận không thể từng giây từng phút theo dõi sát sao, nhưng chỉ cần là ở nơi nào công khai có Nhiếp Diệc xuất hiện, thì nhất định sẽ thấy được sự có mặt của cô ta.

Trong một bữa tiệc nào đó ở Thu Thanh Viên gặp được Ung Khả, Tạ Luân nhìn cô ta, vẻ mặt có chút phức tạp: “Mỗi ngày cô cứ quần quýt lấy Nhiếp Diệc như thế, khiến cho người ta rất phiền có biết không?”

Khuôn mặt Ung Khả trắng bệch, nhưng vẫn quật cường ngẩng đầu nhìn thẳng anh ta: “Là Nhiếp Diệc nói như vậy với anh sao?”

Tạ Luân cũng nhận ra câu nói kia của mình có bao nhiêu đã kích, nhưng nhìn bộ dạng kia của cô ta, tức giận dưới đáy lòng không hiểu sao liên tục nổi lên khiến anh ta không kim được lại muốn kích thích cô ta: “Cô không nhìn ra Nhiếp Diệc căn bản là lừa dối đến cô sao?”

Khóe mắt Ung Khả ửng hồng, một hồi lâu sau mới nói: “Tôi không hiểu các người là muốn cái gì. Có thể anh thích tôi, lại thích làm tổn thương tôi. Được thôi, anh nói Nhiếp Diệc không thích tôi, lừa dối đến tôi, nhưng nếu anh ấy không thích tôi, thì vì sao lại muốn ly hôn với Nhiếp Phi Phi?”

Bấy giờ Tạ Luân mới biết vấn đề của Nhiếp Diệc và Nhiếp Phi Phi đã gây ra họa ngầm lớn đến thế nào. Ung Khả lại có thể không do dự mà nói ra “Anh thích tôi”, cũng khiến cho Tạ Luân ngỡ người trong nháy mắt. Anh ta tựa ở chỗ ngoặt hành lang nhìn chăm chú Ung Khả, lần đầu tiên cân nhắc kỹ đến việc xem xét lại thứ tình cảm với cô bé này. Bấy giờ nhất định là anh ta không còn thích Ung Khả. Cả tuổi xuân của anh ta, cũng là một thời gian không ngắn, tình cảm của anh ta đối với Ung Khả cũng quá phức tạp, yêu, hận, tức giận, thất vọng, thương hại. Hiện tại, đoạn tình cảm này còn sót lại thứ gì, hay là nói, đã biến thành cái dạng gì?

Anh ta thở dài, thả chậm lại giọng nói của mình, ôn hòa nhã nhặn khuyên nhủ cô ta: “Cô cũng nói Nhiếp Diệc chỉ là có dự định ly hôn với Phi Phi, nhưng nói thế nào đi chăng nữa thì bọn họ vẫn chưa có ly hôn. Mà cô cứ ngáng chân vào như vậy, thật quá không giống như lời đồn.”

Thế nhưng Ung Khả cũng chỉ ngược đời mắt đỏ lựng về phía cửa sổ, thật lâu sau mới khàn khàn giọng đáp lại: “Tôi từ bỏ tất cả, được ăn cả ngã về không, cho nên tuyệt đối không thể thua.” Ngữ điệu lạnh lẽo lại trống rỗng này vang lên trong hành lang vắng lặng, chính là Ung Khả đơn độc cố chấp và ngạo mạn, cũng không biết vì sao khiến cho tâm Tạ Luân có chút lạnh.

Chiều tối thứ bảy, Tạ Luân nhận được điện thoại của cô trợ lý nhỏ Susan của Ung Khả lúc đang lái xe. Trên xe còn có Nhiếp Diệc, hai người mới thoát ra từ trò Chân nhân cs đã chiến(*). Hoạt động này là của nhóm Tạ Luân, vốn là muốn giúp Nhiếp Diệc chuyển gì cũng không có chút hứng thú nào thay đổi tâm tình, chỉ là mưa bom bão đạn kết thúc, liền đến cả kẻ vốn yêu quý cuộc sống bị thua thảm bại cũng không thể mếu mòi cuộc đời này rồi.

(*)Game đã chiến là một loại game mô phỏng theo kiểu tác chiến trong quân đội, người tham gia mặc quân phục, cầm súng BB mô hình, cũng được cung cấp cho các trang bị phục vụ cho đã chiến, địa điểm là rừng rậm, trong khi đó có thể bày ra các loại đội hình, kỹ xảo cá nhân, toàn bộ tập trung vào người đóng vai tướng lĩnh hoặc đội trưởng

Trên đường cao tốc, trong lúc hai người đang nhắc đến hạng mục khách sạn vừa mới khởi động ở nước ngoài của Tạ thị thì Susan gọi điện thoại tới. Cô trợ lý nhỏ này tuy là kinh nghiệm và chạm với xã hội không ít, nhưng trước khi Ung Khả rút lui khỏi giới giải trí mọi chuyện đều là do Ada xử lý, cô ấy thật sự không cần để tâm đến mấy chuyện này, nên trong điện thoại nghe có phần hoang mang lo sợ.

Tạ Luân cúp điện thoại đồng thời tăng nhanh tốc độ: “Cậu chịu khó ngồi thêm một chút nhé.”

Nhiếp Diệc ngồi ở ghế cạnh tài xế nghiêng đầu nhìn anh ta, Tạ Luân lạnh mặt: “Ung Khả uống rượu say ở quán ăn đêm nào đó, không biết là trêu chọc phải ai, tôi đi đón cô ấy.”

Nhiếp Phi Phi dẫn theo Hứa Thu Nhiên đến quán ăn đêm này, quen thuộc gọi hai ly bia tươi, và hai bát mì xào thịt(*). Hai người vừa làm thêm giờ về, nhân viên phục vụ bung bia lên, nhận ra Nhiếp Phi Phi, cười chào: “Chị Phi Phi, đã lâu không gặp, lại đến ăn mì xào thịt?” Nhiếp Phi Phi chớp chớp mắt gật đầu: “Đúng nha, món mì xào này của ông chủ mấy người có thể sánh với mấy nhà hàng cao cấp luôn đó.” Nhân viên phục vụ giả bộ cẩn thận nhìn xung quanh: “Không được để bà chủ nghe được đâu.....”

(*)tên gốc là 炸酱面 (zhajiang mian – mì tương chần) kết hợp từ Spaghetti và Jajangmyeon, như cái tên của nó, tương làm từ đậu nành lên men là nguyên liệu không thể thiếu của món ăn này

Jajangmyeon là món mì xào của Hàn Quốc có nguồn gốc từ món Yakisoba của Nhật

Trong lúc hai người hàn huyên thì Hứa Thư Nhiên ngồi đối diện cũng đã bóc xong dưa và giấy ăn, chờ cho nhân viên phục vụ rời đi, mới ngẩng đầu nhìn xung quanh: “Trước đây cô nói thường đi dạo ở mấy quán ăn đêm, chính là để ăn mì xào?”

Nhiếp Phi Phi vẫn cười híp mắt: “Cách nơi làm việc của tôi rất gần mà, làm thêm giờ xong thì ăn tô mì, anh sẽ phát hiện ra cuộc sống không có đáng ghét đến vậy.”

Hứa Thư Nhiên giả bộ kinh ngạc: “Tôi còn cho là cô tinh lực dồi dào, chưa bao giờ phải trải nghiệm mặt đáng ghét của cuộc sống.”

Nhiếp Phi Phi nghe thế thì thờ dãi: “Người khác tôi khó nói, nhưng Hứa đạo diễn anh dù sao hẳn là biết được cảm thụ của việc làm thêm giờ chứ.” Lòng mày cong cong: “May là chúng tôi còn có tiệm mì xào này.”

Hứa Thư Nhiên nói: “Nơi này là quán rượu.”

Nhiếp Phi Phi không quan tâm phát phát tay: “Thì có sao.” Về mặt và động tác ở tay đột nhiên ngừng một chút, Hứa Thư Nhiên nương theo ánh mắt của cô nhìn sang, thấy được Ung Khả ngồi ở một góc cách đó không xa đang đỡ trán uống rượu. Có một tên đàn ông xa lạ cử chỉ ám muội ngồi sát cạnh Ung Khả, hai người ngồi đến mức thật gần, cô trợ lý nhỏ Susan của Ung Khả thì bị bỏ qua ở một bên.

Đúng lúc mì được đưa ra, hai người ăn ý thu hồi ánh mắt, ai cũng không nói gì về một cảnh mình vừa nhìn thấy. Người phục vụ chu đáo bưng lên một bát nước chanh ấm, Nhiếp Phi Phi nâng bát nước chanh lên rồi nói với Hứa Thư Nhiên: “Ném thử đi, ngon nhất thành phố này luôn đó.”

Mùi vị của mì xào xác thực không tầm thường, nhưng hai người đều ăn có chút mất tập trung. Nhiếp Phi Phi vì Ung Khả mà mất tập trung, Hứa Thư Nhiên thì là vì Nhiếp Phi Phi mà mất tập trung.

Mì ăn được một nửa thì Nhiếp Phi Phi bỏ dưa xuống: “Tôi vào phòng rửa tay một chút.”

Hứa Thư Nhiên nhìn theo bóng lưng của cô, lại thấy cô lượn một vòng rồi đi về phía Ung Khả.

Trong lúc ăn mì Nhiếp Phi Phi mất đến 30 giây suy nghĩ xem mình rốt cuộc có nên quản cái chuyện vô bổ này hay không. Quán ăn đêm này có phong cách không tệ, tính riêng tư cũng khá được đề cao, đúng là có không ít người nổi tiếng trong làng giải trí ghé thăm, cô còn từng đụng phải Thiên vương ở chỗ này. Nhưng bọn họ sẽ đi vào phòng riêng, có ai mà như Ung Khả này, bộ dạng như chỉ lo không có ai nhận ra mà mua say.

Nhiếp Phi Phi đang nghĩ, thiếu mất Ada, để cho Ung Khả tự mình gánh vác sinh hoạt hàng ngày liền đầy rẫy những vấn đề. Nhiếp Phi Phi ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông ngồi sát bên cạnh cô ta đang ngả ngón dán sát bên tai cô ta nói chuyện. Ung Khả lười biếng nhếch nhếch khóe miệng, nụ cười kia dĩ nhiên là không hề tinh táo, tên ông kia liền nhân cơ hội đó đẩy ly rượu qua. Cô trợ lý nhỏ Susan của Ung Khả muốn đẩy ly rượu ra, nhưng Ung Khả lại tỏ vẻ hào phóng, đẩy khuỷu tay cô trợ lý nhỏ ra rồi cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó liền mềm oặt như không xương dựa vào tên đàn ông đó.

Nhiếp Phi Phi có một vạn lý do để mặc kệ Ung Khả. Bất kể là cô ta với Nhiếp Diệc náo loạn gì mà học đòi người ta đến quán ăn đêm mua say, thì cũng đều không phải là chuyện liên quan đến cô; bất kể là cô ta có thể bị những tên đàn ông đào hoa xung quanh đây lừa gạt, thì đây cũng không phải chuyện cần cô quản. Ung Khả tùy hứng quen rồi, không biết thế gian hiểm ác, vậy thì chính mình trả học phí học một chút, để cô ta hiểu rõ con đường hồng trần của nhân gian này có bao nhiêu lạ lùng kỳ quái. Cô chỉ cần yên lặng ngoảnh mặt đi là được rồi.

Dù là việc mặc kệ Ung Khả có lý do thập phần đầy đủ, nhưng cuối cùng Nhiếp Phi Phi vẫn buông dưa xuống.

Ung Khả nếu thật sự xảy ra chuyện, trái tim cô sẽ bất an.

Trong lúc Nhiếp Phi Phi âm thầm đi qua đám người đến gần chỗ của bọn họ, tên đàn ông kia đang nghĩ cách bỏ lại Susan rồi mang Ung Khả đi.

Susan tuy không đủ cơ trí, nhưng lại đủ trung thành, ôm chặt cánh tay Ung Khả không buông, nói sao cũng không thả. Ung Khả say rượu nói năng lung tung, vừa cười vừa muốn giãy ra khỏi kiềm kẹp của Susan: “Sáng mai đến phòng 4 Long Cảng đón tôi, tám giờ, tám giờ rồi đến. Đêm nay không cần lo cho tôi, để thời gian cho tôi và Trần tiên sinh tâm sự.” Tên đàn ông gọi là Trần tiên sinh kia liền ôm lấy Ung Khả, ngoài cười nhưng trong không cười đẩy tay Susan ra: “Nghe thấy cô ấy nói gì chưa? Không cần phải lo lắng nhiều thế đâu.” Susan gấp muốn khóc, liếc thấy Nhiếp Phi Phi trong đám người thì đôi mắt lập tức sáng lên, giọng nói khẩn cầu la tên cô: “Nhiếp tiểu thư, Nhiếp tiểu thư.”

Nhiếp Phi Phi hành động rất nhanh, trong một giây tên đàn ông đó mất chú ý liền kéo Ung Khả về phía mình. Trong lúc đó không cần thận dụng phải một người phục vụ bưng rượu đi ngang qua, khiến cho ly rượu rơi vỡ loảng xoảng, kéo đến rất nhiều chú ý của người khác về phía này, trong nhất thời khiến toàn bộ quán ăn yên tĩnh lại không ít. Susan dù sao cũng đã làm trợ lý cho ngôi sao màn bạc nhiều năm, những kinh nghiệm cơ bản đều sẽ có, cấp tốc vơ chiếc áo khoác che lại khuôn mặt của Ung Khả, mạnh mẽ kéo cô ta về phía chỗ tối. Không có Ung Khả ra mặt, đây sẽ chỉ là một tranh chấp nhỏ trong quán ăn đêm, sẽ không khiến cho tin tức Ung Khả đến đây mua vui biến thành tin tức đầu đề của ngày mai. Đại khái là sự cố quá đột ngột khiến cho Ung Khả không kịp phản ứng, càng không giãy dụa, vô cùng thuận theo cách xử trí của Susan.

Nhiếp Phi Phi liếc nhìn Ung Khả được Susan bảo vệ ở một bên, không chút biến sắc chuyển bước chân đến trước mặt Trần tiên sinh ngăn lại tầm nhìn của anh ta, lại quét mắt nhìn những người vây xem đang không hiểu vì sao một lượt, hiền hòa cười cười giải thích: “Không có chuyện gì, bạn của tôi uống say không cần thận đánh rơi hai ly rượu mà thôi.”

Đây là ý tứ để cho cả hai bên đều có cái nắc thang bước xuống. Trong quán rượu thì say rượu là chuyện quá đỗi bình thường, hầu hết bọn họ đều thu lại sự chú ý, ai đang tán gẫu thì tiếp tục tán gẫu, đang ve vãn thì tiếp tục ve vãn, nhưng cũng có kẻ tò mò xem trò vui chề chuyện còn chưa đủ lớn, giọng nói trêu chọc lại khiêu khích: “Không phải chứ, sắp rơi vào tay rồi lại bị đoạt mất, lão Trần sau này trở về còn có mặt mũi gì lẩn lộn trong giới nữa?”

Không nghe ra người nói lời kia và tên họ Trần này là địch hay bạn, Nhiếp Phi Phi đứng đó bất động, yên lặng quan sát tình hình. Tên họ Trần ngồi đó híp mắt lại, âm kéo dài ra đáp lại: “Làm sao lẩn lộn vào sao?” Đột ngột đến gần, bàn tay nâng lên vuốt khuôn mặt Nhiếp Phi Phi, âm mũi thấp giọng: “Nếu bạn cô đã say rồi, vậy thì phiền đến cô nể mặt uống rượu cùng tôi đi.”

Nhiếp Phi Phi đứng ngây người ở đó không kịp phản ứng lại.

Lúc đầu dự định đến giải vây cho Ung Khả cô cũng đã nghĩ đến cả hậu quả rồi. Có hai kết quả theo như cô đoán thì là: nếu đối phương chịu nói đạo lý, vậy thì chuyện nhỏ hóa không có gì, thiên hạ thái bình; nhưng nếu đối phương không chịu nói đạo lý, vậy thì phải đánh. Gần đây cô có nghe nói Hứa Thư Nhiên không đánh nhau được, vậy thì ít nhất còn có thể gọi viện binh. Nhưng thế nào cũng không nghĩ được còn có thể xuất hiện loại hậu quả này: cô thay cho Ung Khả bị trêu ghẹo.

May mà, Nhiếp Phi Phi cũng không phải người duy nhất ở hiện trường không thể phản ứng lại.

Trên thực tế là chỉ sau ba phút cũng đã khiến rất nhiều người cũng không thể phản ứng lại.

Trần tiên không thể phản ứng lại, là vì anh ta cảm giác kỳ thực mình cũng không nói gì quá phận hay quá đáng, thế nào mà vừa quay đầu liền bị đánh? Tạ Luân không phản ứng lại, là vì sau khi đánh một trận chân nhân cs giữa trưa, Nhiếp Diệc đáng lẽ đã kiệt sức vì sao vẫn còn sức mà đánh người? Mấy người bạn của Trần tiên sinh không phản ứng lại, là vì bọn họ đang có lòng tốt kéo lại chút mặt mũi cho Trần tiên sinh mà thôi, vì sao cũng bị đánh? Hứa Thư Nhiên không phản ứng lại, là vì thật hiếm mới ở trước mặt Nhiếp Phi Phi tìm được cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng Nhiếp Diệc rốt cuộc là từ đâu chui ra?

Ông chủ Hạ Tu Trúc của quán rượu khoan thai đến muộn ôm trán nhìn bãi chiến trường trước mắt, uể oải phát phát tay, mấy người trẻ tuổi đi phía sau liền nhanh nhẹn bước đến thu dọn hiện trường đã mất kiểm soát.

Ông chủ Hạ uể oải dò hỏi một người pha rượu ở bên cạnh: “Không phải để cho các người thay tôi đứng đây quan sát khổng chế đại cục sao? Vì sao lại đánh nhau, mà hơn nữa các cậu còn hợp lực cùng khách đánh người?”

Người pha rượu tóm tắt ngắn gọn lại chuyện vừa xảy ra: vị khách nào đó nói năng lỗ mãng với một tiểu thư nào đó, bị Nhiếp thiếu đánh; mấy người bạn của khách đó không vừa mắt tiến lên khuyên can, liền bị Nhiếp thiếu vơ vào đánh luôn; kết quả khiến những người bạn này nổi giận, sau đó Tạ thiếu cũng nhập hội, liền biến thành một cuộc đại loạn; các nhân viên vì sợ Nhiếp thiếu và Tạ thiếu bị thương, bắt buộc dĩ cũng phải gia nhập vào, cuộc đại loạn liền cứ thế mà thăng cấp.

Ông chủ Hạ nghe được thì sững sờ, uể oải lúc trước trong nháy mắt bay đi sạch, vẻ mặt khó mà tin nổi nói: “Là Nhiếp thiếu và Tạ thiếu động thủ trước? Các cậu xác nhận không nhìn nhầm?” Nhanh chóng nhìn ra giữa bãi chiến trường: “Bọn họ đâu?”

Người pha rượu nhìn về phía sau ông ấy.

Ông chủ Hạ lập tức xoay người, Tạ Luân ôm cánh tay cười như không cười: “Tìm chúng tôi đòi bồi thường sao?”

Về mặt Ông chủ Hạ kinh sợ, vội vàng nghênh đón: “Tôi đâu dám, cậu không bị thương chứ?” Lại nhìn xung quanh: “Nhiếp thiếu đâu? Cậu ấy không bị thương chứ?”

Tạ Luân nhớ đến vừa rồi Nhiếp Phi Phi nhân lúc loạn thế liền nắm tay Nhiếp Diệc chuẩn đi mất, xoa xoa vết máu đọng ở cánh tay, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “À, cậu ta không sao, đã được cô vợ nhỏ dẫn đi rồi.”

Ông chủ Hạ giật mình: “Việc này còn kinh động đến cả thiếu phu nhân?”

Tạ Luân tiếp tục ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Người mà khách của ông đùa giỡn chính là thiếu phu nhân.”

Ông chủ Hạ mất tới ba giây không nói ra lời, phút thứ tư liền giật lấy cây côn bên cạnh trầm giọng nói: “Tôi đi đàm luận với khách một chút.”

Tạ Luân cười tươi rồi ngăn ông ấy lại, cướp lấy cây côn trong tay ông ấy: “Đàm luận thì cứ đàm luận, mấy thứ vũ khí gây sát thương này không cần phải mang theo.”

Ông chủ Hạ đích thân tìm khách làm cuộc giao lưu bàn luận về bát vinh bát xỉ(*), Tạ Luân ngồi một mình chỗ đó mất mấy phút, đột nhiên nhớ ra mục đích ban đầu của mình đến đây là giúp Ung Khả giải vây, thậm chí còn vì thế mà ngay trên đường cao tốc vượt tốc độ. Nhưng Ung Khả đâu?

(*) “tám điều lấy làm vinh quang, tám cái xem là xỉ nhục”. Luận thuyết này được Chủ tịch Hồ Cẩm Đào đưa ra tại một buổi họp tổ trong Đại hội toàn quốc Chính Hiệp (hội nghị chính trị hiệp thương Trung Quốc – tổ chức xã hội tương đương Mặt trận Tổ quốc của Việt Nam) vào ngày 4 tháng 3 năm 2006. Đó là “Lấy yêu tổ quốc làm vinh, coi tổn hại tổ quốc là nhục; lấy phục vụ nhân dân làm vinh, coi xa rời nhân dân là nhục; lấy tôn sùng khoa học làm vinh, coi ngu muội vô tri là nhục; lấy lao động cần cù làm vinh, coi lười biếng hưởng lạc là nhục; lấy đoàn kết tương trợ làm vinh, coi ích kỷ hại người là nhục; lấy thành thực giữ tín làm vinh, coi hám lợi bất nghĩa là nhục; lấy tuân theo kỷ cương pháp luật làm vinh, coi vi phạm là nhục; lấy phấn đấu gian khổ làm vinh, coi xa xỉ dâm dật là nhục”.

Anh ta tìm kiếm một hồi mà không có kết quả gì, tìm hỏi người xung quanh mới biết được lúc trận đánh nhau vừa bắt đầu thì Ung Khả đã khóc lóc chạy ra ngoài rồi. Có người nói cô trợ lý nhỏ chạy thực mạng phía sau cũng không đuổi kịp, cô ta nhìn có vẻ khóc rất thương tâm.

Tạ Luân nghe xong, phát hiện ra nội tâm mình vậy mà cũng không có chút gợn sóng nào, không cảm thấy cô ta đáng trách, cũng không thấy cô ta đáng thương. Anh ta chỉ nghĩ, cũng tốt, Ung Khả vốn là nên sớm thấy rõ Nhiếp Diệc yêu Nhiếp Phi Phi, biết được Nhiếp Diệc yêu Nhiếp Phi Phi đến nhường nào.

Anh ta hiểu Nhiếp Diệc một phần, Ung Khả hiểu rõ một phần của Nhiếp Diệc, mà phần hiểu biết này của bọn họ chính là Nhiếp Diệc chưa bao giờ một lời không vừa ý sẽ đánh người. Hắn cực kỳ thông minh, lại lạnh nhạt trầm tĩnh, chưa bao giờ sùng bái bạo lực, là một người khiêm tốn có tu dưỡng cực kỳ tốt.

Nhưng tiền đề của hắn chính là người không thể động vào đồ của hắn. Bảo vật mà hắn cất giấu không một ai được mơ ước, không được khao khát, ngay cả xem một cái cũng không được.

Tạ Luân gọi điện thoại về nhà của Ung Khả, nghe Ung Khả cao ngạo nhất trần đời đầu dây bên kia khóc đến nửa đêm. Khi đó trong lòng Tạ Luân cũng rất bình lặng, nghĩ rằng phản nghiệt duyên này rốt cuộc đã đến đoạn kết, bất kể là Ung Khả với Nhiếp Diệc, hay là bản thân anh ta và Ung Khả.

Lúc Nhiếp Phi Phi kéo Nhiếp Diệc chạy đi cũng không nghĩ được nhiều như thế.

Trước đây cô quả thật thường đấu với Nhiếp Diệc ở quán rượu, nhưng cô cũng chưa từng nhìn được bộ dạng đánh nhau của Nhiếp Diệc. Bọn họ hồi mới quen nhau không lâu, hắn cũng đã từng vì lần cô bị bắt cóc mà động thủ giáo huấn, nhưng dù là lần đó thì Nhiếp Diệc cũng không chân chính cho cô chứng kiến cảnh bạo lực là như thế nào. Cho nên khi đứng trong quán rượu, Nhiếp Phi Phi sau khi tỉnh táo lại từ kinh ngạc, thấy được Nhiếp Diệc với gương mặt lạnh lùng đại sát tứ phương, cảnh tượng này thật sự đã khiến đầu óc cô chấn động.

Nhiếp Phi Phi cảm thấy đáng về của Nhiếp Diệc khi làm về mặt không cảm xúc đánh người thật sự là quá kích động lòng người, vừa soái lại vừa gọi cảm. Nhưng mê trai là chuyện của mê trai, sau khi chứng kiến Nhiếp Diệc vật ngã một đại hán từ xuống đất nửa ngày không bò dậy nổi thì Nhiếp Phi Phi rốt cuộc nhảy bèn cảm thấy nếu còn tiếp tục bỏ mặc hắn đánh tiếp như vậy, không biết chừng sẽ thật sự gây ra án mạng mất. Lúc đó cô cũng coi như cơ trí lại quyết đoán kéo Nhiếp Diệc từ trong hiện trường ẩu đã chạy đi. Nhiếp Diệc bị cô kéo mạnh lao đảo suýt ngã, nhưng rất nhanh liền phối hợp theo, phối hợp đến nỗi khiến cho cô nghi ngờ mình đã kéo nhầm người, trong lúc có trăm mối bận rộn vẫn không quên quay đầu xác nhận, sau khi nhìn thấy người bị mình lôi đi đúng là Nhiếp Diệc thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Phía trước quán rượu là một đoạn đường đi bộ đầy phong tình, hai bên là kiểu kiến trúc bằng gạch ngói xanh cũ kỹ, đèn nê ông đỏ chớp tắt treo ở hiên nhà toát ra một loại cảm giác vừa cổ điển lại lãng mạn. Bọn họ chạy qua đoạn đường đi bộ đó, xuyên qua một tòa nhà cao tầng, lại chạy qua một đoạn đường trong công viên bên hồ, cuối cùng dừng lại trước bờ hồ nhân tạo trong công viên.

Nhiếp Phi Phi ngồi lên lan can bằng đá thạch cao, đầu óc lúc này rốt cuộc mới bắt đầu vận hành bình thường lại. Cô ngồi đó, về mặt trông rỗng đơn giản tổng kết lại những sự việc phát sinh đêm nay với các mối quan hệ phức tạp của những người có mặt trong lúc đó: Nhiếp Diệc và Ung Khả quan hệ tốt, cô và Nhiếp Diệc đang làm thủ tục ly hôn; Ung Khả và Nhiếp Diệc nào loạn gây mâu thuẫn đến quán rượu mua say, bị trêu chọc, cô quản việc không đâu đi làm mỹ nhân cứu mỹ nhân; Nhiếp Diệc đến, thay Ung Khả dạy dỗ tên dê xồm, Ung Khả cảm động muốn khóc, thế nhưng cô lại ngay trước mặt Ung Khả nắm tay Nhiếp Diệc chạy đi. Bất luận mục đích ban đầu của cô là gì, bọn họ chính là đang làm ly hôn, thế nhưng cô lại đi nắm tay Nhiếp Diệc, thậm chí còn nắm tay hắn rồi chạy, này vô luận là vì lý do gì thì cũng là cô không phải. Nhiếp Phi Phi nhìn tay phải mình, cực kỳ buồn bã thở dài, cô đứng là hồ ly tinh mà.

Cảm giác được Nhiếp Diệc ngồi xuống bên cạnh, Nhiếp Phi Phi khom người giả bộ ngáp một cái. Nhiếp Diệc nhìn cô, cô lại giả bộ tự nhiên cười cười: “Mang điện thoại không? Gọi Tạ Luân đến đây đón anh đi.”

Nhiếp Diệc nhìn cô không lên tiếng.

Cô bị hắn nhìn đến ngượng ngùng, mặt nửa ngày mới mò ra cái điện thoại của chính mình đưa cho hắn: “Không thì dùng điện thoại của em gọi cho anh ta đi?”

Nhiếp Diệc vẫn không nói chuyện, cũng không tiếp lấy điện thoại của cô.

Nụ cười miễn cưỡng treo ở khóe miệng có chút cứng nhắc, cô theo bản năng chuyển tầm mắt sang phía ngược lại để không phải đối diện trực tiếp với hắn, tự mình tìm đề tài: “Vốn dĩ là được hai người cảm ơn rồi, nếu như em không kéo anh ra đây... Sao lại cứ kích động như thế chứ.....”

Nhiếp Diệc rốt cuộc cũng mở miệng, “Tôi không nói lời nào khiến em rất lúng túng?”

Cô lập tức ngậm miệng.

Hắn nói: “Vì sao phải cảm thấy lúng túng? Không phải em đã nói tạm biệt với tôi, còn chúc tôi hạnh phúc hay sao?” Không cho cô một chút nào cơ hội thờ dốt, liền tiếp tục nói: “Không phải em đã coi tôi là người xa lạ rồi sao?”

Hắn vẫn còn nhớ những lời lúc trước cô nói với hắn trong căn phòng triển lãm kia, nhưng đó là câu nghi vấn hay là câu hỏi ngược lại đây? Cô không hiểu hôm nay hắn bị làm sao, đáng vẻ châm chọc này như là nghi hoặc, lại giống như trào phúng.

Cô không biết phải làm sao ứng phó với một Nhiếp Diệc như vậy, nhưng xưa nay sở trường mạnh nhất của cô chính là giả bộ như xã hội thái bình, bởi vậy ho nhẹ một cái, liền rất hiền hòa nói: “Em đã chúc anh hạnh phúc, nhưng chưa từng nói muốn làm người xa lạ với anh nha. Nếu đã chia tay trong hòa

bình như vậy thì gặp lại cũng vẫn có thể làm bạn bè mà.....” Cô nhận ra ánh mắt của hắn thoáng chốc lạnh lẽo, liền biết hắn không thích cô như vậy, lập tức ngậm miệng lại. Cô khẽ thở dài một hơi, than nhẹ trong lòng. Lúc trước rõ ràng mỗi lần đối mặt với Nhiếp Diệc cô đều giống như có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng giờ thì sao? Hiện tại chỉ có thể đối mặt mà không nói được gì, bởi vì những câu cô muốn nói kia, hoặc là không thích hợp, hoặc là không còn ý nghĩa gì nữa.

Gió sông thổi qua, cô nhấc tay vuốt lại mấy sợi tóc rối về sau tai, lộ ra vành tai tinh tế trắng mịn màng, trên vành tai có một viên trân châu màu đen. Cô mân mê viên trân châu này, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.” Nói xong, nhảy từ lan can xuống nhìn sang Nhiếp Diệc.

Nhiếp Diệc cúi đầu nhìn cô, nhưng cũng không đi xuống.

Cô nhìn thẳng khuôn mặt của Nhiếp Diệc, lúc này mới phát hiện ra một bên khóe miệng của hắn mơ hồ có vết máu đọng. Cô tưởng mình nhìn nhầm, liền đến gần hơn một chút: “Khóe miệng anh bị làm sao vậy?” Cách một khoảng vừa đủ liền thấy được đúng là có vết máu ứ đọng, ngón tay theo bản năng đang muốn chạm tới, nhưng đi được một nửa thì thì nhận ra ánh mắt của Nhiếp Diệc, cô hoảng hốt, giật mình vội vàng thu tay về. Cô muốn lùi về khoảng cách an toàn, nhưng Nhiếp Diệc đã nhanh tay nhanh mắt giữ lại cô. Trong lúc trầm mặc, hắn đột nhiên nâng mặt cô sau đó cúi đầu hôn lên môi cô.

Trên trời có mặt trăng, dưới đất có rặng chiều, ánh sáng bị bóng tối nuốt mất một phần, là nhu hòa mà ám muội. Bên trong tầng ánh sáng nhu hòa mà ám muội đó, Nhiếp Diệc ngồi trên lan can cúi đầu hôn cô. Nhiếp Phi Phi hoảng hốt trong nháy mắt. Nụ hôn này không giống với khi trước, không ôn nhu, mà vừa bắt đầu liền như bão táp ngang tàng ngổ ngược, vững vàng không chế khiến cho cô không thể nào nhúc nhích. Nhiếp Phi Phi mở to mắt suy nghĩ, nhìn thấy hai hàng lông mày của Nhiếp Diệc cũng hơi rung rung. Cô nhìn về mặt có bao nhiêu lạnh lẽo đẹp đẽ này của hắn, nhìn thoáng qua thì thấy mỏng manh dễ vỡ, nhưng động tác của hắn cứng rắn gần như có thể gọi là hung bạo, đây là mâu thuẫn đến thế nào. Cô cảm nhận hắn cắn môi cô, ngậm nút đầu lưỡi cô, cô nằm được trong miệng hắn hương vị của sự kìm nén. Một tay để không của hắn ôm chặt cô, từng chút từng chút một siết chặt hơn, lại hơn một chút, chặt đến mức khiến cho cô cảm thấy đau. Dần dần, cô không còn cách nào để suy nghĩ nữa, chỉ có thể nghe theo bản năng. Mà bản năng của cô chính là cực kỳ yêu thích những thứ này. Xưa nay cô đều khát vọng Nhiếp Diệc, khát vọng tất cả của Nhiếp Diệc, ôm hắn, hôn hắn, làm với hắn tất cả những khát vọng và ý muốn sở hữu của cô với hắn.

Mãi đến khi nụ hôn dài này kết thúc, Nhiếp Phi Phi mới hơi khôi phục lại thần trí, mà Nhiếp Diệc sau khi hấp tấp lại mạnh bạo hôn xong thì tựa hồ cũng đã khôi phục lại bình thường, tất cả những hơi thở cuồng bạo đều biến mất, hắn thả lỏng cơ thể đặt đầu lên vai cô, tựa hồ lại biến trở về một Nhiếp Diệc bình lặng dịu dàng.

Nhiếp Phi Phi mơ hồ nghĩ, đúng, Nhiếp Diệc thích cô, hắn đương nhiên thích cô, cô vốn vẫn biết là như thế. Nhưng hắn cũng thích Ung Khả, sau khi hắn tỉ mỉ đưa ra lựa chọn đã quyết định ly hôn với cô, đoán chừng bởi vì cảm thấy có lỗi với cô nên mới chia cho cô một lượng tài sản khổng lồ lại phong phú đến vậy. Những điều này cô đều rất rõ ràng. Vậy hiện tại được xem là cái gì đây? Là sau khi lựa chọn Ung Khả lại cảm thấy không bỏ được cô, là sự xa cách của cô khiến hắn bất an, nhưng vừa rồi sự đáp lại của cô đã khiến hắn hải lòng, để hắn cảm thấy cô khẩu thị tâm phi, cô thật ra vẫn thuộc về hắn? Đàn ông rốt cuộc là một thứ sinh vật như thế nào?

Ngón tay Nhiếp Diệc ôn nhu vuốt ve bên tai cô, giọng nói nhỏ nhẹ ôn hòa: “Chúng ta.....”

Nhiếp Phi Phi rốt cuộc vỡ òa khóc rống lên: “Nhiếp Diệc, anh không thể như vậy, anh không nên như vậy.”

Nhiếp Diệc ngăn người một chút, sau đó luống cuống tay chân muốn nâng mặt cô lên lau đi những giọt nước mắt. Cô nhân cơ hội đó đẩy hắn ra, lui về phía sau hai bước mới dừng lại, vừa lau nước mắt vừa ngẩng đầu nhìn mặt hồ rộng lại trống trải phía trước. Lúc nói chuyện cô căn bản không nhìn khuôn mặt Nhiếp Diệc, nỗ lực ép cho giọng mình bình tĩnh nhất có thể, nhưng là làm sao có thể bình tĩnh được đây. Giọng nói chứa cả sự lên án của cô rất nhỏ: “Bàn bạc thời điểm thích hợp nên tách nhau ra là anh, đề nghị ly hôn cũng là anh, nhưng bây giờ.....Người đối tốt như không nỡ xa em chính là anh, Nhiếp Diệc, anh chưa bao giờ là người do dự thiếu quyết đoán, nếu anh đã đưa ra lựa chọn, không phải là sẽ kiên trì đến cùng, tuân thủ đến cùng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 2

Hắn không phản bác lời của cô, đưa tay muốn giúp cô lau nước mắt, nhưng lại bị cô gạt ra.

Cô bước ra thật xa hắn, tựa như là đang sợ hãi chỉ cần hắn gần cô thêm một chút thì cô sẽ lại bị hắn đầu độc.

Nhiếp Phi Phi không làm sao có thể miêu tả ánh mắt một khắc đó Nhiếp Diệc nhìn cô. Ánh mắt kia giống như đang trầm mê trong bi thương, lại giống như không phải, một hồi sau, Nhiếp Diệc hỏi cô: “Không thể hồi hận đúng không?”

Cô đã từng đọc qua một câu chuyện tên là Bạch nguyệt quang cùng nốt chu sa của Trương Ái Linh. Nguyên văn thế nào cô không nhớ rõ lắm, đại khái là kể rằng, mỗi người đàn ông trong cuộc đời này sẽ đều gặp phải một đóa hồng trắng, một đóa hồng đỏ. Cưới đóa hồng trắng, hồng trắng liền biến thành một hạt cơm nhỏ vô ích dính trên áo, nhưng đóa hồng đỏ sẽ trở thành nốt chu sa trên ngực; cưới đóa hồng đỏ, hồng đỏ liền biến thành một vệt máu muỗi đỏ trên tường, còn hồng trắng vẫn sẽ là ánh trắng sáng nơi đầu giường. Nhiếp Phi Phi che mắt lại: “Không thể hồi hận. Anh đã lựa chọn rồi, có cuộc sống mới, em cũng đã lựa chọn, cũng sẽ có một cuộc sống mới.” Cô nhẹ giọng nói: “Chúng ta đều không thể hồi hận.”

Câu nói này tiến vào trong tai Nhiếp Diệc khiến anh ngồi ngậy người chỗ đó một hồi lâu, trên mặt hắn hiện lên bi thương nồng đậm.

Bi thương này khiến cho cô cảm thấy đau đớn, nhưng cô không như lúc bình thường đi an ủi hắn, cô cũng không muốn an ủi chính mình. Cô chỉ rất nhẹ nhàng nói với hắn, cũng giống như đang nói với chính mình: “Chúng ta đều sẽ quen, chẳng mấy chốc sẽ quen thôi.”

Sau đó Nhiếp Phi Phi mất một khoảng thời gian dài không gặp Nhiếp Diệc, trợ lý Chử cũng mất tích luôn cùng bản thỏa thuận ly hôn. Cô từng có một lần gửi tin nhắn hối thúc, hỏi trợ lý Chử chừng nào thì có thể gửi thỏa thuận ly hôn cho cô, trợ lý Chử trả lời rất nhanh, hàm hồ nói còn một vài điều khoản cần chờ chỉnh sửa lại. Cô sau đó cũng không hỏi nhiều nữa.

Triển lãm tưởng nhớ Evans và Duran đúng ngày khai mạc ở thành phố S, ngày đó cô gặp Tạ Luân. Tạ công tử cau mày hỏi cô: “Cô và Nhiếp Diệc rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Cô không biết đâu, gần đây ấy à, cậu ta.....” Lắc đầu liên tục, sau đó cũng không nói tiếp nữa.

Trong lòng cô thoáng căng thẳng, nhanh chóng hỏi anh ta: “Nhiếp Diệc làm sao vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô, Tạ Luân mừng thầm trong lòng: “Cô yên tâm, cậu ta rất khỏe. Chỉ là đột nhiên như biến thành người khác điên cuồng làm việc, luyện cho mấy tinh anh trong viện nghiên cứu kia muốn đổi nghề tập thể hết rồi.”

Cô kim nén lại, bình thần ở một tiếng.

Tạ Luân đánh giá cô một vòng, cười như không cười: “Giả bộ. Giả bộ. Giả bộ. Cũng không phải là cô không thèm để ý cậu ta, vì sao phải chịu khổ cái nhau với cậu ta thành như vậy?”

Cô cũng không khách khí chút nào đánh giá lại Tạ Luân một lượt, cười nói: “Đại khái có lẽ là anh cảm thấy tôi sùng bái anh ấy, nên yêu anh ấy đến mức không có ranh giới đi.” Nói xong câu đó cô liền cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên thở dài thườn thượt: “Tôi cũng thật giống là không có ranh giới gì cả, anh ấy muốn thế nào kỳ thực tôi đều có thể theo anh ấy, chỉ cần có thể ở cùng với anh ấy là đã hạnh phúc lắm rồi.” Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tạ Luân, cô cười đến mức hơn hớn: “Xin lỗi, vẫn khiến cho anh hiểu lầm tôi thành nữ cường nhân, nhưng kỳ thực tôi chính là một người lún sâu vào tình ái như thế đây. Anh ấy lựa chọn Ung Khả,” cô tiếp tục nói, “Kỳ thực tôi cũng có thể lý giải. Dù sao anh ấy thích cô ta trước, xét theo thứ tự trước sau, thì tôi chính là người đến sau. Tôi biết anh ấy không nỡ bỏ tôi, nhưng đã đến nước này rồi tôi thật sự không thể cùng sai theo anh ấy. Anh ấy cũng sẽ không thích có cùng hai người phụ nữ thích mình quẩn quanh, tôi không thể giúp anh ấy chuyển thành không thích chính tôi. Tôi đã từng nói, phải cho anh ấy một tình yêu đẹp nhất, tôi không biết anh ấy định nghĩa một tình yêu đẹp nhất là như thế nào.” Cô nhìn Tạ Luân một chút, khẽ cười nói: “Tình yêu cực kỳ đẹp của tôi chính là như vậy, muốn cho anh ấy được hạnh phúc, còn muốn cho anh ấy một tình yêu trước sau như một.”

Tạ Luân tròn mắt há mồm nhìn cô: “Tôi không biết đâu.....”

Nhiếp Phi Phi không hiểu ra làm sao: “Anh không biết cái gì?”

Tạ Luân lẩm bẩm: “Tất cả những thứ cô vừa nói tôi đều không biết.”

Nhiếp Phi Phi càng không hiểu ra làm sao: “Vậy anh biết cái gì?”

Tạ Luân nói: “Tôi chỉ biết hai người đang náo loạn muốn ly hôn.”

Nhiếp Phi Phi ở một tiếng, hiểu ra gật đầu nói: “Thiếu chút nữa thì quên rồi, anh và Nhiếp Diệc chưa bao giờ tán gẫu chuyện tình cảm và phụ nữ.” Ngược lại chợt phát hiện ra cái gì đó, kinh hãi nhìn anh ta: “Còn anh thì sao, không phải là vẫn còn thích Ung Khả đó chứ?”

Tạ Luân hiếm thấy vẻ bối rối, xua tay không ngừng: “Không không, tôi chỉ là đang cần thời gian tiêu hóa những thông tin phong phú này thôi.”

Tiêu hóa xong những thông tin phong phú này, đêm đó Tạ đại thiếu gia gọi điện thoại cho Nhiếp Diệc.

Tạ đại thiếu gia lần đầu tiên trong đời thử gọi cho Nhiếp thiếu tám chuyện tình cảm và phụ nữ, rõ ràng là có chút ngượng miệng, vẻ thong dong thanh tao ngày thường giống như đã quên hết, vừa mở đầu liền đi thẳng vào chủ đề chính: “Nghe nói thật ra là cậu thích Ung Khả?”

Nhiếp thiếu trả lời phi thường lãnh khốc: “Cậu nói mơ cái gì đấy, không có chuyện gì quan trọng thì tôi cúp máy.”

Tạ Luân kinh ngạc: “Cậu và Phi Phi là vì cái này mà ly hôn? Hôm nay gặp Phi Phi, cô ấy đã nói thế với tôi đấy.” Tạ Luân kinh ngạc xong, nghe được phía bên kia yên lặng mất mười giây đồng hồ, sau đó tiếng Nhiếp Diệc vang lên lần nữa đã không còn lãnh khốc như lúc trước, khiến cho Tạ Luân có chút hoài nghi là mình đang nói chuyện với hai người khác nhau.

Nhiếp Diệc ở đầu dây bên kia nói với anh ta: “Phi Phi nói gì với cậu?”

Tạ Luân đột nhiên cảm thấy một sự kiện chấn động lịch sử sắp được làm sáng tỏ, nghĩ đến chuyện này còn có nội tình khác, hai người có lẽ là có gì đó hiểu nhầm đối phương, trong miệng liền không kìm được mà bắt đầu luyên thuyên kể cho hắn nghe cuộc đối thoại hôm nay của anh ta và Nhiếp Phi Phi. Đầu dây phía Nhiếp Diệc tút một tiếng ngắt máy. Tạ Luân nhìn cuộc trò chuyện đã kết thúc, trầm tư ba giây, lại thêm ba giây nữa, cuối cùng thành mê man suy nghĩ.

Từ sau khi trưởng thành Tạ thiếu cũng rất ít khi cẩn thận suy nghĩ đến vấn đề tình cảm, huống hồ còn là vấn đề tình cảm của người khác, lần này suy nghĩ một mạch liền mất đến nửa giờ. Trịnh Nghi bụng cóc sữa bò đặt trước mặt anh ta sau đó lại lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài. Ánh mắt của anh ta bám theo Trịnh Nghi mãi đến tận chỗ rẽ. Sau đó.....sau đó anh ta liền quên mất vấn đề của Nhiếp Diệc, bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề tình cảm của bản

thân, mãi đến khi điện thoại vang lên mới tỉnh táo lại, liền phát hiện Nhiếp Diệc vậy mà lại tìm đến anh ta: “Cậu đi ra, tôi đứng trước cổng nhà hai người. Chúng ta nói chuyện.”

Nhiếp Phi Phi tỉnh lại trong phòng bệnh, vô cùng không hiểu vì sao Nhiếp Diệc lại xuất hiện trước mắt cô.

Đúng vậy đó, chỉ là mới hai tháng, cô lại một lần nữa tiến vào phòng bệnh của bệnh viện.

Lần này là ở nước K.

Cô tự đánh giá chính mình cũng không phải là một mỹ nhân mắc bệnh đa sầu đa cảm, mười tám tuổi không thể nói là có tinh thần thể dục, nhưng trong đó cũng có ít nhất tám loại là tinh thông; hai mươi tuổi đừng nói là ba năm đầu không bao giờ phải nằm viện, đến cả cảm mạo cũng rất ít, nhưng năm có hai mươi tư tuổi này lại không hiểu vì sao lại có duyên với phòng bệnh như thế.

Người ta nói năm tháng biến thành bất lợi, đại khái có lẽ năm tháng thật sự là vấn đề với cô.

Sự tình cũng không phức tạp cho lắm.

Cô và Hứa Thu Nhiên đến nước K khảo sát để quyết định xem có nên hợp tác với viện bảo tàng của nước K cho triển lãm 《Màu lam ở giữa thế giới》hay không. Hai người sau khi từ trong Bộ văn hóa đi ra liền mỗi người một ngã, Hứa Thu Nhiên hướng về phía đông đi gặp một người bạn, mà cô thì đi về phía tây, men theo một đoạn vỉa hè tàn bộ.

(*) ở đây nước A có lẽ là Hoa Kỳ, K có lẽ là Hàn Quốc.

Đoạn đường này từ lâu đã có một tòa nhà nghiêng ngả, bởi vì là tài sản riêng của một xí nghiệp nào đó nên chính phủ không tiện nhúng tay vào, cũng không chặn lại bằng dải cách ly, càng không đặt biển cảnh báo. Bên cạnh tòa nhà cũ này có một chiếc xe bán kem dừng ở đó, cô đi về phía chiếc xe đó, vừa mới trả tiền nhận kem thì tòa nhà cũ kia không báo trước liền sập xuống. May mà chính chiếc xe bán kem đã giúp chặn lại không ít gạch đá, chỉ là không may chân trái của cô bị cửa xe rơi xuống kẹp phải, chờ đến khi có người tốt bụng kéo cô từ đuôi chiếc xe ra thì chân cô đã không còn cảm giác. May là tuy nhìn có chút khủng khiếp, nhưng trên thực tế cũng không có nghiêm trọng lắm, bác sĩ nhìn phim chụp liền nói là cẳng chân bị gãy xương nhẹ, mà gân cốt không bị ảnh hưởng nên không cần phẫu thuật, trị liệu kiểu truyền thống là ổn thỏa, sau khi khôi phục cũng sẽ không ảnh hưởng đến vận động sau này.

Trong lúc đó Nhiếp Phi Phi vẫn hết sức bình tĩnh, chỉ là Hứa Thu Nhiên thì lại bị dọa sợ một phen.

Sau khi vết thương được xử lý thích đáng, Nhiếp Phi Phi ôm chiếc chân bó thạch cao ngồi trên giường trêu chọc Hứa Thu Nhiên: “Hứa đạo diễn, anh đừng căng thẳng, thả lỏng ra nào. Cha mẹ tôi đều là người có thể nói đạo lý, tôi gãy xương cũng không phải là lỗi của anh, bọn họ sẽ không tìm anh liều mạng.”

Hứa Thu Nhiên thế nhưng lại không hùa theo cô như ngày thường, khuôn mặt vẫn cực kỳ căng thẳng, đứng đó mất nửa ngày mới hỏi cô: “Có từng nghĩ tới, nếu như nghiêm trọng hơn nữa có thể liền cả đời sau cô không thể bơi lội nữa không hả?”

Cô biết Hứa Thu Nhiên thay cô lo lắng cái gì, nhưng cô cũng có triết lý sống của chính mình, phát tay một cái rồi cười nói: “Chúng ta đừng nghĩ đến mấy chuyện đáng sợ như vậy chứ.”

Hứa Thu Nhiên lại trầm mặc một hồi lâu, sau đó đột nhiên vươn tay ra, giống như muốn nắm lấy tay cô.

Nhiếp Phi Phi sừng sốt một giây, bàn tay theo bản năng giấu về phía sau, phản ứng đó khiến cho Hứa Thu Nhiên dừng lại, hai người nhất thời không ai nói gì. Khi đó Nhiếp Phi Phi vẫn chưa dự liệu được chuyện gì đang chờ đón cô ở phía trước, cô chẳng qua là chỉ cảm thấy Hứa Thu Nhiên đột nhiên trở nên thật kỳ quái. Bầu không khí trong phòng bệnh cũng trở nên căng thẳng, cô ho khan một cái.

Hứa Thu Nhiên lại không để ý đến cái ho khan đó của cô, một mình chăm chăm nói: “Có thể đây không phải là thời cơ thích hợp nhất, thật ra tôi vẫn đang chờ đợi thời cơ thích hợp.” Anh ta ngẩng đầu nhìn Nhiếp Phi Phi: “Tôi biết thời cơ này không quá lý tưởng, nhưng sau này sợ là khó có thời cơ tốt hơn, Phi Phi, nếu Nhiếp Diệc đã nhường ra một vị trí bên cạnh em.....” Anh ta ngừng một chút, nhìn thẳng vào mắt cô: “Vị trí còn khuyết kia liệu có thể dành cho tôi không?”

Nhiếp Phi Phi không lên tiếng, trong phòng bệnh yên tĩnh lại chừng năm giây, sau đó cô như tỉnh ngộ cười cười: “Ôi, hôm nay là ngày cá tháng tư hay là ngày lễ gì vậy, thế nào mà Hứa đạo diễn lại đột nhiên nhớ ra muốn trêu chọc tôi.”

Hứa Thu Nhiên lăn lộn trong tình trường nhiều năm, được phong làm công tử đào hoa của học viện, từng chiêu thức theo đuổi con gái đều chính xác đến mức có thể viết thành sách. Trong thế giới yêu đương của người trưởng thành, thói quen của anh ta chính là nói những lời thật mà giả, hết thấy tình ý đều mơ hồ ám muội, thói quen của anh ta chính là nắm quyền chủ động trong tay mình. Đây có lẽ là lần đầu tiên Hứa Thu Nhiên chịu thua trước đối phương, chịu chủ động lấy ra con át bài của mình. Kỳ thực nói cái gì mà thất thủ, đối phương căn bản là không nhận ra được anh ta là đang đấu cờ với cô, cũng không hề biết anh ta lao thẳng đến phía cô với vai trò là người theo đuổi chứ không phải là cộng sự. Anh ta biết Nhiếp Phi Phi cũng không quá kinh ngạc khi nhìn đến con át chủ bài của anh ta, ánh mắt chỉ lóe lên một cái rồi biến mất đó khiến cho trái tim anh ta trong nháy mắt nguội lạnh, sau đó là đâm sâu khiến trái tim anh ta đau đớn không thể thở nổi, tiếp theo sau đó là như trong dự liệu đối phương không chút do dự mà nói với anh, xin anh đừng trêu đùa tôi. Đó hẳn là vì lo lắng cho mặt mũi của anh ta sau khi từ chối rồi.

Hứa Thu Nhiên rõ ràng, chiếu theo tính cách của Nhiếp Phi Phi, nếu như lúc này anh ta theo cô thừa nhận chỉ là đùa vui, cô hơn nửa có thể lập tức cho là chuyện này chưa từng xảy ra, bọn họ sau đó vẫn còn tiếp tục là bạn bè. Trong thế giới của người trưởng thành, rất nhiều chuyện không cần thiết phải

làm cho quá rõ ràng, lớn cả rồi mà còn phải ép cho nhau đến mức lúng túng cả đời không qua lại. Anh ta quen thuộc những quy tắc này, cũng rất thích chúng, vận dụng lên người Nhiếp Phi Phi thành thực gấp trăm lần. Nhưng hiện tại anh ta lại chán ghét chúng vô cùng. Anh ta ngừng lại hai giây, sau đó hỏi ra: “Không có hứng thú là từ khi nào tôi bắt đầu thích em sao?” Lời này so với một câu nói vừa rồi của anh ta càng thêm rõ ràng, đại khái là việc thú nhận thẳng thừng này khiến cho anh ta có một cảm giác rất mới mẻ, liền cười cười. Đây giống như là đang kể một câu chuyện đùa, nhưng giọng điệu của Hứa Thư Nhiên lại hết mực chân thành, anh ta nói: “Em nhất định phải hỏi, nếu không tôi rất khó có thể cam tâm.”

Phản ứng của anh ta khiến cho Nhiếp Phi Phi bất ngờ, cô dừng lại một chút, sau đó hơi lúng túng: “Hứa đạo diễn, anh.....” Lại nói: “Tôi.....tôi thực sự là cho rằng Hứa đạo diễn đang trêu đùa, tôi thấy miệng của Hứa đạo diễn anh vẫn luôn ngọt như bôi mật mỗi lần nói chuyện với phái nữ.....”

Hứa Thư Nhiên ngắt lời cô: “Từ khi em vào đại học tôi liền thích em, nhưng khi đó em đã có bạn trai.” Lại hỏi cô: “Em không biết mình cũng đẹp đến chói mắt sao?” Anh ta không nghĩ sẽ bực bực với cô, rằng nhiều năm như vậy anh ta với tất cả những người khác đều là gặp thì diễn trò vui, mà yêu thật lòng chỉ có cô. Anh ta biết cô không tin, bởi chính anh ta còn không tin. Anh ta là yêu người khác, chỉ là Nhiếp Phi Phi đích thật là người đầu tiên anh ta dùng chính trái tim của mình mà thích, cô đối với anh ta rất đặc biệt như thế. Nhưng khi đó phần chân tâm này không cao cả đến mức sánh với thâm tình, nếu không anh ta hẳn phải đến nước A là ngôi trường cô theo học, tạo ra tình huống tình cờ gặp gỡ lãng mạn, sau đó bắt đầu liên tục tấn công cô. Trên đời này cũng không có nhiều mối tình cảm sâu nặng chớp mắt lại như vạn năm như thế. Anh ta khi đó đối với cô cũng chỉ là đến mức độ đó thôi, cô cũng không phải là một giấc mộng quá quan trọng đối với anh ta. Nhưng nhiều năm sau gặp lại, cô vẫn giống với thời đại học như đúc, tự lập tự chủ, đẹp đến chói mắt, tình cảm này lại như từ trong tro tàn cháy bùng lên, như một ngọn núi lửa vô cùng không ổn định nhưng lại hết mực tráng lệ đang hoạt động, hấp dẫn anh ta từng bước từng bước lún vào bùn sâu, mỗi bước đều là đau, nhưng lại có một loại an ủi thỏa lòng.

Dù là anh ta chưa bực bực hoàn toàn với cô, nhưng xem ra Nhiếp Phi Phi cũng đã đủ chán kinh rồi, lầm bầm nói: “Chuyện này..... này..... Là khi đó sao? Tôi không nhớ là khi đó chúng ta đã từng gặp mặt nhau, à, đúng, anh đã nói chúng ta cùng trường.....” Tựa như trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói tiếp thế nào, cô liền dừng lại.

Tình cảm đơn thuần đó rốt cuộc là đã nảy sinh từ bao nhiêu năm trước? Hứa Thư Nhiên nhìn cô, nhìn mái tóc dài lượn thành từng lọn sóng, nhìn thần sắc cô mang theo chút nghi hoặc và lúng túng, nhưng ánh mắt vẫn tràn tình mà linh hoạt. Thời đại học cũng vậy, bất luận là phát sinh chuyện nghiêm trọng đến đâu thì ánh mắt của cô trước sau vẫn tràn tình mà linh hoạt như thế. Anh ta thấp giọng nói: “Em chưa từng nhìn thấy tôi, nhưng.....” Anh ta cười cười: “Tôi gặp em ở rất nhiều nơi, nhà ăn, siêu thị, phòng lấy nước, phòng tự học, thư viện, cả trên thảm cỏ bên hồ Xuân Viên nữa.”

Nhiếp Phi Phi không tỏ rõ ý kiến nói: “À, ra vậy.” Hiển nhiên cũng không cổ vũ anh ta tiếp tục nói.

Hứa Thư Nhiên trầm mặc hai giây, đột nhiên nói: “Nếu như tôi gặp em trước Nhiếp Diệc, theo đuổi em, có phải là chúng ta có thể sẽ có cơ hội hay không?”

Nhiếp Phi Phi kinh ngạc quay đầu nhìn anh ta, một hồi lâu, khe khẽ thở dài: “Không thể nào.” Cô nhún vai nở nụ cười: “Làm sao anh có thể gặp tôi trước khi tôi thích anh ấy rồi biểu lộ được chứ?” Cô quay đầu về, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ: “Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy là năm 12 tuổi kia.”

Hứa Thư Nhiên ngắt lời cô, một lát sau mới khó khăn mở miệng: “Tôi không tin từ lúc đó mà em đã.....”

“Thích anh ấy?” Cô bổ sung xong vấn đề đó của anh ta, tựa như vô ý xếp lại tâm tư trong lòng: “Ai biết được?”

Hứa Thư Nhiên dừng lại, lần này thời gian trầm mặc của anh ta dường như dài hơn rất nhiều. Trong khoảng thời gian đó, anh ta nghĩ rất nhiều chuyện, anh ta nghĩ đến cô lãng phí từng ấy thời gian cho Nhiếp Diệc. Cô đặt một thứ tình yêu tha thiết khó có thể lay động trên người Nhiếp Diệc, nhưng nếu như anh ta cũng đồng ý vì tình yêu mà kiên trì một lần này, vì tình yêu mà hi sinh một lần này..... Chỉ có thời gian mới có thể so cao thấp với thời gian, chỉ có hi sinh mới có thể đặt ngang hàng cùng hi sinh..... Ý tưởng này trong nháy mắt khiến lòng anh ta có chút sôi sục, anh ta mở miệng hướng về phía cô, giọng nói bởi vì quyết tâm trong lòng mà khác hẳn với ngày thường, nghe vào thậm chí còn giống như thứ kích động chỉ thanh niên mới lớn mới có, anh ta nói: “Chung quy một ngày nào đó em cũng sẽ quên Nhiếp Diệc, phải không? Khi đó tôi.....”

Nhiếp Phi Phi có chút không hiểu nhủ mảy, nhưng vẫn theo bản năng ngắt lời anh ta: “Hứa đạo diễn, tôi cảm ơn sự ưu ái của anh, nhưng.....” Cô dùng một chút: “Xin anh đừng làm khó tôi. Cũng có thể đúng là sẽ có một ngày nào đó tôi sẽ quên anh ấy, nhưng quên nên là một chuyện thuận theo tự nhiên, tôi chưa từng nghĩ tới việc phải cho mình một thời hạn.” Cô thấp giọng, không biết là đang nói cho đối phương nghe, hay là đang nhủ với chính mình: “Có thể sẽ rất nhanh liền có thể quên anh ấy, có thể cả đời đều không thể quên được. Chuyện này làm sao có thể nói trước chứ, tôi không muốn làm lỡ thời gian của anh.”

Hứa Thư Nhiên không nói nữa, hai người trầm mặc ngồi đối diện nhau, mãi cho đến khi điện thoại của Hứa Thư Nhiên vang lên thì anh ta mới đi ra ngoài tiếp nghe.

Nhiếp Phi Phi thấp thỏm chờ anh ta một lúc, cuối cùng không đợi được Hứa Thư Nhiên trở về. Cô nghĩ thầm, có lẽ Hứa Thư Nhiên cũng cảm thấy lúng túng, nên mượn cơ hội vừa rồi để cho cô nghỉ ngơi, còn mình thì lặng lẽ rời đi rồi. Trong lòng cô lúc này mới thoáng yên tâm lại, nhắm mắt dưỡng thần, một lúc sau thì ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại thì sắc trời đã tối, Hứa Thư Nhiên vẫn không quay lại, mà thay vào đó là Nhiếp Diệc ngồi trên chiếc ghế sofa cạnh giường đang đeo tai nghe, bàn tay đặt trên bàn phím nhẹ nhàng gõ chữ. Nói là đánh máy cũng không đúng lắm, mà nhìn bộ dạng của anh giống như là đang mở thư mục gì đó chỉ cần anh gõ YES hoặc NO.

Nhiếp Phi Phi biết không phải đây là mơ, vừa rồi cô mới âm thầm nheo mắt nhìn, rất đau. Nhưng vì sao Nhiếp Diệc lại xuất hiện trong phòng bệnh của cô? Chẳng lẽ Hứa Thư Nhiên nhiều chuyện lại thông báo tin cô bị thương cho Nhiếp Diệc, mà Nhiếp Diệc lại gặp đúng dịp đến thủ đô nước K công tác nên mới tiện đường đến thăm?

Nếu đúng là như vậy thì cũng thật là quá khéo rồi.

Nhiếp Phi Phi hơi híp mắt lại quan sát Nhiếp Diệc.

Bầu trời hoàng hôn bên ngoài có chút âm u, ánh sáng trong phòng cũng không thịnh, cơ hồ toàn bộ đều bị nhấn chìm trong bóng tối mơ hồ. Nhưng ánh sáng từ màn hình máy tính phát ra lại đủ để phác họa khuôn mặt của Nhiếp Diệc: ánh mắt anh chăm chú nhìn màn hình, tay trái đặt bên môi, tay phải tùy ý gõ trên bàn phím. Nhiếp Phi Phi trầm nghĩ, những lúc Nhiếp Diệc nghĩ ngợi gì đó sẽ thường làm động tác này.

Người này thật sự là đẹp trai.

Là chồng của cô.

Nhưng sẽ rất nhanh thôi không còn phải nữa.

Nhiếp Phi Phi hồn bay lơ lửng ngẫm nghĩ.

Nhiếp Diệc đột nhiên ngừng đầu lên nhìn về phía giường bệnh, cô lập tức theo bản năng nhắm mắt giả bộ ngủ, đại khái là bởi vì trong tiềm thức đã phân tích việc này đến thấu triệt: nếu đối mặt cũng không biết nói gì, thì chỉ bằng không đối mặt.

Trong phòng yên tĩnh một lúc.

Cô nghe được tiếng động, Nhiếp Diệc hẳn là vừa đóng lại máy tính.

Cô linh cảm được Nhiếp Diệc đang nhìn mình.

Cô nỗ lực kiềm chế cho mi mắt mình không được run rẩy.

Bàn tay của Nhiếp Diệc rơi xuống bụng cô.

Cô cảm giác được, cách một lớp chăn mỏng và bộ quần áo bệnh nhân, bàn tay anh đang nhẹ nhàng xoa trên bụng cô, mà động tác này của anh rất thật trọng, giống như chỉ sợ sẽ làm đau cô. Động tác này cực kỳ chậm rãi, cuối cùng dừng lại vẫn là trên bụng cô. Trong đầu cô lóe lên một chút, sau đó trong đầu vang lên tiếng âm âm, đột nhiên hiểu được vì sao Nhiếp Diệc làm thế, cũng vì sao động tác này của anh lại đặc biệt cẩn trọng đến vậy.

Nơi này từng mất đi một đứa nhỏ.

Con của bọn họ.

Hắn biết rồi.

Lại là Hứa Thụ Nhiên sao?

Được rồi, chuyện đã đến nước này thì dù hắn có biết cũng chẳng sao cả, dù sao cũng không thể thay đổi con đường mà bọn họ đã lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 3

Nhiếp Phi Phi mở mắt ra. Cô nghĩ mình cũng không phải tiếp tục tìm lý do nữa, chỉ là việc này nếu anh đã biết rồi thì bọn họ vẫn là phải nói chuyện, không phải hôm nay thì sẽ là ngày mai, hoặc là tuần sau, tháng sau, mà cô cũng không cần thiết phải đem sự tình dây dưa không dứt.

Nhiếp Diệc giống như đã sớm biết cô giả vờ ngủ, nhìn đôi mắt trong suốt không chứa một tia buồn ngủ nào của cô cũng không hề kinh ngạc. Hắn ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nghiêng người về phía cô. Hai người cách nhau rất gần, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn cô. Trong lòng cô khẽ run, nhưng chỉ một tích tắc sau liền tìm lại được tiếng nói của mình: “Không phải lỗi của anh, anh không cần phải tự trách mình. Cũng không phải lỗi của em, anh cũng không thể, không thể trách móc em……” Cô chưa từng nghĩ sẽ phải nói chuyện này với Nhiếp Diệc, chưa bao giờ từng chuẩn bị qua, tuy là đã đem giọng nói của mình ngụy trang đến hết mực bình tĩnh thì đây đây sao cũng là nỗi đau bấy lâu nay của cô, chuyện bị nhắc lại khó mà khiến cho cô giữ cho mình ung dung. Cô tránh khỏi ánh mắt của hắn, đầu nghiêng về một hướng khác, thành công khiến cho trước mắt lúc này chỉ còn một bức tường trắng như tuyết.

Một lát sau cô nghe được Nhiếp Diệc mở miệng: “Em rốt cuộc là thất vọng với tôi thế nào mới có thể gạt tôi.” Âm thanh có chút khàn khàn.

Cô nhìn chăm chú bức tường: “Em không có……”

Lòng bàn tay cô chợt cảm nhận được độ nóng trên ngón tay của Nhiếp Diệc, tiếp theo là môi của hắn. “Là lỗi của tôi,” hắn ngắt lời cô: “Tôi không xứng làm một người chồng, một người ba.” Trái tim cô đột nhiên nhảy lên một cái, nhanh chóng quay đầu lại, nhưng ngoài việc thấy mi mắt hắn rũ xuống thì cũng không sao nhìn rõ về mặt của Nhiếp Diệc. Cô đột nhiên hiểu được câu nói đầu tiên của hắn căn bản không phải là câu nghi vấn. Cô nghe được lời hứa hẹn của hắn: “Phi Phi, tôi sẽ không rời bỏ em.”

Mí mắt cô đột nhiên giật giật, đúng, sẽ là kết quả như thế. Cô đã sớm đoán được.

Khi đó Đồng Đồng hỏi cô vì sao cô không cho Nhiếp Diệc biết, cô nói cho cô ấy biết bởi vì Nhiếp Diệc là một người có trách nhiệm, một khi hắn biết được thì nhất định cuộc hôn nhân này sẽ không cần phân ly nữa. Đồng Đồng lúc ấy tròn tròn mắt hỏi cô, vậy không phải là rất tốt sao?

Cô hiểu rõ vì sao Đồng Đồng nói vậy. Hôn nhân trên đời này, có 99% không phải thuần túy là tình yêu, đây cũng mới chính là hiện thực của nhân gian. Hôn nhân trên thế gian này, bởi vì lợi mà có, bởi vì cần mà có, cũng bởi vì bất đắc dĩ mà không thể từ bỏ. Nhưng cô muốn nó sẽ không là của cô và Nhiếp Diệc. Nếu hôn nhân của bọn họ chỉ là bởi vì Nhiếp Diệc muốn chịu trách nhiệm mà duy trì, thì người bất hạnh sẽ là ai? Bị sỉ nhục sẽ là ai?

Không thể như vậy.

Cô muốn hắn được hạnh phúc. Cũng hi vọng tương lai mình có thể hạnh phúc.

Cô nhìn chằm chằm Nhiếp Diệc không chớp mắt: “Không cần.” Chậm rãi nói tiếp: “Trước khi anh tới Hứa Thụ Nhiên đã thổ lộ với em rồi.”

Nhiếp Diệc đột nhiên nhấc mắt. Cô quan sát về mặt của hắn, nhìn thấy giọt mình trong đáy mắt của hắn. Cô thầm cảm thấy may mắn vì chỉ ít Hứa Thụ Nhiên cũng chưa nói cho hắn biết chuyện này, đó cũng là chuyện tốt. Cô chưa bao giờ thích nói dối, nhưng lúc này lại không thể không làm vậy. Phải triệt để kết thúc đoạn孽 duyên này, không để lại một chút day dứt, càng không được để lại đường lui.

Nhiếp Diệc, em biết nỗi khổ của anh, cô nghiêm túc nhìn hắn, trong lòng nhủ thầm, em biết anh cũng không quá hiểu chuyện tình cảm của chính mình, vẫn luôn cảm thấy trong phương diện này em hiểu nhiều hơn anh, vậy thì xin anh lần này hãy hoàn toàn tin tưởng em, nếu là vì anh không biết con đường chính xác ở nơi nào, vậy thì em cũng có thể nói cho anh biết.

Cô nhìn Nhiếp Diệc khiếp sợ xen lẫn mù mịt, rút lại những ngón tay của mình khỏi bàn tay hắn. Cô chống khuỷu tay lên giường ngồi dậy: “Em đã đồng ý với anh ta.” Cô hơi cong khóe miệng, giọng nói ôn nhu: “Nhiếp Diệc, anh không thể ở bên em nữa rồi.”

Yên tĩnh giống như một dải lụa trắng bị kéo căng, hoang hôn bên ngoài bao bọc lại từng góc nhỏ trong căn phòng bệnh. Một hồi lâu sau, cô nghe được Nhiếp Diệc thấp giọng: “Là vậy sao.” Sau đó nhìn thấy hắn ngồi trở lại ghế sofa trong góc, kéo giãn khoảng cách giữa bọn họ. Lại qua mấy giây sau, cô mới nghe được hắn hỏi cô: “Vì thế nên, em đã quyết định cuối cùng là phải.....” Hắn dừng lại một chút: “Em vẫn là muốn ở cùng anh ta sao?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, lại nhẹ nhàng đáp lại: “Ừ.”

Lại là một đợt yên tĩnh.

Mười giây sau, cô nghe được Nhiếp Diệc lần nữa mở miệng: “Nhưng Nhiếp Phi Phi, không phải em đã hứa là sẽ cho tôi một tình yêu đẹp nhất sao?”

Cô đột nhiên ngừng đầu nhìn hắn: “Là ai.....”

Hắn ngắt lời cô: “Không phải em đã nói sẽ cho tôi hạnh phúc sao?”

Cô theo bản năng phản bác: “Em lúc nào.....”

Hắn căn bản là không cho cô cơ hội nói hết câu: “Không phải là em yêu tôi đến mức không có ranh giới?”

Cô lập tức ngậm miệng lại, khiếp sợ nhìn hắn.

Khuôn mặt hắn không cảm xúc, trong giọng nói đã hoàn toàn không còn ôn nhu như khi vừa rồi nắm tay cô: “Em nói với Tạ Luân, nói em yêu tôi. Em yêu tôi, nhưng cuối cùng lại lựa chọn Hứa Thụ Nhiên. Nhiếp Phi Phi, em khiến tôi rất hỗn loạn.” Hắn càng giống là đang trách móc cô, lại giống như vừa nghi hoặc vừa trào phúng cô: em hỗn loạn như vậy, khiến cho tôi cũng hỗn loạn theo, hóa ra tình yêu mà em nói chính là vậy sao.

Khuôn mặt cô dần chuyển sang trắng nhợt: “Anh đang tức giận với em?”

Hắn yên tĩnh ngồi đó, ánh mắt lâu không lường được, giống như là đang chăm chú quan sát cô.

Thân thể cô cứng ngắc, tầm mắt không mục đích rơi về vách tường phía trước. Một lúc lâu sau, cô lẩm bầm nói: “Nhiếp Diệc, anh không có tư cách tức giận. Em thích anh, em thích anh nhất, anh với tất cả bọn họ đều không giống, em đã nói như thế có đúng không?” Cô chớp mắt một cái, nói tiếp: “Thật ra không phải vậy. Em yêu anh, em yêu anh nhất, anh với tất cả bọn họ đều không giống. Khi đó em muốn nói là cái này.” Cô vẫn nhìn vách tường như cũ, miễn cưỡng nở một nụ cười: “Nhưng mà em không thể mang đến áp lực cho anh. Anh nói anh chưa từng thấy tình yêu có gì tốt, cũng cảm ghét người khác nổi lòng tham với anh, mà em, em cũng có lòng tham với anh. Bởi vậy không thể nào để cho anh phát hiện, không thể hù dọa anh. Em phối hợp theo từng bước đi của anh, em chấp nhận chúng ta cùng nhau tiến lên dần dần. Tình yêu của em là như thế nào đây.....” Cô không biết trong lúc nói những lời đó thì nước mắt cũng lăn dài: “Tình yêu của em chính là, em biết một ngày nào đó anh sẽ rời khỏi em thì em cũng chỉ hi vọng những tháng ngày cùng nhau có thể khiến anh vui vẻ. Lúc anh muốn rời khỏi em cũng có thể chúc phúc cho anh, anh lựa chọn người khác, em liền buông tay. Dù là kết cục cho đoạn tình cảm này với em chưa được hoàn mỹ cho lắm, nhưng hồi ức em có được đã rất đẹp rồi. Em đã nói rồi, em muốn cho anh một tình yêu đẹp nhất, em

không hề nuốt lời, vậy thì vì sao anh lại tức giận chứ?” Khấp khuôn mặt trắng nhợt của cô đều là nước mắt, giọng nói cũng khàn khàn nghẹn ngào, nhưng cô đều không nhận ra. Nhiếp Phi Phi nhủ thầm, khiến cho mình giống như chỉ đang nghĩ hoặc, một chút thương tâm cũng không có: “Anh muốn em phải thế nào đây?” Cô nhẹ giọng hỏi hần: “Anh muốn em không cần đến thể diện cùng một người phụ nữ khác tranh cướp anh, lấy thứ này để chứng minh tình yêu của mình? Anh muốn em cho anh thấy những chấp niệm và ham muốn đáng sợ của em với anh? Hay là anh muốn em.....”

“Tôi muốn em.....” Cô nghe được Nhiếp Diệc trả lời. Cô im lặng lắng nghe câu trả lời của hần. Muốn nhìn nội tâm của một người thì phải nhìn vào đôi mắt của người đó, nhưng lúc này đôi mắt của Nhiếp Diệc đều bị những ngón tay thon dài của anh che kín. “Tôi muốn em đừng rời bỏ tôi.” Hần nói ra đáp án, trong giọng nói không còn lãnh khốc vừa rồi nữa, có chăng chỉ còn là bi thương. Giống như một phiến lá phong đỏ không cẩn thận rơi xuống mảnh trời đông giá rét tĩnh mịch lại hiu quạnh, là một thứ bi thương tươi sáng mà thê lương.

Cô tròn trĩnh mắt nhìn hần qua làn nước mắt.

Có lẽ là cảm giác được ánh mắt của cô, hần thả tay xuống, sau đó dựa vào ghế sofa phía sau nhìn lại cô. Trong phòng ngày càng tối nhưng không có ai muốn đi bật đèn, ngoài cửa tiếng côn trùng kêu rả rích xen lẫn với thanh âm của gió đêm, càng làm nổi bật lên căn phòng trống trải lạnh lẽo đến trơ trọi, tựa như một hòn đảo biệt lập, lại như một vùng hoang mạc đầu hủi. Hần nhấc tay phải lên lần mò đến đuôi mắt cô, tiếng côn trùng đột nhiên trở nên ồn ào, một giây sau hần đã kéo cô vào trong lòng.

“Phi Phi, em muốn tôi phải thế nào đây?” Cô nghe được hần hỏi cô.

“Em muốn anh.....” Cô lẩm bẩm trả lời, lại đột nhiên run cầm cập, sau đó cuống quýt lắc đầu.

Hần thông minh như vậy, liếc mắt một cái liền nhìn thấu cô: “Em nói chấp niệm và ham muốn của em đối với tôi cực kỳ đáng sợ, em không muốn trả lời câu hỏi của tôi. Em sợ tôi biết, càng sợ tôi không thích....” Hần dán sát phiến môi mỏng bên tai cô: “Có bao nhiêu đáng sợ? Những chấp niệm và dục vọng kia của em với tôi ấy?” Hần hôn lên tai cô: “So với chấp niệm và dục vọng của tôi với em có đáng sợ hơn không?” Cô kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Trần hần chạm nhẹ lên trán cô, chớp mũi cũng dán sát vào chớp mũi cô, thanh âm của hần vô cùng nhẹ mà thấp: “Tôi không chỉ muốn em yêu tôi, còn muốn cả đời này của em chỉ có tôi, thâm tâm của em đều chỉ chấp nhận tôi. Tôi chính là hi vọng em là một người không hoàn hảo, khi ở bên tôi mới trở nên hoàn chỉnh, rồi khỏi tôi liền không sống nổi. Phi Phi, chấp niệm và dục vọng của em với tôi, có thể đáng sợ và điên cuồng hơn của tôi sao?”

Vốn là những câu nói kịch liệt đến vậy, nhưng lại được hần cực kỳ bình tĩnh nói ra, giống như chỉ là đang giải thích một cái nguyên lý sinh học, một cái luận chứng và công thức nào đó. Đây là Nhiếp Diệc mà cô quen thuộc. Nhưng cô cũng không quen thuộc một Nhiếp Diệc có thể nói ra những câu nói nóng bỏng như thế, nhiệt độ của chúng cao đến mức muốn làm phỏng cô. Hần tựa như không hề phát hiện ra, vẫn tiếp tục ép hỏi cô: “Em là người dạy tôi về tình yêu, vậy giờ hãy nói cho tôi biết đi, những chấp niệm và dục vọng tôi đối với em đó gọi là gì?”

Môi của hần gần như vậy, hô hấp cũng thân thuộc đến vậy. Suy nghĩ của cô hỗn loạn tung bùng, hàng lông mi dài không ngừng run rẩy. Cô hàm hồ trả lời hần: “Em không biết.....”

“Là yêu.” Cô nghe được hần nói cho cô biết, “Tôi yêu em.” Thanh âm của hần hết mực cẩn thận, lại như thần linh ban ra một thiên khai(*).

(*) lời tuyên ngôn

Cả người cô cứng đờ, hai giây sau đột nhiên đẩy hần ra: “Nói dối!” Cô giẫy dụa khiến hần bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, nhưng đầu sao nhiều lần cùng cô đầu vớ ở đạo quán đều là hần thắng. Trong nháy mắt hần liền có thể khóa lại cô trong ngực, bảo vệ một bên chân bị thương của cô, khóa lại bàn tay muốn khước từ hần của cô, làm cho gò má cô kề sát lồng ngực của hần.

Cô không có cách nào phản kháng, nước mắt mãnh liệt trào ra: “Anh không yêu em Nhiếp Diệc, anh quên là anh đã lựa chọn Ung Khả sau đó quyết định ly hôn với em rồi sao? Anh đã quên buổi tối hôm đó.....” Cô nghẹn ngào: “Tối đó, ở trong điện thoại em hỏi anh vì sao không cần em nữa, em yếu đuối hơn anh nghĩ, em nói với anh em rất khó chịu, càng không kiên cường một chút nào cả, em không biết nên làm gì khi anh không cần em nữa. Nhưng anh không để ý đến em, Nhiếp Diệc, anh nghe em khóc thương tâm đến vậy nhưng một câu anh cũng không chịu nói, cuối cùng vẫn là kiên quyết ngắt điện thoại.” Cô phát hiện ra thân thể hần cứng ngắc, giống như lời của cô đã đâm hần bị thương. Trong nháy mắt cô cảm thấy lồng ngực đau đến rỉ máu, cô nhận ra có một số việc hóa ra cô cũng không chưa từng buông xuôi, trong nội tâm vẫn oán giận, những oán giận đó khiến cô trong phút chốc vừa thất vọng lại vừa thương hại chính bản thân mình. Cô tựa đầu vào lồng ngực của hần, đôi mắt đỏ ửng đề nghị với hần: “Anh không phải là người không dứt khoát, Nhiếp Diệc, anh nên lấy sự quyết tuyệt đêm đó đối với em ra, đừng cho em hi vọng, càng không được kéo em vào mối quan hệ vô vọng này, cầu anh để cho em đi đi.....”

Hần ngắt lời cô: “Tôi không hối hận khi đó đã quyết định ly hôn với em, nếu một lần nữa quay lại khi đó thì tôi vẫn sẽ làm như vậy.”

Cô choáng váng, lập tức tiếp tục giẫy dụa: “Bởi vậy mới nói.....”

Hần càng dùng sức mà ôm chặt cô: “Nhưng tôi hối hận tối đó đã không nói dù là một câu với em” Giọng của hần khàn khàn: “Mỗi lần em khóc đều khiến tôi hoang mang lo sợ, dù là lúc nào tôi cũng không thể thờ ơ đối với tiếng khóc của em. Tôi chưa bao giờ vì bất cứ ai khác mà không muốn em, em là người nhà mà tôi tự mình chọn lựa, thật vất vả mới có thể cười về làm vợ, là người duy nhất tôi yêu. Nếu không phải vì bất đắc dĩ thì tôi cũng sẽ không tay cho buông em đi.”

Xưa nay hần luôn giấu kín tình cảm vào trong lòng, có rất nhiều chuyện hần làm nhưng không bao giờ có ý định nói ra với cô. Mà với Nhiếp Phi Phi, cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày có thể nghe được những lời bộc bạch này phát ra từ trong miệng hần. Nó không giống những câu bông chày vừa rồi, bởi khi nói những câu này, giọng điệu của hần đã không còn bình thản như trước nữa.

Nội tâm của cô kỳ thực có một góc tối, góc tối đó từng hi vọng Nhiếp Diệc sẽ hối hận, hi vọng hần chịu dần vất. Bây giờ tám nguyện của nó đã được

thực hiện, cô đã có thể cảm giác được luồng cuồng và đau xót trong lời nói của hắn. Nhưng cô nhận ra mình kỳ thực không muốn hắn như vậy. Dù là hắn không yêu cô, cô cũng không muốn hắn phải như vậy.

Nhưng đúng là, hắn yêu cô sao? Thật là yêu cô sao?

Cô mê man lặp lại phần thông tin mình nghe hiểu được: “Nên mới nói không có Ung Khả mà là do em hiểu nhầm. Chúng ta là đôi vợ chồng yêu tha thiết lẫn nhau, chúng ta xa cách không phải đã..... có thể.....” Cô vẫn hoài nghi, vẫn không thể khống chế được nước mắt không ngừng rơi: “Là vì bất đắc dĩ gì mà khiến anh có thể dễ dàng quyết định ly hôn với em như thế? Em.....” Hai tay cô rút cuộc cũng được tự do, nhưng cô không lợi dụng nó để giấy dựa nữa mà nhân đó che kín mắt mình: “Thật ra em cũng không có tham lam như vậy, không cần nhất định phải buộc anh yêu em. Em đã nói rồi, chỉ cần anh nguyện ý ở bên em thì em thế nào cũng được, nhưng mà.....”

“Là bất đắc dĩ thế nào.....” Cô cảm nhận được bàn tay hắn trùm lên bàn tay đang che kín mắt của cô. Cô khóc dữ như vậy, chắc hẳn đám nước mắt đó cũng sẽ chui qua khe tay làm ướt lòng bàn tay của hắn.

Cô nghe được tiếng thở dài thật sâu của hắn: “Động đất và bệnh độc.”

Cô không hiểu ngẩng đầu lên, một bàn tay khác của hắn xoa đỉnh đầu cô, lại đưa đầu cô vùi vào trong hõm cổ hắn. Một khoảng im lặng sau, cô rút cuộc nghe được lời giải thích của hắn: “Trong một tháng tôi đến phòng thí nghiệm sinh vật học P4, bọn họ muốn tôi giúp đỡ nghiên cứu một loại bệnh độc cực kỳ nguy hiểm, khi đó loại bệnh độc đó còn chưa có vắc xin hữu hiệu phòng bệnh cũng như phương pháp trị liệu.....”

Hắn chủ trì toàn bộ cuộc thí nghiệm, quá trình nghiên cứu tiến hành được một nửa thì ở đó xảy ra động đất. Chấn động quá lớn đã khiến toàn bộ phòng thí nghiệm bên trong bị phá hủy, hệ thống lọc không khí hoàn toàn bị hư hại, đường ra bị bịt kín, bàn làm việc của nhân viên nghiên cứu cũng bị phá hoại nghiêm trọng. Lúc xảy ra động đất hắn đang ở nơi trong cùng của phòng thí nghiệm, quần áo bảo hộ cũng bị hỏng lúc ngã xuống, không cẩn thận khiến bệnh độc lây nhiễm vào cơ thể. Trên mặt đất của phòng thực nghiệm lập tức bị phong tỏa, nhân viên cứu hộ tuy lập tức chạy đến nhưng loại bệnh độc hắn bị lây nhiễm kia chưa hoàn toàn bị tiêu diệt nên không có sẵn phương pháp trị liệu hữu hiệu. Dù ở đó nhân viên cứu hộ đông đảo, toàn bộ chuyên gia của tổ sau khi họp bàn đánh giá vẫn không trông mong vào khả năng sống sót của hắn.

Như hắn đã từng nói, nếu không phải vì trường hợp vạn bất đắc dĩ thì hắn nhất định sẽ không buông tay cô.

Trên đời này có rất nhiều chuyện có thể từ từ lên kế hoạch, có thể cân nhắc thậm chí vẽ ra đến trăm bước sau đó nên làm gì, nhưng những thứ này chung quy vẫn cần có thời gian. Nửa giờ sau khi tổ chuyên gia báo cáo kết quả lên, hắn liền đưa ra quyết định buông tay cô. Hắn không có nhiều thời gian và sức khỏe đi suy nghĩ xem rút cuộc đó có phải là quyết định chính xác trăm phần trăm hay không, hắn chỉ có thể tin tưởng mình đã đưa ra một phán đoán chính xác.

Đối mặt với sinh tử, hắn cũng phải bó tay toàn tập. Hắn chung quy cũng chỉ là một con người không đủ sức xoay chuyển cả đất trời.

Hắn không nói cho cô biết tình trạng nguy kịch của mình khi đó, cũng không nói cho cô biết khi đó hắn đã có bao nhiêu đấu tranh vật lộn và thống khổ, cuối cùng chỉ hơi hột nói với cô: “Dưới loại điều kiện cực đoan đó, xác suất sống sót của tôi không quá lớn. Đối với tôi mà nói, đó là thời điểm buộc tôi phải thả cho em đi.”

Trong phòng phút chốc không có một tiếng động, cô không trả lời hắn.

Hắn buông cánh tay đang ôm chặt cô, bàn tay nâng khuôn mặt đầm lệ của cô lên. Hô hấp của Nhiếp Phi Phi gần như là dừng lại, không chớp mắt nhìn hắn, một hồi lâu sau mới đưa tay ra run rẩy chạm vào mặt hắn. Đôi khi cô lại có thể hiểu rất nhanh, nhưng sự phỏng đoán đó lại khiến cô kinh tâm động phách. Cô là người làm nghề thuật giàu trí tưởng tượng, mà sau đó lại bị chính tưởng tượng của mình dọa cho sợ hãi.

Hắn lau nước mắt trên mặt cô: “Hiện tại không sao rồi. Đừng lo lắng.”

Cô không nói gì, chớp mắt một cái liền lại có hai giọt nước mắt trong suốt ầm ập chảy ra, lăn vào lòng bàn tay hắn. “Buổi tối hôm đó gọi điện cho em,” hắn vừa lau nước mắt cho cô vừa nói cho cô biết, “Tôi nằm trên giường bệnh, lúc ấy tôi cho rằng đó là đêm cuối cùng của mình.” Hắn nhớ đến đêm ấy, hắn đeo mặt nạ thở oxy, đồng nghiệp bấm số cô đặt bên tai hắn. Hắn nghe được tiếng khóc của cô ở nơi cách xa ngàn dặm, cô dè dặt hỏi hắn cô không phải là người thân nhất trên thế giới này của hắn sao, hắn đã nghĩ, đúng vậy, Phi Phi, em là người thân nhất trên đời này của tôi. Nhưng cỗ họng hắn tắc nghẹn, ngay cả hít thở cũng khó khăn, huống chi là đáp lại cô.

“Tối đó, tôi không phải là không muốn nói chuyện với em, mà là không thể.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 4

Hắn nhớ tới đêm đó trên trời dưới đất đều là tiếng khóc của cô, cô khóc đến cạn kiệt sức lực, thảm thiết khiến lòng người tan nát. Một khắc đó mạch suy nghĩ của hắn không còn rõ ràng, nhưng điều duy nhất hắn vẫn nghĩ được đó là quyết định khi đó của hắn là rất chính xác. Cô đã dạy hắn một chuyện

liên quan đến tình yêu, dạy hẳn thích và yêu không giống nhau, yêu và ý muốn sở hữu không giống nhau. Cô đã nói cô thích hẳn. Đó là trái tim hẳn chuẩn bị kỹ càng chiêm được yêu thích của cô, khi đó hẳn nghĩ, dựa theo định nghĩa với tình yêu hà khắc như vậy thì phải có đủ thời gian để khiến cho yêu thích này có thể biến thành yêu, mà hơn chín mươi phần trăm là hẳn không đợi được đến ngày đó. Hẳn nghĩ cuộc hôn nhân này có lẽ sẽ khiến cô đau lòng một chút, nhưng dù sao có thể cô vẫn còn yêu Hứa Thư Nhiên, mà hẳn nên nhắc mình còn đang trên cõi đời này tác thành cho cô. Hẳn hiểu rất rõ cô là người trọng tình, xưa nay đều biết hẳn không thích Hứa Thư Nhiên, nếu như hẳn muốn cô thành quả phụ thì dù cô có yêu Hứa Thư Nhiên, nhất định cũng sẽ không tiến tới dù chỉ một bước với anh ta. Nếu có ai đó hỏi hẳn đó có phải là đáp án hẳn mong muốn hay không, vậy thì hẳn sẽ trả lời hẳn là muốn cô phải nhớ đến hẳn cả đời này. Nhưng hẳn cũng không muốn cả một đời này cô không được hạnh phúc vui vẻ. Hẳn biết rất ít những điều liên quan đến tình yêu, phần lớn đều là do cô dạy hẳn. Mà thứ tình yêu cô dạy cho hẳn kia không ích kỷ như vậy.

Ngón tay cô dừng lại trên gò má của hẳn, hẳn liền phủ bàn tay mình lên chúng. Hẳn nhìn cô, đem toàn bộ gò má của mình áp sát vào lòng bàn tay cô. Bọn họ cứ đối mặt với nhau như vậy trong yên lặng. Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây..... Cô bỗng nhiên hung hăng ôm lấy hẳn. Cô chôn đầu mình lên vai hẳn, không để cho hẳn nghe thấy tiếng khóc của cô, nhưng trên vai lại có thể cảm giác được âm ướt đang không ngừng lan tỏa. Một hồi lâu sau, hẳn nghe được thanh âm nghẹn ngào nhỏ vụn của cô: “Lúc bệnh tình của anh đang trong tình trạng nguy kịch lại đi đề nghị ly hôn với em, Nhiếp Diệc, em không hiểu nổi thứ logic của anh!”

Logic của hẳn rất đơn giản, hẳn nhắm mắt lại: “Khi đó tôi cho là hôn nhân của chúng ta đối với em chỉ là một bản khế ước, trước khi tôi đi nên để cho em tự do.”

“Nói vậy.” Cô gay gắt chất vấn hẳn, nói chính xác hơn, là dùng toàn bộ lời nói vừa rồi của hẳn, “Không phải là anh muốn em yêu anh sao? Muốn cả đời này em chỉ có anh, thâm tâm em chỉ chấp nhận anh sao? Không phải anh hi vọng em là một người không hoàn hảo, khi ở bên anh mới trở nên hoàn chỉnh, rời khỏi anh liền không sống nổi sao?”

Hẳn nhìn lại cô, nhìn rất lâu, sau đó thấp giọng nói: “Đây đúng là ham muốn riêng của tôi, nhưng tôi không thể như vậy.” Hẳn ôm trán: “Thật sự, tôi không muốn giao em cho bất kỳ một ai hết.” Dừng lại một chút, lại nói: “Cho dù anh ta là mối tình đầu của em, nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?” Cô truy hỏi không buông.

Hẳn vuốt mấy sợi tóc về sau tai cô: “Nếu như tôi chết, tôi hi vọng sẽ có người có thể chăm sóc cho em.” Hẳn vô thức cau mày: “Tôi tuy là chưa từng có hảo cảm với Hứa Thư Nhiên, nhưng lúc trước em đã thích anh ta.....”

Cô tròn mắt ngắt lời anh ta: “Em thích Hứa Thư Nhiên?”

Về mặt của cô trống trơn hai giây, sau đó dần bừng tỉnh: “Thế nên đó là lý do sau khi anh bình an trở về cũng không tới tìm em, cũng không tìm em giải thích nguyên nhân? Anh cho là em thích Hứa Thư Nhiên, nên em đã ở bên anh ta rồi?” Một hồi lâu sau, cô ôm ngực mình: “Nhưng dù là như vậy.....” Trong mắt cô không có nước mắt, chỉ có vầng mắt đỏ ửng, nhưng giọng nói cô run run, lại giống như sắp khóc: “Dù là như vậy.....” Cô hỏi hẳn: “Anh lại có thể cứ như vậy đem em tặng cho anh ta?”

Nhường. Hẳn vì cô mà nhận thức và giải nghĩa được thêm nhiều từ mới lắm, đây không phải là nhường, là tôn trọng, là tác thành, là khát vọng cô được sống tốt, nó thật sự không phải là nhường. Hẳn khép mi mắt: “Em nói với tôi là em đã có lựa chọn mới, có cuộc sống mới.” Đèn hành lang sáng lên, ánh đèn xuyên qua cửa kính hắt vào trong phòng, giống như một dòng sông trắng trong đêm tối. Hẳn nương theo ánh sáng nhàn nhạt đó nhìn chăm chú gò má cô: “Em có dạy cho tôi một từ —— tác thành. Tôi chưa từng nghĩ tới khi tôi còn sống sẽ đem tặng em cho ai, tôi chỉ là phải.....” Hẳn dừng một chút: “Đang thử học cách tác thành.”

“Tác thành là một chuyện rất khó, phải không?” Hẳn nghe được cô hỏi hẳn, nhưng cô cũng tựa như không cần câu trả lời của hẳn, vì sau đó cô đã tự mình đáp lại, “Em biết là rất khó.”

Cô ngẩng đầu nhìn hẳn, trong đáy mắt có sóng nước dịu dàng. Có một câu gọi là rung rung muốn khóc, có lẽ hiện tại về mặt của cô chính là như vậy đi, nhưng cô vẫn thử nở nụ cười: “Lúc trước em có từng thích một người, anh ấy là mối tình đầu của em”

Chuyện này cô đã từng nói với hẳn một lần, hẳn nghĩ có lẽ cô đã quên, bởi dù sao khi đó cô cũng đã uống say, liền đáp lại cô: “Tôi biết.”

Nhưng cô lại lắc đầu: “Anh không biết.” Cô rũ mắt, khóe mắt đỏ ửng, nhưng về mặt vẫn rất bình tĩnh: “Anh ấy là một thiên tài. Lần đầu tiên gặp anh ấy, khi đó anh ấy 15 tuổi, em 12 tuổi. Anh ấy đến trường của em làm diễn thuyết sau đó bị lạc đường, cuối cùng nhờ em chỉ đường. Em dẫn anh ấy đến hội trường báo cáo làm diễn thuyết, anh ấy liền tặng cho em một mô hình DNA xoắn ốc màu trắng đen.”

Cô quan sát bộ dạng hẳn hoàn toàn bị sững sốt thì không khỏi mỉm cười, giống như đóa hoa ngậm sương yên lặng nở rộ dưới ống kính máy ảnh, mang theo một lời thơ súc tích việc nghĩa chẳng từ nan. Nhưng đó cũng là một nụ cười phi thường dịu dàng.

Cô nắm chặt tay hẳn đặt bên môi của chính mình, hơi rũ mi mắt, hàng lông mi rung rung còn một giọt nước mắt đọng lại. Cô nhẹ giọng: “Làm sao mà anh biết được câu chuyện này chứ, không ai biết được cả, đây là bí mật của em. Thật ra em không có ý định nói cho anh biết, chỉ là.....” Cô không nói tiếp nữa.

“Em.....” Hẳn nhìn lại muốn hỏi cô vì sao không chịu nói sớm cho hẳn biết, hẳn nghĩ là hẳn biết rõ ràng lý do của cô.

Hẳn mơ hồ nhớ lại, xác thực hồi thiếu niên có gặp một chuyện như vậy. Chính là sau một cuộc thi nào đó hẳn đồng ý với lời mời của trường cũ quay về nước làm báo cáo, nhưng bởi vì trường xây lại mà bị lạc đường, không tìm được hội trường báo cáo bên trong thư mời. Lúc đó còn là thời gian lên lớp nên toàn bộ sân trường là một mảnh vắng lặng. Xuyên qua màn mưa hoa anh đào khi đó, hẳn nhìn thấy một đứa bé trai đang từ phía xa đi tới, hẳn tiến lên hỏi đường, mãi đến khi cậu nhóc đó mở miệng thì mới phát hiện ra đó là một bé gái. Hẳn đã quên mất dáng dấp của đứa bé đó như thế nào, chỉ nhớ

rõ đó là một cô nhóc nhỏ nhỏ, dung mạo tựa như rất đáng yêu, còn cắt tóc ngắn như con trai.

Đêm Tạ Luân kết hôn, cô mơ màng nhắc đến chuyện xưa này với hắn, ngồi bên cạnh hắn nhẹ thở dài: “Trực giác của em nói rằng anh ấy sẽ thích con gái thông minh hơn, nghĩ nếu như được gặp lại anh ấy mà em vẫn còn vô dụng thì thật mất mặt. Em hi vọng lúc gặp lại anh ấy có thể tỏa sáng như anh ấy, phải thật chói mắt, phải khiến cho bản thân mình cũng trở thành một vật phát sáng thì mới có thể hấp dẫn sự chú ý của anh ấy bên trong dòng người đông đúc xung quanh.”

Một phút trước, cô tuyệt vọng hỏi hắn: “Anh muốn em cho anh thấy những chấp niệm và ham muốn đáng sợ của em đối với anh?”

Cô thông khổ thổ lộ với hắn: “Tình yêu của em chính là, em biết một ngày nào đó anh sẽ rời khỏi em thì em cũng chỉ hi vọng những tháng ngày cùng nhau có thể khiến anh vui vẻ. Lúc anh muốn rời khỏi em cũng có thể chúc phúc cho anh.”

Cô hỏi hắn: “Tác thành là một chuyện rất khó, phải không?” Cô nói cho hắn biết: “Em biết là rất khó.”

Cô nói: “Em đã nói rồi, em muốn cho anh một tình yêu đẹp nhất, em không hề nuốt lời.”

Đó là bởi vì em một mực muốn tác thành cho tôi, đúng không?

Hắn nhớ tới lần đầu tiên chú ý đến cô, là trong cuốn tạp chí 《Deep blue · xanh thẳm》, đó là một tấm ảnh rùa biển săn mồi, rùa biển há miệng lớn, cái miệng sắc bén cắn đến một nửa cơ thể con cá mực. Bức ảnh này ngoạn mục ở chỗ, kích thước cơ thể của rùa biển gấp mấy chục lần con cá mực kia, chiếm một diện tích lớn của tấm ảnh, nhưng nhiếp ảnh gia lại chọn góc chụp khiến cho con cá mực bị bắt trở thành toàn bộ tiêu điểm. Đôi mắt màu đen nhìn thẳng vào ống kính, là thứ ánh sáng sinh mệnh biến mất trong nháy mắt, càng hiện ra một loại xúc động với số mệnh bi ai. Hắn chú ý đến tên của nhiếp ảnh gia, gọi là Bối Diệp. Bối Diệp, người Ấn Độ xưa viết kinh Phật trên lá cây Bối đa la(*), thứ mà lá cây Bối đa la truyền tải chính là toàn bộ thế giới. Sau đó hắn càng ngày càng hay gặp được những tấm ảnh chụp của cô, những tấm hình đó cũng là mang trên mình cả một thế giới. Cô đối với thế giới dưới nước là mang theo một thứ tình cảm vô tận, hiếu kỳ, yêu, than thở, cảm thông, thương tiếc. Hắn từng tưởng tượng thứ đó là một người có tình cảm phong phú đến thế nào mới có thể khiến cho mỗi một tác phẩm của mình đều giống như mang theo mà lộ ra từng phản ứng tâm tình chân thật của chính mình như vậy.

(*) ở đây, Diệp là ‘lá’

Sau đó trong một buổi đấu giá từ thiện hắn mua về một tấm ảnh hải mã Địa Trung Hải của cô, chủ tịch công ty bán đấu giá bắt chuyện với hắn, cười nói vị nhiếp ảnh gia này cũng họ Nhiếp, cũng đến từ thành phố S, mà tấm ảnh này của cô được hắn mua về cũng coi như là duyên phận. Khi đó lần đầu tiên hắn biết đến tên của cô, Nhiếp Phi Phi.

Sau đó là tiệc tối ở nhà dì của Tạ Luân, lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô. Khi đó cô đang trong sân nhảy khiêu vũ với một vị công tử bột nào đó, Tạ Luân hỏi cô là ai, một người bạn đang tán gẫu cùng bọn họ nói cho Tạ Luân biết, cô là Nhiếp Phi Phi nổi tiếng, là nhiếp ảnh gia hải dương.

Hắn đứng trong một góc trên ban công đánh giá cô.

Nhiếp Phi Phi rất đẹp, vóc người cao ráo, dung mạo tinh xảo, hành vi cử chỉ mang theo đều là dáng vẻ của một thực nữ tiêu chuẩn nên có, nhưng khách quan mà nói thì cô cũng không phải là người xinh đẹp nhất ưu nhã nhất trên sân nhảy hôm đó. Mà chỉ bởi vì cô là Nhiếp Phi Phi, nên một đêm kia cô cũng là người con gái duy nhất hắn chú ý đến. Nét mặt của cô thật sự rất riêng biệt. Cô đối với thế giới dưới đáy biển không có một chút giữ lại của riêng mình, thế nhưng đối với thế gian lạ kỳ này lại tựa như có một chút ngăn cách bé nhỏ.

Sau đó hắn lắng nghe cô nói chuyện với bạn nhảy, lại lắng nghe cô nói chuyện với bạn, quan sát khi cô lắng nghe một lời đồn từ người bạn kia. Khi đó hắn mới biết không phải là cô có ngăn cách với thế gian này, chỉ là cô có một thế giới của riêng mình, thế giới kia khiến cô không để ý đến những con người và câu chuyện bên ngoài nó, cũng lười để ý. Nhưng cũng có những lúc cô giống như có chút hứng thú, bởi vì trong ánh mắt của cô đều là tràn đầy hứng thú với thế gian, lời từ miệng nói ra cũng đều là hài hước cười đùa. Cô giống như một mỹ nhân ngư xinh đẹp mỹ lệ, từ đáy biển sâu đến với nhân gian, nhưng bởi vì biết cuối cùng cũng sẽ có một ngày phải quay lại biển cả nên mới mang theo một loại khờ khạo và xa cách của một người khách qua đường. Cô tự mình xây lên một thế giới riêng, đó cũng mới chính là bầu trời thật sự của cô, ở trong thế giới nhỏ đó, cô đưa những người và vật bản thân yêu thích vào trong, ở trong cái thế giới này, chỉ có yêu và ảm áp, không có bất kỳ một thống khổ, bi ai hay thương tâm.

Hắn không biết là từ khi nào bản thân bắt đầu muốn đi vào trong thế giới nhỏ đó của cô. Là khi đứng trong một bữa tiệc tẻ nhạt đến cực điểm, hắn xuyên qua lớp kính, nước và cá cảnh nhiệt đới nhìn thấy cô thanh thần rong chơi; hay là khi đang ngồi trong phòng trà của Hương Cừ Tháp, hắn xuyên qua lớp rèm ngũ sắc lay động nhìn thấy cô mang theo một dáng vẻ tự nhiên đi đến?

Đã lâu quá rồi, hắn vẫn không nói cho cô biết, cũng là hắn muốn đi vào thế giới của cô. Thế giới kia quá đổi hấp dẫn hắn.

Mà hắn hiện tại mới hoàn toàn hiểu rõ, thế giới đó cô là vì hắn mà xây lên.

Lúc này, khi hắn đứng trước khuôn mặt nhỏ vẫn duy trì bình tĩnh như cũ, như là đang đợi hắn tuyên án, ngón tay cũng không hề ý thức được đang không ngừng vờ về góc áo. Động tác kia rất nhỏ, chỉ là hắn vẫn dễ dàng nhìn ra được.

“Diễn xuất của em rất tốt, tôi vẫn không hề biết.” Hắn nói.

Cô run lên một cái, ngón tay nắm chặt góc áo liền quán thành một vòng rồi bung, nhưng giọng nói vẫn không hề chập chùng: “Anh là đang trách em, có phải là cảm thấy.....” Cô dừng một chút: “Em quá đáng sợ?”

Hắn gạt đầu: “Đúng là tôi đang trách em”

Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Đáng lẽ em nên tiếp tục gạt anh, nhưng em nghĩ là mình không gạt được anh nữa.” Đôi mắt của cô trong nháy mắt, trên giọt lệ sắp rơi xuống được hắn hôn lên.

“Tôi là trách em.....” Hắn lặp lại lần nữa, kéo bàn tay đang vò góc áo của cô ra, sau đó nắm chặt trong lòng bàn tay của mình, “.....vì sao không chịu nói sớm cho tôi biết?”

“Em.....” Cô khiếp sợ tròn tròn mắt.

“Nếu em nói sớm hơn một chút cho tôi biết, chúng ta có ít nhất là nửa năm đường vòng không cần đi.”

Cô ngơ ngác. Dần dần, khóe mắt lại bắt đầu đỏ lên. Cô khề cần môi, mãi đến khi môi bị cắn ra một dấu răng, mà bàn tay của cô trong lòng bàn tay hắn tỏa ra ấm áp mới chịu ngước mắt lên, không chớp mắt mà nhìn hắn. Đôi mắt đen cực kỳ xinh đẹp ấy trong một khoảnh khắc khó có thể gặp được phát ra một loại nhỏ bé mềm mại.

Chỉ khi ở trước mặt hắn, cô mới có thể không kiêng dè gì mà khóc lớn; chỉ khi ở trước mặt hắn, cô mới không thêm để ý đến bất kỳ thứ gì lộ ra sự nhu nhược và mềm yếu của chính mình; chỉ khi ở trước mặt hắn, cô mới là một Nhiếp Phi Phi nhỏ bé mềm mại mà quyến rũ.

Công chúa nhân ngư đi tới bờ biển, kỳ thực cô không có bao nhiêu hứng thú với con người trên thế gian này, nhưng cô lại vì hắn mà nhào nặn ra một thế giới. Cô thậm chí không biết là hắn có theo sự kỳ vọng của cô mà đi vào thế giới kia hay không, nhưng cô là vẫn muốn tạo ra nó.

Hắn nghiêng người mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Một hồi lâu, hắn nghe được tiếng khóc trầm thấp vụn vụn của cô, mà cánh tay cô đã vững vàng vòng lấy cổ hắn.

Cô khóc thút thít, trong nụ hôn đó một lần lại một lần kêu tên hắn: “Nhiếp Diệc, Nhiếp Diệc.....”

Màn đêm hoàn toàn phủ xuống, cây đại thụ che chắn toàn bộ bầu trời bên ngoài phòng bệnh, tiếng côn trùng rả rích báo hiệu mùa hạ đã đến.

Bọn họ ở nơi này giải trừ hiểu lầm, một lần nữa trở lại hòa hảo.

Bọn họ hiểu thấu tâm ý của nhau, lại như truyện cổ tích, từ đây vương tử và công chúa sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Bạn tốt của bọn họ cho rằng họ là đôi vợ chồng... xứng đôi nhất trên đời này, thập phần ngấm hiểu lẫn nhau, yêu nhau tha thiết, cũng đều xinh đẹp đến thú vị như vậy.

Nửa năm sau bọn họ lại có một đứa bé, là con gái, bọn họ cùng chiều dùng tên của một loài hoa đặt tên cho cô con gái nhỏ đáng yêu của mình, Nhiếp Vũ Thi.

Nhưng bên câu chuyện cổ tích tươi đẹp kia, cũng có rất nhiều quốc vương vô cùng trẻ tuổi liền mất đi vương hậu ngài yêu tha thiết, cho nên khi vương tử biến thành quốc vương, công chúa biến thành vương hậu, hạnh phúc rất nhanh liền đi đến hồi kết.

Đây chính là truyện cổ tích.

Nửa năm sau khi Nhiếp Vũ Thi sinh ra, Nhiếp Phi Phi được phát hiện mắc bệnh nan y, vào năm ấy, cô mang theo cơ thể bệnh tật rời khỏi chồng và con gái mình.

Sau đó không còn ai gặp được cô nữa.

Đó cũng không phải là chuyện xưa gì quá xa.

(Kết thúc màn thứ tư)

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 5: Đại kết cục (1)

Dịch: CP88

Ba có một cây bút ghi âm

Đó là một cây bút ghi âm màu đen cực kỳ cũ kỹ. Vào một ngày nào đó mỗi năm, ba sẽ nhốt chính mình trong phòng, chỉ có chiếc bút âm kia làm bạn, thế nên tôi cũng biết thứ đó là một đồ vật rất quan trọng đối với ba.

Cây bút ghi âm kia đến cùng có gì đặc biệt, tôi cũng không rõ. Tôi chỉ từng được nhìn thấy nó một lần duy nhất ở khoảng cách gần.

Này đại khái là khi tôi bốn tuổi.

Bởi vì chiều đó ba muốn dẫn tôi đến một triển lãm nhiếp ảnh nhi đồng, nên buổi trưa quán gia đưa tôi đến công ty của ba. Tôi gặp ba đang đứng cùng nhân viên dưới sảnh, liền lập tức vui vẻ chạy tới, ba ôm tôi bế lên. Tôi vốn là đang định khoe với ba bức tranh cùng tôi với dì Khang hồi sáng thì đột nhiên có một người đàn ông xa lạ gọi tên ba.

“Nhiếp Diệc.” Người đó đứng cách vài bước có hơn, sắc mặt không đổi nhìn chúng tôi.

Người kia là con lai, có lẽ bằng tuổi với ba, hàng lông mày cao vút đôi mắt đen sâu thẳm thẳm, cao ráo tuấn tú, thế nhưng sắc mặt lại trắng xám đến lạ thường.

“Có việc?” Ba hỏi người đó. Tôi nghĩ ba rất không thích người này.

Người kia đến gần hai bước, đưa tay đến trước mặt ba: “Có phải anh chưa từng nghe nội dung trong này nên mới để cho trợ lý giao nó cho tôi?” Trong tay người đó chính là cây bút ghi âm kia.

Ba hơi nhíu mày.

“Đây không phải là đồ vật cô ấy để lại cho tôi.” Người kia nói, “Mà là đưa cho anh.” Sau đó đột nhiên nở nụ cười. Khi ấy còn nhỏ nên tôi không thể nào hình dung nụ cười đó là như thế nào, nhưng sau đó có một lần nhớ lại, bỗng nhiên cảm thấy nụ cười đó bi thương đến tận cùng. Người đó hơi cúi đầu, giống như đang nói với ba, lại giống như là đang lẩm bẩm một mình: “Cô ấy hận tôi, sẽ không để lại một đồ vật gì cho tôi cả.”

Ba rút cuộc cũng mở miệng: “Anh nói không sai, cô ấy hận anh.”

Người đó run lên một cái, vóc dáng cao lớn đó lại như khiến cho người ấy càng trở nên chật vật với việc chống đỡ chính mình.

Ba nói tiếp: “Nhưng tôi nghĩ cô ấy cũng không cần phải để lại cho tôi thứ đồ gì cả.”

Một hồi lâu người kia mới ngẩng đầu nhìn vào mắt ba, giọng nói khàn khàn: “Dù sao thì chiếc bút ghi âm này đối với tôi và cô ấy không có liên quan, chỉ liên quan đến anh thôi.”

Ba vẫn không nhận lấy, người kia dừng một chút, sau đó đặt cây bút ghi âm vào trong tay tôi. Một lúc lâu, người đó nói với ba: “Anh nên nghe.” Lại nói: “Anh đúng là so với tôi may mắn hơn nhiều.”

Khi đó tôi còn quá nhỏ, cũng không thể nghe hiểu đoạn đối thoại này. Nhưng trí nhớ của tôi trước giờ cực kỳ tốt, hết thấy những gì khi còn bé không thể hiểu được tôi đều nhớ thật rõ, để thuận tiện sau này lớn lên có thể mang ra suy nghĩ lại một lượt. Nhưng đoạn đối thoại này của ba và người đó thì mãi đến hiện tại, khi tôi đã 20 tuổi, vẫn không sao hiểu rõ. “Cô ấy” trong cuộc đối thoại của bọn họ là ai, tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết người đưa cho ba cây bút ghi âm kia tên là Nguyễn Dịch Sâm, từng kết hôn với mình tính màn bạc Phó Thanh Thanh, nhưng không lâu liền ly hôn, sau đó đi ra nước ngoài, từ đó liền không còn trở về nữa.

Mà liên quan đến chiếc bút ghi âm kia, tôi nhớ được chính là bóng lưng của ba.

Tôi và ba vẫn là ở trong căn biệt thự sườn núi Thanh Hồ, bởi vì nơi này là nơi sau khi ba và mẹ kết hôn ở lâu nhất. Ngoài hành lang uốn khúc ngoài sân có một nơi ngắm cảnh, tối ngày hôm ấy ba đã ở đó. Bởi vì khi tôi bốn tuổi vẫn sẽ có đôi khi vì chuyện đi ngủ mà náo loạn, dù là quán gia cũng không có cách nào dỗ dành, lúc ấy bà sẽ mang tôi đi tìm ba. Đêm đó chính là tình huống như vậy. Lúc chúng tôi tìm thấy ba, liền nhìn thấy ba đeo tai nghe đứng trước hồ nước ngoài văn phòng, mà trong tay ba chính là chiếc bút ghi âm kia. Đêm mùa đông yên tĩnh cô quạnh, kỳ thực tôi cũng không nhìn rõ lắm, ánh sáng mờ nhạt trước sân nhà từ cột đèn chính cũng chỉ có thể chiếu sáng được một phần ba nơi ba đang đứng. Ba mặc rất mỏng manh, đưa lưng về phía văn phòng và chúng tôi, cũng không biết là đã đứng đó bao lâu.

Quán gia muốn mang tôi tới, lại bị trợ lý Chử từ trong một góc tối của hành lang uốn khúc đi ra ngăn cản. Quán gia và trợ lý Chử nói chuyện với nhau, tôi liền đứng một bên nhỏ giọng ồn ào muốn ba kể chuyện cổ tích ru tôi ngủ. Trợ lý Chử ngồi xuống xoa đầu tôi, giọng nói hiền hòa dỗ dành: “Đêm nay baba có việc, để Chử gia thay baba kể chuyện cổ tích cho Vũ Thi được không?” Tôi cũng không phải là một đứa nhỏ quá không hiểu chuyện, cũng biết ba luôn phải làm việc bận rộn, thậm chí còn có những đêm khuya phải mở họp. Những lúc đó ba sẽ nhờ trợ lý Chử đàm phán với tôi có thể bỏ một tối này không kể chuyện cổ tích trước khi ngủ được không. Sau đó trợ lý Chử sẽ để tôi nằm trong phòng làm việc của ba, thật ra chỉ cần là ở nơi có ba tôi sẽ có thể tạm chấp nhận mà đi ngủ.

Đêm đó trợ lý Chử ôm tôi ngồi trong phòng làm việc của ba, còn tôi thì nhìn theo bóng lưng ngoài cửa kính.

Ba vẫn duy trì tư thế đứng trước hồ, giống như một bức tượng điêu khắc, mà trợ lý Chử bên cạnh tôi thì thoảng sẽ thở dài thật sâu.

Sáng sớm ngày hôm sau tôi tỉnh dậy trong phòng của mình, chỉ có quán gia ở bên cạnh.

Sau đó là khoảng nửa tháng tôi không được nhìn thấy ba.

Tôi nghe trợ lý Chử nói, ba đến Bạch Hải một chuyến.

Cũng chính là vào năm ấy, ba ở lại phòng thực nghiệm ở Mộc Sơn nghiên cứu một công trình liên quan đến Styx. Đó là năm 2024, tôi vừa tròn năm tuổi.

Cực kỳ lâu sau đó tôi mới biết Styx là thứ gì, mà nó là loại nghiên cứu ra sao.

Styx, dòng sông u minh. Trong thần thoại Hy Lạp, Styx là con sông tạo bao quanh địa ngục. Đồng thời nó cũng là một căn bệnh đáng sợ về gien, thứ bệnh độc thiếu hụt trong hệ miễn dịch. Người phát hiện ra loại bệnh này là ba của tôi Nhiếp Diệc, người được mệnh danh là ngôi sao sáng trong ngành di truyền học tế bào của nhân loại, Johan • Kent(*), mà người đầu tiên trên thế giới mất vì căn bệnh này, là mẹ của tôi, Nhiếp Phi Phi. Styx, bắt luận là đối với vị bác sĩ muốn đánh bại căn bệnh này hay là người bệnh muốn chạy trốn khỏi nó, đều là khó khăn vô vọng như việc vượt khỏi dòng sông u minh bao quanh địa ngục.

(*) Johan – Yue Han: Ước Hân – lời ước hẹn

Kent – Ken Te: Khổng Đặc – ngàn lần nguyện ý

Ta không chắc đây có phải là hàm ý khi Thất Thất lựa chọn tên này hay không, chỉ là muốn chia sẻ như vậy..

Nghe trợ lý Chử nói, năm đó vì chữa trị cho mẹ mà ba biến căn biệt thự bên sườn núi Thanh Hồ chúng tôi đang ở thành một bệnh viện tư nhân trị liệu bệnh về gien tốt nhất trên thế giới, mà trong đó nơi trọng yếu nhất là phòng thực nghiệm nghiên cứu về căn bệnh của mẹ. Khi đó căn bệnh này vẫn không có tên, bởi vì toàn bộ người trong tổ chuyên gia đều phải giành giật từng giây từng phút để kéo mẹ tôi ra từ trong tay của tử thần, bởi vậy vốn là không có thời gian để đặt tên cho nó. Nhưng bọn họ đã thất bại, cuối cùng mẹ rời đi. Nghe nói sau khi mẹ rời đi thì ba cũng phong tỏa phòng thực nghiệm kia, từ đó không bao giờ còn đặt chân vào Styx thực hiện bất kỳ một nghiên cứu nào nữa.

“Cậu ấy..... đã bắt đầu một chuỗi những thí nghiệm khác, muốn cứu lại mẹ của con,” Trợ lý Chử nói cho tôi biết, “Ba con, cậu ấy là một thiên tài. Dưới cái nhìn của ta, thí nghiệm này vô cùng thành công, nhưng ba con lại cho nó là một thất bại. Vì thế nên người kia mới.....” Trợ lý Chử có hơi hàm hồ, thờ dãi rồi nói tiếp: “Chiếc bút ghi âm của mẹ con trở lại về tay ba con là khi toàn bộ quá trình chuẩn bị cho kế hoạch thí nghiệm lần thứ hai đã gần hoàn tất. Ta vốn cho là không ai có thể ngăn cản cậu ấy, nhưng sau khi nghe xong nội dung trong bút ghi âm đó, ba con không chỉ chủ động buông tha cho thí nghiệm này, mà còn mở lại nghiên cứu Styx.”

Sau khi nói chuyện với trợ lý Chử thì tôi cũng biết thêm được một vài chuyện của ba. Chuyện thứ nhất, cây bút ghi âm màu đen kia hóa ra là kỷ vật mẹ lưu lại cho ba; chuyện thứ hai, trong cây bút đó nhất định là chứa những nội dung rất đặc biệt; chuyện thứ ba, ba vì cứu mẹ mà từng làm một vài thí nghiệm trái với lẽ thường.

Tôi không biết ba đến cùng là đã từng làm những thí nghiệm trái với lẽ thường như thế nào, mà đến tận cùng là mẹ đã để lại nội dung đặc biệt đến nhường nào trong cây bút ghi âm kia. Tôi cũng chưa bao giờ hỏi qua.

Kỳ thực khi còn bé, đại khái là lúc trước bốn tuổi, tôi vẫn cho là mẹ tôi dưỡng bệnh ở nước ngoài, nên câu tôi thường hỏi ba nhất chính là: “Khi nào thì mẹ mới trở về thăm Vũ Thi?” Khi đó ba sẽ trả lời tôi, “Chờ mẹ con khỏe lên” hoặc là “Chờ đến khi con lớn hơn một chút nữa”. Tuy là trí nhớ của tôi rất tốt, nhưng không sao nhớ được từ lúc nào bản thân bắt đầu không dò hỏi ba về mẹ nữa, nhưng tôi biết nguyên nhân vì sao mình không tiếp tục hỏi, đại khái là vì tôi đã ngỡ ngàng đoán ra được mẹ đã không còn ở nhân thế đi. Những đứa trẻ thật ra rất mẫn cảm với mọi chuyện, từ ông ngoại, bà ngoại, đến dì Khang, chú Thuận Vu, mỗi khi nhắc đến mẹ thì vành mắt bọn họ đều sẽ ửng đỏ, dáng vẻ trốn tránh không đáp; lại từ những lần nói chuyện vô ý liên quan đến mẹ của gia gia, bà nội, các chú thím, và cả một người chú họ, tôi cuối cùng có thể tìm ra một đáp án cho chính mình.

Sau khi có được đáp án này, đã có rất nhiều lần tôi trốn trong chăn lên khóc.

Chẳng biết vì sao tôi lại theo bản năng không muốn tìm chứng cứ từ ba, mà đi tìm dì Khang.

Chiều tối đó, dì Khang mang tôi đến mộ của mẹ: “Đây là mộ của mẹ con được ông ngoại và bà ngoại con xây cho, cậu ấy..... cậu ấy cũng không ở đây, cũng không ai biết cậu ấy đi nơi nào, chỉ là mọi người hi vọng có một nơi có thể..... có thể.....” Dì ấy còn chưa nói hết những câu kia, liền một tay chống lên bia mộ rồi nước mắt.

Mẹ thật sự mất rồi, sáu tuổi tôi trở thành đứa nhỏ mồ côi mẹ, trong lòng tôi tràn ngập tuyệt vọng đau xót, ngồi bệt ở một bên khóc cùng dì Khang: “Baba chưa từng dẫn con đến nơi này.”

Dì Khang ngơ ngác nhìn tôi: “Baba con.....”

Một hồi lâu dì ấy mới nói tiếp: “Baba con chưa bao giờ đến nơi này, hẳn chưa bao giờ chấp nhận tin.....” Dì ấy lắc lắc đầu: “Quên đi.” Lại cúi đầu dặn dò tôi: “Vũ Thi, không được nói với baba dì Khang đã mang con đến nơi này nhé.” Sau đó nhẹ nhàng xoa đầu tôi: “Cũng không cần đi hỏi hẳn mẹ con có phải đã thật sự rời khỏi thế gian này hay không, baba con, hẳn.....” Dì ấy nói ra bốn chữ: “Hẳn không chịu nổi.”

Tôi nghe theo lời dì Khang. Tôi chưa bao giờ tìm ba bàn luận về việc mẹ còn trên thế gian này hay không. Trong thời gian tôi dần dần lớn lên, đối với chuyện năm đó cũng dần dần rõ ràng hơn, tuy là không tìm được thi thể của mẹ, nhưng mẹ của tôi Nhiếp Phi Phi quả thật đã không còn ở nhân thế. Nhưng ba nghĩ như thế nào, tôi lại không biết. Chỉ là biết ba chưa từng đến mộ của mẹ, đến tận khi tôi nhớ lại cuộc đối thoại với dì Khang lần đầu tiên đứng trước mộ của mẹ, tôi rút cuộc hiểu rõ dì Khang khi đó muốn nói là ba chưa từng chấp nhận tin cái gì. Dì ấy muốn nói, là ba chưa bao giờ chấp

nhận tin mẹ đã không còn ở nhân thế.

Nhưng tôi lại thường xuyên đến thăm mộ của mẹ, bởi mỗi khi đến nơi đó tôi sẽ có thể nhìn thấy những người của thế giới này đã tin tưởng mẹ đã rời đi. Có những người quen cũ của mẹ, cũng có những người quen cũ của ba. Tôi đã từng gặp được một vài người rất thú vị.

Trong đó là một người chủ họ của tôi.

Đó là ngày cuối tuần thứ hai sau khi thím họ của tôi mất vì bệnh, chú họ mang theo một bó hoa lay on trắng(*) đặt trước mộ phần của mẹ. Chú đặt bó lay on trắng còn đọng vài hạt sương trên cánh hoa ở bên cạnh đóa hồng trắng của tôi, sau đó như là đột nhiên phát hiện ra tôi ở đây, nghiêng đầu hỏi: “Hôm nay cũng không phải là ngày đặc biệt nào, con ở đây làm gì?”

(*) Ý nghĩa của lay on trắng: vô tội và thanh khiết

Tôi trả lời chú ấy: “Con đến tâm sự với mẹ con.” Lại hỏi: “Chú nhỏ đến đây làm gì?”

Chú ấy liền cười cười: “Muốn nhờ chị dâu một chuyện này.”

Tôi không hiểu lắm, chú ấy không kiêng kỵ gì đốt một điếu thuốc ngay bên mộ, rít vào hai hơi mới mở miệng bắt chuyện với tôi: “Thật ra mẹ con không thích chú.” Chú ấy ngồi xuống đám cỏ trước mộ, cũng ra hiệu cho tôi ngồi xuống bên cạnh: “Ngồi xuống đi nào, chúng ta tâm sự.” Khẽ búng tàn thuốc, sau đó mới từ từ nói: “Chú từng bắt cóc mẹ con, còn đem vài bức ảnh của chị ấy cho một người của em họ chị ấy, cũng chính là di họ của con.” Chú ấy có lẽ là cảm thấy những hồi ức này là một trải nghiệm đáng nhớ: “Chú đã dạy cho di họ của con cách để đi phá tình cảm của mẹ và ba con. Tuy là cuối cùng không thành công, nhưng di con đúng là dùng những tấm hình kia đổi từ ba con một tấm chỉ phiếu mệnh giá lớn.” Chú ấy dừng một chút, cúi đầu nhìn tôi lúc này đã bảy tuổi: “Nghe không hiểu đúng không? Nghe không hiểu cũng không sao, mẹ con có thể nghe hiểu.” Chú ấy phun ra một vòng khói: “Vì ngăn cản chị ấy gả cho ba con mà chú đã làm rất nhiều chuyện.” Sau đó chú ấy không nhìn tôi nữa, mà nhìn thẳng vào bia mộ.

Một lúc lâu sau, chú ấy dụi tắt điếu thuốc đã cháy chỉ còn một nửa, nhíu chặt lông mày mở miệng: “Nhiếp Phi Phi, chị biết những việc này đều là do mình tôi làm, không có liên quan gì đến Hề Hề. Chị là người luôn yêu hận rõ ràng, lại thích thương già xót trẻ, Hề Hề không có bạn bè gì cả, bộ dạng đó của cô ấy sợ là xuống phía dưới đó cũng sẽ không làm quen được bạn bè mới. Chị hãy xem như đều là người một nhà mà chiều cô ấy một chút.” Dừng lại một chút, lại nói: “Nếu chị muốn tính sổ với tôi, sau khi tôi chết luôn có cơ hội.”

Nói xong lời này, chú ấy lại khôi phục về về bất cần đời đứng dậy, phui phui cổ đại bám trên quần áo rồi liếc nhìn tôi: “Về nhà chưa? Chú nhỏ đưa con về.”

Như chú nhỏ đã nói, tôi căn bản là không làm sao nghe hiểu những câu nói kia của chú ấy, kỳ thực tôi cũng không tò mò quan hệ của chú ấy với mẹ khi đó là như thế nào, tôi chỉ hiểu kỳ mục đích của chú ấy. Tôi kể chuyện này cho di Khang nghe, di ấy trầm mặc một hồi lâu mới nói, có thể là do chú ấy muốn buông xuống đi. “Buông tay một chuyện có rất nhiều cách,” di Khang nói, “Cậu ta không bắt tay giảng hòa với mẹ con, mà cũng không có cơ hội đó; nhưng ở trước mộ của mẹ con thẳng thắn kể lại những chuyện cũ quá đáng kia, lại mang người vợ đã chết vì bệnh nhờ vả mẹ con chăm sóc, đối với cậu ta mà nói, có lẽ chính là một loại buông xuống.” Di Khang nói những lời này, tôi bảy tuổi vẫn nửa hiểu nửa không, tôi thậm chí không biết rằng chú ấy đã buông xuống được chưa, di Khang thờ dãi trả lời tôi: “Có được hay không di cũng không biết, chỉ là có vài người muốn buông xuống, lại có mấy người không muốn.”

Tôi còn gặp được một người thú vị khác ở mộ phần của mẹ mình, có người nói đó là một ngôi sao màn bạc cực kỳ nổi tiếng trước đây, tên Ung Khả.

Đó là chiều tối ngày thứ ba sau Tết thanh minh, ráng chiều vắt ngang trên bầu trời như một mảnh lụa đỏ, di Khang mang tôi đi thăm mẹ. Đến trước một cây nhãn già xum xuê cạnh nghĩa trang thì phát hiện ra Ung Khả đứng trước bia mộ, tôi 11 tuổi đương nhiên cũng không thể phát hiện ra người đó, nhưng khuôn mặt di Khang đột nhiên lạnh xuống.

Chúng tôi đến gần mộ, liền nghe được Ung Khả nói với bia của mẹ: “Hôm nay là cô nằm trong đó, mà tôi đứng ở đây. Nhiếp Phi Phi, cuối cùng tôi vẫn thắng cô.”

Di Khang nắm tay tôi, ánh mắt nhìn thẳng bia mộ, đặt bó hồng trắng xuống dưới đất, lại vỗ nhẹ lên bia mộ chào hỏi mẹ tôi, cuối cùng mới quay đầu đối mặt với Ung Khả: “Nghe nói cô lại ly hôn? Nếu nhớ không lầm thì đây là lần thứ năm cô ly hôn rồi?”

Về mặt Ung Khả không cảm xúc: “Mắc mớ gì đến cô?”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạt Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 6: Đại kết cục (2)

Di Khang cười cười: “Không liên quan đến tôi, chỉ là tôi cảm thấy cô hà tất phải vì hận một người mà chọn gả cho những người thối nát như vậy. Hôn nhân không mỹ mãn, nhân sinh không như ý, cô đau đớn, nhưng lại không ai quan tâm cô, cũng không ai thương tiếc cô.”

Ung Khả mím chặt môi: “Cô thì có tư cách gì.....”

Di Khang ngắt lời người đó: “Cô vốn dĩ có một cái bàn tay vàng, một khuôn mặt đẹp, tài hoa vô kể. Tôi thật sự tiếc cho cô lại cứ muốn mang nhân sinh của mình biến thành cái bộ dạng của quỷ này.”

Ung Khả nhìn chằm chằm di Khang: “Tôi muốn biến mình thành thế nào là quyền của tôi.” Sau đó cười gằn: “Dù là Nhiếp Phi Phi, thì cuộc đời của cô ta có chỗ nào tốt hơn tôi đâu?”

Di Khang liền nhẹ giọng nói: “Vận may của Phi Phi không tốt, nhưng cô là tự làm vậy.” Di Khang nhìn về phía người đó: “Có điều Phi Phi có là vận may không tốt đi chăng nữa thì vẫn có Nhiếp Diệc yêu cậu ấy, nhiều năm như vậy vẫn yêu.”

Ung Khả tựa như đột nhiên không khống chế được chính mình, đôi mắt bùng lên ngọn lửa: “Yêu? Nhiếp Diệc chỉ là nuôi tiếc, cô ta chết quá sớm nên đã để lại cho anh ấy cảm giác tiếc nuối mà thôi. Tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận đó là yêu.” Người đó tiến một bước về phía chúng tôi: “Nhiếp Phi Phi dựa vào cái gì mà có được một thứ tình yêu đến chết không đổi? Một ngày nào đó Nhiếp Diệc sẽ quên cô ta, một ngày nào đó sẽ đi ra.” Câu nói cuối cùng đã có phần hung ác: “Không tin thì chúng ta chờ xem.”

Di Khang không nói thêm nữa cười cười. Di Khang trước giờ là một người đáng yêu hòa nhã, thế nhưng nụ cười dành cho Ung Khả lại chứa cả căm ghét và trào phúng, ở nơi sâu thật sâu, mới thấp thoáng một chút thương hại.

Ung Khả nói ba sớm muộn sẽ từ trong nỗi đau bởi cái chết của mẹ đi ra, trước mặt di Khang và tôi hung ác nói ra lời này. Đó là năm thứ 15 mẹ tôi rời đi. Mặc dù mọi người đều không thích Ung Khả, nhưng tôi biết bọn họ đều hi vọng ba có thể đi ra.

Có một tối muộn tôi nghe được di Khang và chú Cố tán gẫu với nhau, di Khang chống má nói: “Tuy là em hi vọng hẳn có thể vĩnh viễn không quên Phi Phi, thế nhưng đã mười năm. Như vậy là đủ rồi.”

Chú Cố vỗ vỗ mu bàn tay di an ủi: “Cũng không phải không nhắc đến Phi Phi, không thừa nhận mộ phần của cô ấy là mất đi nỗi thống khổ bởi sự ra đi của cô ấy.” Chú ấy dừng lại một chút: “Anh thấy Nhiếp Diệc như hiện tại cũng không có gì là không được, bình thường điều hành Nhiếp thị, tập trung vào nghiên cứu Styx, bận rộn thế nào đi chăng nữa cũng sẽ dành ra thời gian dạy dỗ Vũ Thi. Không phải nói tuần trước cậu ta còn mang Vũ Thi đến núi Ngọc Tông sao? Yên tâm đi, cậu ta sẽ càng ngày càng tốt.”

Di Khang không nói thêm, chỉ thấp giọng: “Ừ, chỉ ít thì hẳn dạy dỗ Vũ Thi rất tốt.”

Tôi không biết ba rốt cuộc là lúc trước đã dùng phương thức cực đoan đến thế nào để hoài niệm về mẹ, cuối cùng mới để cho chú Cố cảm thấy tình trạng của ba bây giờ có thể xem như là bình thường, còn nghĩ ba từng chút từng chút một đang thoát khỏi bi thương này. Nếu như bọn họ có thể thấy được dù chỉ một lần..... Không, tôi nghĩ, có lẽ chính là bởi bọn họ chưa bao giờ thấy bộ dạng đó của ba nên mới cảm thấy tình trạng của ba đang dần chuyển biến tốt.

Nhưng tôi hiểu rõ nỗi thống khổ của ba, tôi biết ba chưa bao giờ là ổn. Có lúc tôi thậm chí cảm thấy, ba là vẫn một mực muốn rời đi, mà khi tôi dần lớn lên, thì ngày ba rời đi cũng càng ngày càng gần.

Tất cả mọi người có thể thấy ba, là ba trong cuộc sống sinh hoạt bình thường. Ba lạnh nhạt kiệm lời, lý trí khắc kỷ, làm việc gì cũng hoàn mỷ, là trụ cột của ngành y học sinh vật thời bấy giờ, ngày càng tỏa sáng. Mà chỉ có tôi mới thấy được ngày mừng 7 tháng 10 hàng năm, khi một người đàn ông đem chính mình nhốt lại phòng của mẹ.

Không có ánh sáng trong phòng, ba ngồi trên ghế sofa nhắm hai mắt nghe những lời nhắn mà mẹ lưu lại trong chiếc bút ghi âm, có những lúc cả đêm ba đều không thay đổi tư thế.

Tôi đã thấy được ba như vậy hơn mười năm.

Tôi từng xem rất nhiều bộ phim về đề tài mất đi người yêu, nhìn thấy những người kia đóng vai hoặc kiềm chế hoặc cuồng loạn bị thống, phần lớn tôi đều không động lòng. Bởi vì tôi đã thấy được bi thống chân chính là thứ như thế nào, mà thứ bi thống tôi thấy được, không phải là như vậy. Thứ thống khổ chân chính là khi tình cảm đã hòa vào xương cốt, là khi bạn không còn biết như vậy có phải là đau hay không. Giống như ba tôi.

Nên khi bọn họ lạc quan suy đoán ba một ngày nào đó sẽ đi ra, bắt đầu một cuộc sống mới, tôi vẫn không hề tin tưởng.

Mẹ mất.

Ba sẽ không có một cuộc sống mới. Ba cũng không cần có thêm một cuộc sống mới.

Đó mới là ý nghĩ của ba.

Năm nay trợ lý Chử đã 70 tuổi, ông ấy lần nữa gọi điện thoại báo tin cho tôi: “Vũ Thi con đừng sốt ruột. Tuy là tạm thời chưa có tin tức xác thực gì liên quan đến baba con, nhưng con yên tâm, Chử gia gia nhất định.....”

Tôi nhẹ nhàng ngắt lời ông: “Chử gia gia, con không sao.”

Tháng trước Styx bị đánh gục, cả thế giới trầm trồ thán phục, ba được đưa vào danh sách đề cử cho giải thưởng danh giá nhất của giới y học sinh vật, khi mới 48 tuổi. Tôi không quan tâm thế giới nói gì về chuyện này, đối với tôi mà nói, việc này mang nghĩa gần như là ba rốt cuộc đã vượt qua trở ngại

bởi dòng sông u minh giữa ba và mẹ.

Tôi không nói với trợ lý Chử, cái đêm trước ngày ba mất tích, tôi hiếm được ba rủ chơi một ván cờ vây. Khi tôi và ba nói câu chúc ngủ ngon, ba còn rất dịu dàng ôm tôi một lúc. Cái ôm đó khiến tôi nhớ đến khi còn bé bà ngoại đã nói cho tôi biết, năm đó khi mẹ rời đi cũng là như vậy. Mẹ làm bạn với tôi ngày cuối tuần cuối cùng kia, sau khi trị liệu liên yêu cầu quần gia ôm tôi đến trước mặt mẹ. Mẹ hát cho tôi nghe, trêu tôi cười, giống như là một loại bù đắp, muốn bù đắp vì mẹ không thể nào làm bạn với tôi hết một đời thật dài này.

Sau khi nói câu chúc ngủ ngon với ba, kỳ thực tôi không trở về phòng ngủ mà trốn sau một gốc cây đa gần cổng lớn, tận mắt nhìn ba rời khỏi cổng nhà lúc bốn giờ sáng. Ba mặc một chiếc áo khoác ngoài sẫm màu bằng vải lông cừu, bóng lưng anh tuấn. Ba không mang theo một thứ gì, giống như chỉ là ra ngoài tản bộ, không lâu thôi sẽ trở về.

Nhưng tôi biết ba cũng sẽ không bao giờ trở về nữa.

Mặt trăng trên trời tỏa ra khí tức lạnh lẽo, tôi nhìn theo bóng lưng ngày càng xa của ba, mãi đến tận khi ẩn vào bóng đêm. Tôi không khóc.

Sau đó bọn họ phát hiện ra ba mất tích.

Một ngày đó công ty và người trong nhà đều rối tinh rối mù. Tôi đi dọn dẹp lại phòng của mình, lại đi dọn dẹp lại phòng của ba, cuối cùng đến dọn dẹp phòng của mẹ.

Đây là lần đầu tiên sau hai mươi năm tôi bước vào phòng của mẹ, liếc một cái liền thấy được chiếc bút ghi âm màu đen đặt trên bàn trà nhỏ cạnh giường, ba đã không mang theo nó.

Trong căn phòng này không gì khác một phòng bảo tàng của ba, tôi đi một vòng, phát hiện máy hát vẫn đang bật. Theo từng vòng quay liền nghe được tiếng hát xa xôi phát ra: “Ánh trăng trong thành soi rọi những giấc mơ, xin hãy sưởi ấm trái tim người ấy. Đã nhìn thấu mọi sự hợp tan chốn nhân gian, có thể nào kéo dài thêm một đoạn đường vui về.....”

Tôi ngồi nghe hết cuộn băng đó, rồi bật cây bút ghi âm lên.

Cả một ngày đó, tôi đều ở lì trong phòng của mẹ.

Đêm khuya trợ lý Chử lại gọi đến: “Tra được chuyến bay đến nước R, chúng ta đoán baba con có thể là.....”

Tôi nhẹ nhàng ngắt lời ông ấy: “Không cần tìm nữa, Chử gia gia.” Sau đó ngắt máy.

Cúp điện thoại, rốt cuộc tôi đã không nhịn được khóc ra thành tiếng.

Tôi đã nghe được giọng nói của ba trong chiếc bút ghi âm của mẹ.

Sau những câu chuyện xưa mẹ kể, sau cả những di ngôn mẹ để lại cho ba và tôi, tôi nghe được ba nhẹ giọng nói: “Có phải là em sắp chờ đến phát bực rồi? Tôi tới tìm em đây, Phi Phi.”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mạc Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 7: Phần không đề

“Thế gian này vốn không có phép màu..

Nhưng ở thế giới cô nhào nặn riêng vì hấn, tình yêu sẽ biến thành phép màu mang họ đến với nhau.”

CP88

=====

Hơn hai năm trước, ta biết đến Tứ Mạc Hí, đọc được cuốn đầu bao gồm Màn 1&2.

Một năm sau, ta tìm được quyển 2, đưa ra quyết định bắt đầu hoàn thành bản dịch đang dở này.

Hơn một năm trời giầy vò, một bộ truyện mà ta tưởng chừng mình sẽ không bao giờ đủ dũng khí để hoàn thành nó lại được kết thúc vào ngày hôm nay. Cảm giác rất nhẹ nhõm, cũng không còn đau lòng trong suốt thời gian dịch nữa.

Vì sao khi trước ta nói, với hầu hết mọi người thì nó là SE?

Quả thật hơn một năm trước, sau khi đọc lần đầu tiên ta cũng là không cam lòng như thế

Nhưng sau hơn một năm trôi, dịch 22 chương truyện, với hơn 30 vạn chữ, ta nghĩ mình là người hiểu Nhiếp Diệc và Nhiếp Phi Phi nhất, hiểu rõ từng đoạn cảm xúc và câu chữ của họ nhất, cũng hiểu rõ đoạn tình yêu này của bọn họ hơn ai hết

Với ta, đoạn tình yêu của họ trong mắt con người trên thế gian này mới chỉ là phần mở đầu.

Còn HE..

Sẽ là một bí mật hết sức riêng tư mà họ sẽ dành cho nhau ở một nơi người khác không thể dòm ngó đến.

Vậy nên...

Kết thúc ở đây thôi ^^!

Bộ truyện sẽ tiếp tục được beta lại vào một ngày không xa, nội dung beta bao gồm: bổ sung các phần nhỏ và tiêu đề bị thiếu; cắt bớt một vài phần notes không còn cần thiết; thống nhất xưng hô; sửa lỗi chính tả, văn phong, lỗi dùng từ còn chưa hoàn mỹ...

Nếu mọi người yêu thích bộ truyện thì có thể lưu trữ về kho, một năm sau mở ra đọc lại. Khi đó có lẽ sẽ là một bản hoàn chỉnh hơn, và ít sạn hơn. Và nếu có ngày đó, đừng quên chia sẻ cho ta biết cảm giác đọc một mạch hết bộ truyện ta beta riêng cho những bộ truyện hoàn có gì khác so với khi đọc riêng lẻ rải rác trong chờ đợi quên trước quên sau như lần này nhé!

Cuối cùng là lời cảm ơn đến những ai đã theo dõi bộ truyện, kiên nhẫn chờ đợi cho đến ngày hôm nay.

“Không cần người cùng ta đi đến cuối chặng đường dài đầy cô độc này

Chỉ cần mỗi đoạn đường ngắn sẽ có ai đó đồng hành cùng ta...

Ngàn lời yêu thương gửi đi từ Bát Bát...”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Mặc Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.